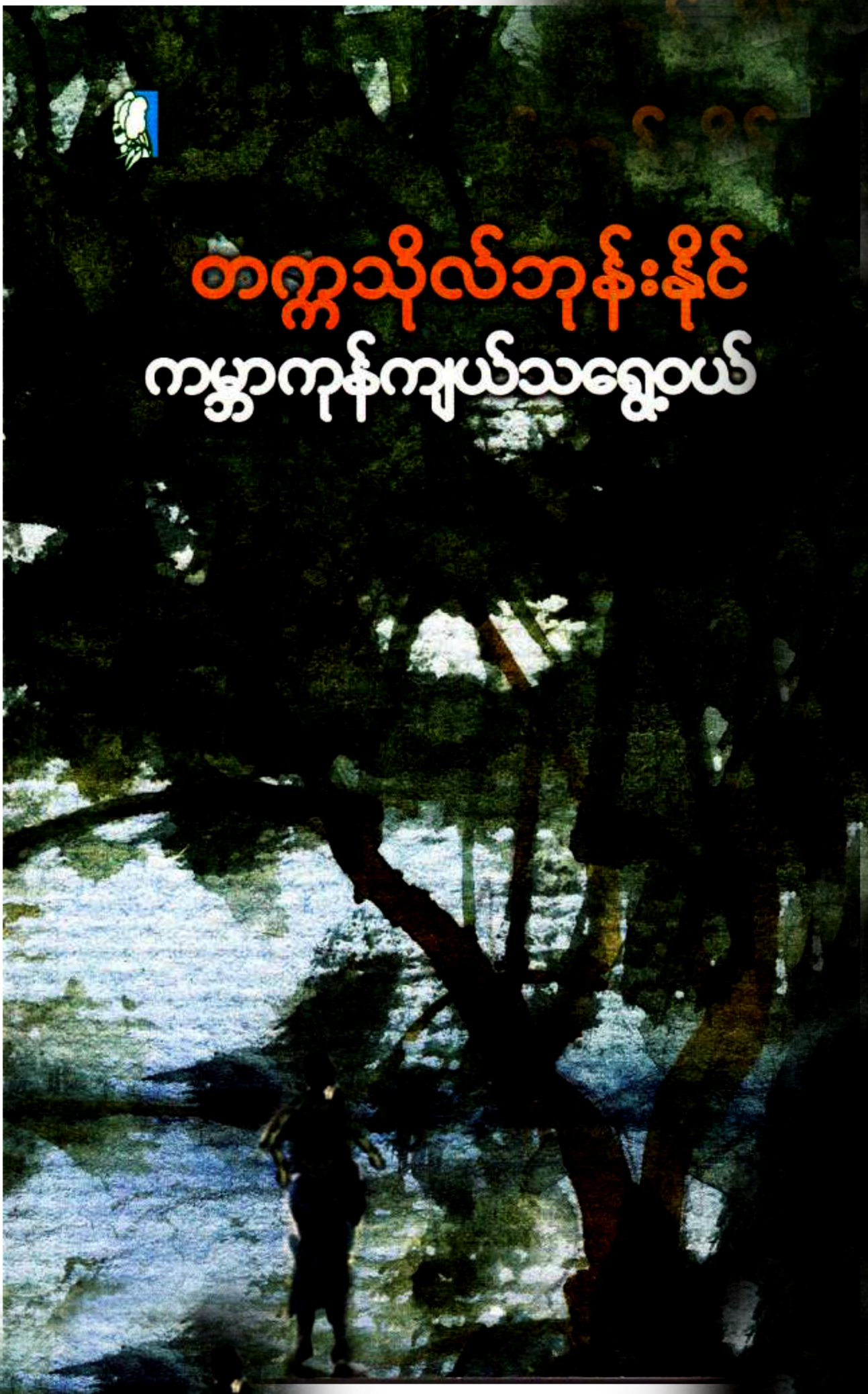

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

တမ္ဘာတုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ

အမှတ်-၂၂၊ မဟာဇေယျလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၃၉၆၅၈၀၊ ၀၉-၅၁၂၇၄၉၃

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - ပထမတွဲ၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၆၆ ခုနှစ်။
ဒုတိယတွဲ၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၆၆ခုနှစ်။
တတိယတွဲ၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၆၆ခုနှစ်။
မြစာပေ
- ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
(ပ+ဒ+တ) လုံးချင်း
- တတိယအကြိမ် - ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ နဝရတ်စာပေ။
(ပ+ဒ+တ) လုံးချင်း
- စတုတ္ထအကြိမ် - ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ FTIG.
(ပ+ဒ+တ) လုံးချင်း
- ပဉ္စမအကြိမ် - စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်။
(ပ+ဒ+တ) လုံးချင်း
ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
- အုပ်ရေး - ၅၀၀
- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်
၉၆/ခ၊ ၁၁-လမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းပုံနှိပ် - စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၁၄၇)၊ (၅၁) လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မြင့်မောင်ကျော်
- တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

၈၉၅-၈၃

ဘုန်းနိုင်၊ တက္ကသိုလ်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ် / တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်။ - ရန်ကုန်။

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ၊ ပဉ္စမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်။

စာမျက်နှာ- ၅၀၆၊ ၁၃x၂၀ စင်တီမီတာ။

(၁) ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

စကားသစ္စာ
 မှန်သောခါကား
 ဩဇာလေးနက်
 ပေါ်ဆီတက်၍
 နွယ်မြက်သစ်ပင်
 ဆေးဖက်ဝင်၏။

။
 ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ
 ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ
 မရှုံးစေသား၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်
 တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ
 တွေ့ငြားပေမူ၊ စာပေကျေးဇူးန်
 ငါ့ဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါ့မွန်အမြတ်
 ငါ့အတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်
 ခေါင်းကိုလျှော်၍၊ ငါ့သော်ဆရာ
 မလုပ်ပါတည်း။ ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

စာရေးသူ၏ အမှာစာ (ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းမှ)

အမှန်မှာ အမှာစာကို ကျွန်တော် မရေးချင်သေးပါ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံး ဆုံးမှ အမှာစာ ရေးရသည်မှာ အရသာလည်း ရှိသည်။ အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်များလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလည်နိုင်သည်။

ဤ ‘ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်’ ဝတ္ထုကြီးကို မူလက အစအဆုံး ထုတ်ဝေနိုင်လိမ့်မည် ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ ယခုမူ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုး ကြောင့် အတွဲခွဲထုတ်လေရပြီ။ စာဖတ်သူများ မကျေနပ်လေမည် ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထိခိုက်ပါသည်။ အတွဲခွဲ၍ အမြတ်ရှာသူဖြစ်လျှင် မြစာပေ ကိုသန်းကြွယ်ကို ကျွန်တော် အားပေးမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်နှင့် မြစာပေ ကိုသန်းကြွယ်တို့၏ ကျေးဇူး ရှင်များကား အခြားမဟုတ်။ စာဖတ်သူ ပြည်သူတို့သာ ဖြစ်သည်။ ဤစကားကိုမူ စာရေးသူတိုင်း၊ ထုတ်ဝေသူတိုင်း လိမ္မာစွာ ဆိုနိုင်သည်။ ဆိုကြသည်။ ဆိုရိုးတို့ လည်း ရှိခဲ့လှပြီ။ ကျွန်တော်တို့က ဤသို့ ဆိုရိုး ဆိုလိုသည် မဟုတ်။

သည်ဒေသ၌ မိုးတို့က ဧကက လယ်တို့က စိမ်း၍ တောတောင်တို့က မှိုင်းသည်။ သည်ကလွန်လျှင်မူ မိုးကား ညို၏။ မရွာ။ လယ်ကို ထွန်၏။ ပျိုးက မစိမ်း။ တောတို့က မှိုင်းရန်ဝေးစွ။ စိမ်း၍ပင်မနု။ မုတ်သုံပိုင်းမှ ကန္တာရပိုင်းသို့ ခရီးနှင်လာသူတို့ ကြုံရမြဲ သဘာဝပန်းချီတည်း။

၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မှတ်သုံးပိုင်းမှ ကန္တာရပိုင်းသို့ ခရီးနှင်လာသူ သုံးဦးသော သတ္တဝါတို့ ရှိကြပူး၏။ ကျွန်တော်၊ တက္ကသိုလ်ခင်မောင်အေးနှင့် မြစာပေ ကိုသန်းကြွယ်... တို့တည်း။

ကျွန်တော်က ကန္တာရ၏ အလှအပကို သူတို့အား ပြောပြလာ၏။ ထိုစဉ်တွင် ကံကြမ္မာက ကျွန်တော်တို့ကားကို တိမ်းမှောက်ပစ်လိုက်သည်။ ကားနောက်ပိုင်းမှ ထိုင်လိုက်လာကြသူ ကျွန်တော်၊ ခင်မောင်အေးနှင့် ကိုသန်းကြွယ် တို့အပြင် ကျွန်တော့်တပည့်လေး တစ်ဦးပါ မြေပြင်သို့ လွင့်စဉ်သွားကြသည်။ တစ်လောကလုံးသည် မှိုင်း၍ မှောင်ကာမိုက်၍ မည်းသွားသည်။

ကျွန်တော် သတိရပြီး ကားပိနေသော ကားမောင်းသူကို သွား၍ ပွေ့သောအခါ ကျွန်တော့်လက်ကား သွင်သွင်ကျိုး၍ သွေးဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျနေပြီ။ အားလုံးသည်လည်း ဒဏ်ရာတကြီးနှင့် မေ့မြောနေကြသည်။ ကျွန်တော့်ရုံးအုပ်ကြီး ဦးအောင်မြင့်ဝင်းနှင့် ပါဏဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းမှူး ကိုသောင်းရွှေတို့က ဒဏ်ရာ ရသူများကို မနိုင်မနင်း ပြုစုကြရရှာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်နေစဉ် ကြက်မောက်တောင်ဆီမှ အလုပ်သမားကြီးများက ကားဖြင့် ရောက်လာပြီး ကယ်ဆယ်ကာ မိတ္ထီလာဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ပေးကြသည်။

မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့် စာပေ ဖြန့်ချိရေး ဝန်ထမ်းတို့ ကျွန်တော်၏ ကျောင်းသူကျောင်းသား မိဘများနှင့်အတူ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြုစုကြသည်။ အစာကျွေးကြသည်။ မွေ့ရာခေါင်းအုံး ကောင်းကောင်းပေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်များတည်း။

မိတ္ထီလာ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး၊ မိတ္ထီလာတပ်မတော် ဆေးရုံကြီးနှင့် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်၊ ဆရာမ သူနာပြုဆရာမကြီး ဆရာမလေး အားလုံးတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော့်လက်သည် ပြန်ကောင်းခဲ့ရသည်။ ဝေဒနာနှင့် ဒုက္ခကိုမူ လနှင့်ချီ၍ ခံစားခဲ့ရသည်။

မိတ္ထီလာဆေးရုံကြီး၌ ရှိစဉ် လာရောက်ကြသော သတင်းထောက်များ ကို ကျွန်တော့်လက်မှ ဒဏ်ရာကြီးကြောင်း မဖော်ပြဘဲ ဖော့ရေးပေးရန် ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့၏။ ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ်များကို လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို လည်းကောင်း မထိတ်လန့် မပူပန်စေလိုသောကြောင့်

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၉

ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းထောက်များကလည်း တာဝန်သိစွာ ကျွန်တော့် မေတ္တာ ရပ်ခံချက်ကို လက်ခံခဲ့ကြသည်။

လနှင့်ချီ ခံရသော ဝေဒနာ ဒုက္ခကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပိုမိုအရေးကြီးသော တာဝန်များကြောင့် လည်းကောင်း ကျွန်တော် စာမရေးနိုင်ခဲ့။ ထိုအခါ မလိုတမာသူတို့က သတင်းအမျိုးမျိုး လွှင့်ပေးသည်။ စာတိုပေစတီနှင့် ပိုင်းအုပ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးထံမှ စုံစမ်းမေးမြန်းလွှာများ တစ်ပုံတစ်ပင် ရောက်လာကြ၏။

ဤအမှာစာမှာ 'ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်' ဝတ္ထုကြီးအတွက် အမှာစာကား မဟုတ်ပါ။ တစ်နှစ်ကျော် စာမရေးနိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အား ဘာကြောင့် စာမရေးနိုင်ရသလဲဟု မေးမြန်းစုံစမ်းလာသော ကျေးဇူးရှင် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ကျွန်တော်၏ ရှင်းပြချက်သာ ဖြစ်ပါလေ၏။

မေတ္တာရည်၍
တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီနှင့်ပတ်သက်၍

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီသရုပ်ဖော်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းပြ မိတ်ဆက်လို ပါသည်။ ကျွန်တော့်အား တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် မျက်နှာဖုံးတွေ ရေးတာ အခြား မျက်နှာဖုံးများထက် ပိုကောင်းသည်ဟု အချို့က ချီးကျူးသံ တစ်ဝက်ကပ်ပျက် နှင့် စွဲချက်တင်ပါသည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်ကား... ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝတ္ထု သို့မဟုတ် ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးအား ပေး၍ မဖတ်လျှင် သရုပ်ဖော်ပုံ ရေးတတ်လေ့မရှိပါ။ စာမူ၏ လှုံ့ဆော်အားနှင့် ပန်းချီဆရာ၏ အတွေ့အကြုံကသာ သရုပ်ဖော်ပန်းချီ ၏ အဓိက မောင်းနှင်အား ဖြစ်ပါသည်။

ဒီကမ္ဘာတစ်ဆင့် ခက်ခဲစွာ မွေးထုတ်ယူရသည့်အတွက် ရံဖန်ရံခါ မြန်တတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကြာတတ်တာက များပါသည်။ စာရေးဆရာအကြိုက် နဲ့ စာဖတ်သူ အကြိုက်ရော စာအုပ်ဆိုင်ပေါ်မှာ ထူးခြားသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လိုသည့် လောဘကလည်း ရေးတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။

ဒီထက်ပိုမိုပြီး ခက်ခဲစွာ မွေးထုတ်ယူရတဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေကတော့ ဝါရင့်စာဖတ်ပရိသတ်များ သတိထားမိကြမည် ထင်ပါသည်။ မြန်မာစာပေ လောကတွင် စာရေးဆရာ၏ ဇာတ်ကောင်နှင့် ပန်းချီဆရာ၏ ရေးချက် တွဲဖက်၍ စွဲမက်ခဲ့ရသော စာအုပ်များ ရှိပါသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၁

ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ဝတ္ထုများနှင့် ပန်းချီဦးသန်းအောင်၏ မျက်နှာပုံများ၊ မောင်သိန်းဆိုင်၏ ဝတ္ထုများနှင့် ပန်းချီစံတိုး၏ ရေးချက်များ၊ ညီညီနိုင်၊ ဆွေလှိုင်ဦး ရင်သိမ့်တုန်ဝတ္ထုများနှင့် ပန်းချီမောင်မောင်သိုက်၏ မိန်းမချောများ၊ ဆရာချစ်ဦးညို၏ ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်များနှင့် ဆရာဝသုန်၏ ရေးဟန်များမှာ ဆယ်စုနှစ်အလိုက် ရှင်သန်ခဲ့သော စာအုပ်ဝိညာဉ်များ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အာရုံတွင် ဖျက်ပစ်လို့၊ မေ့ပစ်လို့ မရသော ထိုမျက်နှာပုံများကို ပြန်ရေးရသည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော့် ဆရာသမားများ ဆောက်လုပ်ခဲ့သော တောင်မြင့်ကြီးများကိုပါ ကျော်ဖြတ်ရသလို တာဝန်ပိုလာပါသည်။ စံချိန်တစ်ခု ရှိပြီးသား ပြေးပွဲကို ဝင်ပြေးရသည့်နှယ် ရင်ထိတ်နေပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လေးစားရပါသည်။ ဆရာတွေကို ဦးညွတ်နေမိပါသည်။ စာနယ်ဇင်းသရုပ်ဖော် ပန်းချီသမိုင်းကို အလေးပြုပြီးမှ ရေးရပါလိမ့်မည်။ တစ်ဆက်တည်း ခေတ်အဆက်ဆက် ရေးချက်တွေကို နောက်လူတွေ သိအောင် ဖြည့်စွက် ပြောခဲ့ချင်ပါသည်။

‘ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်’ ကို မောင်သိန်းဇော်တို့ New Version တစ်ဖန် ဆန်းသစ်သီဆိုကြသလို ကျွန်တော်လည်း ဒီမျက်နှာပုံမှာ ဆရာဦးသန်းအောင်၏ ဟန်ကို ကျွန်တော့်ဟန်များ ရောစွက် ရေးဖွဲ့ခြင်း ‘ဆရာဦးသန်းအောင် အမှတ်တရ’ ပန်းချီလို့ပဲ... ။

ပန်းချီမြင့်မောင်ကျော်
၂၁ ဇူလိုင် ၂၀၁၂

၈၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

IN TIME OF “THE BREAKING OF NATIONS”**1**

ONLY a man harrowing clods
 In a slow silent walk
 With an old horse that stumbles and nods
 Half asleep as they stalk.

2

Only thin smoke without flame
 From the heaps of couch-grass;
 Yet this will go on ward the same
 Though Dynasties pass.

3

Yonder a maid and her wight
 Come whispering by:
 War's annals will cloud into night
 Ere their story die.

THOMAS HARDY

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၃

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

(၁)

ဖြည်းဖြည်းညင်ညင်၊ ထွန်ရေးငင်သည်၊
 လယ်ရှင်ယောက်ျား၊ တစ်လူသားတည့်။ ။
 ခေါင်း ခြေ လှုပ်ရှား၊ တိမ်းကပါးဖြင့်၊ ရုန်းအားမပို၊ သူမြင်းအိုနှင့်။ ။
 လူကလည်းငိုက်၊ မြင်းလည်းငိုက်နှင့်၊ စရိုက်ဘာသာ၊
 ချမ်းသာစွာ၏။ ။

(၂)

အလှုံ့မပါ၊ ရေးရေးသာတည့်၊ နေစာညွှန်မြက်၊
 အပုံထက်မှ၊ တိုးတက်အူအူ၊ လယ်ခိုးလူလျက်။ ။
 အဝေးဆီဝယ်၊ တော၏မယ်လည်း၊ သက်လှယ်သခင်၊
 မောင်နှင့်ယှဉ်၍၊ တိုးညင်ချစ်ခွန်း၊ ပျံ့ပျံ့မွန်းရှင်။ ။

(၃)

ပလ္လင်နန်းမြိုင်၊ ရာထီးဆိုင်တို့၊ မခိုင်ပျက်ယွင်း၊ နိစ္စကင်း၏။ ။
 မော်ကွန်းဝှဲလှိုင်း၊ စစ်သမိုင်းလည်း၊ မှန်မှိုင်းညနယ်၊
 ပျောက်၍ကွယ်လိမ့်။ ။
 မြင်းအိုသခင်၊ လယ်ကြီးရှင်နှင့်၊ လယ်ပြင်မီးခိုး၊
 လယ်မျိုးလုံမ၊ လှလင်လှ၏၊ သာစွာဂုဏ်ပေါင်း၊ လူ့ဇာတ်ကြောင်းသည်၊
 မဟောင်းကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ် ဆက်လိမ့်တည်း။ ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
 ၂၅-၆-၆၆

အခန်း - ၁ »» ခရီးသည် ««

မန္တလေးမြို့တော်၏ ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ် လေယာဉ်ပြေးလမ်း မြောက်ပိုင်း အစွန်၌ ယူဘီအေအဖွဲ့ပိုင် ဒါကိုးတားလေယာဉ်ကြီးသည် တောင်ဘက်သို့ ဦးတည် လျက် အားယူပျံသန်းရန် အဆင်သင့်ရှိနေသည်။

ဖြူစင်သော အသားအရေ၊ ချိုပြုံးနုနယ်သော မျက်နှာ၊ ကြော့ရှင်းသော ကိုယ်ဟန်နှင့် ချောမောလှပသော လေယာဉ်မယ်ကလေးက ကြော့ရှည် သုတ် လင်ပန်းလေးတွင် ထည့်ထားသော သကြားလုံးများကို ခရီးသည်များ အား လိုက်လံဝေငှပေးနေ၏။

အချိန်ကား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အိမ်စောင့်အစိုးရက ရွေးကောက်ပွဲ တွင် အနိုင်ယူ တက်လာသော ဦးနု၏ ပြည်ထောင်စုပါတီ အစိုးရလက်သို့ အာဏာလွှဲပြောင်းပေးပြီးစ ဖြစ်သည်။ အိမ်စောင့်အစိုးရ၏ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊ တိုင်းပြည် ငြိမ်ဝပ်အေးချမ်းရေး လုပ်ငန်းစဉ်တို့၏ အောင်မြင်မှု အရှိန်သည် ဆက်လက်တည်ဆဲ ဖြစ်သောကြောင့် ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်းတို့ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းလျက် ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်နေသည်။ ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးတို့ ကြား၌ နေ့ရထား၊ ညရထားတို့ အဆက်မပြတ် ပြေးဆွဲနေသည်။ ထို့ကြောင့်

လည်း ရှေးယခင်အခါများက အထူး လူကျပ်လေ့ရှိသော လေယာဉ်အတွင်း၌ ယခုမူ ခရီးသည် အနည်းငယ်သာ ရှိနေ၏။

လေယာဉ်၏ လက်ယာဘက် ထိုင်ခုံများအနက် ပြတင်းနှင့် ကပ်လျက် ရှိသော ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် အသက် သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ဦးသည် ထိုင်လျက် ရှိနေ၏။ သူ့ဘေးမှ ထိုင်ခုံကား လွတ်နေ၏။

လူရွယ်၏ အရပ်အမောင်းမှာ ရှည်သွယ်၍ အသားမှာ အတန်အသင့် လတ်သည်။ စတစ်ကော်လာအင်္ကျီ အဖြူ၊ မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ သတ္တလတ် အပါးစား တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ရေညှိစိမ်း နောက်ခံတွင် အပြာရောင် ကွက်ကျဲဖော် ထားသော ဗန်ကောက်လုံချည်တို့ကို အဆင်ပြေပြေ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထား သည်။ နှာတံပေါ်ပြီး မျက်ခုံးများက ထူထဲနက်မှောင်၍ ကြည်လင်သော မျက်လုံးများမှာမူ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည်။ မေးရိုးထောင့် ပေါ်ထင်သော မျက်နှာထားသည် ဣန္ဒြေကြီးမှုဘက် လှသော်လည်း ပါးသော နှုတ်ခမ်းများက ဖော်ရွေမှု ရှိတတ်ကြောင်းကိုလည်း ပြနေ၏။

လေယာဉ်မယ်ကလေးသည် လူရွယ်၏အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး သကြားလုံး လင်ပန်းကို ရှေ့ထိုးပေးသောအခါ လူရွယ်က ချိုသာယဉ်ကျေးစွာနှင့် မလိုချင် ပါကြောင်း ပြန်ကြား၏။ လေယာဉ်မယ်သည် ရှေ့ဆက်ထွက်သွားမည် ပြုပြီးမှ ခေါင်းကလေး ပြန်ငဲ့ကာ လူရွယ်အား စူးစိုက်ကြည့်သည်။ လှပသေးသွယ်သော မျက်ခုံးကလေးများက ခေတ္တ တွန့်သွားပြီးနောက် မျက်တောင်ကလေးများက ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လှုပ်ရှားလာ၏။ ခဏ၌မူ လေယာဉ်မယ်ကလေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးရိပ်ဝေဝေနှင့် ထွက်ခွာသွား၏။

လေယာဉ်၏ ပန်ကာများ စမ်းသပ်သည် ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာ သည်။ မကြာမီပင် လေယာဉ်သည် အရှိန်နှင့် ပြေးကာ ငှက်သွင်ယုံကြွလျက် တောင်စူးစူးသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

လူရွယ်သည် ပြတင်းမှနေ၍ အောက်မြေပြင်ဆီသို့ ငုံ့မျှော်ငေးကြည့် ရင်း ပါလာခဲ့၏။

တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရေရှင်စီးသည့် ဆည်ချောင်းမြောင်းတို့၏ ဌာန ချမ်းမြသာစည် စိမ်းရိပ်လည်သော မန်းမြေစရိုက်သည် ကွေ့ဝိုက်ပက်ကာ ရွေ့လျော့နောက်ချန် ကျန်လေရစ်သည်။

နောက်ကြောင်းပြန်ချည် ရှေ့စီးချည်နှင့် စက်ဝန်းပြတ် အထပ်ထပ်ကို ဆက်စပ်ထားသည့် ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အကွေ့အကောက် လွန်အပ်သော ဒုဋ္ဌာဝတီမြစ်

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၇

သည် လည်းကောင်း၊ နွေဦးရိပ်ဝယ် မျှင်မျှင်သွယ်သွယ် နီလာရေရောင် အခြယ်ခြယ် ထက်သောင်စွယ်ကျွန်းလှ ပေါ်ထွန်းစသည့် မြစ်မ ဧရာဝတီ အနောက်ကမ်းဝယ် မြောင်ဆွယ်ဖြောင့်တန်း ဝပ်စင်း လျောင်းတည်လေသော ဝူပုထိုးစေတီ အလီလီ တို့ကြောင့် ရှုမြင်တိုင်း ကြည်နူးဖွယ်ရာ စစ်ကိုင်းတောင်တော်သည် လည်းကောင်း၊ မြို့ငွေငွေတို့ တိမ်နှင့် တွေ့စဉ် ဖြစ်၍ ရေပေ့မှန်မှန် ကမ္ဘာလာပါး သိုင်းရစ်မြို့သော ရှမ်းရိုးမမင်း တောင်နန်းဘုံသည်ပင် လည်းကောင်း အဝေးဝယ် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တရေးရေး ပျောက်ကွယ် နေရစ်လေပြီတကား။

ရှုမြင်ခင်းကို ငေးကောင်းခိုက် လူရွယ်၏ နားတွင် သိမ်မွေ့ညင်သာ သော ခြေသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အပါးတွင် လာရပ် နေပြန်သော လေယာဉ်မယ်ကလေးကို တွေ့ရ၏။

လေယာဉ်မယ်၏ လက်တစ်ဖက်တွင် သတင်းစာတစ်စောင် ကိုင် ထားသည်ကို မြင်သောကြောင့် သူက အသာအယာ ငြင်းသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ သတင်းစာ မဖတ်တော့ပါဘူး”

လေယာဉ်မယ်ကလေးသည် နေရာမှ ခွာမသွား။ တောင့်တောင့်ကလေး ရပ်ရင်း မျက်တောင်ကော့များကို တဖျတ်ဖျပ် ပုတ်ခတ်လျက် သူ့အား ကြည့် နေပုံမှာ ဆရာတစ်ဦးရှေ့၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ခွင့်တောင်းလို၍ ရပ်နေသော ကျောင်းသူလေးတစ်ဦးနှင့် တူနေ၏။

လေယာဉ်မယ်ကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ယို၍ သူ့ဘေးရှိ နေရာ အလွတ်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ အံ့အားသင့်နေစဉ် ကလေးမက အော်တို ဂရပ်(ဖ်)စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း ယဉ်ကျေးလေးစားစွာ တောင်းပန်၏။

“ဆရာ့ကို နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအထဲမှာ ကျွန်မအတွက် တစ်ခုခု ရေးပေးစေလိုပါတယ်”

သူက မျက်မှောင် မသိမသာတွန့်၍ လေယာဉ်မယ်လေးအား တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ဤအကြည့်သည် စူးရှ၍ ထက်မြက်လေရကား လေယာဉ် မယ်ကလေးသည် မိမိ တောင်းဆိုမိသည်မှာ မှားသွားလေသလောဟု နောင်တ ရ၍ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ခဏမှာပင် သူက ပြန်ပြုံး လာသည်။ ပြုံးရာတွင် မျက်လုံးများက အရင်စပြီးမှ နှုတ်ခမ်းများဆီ ကူးစက် လာကြောင်း လေယာဉ်မယ်ကလေးက ဂရုပြုမိ၏။

၁၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သူက အော်တိုဂရပ်(ဖ်)စာအုပ်ကို ယူလိုက်ပြီး ဟိုလှန် သည်လှန် ကြည့်သည်။ တွေ့မြင်နေကျ သာမန်အော်တိုဂရပ်(ဖ်)မျိုး မဟုတ်၊ ထင်ရှား ကျော်ကြားသော သတင်းစာဆရာများ၊ စာရေးဆရာများနှင့် အနုပညာရှင်များ ၏ လက်မှတ်များကို တွေ့ရသည်။

သူက တစ်စုံတစ်ခုကို အော်တိုဂရပ်(ဖ်)ပေါ်၌ ရေးလေသောအခါ လေယာဉ်မယ်လေးသည် သွယ်ပျောင်းရှည်လျားသော သူ၏ လက်ချောင်း ကြီးများကို ချိုးမွမ်းအံ့ဩလျက် ကြည့်နေသည်။ သူ၏ လက်ချောင်းများသာ သွယ်ပျောင်းရှည်လျားသည် မဟုတ်။ ညီညာစွာ လှီးဖြတ်ထားသော သူ၏ လက်သည်းခွံများကလည်း ရှည်သွယ်၍ လှပသည်။ သူ့လက်ဖဝါးများက လည်း နူးညံ့ဟန်ပေါ်၍ ပန်းနုရောင် ရဲနေသည်။

သူက “ကျေနပ်ပြီလား” ဟု မေးသော မျက်နှာအသွင်နှင့် အော်တိုဂရပ်(ဖ်)ကို လေယာဉ်မယ်လေးအား ပြန်ပေးသည်။

လေယာဉ်မယ်လေးက အော်တိုဂရပ်(ဖ်)ကို လှန်ကာ ဖတ်ရှုသည်။ လက်ရေးက ကဗျာလက်ရေးဟု ခေါ်ရမည့် ဝိုင်းစက်ညီညာ လှပ သပ်ရပ်သော လက်ရေး ဖြစ်သည်။ ရေးသားချက်မှာလည်း ရိုးရိုးလေးနှင့် ဣန္ဒြေပြည့်ပြည့်ပင် ဖြစ်၏။

ထာဝစဉ် ကျန်းမာ ရွှင်လန်း၍ မြင်သူတိုင်းအတွက် စိတ်ချမ်းသာမှု ကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါစေသတည်း။

သက်နိုင်

ဤမျှသာ ဖြစ်၏။

လေယာဉ်မယ်ကလေးသည် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးပြီး-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ပြီးတော့ ဆရာ ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရ ပါလို၏လို့ ကျွန်မ ဆန္ဒပြုပါတယ်” ဟု ဆို၏။

ကလေးမလေး၏ ကျေးဇူးတင်စကားကို သူက အပြုံးနှင့်သာ တုံ့ပြန် သည်။ စကားကတော့ ဆက်မဆို။ သို့ရာတွင် ကလေးမကမူ ပြောစရာတွေ ကျန်သေးဟန်တူ၏။

“မကွေးကိုတင်ပဲနော် ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မကွေးတင်ပါပဲ”

“ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအတွက် သွားတာလား”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၉

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ စာမေးပွဲကိစ္စနဲ့ပါ”

လေယာဉ်မယ်လေးသည် သူ့ဘာသာသူ ဘာကို သဘောကျမိသည် မသိ၊ အသံလေးထွက်အောင် ရယ်ပြီး ဆိုပြန်၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကြားဖူးတာက စာရေးဆရာတွေအတွက် ခရီးထွက် ရင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပုဒ် ရတတ်တယ်လို့ ဆိုတာပဲ”

“ဒါလည်း မှန်ပါတယ်၊ ရတဲ့အခါ ရတတ်ပါတယ်”

“အခုတစ်ခေါက်လည်း ဆရာ ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ပုဒ် ရပါစေ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ...”

ကလေးမက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်ထားသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်က မော့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

လေယာဉ်မယ်လေးသည် ခေတ္တ တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေး ဖြစ်သွားပြီးနောက် ချိုသာ တောင်းပန်သော အသံနှင့် ပြော၏။

“ဒါပေမဲ့... ဒီတစ်ခါ ဆရာ ရတဲ့ဇာတ်လမ်းဟာ ခါတိုင်းလို အသည်း နှင့်နှင့်နဲ့ လွမ်းစရာ မဟုတ်ဘဲ အဆုံးမှာ အားလုံး ပေါင်းရပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်”

လေယာဉ်မယ်ကလေးသည် ဤစကားနှင့် ဆုံးပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်မံပြောဆို၍ နေရာမှ ခွာသွားသောအခါ ကိုသက်ခိုင်မှာ မသိမသာ ဝိုင် ကျန်ရစ်သည်။ အပြင်ပန်း မျက်နှာ ဣန္ဒြေမှာ မပျက်သော်လည်း သူ့စိတ်မှာ ခပ်သိမ်သိမ်မှ လှုပ်ရှားလာပြီး ရင်၌ ငွေ့ငွေ့မြည့်မြည့် ဝေဒနာတစ်ရပ် ပေါ်လာ၏။

ပြတင်းမှ လှမ်းငုံ့မျှော်ကြည့်နေမိစဉ် အောက်မြေပြင်ဝယ် စိမ်းလန်းသော တောင်တန်း မြက်ခင်းတို့ ကွယ်ပျောက်လျက် မွဲခြောက်ညှိမှောင်သော အရိုင်းပထဝီ အနေအထားတို့ကို မြင်ရသည် ထောက်၍ အပူပိုင်းဖုန်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်မိပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကိုသက်ခိုင်က သိမိသည်။ ဤရှုခင်းတို့ က သူ့စိတ်ကို ပိုမို လှုပ်ရှားစေသည်။

အမြင့်မှ စီးမြင်ရသည် ဖြစ်ရကား ကြိုးမျှင်သဖွယ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး သေးသေးသွယ်သွယ်ရှိသည့် ဖုန်သဲထူသော လှည်းလမ်းကြောင်းများ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ကျိုးကျိုးကျဲကျဲနှင့် ဆင်ငိုမြက်ခြောက်ပင်ဖုတ်ပမာ ထင်ရသော ထန်းတောအုပ်ကလေးများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရှားရှားပါးပါး တွေ့ရသည့် လက်ယက်

၂၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အိုင်မျှနယ် ထင်ယိုးဖွယ် ရေခန်းစ ကန်များ၊ ဤအရပ် ဤဒေသ၏ ဤသဘာဝ လက္ခဏာများက သူ့ရင်ကို ခုန်စေသည်။

ငေးကြည့်နေဆဲ ခက်မာသော တောင်ကတုံးတို့သည် မြင်ကွင်း၌ ပေါ်လာပြန်၏။ ဤတောင်ကတုံးတို့ဆီမှ အဖျားခံလျက် ရေမဲ့နေပြီဖြစ်သော သဲချောင်းဖြူဖြူတို့သည် ညိုမွဲသော မြေပြင်အား အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ခွဲခြမ်း ယှက်ဖြာလျက် ကွေ့ကာစိုက်ကာ ပြေးနေကြသည်။

ချောင်းကိုးဆယ့်ကိုးတို့ ရေဦးသောက်၍ ကျောက်ခွားသိုးကိုးကောင် ရှိရာဟု ကျော်စောသော ပုပ္ဖားတောင်မင်းလည်း အဝေးဝယ် မြူငွေ့ရီရီနှင့် လှမ်းမြင်ရသည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး လက်ဆွဲသားရေအိတ် အလတ်စားတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အိတ်အတွင်း၌ မန္တလေးတက္ကသိုလ်၏ ချိပ်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ် ပိတ်ထားသော စာမေးပွဲ မေးခွန်းလွှာအထုပ်များ ရှိနေ၏။ ဤမေးခွန်းလွှာအထုပ်များကြားမှ သားရေဖုံး ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ အတန်ပင် အိုမင်းဟောင်းနွမ်းသော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

ဤဒိုင်ယာရီစာအုပ်သည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ် မဟုတ်လေမှန်း ကိုသက်ခိုင်သာ အသိဆုံး ဖြစ်သည်။ သူသည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ဝတ္တရားတစ်ခု အဖြစ် ရေးလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့ရသမျှတိုင်းသည်လည်း အရေး တယူ မှတ်တမ်းတင်ထားဖွယ် မဟုတ်ကြ။ သူ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်တို့မှာ သူ့ပုဂ္ဂလိကခံစားချက်များသာ ဖြစ်လေသည်။ သူတစ်ဦးတည်းအတွက်သက်သက် သာ ဖြစ်သော ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်မှတ်တမ်းတို့သာ ဖြစ်သည်။

ကိုသက်ခိုင်က မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်သည်။ ဖတ်နေကျ စာမျက်နှာ ကို အလွယ်နှင့် လှန်မိ၏။ အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်နေကျ ဖြစ်သောကြောင့် စာပုဒ် များကို အလွတ်ပင် ရနေပေပြီ။

မမနွယ်... မမနွယ်နဲ့ မောင် ကြုံခဲ့ရသမျှ ဘဝအစဉ်ကို ပုံပမာ တင်ပြမယ် ကြိမ်လေတိုင်း မမနွယ်နဲ့ မောင် ကောင်းကောင်းသိကြတဲ့ ရေနံချောင်း - ချောက်လမ်းကို သတိရမိတယ်၊ ဗမာပြည်မှာ အကောင်းဆုံးလို့ ပထမဆု ရထားတဲ့လမ်းပီပီ ဖြောင့်လိုက်ပါတဲ့

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၁

လမ်းရယ်နော်၊ မျက်စိတစ်ဆုံးမှာ ဝေးလွန်းလို့ လမ်းအစဟာ မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းထဲ ရှူးချွန်မြမြ ပျောက်သာသွားရော အကာအဆီး အကွေ့ အကောက်ရယ်လို့ မတွေ့ရလေဘူး၊ ဒါပေမဲ့... ဂွေးချိုလည်း ရောက် ရော ချောက်ဘက် သွားသွား၊ ကျောက်ပန်းတောင်းဘက် သွားသွား လမ်းဟာ ခလုတ်တံသင်း အဆင်း အတက် အနိမ့် အမြင့် အကောက် အလှည့်တွေနဲ့ မပြေမပြစ် ခက်ခဲလွန်းလှပေတယ်နော်။

ဒီလိုပဲလေ... မောင်နဲ့ မမနွယ်တို့ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝအရွယ်နဲ့ လူပျို... အပျို လောကဓံ ဆောင်းရိပ်ဦးစဉ် တုန်းကတော့ ဘဝဆိုတာဟာ တစ်မျဉ်းခင်းတဲ့ လမ်းပမာ သမုဒယ နယ်ဘုံ... ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ် ပျော်ခလေးမှန်မှန် မျှော်လင့် ချက် ပြည့်ဝမှု အတန်တန်နဲ့ မဖောက်မပြန် စကန်ရှိလိမ့်မယ်လို့ ယုံစားထင်မှားမိခဲ့ကြဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝခရီးစဉ်ဟာ အလင်း ရောင်အား လှိုင်းလမ်းကြောင်းပမာ မဟုတ်ဘဲ နွေဦး လေရွေးရှေ့က ရော်ရွက်ဝါ လွင့်ပါးရပ်မျိုးသာပါကလား မမနွယ်ရယ်၊ မောင်နဲ့ မမနွယ်ဟာလည်း နာမ်မဲ့တဲ့ ရော်ရွက်ဝါတွေ မဟုတ်ဘဲ သိတတ်... ခံစားတတ်... ရယ်တတ်... ငိုတတ်ကြတဲ့ လူသားတွေ ဖြစ်နေလို့ ခက်လှချေပါကလား၊ သိတတ်... ခံစားတတ်တဲ့ လူသားပီပီ ရယ်ဖွယ်တစ်ခန်းရပ်ပြီမို့ ငိုတတ်ကြသမျှ ငိုကြစတမ်းလို့ ဆိုပြန် တော့လည်း လူ့ဘဝရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘယ်လိုများ ရှိထင် တော့မှာလဲ မမနွယ်ရယ်...

ကိုသက်ခိုင်သည် မျက်လုံးများကို ဖြည်းညင်းစွာနှင့် စာအုပ်မှ ခွာလိုက်ပြီး ပြတင်းမှနေ၍ အောက်မြေပြင်ရှုခင်းကို ငေးကြည့်မိပြန်၏။

ရှုခင်း၌ ကျယ်ပြန့်သော လွင်တီးခေါင်ကို မြင်ရသည်။ ဆိတ်သုဉ်း သော ဤကန္တာရတစ်ပိုင်း လွင်တီးခေါင်ကို ပုန်မိုဝါညိုသည့် ချုံစေးပျစ်တို့နှင့် စောင်ချမ်းချွန်ချွန်တို့ကသာ တတ်အားသမျှ ကွက်တိကွက်ကျား တန်ဆာဆင် ထားကြသည်။

မြူငွေပြာပြာလည်း လွမ်းအုပ်ပျံ့ကာ ရှိနေ၏။

ဆိတ်သုဉ်းသောနေ့၏ ဤကန္တာရဝယ် တေးဆိုမည့် ဥဩငှက်ပင် ရှိပါလေစ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

၂၂

သို့ရာတွင် ကိုသက်ခိုင်က လေယာဉ်မယ်ကလေး၏ ဆန္ဒစကားကို ပင်ပင်ပန်းပန်း သတိရနေမိ၏။

“ဒီတစ်ခါ ဆရာ ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ အဆုံးမှာ အားလုံးပေါင်းရပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်”

အခန်း - ၂ »» သံသရာ ««

မကွေး လေယာဉ်ကွင်း ထိန်းသိမ်းညွှန်ကြားရေး မျှော်စင်ထက်၌ တာဝန်ခံ အရာရှိသည် သာမန်လူတိုင်း နားမလည်နိုင်သော အင်္ဂလိပ်စကား၊ မြန်မာစကား၊ အချက်ပြသင်္ကေတစကား သုံးမျိုး ရောပါနေသော ဘာသာတစ်မျိုးနှင့် ရေဒီယို စကားပြောခွက်တွင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။ သူ စကားရပ်တိုင်း သူ့နား နှစ်ဖက်တွင် အုပ်ထားသော စကားလက်ခံ နားကြပ်များမှလည်း လျှပ်စစ်နှင့် သတ္တုသံ ရောသော စကားများ မြည်ထွက်နေ၏။

အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်ပြောဆိုခြင်း ပြီးသောအခါ အရာရှိသည် သူ့နားပေါ်မှ နားကြပ်များကို ဖြုတ်ချွတ်လိုက်ကာ သူ့လက်ထောက်အား လှမ်းပြော၏။

“ဝိုး... အိုက်ရ ပူရတဲ့အထဲ ငှက်အိုနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆင်းမယ်၊ အိုကေ... ချာလီ၊ ကွန်ထရိုက်ကို မင်း ယူလိုက်တော့၊ ငါ အေးဂျင့်နဲ့ အလုပ်သမားတွေကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

အရာရှိသည် သူ့လက်ထောက် ချာလီအား ဤသို့ ရခိုင်သံဝဲဝဲနှင့် ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး မျှော်စင်မှ ဆင်း၍ လေယာဉ်ဆိပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာ

၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ခဲ့သည်။ အဆင်သင့် တွေ့ရသော ယူဘီအေကိုယ်စားလှယ်ကို ခပ်သွက်သွက် ဆက်လက် ညွှန်ကြားပြီး သူ့လျှာနည်းအတူ သွက်သော ခြေများနှင့် စခန်း ရှေ့ပိုင်းသို့ ဆက်လက်ထွက်လာ၏။

စခန်းအနီး နေပူကျဲကျဲတွင် စိမ်းပြာနုရောင် ဟေး(လ်)မင်းကားနှင့် ကြက်ဥနှစ်ရောင် ဗောက်(စ်)ဟော(လ်)ကားနှစ်စီး အပါအဝင် ကားငါးစီးခန့် ရပ်ထားကြ၏။

စခန်းရိပ်သာတွင်း ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ ခုံရှည်ပေါ်၌ လူသုံးယောက် တို့ ထိုင်နေကြသည်။ တစ်ဦးမှာ အသက် လေးဆယ်ခန့်ရှိ၍ ခေါင်း၌ ဖော့ ဦးထုပ် ဆောင်းထား၏။ စတစ်ကော်လာအင်္ကျီကို လည်ပင်းကြယ်သီး ဖြုတ်ပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ပင့်လိပ်တင်ထား၏။ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ မပါ။ ချည်လုံချည် ကို တိုတိုဝတ်ထား၏။ ကျန်နှစ်ဦးကား အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်များ ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးလုံး ပိုးလုံချည် တိုက်ပုံအင်္ကျီတို့နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်ကြ၏။ တစ်ဦးမှာ အသားညိုပြီး ကျောက်ပေါက်မာသက်သက် ရှိကာ ရွှေတစ်ဝက် ကော်တစ်ဝက် ကိုင်းနှင့် မျက်မှန်တပ်ထားသည်။ အခြားတစ်ဦးကား ဖြူဖြူ ဝင်းဝင်း ဖြစ်၍ နှုတ်ခမ်းမွေးစေ ရှိသတည်း။

အရာရှိသည် မျက်မှန်နှင့်သူကို အရင်တွေ့သည်။

“ဟာ... ဆရာဦးမြသန်းပါလား”

တစ်ဖက်လူက စကားမပြန်မီ သူက နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့် တစ်ယောက် ကို နှုတ်ဆက်ပြန်၏။

“ဟယ်... ဆရာဦးတင်မောင်လတ်ပါလား”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူက ဖော့ဦးထုပ်နှင့်လူကို မြင်သွားပြန်၏။

“အိုး... ကျောင်းအုပ်ကြီးလည်း ပါသကိုး၊ နေပါဦး... ကိုကြီးရီ၊ ဘယ်သူ့ လာကြိုကြတာလဲ”

ကျောင်းအုပ်ကြီး ခေါ် ကိုကြီးရီ ခေါ် ဦးဘရီက ရှေ့ဆောင်စကားပြန် သည်။

“မန္တလေးတက္ကသိုလ်က ကထိကတစ်ဦး စာမေးပွဲ မေးခွန်းတွေနဲ့ ရောက်လာမှာမို့ လာကြိုနေကြတာ”

“ဪ... အင်း အင်း၊ ကျွန်တော်တို့ အသိထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၅

“မသိဘူး၊ ကထိကတစ်ယောက်လို့ပဲ သံကြိုးရတယ်၊ ဒါထက် ဖိုးစံရွှေ၊ လေယာဉ်ပျံ ဆင်းခါနီးပြီလား”

အရာရှိ ဖိုးစံရွှေသည် ခပ်တွန့်တွန့်ဆံပင်များ ရှိသော သူ့ခေါင်းကို မြန်မြန်သွက်သွက် ကုတ်လိုက်သည်။ သူ ခေါင်းကုတ်ဟန်မှာ စိတ်ပျက် စိတ်ညစ်ခြင်းနှင့် မည်သို့မျှ ဆိုင်ဟန်မတူ။ ဝသီပါနေ၍သာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူသည် ဤသို့ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ခေါင်း ငါးချက်ခန့် ကုတ်လိုက်ပြီး ဖြေ၏။

“ဆိုက်တော့ ဆိုက်တော့မယ်၊ မန္တလေးက မဟုတ်သေးဘူး၊ ရန်ကုန် ကကောင်က အရင်ဆင်းမယ်”

ဦးဘရီက အနည်းငယ် အံ့သြဟန်နှင့် ပြန်မေးသည်။

“ရန်ကုန်က၊ ခါတိုင်း ဒီနေ့ ရန်ကုန်လေယာဉ်ပျံ မဆိုက်ပါဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အင်းလေ... မဟုတ်ဘူး၊ အခုဟာက အထူးလေယာဉ်ပျံ ဆိုပါတော့၊ နေဦး... အထူးလေယာဉ်ပျံလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလေ... အဆင်သင့်လို့ ဆိုပါတော့၊ ဒီမှာ ဆင်းမယ်၊ ဟဲဟိုး သွားမယ်၊ ကျိုင်းတုံ သွားမယ်၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်ပြန်မယ်၊ ခရီးသည် ရှိ ရှိသလိုပေါ့၊ အိုကေ... ကျွန်တော် တောင်ဝါ(မျှော်စင်) ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဖိုးစံရွှေသည် သုတ်သုတ်ပြောကာ သုတ်သုတ်ခွာ၍ အခြား ကြိုဆို လာသူများကိုလည်း ဝတ္တရားမပျက် သုတ်သုတ် နှုတ်ခွန်းဆက် စကားပြောပြီး မျှော်စင်ဆီသို့ သုတ်သုတ်ပင် ပြန်တက်သွား၏။

ဦးဘရီက အသာရယ်မောရင်း ကျန်နှစ်ဦး သိအောင် မှတ်ချက်ချ သည်။

“ဖိုးစံရွှေက ကျောင်းသားကတည်းကလည်း ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ၊ ဆရာကြီး တို့နဲ့ ပြည်နဲ့ တကောင်းကျောင်းဆောင်မှာ အတူနေခဲ့ကြတာ၊ အမြဲတမ်း လျှာရော ခြေရော သုတ်သုတ်နဲ့ သွက်သွက်ပဲ၊ လူတိုင်းကိုလည်း ခင်တယ်၊ လူတိုင်းအတွက်လည်း အမြဲတာဝန်ကျေချင်တယ်၊ ဒီတော့ သူ့ ဘယ်တော့ ကြည့်ကြည့် အမြဲတမ်း သုတ်သုတ်သွက်သွက်ပဲ”

ဦးဘရီက စကားအဆုံး၌ ဆက်လက်ရယ်မောနေ၏။

၂၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ထိုစဉ် ရန်ကုန်လေယာဉ်သည် တောင်ဘက်မှ ပေါ်လာကာ နိမ့်ဆင်း ဆိုက်ရောက်လာ၏။

လေယာဉ်ထက်မှ ခရီးသည် ဆယ်ဦးခန့် ဆင်းလာကြသည့်အနက် မိန်းမသားနှစ်ဦးမှာ ထင်ရှားလှပြီး လူတိုင်း၏ အာရုံကို သိမ်းယူဆွဲငင်ထား ကြ၏။

တစ်ဦးမှာ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ရှိမည်ထင်ရ၏။ ဖြူသော အသားသည် ဗွတ်ညက်ကြည်လင်သန့်စင်သည်။ ကြောရှင်းသော ကိုယ်နေနှင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော ကိုယ်ဟန်ရှိသည်။ ချောမောနုနယ်သော မျက်နှာ လေးသည် ထက်မြက်ရဲရင့်မှုကိုလည်း ပြနေ၏။

အခြားတစ်ဦးကား အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်။ အသားရောင် သည် ပယင်းရွှေရည်ဝင်းဝင်း ဖြစ်သည်။ ပုံပုံဝန်းဝန်းနှင့် ပြည့်ဖြိုးရုံ ပြည့်ဖြိုး သော ကိုယ်ခန္ဓာသည် သွယ်မောင်းသော အရပ်ကြောင့် ပျောင်းပျောင်းနွဲ့နွဲ့ တော့ ရှိ၏။ လှပခြင်းနှင့် ခွံတည်မှု ရောသော မျက်နှာသွင်ပြင်သည် အတွင်း စိတ်၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့မှုကိုလည်း ဖော်ပြနေ၏။

ဒုတိယမိန်းမရွယ်သည် မိခင်နည်းတူ အသားဝါဝါရွှေရွှေနှင့် ချစ်စဖွယ် သော အသက် ငါးနှစ်ခန့် သမီးလေးတစ်ဦးကို လက်ဆွဲထား၏။

သူတို့အားလုံးနောက်မှ မဟာနဖူးကျယ်ကျယ်၊ ဆံပင်ပါးပါး၊ ကိုယ်ထည် မဝတာဖြင့် မြင်ရုံဖြင့် စိတ်သဘောကောင်းမှန်းလည်း သိသာ၍ အရာရှိကြီး တစ်ဦးလည်း ပုံဖမ်းနိုင်သော အသက် လေးဆယ်ခန့် ယောက်ျားတစ်ဦးက လိုက်ပါလာ၏။

လေယာဉ်စခန်းတွင်းသို့ အသားဖြူဖြူနှင့် ကြောရှင်းသော မိန်းမပျို က အရင်ရောက်လာသည်။ မိန်းမပျိုသည် ဦးဘရီတို့အသိုက်ကို မြင်သော် ပြုံးရွှင်စွာ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဪ... ဆရာကြီးပါလား၊ ဆရာတို့ကော ပါသကိုး၊ ဘယ်သူ လာကြိုကြတာလဲ”

“မန္တလေးက ဧည့်သည်တစ်ဦး လာကြိုတာပါ၊ ဒါထက် မမြင့်ဝေ ကို အောင်စာရင်းမှာတော့ တွေ့လိုက်တယ်၊ ဘယ်မှာ တာဝန်ကျသလဲ”

“မန္တလေးမှာပါ ဆရာကြီး၊ အခု မေမေတို့ ဖေဖေတို့နဲ့လည်း ဝင်တွေ့ ရင်း ကိုကိုကလည်း ခွင့်ရတာနဲ့ လိုက်လည်လို့”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၂

ဦးဘရီက မမြင့်ဝေတို့ အစ်ကိုတို့ဘက် လှမ်းကြည့်သည်။

မမြင့်ဝေ၏ အစ်ကိုက လေယာဉ်စခန်းရုံး အမှုထမ်းများကို လက်မှတ်များ ပြု၍ စောစောက ကြိုရောက်နှင့်နေသော လူတစ်ဦးနှင့်အတူ ပစ္စည်းများ စစ်ယူနေ၏။

အသားဝါဝါနှင့် မိန်းမရွယ်က ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ သမီးငယ်၏ မျက်နှာတွင် စို့ထွက်နေသော ချွေးပေါက်တို့ကို ယုယကြင်နာစွာ တို့သုတ်ပေးရင်း ပြုံးရွှင်ရယ်မောလျက် တစ်စုံတစ်ခု ပြောပြနေ၏။

ဘေးတိုက် လှမ်းမြင်ရသည် ဖြစ်လေသောကြောင့် မိန်းမရွယ်၏ ပုံကျ တန်းထင်သော နှာတံ၊ မယုံနိုင်လောက်ဖွယ် ရှည်လျားသမျှ ကော့ပျံနက်မှောင်သော မျက်တောင်ကြီးများ၊ ဝင်းစင်ရှင်းသန့်သော နဖူးပြင်ထက် နဂိုသဘာဝအတိုင်း ခွေနှယ်ဝဲကျလျက်ရှိသည့် ဆံပင်များ စသည်တို့ကို ဦးဘရီသည် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။

အပြုံးကို ထာဝစဉ် ဆောင်ထားသော ဦးဘရီ၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တည်ကြည်သွားသည်။ မျက်ခုံးများပင် မသိမသာ တွန့်သွားပြီး မိန်းမရွယ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ဆက်ကြည့်သည်။

ထိုစဉ် ထုံးစံအတိုင်း ပျာယီးပျာယာနှင့် ဖိုးစံရွှေ ပေါ်လာပြန်သည်။

“မန္တလေး လေယာဉ်ပျံလည်း နောက်ဆယ်မိနစ်ဆို ဆင်းတော့မယ်ကိုကြီးရီ၊ အခု ဒီမှာ ကားမများရင် ကျွန်တော် ဂိတ်ဖွင့်ပြီး လွှတ်နှင့်မလို့၊ အဲဒါ... အဲဒါ...”

ပြောရင်းဆိုရင်းက ဖိုးစံရွှေ၏ မျက်လုံးများသည် မိန်းမရွယ်နှင့် ကလေးဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုခဏ၌ပင် သူ့မျက်လုံးများက ပြူးသွားပြီး အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝစွာနှင့် ဦးဘရီအား ပြန်ကြည့်သည်။

ဦးဘရီသည် အလွန်သတိပြုမိမှသာ မြင်နိုင်ရုံ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြီး လေယာဉ်ကွင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လျက် အမှတ်မထင်ဟန်နှင့် ဆို၏။

“လာကြိုကြတဲ့ ကားလည်း နည်းသားပဲ၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာလည်း ကားပြတ်နေတယ်”

ဖိုးစံရွှေသည် မိန်းမပျိုကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နေရာမှ ခွာသွား၏။

၂၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

လေယာဉ်နှစ်စီး လာဆုံသဖြင့် သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော စခန်းရုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်နေသည်။

မမြင့်ဝေသည် ခပ်သွက်သွက် နှုတ်ဆက်၏။

“ကဲ... မမြင့်ဝေ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဪ... ဆရာဦးမြသန်း၊ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကို တွေ့ရင် ပြောပြပေးပါ၊ ညနေ မမြင့်ဝေ လာခဲ့မယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ သူလည်း ဝမ်းသာမှာပါပဲ၊ ဆရာဦးမိုလ်သင်းက မန်းစက်တော်ရာ သွားနေလို့ အခု အိမ်မှာ သူတစ်ယောက် တည်းရယ်”

မကြာမီ ရန်ကုန် လေယာဉ်ပါ ခရီးသည်တို့သည် လေယာဉ်ကွင်းမှ ထွက်ခွာကြ၏။

ဦးဘရီက လူကြီးပီပီ ဣန္ဒြေနှင့် အခြားဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသော်လည်း လူငယ် ဆရာနှစ်ဦးက မမြင့်ဝေတို့ ထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့် ကျန်ရစ်သည်။ စိမ်းပြာနုရောင် ဟေး(လ်)မင်းကားလေးကို မမြင့်ဝေကိုယ်တိုင် မောင်းထွက်သွားကြောင်း သူတို့နှစ်ဦး မြင်ကြရသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး မကြားအောင် ဦးမြသန်း၏ နားနားကပ်၍ ဦးတင်မောင်လတ်က ဆိုသည်။

“မမြင့်ဝေ ချောလှပြီလား အောက်မေ့တယ်၊ သူ့အစ်မက ပိုချောနေတယ်”

“အစ်မ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်မ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အင်းလေ... အတူတူပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အတူတူပါပဲ၊ အင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများ သားသမီးများကျတော့ ကံကောင်းကြရှာတယ်”

ဦးမြသန်းက သူ့ဘာသာသူသာ နားလည်မည် ဖြစ်သော မှတ်ချက်ကို ချ၏။

စခန်းရုံးရှေ့ ဂိတ်ဝ၌ ဆိုက်ထားသော လေယာဉ်သည် ပန်ကာများ လည်၍ ရွေ့လျားပြီး တစ်နေရာသို့ ဖယ်ပေးသည်။ လေယာဉ်တစ်စီး ဆိုက်တော့မည်ကို အချက်ပေးသည့် သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်လာပြီး မကြာလှမီမှာ ပင် မြူကြောင့် ပြာဝေဝေရှိသော လွင်တီးခေါင်၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှနေ၍

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၉

လေယာဉ်တစ်စီးသည် ငှက်ငယ်ပမာဏအရွယ်နှင့် စတင်ပေါ်လာ၏။ လေယာဉ်၏ အသွင်သည် တစ်စစ ကြီးမားလာကာ စက်သံလည်း ပေါ်လာ၏။

လေယာဉ်သည် ဘီးနှင့် မြေထိ၍ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြေးလာနေဆဲ၌ ဦးဘရီတို့က ဂိတ်ဝသို့ ရောက်နှင့်ကာ ကြိုဆိုကြသည်။

ခရီးသည်အားလုံးနောက်မှ ကိုသက်ခိုင်သည် အေးအေးဆေးဆေးဆင်းလာခဲ့သည်။ လှေကားရင်း မြေပြင်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ခေတ္တရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးလှည့်စေကြည့်မိသည်။

မကွေး လေယာဉ်ကွင်းသည် ချမ်းမြသာစည် လေယာဉ်ကွင်းကဲ့သို့ပင် ရှင်းလင်းပြန့်ပြောသည်။ နွေဦး၏ သွေ့ခြောက်သော ရာသီ၌ ဖြစ်သောကြောင့် မြက်ခင်းတို့သည် အားလျော့လျော့ စိမ်းနေသည်။ လေယာဉ်ကွင်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ စိတန်းစိုက်ထားသော ရွက်သေးဆူးချွန်ပင်ပုမျိုးတို့ကလည်း မြရည်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ထားဆဲ ဖြစ်၏။

လေယာဉ်ဆိုက်ချိန် ဖြစ်သောကြောင့် မကွေး-ရေနံချောင်း ကားလမ်းကို တန်းထိုးဖြတ်ကာ တားဆီးထားသဖြင့် ယာဉ်အသီးသီးတို့ ရပ်နားနေကြရသည်။ သို့ရာတွင် စောစောက ပြေးနှင့်ထားသော ကားတို့၏ အဟုန်ကြောင့် ဖုန်မှုန့်တို့သည် ဝေဝေလူလူ လေ၌ ဆိုင်းရစ်ပျံလွင့်နေကြဆဲတည်း။

ဖျော့သော အစိမ်း၊ ဝေသော ဖုန်မှုန့်တို့ကြောင့် ပြာရီသည့် နွေပန်းချီသည် ပြည့်စုံကဲ့လုံ၍ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရှိသည်ဟု ကိုသက်ခိုင်၏ ရင်၌ ခံစားနေရ၏။

“ဟယ်... လက်စသတ်တော့ ဖိုးသက်ခိုင်ကိုး”

အံ့သြခြင်းနှင့် ဝမ်းသာမှုတို့ ရောသော အသံနှင့်အတူ လက်တစ်ဖက်က သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ရင်းနှီးစွာ ကျရောက်လာခါမှ ကိုသက်ခိုင်သည် စိတ်ကူးမှ နိုးလျက် ဦးဘရီကို ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာပင် ပြန်နှုတ်ဆက်ရ၏။

“ဟာ... ကိုကြီးရီ... ကျွန်တော် မမြင်မိဘူး၊ အင်းလေ... ကိုကြီးရီကို မြင်တောင် ဒီအဝတ်အစားနဲ့ဆို ဘယ်မှတ်မိမလဲ”

ဦးဘရီက သူ့အဝတ်အစားကို ပြန်ငုံကြည့်ပြီး တစ်ချက် ရယ်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုကြီးလည်း အိုက်တာ၊ ပူတာနဲ့ ဖြစ်သလိုဝတ် ထွက်လာတာ၊ တောသူကြီးဂိုက် ပေါက်နေပြီ ထင်တယ်”

ဦးဘရီက ရယ်မောပြောဆိုပြီး ကိုသက်ခိုင်အား ကျန်ဆရာနှစ်ဦးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးသည်။ ဦးတင်မောင်လတ်ကိုမူ ရန်ကုန်မှ ပြောင်းလာသူ ဖြစ်သော

ကြောင့် ကိုသက်ခိုင်က မသိ။ ဦးမြသန်းမှာမူ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ထွက် ဖြစ်သောကြောင့် တပည့်တစ်ဦးအဖြစ် ကိုသက်ခိုင်က သိပြီး ဖြစ်သည်။

ဦးမြသန်းတို့က လောကဝတ်ပျူဇာနှင့် ကိုသက်ခိုင်၏ လက်မှ အထုပ် အပိုးတို့ကို ဆွဲငင်ယူကာ ရှေ့မှ ထွက်သွားနှင့်သည်။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြရင်း ဦးဘရီက တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးပြီး မှတ်ချက်ချ၏။

“ကထိကတစ်ဦး လာမယ်ဆိုတော့ ထင်တော့ ထင်သား၊ ဖိုးသက်ခိုင် ပဲ လာမလား၊ ဖိုးချစ်ဆွေပဲ လာမလား၊ ဖိုးသာလှိုင်ပဲ လာမလား၊ ဒီသုံးယောက် ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ထင်ထားတာ၊ အခုတော့ ဖိုးသက်ခိုင် ဖြစ်နေတာ ကိုး၊ အင်း... တိုက်ဆိုင်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်”

ဦးဘရီ၏ နောက်ဆုံးစကား၌ အနက်အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပေါ်လွင်နေ သောကြောင့် ကိုသက်ခိုင်က ဖျတ်ခနဲ မေးမိ၏။

“ဘာတိုက်ဆိုင်နေလို့လဲ ကိုကြီးရီ”

ဦးဘရီ၏ မျက်ခုံးများသည် တစ်ချက် တွန့်သွား၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် ရယ်လိုက်ပြီး ဖြေသည်။

“ဪ... ငါ့ညီကလည်း... စာရေးဆရာပီပီ စကားလုံး အကျ ကောက်ပြီး အနက်တွေ ထွေထွေထူးထူး ကောက်နေပြန်ပါပြီ၊ ကိုကြီး ပြောတာ က ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြံကြံရတာကိုပါ၊ အခု ဒီမှာ ကိုကြီးလည်း ရှိတယ်၊ ဖိုးစံရွှေကြီးလည်း ရှိတယ်၊ အတော်ပဲ... ဟိုမှာ ဖိုးစံရွှေ၊ ဟေး... ဖိုးစံရွှေ ဒီမှာ ဘယ်သူလဲ”

ဖိုးစံရွှေက လှမ်းကြည့်သည်။ ခေတ္တ ပါးစပ်ကြီး ပြသွားပြီး နောက် မပြေးရုံတစ်မည် လှမ်းလာ၍ ကိုသက်ခိုင်၏ လက်ကို အားရပါးရ ဆွဲနှုတ်ဆက် သည်။

“အစစ အလှအပ ရှိရဲ့နော် ကိုကြီး”

“အား... အစစ အလှအပ ရှိတယ်နော် ကိုကြီး၊ ဟား ဟား... ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“စာမေးပွဲ မေးခွန်းတွေ လာဖို့တာပါ”

“ဟုတ်ပြီ... သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး လာဆုံကြတာပဲ၊ ဒီမှာ... ထွန်းငွေကို မှတ်မိလား... မောင်ညိုမြိုင်လေ၊ အေး ဟေး ဟေး... အံ့မာ

၃၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ဖိုးစံရွှေသည် မသပ်မရပ် နှုတ်ဆက်ကာ အပါးမှ အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် ထွက်ခွာသွား၏။ ကိုသက်ခိုင်ကသာ မကျေမနပ် မရှင်းမလင်းနှင့် ကျန်ရစ်သည်။ ဦးဘရီက ခွင့်လွှတ်စွာ ရယ်၍ ဆိုသည်။

“လာပါ ငါ့ညီ သွားကြစို့၊ စံရွှေကြီးအကြောင်းလည်း သိသားပဲ၊ သူက အချိန်အနည်းဆုံးမှာ စကားအများဆုံး ပြောချင်တော့ တစ်ခါတလေ ဘာဆိုလိုမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ကဲ... သွားကြစို့”

မကျေနပ်လှသော်လည်း ကိုသက်ခိုင်သည် ဘာမျှ မတတ်နိုင်သဖြင့် သဘောတူသယောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကားဆီသို့ လိုက်လာခဲ့၏။

ဦးတင်မောင်လတ် မောင်းသော ဗောက်(စ်)ဟော(လ်)ကားဝါသည် လေယာဉ်ကွင်းမှ ထွက်၍ ရေနံချောင်း မကွေးလမ်းအတိုင်း မြို့တွင်းဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

အစသော် လမ်းက အနည်းငယ် ကြမ်းကာ ဖုန်ထူသည်။ မြို့တွင်း ဝင်မိ၍ အတန်ကြာသောအခါ လမ်းမှာ ပြေပြစ်လာပြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ မြင့်မားထွားကျိုင်းသမျှ အရိပ်ကောင်းသော တမာပင်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။

ကိုသက်ခိုင်က နှုတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသောကြောင့် ဦးဘရီက မေးသည်။

“ဘယ့်နှယ်... ငြိမ်လှချေလား”

ကိုသက်ခိုင်က မဖြေသောအခါ ဦးမြသန်းက ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။

“အင်း... မကွေးရာသီက ဆရာ့ကို ငိုက်မျဉ်းစေပြီနဲ့ တူတယ်” သည်တော့မှ ကိုသက်ခိုင်က ဝန်ခံ၏။

“မကွေးရာသီနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော့်ကို ငိုက်မျဉ်းစေရုံမက ဘူး၊ မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကိုတောင် ပြန်မက်ခိုင်းနေတယ်လေ”

ကိုသက်ခိုင်က ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခြင်း ပြုသော်လည်း ကံ့ကျန်လူများက ဟာသတစ်ရပ် ထင်ကာ ပြိုင်တူ ရယ်မောကြသည်။

“အံ့ပါရဲ့ ဖိုးသက်ခိုင်လေး၊ ကိုကြီးဖြင့် အိုက်လွန်းလို့ စိတ်ပျက်နေတာ၊ ကိုယ့်ညီက အိပ်တောင် မက်ချင်တယ် ဆိုတော့ ကောင်းကွာ၊ အင်းလေ... စာရေးဆရာ ဆိုတော့ နေရာမရွေး အချိန်မရွေး စိတ်ကူးယဉ်နိုင်တယ် ထင်ပါရဲ့”

ကိုသက်ခိုင်က ပြန်မဖြေ။ သူ ပြောခဲ့သော စကားကိုသာ ပြန်စဉ်းစား နေမိသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၃

ဖြစ်ခဲ့ပြီး၍ လွန်လေခဲ့သော အကြောင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊
မဖြစ်ဘဲနှင့် အစစ်ပမာ မြင်ရသော အိပ်မက်တို့သည် လည်းကောင်း နှစ်မျိုးလုံး
သည် မရှိခြင်းသဘော၌ အတူတူပင် ဖြစ်ကြသည်။ နှစ်မျိုးလုံးသည် ဥပါဒါန်
ကိုလည်း ပေးလေတတ်သေးသည်။

ထိုစဉ် မော်တော်ကားက မကွေး ဥပစာကောလိပ်ရှေ့၌ ဆိုက်မိသည်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြန်မာကုက္ကိုပင်ထက်မှ ဥဩငှက်သံက ကိုသက်ခိုင်
ကို ဆီးကြိုနေလေသည်တကား။

အခန်း - ၃
➤➤ နှင်းမြူရိပ်လျှင် ‹‹‹

အပြင်ဘက်တွင်မူ နွေဦး၏ ငွေလရောင်သည် ရွန်းရွန်းမြမြ ကျဆင်းနေသည်။ အခန်းတွင်း၌ကား လျှပ်စစ်မီးရောင်ကြောင့် ထိန်ဝင်းနေ၏။

“ဘယ့်နှယ် ကိုသက်ခိုင်... ခင်ဗျား ပြောသလို ဖြစ်ရင် မြို့မှာ လူပြုပြင်လို့ နုလာရတဲ့ အယဉ်က တောမှာ ပေါက်တဲ့ သဘာဝပင်ကို အရိုင်း ထက် သာတယ်လို့ ယူဆစရာတွေ ဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာတွေ... ကဗျာဆရာတွေပဲ သီကုံးဖွဲ့နွဲ့လေ့ရှိတဲ့ စာချိုးတွေနဲ့ မညီပါလား။”

ဦးဘရီက ဆီးတော်သီးတစ်လုံးကို လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြား၌ ညှပ်ကိုင် စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါတော့ ကိုကြီးရီ... လူနတ်မကျို၊ ကမ္ဘာလိုဖြင့်၊ နဂိုဓမ္မစစ်၊ ကတ္တာနစ်သား စတဲ့ အရိုင်းကို အလေးပေး အမွန်းတင်ထားတဲ့ ဦးပုညရဲ့ ကဗျာသဘောမျိုးတွေ၊ အရိုင်းစံပယ်မို့ ပစ်ပယ်၊ ပန်တော်မဝင်တယ်၊ ငွေသဇင် ကြူမွေးကို သူ ရွေးပြီထင်အားငယ်... ဆိုတဲ့ ကိုစောငြိမ်းရဲ့ တေးသဘောမျိုး တွေ၊ အဲဒီအနုပညာတွေမှာ ဆိုလိုတဲ့ အရိုင်းနဲ့ အယဉ်ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၅

ခု ကျွန်တော် ပြောနေတဲ့ လူမှုသိပ္ပံရေးဆိုင်ရာ အရိုင်းနဲ့ အယဉ်ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ် တွေကို မရောထွေးထိုက်ဘူး ထင်တယ်”

ညစာ ထမင်းစားပွဲပြီးစ ကိုသက်ခိုင်တို့၏ စကားဝိုင်းမှ နိဒါန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဘရီ၏ ချစ်ဇနီးမှာ ရန်ကုန်တွင် အလုပ်တာဝန်ကြောင့် တက္ကသိုလ်ပြား နေနေရသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ အိမ်ဖော် တပည့်ကျော်ကြီး ဦးဘနှင့် ချက်ကျွေးသော ထမင်း၊ ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ဘဲဥကြော်တို့အား တရုတ်ဆိုင်မှ အစိမ်းကြော်၊ ဘဲကင်တို့နှင့် မြန်ဂျက်စွာ စားသောက်အပြီး အချိုဝိုင်း ထိုင်ရင်း စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အချိုဝိုင်း၏ အဓိက စားသောက် ဖွယ်မှာ မကွေး ဆီးတော်သီးပင် ဖြစ်၏။

စကားဝိုင်း အစတွင် ဦးဘရီက-

“အေးဗျ... ဆီးတော်သီး ပေါတဲ့အရပ်သာ ဆိုတယ်၊ တကယ်ချိုတဲ့ ဆီးတော်သီးက ရှားသားလား၊ တချို့က အလုံးသာ ကြီးတယ်၊ အရသာကတော့ ဖန်ခါးပဲ၊ ဒီဆီးတော်ကတော့ တကယ်ချိုတဲ့ အပင်က ထွက်တာ၊ ဦးဘနှင့်ပဲ သိတယ်၊ ခင်ဗျား လာတုန်း စားရအောင် တမင်အထူးရှာခိုင်းပြီး ကျွေးရတာ” ဟု ဆို၏။

ဦးဘရီ ချီးမွမ်းဂုဏ်ယူလောက်အောင်ပင် မကွေး ဆီးတော်သီးမှာ ချိုမွှေးအေးမြ အရသာချိုလေး ထူးကဲလှပေသည်။

“အင်မတန် အရသာရှိပါတယ် ကိုကြီးရီ၊ ဒါပေမဲ့... အဲဒီလို အရသာ ထူးကဲပြီး အဲဒီထက်ကြီးတဲ့ ဆီးတော်သီးမျိုးဟာ ဆီးပင်တိုင်းက ထွက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တောင်သူလယ်သမားကြီးတွေဟာ အရင်းနည်းနည်းနဲ့ ဦးရေ များများ ရောင်းချနိုင်သမျှ ပြည်သူအများဟာလည်း ဈေးပေါပေါနဲ့ အကောင်း ဆုံးကို အလွယ်တကူ လိုသမျှ ဝယ်ခြမ်းသုံးဆောင်နိုင်တဲ့ ဘဝကို ရောက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

ဦးဘရီက နားမလည်သယောင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကိုသက်ခိုင်အား ကြည့်သည်။

ဘေးမှ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ဆရာဦးမြသန်းက-

“ဆရာ ဆိုလိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

ဟု ဝင်ပြော၏။

၃၆

(၁)

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဒီလိုပါ ဦးမြသန်း၊ လွတ်လပ်ပြီးလို့ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ကြာခဲ့ပြီ၊ အလုပ်သမား... လယ်သမားတို့ရဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်ကို ထူထောင်အံ့လို့ ကျွန်တော် တို့ နိုင်ငံရေး ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေက ဘယ်လိုပဲ ကြွေးကြော်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ရဲ့ တောင်သူလယ်သမားကြီးတွေဟာ အခုအထိ အရိုင်းပင်က ထွက်တဲ့ အရိုင်းသီးကို အရိုင်းနည်းနဲ့ပဲ ထုတ်လုပ်ရောင်းချပြီး ရာစဝင်တည်စက ဖွတ်မဲ့ ပြာစု ခရုဆန်ကျွတ်ဘဝက မလွတ်သေးဘဲ နေကြရတုန်း ရှိသေးတယ်”

“အဲဒါနဲ့”

“အဲဒါနဲ့... ကျွန်တော် စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ ဆိုင်နေပါတယ် ဦးမြသန်း၊ ဥပမာ... ဆီးတော်သီးချိုချိုဟာ ဈေးကောင်းရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆီးတော်ပင်တိုင်းက ဆီးတော်သီးဟာ မချိုဘူး၊ အကြောင်းက ဆီးတော်သီးချိုချို ရဖို့ သဘာဝအတိုင်း ရှားရှားပါးပါး ပေါက်တဲ့ ဆီးချိုပင်ကို အားကိုးနေရတယ်၊ သဘာဝ ပြုသမျှ နုရတဲ့ အရိုင်းကို အားကိုးနေရသမျှ လိုရာတွေဟာ ရမလာနိုင်ဘူး”

ဤတွင် ဤအခန်းအစ၌ ဖော်ပြသကဲ့သို့ ဦးဘရီက အရိုင်းနှင့် အယဉ် ဆွေးနွေးခန်းကို ဖွင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုသက်ခိုင်က စကားကို ဆက်ရ၏။

“အခုပညာ... ကဗျာ... တေးသီချင်းတွေအနေနဲ့တော့ ကျွန်တော် လည်း ခပ်မေ့မေ့နဲ့ ခပ်ရောရောပဲ၊ အဲ... ဘာတဲ့၊

မပူပေါင် နောက်ဆီက ချမ်းရောသလား၊

ကရင်အို ယာပြင်ကြီးမှာကွယ်၊ မီးထည့်လို့ လှုံ... ဆိုတာတို့၊

ပြီးတော့...

ခလောက်ကလေးရယ်တဲ့ ဒိုးဒိုးဒေါင်...၊

ပျိုတို့မောင် ယာမလုပ်တယ်၊ ဝါး... ခုတ်တဲ့တောင်၊

နွားညီနောင်... စီအောင်ကွဲ့ ပေကျောင်း...

ဆိုတာတို့ဟာ ကြည်နူးလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်းပေမယ့် လူ့ဘဝ တိုးတက်မှုအနေနဲ့ ကြည့်ရင်... အဲဒီကရင်ယာသမားအိုကြီးဟာ ချမ်းချမ်းစိစိ မှာ မီးလှုံပြီး နွေးအောင် လုပ်ယူတာထက် လျှပ်စစ်မီတာ(အနွေးစက်)တို့၊ အဲယားကွန်းအိမ်ရှင်းနင်း ဆိုတဲ့ လိုတာရ လေပြုပြင်မှုယန္တရားတွေနဲ့ စက္ကရီတေးရီယက် က အတွင်းဝန် မင်းဘုရားများနည်းတူ နေနိုင်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ပြီးတော့

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၇

နွားညီနောင်အစား ထရက်တာ ခေါ်တဲ့ လယ်ထွန်စက်... သစ်ခုတ်စက်ကြီးတွေကို သုံးနိုင်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“နေဦး... နေဦး... အားလုံးပဲ ကောင်းပါသည် ခင်ဗျားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ညီ စကားအဆက်ပြတ်နေတယ်”

ကိုသက်ခိုင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှိ ဖွာလိုက်၏။

“အဆက်မပြတ်ပါဘူး ကိုကြီးရီ၊ ခုနင်က အရိုင်းနဲ့ အယဉ်ကို ဆက်ရအောင်၊ ခုချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လယ်သမားကြီးတွေဟာ အရိုင်းပင်က ထွက်တဲ့ ကုန်ရိုင်းကို အရိုင်းနည်းနဲ့ပဲ ရောင်းပြီး နွားကျောင်းလို့ ချမ်းရင် မီးလှုံရတဲ့ဘဝမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်၊ လောကဓာတ်နည်းအရ ဟော်မုန်းနယ်စီ ကရေးရှင်း ခေါ်တဲ့ ပင်တွင်းအဖုအကျိတ်ထွက် ဩဇာဓာတ်အား ပြောင်းပေးခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြေ ရေ လေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုပြင်ပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း တိုးတက်တဲ့ နိုင်ငံတွေမှာ အသီးအနှံတွေကို လိုချင်တဲ့ အနံ့အရသာ အရွယ်အစား ပင်ထွက်ဦးရေတွေကို စိတ်တိုင်းကျ လိုသမျှ ရအောင် ပြုပြင် ယဉ်အောင် လုပ်နိုင်ကြတယ်”

ကိုသက်ခိုင်က ခေတ္တ စကားရပ်နားလိုက်၏။

“ဆိုပါဦးလေ...”

ဦးဘရီက တိုက်တွန်းသည်။

“ခုနင်က ဆီးသီးကပဲ စကြာရအောင်၊ လောကဓာတ်ပညာအရ ရွေးယူ ပြုပြင်စိုက်ပျိုးထားတဲ့ မျိုးကောင်းမျိုးသန့် ဆီးပင်က ဘာဒီလို့ ခေါ်တဲ့ အညွန့် အညောက်ကိုယူ၊ ဂရပ်ဖတင်း ခေါ်တဲ့ ပင်ချင်းဆက်နည်းနဲ့ ပူးဆက်စိုက်ပျိုး၊ ဆီးရိုင်းပင် ရှိသမျှက ကြက်ဥလောက် ကြီးပြီး ပျားရည်လို ချိုတဲ့ ဆီးမျိုးကောင်း ပင်ခွဲတွေ မွေးဖွားလာမယ်၊ ဒီနည်းနဲ့ ဆီးရိုင်းက ဆီးယဉ်၊ လိမ္မော်ရိုင်းက လိမ္မော်ယဉ်၊ သရက်ရိုင်းက သရက်ယဉ် စသည်တွေကို ဖန်တီးထုတ်လုပ်နိုင်တယ်၊ အခု ဒီနည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးတက္ကသိုလ် စိုက်ပျိုးရေးဌာနမှာ စတင်သင်ကြား လက်တွေ့ပြုစုနေပြီ၊ အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီနည်းတွေဟာ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှာ တောင်သူ လယ်သမားတွေလက် ရောက်မလဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ပြီးတော့ စိုက်ပျိုးရေးပညာတတ် လူငယ်တွေဟာ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှာ

၃၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ရွံ့လူးတဲ့ တောင်သူလယ်သမားကြီးတွေနဲ့အတူ လယ်ယာကွင်းမှာ ရုန်းကန်ပြီး နိုင်ငံကို ထူထောင်ကြမလဲ၊ အဲဒါလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး”

ဦးဘရီက ပြုံးသည်။ ထိုနောက်...

“ကိုယ့်ညီက စိုက်ပျိုးရေးအကြောင်း ဆိုတော့ ကိုယ်က ပြောရဦး မယ်၊ မကွေးက တမာပင်ကြီးတွေကို သတိပြုမိလား”

ဦးဘရီက တစ်ခါတစ်ရံ ကိုသက်ခိုင်အား ချစ်စနိုး ‘ညီ’ဟု ခေါ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရာထူးအလိုက် ‘ကျွန်တော်’၊ ‘ခင်ဗျား’ ဆို၍ ‘ဦး’တပ် ခေါ်ချင်ခေါ်လေ့ရှိ၏။ ‘ကိုယ့်ညီ’ဟု ခေါ်သံကို ကိုသက်ခိုင်က ပိုကြိုက်သည်။

“မကွေး တမာပင်ကြီးတွေမက ဗမာကုက္ကိုပင်ကြီးတွေကိုပါ ကျွန်တော် သတိပြုမိပါတယ် ကိုကြီးရီ၊ အင်မတန် အောင်မြင်ဖွံ့ထွားပြီး အေးမြသာယာတဲ့ အရိပ်ကို ပေးကြပါတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“အဲ... ဒုတိယ အဓိပတိနဲ့ ပါမောက္ခတွေ ဒီလာစဉ်က တမာပင်ကြီး တွေ ကြည့်ပြီး အားရလွန်းလို့ မန္တလေး တက္ကသိုလ်တစ်ဝိုက် ဒီတမာပင်ကြီး မျိုးတွေ စိုက်ရအောင် ကိုကြီးဆီက မျိုးစေ့ တောင်းတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလောတကြီးမို့ တမာသီးတွေပဲ ပေးလိုက်ရတယ်၊ ဟိုကျတော့ စိုက်တာ မပေါက်ဘူးတဲ့၊ ဘာပြုလို့လဲ... သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“သူတို့က တမာသီးကို ဒီအတိုင်း မြေမြှုပ်စိုက်တာကိုး၊ တမာသီး က ချိုတော့ ပုရွက်ဆိတ်က သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ဒီတိုင်း မြေမြှုပ်စိုက်တော့ အသီးတင်မက အထဲက အဆန်ကိုပါ ပုရွက်ဆိတ်က နှိပ်ပစ်လိုက်တော့ ဘယ်မှာ တမာပင် ပေါက်တော့မလဲ၊ ဟား ဟား”

ကိုသက်ခိုင်နှင့် ဦးမြသန်းတို့ကလည်း ရယ်ကြသည်။

“ဒါထက် ကိုယ့်ညီ၊ ဇောဇောက ကိုယ့်ညီ ပြောတဲ့အထဲမှာ ပညာတတ် လူငယ်တွေဟာ ရွံ့ပေမယ့် လယ်တောထဲ ဘယ်တော့ ဆင်းမလဲ မသိဘူးလို့ ပါတယ်၊ စကားစပ်လို့ ပြောရဦးမယ်၊ လူငယ်တွေ မပြောနဲ့၊ ဆရာတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ရန်ကုန်က ဘွဲ့ရတဲ့ လူတွေဟာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကိုတော့ ပူတယ်ဆို မလာချင်ကြဘူး၊ တက္ကသိုလ်ဆိုတာဟာ ရွံ့နဲ့ အဝေးကြီး ရှိပါသေး တယ်၊ အဲ... မန္တလေးတောင် မလာချင်တော့ မကွေးဆို ပိုဝေးတာပေါ့၊ အမှန်တော့ မကွေးဟာ ထင်သလောက် မပူပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဟောဒီ မကွေး

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၉

ရာသီနဲ့အလိုက် အရိပ်မြန်မြန်ရအောင် ကိုကြီး စိုက်ထားတဲ့ အပင်လေးတွေ ကြည့်စမ်း”

ဦးဘရီက ကိုသက်ခိုင်အား ပြတင်းဆီ ဆွဲခေါ်၍ အပြင်ဘက် လရောင်ပြာပြာဝယ် စိမ်းရင့်အုပ်မှိုင်းသော အပင်ငယ်လေးများကို ပြသည်။

“ဘာပင်တွေလဲ ကိုကြီး”

“အရပ်အခေါ်တော့ မသိဘူး၊ စိုက်ပျိုးရေးဌာနက လူတွေနဲ့ တိုင်ပင် ပြီး ဒီမြေ... ဒီရေ... ဒီရာသီအလိုက် မြန်မြန်ကြီးပြီး မြန်မြန်အရိပ်ရမယ့် သစ်ပင်မျိုး တောင်းယူတာ၊ သူတို့ကတော့ ကန္တာရပင်လို့ ခေါ်တာပဲ၊ နှစ်နှစ်သား လောက်နဲ့တင် အရိပ်ကောင်းကောင်းပေးနိုင်တဲ့ အပင်မျိုးပဲ”

ကိုသက်ခိုင်က သစ်ပင်ကလေးများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရေ မြေ ရာသီအလိုက် ကောလိပ်ဝင်းအတွင်း ကျောင်းအုပ်ကြီးက ရွေးချယ် စိုက်ထားသည်ဆိုသော အပင်ငယ်များက ကိုသက်ခိုင်၏ အတွေးကို ကျယ်စေသည်။

“ကိုယ့်ညီ ဘာတွေးနေတာလဲ”

“ဪ... ကိုကြီး စကားကို ဒီနေ့ ပညာရေးစနစ်နဲ့ စပ်ဟပ်ပြီး တွေးမိလို့ပါ၊ ဒါထက် ဘယ်နှနာရီထိုးပြီလဲ မသိဘူး”

ဦးမြသန်းက ချဉ်းကပ်လာရင်း ဖြေသည်။

“တစ်ချက် ထိုးတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြပါ၊ နည်းနည်း အိပ်ချင်လာပြီ၊ မနက်ကို မြို့ထဲ ဆရာဦးသက်ခိုင်ကို လိုက်ပြမလို့လည်း ကြံထား တယ်၊ ဒါထက် ဆရာဦးသက်ခိုင်...”

“ဆိုပါဦး... ဦးမြသန်း”

“ဆရာ... အခုအိပ်မယ့်အခန်းမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် လာ အပ်ထားတဲ့ တယောတစ်လက် ရှိတယ်၊ ဆရာ မအိပ်ချင်သေးလို့ တယော ထိုးချင်လည်း ထိုးပေါ့၊ ဓာတ်သိမ့် ပြောရတာပါ ဆရာ၊ ဒါပါပဲ”

ဦးမြသန်းက နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားသောအခါ ဦးဘရီကလည်း ထိတ်လန့်စွာ ဆိုသည်။

“ဟိုက်.. တစ်ချက်တောင် ထိုးသွားပြီ၊ မဖြစ်ဘူး၊ အိပ်ကြမှပဲ၊

ကိုကြီးက မနက်စောစောထပြီး စာမေးပွဲခန်းတွေအတွက် ပြင်ဆင်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

၄၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုင်

ဦးဘရီနှင့် ကိုသက်ခိုင်သည် ပြတင်းမှခွာ၍ အပေါ်ထပ်သို့ အတူ တက်လာခဲ့ကြ၏။

မကွေး ဥပစာကောလိပ်ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ နှစ်ထပ်တိုက်သည် ကျယ်ဝန်းခွဲညားသည်။ လူပျိုကိုယ် ဖြစ်သော ဦးမြသန်းက ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ အိမ်တွင်ပင် အောက်ထပ် အခန်းတစ်ခု၌ နေသည်။ ကိုသက်ခိုင်အတွက် အိမ်၏ အပေါ်ထပ် လက်ဝဲဘက်ရှိ အခန်းကို ပြင်ဆင်ပေးထား၏။

ကိုသက်ခိုင်အား သူ့အတွက် အခန်းဆီ လိုက်ပို့ပေးရင်း ဦးဘရီက ဆို၏။

“ခုနစ်က ဦးမြသန်း ပြောသလိုပဲ မအိပ်ချင်သေးလို့ တယောတီးရင် တီးပေါ့၊ ကျောင်းသားတုန်းက ကိုယ့်ညီတို့.. မောင်ရှိန်တို့.. အေးဝင်းတို့ဟာ လသာရင် အိပ်တတ်ကြတဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ ကိုကြီး သိသားပဲ၊ လွတ်လွတ် လပ်လပ်ပေါ့၊ မိန်းကလေး ကျောင်းဆောင်က ကျောင်းသူတွေလည်း အားလုံး ဆရာ ဆရာမတွေနဲ့ မန်းစက်တော် သွားနေကြလေရဲ့၊ ယောက်ျားလေး ကျောင်းဆောင်နဲ့လည်း ဝေးပါတယ်”

တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်သောအခါ ကိုသက်ခိုင်သည် ပထမသော် အိပ်စက်မည် စိတ်ကူးသည်။

တစ်နှစ်တာလုံး သင်ရိုးသင်တန်းများကြောင့် ပန်းခွဲရသည်။ ဤသို့ ထွက်မလာမီကလေးတင်အထိ တာဝန်ကြီးလှသော မေးခွန်းထုတ်ရသည့် အလုပ်က နှိပ်စက်ခဲ့သည်။ ဤမှ ပြန်လျှင်လည်း ရှည်လျား၍ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှသော စာမေးပွဲခန်း ကြီးကြပ်စောင့်ရှောက်ရသည့် ဝတ္တရားများက စောင့်နေပေမည်။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် ဆိုက်သည့်တိုင်စေ အဖြေလွှာ စစ်ဆေးခြင်းလုပ်ငန်း၊ အောင်စာရင်းအတွက် စာမေးပွဲတုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးများ၊ ဂုဏ်ထူးနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာ ဘွဲ့ယူသူများအတွက် စာတမ်းများ စစ်ဆေးရေး၊ ထိုနောက် အဓိပ္ပာယ်မရှိလှသော ဇွန်လ နောက်ဆက်တွဲ စာမေးပွဲများအတွက် ပြင်ဆင်မှု... စသည့် စသည်တို့နှင့် အားရဖွယ် မမြင်။

ယခု ဤအခိုက်အတန့်တွင်မူ စိတ်မှာ လွတ်လပ်၍ ပေါ့ပါးနေသည်။ စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေချိန်တွင် မျက်လုံးများက မမှိတ်ချင်။

မကွေး၏ နွေဦးည ငွေရောင်အလှကလည်း စွန့်ပစ်ငြင်းပယ်ရက်ဖွယ် မရှိ။

ကိုသက်ခိုင်က မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်သည်။ နှလုံး၏ တိုးတိတ် တိတ် ခုန်သံကို တေးအဖြစ် ဖွင့်လှစ်သီကျုံးမိသည်။ ဥပါဒါန်၏ တေးတစ်ပုဒ် မျှသာတည်း။

နီလာ... မိုး... မိုး...တစ်ခွင်၊ ပြန်ဝန်း... နံ... စင်၊ ငွေမင်ရည်မြ ဆွေရှင်သီတ... စန်းလပုဏ္ဏမီ... မှန်ရီပြာလဲ့... သိုင်းဖွဲ့ဖွဲ့ ဝေဝေစည်... နဝင်းလဲ့... သင်္ခါညီ....

ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြော၍ အိပ်မောကျနေသော နွေညတစ်ခွင်ဝယ် တယောသံသည် လှိုင်းရိပ်ဆင်လျက် ငွေငွေပျံ့လွင့်နေ၏။ အဆိုသမားကို ကိုယ်ချင်းစာလေသလော... ယှဉ်ပြိုင်လေသလော... မသိ။ ကုက္ကိုပင်ထက်မှ ဥဩငှက်သည်လည်း သူ လွမ်းသမျှကို သူ စွမ်းသမျှ ရင့်ရုနေသည်တည်း။

ပင်ထက်ဟိုဆီ... ဘယ်အရေးကို ဆိုသည်၊ နွေတေးရှင် ငှက်မောင် တစ်ကိုယ်ရည်... လွမ်းတေးကို သူပင် သီရောမည်၊ ရော်ရည်မှန်းဆသည်၊ အိပ်မက်ဆန်တဲ့... နွေညပန်းချီ... နွေညပန်းချီ...

မြောက်လေက အနိုင်ယူ တိုးဝှေ့ ဝင်လာသည်။ ရွက်ဝါတို့ကား မကြော။ နှင်းမြူတို့သာ ဝန်းခြုံ မှန်ဝိုင်းလာ၏။ ပြောင်းလဲခြင်း သဘာဝနှင့် တည်မြဲလိုသော ဆန္ဒတို့၏ ရန်းကန်ခြင်း သရုပ်သာ မည်အံ့ ထင်သည်။ ဘဝ၏ လှည့်စားချက်ဟုလည်း ဆိုနိုင်လေမည်လော မပြောတတ်။

ကိုသက်ခိုင်က သူ၏ ခံစားမှုတေး၌သာ နစ်မြုပ်နေမိသည်။ နှင်းမြူရိပ်ကို မြင်လျှင်၊ အမှတ်မထင် ဝေဝေဝါး၊ ဘဝပမာလေလား၊ တင်စားမိသည်၊ ဆီးတားကာဂှက်၊ လ ရက် နာရီ အချိန် မင်ရည်...၊ အံ့ကာဆိုင်းလို့ မပီ... တစ်ဝိုင်းပြယ်လွင့်၊ နွေအဖွင့်သို့ လေသင့်ရာလျှော... မျော... ရွှေရင့်လွှာ သီဂီ...

မြောက်လေနှင့် တောင်လေ ဆုံကြပြန်သည်။ နှင်းမြူတို့ အဝိုင်းဝိုင်း ကွဲကာ တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ ရွေ့လျားကြရသည်။ ဥဩသံ ခေတ္တငြိမ်သက်သွားခိုက် ရွက်ဝါတို့က တသဲသဲ ကြွေ၍ တရဲ့ရဲ့ အော်မြည်ညည်းညူကြ၏။ ယိမ်းယိုင် သွားသော ပင်စည်သည် ငိုကြွေး၍ တုန်လှုပ်နေပါသလား။ အမှန်မှာ သရစ်နု ဝေချိန်နီး၌ ရွက်ဝါသည် မရှိထိုက်လေပြီတကား။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၃

ကိုသက်ခိုင်သည် သူ့တေး၏ နောက်ဆုံးပိုဒ်ကို ပင့်သက်နှင့် ညည်း၏။
 လွမ်း မော... သီကရီ၊ မေ့မရလေပြီ၊ ဂိမှန်အခါတွင်းမည်၊
 ဆောင်းရိပ်ကြွင်းသည့်နှယ်၊ နွယ်ဦးမွန်ဖို့ ချစ်ထွတ်တင်သည်...
 ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်၊ ကမ္ဘာကုန်ကျယ်... သရွေ့ဝယ်၊
 လွမ်းရမည်...၊ သံသာဝဲရစ်တွဲနှောင်ချည်၊ နွေရတု ခုမိန်ဆီ၊
 ညောင်းရွက်ဝါတို့ ဈာန်ယဉ်ပြောင်းသည့်နှယ်၊
 ပြယ်ကောင်းလေသော၊ စိတ်စော... မနသီမည်...

တယောသံက မျှဉ်းမျှဉ်းမြမြ ဆွဲငင်လေးဆေး ရပ်သွားသည်။
 ကိုသက်ခိုင်က ရင်မှ ရှိသမျှ ခံစားမှုတို့ကို တယောသံနှင့်အတူ လွင့်မျှောပစ်
 လိုက်သည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်မိချိန်၌ မှန်ရီပြာလဲ့သော
 ငွေလရောင်ကို ရှေးဦးစွာ မြင်ရသည်။ ထိုနောက်...။
 ငွေလရောင် ကျသော မြေပြင်၌ ထိုးကျ ထင်နေသော လူရိပ်တစ်ခု...။
 “အို...”

ကိုသက်ခိုင်၏ နှုတ်မှ အံ့ဩ ရေရွတ်သံ ပေါ်လာပြီးနောက် လူမှာ
 လည်း အမှတ်မထင် ထိုင်ရာမှ ထမိလျက်သား ရှိနေ၏။
 သူ့ရှေ့မှောက်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လျက်
 ရောက်နေလေသည်တကား။

အခန်း - ၄
>>> အိပ်မပျော်သူနှစ်ဦး <<<

မိန်းမပျိုက ညင်သာစွာ ပြုံး၍ စကား စဆိုသည်။

“ဆရာ... သိပ်အံ့ဩသွားတယ် ထင်ပါတယ်ရှင်၊ အသံမပြုဘဲ လာမိတဲ့အတွက် မမြင့်ဝေကို ခွင့်လွှတ်စေလိုပါတယ်”

နူးညံ့သော စကားသံနှင့် လိုက်ဖက်စွာ အမူအရာမှာလည်း ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့၏။

ထိုအခါကျမှ ကိုသက်ခိုင်ကလည်း အံ့ဩစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းမိပြီး-

“ရုတ်တရက်မို့ ဆရာ အံ့အားသင့်သွားမိပါတယ်၊ အမှန်တော့ တောင်းပန်ချင်း တောင်းပန်ရင် အိပ်သူတွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် တယော ထိုးမိတဲ့ ဆရာကပဲ တောင်းပန်ရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်” ဟု စကားပြန်ရ၏။

မမြင့်ဝေသည် မျက်တောင်ကော့များကို ပင့်လျက် ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်နှာအား မော့ကြည့်ရင်း ညည်းဟန် ရောသော စကားတစ်ရပ်ကို ဆို၏။

“တယောသံဟာ... အိပ်သူတွေကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်စေပေမယ့်... အိပ်မပျော်နိုင်သူတွေရဲ့ ပင့်သက်ကိုတော့ ရပ်စေနိုင်လိမ့် မယ်လို့ မမြင့်ဝေ ထင်ပါတယ် ဆရာ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၅

မမြင့်ဝေက ဤစကားရပ်များကို ပေါ့ပါးချောမွေ့စွာ ပြောလိုက်သော်လည်း လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကြောင့် ကိုသက်ခိုင်မှာ ရုတ်တရက် မည်သို့ စကားပြန်ရလေမှန်း မသိ။

မမြင့်ဝေကသာ ပကတိ တည်ငြိမ်ခြင်းနှင့် စကားဆက်၏။

“ထိုင်ပါလား ဆရာ... ပြီးတော့ မမြင့်ဝေကိုလည်း ထိုင်ခွင့်ပြုပါ။ ပြီးတော့ ဆရာ မအိပ်ချင်သေးဘူး ဆိုရင် မမြင့်ဝေနဲ့ ခဏ စကားပြောပါလား။”

ခက်ချေပြီ... ယခုမှ ခက်လေချေပြီ။ မမြင့်ဝေက ခုံ၏ တစ်ဖက်စွန်း၌ အေးချမ်းစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်တိုင်အောင် ကိုသက်ခိုင်က မထိုင်မိသေး။ ယခုအထိ ပြန်ကြားပြောဆိုရမည့် စကားကိုလည်း စဉ်းစားမရလေသေး။

ညချမ်းကာလ ငွေလရောင်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် နှစ်ကိုယ်ချင်း ထိုင်စကားပြောခွင့်ရသည်မှာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ဆန်လှလွန်းသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လက်မခံလိုမိ၊ ကျောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်နေချေသော်... ကထိက ဆိုသည့် ဆရာ၏ ဂုဏ်ထူးဝိသေသနှင့် မသင့်မြတ်လှ။

ကိုသက်ခိုင်သည် ခုံတွင် ဝင်မထိုင်သေးဘဲ မမြင့်ဝေကို အကဲခတ် ကြည့်ရင်း...

“မမြင့်ဝေဟာ ဒီကောလိပ်ကပဲလား” ဟု စုံစမ်းသည်။

မမြင့်ဝေက ကိုသက်ခိုင်၏ ရင်တွင်းမှ သံသယနှင့် စိုးရိမ်မှုကို ရိပ်မိလေဟန် မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီး ရှင်းပြ၏။

“မမြင့်ဝေရဲ့ မျက်နှာဟာ ကောလိပ်ကျောင်းသူကလေး တစ်ဦးလို့ သင်မှားရလောက်အောင် မနုဘူး ထင်ပါတယ်။ မမြင့်ဝေရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံက ဒေါက်တာမမြင့်ဝေပါ ဆရာ”

“ဪ... ဪ...”

ကိုသက်ခိုင်သည် ယခုမှ သက်ပြင်းလွတ်လိုက်နိုင်ပြီး ခုံ၏ အခြား တစ်ဖက်စွန်း၌ ဝင်ထိုင်သည်။

“မမြင့်ဝေရဲ့ မိဘများက မြို့ထဲမှာ နေပါတယ်။ ညနေက မမြင့်ဝေရဲ့ သူငယ်ချင်း မြန်မာစာလက်ထောက်ကထိက ဦးဗိုလ်သင်းရဲ့ ဇနီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ဆီ လာလည်ပါတယ်။ ဦးဗိုလ်သင်းက စက်တော်ရာ အဖူးသွားတဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကို အုပ်ချုပ်ဖို့ လိုက်သွားရတော့ ဒေါ်မြင့်မြင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တယ်။ သူ့မှာလည်း... လေးလေးပင်ပင် ဖြစ်နေတော့ အဖော်ပြုရင်း မမြင့်ဝေ ဒီည ဒီမှာ အိပ်ပါတယ် ဆရာ”

၄၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဪ... ဆရာ နားလည်ပါပြီ၊ ကိုမိုလ်သင်းတို့... မြင့်မြင့်တို့နဲ့ ဆရာလည်း ညီအစ်ကို မောင်နှမအရင်းတွေလို ခင်မင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... မြင့်မြင့်ကလည်း ပြောပြပါတယ်၊ သူ့ဆီကပဲ ဆရာ ရောက်နေကြောင်း သိရလို့ ဆရာနဲ့ သိကျွမ်းခင်မင်ချင်ဘာနဲ့ မနက်ကျ လာတွေ့မလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အိပ်မပျော်လို့ လမ်းထွက်လျှောက်ရင်း ဆရာတယောသံလည်း ကြားတာမို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိကြတာပါပဲ”

မမြင့်ဝေကသာ စကားကို အဆက်မပြတ် ဦးဆောင် ပြောနေသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်မှာ နားထောင်သမားသက်သက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

မမြင့်ဝေက ဆက်ပြန်လေသည်။

“ပြီးတော့လည်း ဆရာကသာ မသိတာ၊ ဆရာ့ကိုတော့ မမြင့်ဝေ သိခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ မြင်လည်း မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်၊ ဆရာ့အတွက်တော့ ဆန်းမယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးဟာ အမြဲတမ်း လေးစားခင်မင်ရင်းနှီးနေတတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမြင့်ဝေ၊ ဆရာတို့ကလည်း ကိုယ့်စာဖတ် ပရိသတ်ကို အမြဲတမ်း လေးစားနေပါတယ်၊ အခွင့်ရရင်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီး လို့လှပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ဝန်ခံပါရစေ ဆရာ၊ ဒီည ဆရာ့ကို မမြင့်ဝေ စကားပြောချင်တယ် ဆိုတာက စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးက စာရေးဆရာတစ်ဦး နဲ့ သာမန် ပြောလိုတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ဤထူးဆန်းသော စကားများကြောင့် ကိုသက်ခိုင်က မမြင့်ဝေကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်မိပြန်သည်။

တည်ကြည်အေးချမ်းစွာ စကားပြောနေဟန်ကား ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရထားသူ ပီပီ တင့်တယ်ခုံညား၍ ဣန္ဒြေပြည့်သည်။ ငွေလရောင်ခြည်ကြောင့် ရှိန်းမြမြ မြင်ရသည့် ဖြူနုသန့်စင်သော မျက်နှာလေးသည် ကြည်လင်ချောမွေ့သည်မှာ လည်း မှန်၏။ သို့ရာတွင် သေသပ်သွယ်ထင်၍ ခပ်မြင့်မြင့်လေး ပေါ်သော နှာတံ၊ မထူမပါး ပြည့်ဝမြဲမြဲ စေ့စပ်သော နှုတ်ခမ်းများ၊ ထောင့်မထင်တတ် ထင်တတ်နှင့် သွင်ပြင်လက္ခဏာကိုမူ ဝိသစွာပြသော မေးရိုးလေးများ၊ ဤသည် တို့က မမြင့်ဝေသည် စိတ်ဓာတ် မခက်မာသော်လည်း ခိုင်ကျည်လေးနက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၂

မည်သို့ရှိစေ... ယခု အခိုက်အတန့်တွင်မူ ဆရာဝန်မသည် သူ ဝန်ခံခဲ့သည့်အတိုင်း ငွေလရောင်နှင့် နွေညဝယ် အိပ်မပျော်လေ၍ စက်ခန်းကို စွန့်ခဲ့လေသူ အပျိုချောတစ်ယောက်မျှသာတည်း။ အဘယ် သမုဒယ ကွန်ရက် က တုံ့ငင်ခြင်းကို ခံနေရပါသနည်း။ သို့မဟုတ် မြူရိပ်ပြာလွင်သော နွေဦးည လရောင်၏ ဖမ်းစားခြင်းကို အငိုက်မိခံနေရပါသလော။

ခက်သည်မှာ ထူးဆန်းသော မမြင့်ဝေ၏ စကားများပင် ဖြစ်၏
“မမြင့်ဝေ ပြောတာကို ဆရာ နားမလည်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မမြင့်ဝေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မမြင့်ဝေ ပြောပုံက မရှင်းလို့ပါ။ မမြင့်ဝေ ဆိုလိုတာက ဆရာ့ကို စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရော ဖီလိုဆိုဖီ ကထိကတစ်ဦးအနေနဲ့ရော... ပြီးတော့ လူတစ်ဦးအနေနဲ့ရော မမြင့်ဝေ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို တင်ပြ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ”

စောစောက မမြင့်ဝေ ဆိုခဲ့သော စကားကို ကိုသက်ခိုင်က ဆန်းသည် ထင်ခဲ့သည်။ ယခု ဤစကားကိုမူ လန့်သည်။

“ဆွေးနွေးတာတော့ ဆွေးနွေးတာပေါ့ မမြင့်ဝေ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာ တစ်ရပ် ဆိုလို့တော့ လန့်မိတယ်။ အမှန်က ဆရာတို့ စာရေးဆရာ ဆိုတာဟာ ပြဿနာကြီးတွေကို ဖြေရှင်းပြနိုင်တဲ့ ပါရဂူပညာရှင်ကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝဆိုတာဟာ ပြဿနာလို့တော့ ခံယူ နားလည်ထားတယ်။ အဲဒီလို ခံယူ နားလည်ထားလို့ မြင်တွေ့ရတဲ့ ပြဿနာတွေကို အရင်းတိုင်းပဲ သစ္စာရှိစွာ တတ်နိုင်သမျှ ဇာတ်လမ်းအဖြစ်နဲ့ တင်ပြပါတယ်။ ဒီထက်တော့ မပိုချင်ပါဘူး၊ ပိုဖို့လည်း မထိုက်ပါဘူး၊ နုစဉ်တုန်းကတော့ လူတတ်လုပ်၊ ဆရာလုပ်ခဲ့ဖူးပါ တယ်။ ဒီအတွက်လည်း နောင်တ ရပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာက ဖီလိုဆိုဖီ ကထိကတစ်ဦးပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒီအတွက်လည်း ပိုကြောက်မိပါတယ် မမြင့်ဝေ၊ ဖီလိုဆိုဖီကို လိုက်မိခါမှ ကိုယ် မပြောနဲ့... ကိုယ့်ဆရာ ဆရာကြီးတွေတောင်မှ မသိတာ တွေဟာ အများ ဖြစ်နေလို့ ညည်းညူသွားကြတာကို သိရတယ်။ ဖီလိုဆိုဖီ ယူမိလို့ အမြတ်တစ်ခုတော့ ရပါတယ်။ အဲဒါဟာ ငါ ဘာမှ မသိသေးဘူး ဆိုတဲ့ အသိပါပဲ မမြင့်ဝေ”

မမြင့်ဝေက ကိုသက်ခိုင်ကို တစ်ချက် စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“မမြင့်ဝေနဲ့ စကားမပြောချင်လို့ ဆရာ ငြင်းပယ်နေတာလား ဟင်”

“တောင်းပန်ပါတယ် မမြင့်ဝေရယ်... ဆရာ လူတွေနဲ့ စကားပြော ချင်ပါတယ်၊ လူတွေနဲ့ စကားပြောရခြင်းဟာ အကောင်းဆုံး စာဖတ်ခြင်းပါပဲ။

၄၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မမြင့်ဝေ အထင်မလွဲရအောင် ဆရာ ပုံတစ်ခု တိုတိုပြောပြချင်တယ်။ ဖီလိုဆိုဖာ သို့မဟုတ် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ အကြောင်းပါပဲ”

“ပြောပြပါ ဆရာ”

“ယေဘုယျအဖြစ် သူ့ကို ပညာရှင်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြရအောင်။ အဲဒီ ပညာရှင်ကြီးဟာ သိပ်ပညာရှိတယ်။ သိပ်စေ့စပ်တယ်။ သိပ်သေချာတယ်။ သိပ်လည်း စဉ်းစားတယ်။ သိပ်လည်းလက်တွေ့ဆန်တယ်။ ပြီးတော့ သိပ်လည်း ဂရုစိုက်တယ်။ တစ်ချိန်မှာ သူဟာ ဧရာမကျမ်းကြီးတစ်ခုကို ပြုစုနေသတဲ့။ ညဉ့်အတော်နက်မှ သူဟာ အိပ်ရာဝင်တော့ သူဟာ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ မှတ်ထားသတဲ့လေ။ မှတ်ထားပုံက...

- (၁) မှီငြမ်းပြုကျမ်း - စာအုပ်စင် အပေါ်ထပ်မှာ၊
- (၂) မှီငြမ်းပြုစာမျက်နှာ - ၃၀၁၊
- (၃) ဖောင်တိန် - စားပွဲအလယ် ဆေးလိပ်ခွက်အနီး၊
- (၄) မျက်မှန် - ဖောင်တိန်အနီး၊
- (၅) နာရီ - နံရံ၌ ကပ်လျက်၊
- (၆) ဖိနပ် - ခုတင်ခြေရင်း

အားလုံးကို အဲဒီလို မှတ်တမ်းတင်ပြီးမှ နောက်ဆုံး မီးမမှိတ်ခင် သေချာအောင် စာရင်းချုပ်လိုက်တယ်။

(၇) ပညာရှင်ကြီး - အိပ်ရာထဲမှာ

မနက် မိုးလင်းတော့ ပညာရှင်ကြီးဟာ မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေ သူ အကုန်ပြန်စစ်သတဲ့။ အဲဒီလို ပြန်စစ်တဲ့အခါမှာ ပစ္စည်းအားလုံးအနက် (၁) ကနေ (၆) ကို နေရာတကျ ပြန်တွေ့သတဲ့။ တစ်ခုပဲ ခက်တာက ပညာရှင်ကြီးကိုတော့ အိပ်ရာထဲမှာ မတွေ့တော့ဘူး။ သူ့ခမျာ အိပ်ရာထဲက ပျောက်သွားတဲ့ ပညာရှင်ကြီးကို လိုက်ရှာလိုက်တာ မတွေ့တာနဲ့ အဲဒီည ကျမ်းတောင် ဆက်မပြုစုဖြစ်တော့ဘူးတဲ့”

ကိုသက်နိုင်၏ စကားအဆုံး၌ မမြင့်ဝေက အသံလေးများ ထွက်အောင် ရယ်ပြီး မေး၏။

“အဲဒီပညာရှင်ကြီးကို သူ ပြန်တွေ့သေးရဲ့လား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ ပုံထဲမှာ မပါဘူး။ တကယ်လို့ ပညာရှင်ကြီးကို သူ ပြန်တွေ့ရင် တစ်ခုတော့ သေချာတယ်။ သူ့ကျမ်းကြီးကို သူ ဆက်ရေး တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၉

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မမြင့်ဝေ မရယ်။ ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာအောင်ပင် ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေလေသည်။ ကိုသက်ခိုင်က သူတို့စကား ဤတွင် ပြတ်ပြီဟု ထင်သည်။

သို့ရာတွင် မမြင့်ဝေက ငိုနေရာမှ ခေါင်းမော၍ ဆို၏။

“ဒါဖြင့် ဆရာကို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ မမြင့်ဝေ ဆွေးနွေးနိုင် တော့တာပေါ့”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ငိုသွားရသူမှာ ကိုသက်ခိုင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး တွင် ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေသောကြောင့် သဘောတူရသည်။

“လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆွေးနွေးရမယ် ဆိုရင်တော့ ဆရာ မငြင်းပယ် နိုင်ပါဘူး မမြင့်ဝေ”

မမြင့်ဝေသည် တိမ်ဖြူတစ်ဆုပ် ဖြတ်သန်းသွားခြင်း ခံနေရသော လဝန်းကို မော့ကြည့်လျက် ဖြည်းညင်းစွာ သက်ပြင်းရွှိက်ရင်း မေး၏။

“မမြင့်ဝေ သိချင်တာကတော့ မေတ္တာ၊ မေတ္တာဆိုတာဟာ ဘာလဲ၊ မေတ္တာ ဆိုတာဟာ ဂေဟသိတပေမ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ဆရာ ရေးဖူး လို့ မမြင့်ဝေ စာတရားကိုယ်သဘောနဲ့ နားလည်တယ် ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ ဘယ်လို သဘောပေါက်ရမလဲ၊ ဒါကို ဆရာဝန်မတစ်ဦးအနေနဲ့ သိချင်တယ်၊ မိန်းမသားတစ်ဦးအနေနဲ့ သိချင်တယ်၊ ပြီးတော့...”

မမြင့်ဝေသည် စကားအဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်သွားသည်။ ခေတ္တကြာမှ နာကြည်းကြေကွဲသံသဲ့သဲ့နှင့် ဆက်၏။

“ပြီးတော့... အစ်မ သို့မဟုတ် နှမတစ်ဦးအနေနဲ့လည်း သိချင်တယ် ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမပြုမီမီ ထိတ်လန့်စွာနှင့် မမြင့်ဝေ၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်မိသည်။ မမြင့်ဝေ၏ မျက်လုံးများကလည်း သူ့ကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်သည်။ မမြင့်ဝေ၏ မျက်လုံးများက မေးခွန်းထုတ်သော မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြသည်။ မျက်နှာနှင့် ပါးစပ်မှ အဖြေကို တောင်းသော မျက်လုံးများ မဟုတ်ကြ။ အသည်းနှလုံးကို စာဖတ်သော မျက်လုံးများသာ ဖြစ်ကြ၏။ သို့မဟုတ်... ဖြစ်ကြသည်ဟု ကိုသက်ခိုင်က ထင်လေသည်။

ဖြေရမူ... အခက်ကြီးတည်း။ ခက်သမင့်... မဖြေလျှင်မူလည်း မဖြစ်။

၅၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကိုသက်ခိုင်သည် ဟန်မဆောင်တော့ဘဲ ပင်ပန်းစွာ သက်ပြင်းရွက် လိုက်ပြီး ဖြေသည်။

“လူတစ်ဦးအနေနဲ့ ကိုယ်တွေ့ကိုပဲ ဖြေပါ့မယ် မမြင့်ဝေ၊ မေတ္တာ မဟုတ်တာကို မေတ္တာလို့ ယုံခဲ့မိဖူးတယ်၊ အဲဒီလို ယုံမှားမိလို့ ရင်ဟာ ပူလောင် ခဲ့ရတယ် မမြင့်ဝေ၊ ဘယ်အထိ ပူလောင်ခဲ့ရသလဲ ဆိုတော့ မပူလောင်ထိုက် လေမှန်း သိတဲ့ အချိန်အထိ ပြင်းပြင်းမဟုတ်တောင် ငွေငွေပူလောင် နေခဲ့ရ တယ်၊ ပူလောင်ခြင်းဟာ မေတ္တာနဲ့ မဆိုင်နိုင်ပါဘူး မမြင့်ဝေ၊ ဘယ်လိုမှ မဆိုင်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါကိုပဲ ဆရာ အဖြေပေးတတ်တယ်၊ မကျေနပ်နိုင်တောင် ကျေနပ်ပါလို့ပဲ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

မမြင့်ဝေက မျက်လွှာချ နားထောင်နေရာမှ သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ မမြင့်ဝေ၏ မျက်လုံးတို့က မျက်ဝန်းပြာဟန် ရှိသည်။ ညလရောင်၌ မပြာသော မျက်ဝန်းတို့ပင် ပြာတတ်လေသည်။ မမြင့်ဝေ၏ မျက်ဝန်းပြာပြာများကို ကိုသက်ခိုင်က ပထမဦးစွာအဖြစ် သတိပြုမိသည်။ သတိပြုမိချိန်၌ ဤမျက်ဝန်း ပြာပြာတို့သည် ဝဲသော မျက်ရည်တို့နှင့် လဲလဲလည်း ဝင်းနေလေသည်တကား။

မမြင့်ဝေက နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ မမြင့်ဝေကို ဒီလောက် လက်ခံစကား ပြောတဲ့အတွက် ဆရာ့ကို မမြင့်ဝေ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်၊ ဆရာ့ကို လာ အနှောင့်အယှက်ပေးမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မမြင့်ဝေ ပြန်ပါဦးမယ်”

မမြင့်ဝေက သိမ်မွေ့ညင်သာစွာပင် အပါးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ လရောင်ဝယ် တရေးရေး မမြင့်ဝေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကိုသက်ခိုင် က မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။

ညဉ့်နက်သဖြင့် ဆောင်းနှင်းက နွေဦးညကို အနိုင်ကျင့်လာသည်။ မြောက်လေက ဇွတ်ဝင်တိုးစဉ် နှင်းမှုန်ငွေ့တို့သည် မီးခိုးများသဖွယ် တရိပ်ရိပ် လွင့်ပါးပြေးနေ၏။ ကုက္ကိုပင်မှ တရဲရဲ မြည်သော ကြွရွက်တို့၏ အသံနှင့် ဥသြ၏ တေးသည်သာ နွေဦး၏ သနစ်မှန်ကို သတိပေး ကြွေးကြော်နေသည်။

နွေဦးည... ရွက်ဝါကြွေသော နွေဦးည...

နွေဦးညကို ကိုသက်ခိုင်က သတိပြုမိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရင်၌ ညောင်းရွက်တို့ မကြွေနိုင်လေသေးပါတကား။

အခန်း - ၅ »» သူနှင့် ကိုယ် ««

ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်ခဲ့သော ကိုသက်ခိုင်သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ နေအတန်ငယ်မြင့်မှ နိုးလာသည်။

ခေါင်း၌ မူးရီရီ ရှိနေသောကြောင့် ညကတည်းက ဖွင့်ထားသော တံခါးဝတွင် သွားရပ်လျက် နံနက်လေကို ရှူသည်။

နွေဦး၏ နံနက်သည် အလှပဆုံးဟု ထင်သည်။ နှင်းလည်း မမှုန်၊ မိုးလည်း မအုံ့၊ နေရောင်ခြည်သည် ကြည်လင်စွာ ကျရောက်နေခိုက် လတ်ဆတ်သော လေချိုက သွေးနှုန်းသေးသည်။ ကန္တာရပင်ငယ်တို့နှင့် မြက်ခင်းတို့ထက် ညက ကြွင်းဥကျန်ရစ်သော နှင်းပုလဲတို့ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဝင်းလက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ စာငှက်ငယ်တို့ လူးလာကူးပျံ မြူးရွင်နေခိုက် ဥသြသံကလည်း မှန်မှန် လေးလေး ပေါ်ထွက်လာနေ၏။

သန်ရှင်းသော လေအေးကို ရှူရှိုက်ရသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်၏ ဦးနှောက်သည် ကြည်လင်လာပြီး ရင်မှာလည်း အေးမြလန်းဆန်းလာခဲ့၍ ဤသို့ အေးချမ်းထွန်းသစ်သော နံနက်ခင်းကို ကြိုရပြန်သော် ခြောက်အိပ်မက်တို့၏ ညမှာ တစ်ကမ္ဘာခြား ကျန်ရစ်သယောင် ထင်မိသည်။

ဤလောကဝယ် အစစ မတည်မြဲဟု ဆိုရာ၌ နေ့ပမာ သာယာလှပ မှုများသာမက ညပမာ ဆိတ်သုဉ်းကြေကွဲဖွယ်ရာများသည်လည်း အကျုံးဝင် လေရကား ပြောင်းလဲခြင်းမည်သည် ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်လေလှပေ သည်ဟု ကိုသက်ခိုင်က စောစောစီးစီးတွင် အဘိဓမ္မာဆန်ဆန် တွေးမိပြီး ပြုံးလည်း ပြုံးမိသွား၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် ပေါ့ပါးသောစိတ်ဖြင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ သွားတိုက် ဆေး၊ ဆပ်ပြာ၊ ရေလဲလုံချည်တို့ကို ယူ၍ အောက်ထပ်ရှိ ရေချိုးခန်းသို့ သွက်လက်စွာ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ရေချိုးပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲ၍ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ တစ်ဖန် ပြန်ဆင်းလာသောအခါ ကျောင်းဝင်းအတွင်း တစ်ပတ် လှည့်လည်စစ်ဆေးရာမှ ပြန်ရောက်ခါစ ဦးဘရီနှင့် ဆုံတွေ့သည်။

“ရှစ်နာရီတောင် ခွဲနေပြီ၊ ညက ကိုယ့်ညီ တော်တော်အိပ်ကောင်း တယ် ထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး ထင်တယ်၊ ဟုတ်စ”

“နှစ်ခုစလုံး မှန်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒါထက် ကိုကြီးရီတို့ကော စားသောက်ပြီးကြပြီလား”

“မပြီးသေးပါဘူး၊ ကိုယ့်ညီကို စောင့်နေတာ၊ ကဲ... ဦးဘနှင့်ရေ ပြင်ပေတော့၊ ဆရာဦးမြသန်းကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါ”

မကြာမီပင် နံနက် လက်ဖက်ရည်ဝိုင်း စကြသည်။ ကော်ဖီကြမ်းက တစ်ကရား၊ နို့နှင့် သကြားက သတ်သတ်၊ ကြိုက်သလို ဖျော်သောက်ရန် ဖြစ် သည်။ သစ်သီးယိုမြုပ် ကိတ်မုန့်၊ ကြက်ဥကြော်၊ စားတော်ပဲပြုတ် ဆီဆမ်း၊ ရေမှန်(မှန်ရေ)တို့နှင့် စားဖွယ်တို့လည်း စုံသည်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းလည်း ပါ၏။

ကိုသက်ခိုင်က ကော်ဖီကြမ်းတွင် နို့မထည့်ဘဲ သကြားအနည်းငယ် ခတ်၍ စီးကရက် ဖွာရင်း ဖိမ်ခံသောက်သည်။

“ကိုယ့်ညီ... မစားသေးဘူးလား”

“ကိုကြီးတို့ စားနှင့်ပါ၊ ကျွန်တော်က မနက် လင်းလင်းချင်း ကော်ဖီ ခါးခါး တစ်ခွက် သောက်တာ အကျင့်ပါနေလို့ပါ”

သို့ရာတွင် မည်သူမျှ စမစားကြသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်က ကော်ဖီကို လက်စသတ်ကာ ခံတွင်းမှ အချိုအရသာကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ရှင်းပစ်ပြီး ရေမှန်ကို စကိုင်သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ပယ်

၅၃

“ကိုယ့်ညီ ကြိုက်ပါ့မလား မသိဘူး၊ မုန့်ရေ ခေါ်တယ်၊ ဒီဘက် နယ်တွေမှာတော့ နာမည်ကြီးပဲ”

“ပြည်ဘက်ကျတော့ ရေမုန့်လို့ ခေါ်တယ်၊ အတူတူပါပဲလေ၊ ရေမုန့် မစားရတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ အရသာအရှိဆုံး ဗမာမုန့် တစ်ခုပဲ ကိုကြီး”

ရေမုန့်နှင့် ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းသည် ဘက်မယဉ်သာအောင် လိုက်လှ သည်။ သူ့စကားနှင့်အညီပင် ကိုသက်ခိုင်က မြိန်ရှက်စွာ စားသည်။

“ဒါထက် ညက ဆရာတယောသံ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ပါသေး တယ်”

ဟု ဆရာဦးမြသန်းက ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညက ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်လို့ တယော ဆင်းထိုး မိတာပါ၊ ပြီးတော့ ဟိုဘက် ဦးမိုလ်သင်းတို့ အိမ်က ဧည့်သည် ဒေါက်တာ မမြင့်ဝေ ဆိုတာနဲ့တောင် အတော်ကြာကြာ စကားပြောနေမိသေးတယ်”

ဦးဘရီက ဘာမျှ မှတ်ချက်မပေးသော်လည်း ဦးမြသန်းက လူငယ်ပီပီ စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် ကိုသက်ခိုင်အား တစ်ချက် တွေ့တွေ့စိုက်ကြည့်ပြီး ဆို၏။

“ဟား... ဆရာက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မမြင့်ဝေနဲ့တောင် ညတွင်းချင်း အသိဖြစ်သွားသကဲ့၊ အဲဒီ မမြင့်ဝေဆိုတာက...”

ဦးမြသန်းသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်သူ ရှိနေကြောင်း သတိရမိဟန် နှင့် ဦးဘရီကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဆိုပါဦး ဆရာဟာက...”

ဟု ဦးဘရီက လိုက်လျောစွာ ဝင်ပြောမှ ဦးမြသန်းက စကားဆက် သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ မမြင့်ဝေ ဆိုတာက အတော်ချောတယ် လို့ ပြောမလို့ပါ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ... မချောဘူးလား ဆရာ”

“အင်း... ဦးမြသန်းက ချောတယ်လို့ ဆိုနေမှ ဆရာကလည်း လိုက်ချောရတော့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုသက်ခိုင်က အနှောင့်မလွတ် အသွားမလွတ် ပြန်ဖြေလိုက်သဖြင့် လူရိုး ဦးမြသန်းမှာ ပျာပျာသလဲ ကာကွယ်ပြောရှာသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ချောလို့ ချောတာကို ချောတယ် လို့ ရိုးရိုးပြောမိတာပါ။ ဟိုလို ဒီလို မမှန်းရဲပါဘူး၊ အဲ... တင်စားပြောရရင် မမြင့်ဝေ ဆိုတာက ပင်မြင့်က ငွေသင်္ဃန်းပါ။”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား ဦးမြသန်းရဲ့”

“ဒီလောက်တောင်ပဲ ခင်ဗျ။ ရုပ်ချောတယ်၊ ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရထားတယ်၊ မိဘက မကွေးမျက်နှာဖုံး သူဌေး၊ ဘိုးဘွားတွေက ရေနံချောင်း တွင်းစားမျိုးရိုး”

ကိုသက်နိုင် ငိုသွားသည်။ ဘိုးဘွားတွေက ရေနံချောင်း တွင်းစား မျိုးရိုး၊ မိဘက မကွေးမျက်နှာဖုံး သူဌေး၊ ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရထားသည်။ အနီ ဝိသေသတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ပင်မြင့်က ငွေသင်္ဃန်း မမြင့်ဝေ... ထိုမမြင့်ဝေသည် ညကမူ အိပ်မပျော်နိုင်၍ စက်ခန်းကို စွန့်ခဲ့လေသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးမျှသာ တည်း။ မေတ္တာတရား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာလေသော မျက်ရည်ဝဲတတ် သည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးသာလျှင် ဖြစ်သတည်း။

အိမ်ရှေ့မှ စက်ဘီးတစ်စီး၏ ဘီးများ လှိမ့်ဝင်လာသံ... ရပ်သံ... ထိုနောက် ဘဲလံတီးသံတို့ ဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့... ဝင်ခဲ့လေ” ဦးဘရီက အော်ပြောသည်။

အခန်းတွင်းသို့ လူငယ်တစ်ဦး ဝင်လာသည်။

သူသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးအား ရိုသေဟန် ဦးလေးညွတ်၍ နှုတ်ဆက် သည်။ ဦးမြသန်းအားလည်း ခင်မင်ဟန် ပြုံးပြသည်။ ရုပ်ရည်မှာ နုနယ်၍ ချောမောသည်ဟု ခေါ်နိုင်သည်။ မျက်နှာသည် ပြုံးလျက် ဖြစ်သော်လည်း ဣန္ဒြေရှိ၏။ ခါး၌ ချည်လုံချည်ကွက်ကျတိုတို၊ ကိုယ်၌ အောက်ခံအင်္ကျီဖြူ ကော်လာနှင့် ဖျင်ပင်နီအထူစား အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ တစ်ကြိမ်က ဖြူခဲ့ဟန်ရှိသော အသားသည် နေလောင်ထားသဖြင့် နီညိုညို ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်ကို လုံးဝ ခွဲထားသောကြောင့် ရိုင်းရိုင်းနှင့် မသပ်ရပ်။ ပခုံးထက်၌ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။

“လာ... ထိုင်ဟေ့ မောင်စောနောင်၊ ကော်ဖီလည်း သောက်ကွဲ့၊ ဘယ်နှယ်... စောစောစီးစီး ပေါ်လာသလဲ”

ဦးဘရီက ဖိတ်ခေါ်သောကြောင့် မောင်စောနောင်သည် စားပွဲရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်သည်။ ဝင်ထိုင်ပြီးမှ တည်ကြည်စွာနှင့် စကား ပြန်သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၅၅

“ကျောင်းဆောင်ဘက်လည်း လာရင်း၊ ခုံစာရင်းလည်း ကြည့်ရင်း၊ ဆရာကြီးနဲ့လည်း တွေ့ရင်း၊ ပြီးတော့...”

မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဆရာဦးသက်ခိုင် ထင်ပါတယ်၊ ဆရာဦးသက်ခိုင်ကိုလည်း စာတစ်စောင် ပေးရင်း ဝင်လာတာပါ” ဟု ဆိုသည်။

“စာတစ်စောင်... ဘယ်ကလဲ”

“ဆရာကိုထွန်းငွေဆီကပါ၊ မောင်ညိုမှိုင်း ဆိုရင် ဆရာ သိပါတယ်တဲ့”

မောင်စောနောင်က လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာတစ်စောင်ကို နှိုက်ပြီး ကိုသက်ခိုင်ကို ပေးသည်။ ကိုသက်ခိုင်က စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် စာအိတ်ကို ဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်သည်။

‘ဖိုးသက်ခိုင်...’

ညက ရုပ်ရှင်ရုံမှာ စံရွှေကြီးနဲ့ တွေ့လို့ မောင်ရင် ရောက်နေကြောင်း ငါ သိရတယ်၊ ငါ့ရဲ့ ဝက်တို့ ဘဲတို့ စံရာ ဗွက်အိုင်သာနန်းကို အလည်လာဖို့ မင်းကို ဖိတ်ခေါ်တယ်၊ ကြိုက်တဲ့အချိန် လာခဲ့၊ ဘဲသားဟင်း ချက်ကျွေးမယ်။

အခု စာယူလာတဲ့ မောင်စောနောင်ကလည်း မင်းကို တွေ့ချင် သိချင်သူ တစ်ဦးပဲ၊ သူက မကွေးကောလိပ်ကျောင်းသား သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်းပဲ၊ မင်းတို့ရဲ့ ပညာရေးစနစ်ကောင်းကြီးကြောင့် သုံးခါကျနဲ့ ကျောင်းထွက်နေရသူပဲ၊ အေး... ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအနေနဲ့တော့ ရပ်တည်နေဆဲပဲ၊ တက္ကသိုလ် ဆင်စွယ်နန်းပေါ်မှာ ကထိကကြီးအဖြစ် ရောက်နေပေမယ့် မင်း တစ်ယောက်ကတော့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကို ရင်ဆိုင် ရဲလိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်တယ်။

မင်း ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ၊ ဘဲသားကို မရမ်းသီးစိမ်းအုပ် ပြီး နုစွင်းဝါဝါနဲ့ ဆီပြန်ချက်ကျွေးပါ့မယ်။

မင်းတို့ ခေါ်တဲ့...

ကျွန်ုပ်

မောင်ညိုမှိုင်း

၅၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကိုသက်ခိုင်သည် ညှိနှိုင်း၏စာကို ဖတ်မိစဉ် ဝမ်းလည်းသာမိသည်။
ဝမ်းလည်း နည်းမိ၏။

ကိုသက်ခိုင်က မောင်စောနောင်ကို ကြည့်ပြီး ဆိုသည်။

“ညှိနှိုင်းက မောင်စောနောင်ကို ဆရာနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးလိုက်တယ်။
တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မောင်စောနောင်”

ကိုသက်ခိုင်က နေရာမှထ၍ မောင်စောနောင်ကို လက်ကမ်းပေး
သည်။ ပထမသော် မယုံကြည်နိုင်လေသည်လော မသိ။ မောင်စောနောင်က
မျက်မှောင် မသိမသာတွန့်၍ ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်သည်။ ခဏကြာမှ လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်သည်။

နှစ်ဦးလုံး ပြန်ထိုင်မိကြသောအခါ ကိုသက်ခိုင်က မေးသည်။

“စောစောက မောင်စောနောင်က ခုံနံပါတ်လည်း လာကြည့်တယ်
ပြောတယ်၊ စာမေးပွဲ ဖြေမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ အိတ်စတားနဲ(လ်)ကင်ဒီဒိတ် (ပြင်ပ
မှ ဖြေဆိုသူ)ပါ။ ကျွန်တော်က သုံးခါကျ ကျောင်းသားပါ”

“မောင်ညှိနှိုင်းရဲ့ စာထဲမှာ ပါပါတယ်၊ ဒါထက် မောင်စောနောင်
ဘယ်အတန်း ဖြေမှာလဲ”

“ဒုတိယနှစ် ဥပစာဝိဇ္ဇာပါ ဆရာ”

“ဘာသာတွဲကကော...”

“တက္ကဗေဒ၊ သမိုင်းနဲ့ စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာပါ။ အောင်ရင်တော့
မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး... ဆရာတပည့် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် မျှော်လင့်
တာပဲ၊ အင်းလေ... အောင်ရင်ပေါ့...”

တက္ကဗေဒကို ဥပစာတန်းများ၌ ယူလာသူများသည် ဝိဇ္ဇာတန်း၌
ဖီလိုဆိုဖီ ခေါ် ဒဿနိကဗေဒကို ယူရိုးဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍
မောင်စောနောင်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အင်းလေ... အောင်ပါစေလို့ ဆရာ ဆုတောင်းပါတယ်၊ နောင်နှစ်
ဆရာအတန်းမှာ မောင်စောနောင်ကို ဆရာ မြင်ချင်ပါတယ်”

မောင်စောနောင်သည် ဘာကို သဘောကျသည် မသိ၊ ပြုံးလိုက်ပြီး
ဆို၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၅၅

“ဆရာအတန်း ကျွန်တော် ရောက်မှ ဆရာ စိတ်ညစ်နေဦးမယ် နော်”

“မောင်စောနောင် ဘာကို ဆိုလိုသလဲ၊ ဆရာကိုယ်တွေ့ ပြောရရင် တော့ တပည့်တစ်ယောက်အတွက် တစ်ခါမှ စိတ်မညစ်ဖူးဘူး၊ တပည့်အတွက် စိတ်ညစ်တတ်ရင်လည်း ဆရာတစ်ယောက်ဟာ ဆရာသက်ဆိုး မရှည်နိုင်ပါဘူး”

ဦးဘရီသည် ကိုသက်ခိုင်၏ စကားကို သဘောကျ ထောက်ခံဟန် ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ညိတ် လုပ်နေ၏။ တပည့်များအတွက် စိတ်ညစ်စတမ်း ဆိုလျှင် စိတ်ညစ်ရမည့် လူတန်းစားတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးများက ထိပ်တန်းမှ ပါသည်။ စိတ်ညစ်ရမည်ကို ကြောက်စတမ်း ဆိုလျှင်လည်း ကျောင်းအုပ်ကြီး လုပ်ဝံ့မည့်သူ ရှိလေမည် မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် တက္ကသိုလ်နှင့် ကောလိပ် ကျောင်းအုပ်ကြီး လုပ်ဝံ့မည့်သူ ရှိလေမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုသက်ခိုင် ၏ စကားကို သဘောကျ၍ ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဦးဘရီသည် ခေါင်းညိတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး မုန့်ပွဲများကို ဆွဲယူ ပေးရင်း-

“ကဲ... ပြောချင်တာလည်း ပြောပေါ့ကွာ၊ မုန့်လည်း စားဦး၊ လက်ဖက်ရည်လည်း သောက်ဦး မောင်စောနောင်”

ဟု တိုက်တွန်း၏။

မောင်စောနောင်သည် ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ တိုက်တွန်းချက်ကို လေးစားစွာ ဦးခေါင်းညွတ် လက်ခံပြီး မုန့်တစ်ခု ယူစား၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက် ယူသောက်သည်။

ဦးမြသန်းက မောင်စောနောင်ကို မေးသည်။

“မင်း... မင့်မမြင့်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

မောင်စောနောင်သည် ဖျတ်ခနဲ ဦးမြသန်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့အား မသင့်တသင့်နှင့် ပြန်မေး၏။

“ဟင့်အင်း... မမြင့် ရောက်နေပြန်ပြီလား”

“ရောက်နေတယ်၊ ညက ဆရာဦးဗိုလ်သင်းတို့အိမ် လာအိပ်တယ်၊ ဪ... ဒါထက် ဆရာဦးသက်ခိုင်... မောင်စောနောင်ဟာ မမြင့်ဝေရဲ့ မောင်လေ၊ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ”

၅၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကိုသက်ခိုင်၏ သဏ္ဍာန်သည် ဂရုပြုမိမည် ဆိုပါက အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားကာ “ဪ...” ဟု တစ်ခွန်းသာ ဆိုပြီး မောင်စောနောင်အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်ဘက် လှည့်မေးသည်။

“ဆရာက... မမမြင့်နဲ့ သိပါသလား?”

“သိတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ အမှန်ကတော့ မနေ့ညကမှ စ,စကား ပြောဖူးတာပါ”

မောင်စောနောင်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ဆက်သောက်နေ၏။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ဆက်သောက်နေပုံမှာ အမှတ် မထင် ပြုနေဟန် ပေါ်သော်လည်း မျက်နှာထားသည် သိသိသာသာ ပြောင်းလဲ နေကြောင်း ကိုသက်ခိုင်က သတိပြုမိ၏။

စကားများ ပြတ်ကာ ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် ဦးဘရီသည် နေရာမှ ထရင်း ပြော၏။

“ကိုကြီးတော့ ကျောင်းရုံးဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဦးမြသန်း... ခင်ဗျား ဆရာ မြို့ထဲ လျှောက်ကြည့်ဖို့ စီစဉ်ဦးလေ၊ ဖိုးသက်ခိုင်ရေ... ကိုကြီး တော့ မလိုက်အားဘူး”

ဦးဘရီနှင့်အတူ ဦးမြသန်းကလည်း နေရာမှ ထသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲပြီး မြို့ထဲက ငှက်ဖျားရောဂါ နှိမ်နင်းရေးဌာနက မိတ်ဆွေဆီ ကားသွားငှားလိုက်ဦးမယ်၊ မောင်စောနောင်နဲ့ စကားပြောနေရစ်ပေါ့”

နှစ်ဦးချင်း ကျန်ရစ်သောအခါ မောင်စောနောင်သည် ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချိန်နေဟန်ပြသည်။

ဤသည်ကို ရိပ်မိသော ကိုသက်ခိုင်က မေး၏။

“ပြောလေ မောင်စောနောင်၊ ဆရာ့ကို ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ထိုအခါကျမှ မောင်စောနောင်သည် လွတ်လပ်စွာ ရယ်ပြီး လွတ်လပ် စွာ ပြော၏။

“ဒါကြောင့် ဆရာ့ကို ဆရာ့ကိုထွန်းငွေက ပြောတာ”

“ဟုတ်လား... မောင်ညိုမှိုင်းက ဘာပြောသလဲ”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၅၉

“ဆရာ ကိုထွန်းငွေက ပြောတယ်၊ ဆရာဟာ လူကဲခတ် သိပ်ကောင်း သတဲ့”

ပြုံးနေသော ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် လျော့ကျ သွား၏။ မောင်ညိုမှိုင်းသည် ဤသူငယ်ကို သူ့အကြောင်း မည်သည်တို့ကို မည်မျှအထိ ပြောထားပါသနည်း။

ကိုသက်ခိုင်သည် ချက်ချင်း ပြန်ပြုံးပြီး ဆိုသည်။

“မောင်ညိုမှိုင်းက ဆရာ့ကို ဒီအတိုင်း ချီးမွမ်းရင် ကျေးဇူးတင်ရ မှာပဲ၊ ဒီကောင်ကြီးက ချီးမွမ်းခဲ့တယ်၊ သူများကို မပြောနဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူတောင် မချီးမွမ်းဘဲ အားရင် ဝေဖန်နေတဲ့ ကောင်ကြီးပဲ၊ အဲလေ... ဒါထက် မောင်စော့နောင် ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောလေ”

“မပြောတော့ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးနဲ့ ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်က သိပ်မရင်းနှီးသေးဘူး၊ ခုနက်က ဆရာ ဆုတောင်းသလို ကျွန်တော် စာမေးပွဲ အောင်ပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရောက် လို့ ဆရာ့တပည့် ဖြစ်တဲ့အခါကျမှ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ပြောစရာတွေ မေးစရာ တွေ ဆွေးနွေးစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဆရာလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဆရာတို့ကလည်း တပည့် တွေကို ပြောစေချင်တယ်၊ မေးစေချင်တယ်၊ ဆွေးနွေးစေချင်တယ်၊ စာသင်ရာ မှာ ဆရာ စိတ်အပျက်ဆုံးက တပည့်တွေဟာ မပြောဘဲ၊ မမေးဘဲ၊ မဆွေးနွေးဘဲ နဲ့ သင်သမျှ ဆိုသမျှကို နို့သက်ခံ မျိုချနေတာကိုပဲပေါ့၊ ဆရာ ထပ်ဆင့်ပြော မယ်၊ မောင်စော့နောင်ကို ဆရာ စောင့်မျှော်နေပါ့မယ်”

စကားစ ပြတ်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အိမ်ရှေ့မှ ကားတစ်စီး ဆိုက်သံက ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

မကြာမီ အခန်းဝ၌ မမျှော်လင့်သူ နှစ်ဦး ပေါ်လာသည်။

တစ်ဦးမှာ ကိုသက်ခိုင်၏ တပည့်ရင်း မကွေးကောလိပ် တက္ကဗေဒ ဌာနမှူး လက်ထောက်ကထိက အမျိုးသမီးအဆောင်မှူး မတင်စန်း ဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ဦးကား မမြင့်ဝေပင်တည်း။

မမြင့်ဝေက ကိုသက်ခိုင်အား အထူးစကားမဆိုဘဲ ရိုးသားတည်ငြိမ် သော အပြုံးလေးနှင့်သာ နှုတ်ဆက်သည်။ ကိုသက်ခိုင်အား ပြုံးနှုတ်ဆက်ပြီး မမြင့်ဝေ၏ မျက်လုံးများက မောင်စော့နောင်ထံ ရောက်သွားသည်။

၆၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မောင်စောနောင်က သူ့အစ်မ ဝင်လာသည်ကို အလေးအနက် ဂရုတမူ မပြုဘဲ-

“ဪ... မမမြင့်ပါလား”

ဟု သာမန်သာ နှုတ်ဆက်သည်။ သို့ရာတွင် ဤသာမန်အမူအရာမှာ ထိန်းချုပ်ဟန်လုပ် ပြုပြင်ထားသော အမူအရာဟု ကိုသက်ခိုင်၏ စိတ်တွင် ထင်မိသည်။

မမြင့်ဝေက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လှုပ်ရှား၍ သူ့မောင်အနားတွင် သွားထိုင်လေသောအခါ ကိုသက်ခိုင်က အာရုံကို သူတို့ထံမှ လွှဲယူ၍ မတင်စန်းနှင့် စကားပြောရသည်။

“ဒါထက် မတင်စန်းနဲ့ ကျောင်းသူတွေ စက်တော်ရာ သွားဖူးနေကြတယ်ဆို၊ ဘယ်တုံးက ပြန်ရောက်နေကြတာလဲ”

“အခု မနက်အစောကြီးပဲ ဆရာ၊ မနေ့ ညနေကတည်းက ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ၊ လမ်းမှာ ကားပျက်နေတာနဲ့ မင်းဘူး ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့်မို့ မနက်ကျမှ ကူးလာခဲ့တာ၊ ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာဦးဗိုလ်သင်းတို့ အိမ်ကနေ ဆရာ ရောက်နေတာ ကြားလို့ လာခဲ့တာ၊ ဆရာ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

မတင်စန်းက ကိုသက်ခိုင်၏ အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ယိုယိုဝင်ထိုင်ရင်း စကားအဆုံးသတ်၍ မေး၏။

“လေယာဉ်ပျံက သန်ဘက်ခါမှ ရှိတယ်၊ သန်ဘက်ခါကျတော့မှပဲ ဆရာ ပြန်ရမယ်”

“ဟာ... ဒါဖြင့် အတော်ပဲ... ဆရာ့ကို ကျွန်မ အများကြီး ပူဆာစရာတွေ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ... ဒီမိုးတွင်း ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် မန္တလေး ပြန်ပြောင်းချင်တယ် မဟုတ်လား”

မိမိ ပူဆာမည်ကို ဖခင်ဖြစ်သူက ကြိုတင်သိသွားခြင်း ခံရသော ကလေးတစ်ယောက်ပမာ မတင်စန်းသည် ပြုံးတစ်ချက် ရယ်တစ်ချက်နှင့် စကားမပြန်ဘဲ ဝန်ခံသည်။

ကိုသက်ခိုင်ကလည်း နားလည် စာနာစွာဖြင့် မတင်စန်းအား ပြုံးရယ်ကြည့်နေမိသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၆၀

ထိုခေတ် ထိုအခါက တက္ကသိုလ် ဆရာ၊ ဆရာမတို့မှာ မိခင်တက္ကသိုလ် ကြီးများ၌သာ တွယ်ကပ်နေလိုသည်။ နယ်ကောလိပ်များသို့ ပြောင်းရသည်ကို မဲဇာပို့ခံရသည့်အလား ထင်မှတ်ကြသည်။ နည်းပြ သရုပ်ပြနှင့် လက်ထောက် ကထိက ဆရာ၊ ဆရာမငယ်များဘက်မှ ကြည့်လျှင် ဤသို့ ထင်မှတ်ခြင်းမှာ မလွန်လွန်းလှ။ တက္ကသိုလ် ဆရာ၊ ဆရာမများအတွက် တက်လမ်းမှာ လုပ်သက် ရင့်မူပေါ် မဲတည်။ ဘွဲ့ဒီဂရီ အဆင့်မြင့်မှုပေါ်၌သာ တည်သည်။ ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံ စသော ရှေးဦးဘွဲ့သာ ရသေးသော ဆရာ၊ ဆရာမငယ်တို့သည် မိခင်တက္ကသိုလ် ၌သာ နေရပါက အမှုထမ်းရင်း ဘွဲ့လွန်သင်တန်းများ တက်ခြင်းဖြင့် မဟာဝိဇ္ဇာ၊ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့များကို ရရှိနိုင်သည်။ ဤဘွဲ့ကြီးများသည်သာ တက္ကသိုလ်ဝန်ထမ်း တစ်ဦးအတွက် ဘဝအာမခံချက် ဖြစ်လေသည်။ နယ်ကောလိပ်များသို့ အပို့ ခံရလျှင် ဆိုခဲ့သော အခွင့်အရေးမျိုး မရှိရကား ဆရာ၊ ဆရာမငယ်များမှာ မဲဇာ၏ အကျဉ်းသားပမာ စိတ်အားငယ်ကြရှာသည်။ ပညာကြီးပြီး ရာထူးကြီး လျက် နှလုံးသား မကြီးနိုင်ကြရှာသူ အချို့သော ဆရာ ဆရာကြီးများကြောင့် လည်း မဲဇာ၏ အကျဉ်းသမား၊ အကျဉ်းသမကလေးများ အကယ် ရှိနေကြသည်။

ဤအတွေးကြောင့် ကိုသက်ခိုင်သည် မတင်စန်းအား နားလည် စာနာစွာ ပြုံးရယ်ကြည့်နေမိသော်လည်း ရင်တွင်း၌ နင့်တင့်တင့် ဖြစ်နေမိ၏။

အတန်ကြာမှ အားပေးသော ထပ်ဆင့်ပြုံးနှင့် ဖျောင်းဖျ ဆိုသည်။

“မပူပါနဲ့ မိစန်းရယ်၊ ဆရာ ခဏခဏ ပြောဖူးတဲ့ စကားကိုပဲ ပြန်ပြောမယ်၊ မင်းတို့ဟာ ဆရာတို့ ပြုစုပျိုးထောင်လာရတဲ့ ကောက်ပင်တွေပဲ၊ ဒီအပင်လေးတွေ ကြီးထွားအောင်မြင်လာဖို့ ဆက်လက် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးဖို့က ဆရာတို့ တာဝန်ပါ။ ဆရာအနေနဲ့ ဒီကတိကိုတော့ ရဲရဲပေးနိုင်တယ်”

မတင်စန်းက စကားမပြန်တော့ချေ။ သို့ရာတွင် မမျှော်လင့်သူထံမှ မေးခွန်းတစ်ရပ် ကြားဖြတ်ပေါ်လာသည်။

မေးသူမှာ မောင်စောနောင် ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ၊ ပြီးတော့... ဆရာမ ဒေါ်တင်စန်းတို့လို တပည့်ဟောင်းတွေဟာ ကောက်ပင်ကလေးတွေ၊ ဆရာတို့က စိုက်ပျိုးသူ လယ်သမားကြီးတွေ၊ ဒီတင်စားချက်ကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုပဲ မေးချင်တယ်၊ ကျွန်တော် မှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ၊ ကောက်ပင် ပျိုးပင်က မျိုးဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ စိုက်သူ ပျိုးသူက

၆၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

စေတနာ ဘယ်လောက်ရှိရှိ၊ မြေခံ ရေခံက မကောင်းရင် ဘယ်လို ဖြစ်လာမလဲ ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်က မောင်စောနောင်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများကို စူးစမ်းကြည့်မိသည်။ သူငယ်၏ မျက်လုံးများက ကြည်လင် ဝင်းလက်နေသည်။ ရဲတင်းသော တောက်ပြောင်မှုမျိုး မဟုတ်။ ခက်တရော်မှု မပါ။ သန့်ရှင်းသော စူးရှမှုကား ရှိနေ၏။

အမူအရာ၌လည်း အချေအတင် ငြင်းခုံရန် အဆင်သင့် ပြင်ထားဟန် မရှိ။ ဆွေးနွေးရန်အတွက် ပွင့်လင်း လွတ်လပ်မှုကိုကား ပြနေ၏။

မမြင့်ဝေကသာ အားနာဟန် ကိုသက်ခိုင်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

ကိုသက်ခိုင်က ဖြည်းညင်းစွာ တစ်လုံးချင်း ပြန်ဖြေ၏။

“မောင်စောနောင် မေးတဲ့ မေးခွန်းဟာ ဒီနေ့ ပညာရေးလောကမှာ လေးလေးနက်နက် မေး၊ လေးလေးနက်နက် ဆွေးနွေးပြီး လေးလေးနက်နက် ဖြေဆိုရမယ့် မေးခွန်းတစ်ခုပဲ၊ ဆရာတို့ အချိန်တော့ ယူကြရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

မောင်စောနောင်က သဘောတူဟန် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဆရာ... ဒီလောက် ဖြေတာကိုပဲ ကျေနပ်ပါပြီ ဆရာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အချိန်ယူကြရမယ်၊ အခုတော့ ဆရာကလည်း သွားစရာ ရှိနေတာကိုး၊ ဟော... ပြောရင်း ဆိုရင်း ဆရာဦးမြသန်း ဆင်းလာပြီ”

အဝတ်အစား လဲပြီးသော ဦးမြသန်းက အောက်ထပ် ရောက်လာ၏။ မတင်စန်းက ဦးမြသန်းကို မေးသည်။

“ဆရာက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဆရာဦးသက်ခိုင်ကို မြို့ထဲ လိုက်ပြဖို့ ကားငှားသွားမလို့”

“ဟာ... ဒုက္ခရှာမနေနဲ့တော့ ဆရာ၊ အခု ဒေါ်မြင့်ဝေကလည်း ဆရာ့ကို လိုက်ပြဖို့ ကားယူလာတယ်”

ဦးမြသန်းက မမြင့်ဝေကို လှမ်းကြည့်သဖြင့် မမြင့်ဝေက-

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မမြင့်ဝေ ကားနဲ့ သွားကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုရင်း ဖိတ်ခေါ်ဟန် ကိုသက်ခိုင်အား ပြုံးပြုံးကြည့်သည်။

ဦးမြသန်းက-

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၆၃

“ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပေါ့၊ နတ်တို့ဖန် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပ ခင်ဗျာ၊ ကဲ... ဆရာ အဝတ်အစား သွားလဲပေတော့” ဟု ဆို၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ အဝတ်အစား လဲသည်။ ပူအိုက်ချိန် ဖြစ်သောကြောင့် အထူး ဝတ်စားဆင်ယင်ရန် မလို။ အင်္ကျီလက်တို အပါးစားနှင့် ချည်ချောလုံချည် တစ်ထည် ဝတ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

မမြင့်ဝေ၏ ကားမှာ စိမ်းပြာရောင် ဟီး(လ်)မင်း အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ရှေ့နှစ်ယောက် နောက်သုံးယောက် ချောင်ချောင်ချိချိ စီးနိုင်သည်။

မမြင့်ဝေသည် မောင်စောနောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ တိုးညှင်းချိုသာစွာ ဖိတ်ခေါ်သည်။

“မောင်လေးလည်း လိုက်ခဲ့လေ... နော်”

မောင်စောနောင်၏ ကိုယ်ဟန်သည် အနည်းငယ် သိသာရုံ တောင့်တင်း သွားလျက် ခေါင်းကို ခါသည်။

ကိုသက်ခိုင်က ထပ်ဆင့်ခေါ်မည်အပြည့် မောင်စောနောင်က ငြင်းသည်။

“လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုင်စကယ်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် ကားမစီးချင်ဘူး”

အဖြေစကားထက် အသံ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်က တိကျ ပြတ်သား သည်။ ‘ကျွန်တော် ကားမစီးချင်ဘူး’ ဟူသည်မှာ မမြင့်ဝေအတွက် ဆိုလိုလိုက် ဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် ကိုသက်ခိုင်ကလည်း အသည်းနှလုံးနှင့် နားလည်လိုက်၏။

ဦးမြသန်းက ကားရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး-

“ဆရာ... တက်ပါ”

ဆိုနေသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်သည် ရှေ့ခန်းဒရိုင်ဘာ ထိုင်ခုံဘေးနေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းက နောက်ခန်း၌ နေရာယူကြသည်။

ကားနောက်ပိုင်း မြေပြင်ရှိ ဘိုင်စကယ်၏ လက်ကိုင်ကို ကိုင်ရင်း ရပ်နေသူ မောင်စောနောင်ကို လည်ပြန်လေး တစ်ချက် ကြည့်ပြီး မမြင့်ဝေသည် ဒရိုင်ဘာထိုင်ခုံ၌ ဝင်ထိုင်သည်။

မွေးညှင်းစိမ်းစိမ်းများ ထင်ရှားစွာ လွှမ်းမိုးနေသော ကျောက်ဖယောင်း သားပမာ နုညက်ဝင်းဝါသည့် လက်ချောင်းလေးများနှင့် မမြင့်ဝေက ကားသော့ ကို ကိုင်ကာ စက်ကို နှိုး၏။ အပြာဖျော့ဖျော့ ရူဘီယာရုံသားအင်္ကျီ လက်ပြတ်

၆၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကလေးကိုသာ ဝတ်ထားသောကြောင့် အဆစ်အမြစ် မထင် လုံးဝန်းပြေပြစ် သည့် မမြင့်ဝေ၏ ရွှေနံ့သာရည်သွေး လက်ရုံးလက်မောင်း လက်သွယ်သွယ် ပျောင်းပျောင်းလေးများကို ကိုသက်ခိုင်သည် သတိမထားပေလျက် မြင်မိသား ဖြစ်နေ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် အငိုက်မိရာမှ သတိဝင်ကာ သက်ပြင်းရွိုက်မိ၏။ တတ်နိုင်လျှင် မျက်စိကို ပိတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြေးချင်သည်။

ကြို့ဖူးပါ၏။ ကြို့ဖူးခဲ့ပါ၏။ ယခုမူ ကြို့ပြန်လေရသည်။

နားထဲတွင် 'ကျွန်တော် ကားမစီးချင်ဘူး' ဟူသော စကားက ပဲ့တင် ထပ်လာသည်။ ဤစကား၏ အသံရှင်မှာ မောင်စောနောင်မူ မဟုတ်။ ဤ ပဲ့တင်သံသည် ကိုသက်ခိုင်၏ ရင်တွင်းမှ ပဲ့တင်သံ ဖြစ်သည်။ ဝေးလံခဲ့ပြီဖြစ် သော အတိတ်ကာလမှ ပြန်လာသော ပဲ့တင်သံ ဖြစ်သည်။

'ကြို့ပြန်လေရသည်၊ ကြို့မှ ကြို့ပြန်လေရသည်...'

ကိုသက်ခိုင်က ရင်ထဲမှ ညည်းမိ၏။

ကားသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ထွက်၍ မကျေး-တောင်တွင်းကြီး လမ်းပေါ် ရောက်ခဲ့ပြီ။ မြို့ထဲဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

အခန်း - ၆

»» နှမလက်လျှော့ နေလေတော့ ««

မမြင့်ဝေက သက်ပြင်းလေး ရှိုက်ပြီး ဆိုသည်။

“မောင်စောနောင်က မမြင့်ဝေ ကားကို ဘယ်တော့မှ မစီးဘူး ဆရာ၊ ကားစီးပြီး ဇိမ်ခံလူတန်းစားစိတ်ပေါက်မှာစိုးလို့တဲ့”

စကားအဆုံး၌ မမြင့်ဝေက သဲ့သဲ့ရယ်သည်။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးများ ၌ကား မျက်ရည်မဝဲတဝဲ ရှိနေ၏။

ကိုသက်ခိုင်က သူ့အတွေးနှင့်သူ ဝိုင်လိုက်လာခဲ့သည်။

ကားနောက်ခန်းမှ ဦးမြသန်းက ဈေးမကွဲမီ ဈေးတွင်း အရင်ဝင်ကြည့် ရန် အကြံပေးသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်က သဘောတူလိုက်သည်။

မကွေးဈေး၏ ယေဘုယျ အကွက်အကျင်း အထားအသို အခြေအနေ မှာ အခြားမြို့ကြီးများ၏ ဈေးများနှင့် ထူးကဲကွဲလွဲမှု မရှိလှ။ ငါးစိမ်းနံ့၊ အမဲနံ့၊ ကုန်ခြောက်နံ့၊ ကုန်စိမ်းနံ့တို့ ရောပြွမ်းထွက်ပေါ်နေပုံမှာလည်း ရှူဖူး ရှိုက်ဖူးသော အနံ့အသက်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုသက်ခိုင် စိတ်ဝင်စားသည်ကား ကုန်စိမ်း ဈေးခင်း ဖြစ်လေသည်။

မြစ်ကမ်းနဖူး မြို့ကြီး၏ဈေး ဖြစ်သောကြောင့် ကိုင်းပေါ်စ ဤရာသီ တွင် အသီးအနှံမျိုးစုံ တောင်ပုံရာပုံ ရှိနေ၏။

၆၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ဖရဲသီးတို့၏ အခွံများက မြရောင် ရင့်နေ၏။ အတွင်းသား ပတ္တမြား နီနီတွင် သကြားပွင့်များ ဥနေ၏။ သခွားချိုသီးများကလည်း အားကျမခံ ဝါဝါရွေရွေ ညိုညိုမှောင်မှောင်နှင့် ခပ်သင်းသင်း ရနံ့ကို ထွက်ပျံ့နေစေ၏။ အစိမ်းသက်သက်က တစ်သန့်၊ အစိမ်းတစ်ဝက်တွင် အဝါရောလျက်က တစ်ကန့်၊ ရဲရဲနီနီ ပတ္တမြားရည် ပြည့်ရွန်းလျက်က တစ်ပုံ၊ ခရမ်းချဉ်သီးမျိုးတို့ကလည်း စုံလှသည်။

အသီးအနှံမည်သည် စိုပြည်သော ဤကမ္ဘာမြေ၏ သရုပ်ကို ဆောင် သည်။ သို့ရာတွင် ကိုင်တွယ်ရောင်းချနေသူတို့၏ အသွင်ကား ညှိုးနွမ်းခြောက်ခန်း လှလေသည်တကား။

သူတို့မှာ ဈေး၌ ကျင်လည်သော ဈေးသည်များ ဟုတ်ဟန်မတူ။ ကိုင်းမြေ စိုက်ခင်းမှ တိုက်ရိုက်တက်လာ ရောင်းချသော ကိုင်းသမား၊ ကိုင်းသမ များသာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ယောက်ျားများ၏ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် အရောင် အသွေး အကွက်အဆင် မပေါ်တော့ပြီဖြစ်သော ပုဆိုးကို နံငယ်ပိုင်းမျှ တိုတို ဝတ်ထားကြသည်။ ကိုယ်အထက်ပိုင်းကား ဗလာနတ္ထိတည်း။ ဗလာနတ္ထိ ဖြစ် သဖြင့် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ညိုမည်းကွဲအက်လျက် အကွက်ကွက် ထနေ သော အသားအရေ၏ ညှိုးနွမ်းခြောက်ခန်းခြင်းကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင် သည်။ မိန်းမသားတို့၏ အသွင်မှာလည်း ထူး၍ မပြောင်လှ။ ထဘီတို့၌ အဆင်မရှိပြီ။ တစ်ကြိမ်က ဖြူခဲ့ဟန်တူသော အင်္ကျီတို့၌ ယခုအခါ မြေကြီး၏ အရောင်သာ ရှိနေသည်။

ကုန်ပေါ်၍ ဝယ်အားနည်းချိန် ဖြစ်သဖြင့် ဈေးကောင်းကို သူတို့ မျှော်နိုင်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ မျက်နှာများက ရွှင်သည်မရှိ။

ဖရဲသီးပုံတစ်ခု ဘေး၌ ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးသည် ခေါင်းပေါင်း မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ခုကို ဖြုတ်၍ မျက်နှာမှ ချွေးတို့ကို သုတ်နေ၏။ အနီး၌ မိန်းမတစ်ဦးသည် ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်တစ်တိုကို ပျင်းရိစွာ ဖွာရင်း ကလေး နို့တိုက်နေသည်။ ရင်သားတစ်ဖက်ပေါ်ရှိ အင်္ကျီပိုင်းကို အထက်သို့ လိပ်မ,တင် ထားသည်။ ချိတ်ဖြုတ်ထားသော ဘော်လီအင်္ကျီမှ ပခုံးသိုင်းကြီးသည် လျော့ကျ ကာ တံတောင်ဆစ်၌ ရောက်နေ၏။ ဤသို့ အရံအတားများ ဖြေလျော့ထား သဖြင့် တွဲရွဲကျနေသော သားမြတ်မှာ ကြုံလို၍ ရှည်လျားသည်။ ဤကြုံလို

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၆၇

ရှည်လျားသော သားမြတ်မှ ကျသမျှ နို့ရည်ကို အနီးမရှိ၊ အဝတ်မပါ၊ ဗလာ ကိုယ်ချည်းနှင့် ခြောက်လအရွယ်ခန့် သားငယ်သည် ဖိမ်ခံစို့လျက် ရှိသည်။

သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သူတောင်းစား မောင်နှမကို တွေ့ရ၏။

မောင်ဖြစ်သူ သူတောင်းစားလေးမှာ သုံးနှစ်သားခန့်သာ ရှိသေးသည်။

ကိုယ်၌ အဝတ်မပါ။ ဤကလေးငယ်သည် ဖရဲသီးအခွံတစ်ခုမှ ကြွင်းသမျှ

အသားတို့ကို စုပ်ယူစားသောက်နေ၏။ အစ်မ ဖြစ်သူကား ခြောက်နှစ်ခန့်သာ

ရှိဦးမည်။ ကလေးမသည် ဒန်သတ္တု ထမင်းချိုင့်ဟောင်းတစ်ခုမှ ကြေးတက်

ပိန်ရုံနေသော ခွက်တစ်ခုကို ကိုင်ရင်း ဖရဲသီးပုံမှ နမူနာပြု ဖွင့်လှစ်ထားသော

ဖရဲသီးတစ်လုံး၏ ရဲရဲနီသော အသားများကို ငေးမောကြည့်နေရှာသည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ကိုသက်ခိုင်တို့အသိုက် အနီးသို့ ရောက်လာ

သောအခါ သူတို့ အသီးသီးသည် မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီနှင့် လှမ်းကြည့်ကြ၏။

ကိုသက်ခိုင်က ခရမ်းချဉ်သီး တစ်ခြင်းကို ကိုင်၍ ဈေးမေးကြည့်သည်။

“တစ်ခြင်းကို ပြားသုံးဆယ်နဲ့ ရောင်းတယ်၊ လိုချင်ရင် တစ်မတ်နဲ့

ပေးလိုက်မယ်ဗျာ”

ယောက်ျားကြီးက မဆစ်ခင် ဈေးလျှော့ ဆိုရှာ၏။

တစ်ခြင်းလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ပိဿာဝင်မည် ထင်သည်။ တစ်ပိဿာ

ကို တစ်မတ် ဆိုသည်မှာ အလကားပေးသည့် သဘောလောက် ပေါနေသည်ဟု

ကိုသက်ခိုင်က ထင်သည်။

ကိုသက်ခိုင်က ခရမ်းချဉ်သီး သုံးခြင်း ယူပြီး ငွေတစ်ကျပ် ထုတ်ပေး၍-

“မအမ်းပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ဖရဲသီးတစ်စိတ်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခြမ်းဖြစ်ဖြစ်

ကြိုက်သလောက် ပေးပါ” ဟု ဆို၏။

လူကြီးက စေတနာပြုညှိသော မျက်နှာနှင့် ဖရဲသီးတစ်လုံး ပေးရာ

ကိုသက်ခိုင်က ခွဲစိတ်စေပြီး ဘေးမှ သူတောင်းစား မောင်နှမအား ပေးလိုက်၏။

သူတောင်းစားကလေးများက မည်သို့မျှ မဆိုသော်လည်း မိန်းမကြီးက စပ်ကြား

မှဝင်၍ ဆုပေးသည်။

“သာဓုပါတော်... သာဓု သာဓု... စေတနာရှင်များ ဘုန်းကြီးလို့

သက်ရှည်ကြပါစေ၊ ဒီလင် ဒီမယားတွေ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းသင်းကြရ

ပါစေ၊ ဟဲ့ ကလေးမရဲ့... စားဖို့ချည်း လောမကြီးနဲ့လေ၊ ကိုယ့်လျှာရင် ဆုလေး

ဘာလေး ပေးရတယ်အေ”

၆၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မတင်စန်း၏ မျက်နှာ၌ ရှက်သွေးများ ရဲနေ၏။ ဆရာဦးမြသန်းကမူ နားရွက်များ ရဲကာ ဘာမျှ မပြောဘဲ ခရမ်းချဉ်သီး နှစ်ခြင်း ဆွဲ၍ ရှေ့မှ လစ်တော့၏။

ကိုသက်ခိုင်က ကျန်တစ်ခြင်းကို ဆွဲယူရင်း မမြင့်ဝေအား ကြည့်မိ သည်။ မမြင့်ဝေ၏ မျက်နှာတွင်လည်း ရှက်သွေးများ ဖြန်းလျက်ရှိလင့်ကစား အပြုံးလေးမူ မပျက်ချေ။

မိမိ စေတနာပိုမိသောကြောင့် တလွဲ ဆုပေးခံရသည်ကို အားတောင့် အားနာ ဖြစ်ရင်း ကိုသက်ခိုင်လည်း ဣန္ဒြေဆည်လျက် နေရာမှ ခွာခဲ့ရ၏။

ကားအနီး ရောက်မှ အရှက်ပြေသွားဟန်နှင့် မတင်စန်းက ရယ်မော လျက် ဆို၏။

“ဆရာ စေတနာကလည်း ကောင်းပါရဲ့၊ ဆုပေးလိုက်တဲ့သူရဲ့ စေတနာကလည်း ကောင်းပါရဲ့ ဒါပေမဲ့ အားလုံး လွဲနေကြတာက ခက်တယ်”

စိတ်၌ ကသိကအောက် ဆက်ဖြစ်နိုင်သည့် အချက်ကို မတင်စန်းက ဤသို့ ရယ်မော ပြောဆို၍ ဖော့ပစ်လိုက်သောကြောင့် အားလုံး၏ရင်မှာ ပေါ့သွားကြကာ မတင်စန်းနည်းတူ လိုက်ရယ်ကြသည်။

ကားသည် ဈေးမှနေ၍ ဘုရားဘက်သို့ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းမှာ အနည်းငယ် ကြမ်းပြီး ခရီးလည်း အတန်လှမ်းသည်။ ဘုရား အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ချိုင့်တစ်ခုတွင်း ဆင်းရဲပြီး တစ်ဖန် ကုန်းမော့မော့ကို တက်ရပြန်၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် ဤခရီးကို စက်ဘီးစီး၍ လာမည့် မောင်စော့နောင် ပင်ပန်းလေမည်ကို သတိပြုမိ၏။

ကိုသက်ခိုင်တို့ကား ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အသင့် ရောက်နှင့်လျက် ကြိုဆိုနေသော မောင်စော့နောင်ကို တွေ့ရသည်။

စောင်းတန်းဘက်ဆီသို့ ဦးဆောင် ခေါ်ရင်း ဦးမြသန်းက-

“ပန်းချီတွေ အရင်ကြည့်တာပေါ့ ဆရာ၊ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားဖူးကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်က-

“ဘာလဲ... ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောတို့ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပန်းချီတွေ မဟုတ်လား” ဟု ပြန်မေးသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၆၉

ဦးမြသန်းက အံ့သြဟန် မော့ကြည့်ပြီး ဆို၏။

“ဟာ... ဆရာက ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောတို့ကိုတောင် သိနေပြီကိုး၊ ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူတို့ အတ္ထုပ္ပတ္တိပဲ”

ဘုရားစောင်းတန်းထိပ်တစ်လျှောက်၌ မြန်မာပြည်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရား စောင်းတန်းများ၌ တွေ့ရတတ်သော လက်ရာမျိုးနှင့် ဆွဲထားသည့် ဘောကျော် ဘောသောတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပန်းချီကားများ ရှိနေ၏။ တစ်နည်းဆိုသော် မြသလွန်စေတီတော်၏ သမိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘုရားသမိုင်းတိုင်း၌ ပါမြဲဖြစ် သော မြန်မာ့ရိုးရာဆန်လှသည့် လွမ်းဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ် နောက်ခံဇာတ်လမ်း ပါနေ၏။

သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း ရှိ မင်းဘူးမြို့ ကျောင်းတော်ရာစေတီ တည်ရာအရပ်၌ ကြွရောက်သီတင်းသုံး နေတော်မူခဲ့သည်။ မဇ္ဈိမတိုင်းသို့ ပြန်မကြွမီ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော် အား အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့သော ဘောကျော်နှင့် ဘောသော ခေါ် ဘီလူးညီနောင် တို့အား လျောင်းတော်မူရာ မြသလွန်ကို ပူဇော်ရန် ပေးသနားခဲ့သည်။ စေတနာ အဟုန်စောကြောင့် ညီနောင်နှစ်ဖော်သည် မြသလွန်ကို ဌာပနာ၍ စေတီတစ်ဆူ အမြန်တည်ကြရာ မြတ်စွာဘုရားကို ပြုစုဖော် ပြုစုဖက် နှမဖြစ်သူ ဘီလူးမလေး အား အသိပေး ဖိတ်ခေါ်ရန် မေ့မိခဲ့ကြသည်။ ဤအတွက် နှမ ဘီလူးမသည် ညီနောင်တို့အပေါ် စိတ်နာ ငြိုငြင်ခဲ့ပြီး သူတို့နှင့် ခွဲ၍ တစ်တော ပြောင်းနေ သည်။ နောင်ဘဝအဆက်ဆက်၌လည်း ညီနောင်တို့နှင့် လွဲရန် ဆုတောင်းသည်။

ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့အတွက် ကံကြမ္မာဆိုးမှာ ဤမျှနှင့် မရပ်။ အနုညာတ သာမည ဖြစ်သော အနိမ့်စားဘီလူးနှစ်ကောင်က မြင့်မြတ်လှ သော မြတ်စွာဘုရား၏ မြသလွန်တော်ကို မအပ်မရာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စေတီငယ် တည်ရလေသလောဟု သိကြားမင်းက အမျက်တော်ရှလေပြီး ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့ တည်ထားသော စေတီငယ်ကို ဝရဲနိန်လက်နက်နှင့် ဖြိုခွင်းဖျက်ဆီးပစ်သည်။ ထိုနောက် မြသလွန်တော်အား ကျောက်ဆောင် အတွင်း၌ သွင်းကာ တန်ခိုးနှင့် ဖုံးကွယ်ထားလိုက်၏။

မကြာမီ ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့ ကွယ်လွန်ကြရှာသည်။ ရင်ကွဲ ပက်လက်နှင့် ကွယ်လွန်ကြရှာသည်လောဟုမူ မသိ။ သမိုင်းက အထူးမဆို။

၇၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

တမလွန်ဘဝတွင် ဘီလူးမလေးက မင်းသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ပန်းချီဆရာက ဘီလူးရုပ် ဆွဲ၍ ပြသည်တွင် ဘဝဟောင်းကို သတိရအောက်မေ့ပြီး ရင်ကွဲ၍ သေရှာသည်ဟူသတည်း။ ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့နှင့်ကား ပြန်မဆုံလေရတော့။

ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့ကား လူ့ဘဝ၌ ကုန်သည်ညီနောင် ဖြစ်လာကြသည်။ လိုဏ်အတွင်းရှိ မြသလွန်တော်ကိုမူ ဈာန်ရ ရသေ့ကြီးများက စောင့်ရှောက်ထားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူကြွယ်ကြီးတစ်ဦးက မြသလွန် တော်ကို တူးဖော်၍ စေတီ တည်လိုသည်။ သို့ရာတွင် သလွန်ပိုင်ရှင် မဟုတ်သော ကြောင့် အကြံမအောင်နိုင်ချေ။ ဖခင်၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးလိုသူ သူကြွယ်သမီး က သလွန်ပိုင်ရှင်အစစ်တို့ကို အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ လိုက်ရှာ၏။

အတိုချုံးဆိုရသော် အဆုံး၌ ဘောကျော် ဘောသော ကုန်သည်ညီနောင် တို့နှင့် ဆုံစည်းမိကြသည်။ အစ်ကို ဘောကျော်သည် သူကြွယ်သမီးနှင့် လက်ထပ် ရသည်။ ထိုနောက် ညီနောင်နှစ်ဖော်တို့သည် မြသလွန်စေတီတော်ကြီး၏ ရှေးဦး ဒါယကာများ ဖြစ်လာကြလေသတည်း။

ပန်းချီကားများကို ကြည့်၍ ဆုံးသောအခါ ကိုသက်ခိုင်က မောင်စောနောင် ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ မောင်စောနောင်၏ မျက်နှာတွင် သင်္ဂြိုဟ်သော အပြုံးကို မြင်ရ၏။

“ယုတ္တိရှိရဲ့လား ဆရာ”

“အနုပညာသဘောအရတော့ လွမ်းစရာ ကြည်နူးစရာ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ပါပဲ မောင်စောနောင်”

“ကျွန်တော် သဘောကျတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဆရာ၊ မြတ်စွာ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင်က မြသလွန်တော်ကို ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောကို ပေး သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ တည်တဲ့ စေတီတော်ကို သိကြားမင်းက ဗီတိုသုံးပြီး ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်၊ သိကြားမင်း ဆိုတဲ့လူက လူတန်းစားလည်း ခွဲတယ်၊ အာဏာရှင်လည်း ဆန်တယ်၊ ဟဲ ဟဲ...”

မောင်စောနောင်၏ ရယ်သံတွင် သရော်ပြောင်လှောင်မှုသည် ပိုမို ထင်ရှားနေ၏။

“အင်း... မောင်စောနောင် မြင်တဲ့ အချက်က မဆိုးလှဘူး၊ ဆရာ မှာလည်း စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိတယ်”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၇၃

“ဘာလဲ ဆရာ”

“ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောတို့ရဲ့ နှမ ဘီလူးမလေးခများပဲ၊ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ အစမှာတော့ ပါပြီး အဆုံးမှာတော့ မဆိုင်တော့ဘဲ လွဲရရှာတယ်။ မိန်းမသားတို့ရဲ့ အချစ်ဟာ ကြီးတတ်တယ်။ အချစ်ကြီးရင် အမျက်ကလည်း ကြီးတတ်ပြန်သတဲ့။ အေးချမ်းတဲ့ အချစ်ကနေ ပူလောင်တဲ့ အမျက်ဖြစ်ပြီး အငြိုးထားတဲ့ အမုန်းကြောင့် သံသရာအဆက်ဆက် ကွဲကြရတာဟာတော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ ထင်တယ်ကွယ်”

ကိုသက်ခိုင်၏ စကားသည် မောင်စောနောင်၏ အသည်းနှလုံးမှ တစ်စုံတစ်ရာသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို မှန်သွားလေသလော မသိ။ မောင်စောနောင်သည် ဣန္ဒြေပျက်သွားပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

ဦးမြသန်းက ပန်းချီကားများကို မော့ကြည့်လျက် ငြိမ်ရပ်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း စောင်းတန်းအဆုံးရှိ ပန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ မမြင့်ဝေနှင့် မတင်စန်းတို့က ပန်းများ ဝယ်နေကြ၏။

မောင်စောနောင်က ကြိုးစား တည်ငြိမ်ယူရသော အပြုံးနှင့် ဖြေ၏။

“အင်း... ဝမ်းတော့ ဝမ်းနည်းစရာပေါ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးက ဘုရင့်သမီးတော် ဖြစ်ပြီး ကျန်နှစ်ဦးက သာမန်လူတွေ ဖြစ်နေကြမှတော့ မတွေ့တာ... မကြုံတာ... မဆုံတာဟာ ကောင်းတယ်လို့ပဲ မှတ်ရမှာပါ”

ကိုသက်ခိုင်က စဉ်းစဉ်းစားစားဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုနောက် စကားကို လွဲရန် ဦးမြသန်းဘက်သို့ လှည့်မေး၏။

“ဒါထက် ဦးမြသန်းက မြန်မာစာဌာနကမို့ မေးရဦးမယ်၊ မြသလွန် စေတီတော်ရဲ့ ထူးခြားချက်တွေကို သတိပြုမိရဲ့လား”

“ဘယ်လို ထူးခြားချက်မျိုးလဲ ဆရာ”

“ဥပမာ... ဆရာ ပြည်ရွှေဆံတော်ကို ရောက်ဖူးမလား မသိဘူး၊ ပြည်ရွှေဆံတော်ရဲ့ ထူးခြားချက်တစ်ခုက ခေါင်းလောင်းတွေပဲ၊ ပြည်ရွှေဆံတော်ဟာ ဗမာပြည်မှာ ခေါင်းလောင်းအများဆုံး စေတီတစ်ဆူ ဖြစ်တယ်။ ဒုတိယ ထူးခြားချက်ကတော့ မြောက်ဘက်စောင်းတန်းက ခြင်္သေ့ကြီးတွေပဲ၊ အဲဒီ ခြင်္သေ့ကြီးတွေရဲ့ ပုံစံက တောတွင်းက တကယ့်ခြင်္သေ့ပုံစံ၊ များသောအားဖြင့် က ဘုရားခြင်္သေ့ဆိုရင် အမောက်တွေ အတွန်တွေနဲ့ ပန်းချီခြင်္သေ့၊ ပန်းပုခြင်္သေ့တွေပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီတောတွင်း ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်အောက်

၇

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုင်

မှာ သားကောင်တွေ ရှိနေတယ်၊ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ကိုက်ရက် တစ်ကောင်၊ ဒါကတော့ ပြည်ရွှေဆံတော်မှာ လူတိုင်းမြင်ပြီး လူတိုင်း သတိမပြုမိတဲ့ ထူးခြားချက်တွေပဲပေါ့၊ အခု မြသလွန်မှာလည်း အဲဒီလို ထူးခြားချက် ရှိတယ်၊ အဲဒါကို ဆရာ မေးတာပါ”

ဦးမြသန်းက ခေါင်းခါရင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံသည်။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် သတိမပြုမိဘူး ဆရာ”

မောင်စောနောင်ကမူ ဆင်ခြေတက် မေးသည်။

“အဲဒီလို စေတီတွေက ထူးခြားချက်တွေ သိရလို့ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ ဆရာ”

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး မောင်စောနောင်၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ဦးရဲ့ လေ့လာမှု အမြင်ရှင်အောင် အထောက်အကူတော့ ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဦးမြသန်းကသာ စိတ်ဝင်စားစွာ တောင်းပန်သည်။

“မြသလွန်ရဲ့ ထူးခြားချက်တွေကကော ဆရာ”

“မြသလွန်စေတီတော်ရဲ့ ပထမ ထူးခြားချက်က ဖိနပ်တော်ဟာ သလွန်ပုံစံ ဖြစ်တာပဲ၊ ဒါကိုတော့ လူတိုင်း သတိမပြုမိကြမယ်၊ တခြား ထူးခြားချက်တွေကိုတော့ အလွယ်တကူ မတွေ့ကြဘူး၊ လာ လာ... ဆရာ ပြမယ်”

ကိုသက်နိုင်က ရှေ့ဆောင်ခေါ်ငင်သွားသဖြင့် ဦးမြသန်းနှင့်မောင်စောနောင်သည် လိုက်ပါသွားကြ၏။

ကိုသက်နိုင်က နတ်ကြီးလေးပါးရုပ် ရှိသော တံခွန်တိုင် ရှိရာ၌ ရပ်လိုက်၏။ နတ်ရုပ်များကို ညွှန်ပြပြီး ပြောသည်။

“သေသေချာချာ ကြည့်ကြလေ၊ မြန်မာပြည် ဘုရားတကာမှာ တွေ့ရတဲ့ နတ်ရုပ်တွေက လူ့အရုပ်လောက်ပဲ ရှိကြတယ်၊ လူ့အရုပ်ထက် မြင့်တောင် အချိုးအစားက လူ့အချိုးအစားပဲ၊ ဒီက နတ်ရုပ်တွေက လူ့အချိုးအစား မဟုတ်ဘူး၊ ရှည်တယ်၊ သွယ်တယ်၊ မြင့်တယ်၊ မားတယ်၊ မြသလွန် ဗိသုကာတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်တယ်”

မောင်စောနောင်က နတ်ရုပ်ကြီးများကို ပြုံးကြည့်နေ၏။ ဘာမျှမူ မဝေဖန်တော့။ ဦးမြသန်းကမူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကြည့်နေသည်။

“ကဲ... လာကြ၊ မြသလွန်ရဲ့ တတိယ ထူးခြားချက်ကို ကြည့်ကြရအောင်”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၇၉

ကိုသက်ခိုင်က စောင်းတန်းအတိုင်း စေတီတော် ရှိရာသို့ ရှေ့ဆောင် သွားသောကြောင့် ကျန်နှစ်ဦးက လိုက်ကြရပြန်သည်။

ဦးမြသန်းက ကိုသက်ခိုင်ကို အံ့သြမိသည်။ မူလက သူသည် မကွေး မြို့ လမ်းညွှန်သူအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် လိုက်လာခဲ့၏။ ယခုမူ ကိုသက်ခိုင်က လမ်းညွှန် လုပ်နေသည်။ ကိုသက်ခိုင်၏ အမူအရာမှာလည်း ရွှင်လန်းတက်ကြွ လျက် ရှိနေကြောင်းကို မယုံနိုင်ဖွယ် တွေ့နေရ၏။

ဘုရားစောင်းတန်း အဆုံး၌ မမြင့်ဝေနှင့် မတင်စန်းတို့က ပန်းများ ဝယ်ပြီး၍ အဆင်သင့် ရပ်စောင့်နေကြ၏။

ကိုသက်ခိုင်ကမူ သူတို့နှစ်ဦးအား အပြုံးနှင့်သာ အသိအမှတ်ပြုပြီး စောင်းတန်းထိပ်ရှိ ရုပ်တုနှစ်ခုအနက် တစ်ခုရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ရုပ်တုကို ကြင်နာယုယစွာ ပွတ်သပ်ကြည့်၏။

ရုပ်တုနှစ်ခုလုံးကို ထုံးဖြူ သုတ်ထားသည်။ မျက်နှာ အသွင်အပြင် များမှစ၍ အမွှေးအမိုင်များကို ပေါ်အောင် ထုထားပုံကား မျောက်ဝံကြီးများ၏ သဏ္ဍာန် ပေါ်နေစေသည်။

ဦးမြသန်းက ကိုသက်ခိုင်ကို လှမ်းပြောသည်။

“အဲဒါ... ဘောကျော်နဲ့ ဘောသော ရုပ်တုတွေ ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကလည်း အဲဒါကို ပြချင်လို့၊ ဘီလူးဆိုရင် ကျန်တဲ့ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အချွန်တွေ အတက်တွေ အကောက်တွေ အလိမ်တွေနဲ့ ယိုးဒယားပန်းချီ ဘီလူးတွေချည်းပဲ၊ မြသလွန်ကျမှ ဘီလူးနှစ်ကောင် ဟာ ခြင်္သေ့နေရာ ဝင်ယူတယ်၊ ဘီလူးနှစ်ကောင်ရဲ့ အသွင်ကိုလည်း ပန်းချီ ဘီလူးအဖြစ် မထုဘဲ မျောက်ဝံနဲ့တူအောင် ထုပြထားတယ်၊ အဲဒါက မြသလွန် စေတီတော်ရဲ့ တတိယ ထူးခြားချက်ပဲ”

ဦးမြသန်းက ကိုသက်ခိုင်ကို အံ့သြစွာ ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ရယ်၍ ကောက်ချက်ချသည်။

“ကေန္တ... ဆရာ မကွေးနဲ့ မြသလွန်ကို ရောက်ဖူးပြီးသား ဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ဆိုပါတော့ ဦးမြသန်း”

“ဘယ်တုန်းကလဲ ဆရာ”

“အတိတေ... ရှေးအတိတ်ဘဝက ဆိုပါတော့ကွယ်”

၇၉

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဘယ်လို ဆရာ... အတီတော ရှေးအတိတ်ဘဝက...”

“ဟုတ်တယ်... ဆိုပါတော့၊ ဘောကျော် သို့မဟုတ် ဘောသော ဘဝက”

ဦးမြသန်းက ရယ်သည်။ မောင်စောနောင်ကမူ မရယ်ဘဲ ကိုသက်ခိုင် ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

မမြင့်ဝေနှင့် မတင်စန်းတို့က သူတို့ ပြောနေသည်ကို နားမလည်။ သို့ရာတွင် နားစွန်နားဖျား ကြားသမျှနှင့် ဦးမြသန်းနှင့်အတူ လိုက်ရယ်ကြ၏။ အားလုံးသည် စေတီရင်ပြင်တော်ပေါ် တက်ခဲ့ကြသည်။

မမြင့်ဝေနှင့် မတင်စန်းတို့က ယောက်ျားအဖော်များကို ပန်းဝေပေး၏။ ကိုသက်ခိုင်နှင့် ဦးမြသန်းတို့က မိမိတို့အတွက် ရသော ပန်းများကို လက်တွင် ကိုင်၍ စေတီတော်ခြေရင်းတွင် ဒူးညွတ်လျက် ထိုင်ရင်း ရှိခိုးသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် မတင်စန်းကလည်း ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်၍ ပန်းဖြင့် ဘုရားကို ပူဇော်နေ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် စေတီတော်ကို ပန်းကိုင်သည့် လက်နှင့် ဦးသုံးကြိမ် ချပြီးနောက် ဘေးဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသည်။

မတင်စန်းသည် မျက်လုံးမှိတ်၊ မျက်လွှာချ၍ ဘုရားရှိခိုးနေသည်။ ဦးမြသန်းကလည်း ထိုနည်းအတူပင်တည်း။

သို့ရာတွင် မမြင့်ဝေကား ရပ်လျက် ရှိသေးသည်။ မမြင့်ဝေသည် ပန်းစည်းကို ခွဲလျက် မောင်စောနောင်ကို ပေးနေသည်။

မောင်စောနောင်က လက်နောက်ပစ်ထားသည်။ မမြင့်ဝေ ပေးသော ပန်းကို မယူ။ သူ့အသံကလည်း မာမာ ထွက်လာနေ၏။

“တော်စမ်းပါ မမြင့်ဝေရယ်၊ ကျေးဇူးပြုလို့ တော်လိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်တုံးကများ ကျွန်တော်က ရူးဖူးလို့လဲ၊ မမြင့်တို့ ထိုင်ရှိခိုးနေတဲ့ အုတ်ခဲပုံ ကြီးကို ရွှေမကလို့ စိန်ချထားထား ဘယ်လောက် ရှိခိုး ရှိခိုး ဘာအကျိုးတွေက လာမှာမို့လဲ”

မောင်စောနောင်သည် စကားအဆုံး၌ ချာခနဲ လှည့်၍ ထွက်ခွာသွား သည်။

မမြင့်ဝေတစ်ယောက်တည်း ပန်းစည်းကို ကိုင်လျက် ငြိမ်ကျန်ရစ် သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၇၅

ခဏ၌မူ မမြင့်ဝေ၏ မျက်နှာတွင် မဲ့ပြုံးလေး ပေါ်လာသည်။
မမြင့်ဝေက ပန်းစည်းကို စေတီအခြေရှိ ပန်းအိုးတစ်ခုတွင် ထိုးစိုက်
လိုက်ပြီး ရင်ပြင်၌ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်လျက် ရီသေစွာ ရှိခိုးနေရှာသည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် သက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများကို
မှိတ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို အာရုံပြုသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ အသွင်တော်ကို
ရှေးဦးစွာ ပူဇော်သည်။ ထိုနောက် သူ့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လေသော မြတ်စွာဘုရား
၏ ဉာဏ်တော်အနန္တကို ရှိခိုးသည်။ အဆုံး၌မူ မြတ်စွာဘုရား၏ အတိုင်းမရှိသော
မေတ္တာတော်ဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်းကာ အတုယူ ပွားများပြီး စေတီတော်ကို
ဦးသုံးကြိမ် ချသည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် ဘုရားရှိခိုးခြင်းအမှု ပြီး၍ မျက်လုံးများကို ဖွင့်
ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းတို့ကိုမူ မတွေ့ရတော့။ မမြင့်ဝေ
ကား ဘုရားရှိခိုးဆဲတည်း။

ကိုသက်ခိုင်သည် ထူးဆန်းသော ကရုဏာတစ်မျိုး ရင်၌ ပေါ်လာရင်း
ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံ ထိုင်ကာ ဘုရားရှိခိုးနေသည့် မမြင့်ဝေ၏ ကိုယ်နောက်ပိုင်းကို
တစ်ချက် စိုက်ကြည့်မိ၏။

မမြင့်ဝေသည် အဘယ်ဆုများကို ပန်နေလေပါသနည်း။ ဘောကျော်
နှင့် ဘောသောတို့၏ နှမငယ် ပန်သွားသည့် ဆုမျိုးကား မဖြစ်နိုင်တန်ရာ။
ဖြစ်လည်း မဖြစ်တန်ရာ။ အမှန်မှာ ယနေ့ စွန့်ပစ်ရှောင်ထွက်သွားသူကား
နှမ မဟုတ်၊ မောင်တစ်ယောက်သာလျှင်တည်း။ ဗုဒ္ဓ၏ ပရိဘောဂ စေတီတော်
မြတ်ကြီးကိုပင် အုတ်ပုံကြီးဟု မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ခေါ်သွားသော မောင်
တစ်ယောက်သာလျှင်တည်း။

ကိုသက်ခိုင်က လက်တွင်းမှ ပန်းကို ညောင်ရေအိုးတစ်ခုတွင်း၌
စိုက်လှူခဲ့ပြီး ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ မမြင့်ဝေကလည်း ဘုရားရှိခိုးပြီး၍
နေရာမှ ထလျက်သား ရှိနေ၏။

ကိုသက်ခိုင်နှင့် မမြင့်ဝေတို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦး အတန်
ကြာ စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ခေတ္တခဏပင်ဖြစ်စေ နှစ်ဦးလုံး၏ ရင်မှာ
ချမ်းမြေ့နေကြ၏။ နှစ်ဦးလုံး၏ မျက်နှာများမှာလည်း သိမ်မွေ့ကြည်လင်နေကြ
၏။ နှစ်ဦးလုံး၏ မျက်လုံးများကလည်း ပျော့ပျောင်းတည်ငြိမ်နေကြပေသည်။

၇၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မမြင့်ဝေက မျက်လွှာ အသာချပြီး တိုးတိုးညင်ညင် ဖိတ်ခေါ်၏။
 “လာ... ဆရာ၊ မြစ်ကမ်းရဲ့ ရှုခင်းတွေ သွားကြည့်ကြရအောင်”
 မမြင့်ဝေက စေတီတော်ကို ပတ်၍ ရှေ့ဆောင် ခေါ်သွားသည်။
 စေတီတော်ရင်ပြင်၏ အနောက်ဘက် အုတ်တံတိုင်း ဘောင်အနီးတွင်
 ဦးမြသန်း၊ မတင်စန်းနှင့် မောင်စောနောင်တို့က ရပ်နေကြသည်။
 မမြင့်ဝေက မောင်စောနောင်၏အနားတွင် ကပ်၍ သွားရပ်သည်။
 မောင်စောနောင်က လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ သူ ငေးလျက်ရှိရာသို့ ငေးမြဲငေး
 နေသည်။

ကိုသက်ခိုင်က ဦးမြသန်း၏ဘေးတွင် ရပ်ပြီး ရှုခင်းကို လှမ်းကြည့်
 သည်။ ရှုခင်းကား အံ့မခန်းပေတည်း။

မြစ်ကမ်းခြေသည် အောက်၌ အတန်ဝေးစွာ ရှိနေသည်ကို မြင်ရမှ
 မြသလွန်စေတီ တောင်တော်၏ အမြင့်ကို သတိပြုမိနိုင်သည်။ တောင်တော်
 ကမ်းပါး၏ အခြေမှစ၍ သဲသောင်ပြင်သည် ပြန့်၍... ပြော၍... ကျယ်၍...
 သွယ်တန်းပြေးနေသည်။ နွေဖြစ်သဖြင့် မြစ်ပြင်ဝယ် သဲသောင်တို့သာ စိုးမိုးနေ
 သည်။ မည်သို့ကြည့်ကြည့် သဲသောင်ဝါဝါတို့သာ စိုးမိုးနေသည်။ သဲသောင်
 ဝါဝါတို့သည် တစ်ချီတစ်ချီတွင် ငွေရောင်များကို ပြက်ပြလေသေးသည်။
 သဲသောင်တို့သည် ဝိုက်ကာ ဝှေ့ကာ ဝန်းကာ ချွန်းကာနှင့် မြစ်ရေပြာပြာကို
 သိမ်မွေ့စွာ ဆုံတွေ့ စပ်ဟပ်ကြ၏။

မြစ်မင်းဧရာသည် ဂုဏ်နိမ့်မာန်ချကာ သေဝပ် ငြိမ်သက်စွာ စီးဆင်း
 နေ၏။ ယဉ်ကျေးအေးဆေးစွာ ကွေ့လည်နေ၏။

မြစ်ရေပြာနှင့် သဲသောင်ဝါသည် ကျွမ်းကျင်သော ပန်းချီဆရာ၏
 လက်ရာပမာ လှလှပပ သဟဇာတ ဖြစ်နေကြသည်။ ဤသဘာဝအလှပန်းချီ
 ကို သောင်ပြင်မြေနုတို့ထက် စိုက်ပျိုးထားသော လူ၏ လက်ရာ ဖြစ်သည့်
 စိမ်းနက်နက် မြမှောင်မှောင်သော ကိုင်းခင်းများက ကူစွက် အားဖြည့်ပေးနေ
 သည်။

တစ်ဖက်ကမ်းမှ မင်းဘူးမြို့ မြစ်ကမ်းပါးကလည်း မြင့်လေသည်။
 ပါးလွှာသော မြူကမ္ဘာလှကို ခွင်း၍ မြို့၏ အဆောက်အဦများနှင့် မြတ်စွာ
 ဘုရားသခင်ကို ဘောကျော် ဘောသောတို့ အလုပ်အကျွေး ပြုရာ မူလဌာနေ
 ကျောင်းတော်ရာ စေတီကိုလည်း လှမ်း၍ ပူးမြင်နေရသည်။ မင်းဘူးမြို့အနောက်

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရေပယ်

၇၇

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်လျှောက်ဆီ၌ ပြာမှိုင်းဝေရီသော တောင်တန်းကြီးများကို လည်း လှမ်းမောဆွတ်ပျံ့ဖွယ် မြင်နေရသေးသည်။

ဦးမြသန်းက စတင် စကားဆို ရှင်းပြ၏။

“ဒီနေရာမှာ ရော့တီမြစ်ဟာ ဝိုက်ပြီး ကွေ့နေတယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့် လည်း မြစ်ကွေ့ နောက် မြစ်ကွေး... နောက် မကွေးလို့ ခေါ်တယ်လို့ အဆို ရှိတယ်၊ အင်းလေ... ဆရာ သိပြီး ဖြစ်မှာပါပဲ”

ကိုသက်ခိုင်က ရယ်ရင်း ဖြေသည်။

“မြစ်ကွေ့... မြစ်ကွေးကနေ မကွေး ဖြစ်လာပုံကတော့ ယုတ္တိရှိ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ကိုင်း တို့... စကု တို့.. မြေထဲ တို့.. နာမည်ရလာပုံ ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ဆရာ သိပ်မကြိုက်ဘူး”

“ဘယ်လို ဆရာ”

“တကောင်းကနေ စူဠာသမ္ဘဝ မဟာသမ္ဘဝတို့က စုန်ဆင်းလာကြ သတဲ့၊ စစ်ကိုင်းကို ရောက်တော့ စစ်ပင်ကြီး ကိုင်းနေတာမို့ စစ်ကိုင်းလို့ တွင် လာသတဲ့၊ စကု ရောက်တော့ မျက်လုံးတွေကို စ ကုတာမို့ စကုလို့ တွင်ပြန် သတဲ့၊ မြေထဲ ရောက်တော့ မင်းသားနှစ်ပါးက မျက်လုံး စမြင်ကြတာမို့ အလို... မိုးကား အဖုံး မြေက အထဲပါကလား... လို့ ဥဒါန်းပြုတာမို့ မြေထဲ လို့ တွင်ရပြန်ပါရောတဲ့၊ ခက်တာက စူဠာသမ္ဘဝ မဟာသမ္ဘဝတို့က ဘာစကား ပြောကြသလဲ၊ မြန်မာစကား ပြောကြတယ် ဆိုရင်တော့ ငြင်းစရာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စူဠာသမ္ဘဝတို့ ခေတ်နဲ့ ပုဂံခေတ်ကြားမှာ သရေခေတ္တရာခေတ်ကြီးက ခံနေသေးတယ်၊ သရေခေတ္တရာခေတ်မှာက ပျူစကား သုံးတယ်၊ ဒီတော့ စစ်ကိုင်း.. စကု.. မြေထဲ.. တို့လို မြန်မာပီသနေတဲ့ မြို့နာမည်တွေအတွက် က စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတယ်”

ဦးမြသန်းက ငြိမ်စဉ်းစားနေခိုက် မတင်စန်းက ဝင်မေးသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် စစ်ကိုင်း.. စကု.. မြေထဲတို့ကို ဘာကြောင့် စစ်ကိုင်း.. စကု.. မြေထဲလို့ ခေါ်ရတယ်ဆိုတာ ဆရာမှာ သိအိုရီတစ်ခုခု ရှိနေသလား”

“မရှိသေးပါဘူး မတင်စန်း၊ ဆရာက စဉ်းစားစရာလို့ ပြောတာပါ၊ စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ပျဉ်းမနားကို ဘာကြောင့် ပျဉ်းမနားလို့ ခေါ်တယ် ဆိုတာကို လူနောက်တွေက ဟောဒီလို ဖွင့်ဆိုပြကြတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ပျဉ်း လို့တောင်မှ မနားနဲ့တဲ့၊ နားမိရင် အခိုးခံရမယ်၊ အလှခံရမယ်... စသည်ပေါ့

၇၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

လေ၊ စင်စစ်တော့ ဟာသလုပ်ရင်းက ပျဉ်းမနားမြို့နဲ့ ပျဉ်းမနားမြို့သားတွေကို သက်သက်စော်ကားသလို ဖြစ်နေတယ်။”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာလို့ ပျဉ်းမနားကို ပျဉ်းမနားလို့ ခေါ်ရသလဲ”

“ဒီအတွက်တော့ ရှင်းပါတယ် မတင်စန်း၊ ပျဉ်းမနားဆိုတာက အမှန်မှာ မြန်မာစကား မဟုတ်ဘူး၊ ရှမ်းစကားပဲ၊ ပျဉ်းမနား တည်နေရာဟာ ရှမ်းပြည်နယ်နဲ့ မြန်မာပြည် ခရီးစပ်ကြားမှာ ရှိနေတာကိုလည်း သတိပြုသင့် တယ်၊ အမှန်က ပျဉ်းမနားဆိုတာက အနီးစပ်ဆုံး မြန်မာသံနဲ့ ထွက်ရရင် ပင်းမုန်န ဆိုတဲ့ ရှမ်းနာမည်ပဲ”

“အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုတဲ့လဲ ဆရာ”

“ရှမ်းပြည်နယ်မှာ မြို့တွေ နာမည်ပေးရင် ရေကို လည်းကောင်း၊ တောင်ကို လည်းကောင်း၊ စခန်းကို လည်းကောင်း အစွဲပြုပြီး ပေးတတ်ကြတယ်၊ ရေ... သို့မဟုတ် မြစ် ချောင်းတို့နဲ့ စပ်ဆိုင်လာရင် နမ့် ဆိုတာ ပါလာတယ်၊ နမ့် ဆိုတာက ရေကို ပြောတာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ နမ့်ဆိုင်းတို့.. နမ့်ဆန်တို့ ဆိုတဲ့ မြို့နာမည်တွေ ပေါ်လာတယ်၊ တောင်ကို လွိုင် ခေါ်တယ်၊ လွိုင်လင် တို့.. လွိုင်လုံတို့.. လွိုင်ကော်တို့ဟာ နမူနာပေါ့၊ တောင်ကြီးမြို့ကို ရှမ်းလို လွိုင်လုံလို့ ခေါ်ရမယ်၊ လွိုင် ဆိုတာက တောင်.. လုံ ဆိုတာက ကြီးတာ၊ လွိုင်လင်ကျတော့ လွိုင် ဆိုတာက တောင်၊ လင်(လိယံ) ဆိုတာက ချွန်တာ၊ တောင်ချွန်မြို့ပေါ့၊ စခန်းကိုတော့ ပင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ဥပမာ ပင်းလုံမြို့ ဆိုပါ တော့၊ ပင်းဆိုတာက စခန်း.. လုံ ဆိုတာက ကြီးတာ၊ ဒီတော့ ပင်းလုံမြို့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က စခန်းကြီးမြို့လို့ ရတယ်၊ မွှေးဒီပန်မိတ္တပဲ၊ ပြည်ထောင်စုကြီးဟာ စခန်းကြီးမြို့မှ စတင်ပေါက်ဖွားခဲ့တယ်”

“ပျဉ်းမနားနဲ့ ပင်းမုန်နအကြောင်း ဆက်ပါဦး ဆရာ”

“ပင်း ဆိုတာက စခန်းပဲ၊ မုန် ဆိုတာက အသီးကို ခေါ်တာ၊ န ဆိုတာက ဖန်ခါး၊ ဒီတော့ ပျဉ်းမနား သို့မဟုတ် ပင်းမုန်န ဆိုတာဟာ ဖန်ခါးသီး စခန်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဒီအယူအဆကို အထောက်အကူပေးတဲ့အချက် က ပျဉ်းမနား နားမှာ နမ့် အစပျိုးတဲ့ရွာတွေ ရှိနေတယ်”

ဦးမြသန်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင် နေရာမှ ကောက်ချက်ချ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၇၉

“အင်း... ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ အမည်တွေ.. ဝေါဟာရတွေရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကို လိုက်ရင် ပြည်ထောင်စုတိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေရဲ့ စကားကို ရှေးဦးစွာ ဦးတည်အလေးပြုရမှာပေါ့နော်”

“မှန်တယ် ဦးမြသန်း၊ အဖြေမရှိတာနဲ့ နိုင်ငံခြားစကားတွေကို ဇွတ်ယူ ဝိဂြိုဟ်ပြုတာကတော့ မလိုလားအပ်ဘူး၊ စကားစပ်ပြန်တော့ ရယ်စရာတစ်ခု ပြောရဦးမယ်”

“ပြောပါ ဆရာ”

“ကြည့်မြင်တိုင်နဲ့ ပုဇွန်တောင်တို့ အမည်တွင်လာပုံ ရယ်စရာ လုပ် ထားတာလေ၊ ရန်ကုန်ကို အင်္ဂလိပ်ရေတပ်က ဝင်သိမ်းတော့ မြန်မာတွေက စစ်သင်္ဘောတွေကို တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်ကြသတဲ့၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက် ဆိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘော ကပွိတန်က သဘောကောင်းတော့ မြန်မာတွေကို သင်္ဘောပေါ် ဖိတ်ခေါ်သတဲ့၊ ဖိတ်ခေါ်ပုံက ကမ်းအင်ဒိုင်း... ကမ်းအင်ဒိုင်း (Come and dine) ကြွကြပါ၊ ညစာလည်း သုံးဆောင်သွားကြပါလို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကမ်းအင်ဒိုင်းကနေ ကြည့်မြင်တိုင် ဖြစ်လာသတဲ့”

ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းတို့က ရယ်ကြသည်။ ကိုသက်ခိုင်က ဆက် ပြောသည်။

“ပုဇွန်တောင်ဘက် ဆိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘော ကပွိတန်ကတော့ စိတ်တိုတတ်သတဲ့၊ မြန်မာတွေက သင်္ဘောပေါ် တက်ကြည့်တော့ ကပွိတန်က သူ့တပ်သားတွေကို ဒေါသတကြီးနဲ့ အမိန့်ပေးသတဲ့၊ သူ့အမိန့်က ပွတ်ရှုဟင်း ဒေါင်း.. ပွတ်ရှုဟင်းဒေါင်း (Push him down) ဒီကောင်ကို တွန်းချလိုက် လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့ ပွတ်ရှုဟင်းဒေါင်းကနေ ပုဇွန်တောင် ဖြစ်လာရသတဲ့”

မတင်စန်းက မျက်ရည်များစို့အောင် ရယ်ရင်း-

“ဆရာကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် ရယ်စရာ ပြောတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

“ရယ်စရာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မတင်စန်း၊ ဒီသဘောက မြန်မာ ပညာရှိတချို့မှာ တကယ် ဖြစ်နေတာ၊ မြန်မာစကားတစ်ရပ်ရဲ့ အခြေအမြစ်ကို ရှာချင်ရင် ပါဠိတို့ သင်္သကရိုက်တို့ထဲမှာပဲ လိုက်ရှာကြတယ်၊ မတွေ့ရင်တောင်မှ နီးစပ်ရာပါဠိ၊ သင်္သကရိုက်ကနေ ဇွတ်ဆွယ်ယူပြီး ဝိဂြိုဟ်ပြု အနက်ဖွင့်ကြတာပဲ၊

၈၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အမှန်က မြန်မာရဲ့ ညီအစ်ကိုတွေဖြစ်တဲ့ ကချင်၊ ချင်း၊ မွန်၊ ရှမ်းတို့ရဲ့ စကား တွေမှာသာ အရင်ရှာဖို့သင့်တာ”

ဦးမြသန်းကမူ ရယ်ရင်းက ထောက်ခံသည်။

“ဆရာ ပြောတာ မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့်လည်း အခု ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဌာနဟာ မြန်မာစာဌာနလို့ အမည်ခံထားပေမယ့် တိုင်းရင်းသားဘာသာတွေကိုပါ ထိထိရောက်ရောက် လေ့လာနိုင်အောင် ကြိုးစား နေပါတယ်၊ ဆရာလည်း သိပြီးရောပေါ့”

ကိုသက်ခိုင်က ခေါင်းညိတ်၏။

စကားစ ခေတ္တပြတ်သွားကြသည်။ စကားစ ပြတ်သွားစဉ် ကိုသက်ခိုင် က မောင်စောနောင်တို့အား လှမ်းကြည့်သည်။

စောစောက မိမိဘာသာ စကားကောင်းနေစဉ်ကမူ သတိမပြုမိ။ ယခု သတိပြုမိခါမှ မောင်စောနောင်နှင့် မမြင့်ဝေတို့မှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို အကြိတ်အနယ် ပြောဆိုနေကြမှန်း တွေ့ရသည်။

ကိုသက်ခိုင်တို့ ရပ်နေရာမှာ တံတိုင်း၏ ဗဟိုခန့်တွင် ဖြစ်၏။ မောင်စောနောင်၏ မမြင့်ဝေတို့ ရပ်နေရာကား တံတိုင်း၏ လက်ယာဘက် အစွန်ထောင့်နား၌ ဖြစ်၏။

စောစောကမူ ဘာတွေ ပြောဆိုနေကြသည် မသိ။ ကိုသက်ခိုင် သတိ ပြုမိချိန်၌ မောင်စောနောင်၏ အသံသည် ပေါ်လာ၏။ အသံ၌ မခံချင်မှု ရော၍ ဒေါသဟုန် ပါသောကြောင့် ကိုသက်ခိုင် ကြားသာရုံ ကျယ်နေ၏။

“ခက်တယ် မမြင့်ရာ... သိပ်ခက်တာပဲ၊ ကျွန်တော်က မလိမ္မာလို့ ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ”

မမြင့်ဝေက တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် တိုးတိုးပြောသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကိုသက်ခိုင် မကြားရ။

ကိုသက်ခိုင်က ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းတို့ကို ကြည့်မိ၏။ ဦးမြသန်း နှင့် မတင်စန်းတို့က လှုပ်ရှားမှုကင်းသော မျက်နှာထားများနှင့် မင်းဘူးဘက်ကမ်း သို့ လှမ်းငေးနေကြ၏။ အမှန်စင်စစ်မှာ လှမ်းငေးနေကြခြင်း မဟုတ်။ မျက်နှာ လွှဲထားကြခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ မောင်စောနောင်၏ စကားကိုလည်း ကြားကြ မည်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤအဖြစ်မျိုးကို ကြုံဖူး၊ တွေ့ဖူးသောဟန်လည်း ပေါ်နေကြ ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အမူအရာကို ကိုသက်ခိုင်က ဤသို့လျှင် ရိပ်စားမိသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၈၁

မောင်စောနောင်၏ အသံ ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“ဪ... သနားလို့... ဟဲ ဟဲ၊ မသနားပါနဲ့ မမမြင့်ရယ်၊ ဒီလို ပြောစတမ်းဆိုရင် မမမြင့်တို့ကိုလည်း ကျွန်တော်က ပြန်သနားမိတယ်၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ်လေ၊ ကြီးတော့ ကြီးစားနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မမမြင့်တို့ အထင်ကြီးနေတဲ့ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့မရရင်လည်း ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး”

ဤအချိန်အထိ မမြင့်ဝေသည် တံတိုင်းပေါ် လက်ထောက်၍ ခေါင်းကလေး ငုံ့လျက်ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်စောနောင်၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် ကိုယ်လေး မတ်လာ၏။ မောင်စောနောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြောရန် ခေါင်းလည်း ငဲ့လာ၏။ ခေါင်းငဲ့စဉ်တွင် မျက်လုံးများက ကိုသက်ခိုင်ကို လှမ်းမြင်သွားသည်။

ကိုသက်ခိုင်က လျင်မြန်စွာပင် ဦးမြသန်းတို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ရယ်မောဆိုသည်။

“စကားကောင်းလိုက်ကြတာနဲ့ ဆရာ လုပ်ချင်တာလေးတွေ မလုပ်မိသေးဘူး ကဲ ကဲ...”

“ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ဆရာ”

ဟု ဦးမြသန်းက မေးသည်။

“ဪ... မြသလွန်ပေါ်ကနေ ကြည့်လို့ မြင်ရတဲ့ ရှုခင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသလို အသေးစိတ် မျက်လုံးထဲမှာ မှတ်မိအောင် ကြည့်မလို့ပါ”

ဦးမြသန်းက ရယ်ပြီး မေး၏။

“ဘာလဲ ဆရာ... နောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးရင် ဖော်ပြနိုင်အောင် လို့လား”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ အဲဒီလောက် အပင်ပန်းခံ မှတ်ထားတာတောင်မှ မှတ်ဉာဏ်ဆိုတာ ရွေ့တတ်တော့ တစ်ခါတလေ အမှားတွေ ပါသွားတာကို စာဖတ်ပရိသတ်က ထောက်ပြမှ သတိပြုမိတယ်”

“ဆရာ နောက်ဝတ္ထုက ဘာအကြောင်းလဲ ဆရာ”

ဟု မတင်စန်းက စုံစမ်းသည်။

“အဲ... ဘယ်လို ပြောရပါ့မလဲ၊ နေဦး... အင်း... စဉ်းစားမိပြီ၊ ဘောကျော် ဘောသောနဲ့ သူတို့ရဲ့ နှမအကြောင်းပဲ မတင်စန်း”

၈၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကိုသက်ခိုင်သည် စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး နေရာမှ ခွာ၍ ဟိုဟို သည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်၏။

ပထမ တောင်ဘက်တွင် အရှေ့ဘက်သို့ ကွေ့ဝင်ချိုးသွားသော မြစ်၏ လမ်းစဉ်၊ ထိုနောက် မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မင်းဘူးဆီ၊ အဆုံး၌ မြစ်ရေပြာပြာ သဲသောင်ဝါဝါနှင့် စိမ်းမှောင်မှောင် ကိုင်းခင်းများကို ဝိုက်ဝေ့ဖြတ်သန်းပြီး မြောက်ဘက်ဆီ... ။

ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်လုံးများက အရှိန် ရုတ်တရက် တန့်ကာ ထိုးဆိုက် ရပ်သွား၏။ နှလုံးသည်လည်း ပြင်းစွာ တစ်ချက် ခုန်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ရပ်သွား သည်။ လူမှာလည်း မလှုပ်... မလှုပ်... မလှုပ်...။

တံတိုင်း၏ အစွန်ထောင့်၌ ရွယ်သည်ဟု ဆိုရမည့် မောင်စော်နောင်နှင့် မမြင့်ဝေတို့သည် အကြိတ်အနယ် ပြန်လည်ဆွေးနွေးနေကြဟန်တကား။ တံတိုင်း ၏အပြင် ဘုရားကုန်းတော်၏တစ်ဖက် အတန်ငယ် နိမ့်ရာ၌ အရွက်စိပ်၍ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ပင်စည်ကို ခေါင်းမိုရင်း လုံမပျိုတစ်ဦးက ထိုင်နေ၏။ လုံမပျို၏ လက်တွင် ဖွင့်လှန်ထားသော စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။ လုံမပျို၏ မျက်လုံးများက စာအုပ်ပေါ်တွင် မစူးစိုက်၊ လည်တိုင်လေးကို ဆန့်၍ မျက်နှာလေးကို မော့ရင်း မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း သို့ ငေးကြည့်သယောင် ရှိနေ၏။ လုံမပျို၏ ဘေးတွင် ထိုင်ရင်း လုလင်ပျို တစ်ဦးက မျက်နှာကို လုံမပျို၏ နားအနီး ကပ်၍ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ နှလုံးသား၏ ဘာသာကို စကားသင်စ လေ့ကျင့်နေဟန်တကား။ သူတို့ကို လွန်လျှင်မူ ပန်းချီကားက ပိုမိုပြည့်စုံလာသည်။

မြစ်ကမ်းပါးထိပ် မြေကမူတစ်ခု၏ အစွန်း... သစ်ရိပ်အောက်၌ ယောက်ျားတစ်ဦးက ကိုယ်ကို ကိုင်းရင်း လက်တစ်ဖက်နှင့် အနောက်ဘက်သို့ ညွှန်ပြ၍ ရှင်းလင်းပြောဆိုနေဟန်တကား။ သူ့လက်တစ်ဖက်က သမီးဟု သိသာနိုင်သော ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ပခုံးကို ယုယစွာ အသာအယာ ဆုပ်ကိုင် ထား၏။ သမီးငယ်သည် ဖခင် ပြောပြရာကို နားလည်သည်လော၊ နားမလည် သည်လော မသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖခင် ညွှန်ပြရာကို မတ်တတ်လေး ရပ်ရင်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေ၏။ ကလေး၏အနီး၌ မိခင်အရွယ်ရှိ မိန်းမသား တစ်ဦးက ခူးမကွေးတကွေးနှင့် ခြေဆင်း၍ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ထိုမိန်းမသားက

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၈၃

မကွေးတကွေး ရှိသော ဒူးများကို လက်ဖဝါးချင်း ယှက်၍ အားပြုဝန်းဝိုက် ထားသည်။ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်တွင်မူ သမီးငယ်၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်သည် အားယူ ထောက်ပြုထား၏။

ထိုမိန်းမသား၏ မျက်လုံးများက အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေ၏။ မှန် သည်။ အဝေးသို့... မင်းဘူးမြစ်ကမ်းဆီလည်း မဟုတ်။ မင်းဘူးမြို့ အနောက် ဘက်မှ တောင်တန်းပြာပြာများဆီသို့လည်း မဟုတ်။ အဘယ်ဆီသို့နည်း... အဝေးသို့... အဝေးသို့... ဟို အဝေးသို့... ကာယကံရှင်သာ ထိုအဝေးကို သိနိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်... ထင်သည်။

ထိုမိန်းမသား၏ အသားက ဝါသည်၊ ဝင်းသည်၊ ကြည်သည်၊ လဲ့ သည်၊ အထူးခြားဆုံးကား... သဘာဝအတိုင်း ခွေသော... နွယ်သော ပိတုန်း ရောင် ဆံပင်တို့သည် ပယင်းရွှေရည် ပွတ်လဲ့ကြည်သော နဖူးလှလှထက် ညွတ်လျှောကျနေခြင်းပင်တည်း... ပင်တည်း။

သူတို့ကို မြင်မိသောကြောင့် ကိုသက်ခိုင်သည် မလှုပ်။ လုံးဝ မလှုပ်။ မောင်စောနောင်နှင့် စကားပြောနေရာမှ မမြင့်ဝေသည် မလှုပ်မရှား သော ကိုသက်ခိုင်၏ သဏ္ဍာန်ကို မြင်သွားသည်။ ကိုသက်ခိုင်ကမူ သူ့ကို ပြန်မြင်ဟန် မတူ။

မမြင့်ဝေသည် ကိုသက်ခိုင် စိုက်ကြည့်နေရာသို့ အမှတ်မထင် လိုက် ကြည့်မိ၏။ ခဏတွင်ပင် မမြင့်ဝေ၏ အမူအရာသည် လှုပ်ရှားတက်ကြွသွား၏။ နှုတ်မှလည်း အာမေဒိုတ်သံ အဦးပြု၍ စကားများ ထွက်လာ၏။

“ဘုရားရေ... ကြည့်စမ်း၊ အစ်ကိုဘမြိုင်တို့ပါကလား၊ မောင်လေး မောင်စောနောင်... မင်းအစ်ကိုဘမြိုင်တို့ လင်မယားလေ၊ ကြည့်စမ်း... ညနေပိုင်းကျမှ မမြင့်က မြို့ကို လိုက်ပြမလို့ ပြောထားတာ၊ ဘယ်က ကား ရသလဲ မသိဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် မြင်းလှည်းနဲ့ လာကြသလား မသိဘူး၊ အတော်ပဲ အပြန် ခေါ်သွားရမယ်၊ နေဦး... ခဏနေဦး”

မမြင့်ဝေသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားသည်။ သူ့အစ်ကိုဘမြိုင်တို့ဆီ သွားမည်မှာ သေချာလှ၏။

မောင်စောနောင်ကလည်း ကိုသက်ခိုင်တို့ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ လှည့် ပြီး လျင်မြန်စွာ ပြော၏။

၈၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ကဲ... မမမြင့်လည်း အစ်ကိုဘမြိုင်တို့ဆီ သွားပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ်၊ ဪ... ဆရာဦးသက်ခိုင်... ဆရာကိုထွန်းငွေဆီတော့ လာမယ် မဟုတ်လား”

ကိုသက်ခိုင်ကလည်း မှင်တက်မိရာမှ နိုးကြားလာ၏။ သူသည် ဆွဲငင်ထားဟန် မောင်စောနောင်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မောင်စောနောင်... ဆရာနဲ့ မောင်စောနောင် နှစ်ယောက် စီးပြီး စက်ဘီးနဲ့ မြို့ထဲ ပြန်နိုင်ပါ့မလား”

မောင်စောနောင်သည် ကိုသက်ခိုင်အား အံ့အားသင့်စွာ ပြန်ကြည့်ပြီး နောက် ဖြေသည်။

“ဘာပြုလို့ မပြန်နိုင်ရမှာလဲ ဆရာ၊ အဲ... ကုန်းအတက်တွေမှာတော့ ဆင်းတွန်းရမှာပေါ့”

“ကြိုက်ပြီ၊ မောင်စောနောင်နဲ့ ဆရာ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဦးမြသန်းရေ... မမြင့်ဝေ ပြန်လာရင် ဆရာ မောင်စောနောင်နဲ့ ပြန်သွားပြီလို့ ပြောပြလိုက်ပါ၊ ဆရာ မြို့ထဲမှာ ကားမရောက်နိုင်တဲ့ နေရာတွေ ကြည့်စရာ ရှိသေးတယ်၊ မမြင့်ဝေ ကြည့်ရတာ ဆရာတို့ကို လိုက်ပို့ချင်တာနဲ့ သူ့အစ်ကို... အစ်မတွေကို ပစ်ထားခဲ့ရပုံပေါ်တယ်၊ အပြန်မှာ ကားကျပ်နေဦးမယ်၊ ဆရာ ကြည့်ချင်တဲ့ နေရာတွေကိုလည်း မမြင့်ဝေ လိုက်ပို့တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... သွားပြီ”

ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းတို့က ကိုသက်ခိုင်ကို နားမလည်နိုင်စွာ မျက်လုံးပြူး ကြည့်နေကြ၏။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဆရာ၊ ဆရာမငယ် တပည့်တို့သာ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့၏ ဆရာရင်း ကထိကကြီးတစ်ဦးကို ပြန်လှန်ဆင်ခြေမကွန့်ဝံ့။ ပြီးတော့ သူတို့၏ ဆရာ ကထိကမှာ ရိုးရိုးကထိက မဟုတ်။ ဆန်းသော စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေပေသေးသည်။

စာရေးဆရာ ဆိုသော သတ္တဝါ အမျိုးအစားတို့သည် လူတကာနှင့် မတူလေဟန်ပါတကား။

ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းတို့ အံ့ဩ ကျန်ရစ်စဉ် ကိုသက်ခိုင်နှင့် မောင်စောနောင်က ထွက်ခွာသွားကြသည်။

မြသလွန်ကုန်းတော်၏ ထိပ်၌ စက်ဘီးကို ကိုင်ရင်း မောင်စောနောင် က ရပ်လိုက်၏။ ကုန်းတော်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် ချိုင့်တွင်းသို့ နိမ့်လျှော ဆင်းသွားသော လမ်းကို မြင်နေရ၏။

အခန်း - ၇
➤➤ ဟိုဘက်ကမ်း သည်ဘက်ကမ်း ‹‹‹

မကွေးမြို့ ဘောလုံးကစားကွင်းကြီး၏ တံတိုင်းဘေးတစ်လျှောက်အတိုင်း စက်ဘီးသည် ကွေ့ပတ်ပြီးနောက် ဆေးရုံကြီးရှေ့ ရောက်လာသည်။ ထိုမှသည် တောင်ဘက်သို့ အတန်ငယ် ဆက်လာပြီးနောက် ကင်းချောင်းအနီးတွင် ရပ်လိုက်၏။

မြသလွန်စေတီတော်မှ စထွက်လာစဉ်ကမူ မောင်စောနောင်က နင်းပြီး ကိုသက်ခိုင်က ရှေ့ဘားတန်း၌ ထိုင်လျက်ဖြစ်၏။ ယခုမူ ပြောင်းပြန်တည်း။

ကိုသက်ခိုင်က သူ့ခြေတံရှည်များကို ကားထောက်၍ စက်ဘီးကို တည်ငြိမ်ထားစဉ် ဘားတန်းပေါ်မှ မောင်စောနောင် ခုန်ချလိုက်၏။ မောင်စောနောင် မြေပြင်သို့ ရောက်မှ ကိုသက်ခိုင်က ထိုင်ခုံပေါ်မှ ဆင်းပြီး စက်ဘီးကို ဒေါက်ချ ရပ်ထားလိုက်၏။

ကိုသက်ခိုင်၏ ကျယ်ပြန့်ဖြူဝင်းသော နဖူးမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျဆင်းနေ၏။ သူ့အင်္ကျီလက်တိုမှာလည်း ချွေးတို့ဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့စိုနေ၏။

မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်လျက် ဆိုသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၈၇

“ဆရာတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးရွဲနေပြီ၊ ကျွန်တော် ပြောသားပဲ၊ ကျွန်တော်
 ပဲ တောက်လျှောက်နင်းခဲ့ပါရစေလို့၊ အခုတော့ ဆရာ ပင်ပန်းနေပြီ”
 ကိုသက်ခိုင်က အသက်ကို ရှိုက်ကာ ရှူရင်း ဖြေသည်။
 “ဆရာ မောတော့ သိပ်မောတယ် မောင်စောနောင်၊ ဒါပေမဲ့ မပင်ပန်း
 ပါဘူး”

မောင်စောနောင်က မောခြင်းနှင့် ပင်ပန်းခြင်းကို ခွဲခြားပြောသော
 ကိုသက်ခိုင်၏ စကားကို သတိပြုမိသည်။ သူတို့ တက္ကသိုလ်ဆရာမည်သည်
 စကားလုံးများကို အသေးစိတ် သတိပြုဟန်ပါတကား။

မောင်စောနောင်က သဘောကျစွာ ပြုံးပြီး ဝန်ခံ၏။
 “ဆရာကို ကျွန်တော် တော်တော်အံ့ဩတယ်”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“တစ် အချက်က ကားနဲ့ ဖိမိခံပြန်နိုင်ရက်သားနဲ့ ကျွန်တော့်စက်ဘီး
 နဲ့ လိုက်လာတာပဲ ဆရာ”

“ပြီးတော့ကော...”

“ပြီးတော့ ဒီနေရာ ရောက်အောင် ကျွန်တော် မညွှန်ပြဘဲနဲ့ ဆရာ
 ဘာသာ ဆရာ စီးလာနိုင်တာကိုပဲ ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်က မရယ် မပြုံးဘဲ တည်တည်ပြန်ဖြေ၏။

“အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး မောင်စောနောင်၊ ပထမ အချက်အနေနဲ့က
 မောင်စောနောင် ကားမစီးချင်သလို ဆရာလည်း ကားမစီးချင်ဘူး၊ ကားစီးခြင်း
 ကို မမက်ဘူးလို့... မညာချင်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်ကား စီးနိုင်အောင် ဆရာလည်း
 ငွေစုနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ ဘယ်လို ပြောပြရမလဲ မသိဘူး၊ သူများကား
 မစီးချင်ဘူးကွယ်၊ အထူးသဖြင့် ဟောဒီ မကွေးနဲ့ ပြီးတော့... အင်း...
 ရေနံချောင်းမှာ ကားမစီးချင်ဘူး”

မောင်စောနောင်က နားမလည်နိုင်ဟန် ကိုသက်ခိုင်ကို မော့ကြည့်၏။
 ကိုသက်ခိုင်ကသာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒုတိယအချက်အနေနဲ့က ဒီက လမ်းတွေကို ဆရာ သိတယ်လေ၊
 ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဖာစ်ခါက ဆရာဟာ ဒီဆီတစ်ဝိုက်မှာ နေခဲ့ဖူးလို့ပဲ”

မောင်စောနောင်သည် အံ့ဩစွာနှင့် မေး၏။

၈၈

ဟတ္ထသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“တစ်ခါက ဆရာဟာ ဒီဆီတစ်ဝိုက်မှာ နေခဲ့ဖူးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ ဆရာ”

“စောစောက ဆရာ တစ်ခါ ဖြေပြီးပါကောလား၊ ဘောကျော်တို့.. ဘောသောတို့ ဘဝတုန်းကလို့”

ကိုသက်ခိုင်သည် နောက်ပြောင် ပြောနေသလောဟု စုံစမ်းဟန် မောင်စောနောင်က သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်နှာက အထူးတည်ကြည်နေပြီး မျက်လုံးများက တစ်နေရာသို့ ငေးကြည့်နေ၏။

မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင် ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်မိရာမှ ကိုသက်ခိုင် ဘာကို မြင်သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အသာ ရယ်မောပြီး ဆိုသည်။

“အဲဒီမှာလည်း ဆရာအချစ်တော် ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောတို့ပဲ ဆရာ၊ ကိုင်း... လာ သွားနှုတ်ဆက်ကြရအောင်”

အမှန်ပင် ထိုနေရာ၌ ကြီးမားလှသော ဘီလူးရုပ်တုကြီးနှစ်ခု ရှိနေသည်။ မောင်စောနောင်နှင့် ကိုသက်ခိုင်တို့က ရုပ်တုကြီး နှစ်ခုနားသို့ ချဉ်းကပ် သွားကြ၏။

ရုပ်တုနှစ်ခုမှာ ဘီလူးရုပ်များ ဖြစ်ကြောင်းမူ ပီသသေးသည်။ သို့ရာ တွင် အင်္ဂါတေများမှာ ဆွေးမြည့်လျက် ကွာကျပြီး ရှိနေ၏။ အတွင်းသား ရှေးဟောင်းအုတ်များက ပေါ်နေသည်။ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ရုပ်တုနှစ်ခုလုံး၏ အရောင်အဆင်းကား ညိုမည်းနက်မှောင်နေ၏။ အုတ်ကြား အင်္ဂါတေကြားတို့ တွင် မြက်နှင့် သစ်ပင်ငယ်တို့ အမြစ်တွယ်ကပ် မှီပေါက်နေကြ၏။

ပြုပြင်သူမရှိဘဲ စွန့်ပစ် မေ့လျော့ထားခြင်း ခံရသော ရုပ်တုနှစ်ခုပေ တည်း။ ဤသို့ ပြုပြင်သူ မရှိဘဲ စွန့်ပစ် မေ့လျော့ထားခြင်း ခံရ၍ အရောင် အဆင်း ညိုမည်းနက်မှောင်နေသောကြောင့်ပင် ဤဘီလူးရုပ်တု နှစ်ခုတွင် ပိုမို၍ အသက်ဝင်နေသည်။ အသက်ဝင်နေသည် ဆိုရသော်လည်း ကြောက်မက် ဖွယ်ရာမူ မရှိ။ အထီးကျန်ဘဝကို ပြနေကြသည်။ ဆိတ်သုဉ်းစွာ ရှိနေကြသည်။ ကရုဏာနှင့် မေတ္တာတရားကို တောင်းခံနေကြသည်။

လက်ယာဘက်ရှိ ဘောကျော်၏ ရုပ်တုဟု အမှတ်သညာပြုရသော အုတ်ပုံ အစုအဝေးကို ကိုသက်ခိုင်က ယုယကြင်နာစွာ လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း ကြည့်နေခိုက် မောင်စောနောင်က ဝေဖန်သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၈၉

“ဟို... အဝေးမှာ ဘုရားကတော့ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ရှိနေတယ်၊ မဆီမဆိုင် ဒီနေရာမှာကတော့ ဘုရားဒကာခမျာတွေ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မျက်နှာ ငယ်ငယ်နဲ့ နေကြရရှာတယ်၊ ဒါလည်း သိကြားမင်းက ဒဏ်ခတ်ထားလို့ပဲ ထင်ပါတယ်နော်... ဆရာ”

“ဒါပေမဲ့ မောင်စောနောင်၊ ဘောသောနဲ့ ဘောကျော်ဟာ ဘုရား ဒါယကာတွေမှ မဖြစ်ခဲ့ရရှာဘဲ၊ လူဖြစ်ကြမှသာ ဘုရားဒါယကာ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊ ဘောကျော်... ဘောသော ဘဝတုန်းကတော့ အနုညာတတွေမို့ တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားကိုတောင် မောင်စောနောင် ပြောသလိုပဲ သိကြားမင်းက ဗီတိုအာဏာ သုံးပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲ... ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောဟာ ဘုရားဒါယကာတွေ မဟုတ်ပေမယ့် မြသလွန်တော်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင်အစစ်တွေလို့ တော့ ခေါ်ရမယ်”

မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေရပါသနည်းဟု သိလိုသည်။ သိလိုခြင်းကိုလည်း ဟန်မဆောင့်ဘဲ တိုက်ရိုက်မေး၏။

“ဆရာက ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောကို စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ၊ ဒီဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်တွေကိုကော တကယ့် အဖြစ်အပျက်တွေ လို့ ဆရာက ယုံနေလို့လား”

ကိုသက်ခိုင်က တွေးခေါ် မြော်မြင်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ယုံသလား... ဆိုတဲ့ စကားကို ဆရာ ဘယ်လို ဖြေရမလဲ မသိဘူး၊ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင် ဆိုတာတွေမှာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ဆန်ဆန်ပဲ ယုံချင်သူမှ ယုံနိုင်စရာ အကြောင်းတွေ ပါနေရိုးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းအရာတွေထဲမှာ သိမ်မွေ့တဲ့ ဖုံးကွယ်ခြင်းစနစ်နဲ့ သွယ်ဝိုက်သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ သစ္စာတရားတွေဟာ ပါပါ နေတတ်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

“ဥပမာ... ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောရဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုပဲ ကြည့်ကြ ရအောင်၊ မြသလွန်တော်ဟာ ဘယ်ရွာထောင့်ကနေ ကြည့်ကြည့် သူတို့ရဲ့ အပိုင် ပစ္စည်းပဲ၊ သူတို့ရဲ့ အပိုင်ပစ္စည်းမို့ သူ့ခမျာများလည်း မြတ်နိုးစုံမက်လှပြီး ရင်မှာ အထွတ်အမြတ် ထားခဲ့ကြရှာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိကြားမင်းက ဝင်စွက် လိုက်တယ်လေ၊ ခမျာတွေဟာ ပိုင်ရက်နဲ့ မဆိုင်ရဘဲ လက်လွတ်ခဲ့ကြရရှာ

၉၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

တယ်၊ အရှုံးပေးခဲ့ရရှာတယ်၊ ဝေးရာ ပြေးခဲ့ရရှာတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း စိတ် ထိခိုက်ခဲ့ရရှာတယ်၊ ရင်နှင့်ခဲ့ရရှာတယ်၊ နောက်ဆုံး ရင်ကွဲခဲ့ရရှာတယ်၊ မောင်စောနောင်... လူဘဝနဲ့ လူ့လောကမှာ သိကြားမင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောလို ခများတွေလည်း အများကြီး ရှိတယ်၊ ဆရာနဲ့ မောင်စောနောင်တို့တောင် ဘောကျော်နဲ့ ဘောသော မဟုတ်ခဲ့ဘူး... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်လိမ့်ဘူးလို့ ရဲရဲကြီး မပြောဝံ့ပါဘူး မောင်စောနောင်”

မြသလွန်စေတီ ကုန်းတော်ပေါ်၌တုန်းကကဲ့သို့ပင် ကိုသက်ခိုင်၏ စကားသည် မောင်စောနောင်၏ အသည်းနှလုံးမှ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်နေရာရာ ကို တိုက်ရိုက် ထိခိုက်သွားဟန်တူသည်။ သူငယ်၏ သဏ္ဍာန်သည် သိသိသာသာ တုန်လှုပ်သွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ညောင်တစ်ပင်၊ လက်ပံတစ်ပင်နှင့် အခြား သစ်ပင် တစ်ပင် နှစ်ပင်မှလွဲ၍ လူသူလေးပါး တစ်စုံတစ်ဦးမျှ မရှိမှန်း သိလျက် နှင့် သူငယ်၏ ခေါင်းသည် ဝဲ ယာ တိမ်းငဲ့ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်၏။ ထိုနောက် ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူ မြင်ရသည်မှာ ကိုသက်ခိုင်၏ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာနှင့် အေးချမ်းသော မျက်လုံးများကို သာတည်း။

မောင်စောနောင်သည် ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား... ဆရာက သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် လည်း ဆရာကို ဝေဖန်ကြတာပဲ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ဆရာ”

“ပြောပါလေ”

“ဆရာကို သူတို့က ဝေဖန်ကြတယ်၊ ဆရာဟာ တက္ကသိုလ် ကံ့ကော်နဲ့ သင်းနေတဲ့ ပညာတတ် လူတန်းစား စိတ်ကူးယဉ် စာရေးဆရာတစ်ဦး... တဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုသက်ခိုင်က လှိုက်လှဲစွာ ရယ်ပြီးမှ ဖြေ၏။

“ရန်ကုန် လမ်းကြိုလမ်းကြား အရက်ဆိုင်က သေရည်နဲ့ထက်စာရင် တော့ တက္ကသိုလ် ကံ့ကော်နဲ့က အများကြီး မွေးပါသေးတယ်၊ ပညာတတ် လူတန်းစားဘွဲ့ ပေးလို့လည်း အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ပညာတတ်အောင် အများကြီး ကြိုးစားခဲ့တာကိုး၊ အင်း... စိတ်ကူး ယဉ် စာရေးဆရာ ဆိုလို့လည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ လောဘ... ဒေါသ... မောဟ ဆိုတဲ့ အဝိဇ္ဇာတွေကို ဝိဇ္ဇာလို့မြင်၊ တော်လှန်ရေး ဆိုတဲ့ အပြုလုပ်ငန်းကို

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၉၀

ချေမှုန်းရေး ဆိုတဲ့ အဖျက်လုပ်ငန်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်၊ အမှန်းတရားကို ဘဝအင်အားလို့ ယူ၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ပျောညံ့မှုလို့ အနက်ဖွင့်၊ အဓမ္မ အထွေထွေကို ဓမ္မလို့ ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ တိုးတက်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ရုပ်ကြမ်းဝါဒီ စာရေးဆရာအဖြစ်ထက်တော့ မေတ္တာတရားရဲ့လောက၊က လှပမှု အထွေထွေ မှာ စိတ်ကူးယဉ်နေရတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် စာရေးဆရာဘဝကို ဆရာတော့ လှလှကြီး ဂုဏ်ယူပြီး လက်ခံတယ် မောင်စောနောင်”

မောင်စောနောင်ခမျာမှာ မှားယွင်းသော ထိုးစစ်ကို မြူမိသည့် စစ်သူကြီးပမာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရှာသည်။

ကိုသက်ခိုင်က မောင်စောနောင်၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး သတိပေး သည်။

“ကဲ.. မောင်စောနောင်၊ ဘောကျော် ဘောသောနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် မသေမီ နယ်ခွဲပြီး သေလို့ ဘဝသစ် ရောက်ကြတော့လည်း ကွဲကြပြန်သတဲ့၊ မကွေး ရွှေမြို့တော်ကြီးနဲ့ ဟိုမှာဘက် မောင်စောနောင်တို့ မင့်ဆရာ ကိုထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်းတို့ နေရာကိုလည်း ကင်းချောင်းက နယ်နိမိတ်သတ် ခွဲခြား ထားတယ်၊ ကင်းချောင်းကို မမြင့်ဝေတို့ရဲ့ မော်တော်ကား မဖြတ်နိုင်ဘူး၊ မဖြတ်နိုင်လို့ ခြေကျင်လည်း မလာကြပါဘူး၊ သူတို့ မလာနိုင် မလာချင်တဲ့ အရပ်ကိုး၊ ဒီတော့ ဆရာနဲ့ မောင်စောနောင်တို့က ဘောကျော်နဲ့ ဘောသော အဖြစ်နဲ့ ကင်းချောင်းကို ဖြတ်ပြေးကြစို့လား၊ ဟိုဘက်ကျမှ တို့ညီအစ်ကို ဆက်ရန်ဖြစ်ကြရအောင်လား”

မောင်စောနောင်က သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းကောင်းကြီး အငိုက်မိခံလိုက် ရသည်ဟု ယူဆသည်။ သူ့ထက် အသက်ကြီး၍ သူ့ထက် အတွေ့အကြုံများပြီး သူ့ထက် ပညာတတ်သူတစ်ဦးကို သွားစမိသောကြောင့် ခံလိုက်ရသည်ဟု မကျေမချမ်း မှတ်လိုက်မိသည်။

သို့ရာတွင် ဆရာကိုထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်း ရှိသေးသည်။ ထို အခါကျမှ... ထိုအခါကျမှ... ။

မောင်စောနောင်က သူ့စက်ဘီးကို သူ ထမ်း၍ ရှေ့မှ သွားသည်။

ကိုသက်ခိုင်က နောက်မှ လိုက်၏။

ကင်းချောင်းကို ကူးလိုက်ကြ၏။

၉

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကင်းချောင်းတစ်ဖက်မှ လူနေအိမ်စုတို့သည် မကွေးရွှေမြို့တော်၏ နေပုဒ်လက္ခဏာများကို ပြည့်ဝစွာ ဖော်နေ၏။

တိုက်တာအိမ်ကြီးတို့ မရှိဘဲ တဲတို့သာ များ၏။ လူတို့ကား... မိန်းမသားတို့က ထဘီရင်ရှားထားသည်။ အင်္ကျီမဝတ်။ ယောက်ျားတို့က ကိုယ် အထက်ပိုင်းဗလာ၊ ပုဆိုး ညိုညိုညစ်ညစ်တို့ကိုမူ စည်းထားကြ၏။

နံပိန်၍ အမွှေးခြောက်သော ခွေးဝင်စားများကို တွေ့ရသည်။ လွတ်လပ်စွာ အစာ ကောက်စားနေသော ကြက်ဖ၊ ကြက်မ၊ ကြက်ငယ်များကို မြင်ရသည်။ ပူအိုက်၍ ရေခန်းသော ရာသီကို မကျေနပ်ရကောင်းမှန်း မသိ။ ပျင်းတိပျင်းတွဲ လမ်းလျှောက်နေသော ဘဲအချို့ကို မြင်ရ၏။ ဝက်ပေါက်စတစ်ကောင်က မြောင်းဘေး ချုံရိပ်တွင် မှိန်းအိပ်ငိုက်နေရာမှ ကိုသက်ခိုင်တို့ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဖွင့်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ပြန်မှိန်းအိပ်ငိုက်လေ၏။

အိမ်အချို့က မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် မြစ်ကို ကျောခိုင်းလျက် တည်နေ၏။ အိမ်အချို့ကား အတွင်းပိုင်း၌ ရှိနေ၏။

အတွင်းပိုင်းရှိ ခြံဝင်းတစ်ခုတွင်းမှ မကြီး မငယ် သက်ငယ်မိုး၊ ထရံကာ ခြေတံရှည် အိမ်တစ်လုံးဆီသို့ မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်ကို ခေါ်သွားသည်။

အိမ်အောက်၌ သစ်တုံးကို ထွင်းထားသော ခွက်ရှည်တစ်ခုအတွင်း၌ ဆန်ကွဲ၊ ဖွဲနု၊ ထမင်းရည်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် အကြွင်းအကျန်များကို ရောစပ် နယ်နေရာမှ လူရွယ်တစ်ဦးသည် ကိုသက်ခိုင်တို့ကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်၏။

“ဟေ့ကောင်ကြီး... ထွန်းငွေ၊ မောင်ညိုမှိုင်း”

ကိုသက်ခိုင်က ဝမ်းသာအားရစွာ လှမ်းခေါ် နှုတ်ဆက်သည်။

အကောင်ကြီး ထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။ ထိုနောက် သူ့လက်များကို လျင်မြန်စွာ ပွတ်ပြီး ခါလိုက်၏။ လက်များ၌ ကျန်သမျှသော အရည်အချွဲ အဖတ်များ စင်အောင် ပုဆိုးနှင့် သုတ်ပစ်လိုက်၏။ လက်ဖဝါးများကို တင်ပါး၌ သုတ်ရင်း တုံ့ပြန် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... သက်ခိုင်၊ အေး... မင်း လာမယ်ဆိုတာ ငါ သိသားပဲ၊ ငါ ဘဲသားဟင်း ချက်ကျွေးမယ်ကွ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၉၃

ထွန်းငွေ၏ အောက်ပိုင်း၌ ပုဆိုးတိုတို ဆီးထားသည်။ အထက်ပိုင်း၌ အင်္ကျီမရှိ၊ အင်္ကျီ မရှိသောကြောင့် ပေါ်ထင်သော နံရိုး၊ မဆူဖြိုးသော်လည်း စူတူတူ ငေါ့နေသော ဝမ်းဗိုက်၊ ပိန်ကပ်ကပ် ရင်ဘတ်၊ အထင်းသား မြင်နိုင်သော ပခုံးကော်လာအရိုး၊ လည်ပင်းရှည်ရှည်မှ ပြူးထွက်နေသော စလုတ်၊ အားလုံးကို မြင်နိုင်၏။

ဆံပင်ဗိုလ်ကေက ရှည်၍ ညှဉ်းသိုးသိုး ဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းနှင့် မှတ်ဆိတ်မွေးများက မသန်သော်လည်း မရိတ် မနုတ်သောကြောင့် စုတ်ပြတ်ပြတ် ကျိုးကျဲကျဲ ငေါက်တောက်တောက် ပြုထွက်နေ၏။

အနှီသို့သော သွင်ပြင်လက္ခဏာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံအပ်သည့် အရပ် မရှည်တရှည် လက်ပြင်ကုန်းကုန်းနှင့် ထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်းသည် တောက်ပ ပြုံးရွှင်သော မျက်လုံး မျက်နှာတို့နှင့် ကိုသက်ခိုင်ကို ဆီးကြိုပြီး နေရာထိုင်ခင်း ပေး၏။

နေရာထိုင်ခင်း ပေးသည်ဆို၍ အထူးနေရာထိုင်ခင်းကား မဟုတ်။ အိမ်အောက်ထပ်၌ ကွပ်ပျစ်တစ်လုံး ရှိသည်။ ကွပ်ပျစ်၏ အခင်းကား ဝါးကြမ်းများ ဖြစ်ပြီး အထိုင်ခံရဖန် များသောကြောင့် အရောင်ဆီ တင်ပွတ် ထားဘိအလား ဝါဝင်းပြောင်လက်နေသည်။

ပထမသော် ထွန်းငွေသည် နှီးချောဖျာစုတ် တစ်ချပ်ကို ယူလိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် နှီးချောဖျာစုတ်မှာ မည်းပေညစ်တူးနေ၏။ ထွန်းငွေသည် စေတနာကောင်းစွာနှင့် ဖျာစုတ်ကို ကွပ်ပျစ်ခြေတိုင်၌ ရိုက်ခါလေရာ ဖုန်ခိုးလူလူ ထွက်၍ နှာခေါင်းများကို လာကလိသည်။ ကိုသက်ခိုင်က အချိန်မီ နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပိတ်မိသောကြောင့် ဘာမျှ မဖြစ်သော်လည်း ထွန်းငွေနှင့် မောင်စောနောင်တို့မှာ ပြိုင်တူ ချေကြရ၏။

ထွန်းငွေသည် ဖျာကို မြေကြီးပေါ်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး ရယ်၍ ပြော၏။

“ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်တော့ကွာ၊ အခင်းက ပြောင်နေသားပဲ၊ ဖျာပေါ်ထိုင်ရင် ကြမ်းပိုးအထိုးခံနေရဦးမယ်”

ကိုသက်ခိုင်က ကွပ်ပျစ်ထက် ထိုင်လိုက်၏။ မောင်စောနောင်ကမူ ခွင့်တောင်းသည်။

၉

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

“ဆရာဦးသက်ခိုင်ရာ... ဆရာဦးထွန်းငွေရာ ကျွန်တော့် ခွင့်ပြုဦး၊ အိမ်ပြန်ဦးမယ်”

ထွန်းငွေကသာ ပြန်မေးသည်။

“ဟ... ပြန်တော့မလို့လား၊ စကားလေး ဘာလေး ပြောဦးလေ”

“ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ် ဆရာ၊ အခု အဖေ့ကို ထမင်းကျွေးချိန် ရောက်နေလို့၊ ဩော်... ဦးသက်ခိုင် ကျွန်တော့် အိမ်ဘက်လည်း လာလည်ပါဦး၊ နီးနီးလေးပါ”

“အေး အေး... မောင်စောနောင်၊ ဆရာ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

မောင်စောနောင် ထွက်သွားသောအခါ ကိုသက်ခိုင်က ထွန်းငွေကို မေးသည်။

“နေပါဦး... မောင်ညိုမြိုင်းရ၊ မင်းကို မောင်စောနောင်က ဆရာ တပ်ခေါ်တာ ငါ သတိပြုမိတယ်၊ ဘာလဲ... မင်းက သူ့ကို စာပြပေးနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက အင်တာ(ဥပစာတန်း)မှ မအောင်တာ၊ သူကလည်း အင်တာ ဆက်ကျနေတဲ့လူ၊ ဘယ်လို စာပြပေးနိုင်မှာလဲ၊ ဆရာလို့ သူ ခေါ်တာက ဟီး ဟီး... အဟဲ... ဟိုဟာကြီးတွေကြောင့်”

ကွပ်ပျစ် ခေါင်းရင်း၌ ပွတ်လုံးတိုင် ခြေထောက်တပ် စားဂဲ့ဟောင်း တစ်ခု ရှိသည်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ ကျိုး၍ တိုနေသောကြောင့် အုတ်ခဲ ခုထားရ၏။ စားပွဲထက်၌ ဖုန်တက်နေသော စာအုပ်ပုံတစ်ပုံ ရှိသည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် နေရာမှထ၍ စာအုပ်များကို ကြည့်မိသည်။ ကြည့်မိသည်ခဏ၌ ဤစာအုပ်များမှာ ထွန်းငွေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ရှိစဉ် ကတည်းက ကိုးကွယ်ထားသော ကျမ်းများ ဖြစ်ကြောင်း ကိုသက်ခိုင် မှတ်မိသည်။

‘ဗွီ·အိုင်·လီနင်’၏ လက်ရွေးစင်ကျမ်းများ၊ စတာလင်၏ လီနင် စာအုပ်၊ လူရှောက်ချီ၏ ကွန်မြူနစ်ကောင်းဖြစ်နည်း နိဿရည်း၊ ကား(လ်)မတ်(စ်)၏ ကက်ပီတယ်(လ်)ကျမ်းကြီး၊ အိန်ဂျယ်(လ်)၏ အင်တီဂျူရိန်းစာအုပ်နှင့် သိပ္ပံနည်းကျနှင့် စိတ်ကူးယဉ် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်း၊ ဂေါ်ကီ၏ အမေဝတ္ထု၊ မတ်စစ်ဂလောဆရီ ခေါ် မတ်(စ်)ဝါဒ ဝေါဟာရ အဖွင့်ကျမ်း စသည့် လက်ဝဲ ပိဋကတ်တို့ပေတည်း။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၉

ယခင်က ဤကျမ်းကြီး၊ ဤစာအုပ်ကြီးတို့သည် ထွန်းငွေ၏ ပြည်
ကျောင်းဆောင်အခန်းတွင်း၌ ခုတင် ခေါင်းရင်းတွင် ခုံညားစွာ စံနေခဲ့ဖူး၏။
ယခုမူ မြေပြင်ထက် ခြေတစ်ဖက်ကျိုးနေသော စားပွဲပေါ်တွင် သိမ်ငယ်စွာ
အိမ်နိမ့်စံနေတော်မူရ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် ကွပ်ပျစ်၌ ပြန်ထိုင်ရင်း မေး၏။

“မင်းကွာ... ဒီစာအုပ်တွေကို ဒီလိုပဲ ပစ်စလက်ခတ် ထားရသလား”

ထွန်းငွေက ကိုသက်ခိုင်ကို ပြုံးစိစိ ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်မေး၏။

“ဘာလဲ... မင်းက ဝမ်းနည်းနေလို့လား၊ မင်း ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုတာ
ငါ ယုံလိုက်ရမလား”

“မယုံချင် နေပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ဟာ စာအုပ်ပေါ့၊
ရိုရိုသေသေစော့ ထားသင့်ပါတယ်”

“ဟကောင်ရ... ရိုသေလို့ ဒီလို ထားတာပေါ့၊ မတ်(စ်)ဝါဒဆိုတာ
ဟာ မြေကြီးနဲ့ နီးစပ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း ငါက ဒီစာအုပ်တွေကို
အိမ်ပေါ် မထားဘဲ မြေကြီးပေါ်မှာ ချထားတာ၊ ဒီထက် ဂုဏ်ပြုနည်း ရိုသေနည်း
ရှိသေးသလား”

ထွန်းငွေက အလွန်ရိုးသားသော မျက်နှာထား၊ လေသံတို့နှင့် ဖြေသည်။
သူ့မျက်လုံးများကမူ ရယ်မောနေကြ၏။

“အေးလေ... ထားပါတော့၊ အဲဒါနဲ့ မင်းကို မောင်စော့နောင်က
ဆရာလို့ ခေါ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်ပါသော်ကော... မောင်စော့နောင်နဲ့ သူ့ကောင်လေးတွေက
ဒီစာအုပ်ကြီးတွေ လာလာငှားတယ်၊ နားမလည်ရင် ငါနဲ့ အဲ ဟိုသင်း...
လာလာဆွေးနွေးသပေါ့ကွာ၊ မင်းလည်း ငါ့အကျင့် သိသားပဲ၊ အဲဒါမျိုး ပြောရရင်
ပါးစပ်ထဲက အမြှုပ်စီအောင် ပြောချင်တာမျိုး မဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ မောင်စော့နောင်
နဲ့ သူ့ကောင်လေးတွေက ငါ့ကို ဆရာ ခေါ်ကြတယ်”

ကိုသက်ခိုင်က ထွန်းငွေကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ထွန်းငွေ၏
မျက်လုံးများက ရယ်နေကြသည်။ မျက်နှာကမူ တည်နေ၏။ ပိန်ကပ်သော
သူ့ရင်ဘတ်များကမူ နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် ရှိနေသည်။ စိတ်တွင်း၌ ကျိတ်ရယ်နေ
သလော၊ ငိုနေသလော မသိ။ ထွန်းငွေကို ငိုနေသလော... ရယ်နေသလော...

၉၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အဟုတ် ပြောနေသလော... နောက်ပြောင်နေသလောဟု အကဲခတ်ရ ခက်မှန်း ဟိုစဉ်ကတည်းက ကိုသက်ခိုင် သိပြီးဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် မသိပြီး ဖြစ်၏။

“မင်းကကော... အဲဒါတွေ ဆက်ပြောနေတာ ယုံသေးလို့လား”

ထွန်းငွေက ကိုသက်ခိုင်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်သည်။ ဤမျက်လုံးတို့ ကမူ မရယ်၊ မပြုံး၊ တင်းသည်။

“သက်ခိုင်ရာ... တက္ကသိုလ်က လက်ဝဲသမားတွေအနက် လောဘာ အိမိဂရေရှင်းနဲ့ အင်မိုင်ဂရေရှင်း (တစ်ပြည်မှ တစ်ပြည် အလုပ်သမား ဝင်ခွင့် ထွက်ခွင့်)တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမျိုးသားအချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်ခွင့်နဲ့ လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်ခွင့်ကို နိုင်ငံငယ်တွေ ထိခိုက်နိုင်တယ်လို့ စပြောမိတာ ငါပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ငါ့ကို ကျဉ်းမြောင်းသော လူမျိုးရေး အမြင် ရှိတယ်။ ကမ္ဘာ့ဆိုရှယ်လစ်အရေးထက် အမျိုးသားရေး ဦးထိပ်ပန်ဆင် သူ... စသဖြင့် ဝိုင်းအုပ်ကြတာ မှတ်မိသေးလား၊ အင်းလေ... မင်း မှတ်မိ ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မှတ်မိပါတယ်၊ ပြည်နဲ့ တကောင်း ကျောင်းဆောင် ကြားက မြက်ခင်းပေါ်မှာ... မင်း ငါနဲ့ အေးဝင်းကို ပြောပြတာလေ၊ ငါ့ရော... အေးဝင်းရော ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်၊ အင်းလေ... အဲဒါနဲ့ ငါ မေးတာ က ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုလို့ပေါ့ကွ၊ မင်းက ယုံသေးသလားလို့ မေးလို့ပါ၊ မေးစရာ မလိုပါဘူး၊ အေး... လာဆွေးနွေးရင်တော့ လျှောက်ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ငါ ဝန်ခံခဲ့ပါကောလား၊ အကျင့်က ပါနေတယ်လို့၊ တို့ဆရာဆရာကြီးတွေကလည်း အကျင့်ပါလို့ ပြောကြတာပဲ၊ ငါလည်း ပါခွင့် ရှိတာပေါ့၊ အဟီး...”

ထွန်းငွေ၏ မျက်လုံးများက ပြန်လည်ရယ်ပြုံးလာကြသည်။ ပိန်ကပ် သော ရင်ဘတ်ကလည်း နိမ့်တုံ မြင့်တုံ ပြန်ဖြစ်လာ၏။

ကိုသက်ခိုင်က ဝမ်းနည်း စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ခါသည်။ သူ့ မျက်လုံးများက ခြေတစ်ဖက်ကျိုးနေသော စားပွဲထက်မှ လက်ဝဲကျမ်းများဆီ ရောက်သွား၏။ အိန်ဂျယ်၏ သိပ္ပံနည်းကျနှင့် စိတ်ကူးယဉ် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်း ကို သွားသတိရသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရှေ့မှ သိပ္ပံနည်းကျ... ဟူသည်နှင့် စိတ်ကူးယဉ်ဟူသော နာမဝိသေသနများကို အမှတ်ရမိ၏။ အိန်ဂျယ်သာ အသက် ရှင်နေသေးလျှင်မူ မြန်မာကွန်မြူနစ်များကို ကြည့်၍ နာမဝိသေသနတစ်လုံး

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၉၇

တိုးဖို့ရန် သေချာသည်။ ထိုနာမဝိသေသနကား သူငယ်နာမိတ္တဇဟူ၍ ဖြစ်မည် မှာ သေချာ၏။

ထွန်းငွေက နေရာမှထပြီး ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ဒါတွေ ထားစမ်းပါကွာ၊ မင်းကို ငါ လိုက်ပြစရာ ရှိတယ်၊ ဆင်စွယ် နန်းပေါ်က ကထိကကြီးကို ငါ့ရဲ့ ရုပ်ဝတ္ထု ပတ်ဝန်းကျင်ဆီ ဖိတ်ခေါ်တယ်၊ ကြွပါ ကြွပါ...”

ထွန်းငွေ ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း ဆင်စွယ်နန်းတော်ပေါ်မှာ ကထိကကြီး ဦးသက်ခိုင်သည် ကြွသည်။

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ညှဉ်းသိုးသိုးနှင့် ထွန်းငွေက လက်ပြင်ကုန်းကလေး နှင့် ရှေ့မှ ကြွနှင့်၏။

ထွန်းငွေ၏ အိမ်မှာ မကြီး မငယ် ဖြစ်သကဲ့သို့ ခြံမှာလည်း မကျယ် မကျဉ်း ဖြစ်သည်။ ခြံတွင်း၌ ကြက်ဖ၊ ကြက်မ၊ ကြက်ပေါက်စများ ရှိနေကြ၏။ ကြက်ချေးနံ့များကလည်း ကြိုင်နေ၊ လှိုင်နေ၏။

ခြံနောက်ပိုင်းတွင် ရေကန်ငယ်တစ်ခု ရှိသည်။ ရေကန်သည် ချောင်း နှင့် ဆက်လျက်ရှိ၏။ ရေကန်တွင်း၌ ရေသည် ရှိသည်ဆိုရုံမျှ ရှိနေ၏။ ရှိသမျှ ရေမှာလည်း ညစ်ပုပ်နောက်ကျိနေသည်။ ဤညစ်ပုပ် နောက်ကျိနေသော ရေတိမ်တိမ်ထက် ဆယ်ကောင်မျှသော ဘဲညှိ၊ ဘဲပြာ၊ ဘဲဖြူတို့က ခေါင်းငုံ့လိုက်၊ အမြီးနုနုလိုက်၊ တောင်ပံခတ်လိုက်နှင့် ပျော်ပါးစံပယ်နေကြသည်။

ကန်ရေစပ် ညွှန်များထက်၌ ဝက်ငါးကောင်ခန့် လူးလှိမ့်နေကြသည်။

ထွန်းငွေကို မြင်သော် ညွှန်တွင်းမှ ဝက်သိုးကြီးတစ်ကောင်သည် အမြီးနုနု၍ ပြေးကပ်လာသည်။ သူသည် နှာခေါင်းကြီး ပွစိပွစိလုပ်ပြီး အနံ့ခံ နေ၏။ ထိုနောက် တအိအိ တကျီကျီ အော်ပြီး ထွန်းငွေ၏ လက်များကို လျက်၏။

ထွန်းငွေသည် အဖြူနှင့် အနီ ကျားအပ်သော ထိုဝက်သိုးကြီးကို ချစ်ခင်ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပြီး မေး၏။

“အံ့မာ... စတာလင်ကြီး၊ စားစရာ အနံ့ရရင် နင် ထိပ်ကကြီးပဲ၊ နင့်သူငယ်ချင်း ပေါက်စိတုံး ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ပေါက်စိတုံး... ပေါက်စိတုံး”

ထွန်းငွေ၏ ခေါ်သံကို ကြားရ၍ သူ့နာမည်ကိုလည်း သူ သိဟန်တူ သော ဝက်ဖြူကြီးတစ်ကောင်က ချုံရိပ်တစ်ခု အောက်မှ ရင်ခေါင်း လိုက်သံ

၉၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ပါသော အသံနှင့် တအွန်အွန် တုံ့ပြန်ပြောသည်။ သည်ကောင်ကြီးမှာလည်း ဝက်သိုးကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ကိုသက်ခိုင်က ထွန်းငွေ၏ ဝက်နာမည်များကြောင့် တစ္ဆေ ရယ်မောမိ၏။

“ဟေ့ကောင်... ဘာရယ်တာလဲ”

“စတာလင်တို့... ပေါက်စီတုံးတို့ ဆိုလို့ပါ။ နာမည် မှည့်စရာ ရှားလားကွာ မောင်ညိုမြိုင်းရာ၊ လုပ်မှ လုပ်ရက်ပလေ”

ထွန်းငွေက သူ့ရင်ဘတ်ပိန်ပိန်ကို လှုပ်ရုံ ရယ်သည်။ ရယ်သံမူ မထွက်။ ပြီးမှ ရှင်းပြ၏။

“စတာလင်တို့၊ ပေါက်စီတုံးတို့က မျိုးရရှိ ငါ မွေးထားတဲ့ ဝက်သိုးကြီး တွေကွ၊ ပေါ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ အေး... မင်း စားချင်ရင်တော့ ငါ အိုက်စင်ဟောင်းဝါး ပေါ်ပေးမယ်”

“ဘာ... အိုက်စင်ဟောင်းဝါး ပေါ်ပေးမယ်၊ မင်း ဘာပြောတာလဲ”

ထွန်းငွေက ညွှန်လူးနေသော ဝက်တစ်သိုက်ဆီ ညွှန်ပြ၏။

“ဟို ညာဘက်အစွန်က ဖြူနီနီကောင်က အိုက်စင်ဟောင်းဝါး၊ သူ ဘယ်ဘက်က ရွံ့တွေကို နှုတ်သီးနဲ့ ဆောင့်နေတဲ့ ငနဲနာမည်က ချာချို၊ ကျန်တာ တွေကတော့ ဝက်မတွေပါကွာ၊ ဒီကောင်တွေအားလုံးက ပေါ်ဖို့ ဝက်ချည်းပဲ၊ လိုင်စင်စီ ကိုကျူးဝါးနဲ့ ငါနဲ့ ဈေးဦးစပေါက်တာက ဟစ်တလာနဲ့ မူဆိုလီနီပဲကွ၊ ချန်ကေရှိတ်နဲ့ ကရူးရှက်ကိုတော့ ငါ့မိန်းမက မင်းဘူးဘက် ယူသွားလို့ မင်း မတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

ကိုသက်ခိုင်သည် ထွန်းငွေ၏ စကားတို့ကို ငိုရခက်၊ ရယ်ရခက်နှင့် နားထောင်နေရ၏။ ထွန်းငွေ၏ မိန်းမ မင်းဘူးဘက် ကူးသွားသည်ဟု ကြားရမှ မေးသည်။

“အဲဒါထက် မင့်မိန်းမကော ထွန်းငွေ”

“မင်းဘူးဘက် ကူးသွားတယ်လို့ ငါ ပြောပြီးပါကောလား၊ ချန်ကေရှိတ် နဲ့ ကရူးရှက် ဝက်နှစ်ကောင်လည်း ပါသွားတယ်၊ ဘဲတွေ ကြက်တွေလည်း ပါသွားတယ်၊ ဟိုဘက်မှာ ဘုရားပွဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ တစ်ပြည်လုံး က ဘုရားဖူးတွေနဲ့ ကျပ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဝက်ဈေး.. ဘဲဈေး.. ကြက်ဈေး သိပ်ကောင်းနေတယ်၊ ငါ့မိန်းမတော့ သွားလေရဲ့ အဟီး”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၉၉

ထွန်းငွေက ရယ်သည်။ ကိုသက်ခိုင်က စိတ်မချမ်းသာ။ ကိုသက်ခိုင် စိတ်မချမ်းသာသည်ကို ရိပ်မိဟန်မတူဘဲ ထွန်းငွေက မေး၏။

“မင်း မနက်စာ ငါ့အိမ်မှာ စားမယ် မဟုတ်လား၊ မစားဘူးလို့တော့ မငြင်းနဲ့ သူငယ်ချင်း”

“စားပါ့မယ် မောင်ညိုမှိုင်းရာ၊ ငါ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး မင်းတို့နဲ့ နေမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး လာခဲ့တာ၊ မင်း ကျွေးရင် ညစာပါ ငါ ဒီမှာ စားပါ့မယ်”

“အေး... ဒါဖြင့် စိန်လိုက်၊ ငါ ချက်ကျွေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟေ့ကောင် မောင်စောနောင်တို့ အိမ်ကိုတော့ သွားလည်လိုက်ဦးကွာ၊ ဆက်ဆက်သွားကွာ၊ မသွားဘဲ မနေနဲ့”

“သွားပါ့မယ် မောင်ညိုမှိုင်းရာ၊ မင်း မတိုက်တွန်းလည်း ငါကတော့ သွားမှာပါပဲ၊ မင်းက ဘာလို့ ဒီလောက် တိုက်တွန်းနေရတာလဲ”

မောင်ညိုမှိုင်း ခေါ် ထွန်းငွေ၏ မျက်နှာက တည်ကြည်သွားသည်။ သူက လေးနက်သော အသံနှင့် မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းကို မေးသည်။

“သက်ခိုင်... မင်း မင့်မမန္တယ်ကို သတိရသေးသလား”

ကိုသက်ခိုင်က တုန်လှုပ်စွာ မောင်ညိုမှိုင်းကို ပြန်ကြည့်မိ၏။

“မောင်ညိုမှိုင်း... မင်း ဒီစကားကို ဘာလို့ မေးရသလဲ”

ညိုမှိုင်းက စလုတ်ပေါ်သော သူ့လည်ပင်းကို ရှေ့သို့ ညှစ်ထုတ်ဆန့်ပြီး ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ သူ့မျက်လုံးများက မရယ်။ သူ့မျက်နှာကလည်း မရယ်။ တည်သည်၊ ညှိုးသည်၊ မှိုင်းသည်။

ညိုမှိုင်းသည် ထူကြွေးကြီးစွာနှင့် ဆို၏။

“ချစ်သည်... ချစ်မိသည်.. ချစ်ခဲ့မိသည်.. ချစ်ရလိမ့်ဦးမည်... ဒုက္ခ... ဘဝ၏ ဒုက္ခ။

မြင့်သည်၊ ကွာသည်၊ လှမ်းသည်၊ ခြားသည်၊ သို့သော်... မှန်းမိသည်၊ အမှား... အမှား၊ ဘဝ၏ အမှား။

ရှောင်မည်၊ တိမ်းမည်၊ ပြေးမည်၊ အရုံး... အရုံး... ဘဝ၏ အရုံး...။

ဟေ့ကောင်... သက်ခိုင်၊ ဒါ ဘယ်သူ ရေးခဲ့တာလဲကွ”

၁၀၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကိုသက်ခိုင်သည် ထွန်းငွေကို ပြန်ကြည့်သည်။ ထွန်းငွေ၏ မျက်နှာက ငှက်ပျောတုံးလို သေနေ၏။

“မင်း ရေးခဲ့တာလေ မောင်ညိုမှိုင်း၊ မင့်စာကို တို့လုဖတ်တော့၊ တို့ ဆိုတာက ငါနဲ့ အေးဝင်း၊ အေး... တို့ လုဖတ်တော့ ဒီစကားတွေကို တွေ့တယ်၊ ဒီတော့ ငါနဲ့ အေးဝင်းက ရယ်တယ်၊ ဟားတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

ထွန်းငွေက သူ့ခေါင်း ညှဉ်းသိုးသိုးကို လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း လေးအေးလေးနှင့် ဖြေသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ လည်း ဖြစ်ချင်တာ လျှောက်ဖြစ်ကြတာပဲ၊ ခက်တာက လူကြီး ဖြစ်လာတော့ ဝန်မခံရဲကြဘူး၊ ပညာများများ တတ်လေ၊ ရာထူးများများကြီးလေ ဝန်မခံရဲလေလေပဲ၊ ကလေးတွေ တစ်ခုခုလုပ်ရင် လူကြီးတွေက သောတာပန်ရွဲ့ မင်းတို့ ကွာ... မင်းတို့ကကွာ... တို့တုန်းကတော့... တို့တုန်းကတော့ ဒါမျိုးတွေ... ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ မလုပ်မိခဲ့ပါဘူးကွာ... မင်းတို့ကျမှ မင်းတို့ကျမှ တောက်... ဟင်း အဲ... အဟီး... အဟက်.. ဟက်.. ဟား.. ဟား..ဟား”

ထွန်းငွေသည် သူ့စကားကို သူ သဘောကျစွာ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီး၍ ရယ်နေ၏။

ကိုသက်ခိုင် ဝိုင်းသွား၏။ ဘာမျှ ပြန်မဖြေမိ။ ဖြေစရာမရှိ၍မူ မဟုတ်။ ဖြေစရာထက် တွေးစရာတို့က သူ့ခေါင်းတွင်း ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထွန်းငွေကသာ ဆက်ပြော၏။

“မင်းမလဲ... မင့်မမန္တယ်ကြောင့် ဒုက္ခ၊ ဟိသန္ဓ်... ဤစကားသည် မှန်၏။ ထပ်ဆိုမည်၊ မင်းမလဲ... မင့်မမန္တယ်ကြောင့် ဒုက္ခ၊ အေးဝင်းကလည်း သူ့ကောင်မလေး မွန်ကြောင့် ဒုက္ခ၊ ငါလည်း... အေးလေ.. အေးလေ.. မရွှေသီကြောင့် ဒုက္ခ၊ ဇာတ်ပေါင်းတဲ့အချိန်ကျတော့ မင်းတို့ ငါတို့ သတ္တဝါ... အကောင်ကြီး.. အကောင်လတ်တွေက အကောင်ငယ်လေးတွေကို ပစ်ပစ်ပြီး မဟာကရုဏာနဲ့ သနားလိုက်ကြတယ်၊ အဲ... တို့ကိုလည်း အကောင်အို၊ အကောင်ပြတ်ကြီးတွေက တစ်ဆင့် ထပ်ထပ်ပြီး မဟာကရုဏာထားကြရှာသတဲ့ ဖိုးသက်ခိုင်ရှေ့... ကောင်းကြရော... အားလုံး ကောင်းကြရော”

ကိုသက်ခိုင်သည် ထွန်းငွေ၏ စကားတို့ကို ဆက်နားထောင်ရမည်စိုး၍ ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွန်းငွေက နောက်မှ လိုက်ပါလာ၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၀၁

ခြံတွင် ရပ်ပြီး ကိုသက်ခိုင်က ပြော၏။

“ကဲ... မောင်ညိုမှိုင်း... ငါ မောင်စော့နောင်တို့ အိမ်ဘက် လျှောက်သွားဦးမယ်”

“အေးလေ... သွားလေ ဟိုဘက်၊ အဲ... ဘယ်နှအိမ်ကျော်ပါလိမ့်၊ အင်း... ငါးအိမ်ကျော်၊ သွားလေ... မြန်မြန်တော့ ပြန်ခဲ့၊ ငါ ဘဲလည်လှီးပြီး မရန်းသီးနဲ့ အုပ်ချက်ထားနှင့်မယ်”

ကိုသက်ခိုင်က ခြံမှ ထွက်ကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မောင်စော့နောင်တို့၏ အိမ်ကို အထူးရှာရန် မလို။

တဲကုပ်တစ်ခု၏ရှေ့၌ ထန်းသား ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိနေသည်။

တဲကုပ်အတွင်းမှ အဘိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် လူငယ်တစ်ဦး ထွက်လာကြသည်။ အဘိုးကြီးက ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေနေသည်။ လူငယ်က ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေနေသော အဘိုးကြီးကို ခက်ခဲစွာ တွဲမီ ခေါ်ဆောင်လာပြီး ထန်းသား ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ နေရာချပေး၏။

အဘိုးကြီးက ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ပြီး ပြော၏။

“လူကလေး၊ နေသာနေတယ် ထင်တယ်နော်”

လူငယ်က ဖြေသည်။

“နေသာနေတယ် အဖေ၊ အဖေ နေရောင်ကို မြင်တယ်နော်”

“အေး အေး... နေရောင်ကို မြင်တယ်ကွယ်၊ တခြား ဘာမှတော့ မမြင်ဘူး၊ နွေဆိုတော့ နေရောင်လက်မှာပေါ့၊ လူကလေးရေ... အဖေ ဆာတယ်ကွယ်၊ မင့်အမေ ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“အမေက မနက်ဖြန် မုန့်ဟင်းခါးဟင်းချက်ဖို့ ငါးလိုက်ဝယ်နေလို့ ပြန်မလာသေးဘူး အဖေ၊ ငါးကလည်း သိပ်ရှားနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေ တော်တော်ကြာ ပြန်လာမှာပဲ၊ အဖေ ဆာရင် ခဏနေဦးနော်၊ ကျွန်တော် ထမင်း သွားခူးလိုက်ဦးမယ်၊ ချဉ်ရည်ဟင်းအိုး နွေးထားတာလည်း ဆူလှပြီ၊ အဖေ ခဏနေဦးနော်”

လူငယ်က အိမ်တွင်း ဝင်သွားသည်။

ကိုသက်ခိုင်က လမ်းဘေး ခြံမှ ရပ်ရင်း အားလုံးကို မြင်နေရသည်။

အားလုံးကို ကြားနေရသည်။

မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ခေါင်းထက်တွင် လင်ပန်းကို ရွက်ရင်း ကိုသက်ခိုင်ကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ မိန်းမကြီး၏ ခေါင်းထက်မှ လင်ပန်းပေါ်တွင် အိုးတစ်လုံး ပါလာ၏။ အခြား အရာများလည်း ပါလာ၏။ မုန့်ဟင်းခါး ဟင်းရည်နဲ့၊ မုန့်ဟင်းခါး အချဉ်နဲ့၊ င်ပြာရည်၊ ငရုတ်သီးနံ့များကို ကိုသက်ခိုင်၏ နှာခေါင်းများက ဖမ်းရမိသည်။

မိန်းမကြီးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ပေါ်နေသည်။ ရပ်ကြည့်နေသော ကိုသက်ခိုင်ကို မြင်ဟန်မတူဘဲ ခြံတွင်းဝင်၍ တဲပုတ်ရှေ့ ရပ်လိုက်၏။

အဘိုးကြီးက နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ခံပြီး မေးသည်။

“မသင်းမြိုင်လား... ပြန်လာပြီလား...”

“ပြန်လာပြီ ကိုဘိုးထိန်... ရှင် ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“လူကလေး သွားခူးနေတယ်၊ ဒါထက် မင်း ရောင်းကောင်းရဲ့လား”

“ရောင်းလို့တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းရောဂါ သိုးသိုးသန့်သန့် ဖြစ်လို့ ပုလိပ်တွေက မုန့်ဟင်းခါး မရောင်းရတော့ဘူးလို့ ပိတ်နေပြီရှင်”

“ဟင်... ဒါဖြင့် မင်း မနက်ဖြန် ဘာရောင်းမလဲ”

“မပူပါနဲ့ ကိုဘိုးထိန်၊ ကျွန်မ မနက်ဖြန်အတွက် လက်လုပ်ခေါက်ဆွဲ မှာထားခဲ့တယ်၊ ကြက်သားနဲ့ ချက်ရမှာပေါ့၊ ကြက်တော့ လူကလေးကို သူ့ဆရာ ကိုထွန်းငွေ ခြံက ယူခိုင်းရမှာပဲ”

မိန်းမကြီးက တဲကုပ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

အဘိုးကြီးက ကောင်းကင်ဆီသို့ ကြောင်ကြောင်ကြီး ငေးကြည့်နေ၏။

လူငယ်သည် ထမင်း တစ်ပန်းကန်၊ ဟင်းတစ်ပန်းကန်ကို လင်ပန်းတစ်ချပ်ပေါ်၌ တင်ယူလာသည်။ လင်ပန်းကို ပက်လက်ကုလားထိုင်အနီးရှိ သစ်ငှက်တိုတစ်ခုထက် တင်ပြီး ဖခင်ကို ရိုသေကြင်နာစွာ စတင်အစားစား၏။

အဘိုးကြီးက အစားစားရင်း မေးသည်။

“အခုနွေ သား စာမေးပွဲ ဖြေရဦးမယ်၊ အောင်ပါဦးမလား”

“ဒီနှစ်တော့ အောင်စေရပါ့မယ် အဖေ”

“အင်း... အောင်ရင် မင်း မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ဘယ်လို ဆက်သွားမလဲ”

“ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ကို မမက်ပါဘူး အဖေ”

အဘိုးကြီးက ခေတ္တငြိမ်နေ၏။ ထိုနောက် တုန်ယင်စွာ ပြောသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၁၀၃

“မိမြင့်ဝေက အခု ဆရာဝန်မ ဖြစ်သွားပြီတဲ့... ဟုတ်လား၊ သားက ပဲ မနက်က ပြောတယ်လေ”

လူငယ်သည် ချက်ချင်း မဖြောင့် ငိုနေသေး၏။ ခဏကြာမှ ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ မမမြင့်က အခု ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်သွားပြီ”

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာသည် တင်းမာသွားသည်။ စကားသံလည်း မာနေ၏။

“ဒါပေမဲ့ လူကလေး၊ သင်းတို့နဲ့တော့ မဆက်ဆံလေနဲ့၊ ကြားလား”

လူငယ်က ငိုငံသွားသည်။ သူသည် ဖခင်အိုကို ထမင်းတစ်လှုတ် ခွဲလိုက်ပြီးနောက် နူးညံ့စွာ ပြောသည်။

“မဆက်ဆံပါဘူး အဖေ၊ ဒါပေမဲ့ မမမြင့်ကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်

ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံရက်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မလိုက်လျောပါဘူး”

အဘိုးကြီးသည် ထမင်းဝါးရင်း မမြင်နိုင်သော မျက်လုံးများနှင့် မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေ၏။

အခန်း - ၈

»» ကရုဏာဇာတ်လမ်း ««

ကိုသက်ခိုင်က သားနှင့် အဘ၏ ကြည်နူးဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ် မြင်ကွင်းကို လှုပ်ရှားသော ရင်ဖြင့် ငေးနေမိရာမှ ချောင်းဟန်အသံပြုပြီး ခြံတွင်းသို့ လှမ်းဝင် လိုက်၏။

မောင်စောနောင်သည် နေရာမှ ပျာပျာသလဲ ထကာ ဆီးကြိုသည်။

“ဟော... ဆရာက တကယ်ကို လိုက်လာတာကိုး၊ လာပါ ဆရာ... ထိုင်ပါ၊ အို... ခဏနေဦး ဆရာ”

မောင်စောနောင်သည် ထိုင်ပါဟု ဖိတ်ခေါ်ပြီးမှ စကားပြင်လိုက်ရ သည်။ အကြောင်းမှာ ထိုင်စရာ နေရာက မရှိ။

မောင်စောနောင်သည် ဖခင်ကို ကျွေးမွေးနေသော ပန်းကန်ကို ချပြီး-

“ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင် ကုလားထိုင် ယူလိုက်ဦးမယ် ဆရာ”

ဟု ဆို၍ နေရာမှ ထ၏။

“နေပါစေ မောင်စောနောင်၊ ဒီမှာ ထိုင်စရာ အဆင်သင့် ရှိသားပဲ”

ကိုသက်ခိုင်က အနီး မြေပေါ်၌ လဲလျက်ရှိနေသော ထင်းတုံးတစ်တုံး ကို ထောင်ပြီး တက်ထိုင်လိုက်၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၁၀၅

ကိုသက်ခိုင် ပြုမူပုံကို မောင်စောနောင်သည် ရုပ်ကြည့်နေ၏။ မျက်နှာကမူ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

“ကဲ မောင်စောနောင်၊ ဘာမှ ဒုက္ခရှာဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ဒီကပြန်ရင် မောင်ညိုမြိုင်းနဲ့ ထမင်းစားရမယ်၊ သောက်စရာ စီးကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်လည်း ပါလာတယ်၊ မောင်စောနောင် အဖေကိုသာ ထမင်း ဆက်ကျွေးပါ”

ထိုအခါကျမှ မောင်စောနောင်က နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ပြီး ထမင်း ပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်၏။

အဘိုးကြီးကသာ မေးသည်။

“မင့်ဆရာ... ဟုတ်လား လူကလေး၊ မောင်ထွန်းငွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အသံလည်း မကြားဖူးဘူး၊ ဘယ်သူလဲ”

“မန္တလေးတက္ကသိုလ်က ကထိကဆရာကြီး ဦးသက်ခိုင်ပါ အဖေ၊ ကျွန်တော်က ဖိတ်တာနဲ့ အိမ်လာလည်တာပါ”

“ကထိက ဆရာကြီး... ဟုတ်လား လူကလေး၊ ကထိကဆရာကြီးက တို့များအိမ်ကို လာလည်တယ်... ဟုတ်လား”

အဘိုးကြီးသည် မယုံကြည်နိုင်ဟန်နှင့် မေးပြီး ကိုသက်ခိုင် ရှိရာဘက်သို့ ခန့်မှန်း၍ ကြည့်၏။

ကိုသက်ခိုင်၏ ရင်၌ အထူးထိခိုက်သွားသည်။ ဤခြံတွင်းသို့ သူရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မောင်စောနောင် ပြောသော ‘ဆရာက တကယ်လိုက်လာတာကိုး’ ဟူသည့် စကားကို သတိထားမိခဲ့သည်။ ယခုလည်း မောင်စောနောင်၏ ဖခင်က မိမိ လာလည်ခြင်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ မေးနေ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် မည်သို့ စကားပြန်ရမှန်း မသိသောကြောင့် မောင်စောနောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မောင်စောနောင်က မျက်လွှာချထား၏။

အဘိုးကြီးကသာ ဝန်ခံ ပြောဆိုသည်။

“ဆရာကြီး ဦး... ဘယ်သူ... အဲ... ဦးသက်ခိုင်၊ ဟုတ်တယ်နော်... ဆရာကြီးက ကျွန်တော်များ အိမ်ကို လာလည်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်များ သိပ်အံ့ဩသွားမိပါတယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်များ အိမ်ကို ရာထူးဂုဏ်ထူးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ မပြောနဲ့၊ ရာထူး ဂုဏ်ထူးငယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးများ တောင် မလာကြပါဘူး၊ အင်း... လာတော့ လာတယ်လေ၊ ပုလိပ်အရာရှိတွေ၊

၁၀၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ပြီးတော့... ပုလိပ်ကလေးတွေ၊ အင်း အင်း... သူတို့တော့ မှန်မှန်လာတတ်ပါ
ရဲ့၊ အင်း အင်း... မှန်မှန်လာတတ်ပါရဲ့”

အဘိုးကြီး၏ ပြောဟန် ဆိုဟန်နှင့် စကားသံတို့တွင် ရိုးသားမှုသည်
ပေါ်လွင်နေ၏။ နာကြည်းမှုသည်လည်း ပေါ်လွင်နေပါလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီးလို့ မခေါ်စေလိုပါဘူး ဦးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်
ဟာ ဦးရဲ့ တူအရွယ်... သားကြီးအရွယ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်
ကို မောင်သက်ခိုင်... ဒါမှမဟုတ် ကိုသက်ခိုင်လို့ ခေါ်စေချင်ပါတယ်၊ ဦး
ကိုလည်း ကျွန်တော် ဦးကြီးတစ်ယောက် ဘကြီးတစ်ယောက်လို့ပဲ ဆက်ဆံ
ပြောဆိုခွင့်ပြုပါ”

ကိုသက်ခိုင်က တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော ပင်ကိုအသံနှင့် တောင်းပန်
လေရာ အဘိုးကြီးသည် ကျေနပ်ဝမ်းသာဟန် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး
မှတ်ချက်ချ၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းလှပါပြီ ကိုသက်ခိုင်၊ စကားမှာ မာနသံ
ကင်းပါတယ်၊ အင်း... ပညာရှိရင် မာနကင်းရမှာပဲလေ... မဟုတ်ဘူးလား၊
ဆရာကိုသက်ခိုင်... ဦးတို့အိမ်ကို အခုလို လာလည်တာ ဝမ်းသာပါတယ်၊
ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်”

မောင်စောနောင်က သူ့ဖခင်ကို ထမင်းတစ်လုတ် ခွံသည်။ အဘိုးကြီး
က ထိုတစ်လုတ်ကိုမူ စားလိုက်ပြီးနောက် လက်ကာ၍ တားသည်။

“တော်ပြီ... လူကလေး၊ ထမင်းကို အချိန်မရွေး စားနိုင်တယ်၊
လူ့ဘဝမှာ ထမင်းစားဖို့က အဓိကမဟုတ်ဘူးလို့ အဖေ ခဏခဏပြောဖူးတယ်
မဟုတ်လား၊ ရေတစ်ခွက်သာ ပေး၊ အဖေ ဆရာကိုသက်ခိုင်နဲ့ စကားပြောချင်
တယ်”

ရေအိုးစင်မှာ အိမ်အောက်ထပ်တွင်ပင် ရှိ၏။ မောင်စောနောင်က
ရေတစ်ခွက် ခပ်ယူပြီး ဖခင်ကို ပေးသည်။ အဘိုးကြီးက ပါးလုတ်ကျင်း
ရေသောက်ပြီးနောက် စကားဆက်ပြော၏။

“အခုနင်က ဦး ပြောတယ်၊ ဦးတို့အိမ်ကို တခြား ရာထူး ဂုဏ်ထူး
ကြီးတဲ့လူတွေ မလာဘူး၊ ပုလိပ်အရာရှိတွေကတော့ လာတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ
ဆိုတော့ ဦး သား လူကလေးက ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကိုး၊ ဦး
ကလည်း စာရေး သပိတ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၁၀၇

အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သပိတ်ကြီးတုန်းကလေ၊ ဦး အဖမ်းခံရတယ်၊ ထောင်ထဲမှာ ငါးနှစ် နေခဲ့ရတယ်၊ ပုဒ်မ ၅ အကျဉ်းသမားပေါ့၊ ထောင်ထဲမှာတင် ဦး မျက်လုံးကွယ်ခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေခဲ့ရတယ်၊ ဖ-ဆ-ပ-လ အစိုးရ ကောင်းမှုပေါ့၊ အခုတော့ သူတို့က ဘာ... အဲ ဖ-ဆ-ပ-လ နဲ့ ပ-ထ-စ တဲ့... ဟုတ်လား၊ အခု ပ-ထ-စ ကို ကယ်တင်ရှင်အဖွဲ့ကြီး ဆိုပြီး တိုင်းပြည် က မဲအများကြီးပေး ရွေးကောက်လိုက်ကြသတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းကတော့ သူတို့အားလုံး အတူတူပါပဲကွာ၊ အခု ကယ်တင်ရှင်အဖွဲ့ကြီး တက်လာလို့လည်း ဦး အလုပ်ပြန်မရဘူး၊ ပင်စင်ဆိုတာလည်း ဝေးပေါ့ ဆရာရယ်၊ ထောင်ထဲက ရခဲ့တဲ့ ရောဂါတွေကလည်း မပျောက်တော့ပါဘူး၊ လူကလေးတို့ အမေ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းကျွေးလို့သာ ဦးလည်း ထမင်း မငတ်ဘဲ ဦး သားလည်း ကျောင်းတက် နေနိုင်သေးတာ”

အဘိုးကြီးက လေရှည်ကြီး ပြောသည်။ သူ့ခများမှာ ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေနေသော ရောဂါရှင် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံး မမြင်ရတော့သော ဒုက္ခိတ ဖြစ် သည်။ ရင်နာဖွယ်ကို ကြုံခဲ့ရသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်နာသမျှကို နားထောင်သူ ရှိလျှင် ပြောပြချင်ပေမည်။ ကိုသက်ခိုင်က နားလည်စာနာစွာဖြင့် ငြိမ်နေ၏။ ရင်တွင်း၌ ကရုဏာကလည်း မကင်း။

“အဲ... ဦး သားလည်း ကျောင်းတက်နေနိုင်သေးတယ် ဆိုတာ မမှန်ဘူး၊ သုံးခါကျ ဆိုပြီး ကျောင်းထွက်ခဲ့ရပြီးပြီလေ၊ ဆရာကိုသက်ခိုင်ကို တစ်ခု မေးချင်တယ်၊ ဦးတို့ သားကို ဦးတို့ အငတ်ခံပြီး ကျောင်းထားတယ်၊ ကျချင်လည်း ကျပေါ့လေ၊ ဦးတို့ အငတ်ခံနိုင်သရွေ့တော့ ဆက်ထားဦးမှာပဲ၊ ကာယကံရှင် ဦးတို့တောင် ဒီလောက် အနစ်နာခံနိုင်ရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဆရာတို့ တက္ကသိုလ်တွေက ကလေးတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်နေရသလဲ ဦး သိချင်တယ်၊ ကြုံတုန်း မေးလိုက်ချင်တယ်”

မောင်စောနောင်က ဖခင်၏ ဘေးတွင် မျက်လွှာချ နားထောင်နေရာ မှ ကိုသက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ကြည့်ပုံမှာ... “ကဲ ဆရာ ဖြေလေ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ပေါက်နေ၏။ သူ့ဖခင် မေးသော မေးခွန်းမှာ သူ မေးလိုသော မေးခွန်းပင် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြနေ၏။

ကိုသက်ခိုင်က သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ အဖြေရခက်သော မေးခွန်းပင် ဖြစ်သည်။ အဖြေရခက်သည်မှာ ဖြေစရာမရှိ၍ မဟုတ်။ အဖြေကို မေးသူက လက်ခံနိုင်ပါမည်လောဟု သံသယဖြစ်မိသောကြောင့်သာတည်း။

၁၀၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

နောက်ဆုံး၌ ကိုသက်ခိုင်က အမေးကို တိုက်ရိုက်မဖြေဘဲ ဆိုသည်။

“ဦးရဲ့ အမေးကို မဖြေခင် ကျွန်တော့် ခံစားချက်တစ်ခုကို ပြောပြပါရစေ”

“ပြောနိုင်ပါတယ် ဆရာ... ပြောပါ ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်က ကျွန်တော် မကွေးဈေးထဲ ရောက်တော့ ခရမ်းချဉ်သီးတွေကို အလကား ပေးပစ်ရသလောက်ရှိတဲ့ ဈေးနဲ့ ရောင်းနေရတာကို တွေ့ရပါတယ်။ တစ်ခါ မြသလွန်စေတီတော်က မျှော်ကြည့်တော့ သဲမြေပူပူမှာ စိမ်းနေတဲ့ ကိုင်းခင်းတွေကို တွေ့ရတယ်။ ခရမ်းချဉ်နဲ့ တခြားအသီးအနှံ ကိုင်းခင်းတွေပဲပေါ့။ နွေရဲ့ သဲသောင်မြေဟာ ဘယ်လောက် ပူတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ ခံစားခဲ့ဖူးပါတယ် ဦး။ ခဏမဟုတ်ဘဲ နေ့စဉ် ထာဝရ နေပူ သဲပူခံ စိုက်ပျိုးရတဲ့ ကိုင်းသမားတွေရဲ့ ဒုက္ခကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို စိုက်ပျိုးခဲ့ရတဲ့ အသီးအနှံတွေကို ဈေးမှာ ချရောင်းလိုက်တော့ ခြောက်ပြား တစ်ပဲပဲ ရတယ်။ တစ်နေ့လုံး သဲပူ နေပူခံ လုပ်ရလို့ သူ့ခမျာတွေမှာ ငွေငါးဆယ် မျိုး... တစ်ရာမျိုး ကျန်ပါ့မလား မသိဘူး”

အဘိုးကြီးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာမှ ခေါင်းခါပြ၏။

“မကျန်ဘူး၊ မကျန်ဘူး၊ အဲဒါတော့ ဦး ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“မကျန်နိုင်ပါဘူး ဦး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် သုံးသပ်ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်တော် အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ပညာတော်သင်ဘဝနဲ့ နေခဲ့ရစဉ်က မယုံနိုင်တာ ကြီးဖူးတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ တန်ဖိုးထား စားနေကြတဲ့ စပျစ်သီးဟာ သူတို့ပြည်မှာ သူတို့ငွေနဲ့ တစ်ပေါင်မှ ဆင့်အစိတ်ပဲ ပေးရတယ်။ ခရမ်းချဉ်သီးကျတော့ တစ်ပေါင်ကို တစ်ဒေါ်လာလောက် ပေးရတယ်။ တစ်ဒေါ်လာ ဆိုတော့ ဗမာငွေငါးကျပ်လောက်ပေါ့လေ။ တစ်ပေါင် ဆိုတာက အစိတ်သားကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိတယ်။ ဖရဲသီးဈေးကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် အလည်သွားရင်း သိခဲ့ရတယ်။ ကျိုင်းတုံဘက်မှာ ခရမ်းချဉ်သီး တစ်ပိဿာကို ကိုးကျပ်ပေး စားရသတဲ့။ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးမှာ တောင် ရာသီလိုက်ပြီး ခရမ်းချဉ်သီး တစ်ပိဿာကို ပြားလေးဆယ်ကနေ ခြောက်ကျပ်လောက် ပေးဝယ်ရတယ်။ ဒီရာသီမှာ မကွေးဈေးကျတော့ တစ်ပိဿာကို ပြားအစိတ်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါတောင် ဝယ်မယ့်လူ မရှိဘူး”

အဘိုးကြီးက ပါးစပ်ကြီး ဟပြီး ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်၏။ ထိုနောက် အံ့သြစွာနှင့် မေးသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၀၉

“ဆရာ... အဲဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“စိတ်ဝင်စားလို့လို့ ဆိုပါတော့ ဦးရယ်၊ ဆက်ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်က ခရမ်းချဉ်သီးကိုသာ နမူနာအနေနဲ့ ပြောပြနေတာ၊ ကျွန်တဲ့ အသီးအနှံတွေ မှာလည်း သဘောက အတူတူပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တောင်သူလယ်သမားကြီးတွေဟာ အရိုင်းပင်ကို အရိုင်းနည်းနဲ့ စိုက်ပြီး အရိုင်းသီးကို အရိုင်းဈေးနဲ့ပဲ ရောင်းနေကြရရှာသေးတယ်၊ မျိုးရွေးတာကစပြီး စိုက်တာ.. ပျိုးတာ.. ခူးတာ.. ဆွတ်တာ.. သိမ်းတာ.. ဆည်းတာ.. ဖြန့်ဖြူးရောင်းဝယ်တာကစပြီး သိပ္ပံနည်းကျကျနဲ့ ပြုလုပ်နိုင်တာတွေ ရှိတယ်၊ ကမ္ဘာမှာ ခရမ်းချဉ်သီးတို့.. ဖရဲသီးတို့.. ငှက်ပျောသီးတို့.. သရက်သီးတို့ကို အရပ်ထု ဆေးဆိုးပြီး မျက်စိနဲ့တင် အရသာခံ တင်းတိမ်နေရတဲ့ နိုင်ငံတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြည်မှာက ပေါများနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်သူတွေက ငတ်နေ မွဲနေရတယ်”

အတိုးကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဆက်လက် နားထောင်နေ၏။
မောင်စောနောင်ကမူ ကိုသက်ခိုင်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုသက်ခိုင် ဤမျှ စကားရှည်ရှည် ပြောနိုင်သည့်အတွက်မူ မအံ့သြ။ ကထိကတို့မည်သည် စကားပြောနိုင်၊ ပြောတတ်ကြသော လူတန်းစား ဖြစ်သည်။ သူ အံ့သြသည်ကား သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေ၍ မျက်လုံးလည်း ကန်းနေကာ ဘဝအတွက် မျှော်လင့်ချက် ကင်းစွာနှင့် ဆင်းရဲတွင်းနက်နေသူ တစ်ဦးကို အဖက်လုပ်ပြီး အရေးတယူ ပြောနေခြင်းကို ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ကိုသက်ခိုင် ပြောနေသော အကြောင်းအရာများကိုလည်း ဆင်စွယ်နန်းတော် ပေါ်မှ ကထိကတစ်ဦး၏ နှုတ်မှ ကြားရလိမ့်မည်ဟု မောင်စောနောင်သည် လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့။

ကိုသက်ခိုင်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒီပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့က စိုက်ပျိုးရေးနယ်ဆီကို သိပ္ပံပညာ ဝင်ရမယ်၊ စိုက်ပျိုးခြင်းဆီကိုလည်း ဝင်ရမယ်၊ သိုလှောင်ခြင်းဆီကိုလည်း ဝင်ရမယ်၊ ဖြန့်ဖြူးခြင်းဆီကိုလည်း ဝင်ရမယ်၊ သုံးဖက်စလုံးဆီ ဝင်ရမယ်၊ တစ်ဖက်တည်းဆီ ဝင်နေရုံနဲ့ အကျိုးမထူးနိုင်ဘူး၊ တစ်ခါတလေတော့ သိုလှောင်ခြင်းနဲ့ ဖြန့်ဖြူးခြင်းဟာ ပိုအရေးကြီးနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်၊ ယေဘုယျ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံဟာ ရာသီဥတုရော မြေအကျယ်အဝန်းနဲ့ မြေဩဇာ

၁၁၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ဘက်မှာရော သင့်တင့်ပါတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တောင်သူ လယ်သမားကြီးတွေ အထူးသဖြင့် မိုးခေါင်ရှေ့အရပ်က တောင်သူလယ်သမား ကြီးတွေဟာ ဇွဲ လုံ့လ ဝီရိယနဲ့ ပြည့်စုံကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရွှေထောင့်ကနေ ကြည့်ရင် သီးနှံ ပိုမိုထွက်ရေးထက် ထွက်သမျှ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိရေးက ပို အရေးကြီးနေတယ်။ မနက်ကဈေးမှာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကိုင်းသမားကြီး လို အသီးအနှံတော့ ထွက်အောင် သူ ကြိုးစားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ထွက်လည်း ထွက် နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရာသီချိန်မှာ ကုန်လှိုင်တော့ ဝယ်အားထက် ရောင်းအားက ကြီးနေတယ်။ ဒီတော့ ဈေးက မရဘူး။ ကုန်ကလည်း ပုပ်ကုန် ဖြစ်နေတယ်။ ချဉ်သီးပင်အောက် ချဉ်သီးရှားတယ် ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိတယ်။ အမှန်က ဒီ စကားပုံက ခြင်းချက်အဖြစ်နဲ့သာ မှန်ပါတယ်။ ယေဘုယျကတော့ ချဉ်သီးပင် အောက် ချဉ်သီးပေါနေပြီး ချဉ်သီးပင်နဲ့ ဝေးရာမှာ ချဉ်သီး ရှားနေတယ်။ ဆိုလို တာက ထုတ်လုပ်တဲ့ တောင်သူလယ်သမားမှာလည်း အကျိုးမရှိ၊ စားသုံးသူ တွေအတွက်လည်း ရာသီချိန်မှာ ပေါပေမယ့် ကျန်တဲ့အချိန်မှာ ငတ်နေရတယ်။ တစ်နေရာမှာ ပေါနေပေမယ့် တစ်နေရာမှာ ရှားနေရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သို့လှောင်ခြင်းနဲ့ ဖြန့်ဖြူးခြင်းဟာ ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတာပါ။ ခက်တာက ဒီအချက်တွေကို တက်ခဲ့တဲ့ အစိုးရတိုင်း မမြင်ဘူး။ တစ်ခါ ပညာရေးလောကက လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ ပညာရေး စနစ်မှာလည်း ဒီပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို မသင်ပေးနိုင် ဘူး။ သင်ပေးရကောင်းမှန်းလည်း မသိဘူး။ သင်ယူချင်တဲ့ လူငယ်တွေလည်း မရှိသေးဘူး။”

စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာမှ အဘိုးကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ကွက်ကျော်မြင်ဘိသည့်အလား တက်ကြွစွာနှင့် တိုက်တွန်းသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ဆရာ... ဦး သဘောပေါက်လာပြီ၊ ဦးက သုံးခါ ကျ ပြဿနာကို စမေးတယ်။ ဆရာက ဒီထိအောင် နိဒါန်းအခြေရည်ရှည် ပျိုးတယ်။ ဒီတော့ ဆက်ပါ ဆရာ၊ ဦး နားထောင်နေတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရယ်။ ကျွန်တော်လည်း နိဂုံးချုပ်ပါတော့ မယ်။ ဦးက စောစောက ပြောတယ်။ ဦးတို့က သားကို အငတ်ခံပြီး ကောလိပ်ပို့ တယ် ပြောတယ်။ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးတို့လို ကျောင်းသားမိဘတွေ ကုန်ရ တဲ့ငွေက ကျောင်းလခ၊ စာအုပ်ဖိုး၊ ကျောင်းဆောင်နေရင် ကျောင်းဆောင်ခ။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရေပယ်

၁၁၁

နောက် မုန့်ဖိုးနဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်စရိတ်၊ ခရီးစရိတ်၊ ဒါလောက်ပါပဲ။ အဲဒီ စရိတ်တွေအနက် ကျောင်းလခကလွဲရင် ကျန်တာတွေက ကိုယ့်သားသမီးအတွက် ချည်းပဲ ကုန်တာ။ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဘဏ္ဍာရေးရန်ပုံငွေထဲ ဝင်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းလခ ဆိုတာဟာလည်း ပညာရေးဘဏ္ဍာရန်ပုံငွေ သမုဒ္ဒရာမှာ မိုးတစ်ပေါက်လောက်ပဲ အရာရောက်တယ်။ ကျန်တဲ့ မြစ်ကြီးငါးသွယ် မြစ်ငယ် ငါးရာလို ပညာရေးဘဏ္ဍာရန်ပုံငွေထဲ အလုံးအရင်းနဲ့ စီးဝင်ရောက်လာတဲ့ ငွေတွေက ရှေးဆွေခုနစ်ဆက် နောက်ဆွေခုနစ်ဆက် တက္ကသိုလ်ကို မရောက်ဖူးတဲ့ မရောက်လိမ့်မယ့် တောင်သူလယ်သမားကြီးတွေရဲ့ အခွန်ငွေက လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ခမ္ဘာများက မကန့်ကွက်ကြဘူး။ ကန့်ကွက်ရကောင်းမှန်းလည်း မသိဘူး။ မသိတဲ့အပြင် သူတို့ငွေနဲ့ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရလာပြီး အရာရှိဖြစ်လာတဲ့ လူတွေကို ဆီးကြို ရှိခိုးနေကြရရှာသေးတယ်။ ဘယ်သူတွေက ပိုဝိုဖို့ကောင်းနေပါသလဲ ဦး”

အဘိုးကြီးသည် မဖြေ။ မမြင်ရသော မျက်လုံးကြီးများကသာ မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ကြောင်ကြောင်ကြီး လှမ်းကြည့်နေသည်။

မောင်စောနောင်က ကြားဝင်ဖြတ်မေး၏။

“အဲဒါနဲ့ သုံးခါကျပြဿနာဟာ ဘယ်လို ဆိုင်နေသလဲ ဆရာ”

“ဆိုင်နေတာပေါ့ မောင်စောနောင်၊ သုံးခါ မပြောနဲ့... တစ်ခါ ကျန်ခဲ့တောင် ကျောင်းသားတစ်ဦးဟာ အခွန်ထမ်း တောင်သူလယ်သမားတွေရဲ့ ငွေကို အများကြီး ဖြုန်းပစ်လိုက်ပြီးနေပြီ။ ကမ္ဘာမှာ ဓနရှင်နိုင်ငံတွေမှာရော၊ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံတွေမှာရော သုံးခါကျ မပြောနဲ့ တစ်ခါကျကိုတောင် သည်းမခံဘူး။ တစ်ခါကျဖို့ မပြောနဲ့... တက္ကသိုလ်အထက်တန်းပညာရဖို့ လူတိုင်းကို ခွင့်မပြုဘူး။ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ပြီး စာရိတ္တကောင်းသူတွေကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး ကန့်သတ်ခွင့်ပြု လက်ခံတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပညာရေး ဆိုတာဟာ ဓနရှင်နိုင်ငံအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်.. ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံအတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အနာဂတ်အတွက် အနစ်နာခံပြီး အရင်းအနှီး မြှုပ်ထားခြင်းပေကိုး၊ အရင်းအနှီး မြှုပ်ထားရပြီ ဆိုကတည်းက အရုံးကို ဘယ်သူကမှ မလိုချင်ဘူး။ ဒါက စီးပွားရေး ဓမ္မ နိယာမတစ်ခုပဲ”

မောင်စောနောင်က ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြီး မေး၏။

“ရှင်းရှင်းပြောပါ ဆရာ၊ ဆရာ ဆိုလိုတာက ဆရာဟာ သုံးခါကျ စနစ်ကြီးကို ထောက်ခံနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ကိုသက်ခိုင်၏ရင်မှာ ဆိုသွားသည်။ ကရုဏာဒေါသလည်း အနည်းငယ် ထသွား၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ အဘိုးကြီးက သူ့သားကို ဝင်မာန်မဲ ဟန့်တားသည်။

“လူကလေး... မင်း ဆရာကို ဒီလိုပဲ ပြောရသလား၊ နေရာတကာ မှာ နိုင်ငံရေးစကားရည်လှပွဲ မလုပ်နဲ့၊ အမှန်တရားကို ဆွေးနွေးတဲ့အခါမှာ ပညာရှိလို စကားပြော၊ စစ်သူကြီးလို မငြင်းနဲ့”

အဘိုးကြီး၏ အသံမှာ မမာသော်လည်း သြဇာသက်ဝင်နေ၏။ မောင်စောနောင်က ဣန္ဒြေပြည့်စွာနဲ့ ကိုသက်ခိုင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး တောင်းပန် သည်။

“ဆက်ပြောပါ ဆရာ၊ ဦး နားထောင်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ဦး သဘောပေါက်နေတာကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာစွာနဲ့ သိမိပါတယ်၊ သုံးခါကျ ပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နိဂုံးချုပ် ပြောရရင်တော့ တစ်ခါပဲ ကျလို့ ထွက်ရ ထွက်ရ၊ သုံးခါပဲကျလို့ ထွက်ရ ထွက်ရ၊ မကျဘဲ အောင်သွားသွား လက်ရှိပညာရေးစနစ်က မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ လူငယ်တွေဟာ ပြည်သူနဲ့ တောင်သူလယ်သမားကြီးတွေအတွက် ဘာအကျိုးကိုမှ ထိထိရောက် ရောက် မပြုပေးနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက လက်ရှိပညာရေးစနစ်ကြီး တစ်ခုလုံးက မှားနေတယ်၊ သုံးခါကျပြဿနာ ဆိုတာဟာ အဖုအပိမ့်တစ်ခုပဲ၊ နှာချေတာ.. ချောင်းဆိုးတာ.. သလိပ်ကပ်တာ တစ်ခုပဲ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ရောဂါရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာတစ်ခုပဲ၊ ရောဂါရဲ့ မူလဇစ်မြစ် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောပြချင်တာက ဒီလောက်ပါပဲ”

ကိုသက်ခိုင်က စကားအစသတ်လိုက်သည်။ လူကြီးက ဘာမှ မပြော ဘဲ လှုပ်ရှားနိုင်သည့် လက်တစ်ဖက်ကို ကိုသက်ခိုင်ဆီသို့ ကမ်းပေး၏။ အပူရှိန် ငွေ့ငွေ့သာ ရှိသော ထိုလက်ကို ပြန်လည်တုံ့ပြန် ဆုပ်ကိုင်ရင်းက ကိုသက်ခိုင်သည် လူကြီး၏ မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များကို မြင်ရ၏။

အဘိုးကြီးသည် မောင်စောနောင် ရှိရာဘက် ခေါင်းကို လှည့်လိုက် ပြီး အမိန့်ပေးသည်။

“လူကလေး... သွား၊ မင်းအမေကို ပြော၊ ဆရာ စားဖို့ တစ်ခုခု လုပ်ပေးပါလို့”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၁၃

ကိုသက်ခိုင်က လျင်မြန်စွာ ဝင်တားသည်။

“ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ ဦးရယ်၊ အခု ကျွန်တော် ပြန်ပြီး ထွန်းငွေတို့အိမ်မှာ ထမင်းစားရပါမယ်၊ ထွန်းငွေလည်း ဘဲသားဟင်းချက် ကျန်ရစ်ရဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးအိမ်ကို လာလည်တုန်း ဦးအိမ်က တစ်ခုခု စား သွားပါ၊ အကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လူကလေး အမေ ဈေးက ကျန်လာတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးပဲ၊ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းဖြစ်ဖြစ် စားသွားပါ ဆရာ၊ မောင်ထွန်းငွေရဲ့ ဘဲသားဟင်းကို ညစာမှဖြစ်ဖြစ် ဆရာ စားပေါ့၊ သွား... လူကလေး၊ သွားယူ ချေ”

ကိုသက်ခိုင် ထပ်မငြင်းနိုင်။ ထပ်မငြင်းနိုင်ရုံမက ပထမက ငြင်းခဲ့ မိသည်ကိုပင် နောင်တရမိ၏။

‘လူကလေး အမေ ဈေးက ကျန်လာတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး...’

ဤစကားက ကိုသက်ခိုင်၏ အသည်းနှလုံးကို သိမ့်သိမ့်ခါအောင် တုန်လှုပ်သွားစေလေသည်တကား။

‘လူကလေး အမေ... ဈေးက... ကျန်လာတဲ့... မုန့် ဟင်း ခါး...’

မောင်စောနောင်က အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ နှစ်ဦးချင်း ကျန်ခါမှ အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

“ဆရာ ပြောတဲ့ စကားတွေက ဦးကို သတိဝင်စေတယ်၊ ဘာလုပ် လုပ် ဘာကိုင်ကိုင် အတ္တစွဲနဲ့ ဆန္ဒစွဲတွေကို ဖယ်ထားနိုင်မှ တော်တယ်၊ ဆရာ နဲ့ စကားပြောချိန်အထိ ဦးမှာ အတ္တစွဲနဲ့ ဆန္ဒစွဲတွေ ရှိနေတယ်၊ အဲဒါတွေပေါ် မှီတဲ့ အတ္တကရဏာကလည်း ရှိနေတယ်၊ ဒီကနေ ဒေါသက ဝင်လာတယ်၊ ဦး ကြုံခဲ့ရတာနဲ့ နှိုင်းစာပြန်တော့လည်း ဦးရဲ့ ဒေါသတွေက သဘာဝကျနေ တယ်၊ ဆရာက ဦးဟာ ဆရာရဲ့ ဦးလေး ဦးကြီး ဘထွေးအရွယ် ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ တူမောင် ဦး တစ်ခု ပြောပြမယ်၊ ဦး မျက်လုံး ကွယ် သွားရတာ၊ ဦး ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေသွားရတာတွေဟာ သွေး လေ ဖောက်ပြန် လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီဒရာဂါတွေကို ထောင်က ဦးကို ပေးလိုက်တာတွေ ပါ၊ တူမောင် နားလည်ပါလိမ့်မယ်”

ဤအကြိမ်တွင်မူ ကိုသက်ခိုင် မျက်ရည်ဝဲမိသည်။ မိမိ မျက်ရည်ဝဲ မိသည်ကို မိမိသာ နားလည်သည်။ မိမိ မျက်ရည်ဝဲမိသည်ကို အဘိုးကြီး မမြင်နိုင်သည့်အတွက်ပင် ဝမ်းသာရသေးသည်။

၁၁၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကိုသက်ခိုင်သည် နင့်ဆို့နေသော လည်ချောင်းကို အားယူရှင်းပြီး တတ်နိုင်သမျှ အသံကို တည်ငြိမ်စေလျက် ဖြေ၏။

“ဦး ပြောတာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ် ဦး”

“တူမောင် နားလည်တယ်ဆိုတာ ဦး ယုံကြည်ပြီ၊ ဦးတို့ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း လက်ထက်က ပထမတစ်ကြိမ် သပိတ်မှောက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒီတုန်းက တစ်ပြည်လုံးက ဦးတို့ကို ထောက်ခံခဲ့တယ်၊ နောက် ၁၉၄၉ ခုမှာ တစ်ကြိမ် သပိတ်မှောက်ကြပြန်တယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကေအင်ဒီအို အရေးကလည်း ပေါ်နေတယ်၊ အင်းစိန်ကလည်း သူပုန်အောက် ကျနေတယ်၊ တစ်ပြည်လုံးဟာ ကြိမ်မီးဟုန်းတောက်သလို ပူနေကြတယ်၊ လွတ်လပ်ရေးကြီးတောင် ပြန်ဆုံးရှုံးရမယ့် အခြေအနေမှာ ရှိနေတယ်၊ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးရဲ့ အာရုံက လွတ်လပ်ရေး မဆုံးရှုံးဖို့ဘက်မှာတင် စိုက်နေကြတယ်၊ ရှိနေတဲ့ အစိုးရကို ထောက်ခံနေကြတယ်၊ ဒီတုန်း ဦးတို့က အထွေထွေသပိတ်ကြီးနဲ့ အစိုးရကို အကျပ်ကိုင်လိုက်တယ်၊ လက်တွေ့က ပြည်သူတွေကို အကျပ်ကိုင်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ပြည်သူတွေ ကမ္ဘာမီးလောင်ချိန်မှာ ဦးတို့က ဆီမီးခွက် ဝင်တောက်ပြလိုက်တာပဲ၊ ဦး ပြောတဲ့ အတ္တစွဲနဲ့ ဆန္ဒစွဲတွေလေ၊ ဒီတော့ ပြည်သူ့ထောက်ခံမှုကို လုံးဝ မရခဲ့ဘူး၊ ဒါထက် နေပါဦး၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက တူမောင် ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ကျောင်းသားပဲလား”

“တက္ကသိုလ်တော့ ရောက်နေပါပြီ ဦးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဗမာ့တပ်မတော်ထဲ ပြန်ရောက်ပြီး အင်းစိန် စစ်မျက်နှာမှာ တိုက်ခိုက်နေခဲ့ရပါတယ်”

“ဗိုလ်အဖြစ်နဲ့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သာမန် ရဲဘော်လေးဘဝနဲ့ပါ”

“အင်း... တူမောင်တို့က မှန်သွားသပေါ့၊ တူမောင်တို့ ဆိုတာက တူမောင်တို့ ဗမာ့တပ်မတော်ကြီးနဲ့ ဗမာ့တပ်မတော်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေပေါ့၊ ဦးတို့ကသာ မှားတာ၊ ဦးတို့ထက် ဦးတို့ကို လာမြှောက်ပေးတဲ့ လူစုတွေ မှားတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ကိုရော၊ ဦးတို့ကိုရော ပြည်သူက မထောက်ခံတော့ အင်း... ဦးတို့အနေနဲ့က ထောင်ထဲ ဝင်ရပြီး အခုတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းလေ၊ ဘယ်သူကမှ လာမကယ်တော့ဘူး၊ ကယ်လည်း မကယ်ချင်ကြတော့

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၁၅

ဘူးလေ၊ ဦးက မျက်စိကန်းပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေနေတဲ့ကောင်ကိုး၊ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ခေါ်ထားတဲ့ တော်လှန်ရေးဆိုတာမှာ ဦးအတွက် နေရာမှ မရှိ တော့ဘဲဟာကိုး၊ အဲ... လူကလေးကိုတော့ သူတို့ လာဂရုစိုက်နေကြပါလေရဲ့၊ အမှန် ဝန်ခံရရင် ဦးက သူတို့ကို သိပ်စိတ်မနာခဲ့မိဘူး၊ ဦးကို လူဖြစ်ရုံးအောင် ထောင်ထဲ ထည့်ထားခဲ့တဲ့ လူတွေကိုသာ မုန်းခဲ့မိတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း လူကလေး လုပ်နေတာတွေကို မတားမြစ်တဲ့အပြင် အားတောင် ပေးခဲ့သေး တယ်၊ လူကလေးတို့ ဘာတွေ လုပ်နေတယ် ဆိုတာတောင် မမေးမြန်း မစစ်ဆေး ခဲ့မိဘူး၊ လူကလေးတို့လည်းပဲ ဦးတို့ မှားခဲ့သလို အတ္တစွဲ ဆန္ဒစွဲတွေနဲ့ လုပ်နေ ကြသလား မသိဘူး၊ ဆရာ ရှင်းပြတဲ့ ရောဂါရဲ့ လက္ခဏာနဲ့ ရောဂါရဲ့ မူလ ဇာစ်မြစ်ကို ခွဲခြားကြည့်ကြရဲ့လား မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဆရာ ဘယ်လို ထင်သလဲ”

“မောင်စောနောင်ကို သိတာ မကြာသေးလို့ ကျွန်တော် တိတိကျကျ မဖြေတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိသမျှ လူငယ်တွေဟာ အမှန်တွေလည်း လုပ်နေကြသလို အမှားတွေလည်း လုပ်နေကြတာပဲ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူတို့ရဲ့ အခြေခံစေတနာကတော့ မွန်မြတ်သန့်ရှင်းကြပါတယ်၊ ခက်တာက လူငယ်တွေ ရဲ့ အင်အားတွေကို အသုံးချ အမြတ်ထုတ်နေတဲ့ လူတွေကလည်း အမျိုးမျိုး ရှိနေကြတယ်၊ ရေရှည်မှာတော့ လူငယ်တွေဟာ အမှန်တရားစင်စစ်ကို ရှာတွေ့ ကြမှာပါပဲ၊ အခု အနေတော့ အမှန်တရားကို ဟောပြောတဲ့ လူတွေက များနေ တော့ သူတို့ ခွဲခြားနိုင်ဟန် မတူသေးဘူး၊ တိုင်းပြည်ကိုယ်၌က ခွဲမှ မခွဲခြားနိုင် သေးဘဲ၊ လူကြီးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူရွယ်တွေကအစ စမ်းတဝါးဝါးပဲ ရှိ နေကြသေးတာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက် ထားတယ်”

မောင်စောနောင်က မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပန်းကန် ယူ၍ ထွက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားကြသည်။

မုန့်ဟင်းခါးမှာ အိုးကျွန်ကို နွေးထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် အဆီအနှစ် စုကာ လေးလေးပင်ပင် အရသာရှိနေ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် မုန့်ဟင်းခါး စားရင်း အိမ်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိ သည်။

ဝါးကြောထု ထရံကာနှင့် သက်ငယ်မိုး တဲတစ်လုံးသာ ဖြစ်သည်။ ထရံများမှာ အနည်းငယ် ဆွေးစပြုပြီဖြစ်ပြီး သက်ငယ်များမှာလည်း မိုးမကျမီ ပြင်ထိုက်အောင် ဟောင်းနေပေပြီ။ အိမ်နောက်ပိုင်းက ခြေတံရှည် ဖြစ်ပြီး

၁၁၆

တက္ကသိုလ်တုန်းနိုင်

အိမ်၏ အထက်ပိုင်းတစ်ဝက်မှာ ဝါးကြမ်း ခင်းထား၏။ အရှေ့ပိုင်း၌ ထရုံမှာ မြေစိုက်ဖြစ်ပြီး အခင်းမရှိ။ ထိုအရှေ့ပိုင်းမြေပေါ်တွင် ခုတင်ဟောင်းတစ်လုံးနှင့် စားပွဲဟောင်းငယ်တစ်လုံး ရှိသည်။ စားပွဲ၌ ကုလားထိုင်အစား ခွေးခြေတစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ခေတ္တ ဧည့်သည် လာလျှင် ယာယီထိုင်ခုံအဖြစ် သုံးဟန်တူသော ထောင်ထားသည့် ထင်းရှူးသေတ္တာဟောင်းတစ်လုံးလည်း ရှိသေး၏။ စားပွဲတစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ နံရံပေါ်တွင် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ချိတ်ထား၏။ စားပွဲပေါ်၌ ကျောင်းသုံးစာအုပ်အချို့နှင့် လက်ဆွဲ ရေနံဆီမှန်အိမ်တစ်လုံးကို မြင်ရသည်။

စားပွဲမှာ မောင်စောနောင်၏ စာကြည့်စားပွဲ ဖြစ်မှန်း သိသာသည်။ ခုတင်မှာမူ ခေါင်းရင်းပိုင်း၌ ခေါင်းအုံးအနီးတွင် ကွမ်းအစ်တစ်လုံး ရှိနေ၍ လည်းကောင်း၊ ခုတင်ဘေး မြေပေါ်၌ ထွေးခံတစ်လုံး ရှိနေသောကြောင့် လည်းကောင်း အပေါ်ထပ် မတက်နိုင်သော အဘိုးကြီး၏ အိပ်ရာသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကိုသက်ခိုင်က မောင်စောနောင်တို့၏ နံချာသော ဤအိမ်ငယ်လေးကို ကြည့်နေမိစဉ် ဟီး(လ်)မင်းကားလေးပေါ်မှ ရွန်းသစ်ဝင်းဖြူသော မောင်စောနောင်၏ ဝမ်းကွဲအစ်မကို သတိရမိ၏။ နံနက်က ‘ကျွန်တော် ကားမစီးချင်ဘူး’ ဟူသော မောင်စောနောင်၏ ငြင်းသံကိုလည်း ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။ ထိုနောက် ထပ်ကာ ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။

အဘိုးကြီးက ပြန်လည် စ,စကားပြောသည်။

“အင်း... မောင်စောနောင်လည်း ဒီနှစ် စာမေးပွဲ ထပ်ဖြေရဦးမယ်၊ လူကလေး မောင်စောနောင်... စောစောက မင်း ဆရာ ပြောသလို တိုင်းပြည် ဘဏ္ဍာဖြုန်းသလို မဖြစ်အောင် စာမေးပွဲတော့ အောင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ဦးပေါ့၊ အောင်ရင်တော့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ကြိုးစားပို့ရဦးမှာပဲ၊ အဲဒီမှာ တွေ့ကြရင် ဆရာရေ... ညီအရင်းလို စောင့်ရှောက်ပါလို့ တစ်ခါတည်း အပ်လိုက်ပါရစေ”

“စိတ်ချပါ ဦး၊ ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

ယဉ်ကျေးမှုအရသာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း မောင်စောနောင်သည် မိမိ၏ အစောင့်အရှောက်ကို ခံချင်မှ ခံမည်၊ မခံမည်မှာက သေချာ၏။ ဤအတွေးကြောင့် ပြုံးပြီး ကိုသက်ခိုင်က မောင်စောနောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မောင်စောနောင်ကလည်း ပြုံး၍ ပြန်ကြည့်သည်နှင့် ဆုံနေ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၁၇

မုန့်ဟင်းခါး စားပြီး စကား ဆွေဆက်ပြောနေပြီးနောက် ကိုသက်ခိုင်က အဘိုးကြီးကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာရာ ခြံဝအထိ မောင်စော့နောင်က လိုက်ပို့သည်။

“မောင်စော့နောင်... မောင်ညိုမှိုင်းတို့အိမ် လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ဘူး ဆရာ၊ အမေ့ကို ကူစရာ ရှိသေးတယ်၊ မနက်ဖြန် ကျ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ မတွေ့လည်း မန္တလေးမှာ ဆုံကြမယ် ဆရာ၊ ဒီနှစ် တော့ ကျွန်တော် စာမေးပွဲကို အောင်အောင်ဖြေမယ် စိတ်ကူးထားတယ်”

“အင်း... အောင်ပါစေလို့ ဆရာ ဆုတောင်းပါတယ်၊ ကဲ... တွေ့ကြ သေးတာပေါ့၊ သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မောင်ညိုမှိုင်း၏ အိမ်သို့ ကိုသက်ခိုင် ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဘဲသားဟင်း ကား မကျက်သေး။ သို့ရာတွင် ခွင်ပေါ်မှ အိုးမှ ရနံ့များက မွှေးကြိုင်နေ၏။

“ဆာပြီလား... သူငယ်ချင်း၊ ဘဲသားက မနူးသေးဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကြာတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ငါ အခုပဲ မောင်စော့နောင်တို့ အိမ်က မုန့်ဟင်းခါး စားလာတယ်”

ပထမသော် ထွန်းငွေသည် အပြစ်တင်သော လေသံနှင့်-

“မင်းကလည်းကွာ... ငါ ဟင်းချက်နေမှန်း သိရက်နဲ့ အလကား ထမင်းစားပျက်အောင်...”

ဟု ဆိုပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သွားသတိရဟန်နှင့် ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည့် သဏ္ဍာန်ဖြင့် တိုးတိုးညင်သာ ဆက်ပြော၏။

“အင်းလေ... မင်း မုန့်ဟင်းခါး စားမပေါ့.. စားရမပေါ့၊ ဆောရီး ပဲ... ငါ မှားသွားတယ်၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဟေ့ကောင်... မင်း ငါ့ကို တစ်ခု ကူမလား”

“ပြောလေ... ကူပါ့မယ်”

“မင်း ရောက်လာတော့ ငါ ဝက်စာကျွေးမလို့ ပြင်နေတာ၊ မင်းနဲ့ ကလည်း စကားကောင်း၊ တစ်ခါ... မင်း အချိန်မီ ထမင်းစားရအောင် ဘဲ လည်လှီးပြီး ချက်နေရတာနဲ့ ငါ့ဝက်တွေ အစာမကျွေးရသေးဘူး၊ အဟီး... အားတော့နာပါရဲ့ ကထိကကြီး၊ ငါနဲ့ ဝက်စာ ကူကျွေးပေးမလား”

၁၁၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းခိုင်

“ကျွေးပေးပါ့မယ်ကွာ... ကျွေးပေးပါ့မယ်၊ ဘယ်မလဲ... လာ သွားကြမယ်”

ထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်းနှင့်အတူ ဝက်စာ ကူကျွေးရင်း ကိုသက်ခိုင် ကြံကြံဖန်ဖန် ကြုံလာသရွေ့ကို တွေးနေမိ၏။

ဝက်တို့၏ အမည်များကို စတာလင်၊ ပေါက်စီတုံး၊ အိုင်စင်ဟောင်းဝါး၊ ချန်ကေရှိတ်၊ ကရူးရှက်ဟု ပေါက်ကရ မှည့်ခေါ်ထားသည့်... လောကကို အရွံတိုက်နေဟန်တူသူ... ဘဲတို့ စံရာ ဗွက်အိုင်သာမှ တက္ကသိုလ် လက်ဝဲ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်ဟောင်းတစ်ဦး။

ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေကာ မျက်လုံးများ ကွယ်နေသည့် စာရေးသပိတ် ခေါင်းဆောင်ဟောင်းတစ်ဦးနှင့် သူ့သား လူငယ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်၊ သူတို့ကို မုန့်ဟင်းခါးရောင်း၍ ရှာကျွေးနေရသော အမေအိုတစ်ယောက်...။

ပြီးတော့ ဟီး(လ်)မင်းကားနှင့် ဆရာဝန်ဘွဲ့ရထားသည့် ရွန်းသစ်ဝင်းဖြူ သော မိန်းမပျိုချော... မိန်းမပျိုချော၏ အစ်ကို၊ အစ်မနှင့် ကလေးငယ်တစ်ဦး။

နောက်... နွေဝယ် မြူရိပ်ရိပ်နှင့် လှပသော မြစ်မင်းဧရာ၊ လွမ်းဖွယ် သမိုင်းနောက်ခံနှင့် မြသလွန်စေတီတော်။

ဪ... ကျန်ပါသေးသည်။ ဆင်စွယ်နန်းပေါ်မှ ကထိက ကိုသက်ခိုင်။

ဇာတ်ကောင်တွေ စုံ၍ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုက သူ့ခေါင်းဝယ် ပွဲစည်း ပြည့်စုံလာသည်။

ဤဇာတ်လမ်းကို ဝေဟင်ထက်မှ လေယာဉ်မယ်လေးတစ်ဦးကမူ ကြိုက်နိုင်၊ မကြိုက်နိုင် မသိ။

ကိုသက်ခိုင်၏ အတွေးကို မောင်ညိုမှိုင်း၏ အသံကြီးက ဖျက်ဆီး လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်၊ ဝိုင်မနေနဲ့၊ မင်းကို စတာလင်နဲ့ ပေါက်စီတုံး က ပက်မလို့ စောင်နေတယ်”

အခန်း - ၉
»»» နှောင်းဘဝဟိုဆီ «««

ကိုသက်ခိုင်သည် ညနေစာကိုပါ ထွန်းငွေ၏ အိမ်၌ စားပြီး မိုးချုပ်မှ မကွေး
ကောလိပ် ကျောင်းအုပ်ကြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ညဉ့်အတန်ငယ် နက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဦးဘရီကမူ အိပ်ရာဝင်
နှင့်နေပြီ။

အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်း၌ ဆရာဦးမြသန်းက ကိုသက်ခိုင်ကို
စောင့်နေ၏။

“ဪ... ဦးမြသန်း စောင့်နေသကိုး၊ ကိုကြီးရီကော...”

“ဆရာကြီးက စာမေးပွဲအတွက် တစ်နေ့လုံး ပြင်ဆင်နေရလို့ မောမော
နဲ့ အိပ်ရာဝင်သွားပြီ ဆရာ”

“ဪ ဪ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ စာမေးပွဲက သန်ဘက်ခါ ဆိုတော့
ကိုကြီးရီ စပင်ပန်းပြီပေါ့”

ကိုသက်ခိုင်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးထက် ဝင်ထိုင်ကာ စီးကရက်
တစ်လိပ် မီးညှို့သောက်ရင်း ပြော၏။

ဦးမြသန်းက ကိုသက်ခိုင်ဆီ ထလာပြီး-

“ဆရာအတွက် စာတစ်စောင် ဆရာ”

ဟု ပြောရင်း စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ရိုသေစွာ ပေးလာသည်။

“ဆရာအတွက် စာ... ဘယ်သူ့ဆီကလဲ”

“မနက်က ဆရာ မောင်စောနောင်နဲ့ ထွက်သွားတဲ့အတွက် မမြင့်ဝေ ဟာ တော်တော်အံ့ဩသွားပုံရတယ်၊ စိတ်လည်း ထိခိုက်သွားပုံရတယ်”

ကိုသက်ခိုင်က “အင်း...” ဟု အင်းရှည်ကြီးတစ်လုံး ညည်းသည်။

“နေ့ခင်းက မမြင့်ဝေ တစ်ခေါက် လာပြီး ဆရာ့ကို ဒီနေ့ ညစာ ဖြစ်ဖြစ်၊ မနက်ဖြန် ညစာဖြစ်ဖြစ် သူတို့အိမ်မှာ ထမင်းလာစားဖို့ ဖိတ်တယ်၊ ဆရာနဲ့ မတွေ့တော့ ပြန်သွားပြီး ညနေက တစ်ခေါက် ပြန်လာတယ်၊ ဆရာ ကလည်း မရောက်သေးတော့ အဲဒီစာကို ပေးသွားတာပါပဲ”

ကိုသက်ခိုင်က စာအိတ်ကို ကြည့်သည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ လက်ရေးကို မြင်သော် သူ့ရင်က ခုန်လာ၏။

မဟုတ်ပါ။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကိုသက်ခိုင်၏ စိတ်က ဤသို့ ငြင်းနေ သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးများက သူ့ကို မလှည့်စား။

ကြာတော့ ကြာခဲ့လေပြီ။

သို့ရာတွင် ဤလက်ရေးများကို သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေ၏။ ဤ လက်ရေးနှင့် စာများကို သူ တရိုတသေ သိမ်းထားလျက်ရှိပြီးသည်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများက မလှည့်စားပါ။

ကိုသက်ခိုင်သည် တုန်ယင်သော လက်များနှင့် စာအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး စာကို ဖတ်သည်။

မောင်လေး သက်ခိုင်...

မနက်က မောင် ဘာလုပ်သွားတယ် ဆိုတာကို တခြားလူတွေ မသိပေမယ့် မမနွယ် သိတယ်၊ သိလို့လည်း ဝမ်းနည်းမိသလိုလို ရှိပေမယ့် မောင့်ကို မမနွယ် အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး၊ မောင် မာန ကြီးတယ် ဆိုတာကို မမနွယ် အသိဆုံးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်မာနဟာ မမနွယ်တစ်ယောက်အပေါ်မှာတော့ မထားထိုက်ဘူးလို့ မမနွယ် ယုံကြည်နေတယ်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၁၂၁

အချိန်တွေဟာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ဖြစ်ပြီးမှန်သမျှတွေကိုလည်း ပျက်ပြီးပြီလို့ ယူဆဖို့ အဘိဓမ္မာတတ်တဲ့ မောင့်ကို မမနွယ် မိကျောင်းမင်း ရေကင်းမပြုပဲပါဘူး။

မေတ္တာကို ယုံရင် အားလုံး ပြန်ဆုံတွေ့ကြရအောင်။

မမနွယ်မှာ ဒါလောက်ပဲ ပြောစရာရှိတယ် မောင်၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်သဘောအတိုင်းပါ မောင်၊ မောင်က တစ်သက်လုံး မောင့် သဘောအတိုင်း လုပ်ခဲ့လေသူမို့ မမနွယ် ရှေ့ဆက် ဘာပြောရမှန်း မသိပါဘူး မောင်။

မောင့်မမနွယ်

ကိုသက်ခိုင်သည် စာကို ဖတ်ပြီး အတန်ကြာစွာ ငိုနေ၏။ သူ မည်မျှ ကြာအောင် ငိုနေလေမှန်း သူ့ဘာသာသူ သိမည်မဟုတ်။ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေရသူ ဦးမြသန်းအတွက်မူ အတန်ကြာနေ၏။

ကိုသက်ခိုင်က ဖြည်းညင်းစွာနှင့် ခေါင်းမော်လာ၏။ သူ့မျက်နှာက လှုပ်ရှားမှုမရှိ။ တည်လွန်း... ငြိမ်လွန်း... သေလွန်းနေသည်သာ ရှိ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် ဂုဏ်ထူးတန်းကျောင်းသားကို နှုတ်တိုက်မေးခွန်း မေးသော ကထိက၏ တည်ငြိမ်သောအသံနှင့် မေးသည်။

“ဦးမြသန်း... ဆရာ မနက်စောစော မန္တလေးကို ပြန်ချင်တယ်၊ သန်ဘက်ခါ လေယာဉ်ပျံကို မစောင့်ချင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ မနက်မှာ ဘာနဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်နိုင်မလဲ”

ဦးမြသန်းမှာ ကြားရသော စကားကို မယုံမိ။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီးမှ သတိချပ်လိုက်ကာ ဖြေသည်။

“ရဲတံခွန် ကားတော့ ရှိတယ်၊ မန္တလေးအရောက် ပြေးတာပဲ၊ နေရာ ကျန်သေးသလားတော့ မသိဘူး၊ နေရာမရရင်လည်း ရေနံချောင်းအထိ ဆွဲတဲ့ ကားတွေ ရှိပါတယ် ဆရာ၊ ရေနံချောင်းကနေ မိတ္ထီလာကို ပို့ပေးတဲ့ တက္ကစီ တွေလည်း ရှိပါတယ်၊ မိတ္ထီလာ ရောက်ရင်တော့ မန္တလေးကို ရောက်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မနက် ဆရာ ပြန်မယ်၊ မနက်တော့ ဦးမြသန်း လိုက်ပို့ပေါ့၊ စက်ဘီးတော့ ရှိတယ်နော်”

“ရှိပါတယ် ဆရာ၊ ရုံးစက်ဘီးကို ဒီမှာပဲ ထားပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဖြင့် အားတော့မှာပါရဲ့၊ ဦးမြသန်းကိုပဲ ဒုက္ခပေးရမှာပဲ၊ မနက်ကျ ဆရာ့ကို လိုက်ပို့ပေးပါ၊ ဒါပါပဲ ဦးမြသန်း... ဝှဒ်နိုက်...”

“ဝှဒ်နိုက်... ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်က အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား၏။ ကျန်ရစ်သူ ဦးမြသန်းက ခေါင်းကုတ် စဉ်းစားသည်။ သူ့ကျေးဇူးရှင် ဆရာ ကထိကဦးဆန်းထွန်း၏ စကားကို နား၌ ပြန်ကြားယောင်လာ၏။

‘စာရေးဆရာ ဆိုတာက နည်းနည်းထူးသကွ၊ ထူးတယ်ဆိုလို့ တော်တယ်ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်းနဲ့တော့ နည်းနည်းကွာတယ်၊ လူဆန်းတစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ သိပ်တော့လည်း မအံ့သြနဲ့’

ဦးမြသန်းသည် ခေါင်းခါပြီး ထွက်ခွာသွား၏။

အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်း၌ ခုတင်ပေါ် ထိုင်ရင်း ကိုသက်ခိုင်သည် စာကို တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။

‘မောင် မာနကြီးတယ် ဆိုတာကို မမနွယ် အသိဆုံးပါ...’

ကိုသက်ခိုင်က စာကို အိတ်အတွင်း ထည့်ပြီး ခေါင်းကို ခါ၏။ အမှန်က သူ မာနကြီးကောင်း ကြီးလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မမနွယ်အပေါ် သူ မာနမကြီးနိုင်ပါ။ ဒါကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ သူ အသိဆုံးပါ၊ သူ အသိဆုံးပါ။ မာန မဟုတ်ပါ မမနွယ်... မာန မဟုတ်ပါ... ခံစားမှုတစ်ရပ်လို့ တော့ ခေါ်လေ မမနွယ်... ခေါ်ပါလေ...။

ကိုသက်ခိုင်သည် ပြတင်းဝနား သွားရပ်ပြီး အပြင်သို့ ငေးကြည့်လေသည်။

ရွက်ဝါတွေက သူ့ကို ကြွေပြေကြသည်။

ကြွေသံ၌ သရော်သံ ပါကြသည်။

‘ဟေ့... သက်ခိုင်... တို့တော့ ကြွေနေပြီ၊ အေးလေ... ကြွေနေကြပြီကွ’

သူတို့နှင့်အတူ လေရှူးက ဝှောင်ရင်း ရယ်သံပြုသည်။ ရက်ရက်စက်စက် ခက်ခက်မာမာ ရယ်သံပြုသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၂၃

မာန... နွေ၏ မာန... နွေသည် ခြွေနိုင်သောကြောင့် မာနရှိပေမည်။ ရှိထိုက်သည်။ သူက ခြွေနိုင်သူကိုး၊ လေရူးကလည်း ခြွေရေး စေတမန်ကိုး၊ ရွက်ဝါက ကြွေရဲ ကြွေနိုင်သူကိုး...။ သူတို့ ခြွေကြ... ကြွေကြပါစေ...။ ကန့်ကွက်ရန် မရှိပါ။ ကန့်ကွက်ရန် လုံးဝ မရှိပါ။

နှင်းမြူတို့ကသာ သိမ်မွေ့ တိုးလျှိုးစွာ ရွှေဝင်လာကြသည်။ နှုတ်ဆက်ဖို့ သိမ်မွေ့တိုးလျှိုးစွာ ရွှေဝင်လာကြပါသည်လေ။

ငွေလရောင်ကလည်း အသာအယာ ကျဆင်းပေးနေ၏။ ရွက်ဝါတွေ ပေါ်မှာလည်း ကျဆင်းပေးပါမည်။ နှင်းမြူတွေပေါ်မှာလည်း ကျဆင်းပေးပါမည်။ ကိုယ်ကတော့ အေးမြရမည့်သူကိုး။

ဥဩသည်မှ တေးကို ဆိုနေသည်။ လာမည့်နေ့အတွက်လည်း မဟုတ်။ သွားမည့် ဆောင်းအတွက်လည်း မဟုတ်။ သူကတော့ သူ့အတွက် တေးကို သူ ဆိုနေလေ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် ပြတင်းဝမှ ခွာပြီး သေတ္တာကို ဖွင့်လျက် စာအုပ်ကို ယူသည်။ လေယာဉ်ပျံထက် သူ ဖွင့်ယူဖတ်မိသော မှတ်တမ်းစာအုပ်ပေပင်။ ကိုသက်ခိုင်သည် ဖောင်တိန်ကိုယူ၍ စာအုပ်၏ စာမျက်နှာသစ်၌ ရေးသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ဂိမာန်ခါတွင်းပေမယ့်... ဆောင်းရိပ်တွေ ကြွင်းထင်ဆဲပါပဲ မမနွယ်၊ ငွေနှင်းနဲ့ တိမ်ရောင်ရှိမှာ သီဂီရောင်ရွက်တွေကလည်း ကြွေသက်မဆုံးအောင် ရှိနေတယ်။

ကျွန်တော့် သည်းမဟီက ဘဝရာသီကိုလည်း နွေကန္တာဦးရယ်လို့ပဲ တင်စားခေါ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဆယ်ကျော်နှစ်က စခဲ့ရတဲ့ သမုဒယနှင်းလွှာမှန်မှန်ဟာ ကျွန်တော့်ရင်မှာ မလွှမ်းခြုံတတ်လွှမ်းခြုံတတ်နဲ့ လွှမ်းဟုန်မပြတ်ရုံ ရှိနေသေးတယ်။

နွယ်ဦးမွန်မို့ ချစ်ထွတ်တင်ခဲ့ရပါတယ် မမနွယ်၊ ကျွန်တော့် နာမည်ဟာ သက်ခိုင်မို့လို့ ပညတ်နဲ့ ဓာတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော့် ချစ်သက်ဟာလည်း... ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ ခိုင်ခလေးနဲ့ ရှိနေရပါတယ် ဆိုရင်... တစ်ခါတုန်းကလိုပဲ မျက်ရည်ဝင့်ဝင့် ရင်နင့်နင့်နဲ့ မမနွယ်က ပင့်သက်ကိုသာ ရှိုက်လေးဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်...။

ဒါပေမဲ့ မမနွယ်တို့က မျက်ရည်တဝင့်... ပင့်သက် တစ်ရွက်နဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ... မေ့ပစ်လိုက်ပါလို့ ပြောနိုင်စွမ်းတဲ့ မိခင်ဂိုဏ်းဝင် မေတ္တာရှင် မိန်းမသားတွေကိုး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ငမိုက်သား ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားကိုတော့ ပညာက ဆုံးမလို့ လက်ခံကျင့်သုံးနိုင်ပါတယ်။ အင်း... ကျင့်သုံး နိုင်ပြီလို့ ထင်မိပါတယ်လေ...။

မေ့ဖို့ကတော့ မမနွယ်... မလွယ်ပေဘူး။ အကြောင်းက တော့ ယောက်ျား ဆိုတာဟာ မျက်ရည်ကျခွင့် မရှိလို့ပါဘဲ မမနွယ်၊ မျက်ရည်ကျခွင့် မရှိတော့ ရင်ကိုလည်း မဖွင့်သာဘူး။ ရင်ကို မဖွင့် သာတာကလည်း နှလုံးသားက ခံစားမှုဟာ မေ့လျော့ခြင်းနယ်ပယ်ဆီ ကူးဖို့ မျက်ရည်တံတား မရှိလို့ပါဘဲ... ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ဘုရားဆုပန် မင်းယောက်ျားလို့ ကြွေးကြော်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ရင်ကော့နေပြကြရတယ်။ ကော့နေတဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ရှိနေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေသာ အသိဆုံးပါ။ မျက်ရည်မကျရဲ... မငိုရဲတဲ့... ကမ္ဘာမြေပြင်က ဟန်ဆောင်သူ သူရဲကောင်း ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေသာ အသိဆုံးပါ...။

ဟန်ဆောင်သူ သူရဲကောင်းတွေအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဆက်နေရဦးမယ်။ အဲဒီလို ဆက်နေရဲဖို့အတွက် မိန်းမတွေကို ဆက်လက် ရွတ်ချနေကြရဦးမယ်။ သစ္စာမဲ့သူတွေလို့ ဆက်လက် ရွတ်ချနေကြရဦး မယ်။ နောက်ဆုံး လဲလျောင်းနိုင်ရာ.. မှီခိုနိုင်ရာ.. အားကိုးနိုင်ရာ... မေတ္တာရှင် မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ ရင်ခွင်ကို မတွေ့မချင်း ကျွန်တော်တို့ က ဘဝရဲ့ အမှန်တရားတွေကို ပညာသားပါပါနဲ့ ရှောင်တိမ်းနေကြ ရဦးမယ်။

မမနွယ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ရှောင်တိမ်းလေရဦးမှာပဲ မောင့် မမနွယ်ရေ... ။

ကိုသက်ခိုင်သည် စာရေးခြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် စာအုပ် ကို ပိတ်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။
နောက်ဆုံး... မီးကို မှိတ်၍ အိပ်ရာဝင်သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၂၅

ပြတင်းက ငွေလရောင်ကမူ ထိုးဝင် ကျရောက်လာနေ၏။ ဥဩ
ငှက်သံကလည်း တလွင်လွင် ဝင်လာနေ၏။
တလွင်လွင် ပဲ့တင်ထပ် ဝင်လာနေ၏။

နံနက်စောစော၌ ကားဆိပ်ကို ဦးမြသန်း လိုက်ပို့သဖြင့် ကိုသက်ခိုင်
ရောက်လာသည်။

ကံအားလျော်စွာ ရဲတံခွန်ကားကြီးပေါ်၌ တစ်နေရာစာ ရသည်။
ကားကြီး၏ ဒီဇယ်အင်ဂျင်စက်သံသည် တဂျုတ်ဂျုတ် တတုန်တုန်
မြည်ဟည်းနေ၏။

ကားထွက်ခါနီးတွင် ကိုသက်ခိုင်က ဦးမြသန်းကို ပြောပြသည်။
“ဆရာ အခုလို ရုတ်တရက် ပြန်သွားတာကို ဦးမြသန်းတော့ အံ့ဩ
မှာပဲ”

အမှန်ပင် ဦးမြသန်းက အံ့ဩသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ ပြန်မဖြေဘဲ
ငြိမ်နေ၏။ ဦးမြသန်း၏ စိတ်ကို ရိပ်မိဟန်နှင့် ကိုသက်ခိုင်က ရှင်းပြသယောင်
ဆိုသည်။ စင်စစ်ကား ရှင်းပြခြင်းထက် ပဟေဠိတစ်ရပ်ကို ထပ်တုတ်သွား
သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

“ဘောကျော်နဲ့ ဘောသော ဇာတ်လမ်းက နောင်ဘဝမှာ ဘုရင့်
သမီးတော် ဖြစ်သွားတဲ့ နှမကို သွားသတိရမိတယ် ဦးမြသန်း၊ ခမျာဟာ
မင်းသမီး စည်းစိမ်မှာ ပျော်နေလေမှ ပန်းချီဆရာဟာ ဆတ်ဆော့ပြီး ဘဝဟောင်း
ကို အမှတ်ရမယ့်ပုံကိုမှ သွားဆက်မိပလေတယ်၊ မင်းသမီးကလေး ရင်ကွဲမှာ
ကျပြီး သေလွန်တော့ ဒီပန်းချီဆရာဟာ ဘယ်လောက်များ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရှာ
မယ် မသိဘူး၊ အင်း... အခု ဆရာ ရုတ်တရက် မကွေးက ထွက်သွားရတဲ့
အကြောင်းကတော့... ဦးမြသန်း၊ ဆရာဟာ အဲဒီပန်းချီဆရာလို မဖြစ်ချင်
လို့ပါဘဲ”

ကားကြီးက စထွက်၍ ဦးမြသန်းမှာ ပဟေဠိအနက်ကို မေးမြန်းခွင့်
မရတော့ဘဲ လက်ပြရင်း ကျန်ရစ်ရှာ၏။

နံနက်စောလှသေးသဖြင့် နေထွက်မပြုသေး၊ ရောင်နီတွေကမူ သန်း
နေ၏။

မြို့နယ်နိမိတ် လွန်၍ လွင်တီးခေါင်ကို စတင်ဖြတ်ပြေးမိသောအခါ မြေပြင်မှောင်ပြာပြာကို တစ်ပိုင်း ခြုံလွမ်း အုပ်ထားသည့် ပတ္တမြားရောင် ရဲသော အရှေ့မိုးကောင်းကင်ကို ဘွားခနဲ တွေ့ရ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် စိတ္တဇကမ္ဘာကဲ့သို့ ပြန့်ပြော လွတ်လပ် နေသည်။ အဆီးအတား ကင်း၍ အသက်မဲ့ကာ ဆိတ်ဆိတ်သုဉ်းသုဉ်း ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ရှိနေ၏။ နိစ္ဆေညှိမှောင်နေသဖြင့် မသိမသာ ချောက်ချားဖွယ်လည်း ဆောင်နေ၏။

အလွန်ဝေးသော အရပ်၌သာ တောရိပ်လိုလို တောင်ရိပ်လိုလို မပီ မသသော သဏ္ဍာန်တို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မပီသသော သဏ္ဍာန်တို့က ပတ်လည် လည်း လှည့်နေကြသည်။

နတ်မောက်လမ်းဆုံ ရောက်သော် ကားကြီးသည် လက်ဝဲဘက် ချိုး ကာ ရေနံချောင်းမြို့ဆီ ရှေးရှုလိုက်၏။

အမှန်မှာ... ကားပေါ်မှ ခရီးသည်တစ်ဦးကမူ ရေနံချောင်းမြို့ဆီ ရောက်နှင့်နေသည်။ သူ ရောက်နေသော ရေနံချောင်းမြို့ကား ဤကားကြီးနှင့် ဤကားပေါ်မှ ခရီးသည်တို့ မရောက်နိုင်သော ရေနံချောင်းမြို့ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်မှ ရေနံချောင်းမြို့ ဖြစ်သည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ် ဆောင်းကာလ နှင်းမှုန်မှုန်မှ ရေနံချောင်းမြို့ ဖြစ်သည်။

မောင်သက်ခိုင်နှင့် သူ့အစ်မ မလေးနွယ်တို့၏ ချစ်ဖွယ်.. လွမ်းဖွယ် အံ့ဖွယ်ရာသော ရေနံချောင်းမြို့သာ ဖြစ်လေပါသည်တကား။

အခန်း - ၁၀

»» မေတ္တာစုံ ငုံ့လေစ ◀◀

ကုန်းထူ၊ နေပူ၍ ဖုန်ပေါသည်ဟု နာမည်ပျက်သော ရေနံချောင်းမြို့သည် ဆောင်း၏ ဓနုရာသီ နတ်တော်လရက်အတွင်း တစ်ညနေခင်း ဖြစ်သောကြောင့် နေကား အလွန် မပူပြင်းလှ။ ကုန်းကမူ တောင်မိုမိုတို့ထက် ဖုန်နှင့်ရောသော နှင်းမြူပြာဝေဝေတို့က ပါးပါးမှုန်မှုန် သိုင်းရစ်ခြုံနေသည်။

ပြေပြစ်ချောမွတ်သော ဝါဒိဆွန်ဝေးလမ်းတစ်လျှောက် တောင်မှ မြောက်သို့ အော်စတင်အမျိုးအစား ကားနက်ကလေးတစ်စီးသည် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် မောင်းနှင်၍လာ၏။

ကားလေးသည် ဝင်ဆာဝေးလမ်းနှင့် ဘေးမဲ့ချောင်း ဆုံရာ ထောင့်၌ ရပ်လိုက်သောအခါ စိမ်းပြာနုရောင် ဂါဝန်ဝတ်ထားသည့် အသားဝါဝါ မျက်လုံး ကြည်ကြည် မျက်တောင်ကော့ကော့နှင့် အသက် ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်ခန့်အရွယ် သူငယ်မလေးတစ်ဦးသည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍လာသည်။

သူငယ်မလေးသည် သူ့လက်ညှိုးလှလှလေးကို ထောင်ပြလျက် ဒရိုင်ဘာအား ပြုံးတည်တည် မျက်နှာထားနှင့် သတိပေး၏။

၁၂၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဒါပဲနော် ဦးလေးကိုချစ်တိုး၊ နွယ် ဒီကို လာတာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကိုရော... အန်တိုကိုရော မပြောရဘူးနော်၊ ဘွားဘွားက လွတ်လို့ လာတာ၊ ဦးလေးကိုချစ်တိုး သူတို့ကို ပြန်ပြောရင် နွယ်ကလည်း ဘွားဘွားကို ပြန်တိုင် မှာပဲ... သိလား”

စိတ်ရှည် သဘောကောင်းဟန်တူသော ဒရိုင်ဘာ ကိုချစ်တိုးက ခွင့်လွှတ်ကြင်နာစွာ ပြုံးရင်း ချိုသာစွာ ဖြေ၏။

“အေးပါ နွယ်ရာ... နင် ပြန်လာတိုင်း ဒီလာတာ ငါ ပြန်တိုင်ဖူးလို့ လား၊ နင် ပဲလုံးကြော်တွေ အများကြီး စားတာကော တိုင်ဖူးလို့လား၊ ပြီးတော့ ကားကို ပင်းချောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး... ချောင်းနိမ့်မှာ ရေဆေးပါတယ်လို့ ငါ အမြဲလိမ်ပေးတယ် မဟုတ်လား”

နွယ်သည် ပါးချိုင့်ကလေး ခွက်ဝင်သွားအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး စကား ပြန်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ နွယ် သိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နွယ်က ကြောက်လို့ ပြောတာပါ”

“အေးပါ... မကြောက်ပါနဲ့၊ သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ၊ မကြာနေနဲ့ နော်၊ ပင်းချောင်းအထိ သွားဦးမယ် မဟုတ်လား၊ အပြန်မိုးချုပ်နေဦးမယ်”

နွယ်သည် လမ်းတစ်ဖက် ကူးပြေးမည် လုပ်ပြီးမှ -

“ဪ... မှုလိုက်တာ ဦးလေးကိုချစ်တိုး၊ နွယ်လွယ်အိတ် ပေးဦး” ဟု ဆိုသည်။

ကိုချစ်တိုးက ရှေ့ခန်းထိုင်ခုံပေါ်၌ ကျန်ရစ်သော နွယ်၏ လွယ်အိတ် ကလေးကို လှမ်းပေးသည်။

နွယ်သည် လွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် လွယ်အိတ်အတွင်းရှိ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်၍ စမ်းကြည့်သည်။ ကျေနပ်မှ တစ်ခါ သူ့ဂါဝန် အင်္ကျီအိတ်ကလေးကို စမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ဂါဝန်အင်္ကျီ အိတ်ကလေးက ဖောင်းဖောင်းလေး ဖြစ်နေ၏။

နွယ်က သူ့အမေရီကန်ဆံတောက်မှ ဆံပင်လေးများ လှုပ်ယမ်းသွား အောင် ခေါင်းကလေးကို ဘယ်ငဲ့ ညာငဲ့ပြု၍ ကားအသွားအလာကို ကြည့်ပြီး လမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၂၉

ဘေးမဲ့ချောင်းဘေး တမာပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်၌ ဝါးလေးတိုင် ထူပြီး သက်ငယ်မိုးလျက် အကာမရှိသော တဲတစ်ခုအောက်တွင် အသက် သုံးဆယ်ခန့် မိန်းမရွယ်တစ်ဦးသည် တပွက်ပွက် ဆီဆူနေသော အကြော်ဒယ်အိုးတွင်းသို့ မုန့်စိမ်းသစ်များ ထည့်ကာ ယောက်မနှင့် အသာရွေ့လျက် ရှိ၏။

နွယ်က ရှူးဖိနပ်သံကလေး တဂေါက်ဂေါက်ပြုရင်း အကြော်ဖိုအနီး ကပ်သွားပြီး လှမ်းခေါ်သည်။

“ဒေါ်လေးသက်သက်...”

မိန်းမရွယ်က လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့သြဝမ်းသာဟန် လှမ်းနှုတ်ဆက်၏။

“ဟော... နွယ်ပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ၊ ကျောင်းမပိတ် သေးဘူး မဟုတ်လား”

“မပိတ်သေးဘူး ဒေါ်လေး၊ ဘွားဘွားက ဘိုးဘိုး ဆုံးတဲ့နေ့ သုံးနှစ် မြောက်တဲ့ အဲဒါ အလှူလုပ်မလို့တဲ့၊ နွယ် ခွင့်ငါးရက်ယူပြီး ပြန်လာရတာ၊ ဒါပေမဲ့ စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေ ခံနေတော့ ကျောင်းသုံးရက်တည်း ပျက်မှာပါ”

နွယ်သည် စကားအဆုံး၌ သူ့ဒေါ်လေးအနီးတွင် ဆောင့်ကြောင့်လေး ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ လွယ်အိတ်ကိုမူ ပြာထူသော မြေနှင့် မထိအောင် သူ့ရင်ခွင်၌ ပိုက်ထားလိုက်၏။

နွယ်ဒေါ်လေးသက်သက်က သူ ခုထိုင်ထားသော ဖင်ထိုင်ခုံကို သူ တင်အောက်မှ ဆွဲနှုတ်ယူပြီး နွယ်ထံ လှမ်းပေးသည်။

“သမီး... ဒီပေါ်မှာထိုင်၊ သမီးဂါဝန် ပေကုန်ဦးမယ်”

နွယ်သည် ဖင်ထိုင်ခုံကို လှမ်းယူပြီး ထိုင်လိုက်၍ အနီးရှိ ဆန်ခါပေါ်မှ အကြော်မုန့်တစ်ခုကို နှိုက်ယူစားသည်။

“ဒေါ်လေးသက်သက်...”

“ဘဝလဲ နွယ်”

“ဒေါ်လေးသက်သက်က အရင်တုန်းကလို မလှတော့ဘူး”

ဒေါ်လေးသက်သက်က မဖြေ။ ပြုံးရုံဖြုံးပြီး လင်ပန်းတွင်းမှ မုန့်ဖတ်များ ကို နယ်နေ၏။

နွယ်ကသာ အကြော်မုန့်ကို ဝါးရင်း ဒေါ်လေးသက်သက်ကို စိုက် ကြည့်နေမိ၏။

၁၃၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုင်း

ဒေါ်လေးသက်သက်၏ ဆံပင်တို့မှာ ဆီမရှိ၍ နီကြန့်ကြန့် ဖြစ်နေသည်။ ဤနီကြန့်ကြန့် ဆံပင်တို့ထက် ပြာတွေက ပွေးပွေးဖြူအောင် တင်နေသည်။ ယခင်က ဒေါ်လေးသက်သက်၏ မျက်တောင်ကြီးများမှာ ရှည်၍ ကော့သည်ကို နှယ် မှတ်မိသည်။ ယခု ဒေါ်လေး၏ မျက်တောင်တို့ကား ကော့တော့ကော့ သေးသည်။ မရှည်တော့။ ဒေါ်လေး၏ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းတို့တွင် ကြေးကွက် ကျားထင်နေ၏။ ကြေးလွတ်သော နေရာတို့က မှိန်ဖျော့ဖျော့ ဝါနေသေးသည်။ ဒေါ်လေး၏ လက်များ၌ အမွေးအမှင် မရှိတော့။ အသားက ဝင်းဝါဆဲ ဖြစ် သောကြောင့် ထိုးထောင်ပေါ်လွင်နေသော အကြောစိမ်းကြီးများကို မြင်နေရ၏။ ဤအကြောစိမ်းများ ထိုးထောင်ဖြာထွက်နေသော လက်ခုံပေါ်တွင် မုန့်ညက်ရည် ဖြူဖြူတို့က ပေကျဲနေ၏။

ဒေါ်လေး ဝတ်ထားသော ရုံသားအင်္ကျီမှာ အိမ်က အစေခံ လှခင် တို့ ဝတ်ထားလျှင် ဆီချေးတက် ညစ်ပတ်သည်ဟု မေမေက ဆူပူပြီး ချွတ်ခိုင်း မည့် အင်္ကျီဘဝ ရောက်နေသည်။ ဒေါ်လေး၏ သရက်ထည် ထဘီမှာ အကွက် ပေါ်သေးသော်လည်း ညစ်နွမ်းနေ၏။

နှယ်သည် သက်ပြင်းလေး ရှိုက်လိုက်ပြီး သူ့ဒေါ်လေးကို ခေါ်သည်။

“ဒေါ်လေးသက်သက်...”

ဒေါ်လေးသက်သက်က ကျက်နေပြီဖြစ်သော အကြော်များကို ဆန်ခါ ဖောက် ယောက်မနှင့် ဆယ်ရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ စကားပြန်၏။

“အင်... ဘာလဲ နှယ်”

“ဒီမှာ... လှည့်ကြည့်စမ်းပါ ဒေါ်လေးရဲ့”

ဒေါ်လေးသက်သက်က လှည့်ကြည့်သည်။

နှယ်က လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ငွေစက္ကူတစ်ထုပ်ကို ယူပြ၏။ ငွေစက္ကူ ထုပ်ထက်တွင် သရဖူဆောင်းထားသော ဗြိတိသျှအင်ပါယာသခင် ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ပုံတော်က မပြုံး မရယ် ရာဇဏုဒြေအပြည့်နှင့် ရှိတော် မူနေ၏။

“အားလုံးပေါင်း တစ်ထောင်... တဲ့၊ တစ်ထောင် ဆိုတာ တစ်ရာ တစ်ရာ တစ်ဆယ်... တဲ့ သီလား သက်သက်၊ ဘွားဘွားက သက်သက်ဖို့ နှယ်ကို ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၁၃၁

ဒေါ်လေးသက်သက်၏ မျက်နှာသည် ညှို့သွား၏။ လေသံမှာလည်း မသိမသာ မာပြီး ပြောသည်။

“မိလေးနွယ်... နင် ဒါတွေ ဒေါ်လေးဆီ ယူလာပြန်ပြီလား”

မိလေးနွယ် ခေါ် မလေးနွယ် ခေါ် နွယ်က ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြော ရမှန်းမသိ။ သူ့ဒေါ်လေးသက်သက်ကိုသာ မျက်လုံးဝန်းဝန်းလေးများနှင့် သနား ဖွယ် ပြန်ကြည့်နေ၏။

ဒေါ်လေးသက်သက်ကသာ သတိဝင်သွားဟန်နှင့် လေသံပျော့ပြီး ဆိုသည်။

“နွယ် လာတိုင်း ဘွားဘွားဆီက ငွေတွေ ယူယူလာတယ်၊ ယူလာ တိုင်းလည်း ဒေါ်လေး ဘယ်တုံးက လက်ခံဖူးလို့လဲ”

မလေးနွယ်ကလည်း ထိုအခါကျမှ သူ့အသံချိုချိုလေးနှင့် ပျော့ပျော့ ပြောသည်။

“အင်းလေ... ဒါကို နွယ် သိသားပေါ့၊ ဘွားဘွားက ယူသွား ဆိုတော့လည်း နွယ် ယူလာရတာပဲ၊ ဒေါ်လေးက ပြန်ယူသွား ဆိုတော့လည်း နွယ် ပြန်ယူသွားရတာပဲ၊ ဘွားဘွားနဲ့ ဒေါ်လေး ကြားမှာ နွယ်က ဘာလုပ်ရ တော့မလဲ”

မလေးနွယ်က အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် လူကြီးဆန်ဆန်လေး ညည်း လိုက်သောကြောင့် ဒေါ်လေးသက်သက်မှာ ရင်ထုမနာ ဖြစ်သွားပြီး ရုတ်တရက် စကားမပြန်နိုင်။ နွယ်ကသာ ပျော့ပျောင်းသွားသော သူ့ဒေါ်လေး၏ မျက်နှာ ကို မြင်ရသဖြင့် ထပ်မံတိုက်တွန်းသည်။

“ဒေါ်လေးသက်သက်”

“ဘာလဲကွယ်... နွယ်ရယ်”

“ဦးလေးစိုးခိုင်တို့ သပိတ်မှောက်ထားတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ... နွယ် သိသားပဲ၊ မနှစ် ပြာသိုလကတည်းကပဲဟာ”

“ဒါဖြင့် ဒေါ်လေးတို့ လခမရတာ ကြာပြီပေါ့”

ဒေါ်လေးသက်သက်သည် မဖြေဘဲ အကြော်အိုးကိုသာ မွှေနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... မရပါဘူး၊ ဒေါ်လေး အကြော်ရောင်းရတာနဲ့ စားနေကြရတာ မဟုတ်လား၊ မောင်လေးသက်ခိုင်တောင် ကျောင်းထွက်လိုက် ရပြီဆို”

၁၃၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“နွယ် ဒါတွေ ဘယ်က သိသလဲ”

“သိတာပေါ့၊ ဦးလေးကိုချစ်တိုးက ပြောပြတယ်၊ ဘွားဘွားကလည်း သိသွားလို့ ဒီပိုက်ဆံတွေ ပေးခိုင်းလိုက်တာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ယူနော်... နော်... ဒေါ်လေး”

“မယူပါရစေနဲ့ နွယ်ရယ်... သူတို့က ဒေါ်လေးတို့ကို သေခန်းဖြတ်ထားခဲ့တဲ့ လူတွေ မဟုတ်လား၊ သေခန်းဖြတ်ထားပြီးမှ ငွေတော့ မကူကြပါနဲ့၊ ဒေါ်လေးကို ချစ်ရင် နွယ်လည်း ပိုက်ဆံတွေ ဇွတ်လာလာမပေးနဲ့၊ အဲဒီလို လာလာပေးနေရင် နွယ် နောက် ဒေါ်လေးဆိုင် မလာရတော့ဘူး”

နွယ်သည် ခေါင်းလေး စိုက်ကျသွား၏။ ခါတိုင်းလိုပင် သူ့ဒေါ်လေး သက်သက်ကို သူ အရှုံးပေးလိုက်ရပြီ ဆိုခြင်းကို သူ နားလည်လိုက်၏။

ဒေါ်လေးသက်သက်သည် နွယ် မှိုင်မှိုင်လေး ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဇွတ်ပြုံးလိုက်ရပြီး-

“ရှေ့... နွယ်၊ ဒီပဲလုံးကြော်က ကြွပ်တယ်၊ စားဦး... ပူတော့ ပူမနော်”

ဟု ဆို၍ ပဲလုံးကြော်တစ်ချပ်ကို ပေးသည်။

နွယ်သည် ပဲလုံးကြော်ချပ်ကို မယူချင် ယူချင် လှမ်းယူပြီး ခေတ္တ ငိုငိုငိုလေး ငြိမ်နေ၏။ ထိုနောက်မှ ကောက်ကာငင်ကာ မေး၏။

“ဒေါ်လေးသက်သက်... သေခန်းဖြတ်တယ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“သေခန်းဖြတ်တယ် ဆိုတာက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတွေ့ကြတော့ဘူး၊ သေတောင် မလာကြတော့ဘူး၊ အဲဒါကို ပြောတာ”

နွယ်သည် နားမလည်နိုင်သယောင် သူ့ဒေါ်လေးကို မော့ကြည့်၏။ နွယ် နားမလည်မှန်းကို ဒေါ်လေးသက်သက်က သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်ပြောသည်။

“အခု ဖေဖေ ဆုံးတဲ့ သုံးနှစ်မြောက်အလှူမှာ ဘယ်သူတွေ လာကြသလဲ နွယ်၊ ကိုကိုကြီး ရောက်ပြီလား”

“ဖေဖေ မရောက်သေးဘူး၊ မေမေတော့ ရောက်နေပါပြီ”

“ကိုကိုလေးတို့ကော...”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၀၃၃

“ဦးလေးလေးတို့တော့ ရောက်ပြီ၊ သူ့မိန်းမလည်း ပါတယ်၊ ဒါထက် ဒေါ်လေး... ဦးလေးလေး မိန်းမကို နွယ် သိပ်မုန်းတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မုန်းရတာလဲ နွယ်”

“အို... မုန်းတာပေါ့၊ မျက်ခုံးမွှေးတွေကို နုတ်ပြီး ဆေးနဲ့ သေးသေးလေး ဆိုးထားတယ်၊ အငြိမ့်မင်းသမီးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပါးစပ်မှာလည်း ဆေးအနီတွေ လိမ်းထားသေးတယ်”

“ထားပါတော့လေ၊ ကိုကိုကြီးလည်း လာမယ်၊ ကိုကိုလေးတို့လည်း ရောက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးတို့ကိုတော့ သူတို့ မဖိတ်ကြဘူးကွဲ့၊ ဖိတ်ရင်လည်း ဒေါ်လေးတို့က မလာဘူး၊ လာရင်လည်း သူတို့က လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို သေခန်းဖြတ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားကတော့ လက်ခံမှာပါ”

“ဒေါ်လေးတို့ကို သေခန်းဖြတ်လိုက်သူတွေက ဖေဖေရယ်၊ ကိုကိုကြီးရယ်.. ကိုကိုလေးရယ်၊ မမရယ်.. မေမေတော့ မပါပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နွယ်က ငယ်လို့ မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမယ်၊ ဖေဖေ သေတုန်းက ဒေါ်လေးတို့ သွားကြတော့ သူတို့က ဝိုင်းမောင်းထုတ်တယ်လေ၊ ဖေဖေအလောင်းကို ကန်တော့ရုံသာ ကန်တော့ခဲ့ရပြီး ဒေါ်လေးတို့ ပြန်ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီတုန်းကတည်းက မေမေ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အခု မေမေက အောက်ပိုင်းချည့်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေပြီ မဟုတ်လား၊ သာပြီးတော့ မတတ်နိုင်တော့တာပေါ့ နွယ်ရယ်”

စကားအဆုံး၌ ဒေါ်လေးက ကျက်နေသော မုန့်ကြော်များကို ဆန်ခါနှင့် ဆယ်ယူသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် မဆယ်မီ အင်္ကျီလက်မောင်းစနှင့် မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များကို တို့သုတ်လိုက်၏။

သူ့ဒေါ်လေး မျက်ရည်ကျသည်ကို မြင်သဖြင့် ဘုမသိ ဘမသိဘဲ နွယ်ကလည်း မျက်ရည်ဝိုင်းမိ၏။

ထိုစဉ် သီချင်းသံလေးတစ်ခုက ပေါ်လာသည်။ သီချင်းသံရှင်မှာ လူငယ်လေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ လူငယ်လေးသည် တောင်းကလေးတစ်ခု၏ နှုတ်ခမ်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် လက်ပြန် ဆုပ်ကိုင်ကာ ပခုံးထက် ထမ်းရင်း ဆိုင်ဆီသို့ ရှေးရှုလာနေ၏။ သူသည် ခေါင်းကို မြေဆီ ငိုက်ရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ သီဆိုလျက် လျှောက်လာနေ၏။ သူ့သီချင်းလေးမှာ ထိုစဉ်က နာမည်တက်စ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ သီချင်း ဖြစ်သည်။

၁၃၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဘုံခုနစ်ဆင့်က... တံခါးဖွင့်လို့.. ကြည့်ပြန်သနော်.. ထိုမိန်းမကို... ဤမိန်းမကို... ဘုရင် မြင်ပြန်သော်... သူ့လင်ကို ခေါ်.. ကုမုဒြာကြာကို ရှာစေ အမိန့်တော်... ရွှေမန်းတင်မောင်... ကြည့်ရှောင်ပါရဲ့နော်... နော်... နော်... နော်... ဒု-သ-န-သော.. ဗယာကြော်”

သီချင်းမူရင်း၌ ဒု-သ-န-သော တကြော်ကြော် ဟူ၍သာ ပါရှိသည်။ သူငယ်ကလေးကမူ ဗယာကြော်ဟု ပြောင်းလဲဖြည့်စွက် ဆိုလိုက်ပြီး ဝမ်းသာ အားရ ဆက်အော်သည်။

“မေမေရေ... ဗယာကြော်တွေ ကုန်ခဲ့တယ်၊ ပဲလုံးကြော်လည်း ကုန်တယ်၊ အကုန်လုံး ကုန်တယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက ယူလိုက်တယ်၊ မနက် မုန့်ဟင်းခါးဟင်း ချက်ဖို့ ငှက်ပျောပင်လည်း ရခဲ့တယ်။

ဘုံခုနစ်ဆင့်က... တံခါးဖွင့်လို့... ကြည့်ပြန်သနော်... ထိုမိန်းမ ကို... ဤမိန်းမကို...”

သူငယ်လေး၏ သီချင်းသံသည် ရပ်သွား၏။ အကြောင်းမှာ အကြော် ဆိုင်တဲတွင်းမှ ထွက်လာ ဆီးကြိုသော နွယ်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

မလေးနွယ်ကလည်း စူးရှသော အသံကလေးနှင့် ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။

“မောင်လေးရေ... သက်ခိုင်ရေ...”

သူငယ်ကလေး သက်ခိုင်သည် နေရာ၌ တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။ သူ့ မျက်နှာလေးကမူ ပြုံးရွှင်သွားပြီး ပြန်နှုတ်ဆက်၏။

“ဟာ... မမနွယ်၊ နင် ဘယ်တုံးက ရောက်သလဲဟ”

ခေါ်တော့ မမနွယ်... ပြောတော့ နင်... သို့ရာတွင် မလေးနွယ်က ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ထံ ပြေးလာသည်။

“ပေးစမ်း... သက်ခိုင်၊ ဒီတောင်းကို မမနွယ်ကို ပေး”

“နေစမ်းပါ မမနွယ်ရာ၊ ဒီတောင်းကို နင်တစ်ယောက်တည်း မနိုင် ပါဘူး၊ မောင့်ဘာသာ မောင် သယ်ခဲ့မယ်”

မလေးနွယ်က သူ့မောင်နှင့် ဆက်မငြင်းတော့ဘဲ နောက်မှ လိုက်ပါ လာခဲ့၏။

သက်ခိုင်က သူ့အမေအနီးတွင် တောင်းကို ချလိုက်၏။ တောင်းတွင်း ၌ နှစ်ပိုင်း ဖြတ်ထားသော ငှက်ပျောပင်တစ်ပင်၊ တစ်ပြည်ခန့်မျှရှိသော ဆန်များ၊

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၁၃၅

ဆန်ပေါ်၌ ကြက်သွန်နီ ဆယ်လုံးခန့်၊ အာလူးလည်း ဆယ်လုံးခန့်ပင်။ ဆန်တွင်း တစ်ဝက်မြုပ်ဝင်နေသော ငံပြာရည် တစ်ပုလင်း၊ ငါးရုံခြောက် တစ်ပြား၊ သတင်းစာစက္ကူဟောင်းနှင့် ထုပ်ထားသော မန်ကျည်းသီး တစ်ဆယ်သားခန့်၊ ဆေးပေါ့လိပ် ငါးလိပ်၊ ငရုတ်သီးခြောက် တစ်ထုပ်၊ ပဲမှုန့်တစ်ထုပ်၊ အရောင်တင် ငရုတ်မှုန့် တစ်ထုပ်၊ နနွင်းမှုန့် တစ်ထုပ်၊ ချင်း သုံးတက်၊ နံနံပင် တစ်စည်း... စသည်ဖြင့် တော်တော်လေး စုံလင်အောင် ပါနေသည်။

ဤပစ္စည်းများကို သက်ခိုင်က သူ့အမေအား ပါးစပ်မှ အသံထွက် ရေရွတ်ရင်း အပ်နေသည်ကို မလေးနွယ်က တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေသည်။

နောက်ဆုံး၌မူ သက်ခိုင်က သူ့အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူပြသည်။

“မေမေ... ကျွန်တော် ပူရှိန်းသကြားလုံး နှစ်ပြားဖိုး ဝယ်ခဲ့တယ်”

သူ့လက်ဝါးပေါ်တွင် ပူရှိန်းသကြားလုံးလေး လေးလုံးရှိ၏။ အရင်း ပြား၍ ထိပ်ချွန်နေကြသည်။ အဖြူခံတွင် အနက်စင်းကျားထား၏။

“အေးပါ သားရယ်... သား စားပါ”

သက်ခိုင်သည် ပူရှိန်းသကြားလုံး နှစ်လုံးကို ပါးစပ်တွင်း ပစ်သွင်း လိုက်၏။ ကျန်နှစ်လုံးကို မလေးနွယ်အား ပေးသည်။

မလေးနွယ်က လှမ်းမယူသေးဘဲ တွန့်ဆုတ်နေသောအခါ သူက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး မလေးနွယ်အား ကြည့်သည်။

မလေးနွယ်သည် ပြုံးလိုက်၍ ပူရှိန်းသကြားလုံး နှစ်လုံးကို ယူလိုက် ကာ သူ့နည်းအတူ ပါးစပ်တွင်း ပစ်သွင်းလိုက်၏။

သက်ခိုင်က သူ့အမေဘက်သို့ လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“မေမေရေ... တန်းလျား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သခင်စံတင်နဲ့ သခင်မ ဒေါ်အောင်တို့ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူတို့က ပြောတယ်၊ ဖေဖေ... ချောက် ကို သွားပြီတဲ့၊ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ဆိုရင် သပိတ်မှောက်တပ်ကြီး ချီလာတော့ မတဲ့၊ အဲဒီတပ်ကြီးက ရန်ကုန် အရောက်ချီပြီး ဘုရင်ခံကို သွားပိုင်းမလို့တဲ့”

“သား တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ မေမေရာ၊ သခင်မဒေါ်အောင်ကတောင် မှာလိုက် သေးတယ်၊ မင်းအမေ သက်သက်ကို ပြောလိုက်တဲ့၊ သပိတ်မှောက်တပ်ကြီး ချီလာရင် ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ ပြင်ထားတဲ့၊ သူလည်း လာဦးမယ်တဲ့”

၁၃၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

သက်ခိုင်သည် သူ့မိခင်ကို သူ ပြောစရာရှိသည်များကို ပြောပြီးနောက် မလေးနွယ်ဘက် လှည့်ပြုံးပြသည်။ ထိုအခါကျမှ မလေးနွယ်ကလည်း ခေါ်သည်။

“လာဟေ့... မောင်လေး... တို့ ပင်းချောင်းသွား ဒန်းစီးရအောင်”

“ဟာ... ဒီအချိန်ကြီးကျမှ အပြန် မိုးချုပ်နေမှာပေါ့”

“မချုပ်ပါဘူး၊ ဟိုမှာ ကား ပါလာခဲ့တယ်၊ ကားနဲ့ဆို ခဏလေးပါ၊ လာပါ... သွားကြရအောင်”

သက်ခိုင်သည် ကားကို လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မလေးနွယ်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ သက်ခိုင် မျက်မှောင်ကြုတ်လျှင် အဓိပ္ပာယ်ကို မလေးနွယ် သိသည်။ သူ တစ်ခုခု မကျေနပ်လျှင် စကားမပြောမီ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြတတ်၏။

“မောင် ကားမစီးချင်ပါဘူး... မောင် ကားမစီးချင်ပါဘူးလို့ မမနွယ်ကို ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

“အေးပါဟယ်... သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခါတိုင်းလိုပဲ ဘတ်(စ်)ကားလို့ သဘောထားစီးပေါ့၊ ဦးလေးကိုချစ်တိုးကို ကားခ တစ်မတ် ပေးလိုက်လေ”

မလေးနွယ်က လာတိုင်း သူ့ကို ပင်းချောင်းသို့ ခေါ်တတ်သည်။ သူကလည်း ပင်းချောင်းဆီ သွားရသည်ကို နှစ်ခြိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဘာကြောင့်မသိ။ မလေးနွယ်တို့၏ ကားကို မစီးချင်ဟု ငြင်းတတ်သည်။ မလေးနွယ်၏ ဖြေရှင်းနည်းကား သူ့ထံမှ ကားခ တစ်မတ် ယူခြင်းပင် ဖြစ်သတည်း။

သက်ခိုင်က သူ့အမေကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အမေကလည်း အလိုက်သိစွာ ပိုက်ဆံအကြွေများ ထည့်ထားသော သံဖြူပုံးတစ်ခုကို ဖွင့်၏။

အချိန်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းလေး ရှိ၏။ ဒေါ်လေးသက်သက်က သံဖြူပုံးကို ငုံ့၍ဖွင့်နေ၏။ သက်ခိုင်ကလည်း သူ့အမေကို ကြည့်နေ၏။ ထိုစက္ကန့်ပိုင်းအချိန်လေးအတွင်း မလေးနွယ်က သူ လုပ်စရာ ရှိသည်ကို လျှင်မြန်စွာ လုပ်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြုံးရွှင်သွက်လက်စွာ ကားဆီသို့ ပြေးကြ၏။ မလေးနွယ်၏ ပခုံး၌ လွယ်အိတ်ကလေး လွယ်လျက် ကားပေါ် တက်ပြီးပြီးချင်း သက်ခိုင်က ကိုချစ်တိုးကို ပိုက်ဆံတစ်မတ် လှမ်းပေး၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၃၇

“ရော... ဦးလေးကိုချစ်တိုး ကျွန်တော့် ကားခ၊ အလကားစီးတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ... ကောင်းပါပြီ၊ ငါတော့ ချမ်းသာတော့မှာပဲ”
ကားလေးက ထွက်ခွာသွားသည်။ အကြော်ငိုနေ၍ ဒေါ်လေးသက်သက် သည် ထွက်သွားသော ကားလေးကို မျက်ရည်ဝဲလျက် ငေးကြည့် ကျန်ရစ်၏။
မကြာပါ။ မလေးနွယ် ဘာလုပ်သွားသည်ကို ဒေါ်လေးသက်သက် သိရသည်။

ဒေါ်လေးသက်သက်က ဒယ်အိုးကို ခေတ္တချချင်သောကြောင့် ထင်း စည်းပေါ် တင်ထားသော လက်နှီးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

လက်နှီးအောက် ငွေစက္ကူထုပ် မျက်နှာမှ ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင် သည် ရာဇဏုမြေအပြည့်နှင့် ဒေါ်လေးသက်သက်အား လှမ်းကြည့်နေလေသည် တကား။

အခန်း - ၁၁
»» မောင့်တရားဦး ««

ဖွေးဖြူစင်ကြယ်သော သဲငွေခုံပြန်တို့ကြောင့် ပင်းချောင်းသည် နွေဦး မြစ်လယ်မှ
သောင်ပြင်သဖွယ် တင့်တယ်ကျယ်လွင် လှပနေ၏။

ကြည်လင်စိမ်းလှသော ရေတိမ်တိမ်သည် ချောင်းလယ်၌ အယဉ်
ငွေ့ငွေ့နှင့် သိမ်မွေ့စွာ စီးသည်ဆိုရုံ စီးဆင်းနေ၏။

ချောင်း၏ ဒီမှာဘက်၌ ရေနံချောင်း၏ တောင်ကတုံးမိုမိုတို့သည်
အလှိုင်းလှိုင်း အရိုင်းရိုင်းနှင့် မိုင်းမိုင်းညိုညို ရှိနေကြ၏။ တောင်ကတုံးတို့ထက်
တွင် အရင်းကား၍ အဖျားရှူးသော ရေနံစင်မည်းမည်းတို့သည် မြင့်မြင့်မားမား
စိုးစိုးမိုးမိုး ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရပ်တည်နေကြ၏။

ချောင်း၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်း လည်တောင်တင် ကုန်းမြင့်မြေထက်မှ
ခင်တန်းနှင့် တောစုစုတို့ကား ဆောင်းရတုတွင် မြရောင်နုနုနှင့် ရွှန်းသစ်လန်းဆန်း
နေကြလေ၏။

ချောင်းပြင်နှင့် ရေယဉ်ကို ဖြတ်ကူးထားသည့် ကားလမ်းဘေး မလှမ်း
မကမ်း၌ ကိုချစ်တိုးက ကားနက်ကလေးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရေဆေးနေ
သည်။ သူ့အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အဝတ်လျှော်သူ၊ ရေချိုးသူတို့လည်း ရှိနေကြ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၃၉

ဤမျှဘက် ချောင်းကမ်းစပ်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အကိုင်းတွင် ဆင်ထားသော တန်း(ဒန်း)ထက် မလေးနွယ်က ထိုင်လျက် စီးနေသည်။ သက်ခိုင်က အားယူ၍ အားကုန် တွန်းလွှဲသောအခါ တန်းသည် သောင်ပြင်ထက် ထိုးထွက်ကာ လေတွင် မြောက်၍တက်သွားပြီး ပြန်ကျလာလျက် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ရှေ့တိုးနောက်ငင် မြင့်တုံ နိမ့်တုံ လှုပ်ရှားနေသည်။

မလေးနွယ်၏ စိမ်းပြာရောင် ဂါဝန်ကလေးသည် လေတိုးတိုင်း တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ ဆံပင်တို့ကလည်း တလူလူ တဝဲဝဲ လှုပ်ရှားလွင့်ပါးနေကြ၏။

ရှေ့အမြင့်မှ လည်းကောင်း၊ နောက်အမြင့်မှ လည်းကောင်း နိမ့်ဆင်း ကျလာတိုင်း မလေးနွယ်သည် လည်ချောင်းတွင်းမှ အသံစူးစူးလေးနှင့် မြူးမြူး ရွှင်ရွှင် အော်တတ်၏။

မိုးကောင်းကင်မှာ တိမ်ဖြူဆုပ် တစ်ဥ နှစ်ဥကလွဲ၍ အပြစ်ကင်းစင်ကာ လဲ့လဲ့ကြီး ပြာလွင်နေသည်။ မိုးကောင်းကင်မှ အရှိန်နှင့် စိုက်ဆင်းပြီး ရေပြင်ထက် ရှုပ်ပြေး၍ အမြင့်ထောင်ကာ ပျံတက်နေကြသည့် ငှက်ကလေးများကလည်း မလေးနွယ်၏နည်းတူ မြူးရွှင်နေကြသည်။

သက်ခိုင်သည်လည်း မြူးရွှင်နေပါ၏။

အမှန်မှာ သူ့ရော မလေးနွယ်ပါ ကလေးများ ဖြစ်ကြသဖြင့် မိုးပြာပြာ၊ တောစိမ်းစိမ်း၊ ရေကြည်ကြည်၊ ချောင်းကျယ်ကျယ်နှင့် ငှက်ငယ်ကလေးများကို နှစ်သက်ချစ်ခင်ကြသည်။ ငှက်ငယ်ကလေးများကဲ့သို့ပင် ဩကာသလောက၏ လွတ်လပ်ခြင်း၌ ပျော်မွေ့ ရွှင်လန်းကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မလေးနွယ်က ရေနံချောင်းသို့ ပြန်ရောက်တိုင်း သက်ခိုင်ကို ဤနေရာလေးသို့ ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ကားမစီးချင်သော သက်ခိုင်ကလည်း ကိုချစ်တိုးကို ငွေတစ်မတ် ပေးကာ ဤနေရာလေးသို့ အမြဲတမ်း လိုက်ခဲ့၏။

ဤတန်းမှာ မနီးမဝေးရှိ တဲငယ်တစ်လုံးမှ ကလေးတို့ ကစားရန် မိဘများက ဆင်ပေးထားသောတန်း ဖြစ်သည်။ ထိုမိဘများနှင့် ကိုချစ်တိုးသည် သားချင်း ဇော်သောကြောင့် ဤနေရာ ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း မလေးနွယ်နှင့် သက်ခိုင်တို့က အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ တန်းစီးနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တန်းသည် တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျော့လာသောအခါ မလေးနွယ်က သံပြင်ကို ဖိနပ်လေးများနှင့် ကပ်ဆွဲလျက် ဘရိတ်အုပ် ရပ်လိုက်ပြီး ခုန်ဆင်းလာသည်။

၁၄၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မလေးနွယ်သည် သက်ခိုင်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ဝါဝါလေးများ နှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်းက ခြေလေးများ ခုန်လျက် ရယ်မော ဆိုသည်။

“ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ မောင်လေးရာ... ပျော်လိုက်တာ... ကဲ... အခု မောင့်ကလဲ့၊ မမနွယ် လွဲပေးမယ်”

သက်ခိုင်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ခေါင်းခါ၏။

“ကြည့်... မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ခေါင်းခါပြန်ပြီ၊ မမနွယ် လွဲပေးတာ မောင် မစီးချင်ဘူး မဟုတ်လား... မောင်က သိပ်... သိပ်... သိပ်မာနကြီး တာပဲ... ဟင်း...”

“မာနကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး မမနွယ်ရ၊ မောင်က ယောက်ျားလေး၊ နင်က မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေး လွဲပေးတာ ယောက်ျားလေး မစီးနိုင်ပါဘူး”

“ဆင်ခြေကြီးပဲ... အဲဒါလည်း မာနကြီးတာပဲပေါ့၊ မောင့်ကို မမနွယ် မခေါ်ချင်တော့ဘူး”

မလေးနွယ်က ဤတစ်ကြိမ်တွင် အကယ် စိတ်ဆိုးဟန် နှုတ်ခမ်းလေး စုပြီး ဒေါသသံနှင့် ပြော၏။

ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း သက်ခိုင်သည် မျက်မှောင်ကို ဆန့်လိုက် ပြီး ပြုံး၍ဆို၏။

“ဆင်ခြေပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး မမနွယ်ရ၊ မောင်က တကယ် ပြောတာပါ၊ ပြီးတော့ မောင်က လေထဲမှာ ဒန်းမစီးချင်ဘူး၊ မြင်လား... ဟောဟို ရေထဲမှာ မြင်းလို သွားစိမ်နေချင်တယ်”

မလေးနွယ်က သက်ခိုင် အဟုတ်ပြော မပြော အကဲခတ်ကြည့်သည်။

နေလောင်ထားသော သက်ခိုင်၏ မျက်နှာသည် နီညိုညို ဖြစ်နေ၏။

နဖူး၌ ချွေးစို၍ လည်ပင်း၌ ချွေးစီးကျနေ၏။

သက်ခိုင်သည် အစိမ်းနှင့် အဝါကွက် ကုလားမရက် ချည်လုံချည် အကြမ်းလေးကို ဝတ်ထား၏။ အင်္ကျီမှာ အပေါစား စွပ်ကျယ် စပို့ရှပ်လက်တို အဖြူလေး ဖြစ်၏။

သက်ခိုင်၏ ရင်ဘတ်ကလေးနှင့် ဝမ်းဗိုက်သည် မြင့်လိုက်၊ နိမ့်လိုက် လှုပ်ရှားနေပြီး အသက်ရှူသံကလေးကလည်း ပြင်းနေ၏။

မလေးနွယ်က ပြုံးသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ပယ်

၁၄၁

“ဟုတ်ပါရဲ့... ကြည့်စမ်း၊ မောင် မောနေပြီ၊ လာ လာ... တို့ ရေစပ် သွားထိုင်ကြရအောင်”

နှစ်ဦးသား လက်တွဲ၍ ပြေးသွားကြပြီး ရေစပ်သံပြင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက် ကြ၏။

မလေးနွယ်က ပြုံးပြုံးလေး သက်ခိုင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ဆိုသည်။

“စိမ်လေ... ရေထဲ စိမ်ချင်တယ်ဆို၊ ဘာလို့ ထိုင်နေရတာလဲ”

“အလကား ပြောတာပါ၊ စိတ်ထဲကသာ စိမ်ချင်တာ၊ တကယ် စိမ်လိုက်ရင် အပူရုပ်ပြီး မာလက်ကုပ်သွားမှာပေါ့”

သက်ခိုင် ပြောပုံကို သဘောကျသဖြင့် မလေးနွယ်က အသံလေးများ ထွက်အောင် ရယ်သည်။

သက်ခိုင်က တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေမစိမ်သော်လည်း ခြေထောက်လေး များကို ရေတွင်း နှစ်ကာ ဒူးဆစ်များ ရောက်အောင် စိမ်သည်။ ထိုနောက် လက်ခုပ်နှင့် ရေယူကာ မျက်နှာသစ်၏။ မျက်နှာရေစိုကိုမူ ပုဆိုးစနှင့် သုတ်ပစ် မည်ပြု၏။

“ကြည့်စမ်း... ညစ်ပတ်လိုက်တာ၊ ပုဆိုးနဲ့ မသုတ်နဲ့၊ ရော့... မမနွယ် လက်ကိုင်ပဝါနဲ့သုတ်”

မလေးနွယ်သည် ဂါဝန်အင်္ကျီအိတ် တစ်ဖက်တွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါလေး တစ်ထည် ထုတ်ပေးသည်။ ပန်းထိုးထား၍ လှပဖြူဖွေးသော လက်ကိုင်ပဝါလေး ကို အားမနာဘဲ သက်ခိုင်က သူ၏ ညစ်ပေနေသော မျက်နှာကို အားရပါးရ သုတ်နေစဉ် မလေးနွယ်က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန် ဝမ်းသာစွာ အော်ပြီး ဂါဝန်၏ အခြားဘက် အိတ်တွင်းမှ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်၏။

“ရော့... ရော့... မောင်လေး”

“ဘာလဲ... မမနွယ်ရ”

“ထိုးမုန့်လေ၊ မန္တလေး မျက်ပါးရပ်က ထိုးမုန့်၊ မောင် ကြိုက်တယ်ဆို”

သက်ခိုင်က ဝမ်းသာအားရနှင့် မုန့်ထုပ်ကလေးကို လှမ်းယူသည်။

“အင်း... ကြိုက်တယ်၊ သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ မောင်နဲ့ မမနွယ်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီ စားကြမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း... မန္တလေးမှာ မမနွယ် ခဏခဏ စားရတယ်၊ အိမ်မှာ လည်း စားခဲ့ပြီးပြီ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးသက်သက် ဆိုင်က အကြော်တွေလည်း

၁၄၂

တက္ကသိုလ်တုန်းနိုင်

စားခဲ့တယ်၊ မမနွယ် ဗိုက်ပြည့်နေပြီ၊ မောင်လေးပဲ စားတော့နော်၊ မျက်မှောင်လည်း ကုတ်မကြည့်နဲ့နော်... ဒါပဲ... ဟင်း...”

သက်ခိုင်သည် သူ့အစ်မ ပြောပုံကို နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်ပြီး မုန့်ကို စစား၏။

“နောက်တစ်ခါ မမနွယ် ပြန်လာရင် မောင့်ဖို့ လမုန့်ဆိုတာ ဝယ်ခဲ့ဦးမယ်၊ လမုန့်ကလည်း ချိုလိုက်တာမှ အေးနေတာပဲ”

သက်ခိုင်က ‘တအင်းအင်း’ အင်းလိုက်ရင်း မုန့်ကို ဆက်စား၏။

မလေးနွယ်က တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ်ဟန်နှင့် သက်ခိုင်ကို မျက်စောင်းလေး ထိုးသည်။

“မောင်က သိပ်ရိုင်းတာပဲ၊ မမနွယ်က အကြီး... မောင်က အငယ်၊ အင်း... လို့ မပြောရဘူး၊ ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောရတယ်၊ ကြားလား”

သက်ခိုင်ကလည်း သူ ကြိုက်သောမုန့်ကို စားနေစဉ်ခိုက် ဖြစ်သောကြောင့် သဘောကောင်းလှစွာ လိုက်လျော၏။

“အင်း အင်း... မပြောတော့ဘူး”

“လာပြန်ပြီလား ဒီအင်း...”

“အင်း... အဲ... ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးတော့ မမနွယ်ကို မမနွယ်လို့လည်း ခေါ်သေးတယ်၊ နင်နဲ့လည်း ပြောသေးတယ်၊ မမနွယ်တို့အိမ်မှာ ဆွေမျိုးညီအစ်ကို မောင်နှမချင်း နင်နဲ့ ငါနဲ့ မပြောရဘူး”

“အင်းပါလေ... ဟုတ်ကဲ့ပါလေ... ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ ငါနဲ့ မပြောရရင် ဘယ်လို ပြောရမှာလဲ”

“မမနွယ်ကို မမနွယ်လို့ပဲ ပြောပေါ့၊ မောင့်ကိုယ်ကို မောင်လို့ပဲ ပြောပေါ့၊ အန်တီက ဖေဖေကို မောင်ကြီးလို့ပဲ ပြောတယ်၊ အန်ကယ့်ကိုတော့ မောင်လို့ပဲ ပြောတယ်၊ သူတို့ကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ မပြောကြဘူး၊ မမနွယ်တို့က တွင်းစားမျိုးတွေတဲ့၊ ဆင်းရဲသား မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ယဉ်ကျေးရတယ်... တဲ့၊ ဘွားဘွားကလည်း ပြောတယ်၊ အန်တီကလည်း ပြောတယ်”

သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ပြော၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၄၃

“နင်တို့က... အဲလေ... မမနွယ်တို့က တွင်းစားတွေပဲ၊ မောင်တို့က ဆင်းရဲသားပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်တို့လည်း တွင်းစားမျိုးပဲဟာ”

“မဟုတ်လိုက်တာ မမနွယ်ရာ... မောင့်ဖေဖေက ဘီအိုစီမှာ ဖိုမင် ပဲဟာ”

“မောင့်ဖေဖေကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးသက်သက်က ဖေဖေ ညီမအရင်း အငယ်ဆုံးပဲ၊ ဒီတော့ မောင်လည်း တွင်းစားမျိုးပေါ့၊ မဟုတ် ဘူးလား”

သက်ခိုင်သည် မျက်နှာကို တင်းလိုက်ပြီး သူ နားမလည်လှသော စကားတစ်လုံးပါသည့် ဝါကျကို ဆို၏။

“အင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် န... န... န... နင်... မမနွယ်တို့က သေခန်းဖြတ်ထားတာ မဟုတ်လား”

မလေးနွယ်ကလည်း ညည်းညည်းလေး ဖြေ၏။

“ဟုတ်တယ် မောင်လေးရာ၊ သေခန်းဖြတ်ထားကြတယ်တဲ့၊ အဲဒီ သေခန်းဖြတ်တယ် ဆိုတာကလည်း ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဘာပြုလို့ ဖြတ်မှန်းလဲ မသိဘူး၊ မမနွယ် မေးကြည့်တော့ ဘွားဘွားက မမနွယ် ကြီးလာမှ ပြောပြမတဲ့”

သက်ခိုင်က မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

“ကြီးလာမှ ပြောဖို့ မလိုပါဘူး မမနွယ်ရာ... မောင် သိပါတယ်၊ သေခန်းဖြတ်မှာပေါ့၊ မမနွယ်တို့က ဓနရှင်တွေ... မောင်တို့က အလုပ်သမား တွေ၊ မမနွယ် မကြားရလို့၊ မေဒေးတုန်းက သခင်လှိုင်တို့၊ ရန်ကုန်က လာတဲ့ သခင်စိုးရယ်၊ ပြီးတော့ သခင်လေးမောင်ရယ်က ဟောသွားတယ်၊ ဓနရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဟာ ရန်သူတွေ... တဲ့၊ သေတဲ့အထိ တိုက်ကြရမယ်တဲ့၊ သေခန်း ဖြတ်တယ် ဆိုတာ အဲဒါကို ပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

သက်ခိုင်၏ စကားကြောင့် မလေးနွယ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား သည်။ မလေးနွယ်သည် မျက်လုံးဝန်းဝန်းကလေးကို ပြုံးကာ ဆံပင်လေးများ လှုပ်အောင် ခေါင်းကလေးကို သွက်သွက်ခါပြီး ငြင်းသည်။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ဘွားဘွားက မောင်တို့ရန်သူ မဟုတ် ပါဘူး၊ မမနွယ်ကလည်း မောင့်ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင့်ကို မမနွယ် ချစ် တယ်၊ ဒေါ်လေးသက်သက်ကိုလည်း ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်... သိရဲ့လား”

၁၄၄

တက္ကသိုလ်တန်းစိုက်

သက်ခိုင်က သူ မြင်ဖူးသော သခင်များ၏ ရှုအတိုင်း မျက်မှောင် ကြုတ်၊ မျက်နှာထား တင်းထားရာမှ လျှော့ချ ပြန်ပြီးပြီ ဖြစ်၏။

“သိပါတယ်လေ... သိပါတယ်၊ မောင်ကလည်း မမန္တယ်ကို ချစ်ပါတယ်၊ သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ အဟုတ်ကို ပြောနေတာ”

မလေးနွယ်သည် စိတ်ချမ်းသာသွားဟန် ပြုံးလိုက်ပြီး ရှူးဖိနပ်များကို ချွတ်၏။

“မမန္တယ် ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“မောင့်လိုပဲ ရေထဲ ခြေထောက်ချထားမလို့ပေါ့”

“မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ မမန္တယ် ခြေထောက် သဲဝဲစားဦးမယ်”

“ဘာပြောတယ်၊ သဲဝဲစားတယ်... သဲဝဲစားတယ် ဆိုတာက ဘာလဲ”

“သဲဝဲစားတယ် ဆိုတာ မမန္တယ် မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ခွေးတွေ ဝဲစားသလိုလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သဲဝဲစားတယ် ဆိုတာက ပထမ ခြေချောင်းလေးတွေ ကြားမှာ အဖုလေးဖြစ်ပြီး အရည်ကြည်လေး တည်လာတယ်၊ နောက်... ယားလာတယ်၊ ကုတ်တော့ အနာဖြစ်ပြီး စပ်ဖျဉ်းစပ်ဖျဉ်းနဲ့ သိပ်အခံရဆိုးတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့...”

“မသိဘူး၊ မောင်တို့ကျောင်းက ကျန်းမာရေးဆရာကတော့ ပြောတာပဲ၊ ဖိနပ်မစီးလို့... တဲ့”

“နို့... ဘာလို့ မောင်ကတော့ ဖိနပ်မစီးလဲ”

“မမန္တယ်က ခက်တာပဲ၊ တော်တော်ကို ခက်တာပဲ၊ မောင် ဖိနပ်မစီးတာက စီးစရာမရှိလို့ မစီးတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် မောင်ကော... သဲဝဲမစားဘူးလား”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ၊ စားတုန်းကတော့ စားတာပေါ့၊ အခု မစားတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူး”

မလေးနွယ်သည် မျက်စိလေး ပစ်လိုက်ကာ ပမာမခန့်ဟန်နှင့် ဖိနပ် ဆက်ချွတ်သည်။

“မမန္တယ်... ပြောတာ မရဘူးလား”

မလေးနွယ်က ပမာမခန့်ဟန် ရယ်၍ပင် ပြလိုက်၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၄၅

“မရဘူး... မောင်က မမနွယ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကုတ်မပြန်၊ မောင့်ကို မမနွယ် မကြောက်ဘူး၊ ဖိနပ်ချွတ်တယ်၊ ဘာပြုလဲ၊ သဲဝဲစားတော့ ဆရာဝန် ပြလိုက်ရုံပဲ၊ ပြီးတော့ ခြေထောက်ကို ဟောဒီလို ရေထဲ စိမ်တယ်၊ ကဲ... ဘာဖြစ်သေးသလဲ”

သက်ခိုင်သည် သက်ပြင်းလေးရွိုက်ပြီး အရုံးပေးသော လေသံနှင့် ဆို၏။

“ကဲပါလေ... သဘော... သဘော၊ မမနွယ် သဘော၊ ဒါပေမဲ့ ခြေထောက် ရေစိမ်ချင် ဒူးဆစ်မြုပ်အောင်စိမ်”

“ဘာပြုလို့”

“ဘာပြုလို့ ရမလဲ၊ ဒူးဆစ်အထိ ရေစိမ်ရင် အပူငုပ်သွားမယ်၊ ဒူးဆစ်အထိစိမ်”

မလေးနွယ်က သက်ခိုင်၏အမိန့်ကို နာခံသည်။ သူ့ဂါဝန်အောက်စ လေးကို လက်ကလေးများဖြင့် သိမ်းမ၊ပြီး ပေါင်လေးများ၌ ကပ်ထားလျက် ခြေထောက်များကို ဒူးဆစ်ထိအောင် ချောင်းရေ၌ စိမ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြပြီး ပထမ ပြုံးကြသည်။ ထိုနောက် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ကြသည်။

အတန်ကြာမှ မလေးနွယ်က ခေါ်သည်။

“မောင်လေးရေ...”

“ဘာလဲ မမနွယ်...”

“ဟောဒီ ချောင်းကြီးအတိုင်း အထက်တက်သွားရင် ဘယ်ရောက် သွားမလဲ”

“ပင်းချောင်းရော... ယင်းချောင်းရော... ဒေါင်းသေချောင်းရော၊ ဆင်တဲဝချောင်းရော... အားလုံး ပုပ္ပားက ဆင်းလာတာ၊ ချောင်းကိုးဆယ့်ကိုး နဲ့ ကျောက်နွားသိုးကိုးကောင် ရှိတယ်ဆိုတာ မမနွယ် မကြားဖူးဘူးလား”

“ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒီချောင်းကြီးအတိုင်း မောင်နဲ့ မမနွယ် တက်လိုက် သွားရင် ပုပ္ပားတောကြီး တောင်ကြီးထဲ ရောက်သွားကြမှာပဲ၊ မောင် သွားရဲလား”

“မောင်က ဘာလို့ မသွားရဲရမှာလဲ”

“အင်းလေ... မောင် သွားရဲမှန်း မမနွယ် သိပါတယ်၊ မမနွယ်က တော့ မလိုက်ရဲဘူး၊ လိုက်ရဲရင်တော့ အဲဒီတောကြီး တောင်ကြီးထဲမှာ မောင်နဲ့

၁၄၆

ကဏ္ဍသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မမနွယ် နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြမှာပဲ။ ကမ္ဘာဦးတုန်းက အာဒံနဲ့ ဧဝ မောင်နှမ လို့ နေကြမှာပဲ”

“ဘယ်သူတွေလဲ... အာဒံနဲ့ ဧဝ ဆိုတာက”

“အာဒံနဲ့ ဧဝကို မောင် မသိဘူးလား၊ သူတို့က ထာဝရဘုရားသခင် က ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်... တဲ့၊ သူတို့ကနေ လူတွေအားလုံး ဖြစ်လာကြရသတဲ့”

“သူတို့ကနေ... လူတွေအားလုံး ဖြစ်လာကြရတယ်၊ မမနွယ်ကို ဘယ်သူ ပြောသလဲ”

“မမနွယ်တို့ မန္တလေးက စိန်ဂျိုးဇက်ကျောင်းက မာသာကြီးတွေနဲ့ ဆစ်စတာတွေက ပြောပြတာပဲ”

“မာသာကြီးတွေနဲ့ ဆစ်စတာကြီးတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“မောင်... မာသာနဲ့ ဆစ်စတာဆိုတာကို မသိဘူးလား”

“အဲမာ... မောင်လည်း ဘေးမဲ့ဘီအိုစီကျောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာသင် ရပါတယ်၊ မာသာဆိုတာ အမေ၊ ဆစ်စတာဆိုတာ အစ်မ၊ ကဲလေ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ မာသာတို့ ဆစ်စတာတို့ ဆိုတာက မယ်သီလရှင်တွေ၊ အင်္ဂလိပ်မယ်သီလရှင်တွေ...”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သက်ခိုင် နားရှုပ်သွား၏။ သို့ရာတွင် သူ ပြော ချင်သည်ကို ဆက်ပြော၏။

“အေးလေ... ဟုတ်ကဲ့လေ...ထားပါတော့၊ သူတို့ မျက်နှာဖြူတွေ က အာဒံနဲ့ ဧဝက လူဖြစ်လာတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ မောင်တော့ မသိဘူး၊ မောင်တို့ ဗမာတွေကတော့ ဗြဟ္မာက ဆင်းသက်လာတာ၊ အာဒံနဲ့ ဧဝက မဟုတ်ဘူး”

“ဗြဟ္မာဆိုတာ... ဘာလဲ”

“ခက်လိုက်တာ၊ နင် အဲ... မမနွယ်... ရွှေမန်းတင်မောင်ဇာတ် မကြည့်ဖူးဘူးလား၊ ဗြဟ္မာဆိုတာ အဝတ်အဖြူနဲ့ ရွှေတွေနဲ့ ရောဝတ်ထားတာ၊ သိပ်တန်ခိုးကြီးတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်က မြတ်စွာဘုရားသခင် ဖြစ်လာ တော့... သိပ်စိတ်ပျက်သွားသတဲ့၊ ဒီကောင်တွေ ဒီလူတွေဟာ သိပ်မိုက်တယ်၊ ငါ တရားဟောရင်လည်း နားလည်မယ့်ကောင်တွေ တစ်ကောင်မှ မရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ ငါ တရားမဟောတော့ပါဘူးလို့ သိပ်ကို စိတ်ပျက်သွားသတဲ့”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၄၇

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့... ရွှေမန်းတင်မောင်က ဆိုပြတာပဲ၊ သတ္တဝါတွေအပေါ်
၌ ငဲ့ညှာသနား၊ ချွတ်လို့ ရနိုင်ပါ့မလားရယ်လို့ ရွှေအားတော်... ငယ်တဲ့...”

“ဘယ်သူက ရွှေအားငယ်တာလဲ၊ ရွှေမန်းတင်မောင်ကလား”

“ဟာ... တောက်တီးတောက်တဲ့ မမနွယ်ကလည်း... ရွှေမန်း
တင်မောင်က သီချင်းဆိုပြတာ၊ ဖေဖေက ပြောတော့ မကြည်အောင်ကလည်း
ဆိုတာပဲ... တဲ့၊ ရွှေအားငယ်တယ် ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားကို ပြောတာ၊
အားငယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ပျက်တာ၊ စိတ်ပျက်တာ...”

“အင်း... အဲ... ဒီတော့”

“အဲ... ဒီတော့ ရွှေမန်းတင်မောင် သီချင်းတော့ မောင် မေ့သွားပြီ၊
ဗြဟ္မာကြီး... ဘယ်သူတဲ့... အဲ... သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာကြီးက တရားဟောပါ
လို့ မြတ်စွာဘုရားကို လာတောင်းပန်သတဲ့၊ ဒီတော့မှ ဘုရားက တရားဟော
သတဲ့၊ ရွှေမန်းတင်မောင်က ဆိုပြတယ်၊ ရွှေညာဏ်တော် ကွန်ရက်က ဦးစွာ
ထွက်လာ၊ ဓမ္မစကြာတရားတော်... တဲ့”

“အင်းလေ... ပြီးတော့ကော”

“ပြီးတော့... အဲ... ထားပါတော့၊ ဗြဟ္မာဆိုတာကို မောင်က
ပြောပြနေတာ၊ သူတို့က လူမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်တန်ခိုးကြီးတာ၊ ဗြဟ္မာကနေ
လူဖြစ်လာတာ၊ လူတွေကနေ သာကီဝင်ဖြစ်လာတာ၊ သာကီဝင်ကနေ ဗမာ
ဖြစ်လာတာ”

“မောင့် ဘယ်သူ ပြောလဲ”

“ဪ... ပြောတဲ့လူက ရှိတာပေါ့၊ တကယ့်ကို အဟုတ်ပြောတာ၊
ဖေဖေကလည်း ပြောတာပဲ၊ သခင်တွေ သခင်မတွေကလည်း ပြောတာပဲ၊
မမနွယ် မယုံဘူးလား၊ တို့ဗမာသီချင်းထဲတောင် ပါသေးတယ်၊ တကောင်း
အဘိရာဇာ... သာကီမျိုးဟေ့ တို့ဗမာ... မမနွယ် မန္တလေး ပြန်ရောက်ရင်
မာသာကြီးတွေ... ဆစ်စတာကြီးတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်၊ သူတို့ သိပ်အံ့ဩ
သွားမှာ”

မလေးနွယ်သည် မကြားဖူးသော ပုံပြင် ဖြစ်သောကြောင့် ခေါင်း
ကလေး တညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရရှာ၏။

၁၄၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်သည် ဆက်လက်၍ သူ သိသမျှသော တကောင်း အတိရာစာ မှ စသည့် သာကီမုနိး တို့ဗမာတရားကို ဟောရန် ပြင်ဆင်သည်။
သို့ရာတွင် သူ့တရားကို ကိုချစ်တိုး၏ အော်ခေါ်သံက ဖျက်ဆီးပစ် လိုက်၏။

“ နွယ်ရေ... ပြန်ကြရအောင်၊ နေဝင်ခါနီးပြီ”

မလေးနွယ်သည် ကပျာကယာ ထ၍ ဖိနပ်ဝတ်ရန် ပြင်သည်။

“ နေဦး မမနွယ်... ဒီအတိုင်း ဝတ်ရင် ခြေအိတ်တွေပါ ရေစိုပြီး အပူငုပ်သွားဦးမယ်”

“ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ် ဝတ်ရမလဲ”

သက်ခိုင်သည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် မလေးနွယ်၏ ခြေထောက် ကလေးများကို ဆွဲယူပြီး စိုနေသော ရေများကို သူ့ပုဆိုးနှင့် သုတ်ပေး၏။

မလေးနွယ်က ပထမ၌ ငြင်းသည်။ သို့ရာတွင် သက်ခိုင် မျက်မှောင် ကြုတ်သည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်လေး ခံနေ၏။

မလေးနွယ် ဖိနပ်စီးပြီးသောအခါ နှစ်ယောက်သားသည် ကားဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ကြ၏။

ခဏတွင်မူ ကိုချစ်တိုးသည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကားပေါ်တင်လျက် ကရုဏာနှင့် ကြည့်နူးမှု ရောသော ဝေဒနာကို ရင်မှာ ခံစားမိရင်း ကုန်းမော့မော့ ထက် ကားကို မောင်းတက်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။

ကားစီးလာရင်းမှ မလေးနွယ်သည် ဒေါ်လေး၏ အကြော်ဖို့၌ သူ ဘာလုပ်ခဲ့မိသည်ကို သတိရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝါဒိဆွန်ဝေးလမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ အမိန့်ပေးသည်။

“ ဦးလေး ကိုချစ်တိုး... မောင်လေးကို လမ်းဆုံမှာ ချထားခဲ့၊ နွယ် တွင်းကြီးစုက ဘာဘာဆို ဝင်စရာရှိသေးတယ်”

“ ကောင်းပ ခင်ဗျာ... ကောင်းပ၊ မမလေးနွယ်ရဲ့ အမိန့်အတိုင်းပါ”

ကိုချစ်တိုးက လမ်းဆုံတွင် လမ်းဘေးကပ်၍ ကားရပ်ပေး၏။

သက်ခိုင်က ဆင်းလိုက်သည်။ ခါတိုင်းမူ မမနွယ်သည် သူ့ကို သူ့အမေဆိုင်နားအထိ ပို့ပေးမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခု ဘာဖြစ်ရသနည်း။

သို့ရာတွင် သက်ခိုင်က မမူပါ။ အစကတည်းက ဤကားကို မစီးချင်။ ဘတ်(စ်)ကားဟူ၍ အမှတ်ပြုကာသာ စီးခဲ့ရသည်။ ဘတ်(စ်)ကားသည် ရပ်ချင်

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၄၉

ရာ ရပ်ပေမည်။ သူကလည်း သွားလိုရာ ရောက်အောင် ခြေကျင်လျှောက်ရ ပေမည်။

သက်ခိုင်က ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မလေးနွယ်၏ ပြောင်းလဲ အမိန့်ပေးသံကို သူ မကြားမိခဲ့။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုး၊ တွင်းကြီးစုကို သွားမယ်ဆိုတာ နွယ် အလကား ပြောတာ၊ ဆက်မောင်းပြီး အိမ်ကို ပြန်ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ရွှေမင်းသမီးလေးရယ်... အမိန့်အတိုင်းပါပဲ၊ ပြန်ပါ့မယ်”

အခန်း - ၁၂
»» သူပုန်သွေး ««

ကိုချစ်တိုး၏ ရွှေမင်းသမီးလေး မလေးနွယ်တို့၏ အိမ်မှာ ရွှေဘုံသာရပ်တွင် ရှိသည်။ အမှန်မှာ အိမ်ပင် မဟုတ်။ ခေတ်မီစွာ ဆောက်ထားသော တိုက်ကြီး တစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။ ခြံဝင်းကြီးကလည်း ကျယ်သည်။ ခြံဝင်းအတွင်း တမာပင်၊ မန်ကျည်းပင်နှင့် ကုလားမန်ကျည်းပင်များကို စနစ်တကျ စိုက်ပျိုး ထားသောကြောင့်လည်း အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် အလှူနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုညက တိုက်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ မီးတထိန်ထိန်နှင့် လှုပ်ရှား စည်ကားနေ၏။ ရပ်နီးမှ ဆွေမျိုး မိတ်သဟာတို့သာမက ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးမိတ်သဟာများပါ ရောက်နေကြသည်။

ဤတိုက်ကြီးရှင်တို့၏ သားအငယ်၊ မလေးနွယ်၏ဦးလေး ဦးတင်သော် ကား ရန်ကုန်မြို့ အတွင်းဝန်များရုံးမှ လက်ထောက်အတွင်းဝန်ကလေး ဖြစ် သည်။ သူနှင့် သူ၏ ဘိုဆန်လှသော ဇနီးတို့က မနေ့ကတည်းက ကြိုတင် ရောက်နှင့်နေကြ၏။ မလေးနွယ်နှင့် မလေးနွယ်၏ မိခင်တို့ကလည်း ကြိုတင် ရောက်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်လင့်ကစား မလေးနွယ်၏ဖခင် မကွေးမြို့မှ အထူးအာဏာရ တရားသူကြီးမင်း ဦးထင်ကျော်ကား ယခု ညနေမှ ကပ်ဆိုက်ရောက်လာသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၅၁

ဧည့်စုံသောကြောင့် ကိုချစ်တိုး အလုပ်များရ၏။ ချက်ရေး ပြုတ်ရေး ကိစ္စတို့၌ ဝိုင်းလုပ်သူတွေ ပေါလှသဖြင့် ကိုချစ်တိုးနှင့် မဆိုင်လှ။ ကိုချစ်တိုး အလုပ်များရပုံက တစ်မျိုး ဖြစ်၏။

ညနေက မလေးနွယ် ကောင်းမှုကြောင့် ကိုချစ်တိုး အိမ်သို့ အနည်းငယ် နောက်ကျမှ ရောက်လာသည်။ အိမ်ကိုလည်း အုပ်ချုပ်ကာ ဘိုးဘွားပိုင် ရိုးရာ လက်တူး ရေနံတွင်းလုပ်ငန်းများကိုပါ ဦးစီးသူ မလေးနွယ်၏ ထွေးကြီး အပျိုကြီး မမ၏ အကြိမ်းကို ကိုချစ်တိုး ကောင်းကောင်းခံလိုက်ရသည်။ အကြိမ်းခံရပြီး နောက် ကိုချစ်တိုးသည် အိမ်မှ စားပွဲထိုး ကိုသာရင်နှင့်အတူ စ အလုပ်များ ကြရတော့၏။

အတွင်းဝန်ကလေးနှင့် တရားသူကြီးတို့ ရောက်လာကြသောကြောင့် မြို့ပေါ်ရှိ အရာရှိ ကြီးငယ်တို့လည်း ရောက်လာကြကုန်၏။ သူတို့ဝိုင်းအတွက် ကိုချစ်တိုးနှင့် ကိုသာရင်တို့က ဝီစကီ၊ ဆိုဒါ၊ ရေခဲတို့ကို လိုလောက်အောင် ဝယ်ပေးရသည်။ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြင်ဆင်ပေးရသည်။

မနက်ဖြန်တွင် သံသရာအကျိုးကို မျှော်ကိုးကာ ထောင်ချီ၍ လှူဒါန်း မည့် ကုသိုလ်ရှင်များ၏ အိမ်၌ အလှူညှဉ်းတွင် အရက်ဝိုင်း စည်နေသည်မှာ သင့်တော့ မသင့်တော်လွန်းလှဟု ကိုချစ်တိုး ထင်မိသည်။ သို့ရာတွင် မိမိမှာ ထင်မိရုံသာ ထင်မိနိုင်၍ ဝေဖန်ပြောဆိုခွင့်ရှိသူ တစ်ယောက်ကား မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူ့တာဝန်ကိုသာ သူ ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

မလေးနွယ်၏ မိခင်ကမူ ချက်ပြုတ်ရေးကို ဦးစီးစီမံနေသောကြောင့် အရက်ဝိုင်းသို့ မလာ။

ကိုချစ်တိုး အံ့ဩမိသည်ကား အတွင်းဝန်ကတော်လေးကပါ အရက် ဝင်သောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝီစကီတော့မူ မဟုတ်။ ကြိုင်မွှေးသော ဘရန်ဒီ အချိုတစ်မျိုးကို ဖြစ်၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ... ကိုချစ်တိုးအတွက် မိန်းမတစ်ဦး အရက်သောက်သည်ကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အံ့ဖွယ်သရဲ ရှိစွာကား။

အရက်ဝိုင်းတွင် စကားစုံ ပြောကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့မူ ရေနံမြေ သပိတ်ကြီးနှင့် ချောက်မြို့မှ ချီလာမည့် သပိတ်တပ်ကြီး အကြောင်းဆီ ရောက် သွားကြ၏။

ဦးတင်သော်က ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးကို လှမ်းမေးသည်။

၁၅၂

တက္ကသိုလ်တန်းနိုင်

“နေပါဦးဗျ... သူတို့က ရန်ကုန်အထိ ချီမယ်ဆိုပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာတင်ပဲ မတားလိုက်နိုင်ဘူးလား”

“ဒါကတော့ ဒီမှာက သူတို့မြေလို ဖြစ်နေတာကို ဝန်မင်းရဲ့ ချောက်၊ လမ်းရွာ၊ စဉ့်ငူ၊ ရေနံချပ်၊ ရေနံချောင်း၊ ရေနံမြေအားလုံးက အလုပ်သမားတွေ စုမိကြတော့ ကျွန်တော်တို့ မနိုင်နိုင်ဘူး၊ မြို့သူမြို့သားတွေကလည်း သူတို့ဘက်က ရှိနေကြတာ”

အတွင်းဝန်ကတော်လေးသည် အရက်ချိုကို မော့လိုက်ပြီး မျက်နှာမသိမသာ ရှုံ့မဲ့၍ မေး၏။

“ဒါထက် ဟိုတစ်ခါ သပိတ်တားကြတုန်းက သခင်မဆိုတာတွေက သိပ်ကြမ်းဆို၊ အာကြမ်း နှုတ်ကြမ်းနဲ့ သိပ်ရိုင်းကြတယ်ဆို”

ပုလိပ်အရာရှိကပင် -

“ဟာ... ကြမ်းတာ ရိုင်းတာတော့ မပြောနဲ့ မင်းကတော်ရေ... နံပါတ်တုတ်နဲ့ ရိုက်ထားလို့ ခေါင်းကွဲပြီး သွေးရွဲနေတာတောင် မလျှော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ပြောလိုက်တာ ခွေးလောက်မှ ရစရာမကျန်တော့ဘူး” ဟု ဖြေသည်။

အတွင်းဝန်ကတော်လေးက ရွံရှာထိတ်လန့်ဟန် နှာခေါင်းရှုံ့ ကိုယ်ကျုံ့ပြုပြီး အမြည်းတစ်ဖတ် နှိုက်စားနေ၏။

မြို့ပိုင်လေးက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဒီကသာ ထွက်သွားရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မကွေးတော့ မကျော်နိုင်ပါဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလား အစ်ကိုကြီး”

မြို့ပိုင်လေးက အစ်ကိုကြီးဟု အခေါ်ခံရသူမှာ မလေးနွယ်၏ ဖခင် တရားသူကြီး ဦးထင်ကျော် ဖြစ်လေသည်။ ဦးထင်ကျော်ကမူ အရက်မသောက်ပေ။ ဆေးပြင်းလိပ် ခဲရင်း သောက်နေကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ ပြောနေကြသည်ကို လည်းကောင်း ဘေးမှ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်ရင်း နားထောင်နေခဲ့၏။

မြို့ပိုင်လေးက လှမ်းမေးမှ လေးလေးနှေးနှေး ဖြေသည်။

“ဒါကတော့ စောင့်ကြည့်ရမယ် ထင်တယ်ကွယ်”

ဦးတင်သော်သည် သူ့အစ်ကို၏ ဖြေပုံကို အားမရသည့်ဟန် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက်မှ ပြုံးလိုက်ပြီး ပြောသည်။

“အင်းလေ... မကွေး ကျော်လာတော့ကော ဘာပြုလဲ၊ နောက်ဆုံး ရန်ကုန် ရောက်လာတော့ကော ဘာပြုလဲ... ကုလား ဗမာ ရိုက်တုန်းကလည်း

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၅၃

ဒီလိုပဲ၊ တောသားတွေ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ရန်ကုန် တက်လာလိုက်ကြတာ၊
ဂေါ်ရာစာသင်တုတ်စာ မိပြီး သေလိုက်ကြတာ မနည်းဘူး၊ စက်သေနတ်ကို
စစ်တပ်တွေလည်း ချထားလိုက်ရော ငြိမ်ကုန်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

အတွင်းဝန်ကတော်လေးက သူ့လင်တော်မောင်ကို ဝင်ထောက်ခံ
သည်။

“ဒါလင် ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ အကုန် ငြိမ်ကုန်ကြတာပဲ၊ အင်းလေ...
သူတို့ ရန်ကုန် ရောက်ပြီး ဘုရင်ခံအိမ် သွားဝိုင်းဦး၊ ဘုရင်ခံမင်းကြီးက မကြား
ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်မှာပေါ့၊ ဟို ဟုမ္မရူး(ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်) တောင်းတဲ့
နိုင်ငံရေးသမားတွေ အသံလိုပေါ့၊ ဘာဖြစ်သွားတယ်... ဒါလင်... ပြောပြ
လိုက်စမ်းပါဦး”

ဦးတင်သော်သည် ချစ်ဇနီးက ပွဲတောင်းသည့်အတွက် သဘောကျ
သွားဟန်နှင့် အရက်တစ်ခွက် မော့ချလိုက်ပြီး စကားပြောတော့မည့်ဟန် ပြင်
သည်။ တကယ်တော့ မပြော။ အားလုံးက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြ
၏။ သူ ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်နေကြ၏။ စည်းနုရီကိုက်ပြီထင်မှ ဦးတင်သော်
က ပြောသည်။

“သူတို့ အသံတွေက ဘာဖြစ်သွားရမှာလဲ၊ အင်္ဂလန် မရောက်ဘဲ
ဘင်္ဂလားအော်ထဲတင် မြုပ်သွားကုန်တာပေါ့”

အတွင်းဝန်မင်းကလေး၏ ဟာသကို ကျန်အရာရှိများက နှစ်ခြိုက်စွာ
လက်ခံပြီး ရယ်ကြသည်။

ဦးထင်ကျော်ကသာ မရယ်။ မရယ်ရုံမက ရယ်သံအားလုံး စဲသွား
သောအခါ အားလုံး မမျှော်လင့်သော စကားကို ဆို၏။

“ဒီနေရာမှာ ငါ့ညီ မှားနေတယ် ထင်တယ်၊ ဒီသခင်တွေက အင်္ဂလန်
ကြားအောင် အော်တဲ့ နိုင်ငံရေးသမားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဗမာတိုင်း သိအောင်သာ
လိုက်စည်းရုံးတဲ့ လူစားတွေ၊ ကြည့်လေ... ရေနံချောင်း လာပြီး ပထမဆုံး
မေဒေး ဖြစ်အောင် လာလုပ်သွားကြတာ၊ ဘယ်သူ ဘာတတ်နိုင်သလဲ”

ဦးထင်ကျော်၏ မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် မည်သူမျှ စကား
ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နားထောင်နေကြ၏။

“ပြီးတော့ ညီလေးက စက်သေနတ်အကြောင်း ပြောတယ်၊ ကိုကြီး
ထင်တာကတော့ သခင်တွေဟာ စက်သေနတ်ကိုလည်း ကြောက်မယ့်လူတွေ

၀၅၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်တာ မကြောက်တာထက် သူတို့ ကြည့်ရတာ စက်သေနတ် ရအောင် လုပ်ယူမယ့် လူတွေနဲ့ တူတာပဲ”

ဦးထင်ကျော်ကို ကျွန်လူများက နှုတ်လှန်မဝံ့သော်လည်း ဦးတင်သော် ကမူ ပြန်မေး၏။

“ဘာလဲ... ကိုကြီးကပါ သခင်တွေကို အထင်ကြီးနေပြီလား”

ဦးထင်ကျော်၏ သူညီကို ပြန်ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးများ၌ လျှပ်ရောင်တစ်ချက် ပြက်သွားသည်။

“အထင်ကြီးတာ မကြီးတာကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ အထင်မသေးဖို့ ပြောပြနေတာ၊ သခင်တွေဟာ တို့ အရင်တုန်းက နားလည် ထားတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ နောက်ပေါက်သခင်တွေ ဟာလည်း ရှေးသခင်ကြီးတွေလို ဗမာပြည်သည် တို့ပြည်၊ ဗမာစာသည် တို့စာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် တို့ဘာသာလို့ ကြွေးကြော်ပြီး ဝါးခမောက်ဆောင်း ပင်နီအင်္ကျီဝတ်ရုံနဲ့ တင်းတိမ်နေသူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ သခင်အသင်းမှာ ပညာတတ်လူငယ် ရိတ်လှုပ်နီ(တော်လှန်ရေးသမား)တွေ အများကြီး ပါနေတယ်၊ တခြား မကြည့်နဲ့လေ၊ ကိုအောင်ဆန်းတို့တောင် သခင်ပါတီမှာ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်နေပြီ”

ကိုအောင်ဆန်းကိုတော့ သူတို့အားလုံး သိကြပြီး ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်ဆန်းသည် နတ်မောက်သား ဖြစ်သည်။ ရေနံချောင်း အနီးသား အထက်တန်းကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင်သွားသည်။ တက္ကသိုလ် ရောက်သော အခါ သမဂ္ဂအစာဘော် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာသည်။ သူနှင့် ဥက္ကဋ္ဌ ကိုနုကို ကျောင်းထုတ်ပစ်ရာမှ တစ်ပြည်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသော ဒုတိယ ကောလိပ်သပိတ်ကြီး ပေါ်လာခဲ့၏။ သပိတ်အောင်ပြီးသောအခါ ကိုအောင်ဆန်း သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ဘီအေအောင်ပြီးသော်လည်း အစိုးရအရာရှိ မလုပ်ဘဲ တို့ဗမာအသင်းသို့ ဝင်ကာ သခင်အောင်ဆန်းအဖြစ်နှင့် အတွင်းရေးမှူး လုပ်နေ၏။

မှန်သည်။ သူတို့အားလုံး ကိုအောင်ဆန်းကိုမူ သိကြပြီး ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကိုအောင်ဆန်းနှင့် တက္ကသိုလ်သို့ အတူရောက်ခဲ့သူ ဦးတင်သော် က ပိုသိပြီး ဖြစ်သည်။

“ကိုကြီး ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ကြောက်ကြရတော့မလား”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၅၅

“ကြောက်ကြရမယ်လို့ ကိုကြီးက မဆိုလိုပါဘူး၊ အသိအမှတ်ပြုဖို့ ကိုသာ ပြောပြနေတာ၊ မင်းတို့က အသိအမှတ် မပြုပေမယ့် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ကြီးကတော့ အသိအမှတ်ပြုထားလေရဲ့”

ပုလိပ်အရာရှိနှင့် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်တို့က ပြိုင်တူလိုပင် မေးကြ၏။

“ဘယ်သူလဲ... ပုပ္ပား ဘုရားဖူးအလာမှာ ဒီက စာရေးကြီး သခင်ခင် က ရွေးချို့မှာ သွားကန်တော့လို့ ကုမ္ပဏီက သခင်ခင်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်တာက စပြီး မီးခိုးကြွက်လျှောက်နဲ့ ဒီသပိတ်ကြီး ပေါ်လာတာပဲ မဟုတ်လား”

ဦးထင်ကျော်က ဆေးပြင်းလိပ်ဖွာရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီအဘိုးကြီးပဲ၊ သူက ကိုအောင်ဆန်းကို ကဗျာ တစ်ပုဒ်နဲ့ အသိအမှတ်ပြုထားတယ်”

ဤအကြိမ်တွင်မူ အားလုံးလိုလို သံပြိုင်မေးကြ၏။

“ဗျာ... ကဗျာတစ်ပုဒ်”

ဦးထင်ကျော်က မသိ နားမလည်သော ကလေးများရှေ့ လူကြီးတစ်ဦး ပြုံးသကဲ့သို့ ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့က သတင်းစာကလွဲပြီး ဗမာစာအုပ်တွေ သိပ်မဖတ်ကြဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဒီနှစ်အတွင်းမှာပဲ ကိုယ်တော်မှိုင်းရဲ့ သခင်ဦးကာဆိုတဲ့ ကျမ်းထွက်လာတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ကိုအောင်ဆန်းရဲ့ အဘိုး ရွှေလရောင်ဘွဲ့ခံ ဦးမင်းရောင်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို ပြန်တိုက်သွားပုံ ဖော်ပြထားတယ်၊ ပြီးတော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်လည်း စပ်ပြလိုက်တယ်၊ အစအဆုံးတော့ ကျုပ် မရဘူး၊ ရွှေလရောင် ဘွဲ့သတင်းရယ်နဲ့ ဦးမင်းရောင် ဗိုလ်ဝင်ခံလို့မို့ ဟိုအလျင်ယမန် စစ်အင်ကျင်း တယ်၊ ခင်းတဲ့ဗျူဟာ ဆိုတဲ့ အပုဒ်ရယ်၊ ပြီးတော့ အဆုံးနားက တောင်သမန် မြို့ နေလ နှစ်ဆောင် အညှိုးတွင်ဖြင့်၊ မြေပြန့်တဘောင် မစိုးရရှာတဲ့၊ အခေါင် မမြန်း အမှောင်သန်းသမို့ အောင်ယန်းညှို့ခွဲရတဲ့၊ အောင်ဆန်းတို့ ရွှေလရောင်အဘိုး ဆိုတဲ့ တစ်ပုဒ်ဟာ ကျုပ် နှုတ်ဖျားမှာ ကျန်ရစ်တယ်”

အားလုံး ပိုမိုငြိမ်သက်သွားကြသည်။ သပိတ်တပ် အဟုန်ကြောင့် အနည်းငယ် သွေးလန့်နေကြသော ဒေသဆိုင်ရာ အရာရှိအချို့မှာ စိတ်လည်း ချောက်ချားသွားကြ၏။

အားလုံး အရက်ကိုယ်စီ မော့လိုက်ကြပြီးမှ ဦးတင်သော်က မေးသည်။

“ကိုကြီးက ဘာဆိုလိုတာလဲ”

၁၅၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ကိုကြီး ပြောတာက ရှင်းပါတယ်။ သခင်တွေကို သိပ်အထင်မသေးကြနဲ့လို့၊ အထူးသဖြင့် ကိုအောင်ဆန်းနဲ့ ကိုအောင်ဆန်းတို့လို လူငယ်သခင်တွေကို သိပ်အထင်မသေးကြနဲ့လို့... ဒါပါပဲ”

အတွင်းဝန်ကတော်လေးက သမ်းပြသည်။

“ဒါလင်ရေ... တော်ကြစို့၊ အိပ်ချင်လာပြီ... ထမင်းလည်း စားကြရဦးမယ်၊ မနက် အစောကြီးလည်း ထကြရဦးမယ်”

ဤသို့နှင့် အရက်ဝိုင်း ပြီးသွားသည်။

ကိုချစ်တိုးခမျာသည် သူ ထင်သည်ထက်စော၍ အိပ်ရာဝင်ခွင့်ရသောကြောင့် ဝမ်းသာမိသည်။

ကိုချစ်တိုးသည် ခြံဝင်းတစ်ထောင့်ရှိ သူ့အိမ်ခန်းလေးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ပင်ယန်းထားသော်လည်း အိပ်ချင်စိတ် မရှိသောကြောင့် တံခါးကို ဖော့ပြီး အိပ်ရာထက် လှဲရင်း ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်သည်။ ဖတ်မိသည်မှာလည်း သူ့ခိုးကြီးမိုးနက်၏ စွန့်စားခန်းဝတ္ထု ဖြစ်လေသည်။ မိုးနက်ကို ပုလိပ်နှင့် အိမ်ရှင်တို့ ဝိုင်းဖမ်းမိ၍ သည်းလှိုက်ရင်ဖိုဖွယ်အခန်း ရောက်မှ သူ့အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ ခေါက်သံ ကြားသည်။

ကိုချစ်တိုးက ထိတ်လန့်သံနှင့် “ဘယ်သူလဲ” ဟု ထမေးသည်။

လူသံ မကြားရဘဲ တံခါးခေါက်သံသာ ဆက်ပေါ်လာနေ၏။

ကိုချစ်တိုးသည် အိပ်ရာထက်မှ ဆင်းကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

အပြင်ဘက်၌ တည်တည်ခုံခုံကလေး ရပ်နေသူကား သူ ဘယ်သို့မျှ မမျှော်လင့်သော သက်ခိုင် ဖြစ်နေ၏။

ကိုချစ်တိုးသည် သက်ခိုင်ကို လက်မောင်းမှဆွဲ၍ လျင်မြန်စွာ ခေါ်ကာ အခန်းတွင်းသို့ သွင်းလိုက်သည်။

“အမယ်လေး... မောင်မင်းကြီးသားရာ၊ ဘယ်လို အကြောင်းအရာနဲ့ ဒီထဲကို ကြွလာရသတုံး၊ အမိန့်ရှိပါ... အမိန့်ရှိပါ”

သက်ခိုင်ကသာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ အမိန့်ရှိ၏။

“မမနွယ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာ၊ ဦးလေးကိုချစ်တိုး... မမနွယ်ကို မြန်မြန်သွားခေါ်လိုက်ပါ”

ကိုချစ်တိုး ပါးစပ်ပြသွားရှာ၏။

“အံ့ပါရဲ့ ငါ့လူရာ... သူဌေးမြေး... တရားသူကြီး သမီးကို ညအချိန် မတော် ချက်ချင်းတွေ့ချင်ရအောင် ငါ့လူမှာ အရေးပိုင်ဆီက ဝရမ်းပါလား”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၅၇

သက်ခိုင်က မဖြေဘဲ ကိုချစ်တိုး၏ အိပ်ရာထက်သို့ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပစ်တင်လိုက်သည်။ ထိုအထုပ်ကို ကိုင်ကြည့်မိသည်။ ခဏ၌ ကိုချစ်တိုး မျက်လုံး အလွန်ပြူးသွားသည်။ အကြောင်းမှာ အထုပ်ပေါ်မှ ဆဋ္ဌမမြောက် ရှေးဘုရင်မင်းမြတ်က ကိုချစ်တိုးကို ရာဇဏုဋ္ဌေအပြည့်နှင့် လှမ်းကြည့်နေတော် မှုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ငွေထုပ်... ငွေထုပ်... တစ်ထောင်ခန့် ရှိမည် ဖြစ်သည်။

“မြတ်စွာဘုရား... သက်ခိုင်.. နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောပါကောလား၊ မမနွယ်ကို မြန်မြန်သွားခေါ်ပေးလို့၊ အဲဒါ သူ ယူလာတဲ့ငွေတွေ”

ကိုချစ်တိုးမှာ ဘာမျှ ဆက်မပြောနိုင်တော့။ သူတို့အရှုပ်ကို သူ မသိ။ သူတို့အရှုပ်ထဲတော့ သူ မပါလို။ ငွေတစ်ထောင် အရှုပ် ဆိုသည်မှာ ထောင်နှင့် နီးစပ်လှသည်။ အကြောင်းအကျိုး မေးနေ၍လည်း သူ့ရှေ့မှ သတ္တဝါကလေး သည် ဖြေမည့်သတ္တဝါ အမျိုးအစားလေး မဟုတ်။

“ကောင်းပါပြီ... ကောင်းပါပြီ... ရွှေမင်းသားလေးရယ်... ဒီထဲ မှာ တိတ်တိတ် ငြိမ်ငြိမ်လေး စံနေတော်မူရစ်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ရွှေမင်းသမီး လေးကို သွားပင့်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ကိုချစ်တိုး ထွက်သွားသောအခါ သက်ခိုင်က မထိုင်ဘဲ မတ်တတ် ရပ်စောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူသည် အံ့ကြိတ်ကာ မျက်မှောင်ကြွတ်၍ တောင့်တောင့် ရပ်နေသော်လည်း သူ့ရင်များ ခုန်နေမှန်း သတိပြုမိ၏။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသွားသည်။ ဆယ်မိနစ်ကို သက်ခိုင်က ဆယ်နာရီ ခန့်ဟု ထင်မိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဖော့နင်းလာသော ခြေသံများကို ကြားရသည်။

တံခါးပွင့်သွားပြီး ဝင်းဝါသော မလေးနွယ်၏ မျက်နှာကလေးက အလျင်ပေါ်လာသည်။ မလေးနွယ်၏ ကိုယ်ကလေးကို တွန်းရင်း နောက်မှ ကိုချစ်တိုး လိုက်လာသည်။

မလေးနွယ်က အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းတို့နှင့် နှုတ်ဆက်၏။

“ဟယ်... မောင်လေးသက်ခိုင်၊ မောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သက်ခိုင်သည် ရယ်လည်း မရယ်၊ ပြုံးလည်း မပြုံး။ မျက်မှောင်ကြွတ် မပြသော်လည်း ထည်လှသော မျက်နှာထားနှင့် ကိုချစ်တိုး၏ အိပ်ရာပေါ်မှ ငွေထုပ်ကို ညွှန်ပြ၏။

၁၅၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မလေးနွယ် ငိုငံသွားသည်။ သက်ခိုင်ကို ကြည့်လိုက်၊ ငွေထုပ်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် စကားစ ရှာမရ ဖြစ်နေ၏။ မျက်ရည်များကသာ မျက်လုံးများ၌ ဝိုင်းလာသည်။ အတန်ကြာမှ အားယူ ပြောရသော လေသံပျော့ပျော့နှင့် ဆို၏။

“အဲဒီငွေတွေဟာ ဒေါ်လေးသက်သက်နဲ့ မောင့်ဖို့ ဘွားဘွားက ပေးခိုင်းလို့ မမနွယ် ပေးခဲ့တဲ့ ငွေတွေ”

သက်ခိုင်ကလည်း မျက်နှာ တည်ထားသော်လည်း မျက်ရည်လည်လည် နှင့် ပြန်ကြား၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘွားဘွားနဲ့ မမနွယ်ကို မေမေက စိတ်မဆိုးပါဘူး တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပိုက်ဆံတွေကို မေမေက မောင့်ကို ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်”

မလေးနွယ်သည် ရုတ်တရက် ဒေါသကလေးနှင့် ပြန်မေး၏။

“ဒေါ်လေးသက်သက်က ပြန်ပေးခိုင်းတိုင်း မောင်ကကော လာဖို့ ရသလား၊ မောင်က သတ္တိကောင်းကြီးပေါ့... ဟုတ်လား”

သက်ခိုင်သည် သူ့အစ်မအပေါ်၌ တင်းသည့်အခါ တင်းသည်။ သို့ရာ တွင် သူ့အစ်မက ဒေါသထွက်ပြသောအခါ သူက ပျော့ပျောင်းရမြဲ ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမနွယ်ရယ်၊ မေမေက ပြောတယ်၊ ဒီပိုက်ဆံတွေ ကိုလည်း မီးရှို့ပစ်မယ်တဲ့၊ မမနွယ်လည်း မောင်တို့ဆီ ဘယ်တော့မှ မလာရ တော့ဘူးတဲ့၊ မမနွယ်ကို မောင် သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ မမနွယ် မောင်တို့ဆီ မလာ ရတော့ဘူးဆိုရင် မောင် ငိုမိမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် မောင် ဒီပိုက်ဆံတွေကို ပြန်လာ ပေးတာ၊ သိပြီလား”

မလေးနွယ်သည် ဘာမျှ ပြန်ရန်မတွေ့တော့ဘဲ ကိုချစ်တိုး၏ အိပ်ရာ ၌ မျက်နှာမှောက်ကာ ကျူကျူပါအောင် ငိုကြွေးတော့သည်။

သက်ခိုင်က အံ့ကြိတ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးများမှာလည်း သူ မသိဘဲ မျက်ရည်ပေါက်များ စီးကျလာနေ၏။

ကိုချစ်တိုးခမျာလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

ထိုစဉ် တိုက်ပေါ်မှ အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“နွယ်... နွယ်...၊ နွယ်... ပျောက်သွားတယ်၊ ဘယ်ရောက်သွား မှန်း မသိဘူး”

နွယ်အမေ၏အသံ ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် နွယ်အဖေအသံ ပေါ်လာ သည်။ ထိုနောက် လူသံများ ဆူညံကုန်၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၅၉

ကိုချစ်တိုးက တံခါးမှ ထွက်ကြည့်၏။ သို့ရာတွင် သူနှင့် အခန်းချင်း ကပ်လျက်ရှိသော ကိုသာရင်တို့ လင်မယားကလည်း ထွက်လာကြ၏။

ကိုသာရင်က မေးသည်။

“ဟေ့... ဖိုးချစ်တိုး... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“သိပါဘူးဗျာ... ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လို့ ထွက်ကြည့်တာ”

ကိုသာရင်တို့ လင်မယားက တိုက်ကြီးဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။

ကိုချစ်တိုးက အခန်းတွင်း ပြန်ဝင်ကာ တံခါးစေ့ပြီး နွယ်ကို ပြော၏။

“ကဲ... မိနွယ်၊ ဒုက္ခတော့ ရောက်ကုန်ကြပြီ၊ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

ကိုချစ်တိုးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ၏။ သက်ခိုင်ကမူ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေ၏။

မလေးနွယ်က ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာ၏။

“ဦးလေးချစ်တိုး... သူတို့ မေးရင် နွယ် ဝတ္ထုစာအုပ် လာငှားတယ် လို့ ပြော သိလား၊ မောင်က ခုတင်အောက်ထဲ ဝင်ပုန်းနေ၊ မြန်မြန်... ဝင်လေ မောင်...”

သက်ခိုင်ကမူ မလှုပ်၊ လုံးဝ မလှုပ်။

ကိုချစ်တိုးက သူ့နဖူးသူ ရိုက်ပြီး တောင်းပန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးရယ်... နွယ် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခုတင်အောက် မြန်မြန်ဝင်ပုန်းတော်မူစမ်းပါ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

သို့ရာတွင် သက်ခိုင်ကမူ မလှုပ်။ ကိုချစ်တိုးက သူ့ခေါင်းကို နှိမ်ကာ ကုန်းခိုင်းသည်။ မလေးနွယ်က သူ့ကို တွန်းသည်။ သူက ရုန်းသည်။

သုံးယောက်သား ဤသို့ အလုပ်များနေကြစဉ် လူတွေ ရောက်လာ ကြ၏။ အားလုံး ရောက်လာကြ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ မလေးနွယ်၏အမေ ပေါ်လာသည်။ သူ့နောက်က မလေးနွယ် ၏ အန်တီ... ။

မလေးနွယ်၏ မိခင်က မလေးနွယ်ကို ပွေ့ယူပြီး အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာ ခြင်း၊ စိုးရိမ်စိတ်ပြေခြင်းတို့ ရောသော အသံနှင့် ဆို၏။

“အမယ်လေး... သမီးရယ်၊ သမီးက ဒီမှာကိုး၊ မေမေဖြင့် လန့် သွားတာပဲ”

၁၆၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ဤသို့ ဆိုပြီးမှ မလေးနွယ်၏ မိခင်သည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသော သက်ခိုင်ကို သတိမူမိသွား၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

ဒေါသပေါက်ကွဲပြလိုက်သူမှာ မလေးနွယ်၏ အန်တီ အပျိုကြီးမမ ဖြစ်၏။

“အံ့မာ... အမျိုးယုတ်ကလေးက ဒီရောက်နေတယ်၊ ဟုတ်လား... သေနာလေး ဒီ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အပျိုကြီးမမသည် အပျိုကြီးသမ္မု ဒေါသလည်း ကြီးစွာနှင့် သက်ခိုင်၏ ဆံပင်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

သို့ရာတွင် ကိုချစ်တိုးက သက်ခိုင်ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူ နောက်ပိုပြီး သူ့ကိုယ်နှင့် အကာအကွယ်ပေး၏။

အပျိုကြီးမမ၏ ဒေါသယမ်းအိုးသည် ထပ်ဆင့်ကွဲသည်။

“အံ့မာ... ငချစ်တိုး၊ နင်ကပါ ဒီသတ္တဝါလေးကို အကာအကွယ် ပေးတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

အပျိုကြီးမမ၏ လက်ဝါးသည် မြောက်တက်သွား၏။

ကိုချစ်တိုးက နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ပြီး ရင်မှလာသော သတ္တိနှင့် ပြော၏။

“မမကြီး... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ချင် ဖြုတ်ပစ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အသားကို မထိနဲ့”

အပျိုကြီးမမမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ သောကြောင့် သူ့မောင်များကို လှမ်းဖော်သည်။

“မောင်တို့ရေ... လာကြစမ်း၊ ဟောဒီမှာ ငါ့ကို အာခံနေကြတယ်”

အိမ်အမှုထမ်းတစ်သိုက်က ရှေ့တိုးလာကြသည်။ သို့ရာတွင် ဦးတင်သော်၊ ဦးထင်ကျော်နှင့် ဦးတင်သော်၏ မင်းကတော်လေးတို့က ရောက်လာကြသဖြင့် ရှုပေးကြသည်။

သက်ခိုင်မှာမူ ဘုရင့်သမီးတော်၏ အဆောင်တော်တွင်း ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ခဲ့သဖြင့် အမိအဖမ်းခံရသော သူပုန်မင်းသားကဲ့သို့ ဖြစ်နေရ၏။

အတွင်းဝန်မင်း ဦးတင်သော်က သက်ခိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သူ့အစ်မ ကို မေးသည်။

“မမကြီး... ဒီကောင်လေး ဘယ်က ကောင်လေးလဲ၊ မြင်ဖူးသလိုလို တော့ ရှိတယ်”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၁၆၀

“မင်း မမြင်ဖူးပါဘူး၊ မိသက် သား... အမျိုးယုတ်ကလေး”

ဦးတင်သော်က အံ့အားသင့်ကာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ဦးတင်သော် ၏ ဇနီးကသာ သူ့အမြင်ကို သူ ဝင်ပြော၏။

“ဪ... မောင်သက်ခိုင် ဆိုတာ ထင်ပါရဲ့၊ ဒါလင်ရေ... အိမ်မှာ အလှူရှိတယ်ဆိုလို့ ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်း စားချင်လို့ လာတယ်နဲ့ တူပါတယ်၊ သနားပါတယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကလေး”

သက်ခိုင် သည်းမခံနိုင်တော့။ သူသည် ကိုချစ်တိုး ထိန်းထားရာမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး မင်းကတော်ကလေးကို ဂရုမပြုဘဲ ဦးတင်သော်ကိုသာ ရင်ဆိုင်သည်။

“လေးလေး နာမည်က ဦးတင်သော်၊ ကျွန်တော် သိတယ်၊ လေးလေး တို့ အလှူက ရွှေကြော် ကျွေးမှာမို့လို့လား၊ စိန်ကြော် ကျွေးမှာမို့လို့လား”

သက်ခိုင်သည် ဆက်ရန်တွေ့လိုသည်။ သို့ရာတွင် စကားတွေက ရှာမတွေ့။ သူ့ကိုယ်လေးသည်သာ ဒေါသကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

ဦးတင်သော်ကလည်း ကလေးတစ်ဦး၏ မောက်မာစော်ကားခြင်းကို မခံစဖူး ခံလိုက်ရ၍ ဒေါသထွက်သွား၏။ သူ့ဒေါသသည် သူ သောက်ထား သော အရက်ကြောင့် အဆမတန် ပိုပြင်းထန်နေ၏။

“တိရစ္ဆာန်လေး... နင်က ငါ့ကို ခံပြောရသလား၊ နင့်ကို ငါ ဖမ်းချုပ်မယ်”

သက်ခိုင်၏ ဖြေသောစကားမှာ ဤကလေးအရွယ်၏ နှုတ်မှ ထွက်ပေါ် လာလိမ့်မည်ဟု အတွင်းဝန်မင်း လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့သောစကား ဖြစ်၏။

“ချုပ်ပါလား၊ ချုပ်လိုက်လေ... အမေက မွေး၊ ထောင်က ကျွေး သတဲ့ဗျ”

ဦးတင်သော် ခွေးလုံးလုံးဖြစ်သောပွဲ ဖြစ်၏။

ဘေးမှ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော အိမ်စေ့များ၏ ကျိတ်ရယ်သံကို ကြား ရ၏။

ခဏသာ နောက်ကျလျှင် ဦးတင်သော်သည် သက်ခိုင်ကို ဘာလုပ် မိမည် မသိ။

ဩဇာပြည့်သော တည်ငြိမ်သည့် အသံနှင့်အတူ ဦးထင်ကျော်က ရှေ့တက်လာသည်။

၁၆၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“နေစမ်း ညီလေး... ကလေးကို ကိုကြီး မေးမယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် သက်ခိုင်၏ ပခုံးပေါ် လက်တစ်ဖက် အသာအယာ တင်လိုက်ပြီး ချိုသာစွာ မေးသည်။

“ငါ့တူ... ဦးကြီးကို သိသလား”

သက်ခိုင်သည် တည်ကြည်ခုံညားလှသော ဦးထင်ကျော်၏ မျက်နှာကို မျက်လွှာလှန်၍ တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဪ... သိတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ နေပါဦး၊ ငါ့တူရယ်... စိုးခိုင်ရယ်၊ သက်သက်ရယ်က ဦးကြီးတို့အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မလာဘူး၊ အခု... ငါ့တူ ဘာလာလုပ်သလဲ”

သက်ခိုင်က မလေးနွယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မလေးနွယ်က သူ့အမေရင်ခွင်တွင် ခေါင်းငုံ့ထား၏။

သက်ခိုင်သည် သူ့ဦးကြီးကို ရဲဝံ့စွာ ပြန်ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်း ဖြေ၏။

“ကျွန်တော် ဘွားဘွားဆီကို ငွေပြန်လာပေးတာ”

သက်ခိုင်၏ အဖြေကြောင့် တည်ငြိမ်လွန်းလှသော ဦးထင်ကျော်၏ မျက်နှာသည်ပင် လှုပ်ရှားသွား၏။

“ငွေ ပြန်လာပေးတာ... ဟုတ်လား ငါ့တူ”

ငွေထုပ်ရှိရာ အိပ်ရာထက် လူရိပ်များ ကွယ်နေ၏။ သက်ခိုင်က ငွေထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဦးထင်ကျော်၏လက် အပ်သည်။

“ဘွားဘွားက မမနွယ်ကို မေမေဆီ ပေးခိုင်းလို့ မမနွယ်က လာပေးတယ်၊ မေမေက မယူတော့ လက်နှီးအောက် ဝှက်ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ အခု ကျွန်တော် လာပြန်ပေးတာ၊ ငွေတစ်ထောင်တိတိ”

ငွေတစ်ထောင်ဟူသော စကားသည် ဝိုင်းကြည့်နေသော အိမ်စေ့များကို လှုပ်ရှားသွားစေ၏။ အတွင်းဝန်ကတော်လေးသည်ပင် မျက်လုံးပြူး၍ ဦးထင်ကျော်၏ လက်တွင်းမှ ငွေထုပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဦးထင်ကျော်၏ မျက်နှာကြီးသည် ညှိုးနွမ်းကျသွား၏။ သူသည် ဩဇာပြည့်သော သူ့အသံကို အနိုင်နိုင်ပြန်ဆွဲယူပြီး ဆို၏။

“လူကလေး ဘွားဘွားက လူကလေးမေမေ သက်သက်ကို ဒီငွေတွေ ပေးတယ်ဆိုတော့ လူကလေး ပြန်ယူသွားနိုင်တယ်၊ ပြန်အပ်ဖို့ မလိုဘူး”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၁၆၃

သက်ခိုင်က ခေါင်းကိုခါ၏။

“ဒီငွေတွေ ပြန်ယူသွားရင် မေမေဆီ ကျွန်တော် ပြန်လို့မရဘူး၊ မေမေက မှာလိုက်တယ်၊ သူ ငွေမလိုပါဘူးတဲ့၊ ဒီငွေကို လုပ်မယ့် အလှူထဲ သာ ထည့်လိုက်ပါတဲ့၊ ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ကို သွားကြပါတဲ့”

သက်ခိုင်သည် သူ့ကိစ္စ ပြီးပြီမှန်း သိသောကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ အခန်းဝ၌ ပိတ်ဆို့ကြည့်နေ ကြသူများက သူ့ကို လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်ကြရ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ငိုငိုကျန်ရစ်သည်။ အတန်ကြာမှ သတိဝင်ကာ ကိုချစ်တိုးကို လှမ်းပြော၏။

“မောင်ချစ်တိုး... ကလေးတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားရမှာ အဝေး ကြီးပဲ၊ သူ့အမေအိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ၊ မင်းမှာလည်း အပြစ်မရှိဘူး၊ မမကြီးကလည်း ဘာမှ ဆက်မရှည်နဲ့တော့၊ ကဲ... မောင်ချစ်တိုး၊ လိုက်ဟေ့”

ကိုချစ်တိုးက သက်ခိုင်နောက်သို့ အပြေးလိုက်၏။ အမှန်မှာ ကားနှင့် လိုက်ပို့ပေးချင်သည်။ သို့ရာတွင် သက်ခိုင်သည် ဤအိမ်မှ ကားကို မစီးချင်မှန်း ကိုချစ်တိုး အသိဆုံးဖြစ်သည်။

မြန်လိုက်သည့် သတ္တဝါလေး သက်ခိုင်... ။ သူ့ကို ကိုချစ်တိုး မိချိန်၌ ဝါဒိဆွန်ဝေးလမ်းချိုးသို့ ရောက်နေပေပြီ။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုး... ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ၊ ကျွန်တော့်တာသာ ကျွန်တော် ပြန်ရဲတယ်ဗျ”

ကိုချစ်တိုးက ညည်းခြင်းတစ်ဝက်၊ ရယ်ခြင်းတစ်ဝက်နှင့် ပြော၏။

“သိပါတယ် သူ့ပုန်လေးရာ၊ ငါ့လူ သတ္တိရှိမှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုက်တော့ ပို့ပါရစေ၊ ပိုက်ဆံတစ်မတ်လည်း မယူပါဘူး၊ ကားလည်း မပါပါ ဘူး၊ ခြေကျင်လိုက်ပို့မှာပါ၊ ကျေနပ်ပြီလား... ရွှေမင်းသားကလေးရဲ့”

အခန်း - ၁၃
»» မာန် ««

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှစ၍ မလေးနွယ်တို့၏ ခြံတွင်းဝယ် အလှူပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်၊ ပင့်သံဃာ အရှင်မြတ်များ၊ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းကိုင် ဝေယျာဝစ္စပြုသူ များနှင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသည်။

သို့ရာတွင် ရေနံချောင်း တစ်မြို့လုံးက ပိုမိုစည်ကားသိုက်မြိုက်နေ သည်။ စည်ကားသိုက်မြိုက်ရုံမက အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်နှင့် သောင်းသောင်းညံ အောင် ရှိနေသည်။ အကြောင်းမှာ ချောက်မြို့မှ ချီတက်ခဲ့သော ရေနံသပိတ် တပ်ကြီးသည် ရေနံချောင်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

မလေးနွယ်တို့ အိမ်မှ အလှူသို့ မြို့ပေါ်မှ ကြေးရတတ် မိတ်ဆွေများ၊ တွင်းရိုး တွင်းစား အနွယ်များ၊ အရာရှိ အရာခံများ စုံစုံလင်လင် လာရောက် ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် မိမိ အုပ်ချုပ်ကြီးမှူးသော လက်တွင်းများမှ အလုပ် သမား တော်တော်များများကား အလှူသို့ ပေါ်မလာသောကြောင့် မလေးနွယ်၏ ထွေးကြီး အပျိုကြီးမမှာ စိတ်မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ခါတိုင်း အလှူရှိ၍ အစားကောင်း အသောက်ကောင်း စားရမည်ဆိုလျှင် သင်းရိုတွေသည် လင်ရော၊

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၆၅

မယားရော၊ သားရော၊ သမီးရော... မြေး မြစ်ပါမကျန် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး စုရုံးရောက်ရှိလာတတ်ကြသည်။ ယနေ့မှ ဘာဖြစ်ကြရလေသနည်း။

အရာရှိ အရာခံ ယောက်ျားများကလည်း ဝတ္တရားကျေအောင် ရောက်လာခဲ့ကြလင့်ကစား တရားနာပြီးသည်အထိ မစောင့်ကြဘဲ ကတော်များနှင့် သားသမီးများကိုသာ ချန်ရစ်၍ ပြန်သွားကြသည်။ အပျိုကြီး မမ၏ မျက်နှာကား မသာယာလှ။ ကုသိုလ်ပြုသော အလှူနေ့ ဖြစ်၍သာ နှုတ်စောင့်စည်းလျက် ဣန္ဒြေလည်း သိပ်သည်းနေရ၏။

မွန်းမတိမ်းမိ သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်အပြီး၌ ဦးထင်ကျော်သည် ကားဖြင့် ကတိုက်ကရိုက်ကြီး မကွေးသို့ ပြန်ပြေး၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကလေးတို့ သဘာဝဖြင့် မလေးနွယ်သည် အလှူနေ့ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး ကြိုဆိုသကဲ့သို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး နေကုန်ပစ်လိုက်ရိုး ဖြစ်သည်။ ယနေ့ တစ်နေ့တွင်မူ မလေးနွယ် မပျော်ရွှင်။ မပျော်ရွှင်ရုံမက သူ့စိတ်ကလေးသည် သူ့ကိုယ်တိုင် မသိဘဲလျက် လေးလေးညီညီ ဖြစ်နေသည်။

ညက အဖြစ်သည် မလေးနွယ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့သည်။ မေမေလည်း ရှိပြီး ဖေဖေပါ ရောက်နေခိုက် ဖြစ်သောကြောင့်သာ ထွေးကြီး၏ အရိုက်အနက် မခံရကြောင်းကို မလေးနွယ် သိသည်။

သို့ရာတွင် ထွေးကြီးမျက်နှာကို မလေးနွယ် မကြည့်ဝံ့တော့။ ထွေးကြီးကလည်း မလေးနွယ်ကို မြင်တိုင်း မျက်နှာတင်းတင်း ထားပြပြီး အခဲမကျေသေးကြောင်း အရိပ်ပြနေခဲ့၏။

မလေးနွယ် ခံစားနေရုံမှာ စီရင်ချက် မကျသေးသော အပြစ်ကျူးလွန် မိသူတစ်ဦး၏ ခံစားနေရုံမျိုးသာတကား။

မလေးနွယ်သည် ကြောက်လွန်းလှသည်တော့ မဟုတ်။ မေမေက ရှိနေသေးသည်။ သူ မနှလေးကျောင်းသို့ မပြန်မီအထိ မေမေ ရှိနေဦးမည်။ မေမေ ရှိနေသရွေ့တော့ မလေးနွယ်သည် မကြောက်ပါ။ ဘာကိုမျှ မကြောက်ပါ။

မလေးနွယ် စိတ်ထင်နေသည်ကား ဒေါ်လေးသက်သက်၏ အကြော်ဖိုသို့ သွားခွင့်မရှိတော့မှာကိုသာတည်း။ အမှန်မှာလည်း သွားခွင့်မရှိတော့မည်မှာ သေချာနေ၏။ သူတို့က သေခန်းဖြတ်ထားသည် ဆိုသော ဒေါ်လေးသက်သက်တို့ဆီ မိမိ သွားမည်ကို သူတို့က ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်ပြုကြတော့မည် မဟုတ်။ မေမေပင် ခွင့်ပြုလိမ့်မည်ဟု မလေးနွယ် မထင်... မထင်... ။

၁၆၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သူတို့က ခွင့်မပြုသည်တိုင်စေ မလေးနွယ်က ခိုးသွားနိုင်သည်။ ခိုးသွားနည်းတော့ မလေးနွယ်က တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း တွေ့ရမည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ဦးလေးကိုချစ်တိုး၏ ကားနှင့် မသွားရလျှင် သူ့စက်ဘီးလေး နှင့် သွားမည်။ အကြော်ဖိုဆီ မသွား။ ဒေါ်လေးသက်သက်တို့ နေသော ဘေးမဲ့ အလုပ်သမား တန်းလျားတွေဆီ သွားမည်။ သူတို့က မေးလျှင်မူ တွင်းကြီးစုကို သွားမည်ဟု ပြောမည်။ ပင်းချောင်းဆီကိုမူ မောင်လေးနှင့်အတူ သွားနိုင်တော့ မည် မဟုတ်။

မလေးနွယ် အစိုးရိမ်ဆုံးကား ဒေါ်လေးသက်သက်သည် သူ့ကို လက်ခံပါဦးတော့မည်လော... ။ ဒေါ်လေးသက်သက် မကြိုက်ဆုံးအလုပ်ကို မိလေးနွယ် လုပ်မိခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော။

မလေးနွယ်သည် တစ်မနက်နှင့် တစ်နေ့ခင်းလုံး စိတ်ကလေး လေးလေး ညိုညိုနှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။

မွန်းလွဲ၍ လူပရိသတ်များ စားသောက် ပြီးစီးသောအခါ သီလယူ ခြင်းက စ၍ တရားနာခြင်းအမှုကို လူကြီးတို့ ပြုကြသည်။ ထိုအခါ ကလေးတို့ လွတ်လပ်ခွင့်ရကြသည်။

မလေးနွယ်သည် အခြားကလေးများနှင့်အတူ ခြံတွင်းဝယ် ကိုယ်ယောင် ပြ ကစားနေသည်။ ဆရာတော်ဦးဝိမလ တရားစဟောသည်အထိ မလေးနွယ် က ခြံတွင်း၌ နေသည်။ မေမေနှင့် အန်တီ မြင်အောင်လည်း အလှူမဏ္ဍပ်အနီး တဝှေ့ဝှေ့ လုပ်ပြ၏။

တရားနာပရိသတ်၏ ရှေ့ဆုံးတွင် ဦးတင်သော်၊ သူ့ဇနီး၊ အန်တီနှင့် မေမေတို့ ရှိနေကြ၏။

အန်တီက ရေစက်ခွက် ရှေ့ထား၍ အလယ်ဗဟိုကျကျ၌ ကွေးကွေး ကုန်းကုန်းလေး ထိုင်နေသည်။ ဘွားဘွားကိုယ်စား အလှူရှင်အဖြစ် ရေစက်ချ မည် ဖြစ်သောကြောင့် အန်တီသည် ရေစက်ခွက် ရှေ့ထားပြီး အလယ်ဗဟိုကျကျ ၌ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အန်တီသည် ကျန်အချိန်များ၌ မည်မျှ ဒေါသကြီး၍ မည်မျှ ခက်ထန် သည်ဖြစ်စေ... သံဃာတော်များ ရှေ့မှောက်တွင် အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြတတ် ၏။ လက်အုပ်ချီ ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ ပုံစံမပျက်၊ ချထားသော မျက်လွှာကလည်း မပင့်၊ မရွေ။ အန်တီသည် ရတနာသုံးပါးကို အလွန်ရိုသေသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၆၇

ဦးတင်သော်၏ ဇနီးကသာ တစ်ချီ တစ်ချီတွင် ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်သည်။ တစ်ချီ တစ်ချီတွင် ညာဘက် လက်ဖျံထိပ်၌ ပတ်ရစ်ထားသော ဆင်စွယ်ပုတီး လျော့ကျလာသည်ကို နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ဟန်နှင့် ထိုလက်ကို လှုပ်ယမ်းခါတတ်သည်။ တစ်ချီ တစ်ချီ အလစ် အလစ်တွင်မူ အပေါ်သို့ တွန့်ရုန်းတက်သော မယ်ညိုပဒုမ္မာသားအင်္ကျီ ခါးစကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အောက်ဆွဲချတတ်၏။ မေမေကမူ အန်တီလောက် ကွေးကွေးကုန်းကုန်း မဟုတ်သော်လည်း ပုံပုံကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်လျက် ခေါင်းကို ငုံ့ထား၏။

ဆရာတော်ဦးဝိမလ တရားဟောလျှင် ကြာတတ်မှန်း မလေးနွယ်ကောင်းကောင်းသိသည်။ ကြာသော်လည်း တရားနာရသူတို့မှာ ငြီးငွေ့လေ့မရှိ။ ဆရာတော်သည် ဘုရားဟောဇာတ်တို့မှ ကြည်နူးဖွယ်၊ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်၊ သနားဖွယ်၊ အံ့ဩဖွယ်၊ အားကျဖွယ် အကောင်းဆုံးဇာတ်တို့ကိုမှ ရွေးကာ အသံမြင့်၊ အသံနိမ့်၊ အသံသာ၊ အသံဝါ၊ အသံချို၊ အသံရှည် အမျိုးမျိုးနှင့် သာယာနာပျော်ဖွယ် ဟောပြောတတ်သည်။ ဆရာတော်၏ တရားကို နာကြားနေစဉ် မည်သူကမျှ မိမိကို သတိပြုမိအားမည် မဟုတ်ကြောင်းကို မလေးနွယ်က တွက်ချက်မိပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာတော်ဦးဝိမလ တရားစဟောသည်အထိ မလေးနွယ်သည် ခြံတွင်း၌ ကိုယ်ယောင်ပြနေသည်။ တရားအရှိန်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မလေးနွယ်သည် တိုက်ကြီးဆီသို့ ပြေးခဲ့၏။ တိုက်တွင်းမှ မိန်းမစီး စက်ဘီးလေးကို ထုတ်ယူခဲ့ပြီး မလေးနွယ်သည် ခြံကြီး၏ ဘေးပေါက်မှ အသာထွက်ကာ ခြံကို ကွေ့ပတ်လျက် ခြံရှေ့ရှိ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

လမ်းပေါ် ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘယ်ဘက်တွင် ရွှေဘုံသာရပ်ကွက်၊ ညာဘက်တွင် စိုက်မြက်များဖြင့် စိမ်းနေသော ဘောလုံးကွင်းကြီးနှင့် ဂေါက်သီးကွင်းတို့ကို ထားရစ်ကာ မလေးနွယ်သည် စက်ဘီးလေးကို အပြင်းစီးနှင်တော့၏။ အတန်စီးမိခဲ့သော် လမ်းကွေ့ ရောက်လာရာ မလေးနွယ်သည် စက်ဘီးကို လုံးဝအရှိန်မလျှော့ဘဲ ဝါဒ်ဆွန်ဝေးအတိုင်း ဘေးမှချောင်းဆီသို့ ဦးတည်နှင်းလာခဲ့သည်။ ဤသို့ ခရီးပြင်းနှင်လာခိုက်တွင် စိတ်တွင်း၌လည်း မနေ့က မိမိ ပြုခဲ့မိသည့်အတွက် ဒေါ်လေးသက်သက် ကျေနပ်အောင် မည်သို့ တောင်းပန်ရမည်ကို စဉ်းစားလာခဲ့သည်။

၁၆၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အကြော်ဖိုကို လှမ်းမြင်ရသောအခါ၌ မလေးနွယ် ခဲလေသမျှ သဲရေ ကျ ဖြစ်ရရှာသည်။ အကြောင်းကား အကြော်ဖို၌ မီးခိုးလည်း မလူ၊ လူယောင် လည်း မတွေ့ရ။

မလေးနွယ်သည် မြေသို့ ဆင်းကာ စက်ဘီးလေးကို လက်နှင့် တွန်း၍ တမာပင်ကြီးအောက်သို့ လာခဲ့သည်။ စက်ဘီးကို တမာပင်၌ ထောင်ထားပြီး အကြော်ဖိုအတွင်း ဝင်လျက် စူးစမ်းကြည့်သည်။

မီးကင်းသော မီးဖိုတွင် မနေ့က ကျန်နေသော ပြာများမှလွဲ၍ အခြား ဘာမျှ မရှိ။

မလေးနွယ်၏ မျက်နှာလေးသည် မဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွား၏။

ဒေါ်လေးသက်သက်သည် နံနက်ဆိုလျှင် မုန့်ဟင်းခါးချက်၍ အလုပ် သမား တန်းလျားများနှင့် အလုပ်သမားများ ရှိရာသို့ လှည့်လည်ရောင်းသည်။ ညနေ၌ အကြော်ကြော်၍ အနီးအနားရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များကို သွင်းသည်။

မိုးရွာရွာ... နေပူပူ... ညနေခင်းဆိုလျှင် ဒေါ်လေးကို ဤအကြော်ဖို ဝယ် မပျက်တမ်း တွေ့ရမြဲတည်း။

ယခု ဒေါ်လေးသက်သက် ဘယ်ရောက်နေပြီနည်း။ နေမကောင်း၍ လော... ဒါမှမဟုတ် မိမိကို မတွေ့ချင်တော့၍ နေရာများ ရွှေ့သွားပြီလော။

နေရာရွှေ့သွားသည်ပင် ဖြစ်ဖို့များသည်။ ဒေါ်လေးသက်သက်သည် သဘောကောင်းသော်လည်း မာနကြီးသည်။ သက်ခိုင်နည်းတူပင် မာနကြီးသည်။ ယခု မိမိကို မတွေ့ချင်တော့၍ နေရာရွှေ့သွားသည်ပင် ဖြစ်ရမည်။

လှိုက်လှဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် မလေးနွယ်သည် အကြော်ဖိုတွင်းမှ ထွက် လာခဲ့သည်။ တမာပင်အောက် ရပ်ရင်း အားလျှော အားငယ်သော မျက်လုံးများ နှင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မိသည်။

ချောင်း၏ တစ်ဖက်ကမ်း၌ ဘေးမဲ့ဘောလုံးကွင်းနှင့် ဘေးမဲ့ ဘီအိုစီ ကျောင်းကို မြင်ရ၏။ ချောင်း၏ သည်ဘက်ကမ်း သူ ရပ်ကြည့်နေရာမှ ရှေ့ တည့်တည့် အတန်လှမ်းရာဆို၌ ဘေးမဲ့ ဘီအိုစီ အလုပ်သမားတန်းလျားများနှင့် ဘေးမဲ့ရွာကို လှမ်းမြင်ရသည်။ တောင်ကုန်းများထက် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေ ကြသော ရေနံစင်ကြီးများနှင့် တိုင်ကီကြီးများကိုလည်း လက်ယာဘက် အဝေး ဆီ၌ တွေ့ရ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၆၉

ရွှေခင်းတစ်ခုလုံးသည် ငြိမ်၍ တိတ်ကာ ဆိတ်သုဉ်းနေ၏။ လူရိပ် သူယောင်လည်း မမြင်။ လူသံ သူသံလည်း မကြားရ။

မလေးနွယ်သည် စိတ်ညှိုးငယ်စွာနှင့် လှည့်ပြန်တော့မည်ပြုပြီးမှ မလှမ်းမကမ်း၌ တွေ့ရသော အိမ်လေးတစ်လုံးကို သတိပြုမိသည်။ ဒေါ်လေး သက်သက်သည် ညအလုပ်သိမ်း၍ ပြန်သောအခါ အကြော်ဖိုမှ ပစ္စည်းများကို ထိုအိမ်လေး၌ အပ်ထားသွားတတ်ကြောင်း ပြောပြဖူးသည်အား အမှတ်ရမိသည်။ ထိုအိမ်လေး၌ သွားစုံစမ်းလျှင်မူ အကြောင်းအကျိုး သိရပေမည်။

မလေးနွယ်သည် အိမ်လေးဆီသို့ ရှေးရှုကာ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း လျှောက်သွားမိပြီးမှ အိမ်ရှေ့မြေပြင်တွင် ခွေးပေါက်စတစ်သိုက်ကို နို့တိုက်နေသော ခွေးသားအုပ်မကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်ရသောကြောင့် ရပ်သွား၏။

မလေးနွယ်သည် သက်ပြင်းလေး ရှိုက်ပြီး ခေါင်းကလေး ခါကာ တမာပင်ဆီ ပြန်လှည့်လာ၍ စက်ဘီးလေးကို ထူလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် သီချင်းသံလေးက ပေါ်လာ၏။

“ဘုံခုနစ်ဆင့်က.. တံခါးဖွင့်လို့ ကြည့်ပြန်သနော်... ထိုမိန်းမကို ဤမိန်းမကို ဘုရင် မြင်ပြန်သော်...”

မလေးနွယ်သည် စက်ဘီးကို တမာပင်၌ ပြန်ထောင်ထားပြီး ဝမ်းသာအားရ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ချောင်းကွေ့ ကမ်းပါးထိပ်မှ သက်ခိုင် ပေါ်လာသည်။

သက်ခိုင်သည် မနေ့ ညနေတုန်းကကဲ့သို့ပင် သီချင်းလေး တကြော်ကြော် ဆို၍ လာနေ၏။ မနေ့ ညနေတုန်းကကဲ့သို့ပင် သူ့ကျောထက်၌ တောင်းလေး တစ်တောင်းကို သယ်ပိုးယူလာ၏။ သူ့ခြေလှမ်းများက ယနေ့ ပိုသွက်နေ၏။

“မောင်ရေ... သက်ခိုင်ရေ...”

မလေးနွယ်သည် ဝမ်းသာအားရ အော်ခေါ်ရင်း သက်ခိုင် ရှိရာသို့ အပြေးကလေး သွားသည်။ မလေးနွယ် သက်ခိုင်အနီး ရောက်လုလုတွင် ခွေးသားအုပ်မသည် မျက်စိနှောက်သည့်အလား ဒေါသတကြီး ဟောင်၍ မလေးနွယ်အား လိုက်ဆွဲသည်။

“အမယ်လေး... သေပါပြီ မောင်... လုပ်.. လုပ်.. လုပ်ပါဦး”

မလေးနွယ်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး သက်ခိုင်၏ ခါးကို ဝင်ဖက်သည်။

၁၇၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ခွေးသားအုပ်မကလည်း သဲသဲမဲမဲနှင့် မလေးနွယ်ကိုသာ လိုက်ခွဲ
နေသောကြောင့် သက်ခိုင်သည် သူ့နောက်ကျော၌ ခါးကို ဖက်လျက် အော်ဟစ်
နေသူ မလေးနွယ်အား မကိုက်မိရန် ကိုယ်ကို လှည့်ပတ် အကာအကွယ်ပေး
ရင်း ကျောထက်မှ တောင်းနှင့် ခွေးပေါ် ပစ်ပေါက်ချလိုက်သည်။ တောင်းသည်
ခွေးနှင့် လွဲသွား၏။

ခွေးသားအုပ်မက အစွယ်ဖွေးဖွေးနှင့် တစ်ချက် လှမ်းခွဲပြန်သည်။
ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သက်ခိုင်၏ ညာဘက် လက်ဖျံကို ခဲမိသွား၏။

သက်ခိုင်သည် ပထမသော် နာကျင်စွာ တစ်ချက် အော်လိုက်မိပြီးမှ
သတိရကာ ခွေးသားအုပ်မ၏ နံစောင်းကို ဖိနှောနှင့် အားရှိသမျှ ပေါက်ထည့်
လိုက်၏။ ခွေးသားအုပ်မသည် သက်ခိုင်၏ လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့
အနည်းငယ် ဆုတ်သွားသည်။

သက်ခိုင် ထမ်းယူလာခဲ့သော တောင်းသည် မြေ၌ စောင်းလဲနေ၏။
တောင်းတွင်းမှ အဆို့ ဆို့ထားသော ငံပြာရည်ပုလင်းကလည်း ထွက်ကျနေ၏။
သက်ခိုင်သည် ငံပြာရည်ပုလင်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ခွေးသားအုပ်မထံ
ကပ်သွားသည်။ ခွေးသားအုပ်မသည် တစ်ချက်သာ ပြန်မာန်ဖီပြီး အန်တုဖက်ပြိုင်
ခြင်းကို စွန့်ကာ ထွက်ပြေးလေရာ ခွေးငယ်လေးများပါ နောက်မှ လိုက်ပြေးကြ
၏။

အိမ်ပေါ်မှ ရင်ရှားနှင့် မိန်းမတစ်ဦး ပြေးဆင်းလာ၏။

“ဟဲ့... သက်ခိုင်၊ အမယ်လေး... နင်ကိုး၊ ဟင်... မလေးနွယ်
ပါကောလား၊ ဘယ်သူ့ကို ကိုက်မိသွားသေးလဲ”

“မကိုက်မိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ခွေးသားအုပ်မက တော်တော်ဆိုးတယ်”

“ငါ့ခွေးသားအုပ်မ မဟုတ်ပါဘူးတော်၊ လူတောင် အနိုင်နိုင်၊ ခွေး
မမွေးနိုင်ပါဘူး၊ အလကား ခွေးဝင်စားမ”

သက်ခိုင်က ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မြေ၌ လဲနေသော သူ့
တောင်းလေးကို ပြန်ထောင်သည်။ ကံအားလျော်စွာ တောင်းတွင်းပါ ပစ္စည်းများ
အပျက်အစီး မရှိ၊ ဆန်အချို့အဝက်သာ မြေပြင်ပေါ် ဖိတ်စဉ်ကျလျက်ရှိသည်။

သက်ခိုင်က မြေပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို တောင်းတွင်းသို့ ပြန်ကောက်
ထည့်နေ၏။ ထိုအခါကျမှ အကြောက်စော ပြောသွားသော မလေးနွယ်သည်
သက်ခိုင်၏ လက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်တကြား အော်သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၁၇၁

“သွေးတွေ... မောင်လေး လက်မှာ သွေးတွေ”

သက်ခိုင်သည် သူ့လက်ကို သူ ငုံ့ကြည့်၊ စုံစမ်းသည်။

ခွေးစွယ်နှင့် ခြစ်မိရုံသာ ခြစ်မိသွားဟန်တူသော လက်ကောက်ဝတ် အပြင်ပိုင်း၌ အရေစုတ်၍ သွေးဥရံ ဥနေသည်။ အတွင်းပိုင်း၌ကား နက်သော ခွေးစွယ်ဒဏ်ရှိနေကာ သွေးတို့ ထွက်ယိုစီးကျနေ၏။

သက်ခိုင်သည် ဒဏ်ရာကို ကြည့်နေရာမှ မျက်လုံးများကို လှန်၍ မလေးနွယ်အား ကြည့်သည်။

မလေးနွယ်၏ မျက်နှာလေးမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေသည်။ ဆတ်ဆတ် တုန်နေသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို လက်သီးများ ဆုပ်၍ ရင်၌ အပ်ထားရင်း မျက်လုံးလေးများကလည်း ပြူးနေ၏။ အသံတုန်တုန်နှင့်မူ ဆိုရှာ၏။

“ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ... ဆေးရုံသွားကြမလား”

“ဟာ... မမနွယ်ကလည်း... ခွေးကိုက်ခံရရုံကလေးနဲ့ ဆေးရုံ သွားရမလား၊ လာ လာ... မောင့်လက်ကို ရေလောင်းပေး”

သက်ခိုင်သည် အိမ်ဘေးရှိ ရေအိုးဆီသို့ မလေးနွယ်ကို ခေါ်သွားပြီး သူ့ဒဏ်ရာပေါ် ရေလောင်းပေးစေ၏။

ရေလောင်းပေးနေစဉ်တုန်း၌မူ သွေးရောင် ပျောက်သွား၏။ ရပ်လိုက်သောအခါတွင် သွေးများ ထွက်မြဲ ထွက်နေပြန်သည်။

သက်ခိုင်က ဒဏ်ရာကို လက်နှင့် ညှစ်ပစ်သောအခါ မလေးနွယ်သည် သူ့အစား နာကျင်ဟန် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ပြီး ကန့်ကွက်သည်။

“ဘာလို့ ညှစ်နေရတာလဲ၊ ပိုနာမှာပေါ့”

“မမနွယ်က ဘာသိလို့လဲ၊ အဆိပ်ကုန်အောင် ညှစ်ပစ်နေတာ၊ ကဲပါ... ရေလောင်းပေးပါဦး”

မလေးနွယ်သည် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နှင့် ရေဆက်လောင်းပေးရသည်။ ရေလောင်းပေးရင်းလည်း တိုက်တွန်းသည်။

“ဆေးရုံ သွားရအောင်ဆို မောင်ကလည်းပဲ...”

“အို... မသွားချင်ပေါင်ဆို... မမနွယ်ကလည်းပဲ... ပြီးတော့ မောင့်မှာ တခြား သွားစရာ ရှိသေးတယ်”

“ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“အိုး... ဘယ်သွားသွားပေါ့”

၁၇၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုင်း

သက်ခိုင်၏ ခပ်မာမာ ဖြေသံကြောင့် မလေးနွယ်သည် စိတ်ဆိုးမိမိ မယောင် ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် မိမိကိုယ်စား သက်ခိုင်က ဝင်၍ ခွေး အကိုက်ခံရသည်ကို ချက်ချင်း သတိရမိပြီး မျက်နှာလေးကို ချိုသာအောင် ပြုံးလိုက်လျက် ချောချောမော့မော့ ဆိုသည်။

“မောင်ကလည်း... မမနွယ်က စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ။ တကတဲ... ဒေါသကြီးပဲ ဟင်း... ဟော... နေဦး.. မမနွယ် သတိရပြီ”

မလေးနွယ်သည် ရေခွက်ကို ချထားလိုက်ပြီး သက်ခိုင်အနားတွင် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။

“မောင်လေး... လက်သီးဆုပ်ထားလိုက်စမ်း၊ ဆုပ်ထားလိုက်စမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်သီး ဆုပ်ထားရမှာလဲ”

“ဪ... ဆုပ်ထားပါလို့ ပြောနေမှပဲ၊ မောင်ကလည်း...”

မလေးနွယ်က တည်တည်လေး ပြောသောကြောင့် သက်ခိုင်သည် ဒဏ်ရာရှိသော လက်မှ လက်သီးကို ဆုပ်လိုက်၏။ မျက်မှောင်ကိုမူ ကြွတ်ထားသည်။

မလေးနွယ်က သက်ခိုင် မျက်မှောင်ကြွတ်ထားသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဂါဝန်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ထုတ်ယူပြီး သက်ခိုင်၏ လက်ဖျံတွင် ဒဏ်ရာအောက် အနည်းငယ် ခွာပြီး ရစ်ပတ်စည်းပေး၏။ စည်းချည်မိသော်လည်း အပတ်က မတင်းသောအခါ မလေးနွယ်သည် လက်ကိုင်ပဝါ အစွန်းတစ်စကို လက်ဖြင့် ဆွဲပြီး အခြားအစွန်းတစ်စကို သွားလေးများနှင့် ကိုက်ဆွဲလျက် တင်းပေးသည်။ အစည်းသည် စိတ်ကျေနပ်အောင် တင်းပါမှ မလေးနွယ်က လက်ကိုင်ပဝါစွန်း ယုန်နားရွက်နှစ်စကို ထုံးချည်လိုက်၏။

မလေးနွယ် ပြုလုပ်ပေးနေသည်ကို သဘောပေါက်သောကြောင့် သက်ခိုင်က ငြိမ်လျက်ခံနေ၏။

“ကဲ... အဲဒီလိုဆို သွေးမထွက်တော့ဘူးရှင့်၊ နားလည်ပြီလား”

သက်ခိုင်က ပြုံးပြီး သူ့လက်ကို လှုပ်ကြည့်သည်။ မှန်သည်။ သွေးတစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် ယိုထွက်လာပြီးနောက် ထပ်၍ မယိုထွက်တော့။

ကလေးနှစ်ယောက် လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေသည်ကို ဘေးမှ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိသူ အိမ်ရှင် မိန်းမက ယခုမှ သတိရပြီး မေး၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်ပေရူဝယ်

၁၇၃

“အမယ်လေး... မေ့နေလိုက်တာတော်၊ သက်ခိုင်ရေ... အနာကို ဆန္ဒင်းမှုန့် သိပ်မလား”

“ဒေါ်လေးမခင်ရွှေကလည်း ခွေးကိုက်တာ ဆန္ဒင်းမှုန့် သိပ်လို့ ဘယ်အဆင်ပြေပါ့မလဲဗျ။ အသာနေစမ်းပါ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်”

သက်ခိုင်သည် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သောကြောင့် မလေးနွယ် ရော မခင်ရွှေပါ နောက်က လိုက်ခဲ့ကြရ၏။

သက်ခိုင်က သူ့တောင်းတွင်းမှ ဆန်တစ်ဆုပ် နှိုက်ယူလိုက်ပြီး ပါးစပ် တွင်း ထည့်၍ဝါး၏။ ဆန် ညက်ကြသောအခါ လက်ဝါးပေါ် ထွေးထုတ်လိုက် ပြီး ဒဏ်ရာများ၌ အုံ၏။

မလေးနွယ်က မေးသည်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဆေးလေ... ဆေးအုံတာ၊ ခွေးကိုက်ရင် ဆန်ဝါးအုံလိုက်၊ အဆိပ် မတက်တော့ဘူး”

“မောင် တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ် ပြောတာပေါ့၊ အဲ... နည်းနည်းတော့ ရောင်မှာပဲ၊ ည ကျမှ အိမ်မှာ ကျားရိုး သွေးလိမ်းလိုက်မယ်၊ ပျောက်ကရော... မောင် ခွေး ခဏခဏ အကိုက်ခံရဖူးသားပဲ၊ ဆေးရုံ မသွားပေါင်”

သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်ထံမှ နောက်ထပ် မေးခွန်းတို့ကို မစောင့်ဘဲ တောင်းကို မ,ကာ အိမ်ပေါ်တင်သည်။

“ဒေါ်လေးမခင်ရွှေ... ဒီတောင်း ထားခဲ့မယ်နော်၊ ညနေ တော်တော် ကြာရင် မေမေနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်”

“အေး အေး... ထားခဲ့ပါတော်၊ သက်သက်က ဒီည ဟင်းချက်ဦး မလိုလား”

“ချက်မှာပေါ့ဗျ၊ မချက်ရင် မနက်ဖြန် ငတ်နေမှာ”

သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

“လာ... မမနွယ်၊ သွားကြရအောင်” ဟု ခေါ်သည်။

တမာပင်ကြီးအောက် ရောက်သောအခါ မလေးနွယ်က မေးသည်။

“မောင်... ဒေါ်လေးသက်သက် ဒီနေ့ ဘာလို့ မလာတာလဲ”

၁၇၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဘာလို့ မလာတာလဲ... ဟုတ်လား၊ မမနွယ် မသိဘူးလား၊ သပိတ် တပ်ကြီး ရေနံချောင်း ရောက်လာပြီ”

“အင်းလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အခုညနေ ဈေးမှာ ဈေးသူဈေးသားတွေက သပိတ် တပ်သားတွေကို ကျွေးကြ မွေးကြမလို့၊ မေမေလည်း အဲဒီမှာပေါ့၊ မောင်လည်း အဲဒီကို ပြန်သွားမလို့ဟာ၊ အခုတော့ နောက်ကျနေပြီ ထင်တယ်”

မလေးနွယ်သည် ခေတ္တစဉ်းစားနေသည်။ ထိုနောက်မှ အကြံရဟန် ဝမ်းသာစွာ ပြောသည်။

“အဲဒီတပ်ကြီးက မကွေးကိုသွားမှာ မဟုတ်လား... ဟင် မောင်လေး”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်အထိ သွားမှာ၊ တကယ့်ကို သွားမှာ၊ ဘုရင်ခံ အိမ်ကို သွားဝိုင်းမှာ၊ တကယ့်ကိုဝိုင်း...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တကတဲ... မကွေး ရောက်အောင်တော့ သွားရဦး မှာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ... အင်းလေ...”

“ဒါဖြင့် သူတို့ ညောင်လှထိအောင် လျှောက်ကြဦးမှာပဲ၊ မမနွယ်တို့ ရပ်ကွက်လမ်းထိပ်ကနေ ကြည့်ရင် မြင်ရမှာပေါ့၊ အဲဒီက သွားကြည့်ရအောင် နော်... မောင်”

သက်ခိုင်က သဘောတူသဖြင့် မလေးနွယ်က စက်ဘီးလေးကို တွန်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ သက်ခိုင်က နောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။

ဝါဒ်ဆွန်ဝေးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ပြဿနာပေါ်တော့၏။

“မမနွယ် စက်ဘီးနင်းမယ်နော်၊ မောင်က အနောက်က ထိုင်ခုံပေါ် က လိုက်ခဲ့”

သက်ခိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ခေါင်းခါ၏။

“ဘာခေါင်းခါတာလဲ”

“မိန်းမလေးက စက်ဘီးနင်းပြီး ယောက်ျားလေးက နောက်က လိုက်စီးတော့ ရှက်စရာကြီး”

“ဒါဖြင့် မောင် နင်း၊ မမနွယ် နောက်က လိုက်စီးမယ်”

“အို... မောင်မှ စက်ဘီး မစီးတတ်ဘဲ”

“တကယ် မစီးတတ်ဘူး”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၇၅

“ဘယ်လိုလုပ် စီးတတ်ရမလဲ၊ စက်ဘီးမှ မဝယ်နိုင်ဘဲဟာ”

“မောင်က မာနကြီးတာပဲ၊ သိပ်ကို မာနကြီးတာပဲ၊ အင်းလေ... ဒီလိုဆို လျှောက်သွားကြမယ်၊ သပိတ်တပ်ကြီးကို မမိတော့ မမန္တယ်ကို မောင် အပြစ်မပြောနဲ့၊ ဒါပဲ”

ဤသို့ ဆိုပြန်သော် သက်ခိုင် အရုံးပေးရသည်။ စက်ဘီးမစီးတတ်သော မိမိကိုယ်ကိုသာ အပြစ်ပြန်တင်ရ၏။

မလေးနွယ်က စက်ဘီး စနင်းသည်။ အရှိန်ရသောအခါ မကျေနပ်လှသော်လည်း သက်ခိုင်က နောက်ထိုင်ခုံပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲ ခုန်တက်ပြီး လိုက်ပါခဲ့ရ၏။

ဝါဒဆွန်ဝေးမှ ညာဘက်သို့ ချိုး၍ ရွှေဘုံသာရပ်ကွက်ဆီသို့ ဝင်မိလေသောအခါ ဘောလုံးကွင်း၏ သည်ဘက်ထိပ်၌ မလေးနွယ်က စက်ဘီးကို ရပ်ပေးသည်။

“မောင်... လမ်းထိပ်က သွားစောင့်နေ၊ မမန္တယ် စက်ဘီး သွားထားလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့... ပြန်လာခဲ့မယ်နော်... ကြားလား”

သက်ခိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ မလေးနွယ်က စက်ဘီးစီး၍ ထွက်ခွာသွား၏။

သက်ခိုင်သည် လမ်းထိပ်ဆီ မသွားဘဲ ရပ်စောင့်နေ၏။ လမ်းထိပ်ဆီမှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ညံသော လူသံများကို ကြားနေရ၏။

တစ်အောင့် စောင့်နေရပြီးသောအခါ မလေးနွယ်သည် ပြေးထွက်ပြန်လာ၏။

သက်ခိုင်နှင့် မလေးနွယ်သည် တစ်ဦးလက် တစ်ဦး ဆွဲကိုင်လျက် လမ်းထိပ်သို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

လမ်းထိပ်၌ လည်းကောင်း၊ လမ်းထိပ်က ဦးတိုက်ဆုံရာ ရေနံချောင်းမှ ထွက်၍ ညောင်လှမှသည် မကွေးသို့ ပြေးသော မင်းလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်၌ လည်းကောင်း လူပရိသတ်တို့ ကြိတ်ကြိတ်ခဲခဲ တစ်ခဲနက် တိုးဝှေ့တန်းစီလျက် ရှိနေကြသည်။

သက်ခိုင်နှင့် မလေးနွယ်သည် လူကြားထဲတိုး၍ လည်းကောင်း၊ လူတို့အောက်လျှိုး၍ လည်းကောင်း လမ်းထွင်ကာ ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်လာကြသည်။

၁၇၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

လမ်းမကြီးပေါ်၌ ရေနံမြေ အလုပ်သမားတပ်ကြီးသည် တည်ငြိမ် ခုံညားစွာ ချီတက်လာနေ၏။

တပ်ကြီး၏ ရှေ့ဆုံးမှ ချီလာသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အသွင်မှာ အခုံညားဆုံး ဖြစ်နေ၏။

သူကား... တုတ်ခိုင်၏။ ဣန္ဒြေကြီး၏။ တည်လှသော မျက်နှာမှ မေးရိုးကြီးများက ပီသထင်ရှားနေ၏။ ဘောင်းဘီတို၊ အင်္ကျီညို လက်တိုတို့ကို ဝတ်ထားသောကြောင့် သူ၏ ခိုင်ခံ့သော ခြေသလုံးနှင့် ပေါင်တံများ၊ လက်မောင်း လက်ရုံးများကို ထင်ရှားစွာ တွေ့နိုင်သည်။ ပခုံးနည်းတူ ကျယ်ဝန်းမောက်ဖြိုး သော သူ့ရင်ဘတ် တစ်ဖက်ပေါ်၌ နီရဲသော ဖဲပြားတံဆိပ်ကြီးတစ်ခုကို ထိုးထား ၏။ သူ့လည်ပင်းမှ ရင်ကို စလွယ်သိုင်းကာ ငွေရောင်လက်သော သံကြိုးတပ် ခရာကြီးတစ်ခုကို လွယ်ထား၏။ သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ပုလိပ်နှင့် စစ်အရာရှိ များ တပ်ဆင်ထားတတ်သော ပခုံးဒေါက်များ ရှိသည်။ ဤပခုံးဒေါက်များ ထက်တွင် ပုလိပ်နှင့် စစ်အရာရှိများ၏ ဒေါက်များထက်မှ သရဖူများ မပါ။ အဝါ၊ အစိမ်း၊ အနီတည်းဟူသော တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ သင်္ကေတလက္ခဏာ အရောင်သုံးရပ်ကိုသာ ဆောင်ထား၏။

မလေးနွယ်က သက်ခိုင်၏ နားနားကပ်၍ တိုးတိုးမေးသည်။

“မောင်... အဲဒီလူကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“သခင်ဖိုးလှကြီးတဲ့... အာဠာဝကကြီးလို့လည်း ခေါ်တယ်”

“အာဠာဝကကြီး၊ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မမနွယ်ကလည်း ဖျင်းလိုက်တာ၊ အာဠာဝက ဆိုတာ ဘာမှတ်လဲ၊ သိပ်စွမ်းတာ၊ အားကြီးစွမ်းတာ”

မလေးနွယ်သည် သက်ခိုင် ရှင်းပြသည်ကို နားမလည်သော်လည်း မေးမြန်းခွင့်မရတော့။

အကြောင်းမှာ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ လူထုကြီး၏ တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်သံများက မိုးချုန်းဘိအလား ပေါ်ထွက်လာသောကြောင့်တည်း။

“သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ။

အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ...။

သပိတ်... သပိတ်... မှောက် မှောက်...

နေရှင်စနစ် ပျက်စီးပါစေ...”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၇၇

မလေးနွယ်သည် သက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

သက်ခိုင်သည် သူ့ညာလက်ကလေးကို လက်သီးဆုပ် မြှောက်၍ ပရိသတ်နှင့်အတူ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်နေ၏။

သို့ရာတွင် သက်ခိုင်၏ ညာလက်၌ မလေးနွယ် စည်းပေးထားသော လက်ကိုင်ပဝါလေး မရှိတော့။ လူကြားထဲ တိုးရင်း ဝှေ့ရင်း ပြုတ်ကျခဲ့လေပြီ ထင်သည်။

သက်ခိုင်က မလေးနွယ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။

“အော်လေ... မမနွယ်၊ အော်ပါလား”

“ဘယ်လို အော်ရမလဲ မောင်ရ”

“သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ၊ အဲဒီလို အော်ပေါ့”

မလေးနွယ်သည် အော်ရန် ကြိုးစားကြည့်မိသည်။ သို့ရာတွင် အသံက ထွက်မလာ။ သက်ခိုင်ကသာ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ဆက်အော်နေ၏။

ဆုံးပါတော့မည်လောဟု ထင်မှားဖွယ် သပိတ်တပ်ကြီးက အဆက်မပြတ် ချီတက်လာနေသည်။

သပိတ်တပ်သားတို့ကား အသွင်မျိုးစုံလှ၏။

အချို့က ဗိုလ်ဆံတောက်နှင့်၊ အချို့က ခေါင်းတုံး၊ အချို့က သျှောင်ကြီးဗွေနှင့်၊ ဘောင်းဘီဝတ်ထားသူများလည်း ပါကြသည်။ ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ထားသူများလည်း ပါကြသည်။ တူညီကြသည်ကား... သပိတ်တပ်သား အသီးသီးသည် ရှမ်းလွယ်အိတ်ကိုယ်စီ လွယ်ထားကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ လွယ်အိတ်နှုတ်ခမ်းမှ ပေါ်ထွက်နေသော ကြွေရည်သုတ် သံပန်းကန်ပြား၊ ရေပုလင်းနှင့် စောင်ခေါက်အနားတို့ကို မြင်နိုင်၏။

နတ်တော်လဆန်း ၁၁ ရက်နေ့ ညနေ ဖြစ်သောကြောင့် နေသည် မပြင်း၊ ညိုညိုသာ ရှိနေ၏။

နေညိုညိုတွင် သပိတ်တပ်ကြီးသည် စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ ချီတက်နေလေ၏။ တပ်ဗိုလ်၊ တပ်ကြပ်အသီးသီးက ကွပ်ကဲလိုက်ပါလာကြ၏။ ဤတပ်ဗိုလ်၊ တပ်ကြပ်များထဲတွင် လူဝတ်ကြောင်များကိုသာမက ဝါဝင်းသော သင်္ကန်းကိုဆီးထားသည့် သံဃာတော်များကိုပါ မြင်ရသည်။

၁၇၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သူတို့ရှေ့မှ သပိတ်တပ် ဖြတ်သွားစဉ် မလေးနွယ်က အော်သည်။

“သက်ခိုင်... မောင်လေး ဟောဟိုမှာ မောင့်အဖေ ဦးလေးစိုးခိုင်ရယ်”

သက်ခိုင်၏ အဖေက တပ်မိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် ချီတက်လာနေသည်။

သက်ခိုင်သည် လက်မောင်းဆန့်ကာ အသံကုန်အော်သည်။

“တို့ဗမာ... ဖေဖေရေ... တို့ဗမာ... မမနွယ်... အော်လေ”

မလေးနွယ်ကလည်း ပထမဦးစွာအဖြစ် သူ့အသံစူးစူးလေးနှင့် အော်သည်။

“ဦးလေးစိုးခိုင်ရေ... တို့ဗမာ တို့ဗမာ...”

သက်ခိုင်၏ အဖေသည် ကလေးများကို မြင်သွားသည်။ တပ်မိုလ် ဖြစ်နေသောကြောင့် ခွန်းတုံ့ပြန်မဟစ်သော်လည်း ကလေးများကို လှည့်ကြည့်ရင်း မသိမသာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးသွား၏။

နောက် ဆက်၍ သပိတ်တပ်ကြီး ချီလာရာတွင် မလေးနွယ်သည် အရှိန်ရသွားသောကြောင့် သက်ခိုင်နှင့်အတူ သံပြိုင်လိုက်အော်နေ၏။ သက်ခိုင် လောက်မူ ကြွေးကြော်သံ စေ့အောင် မအော်တတ်။

“တို့ဗမာ... တို့ဗမာ...”

အော်တတ်သမျှကိုမူ မလေးနွယ်က အသံကုန် လိုက်အော်ရာ၏။ မလေးနွယ် အော်၍ကောင်းတုန်း ပရိသတ်များကြားမှ ကိုချစ်တိုးသည် တိုးဝှေ့ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အမယ်လေး... နွယ်ရာ၊ ဟိုမှာ တရားနာပြီးတော့မယ်၊ တော်တော် ကြာ နှင့် မတွေ့ရင် ငါ့ကိုပဲ အပျိုကြီးမမက ကြိမ်းဦးမှာ၊ ကဲ တော်တော့... ပြန်ခဲ့တော့”

မလေးနွယ်နှင့် သက်ခိုင်တို့က ကိုချစ်တိုးကို ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်ကြသည်။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုးကြီးလည်း အော်လေ... တို့ဗမာ တို့ဗမာလို့...”

ကိုချစ်တိုးသည် သပိတ်တပ်ကြီးကို ပြီးရွှင်စွာ လှမ်းကြည့်ပြီး တက်ကြွစွာ အော်၏။

“တို့ဗမာ... သခင်မိုးဟေ့... တို့ဗမာ”

မလေးနွယ်သည် ကိုချစ်တိုး၏ လည်ပင်းကို ဟီးလေးခိုစီးကာ ပြော၏။

“အဲ...ဒါမှ နွယ်ဦးလေးကိုချစ်တိုးကွ၊ ဟား ဟား...”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၇၉

ကိုချစ်တိုးက နွယ်ကို တောင်းပန်၏။

“ကဲ... ဒါဖြင့် ပြန်ကြရအောင် နွယ်ရာ၊ ဟုတ်လား”

“အင်းပါ... ပြန်မှာပေါ့”

မလေးနွယ်က သက်ခိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“မောင်လေးရေ... မမနွယ် ပြန်တော့မယ်၊ မောင်ရေ... တို့ဗမာ
ဟေ့...”

သက်ခိုင်ကလည်း သူ့ညာဘက်လက်ကလေးကို လက်သီးဆုပ် မြှောက်
ကာ တုံ့ပြန်၏။

“တို့ဗမာဟေ့... သခင်မျိုးဟေ့... တို့ဗမာ”

မလေးနွယ်သည် မသိမသာ ငေးငိုင်းသွား၏။ ကိုချစ်တိုးကလည်း
ပါးစပ်ဟကာ ငေးကြည့်မိ၏။

မာန်နှင့် မြောက်ပြထားသော သက်ခိုင်၏ ညာလက် လက်ကောက်ဝတ်
တွင် သွေးတို့ ရွဲရွဲစိုနေလေသည်တကား။

အခန်း - ၁၄
»» သည်လင်... သည်သား ««

နှစ်ထောင်မျှသော အလုပ်သမားဦးရေ ပါဝင်သည့် ခြေကျင်သပိတ်တပ်ကြီး ရေနံမြေမှ ချီတက် ထွက်ခွာသွားသော သတင်းသည် သာယာဝတီ လယ်သမား သူပုန်ကြီးကဲ့သို့ပင် တစ်ပြည်လုံးကို သိမ့်သိမ့်တုန်သွားစေ၏။ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ အရင်းရှင်တို့နှင့် သင်းရို၏ရုပ်သေး ဒေါက်တာဘမော်၏ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို လည်း ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်အောင် ယောက်ယက်ခတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားစေ၏။

လက်နက်အင်အားချင်း မယှဉ်သာအောင် ကွာခြားလွန်လွန်းလှသည် ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးသဘောတရား ပြည့်ဝသည့် စနစ်ကျသော ခေါင်းဆောင်မှုနှင့် စည်းရုံးမှု ကင်းမဲ့သည်ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း သတ္တိအရာ၌ ပြောင်မြောက်ခဲ့လင့်ကစား သာယာဝတီ လယ်သမားသူပုန်ကြီးသည် ပြိုကွဲခဲ့ရ သည်။ ပြိုကွဲပင် ပြိုကွဲခဲ့ရသော်လည်း မြန်မာတောင်သူလယ်သမားတို့သည် အခဲမကျေ။ မာန်ကိုမချ။ အခါကောင်းကို စောင့်နေမှန်း... နေမဝင်သော အင်ပါယာကြီး၏ သခင်၊ ဉာဏ်ကြီးရှင်တို့ ကောင်းကောင်းသိကြသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၈၁

ယခုမှ မကြုံစဖူး ထူးကဲသော အလုပ်သမား အုံကြွမှုကြီးကား စခဲ့လေပြီ။ သူတို့ကား လက်နက်မဲ့၊ ရိက္ခာမဲ့သော်လည်း စည်းကမ်းကား မမဲ့။ နိုင်ငံရေးသဘောတရားနှင့် ယုံကြည်မှုလည်း မမဲ့။

သူတို့ကို ခေါင်းဆောင်မှုပေးနေသော တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ တို့ဗမာ သီချင်းမှ 'အရှေ့ နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ၊ တို့ခေတ်ကိုတော့ ရောက်ရမည် မလွဲပါ' ဟူသော စာပုဒ်သည် သူတို့၏ နိုင်ငံရေးသဘောတရားနှင့် ယုံကြည်မှု ကို ရောင်ပြန်ဟပ် ပဲ့တင်ထပ်ထားသည်။ ရောက်ရမည်မလွဲဟု သူတို့ ယုံကြည် ထားသော 'တို့ခေတ်' ဟူသည်ကား သူတို့၏ခေတ်၊ အလုပ်သမားတို့၏ခေတ်၊ အလုပ်လုပ်သော လူတိုင်း လူတိုင်း၏ခေတ်၊ ထိုခေတ်ကြီး ရောက်သောအခါ၌ ယနေ့ သူတို့တစ်တွေသည် ရှိချင်မှ ရှိပေတော့မည်။ မရှိတော့စေ... သူတို့ မှုမည် မဟုတ်။ သူတို့၏ စေတနာကား သမိုင်းပေးတာဝန်ကို ကျေပွန်ရေးသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သီချင်းက သစ္စာစကားကို ဆိုသည်။

“နောင်လာနောက်သား ကောင်းစားဖို့ရာ... တို့ကိုယ်ကျိုး လုံးလုံး မပါ”

ဤနိုင်ငံရေးသဘောတရား၊ ဤယုံကြည်မှု၊ ဤစေတနာတို့ကြောင့် သူတို့သည် အငတ်ခံကာ လနှင့်ချီ သပိတ်မှောက်ခဲ့သည်။ ချောက်မှသည် ရန်ကုန်တည်းဟူသော မိုင် ၄၀၀ ကျော်ခရီးကို ခြေကျင်လျှောက် ဆန္ဒပြကြသည်။

သူတို့၏ ခြေကျင်လျှောက်မှုကား ပထဝီမြေပြင်၌ ခြေနှင့် ရွေ့လျား သွားသော သာမန်လျှောက်မှု မဟုတ်။

ပန်းဝါမှသည် ရန္တပိုအထိ ချီခဲ့သော မဟာပန္နလ၏ ရှေ့ပြေးနယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး မြန်မာရင်းတိုင်းသားများ၊ အလံတောင်မှသည် ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်း ရပ်စောက်အထိ ချီခဲ့သော ဆရာစံ၏ တောင်သူလယ်သမား သူပုန်များ၊ ထိုအာဇာနည်များနည်းတူ သမိုင်းမြေပြင်ထက် လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှု ခြေရာထင်အောင် ရွေ့လျားပြသော ပြည်သူတိုးတက်မှု ခြေလှမ်း များသာ ဖြစ်လေသတည်း။

ဤမြန်မာ့ပထဝီမြေပြင်ပေါ်... သူတို့၏ ခြေသံတို့ ပဲ့တင်ထပ်လေ သောအခါ သူတို့၏ ညီအစ်ကိုနောင်ရင်း တောင်သူလယ်သမားကြီးများကလည်း အဆုံးမသတ်ခဲ့ရသော သမိုင်းဇာတ်ကို အောင်ခြင်းအမြတ်နှင့် ပိုင်းဖြတ်နိုင်ရန် ဖြိုင်ဖြိုင်ထကြတော့၏။

မကွေးတိုင်း ရေနံမြေမှ ချီတက်လာသော အလုပ်သမားတပ်ကြီးနှင့် ရန်ကုန်တွင် အချိန်မီ ပူးပေါင်းမိနိုင်းရန် ပဲခူးတိုင်း လယ်ယာမြေမှ တောင်သူ လယ်သမားတပ်ကြီးကလည်း တစ်ခဲနက် ချီတက်ရန် စီစဉ်သည့် သတင်းများ လည်း ပေါက်ကြားလာကုန်၏။

ထိုအခါ သစ္စာလေးပါး တရားရှာရန် တောထွက်သော သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ အား အနော်မာသောင် မကူးမိမိ တားဆီးရန် အားထုတ်သော မာရ်နတ်မင်းကဲ့သို့ နယ်ချဲ့သမားနှင့် လက်ပါးစေတို့သည် ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး မကွေးမှ မကျော်နိုင်ရန် အစွမ်းကုန် အားထုတ်လေတော့၏။

သပိတ်တပ်ကြီး၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အာဠာဝက သခင်ဖိုးလှကြီး အမှူး ပြုသော လူခေါင်းဆောင်များကို လည်းကောင်း၊ ဦးဝါယမ... ဦးဓမ္မ အမှူးပြု သော ရဟန်းခေါင်းဆောင်များကို လည်းကောင်း မကွေးအရေးပိုင်က ပုဒ်မ ၁၄၄၊ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ၂ပဒေပုဒ်မ ၁၀၇၊ ၁၀၈ တို့အရ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် လိုက်သည်။ သပိတ်တပ်ကြီးကိုလည်း လှံစွပ်တပ် သေနတ်ကိုင်စစ်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ပုလိပ်တပ်တို့နှင့် ဝိုင်းထားလိုက်၏။

ဤသတင်းသည် တစ်ပြည်လုံးသို့ မပြန့်နိုင်မီ မကွေးမှ မိုင်သုံးဆယ်သာ ဝေးသော ရေနံချောင်းမြို့ဆီသို့ တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ရေနံချောင်းတစ်မြို့လုံး၌ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု လွှမ်းသွားသည်။ ဒေါသ လည်း ထွက်ကြသည်။ သပိတ်တပ်ကြီး မပြိုကွဲသွားရန် ကူညီရေးအတွက် စီစဉ်ပြင်ဆင်မှုများလည်း လုပ်ကြ၏။

ထိုတစ်ည၌ ဘေးမှဲချောင်းပေါ်တွင် နတ်တော်၏ ဆောင်းည ငွေလရောင် သည် ရွန်းရွန်းမြမြ အေးအေးကြည်ကြည် ကျဆင်းသက်ရောက်နေ၏။

ရေနံချောင်း၏ ဆောင်းညများသည် အရိုးစိမ့်အောင် ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ ချမ်းအေးလှ၏။

သက်ခိုင်၏ အမေ၊ မလေးနွယ်၏ ဒေါ်လေးသက်သက်သည် အကြော်ဖို ၌ အလုပ်များနေ၏။

သက်သက်သည် ညပိုင်း၌ အကြော် မကြော်။ နံနက် မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းရန်အတွက်သာ ပြင်ဆင်သည်။

မုန့်ဟင်းခါးကို စားသူများအတွက် တစ်ပန်းကန် နှစ်ပြားမျှ ပေးဝယ် စားရသဖြင့် လွယ်ကောင်းလွယ်ပေမည်။ ချက်ရောင်းရသူအတွက်မူ မသက်သာ။ လက်ဝင်လေလှသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၈၃

ညဦးပိုင်းတွင် သက်သက်သည် ဆီချက်၏။ ဆီနှစ်မျိုး ချက်သည်။
 ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီ သတ်သော ဆီချက်က တစ်မျိုး။ ဆွင်းအုပ်ရသည့်
 ငရုတ်သီးဆီပြန်သော ဆီချက်နီက တစ်မျိုး။ ပုစွန်ဆီသို့ အရောင်လှရသည်။
 ငပြာရည် ကျိုရသည်။ ဆိုင်မှ ဝယ်လာသော ငပြာရည်ကို ဆားထိုးရေရေကာ
 ကျိုရသည်။ အများ ကြိုက်သလို စားသုံးနိုင်ရန် ဟင်းကို ပေါ့ပေါ့ချက်ထား
 သဖြင့် ငပြာရည်က လိုသည်။ ဝယ်စားသူများက ဆီချက် တွန့်တိုလျှင် ခွင့်လွှတ်
 နိုင်သော်လည်း ငပြာရည်ကိုမူ ဖောဖောပေးမှ ကြိုက်သည်။ ငပြာရည် မည်မျှ
 ထည့်ထည့် ဟင်း၌ ငါးအခတ်များပါမှ ချိုသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့က ငပြာရည်
 တောင်းလျှင် တွန့်တို၍ မဖြစ်။ မကွေး ရေနံချောင်းအရပ်မှာ ငါးပိ၊ ငပြာရည်
 ရှား၍ ဈေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် သက်သက်က ငပြာရည်ကို ဆားထိုးပြီး
 ရေရေကျိုထားရ၏။

ငရုတ်သီးမှုန့်ကိုလည်း ကိုယ်တိုင် လှော်ရ၏။ ဈေးတွင်းမှ ငရုတ်သီး
 မှုန့်ကို အလွယ်တကူ ဝယ်လျှင်ရသော်လည်း မညက်လည်း မညက်သည့်အပြင်
 ဖလံဖြူများလည်း ပါတတ်သေးသည်။ ကုလားမများ ရောင်းသော ငရုတ်ခြောက်
 မှုန့် အစိမ်းထောင်းကို ဝယ်ပြန်လျှင်လည်း ဆေးဆိုးထားသော ဆန်မှုန့်များ
 ရောပါလာတတ်သည်။ တစ်ဖန် ငရုတ်ခြောက်မှုန့် အစိမ်းထောင်းသည် ဝမ်းနာ
 တတ်သည် ဆိုကာ စားသူများက မကြိုက်လှ။ သက်သက်သည် ငရုတ်သီးကို
 ဖလံဖြူ မပါစေဘဲ ရွေးပြီး အိုးကင်းတွင် ဆီ မစို့မပို့ထည့်၍ သင်းနေအောင်
 လှော်သည်။

မုန့်ဟင်းခါးတွင် မပါ မပြီးသည်မှာ ငှက်ပျောအူ ဖြစ်သည်။ ငှက်ပျော
 ပင်ပွား ပေါက်စများမှ အူတိုင်ရရန်မှာ လွယ်လည်း လွယ်သည်။ ပေါလည်း
 ပေါသည်။ သို့ရာတွင် ငှက်ပျောအူတိုင်နုသည် အချက်မခံ။ ပျောတတ်သည်။
 မုန့်ဟင်းခါး စားသူက ငှက်ပျောအူတိုင်ကို ကြွပ်ကြွပ်မာမာ စားချင်ကြသည်။
 ပိုဆိုးသည်မှာ ငှက်ပျောအူတိုင်နုသည် ဟင်းကို ခါးစေ၍ အရောင်ကိုလည်း
 မည်းစေတတ်သည်။ အသီးအခိုင် ခုတ်ပြီး ကျန်ရစ်သော ငှက်ပျောပင်ကြီးမှ
 အူတိုင်သည် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်၏။ သက်သက်၏ ချစ်လှစွာသောသား
 သက်နိုင်သည် ငှက်ပျောအူတိုင်ကောင်းကောင်းကို ရှာပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

ငှက်ပျောအူတိုင်ကဲ့သို့ပင် မုန့်ဟင်းခါးဟင်းတွင် မပါမဖြစ်သော
 အရာကား ကြက်သွန်ဥကြီး ဖြစ်သည်။ ဟင်းရည်မှ ဆယ်ပေးလိုက်လျှင်

၁၈၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

ကြက်သွန်ဥ ပါသွားရမည်။ ဤကြက်သွန်ဥသည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေရမည်။
ငြီးစော်လည်း မနံစေရ။ ရောင်းသူဘက်မှ ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း တစ်ပန်းကန်
တစ်ဥ မပေးနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဟင်းချက်စဉ်ကတည်းက ကြက်သွန်ဥကို နူးညံ့
ပျော့ပျောင်းအောင်၊ ငြီးစော်မနံအောင် တစ်ပန်းကန်တွင် ကြက်သွန်ဥ တစ်လွှာ
နှစ်လွှာ ပါနိုင်အောင် သတိထား ချက်ရသည်။

ငါးကိုမူ ငါးခူရရ၊ ငါးကျည်းရရ၊ ငါးရုံရရ၊ ငါးဖယ်ရရ... ရသည်
ကို ဝယ်ရ၏။ သက်သက်က ငါးခူနှင့် ငါးကျည်းကိုသာ ဦးစားပေးသည်။

ငါးကို ပြုတ်ထားရ၏။ အသားများ နူးသော်... အရိုးခွင်ပြီး အသား
ချည်း ထွင်ယူရ၏။

ဟင်းချက်ခါနီး၌ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီ၊ ဆခွင်း၊ ချင်းတို့ကို
ဆီသတ်ပြီး ငါးအသားများကို ထည့်ရ၏။ ငါးပိရည်ကျိုလေးကိုလည်း ဖျော်
ထည့်ပေးရ၏။ ငါးပိရည်ကျိုသည် ဟင်းကို မြမြစိမ်းစေကာ အနံ့ကိုလည်း
မွှေးစေ၏။ ထိုနောက် ပဲမှုန့်ကို ရေဖျော်ထည့်ပေးရသည်။

သက်သက်၏ မုန့်ဟင်းခါးချက်နည်းမှာ ရေနံချောင်း မုန့်ဟင်းခါး
ချက်နည်း မဟုတ်ပါ။ သုံးဆယ်မြို့အထက် ပေါင်းတည်၊ ရွှေတောင်၊ ပြည်၊
အလံ၊ တောင်တွင်း၊ မကွေး၊ ရေနံချောင်း... ဤမြို့များမှ မုန့်ဟင်းခါးချက်နည်း
မဟုတ်ပါ။ မိတ္ထီလာ၊ ကူမဲ၊ ကျောက်ဆည်၊ မန္တလေးမြို့များမှ မုန့်ဟင်းခါး
ချက်နည်းလည်း မဟုတ်ပါ။

သက်သက်က သူ့မုန့်ဟင်းခါးကို ရန်ကုန်မုန့်ဟင်းခါးဟု နာမည်ပေး
ထားသည်။ ရွှေဘုံသာရပ်ကွက်တွင် တွင်းစားသူဌေးသမီးဘဝ၌ နေခဲ့ရစဉ်က
တတ်ခဲ့သောပညာ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကမူ ကောင်းနိုးရာရာကို အပျော်ချက်ပြုတ်
စားခဲ့ရဖူး၏။

ရန်ကုန်မုန့်ဟင်းခါးအစစ်မှာ ဆီချက် ဆမ်းမပေး၊ ဟင်းအိုးကြီးကို
ဖွင့်လိုက်လျှင်ပင် ဟင်းရည် မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ပုစွန်ဆီသွေး ငရုတ်ဆီများ
ဝေပြီးဖြစ်နေ၏။

သက်သက်၏ မုန့်ဟင်းခါးစား ပရိသတ်များက မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်
တွင်းသို့ ရောက်ပြီးမှ ဆီချက် လောင်းပေးသည်ကို ကြိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
သက်သက်က ဆီချက်ကို သီးသန့်ချက်ထားရ၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၈၅

ဘဲဥလည်း ပြုတ်ရသည်။ နံနံပင်ကိုလည်း လှီးထားရသည်။ သံပရာသီးကိုလည်း စိတ်ထားရ၏။

ဤအလုပ်များကို သက်သက်သည် တစ်ဦးတည်းသောသား သက်ခိုင်၏ အကူအညီနှင့် လုပ်ရ၏။

သက်သက်သည် ဆီချက် ချက်ခြင်း၊ ငံပြာရည်ကျိုခြင်း၊ ငရုတ်သီးလှော်ခြင်း၊ ငါးပြုတ်ခြင်း၊ ဘဲဥပြုတ်ခြင်း၊ နံနံပင် လှီးခြင်း စသည်တို့ကို ဤချောင်းဘေးရှိ တဲငယ်တွင် ညဉ့်ဦးပိုင်း၌ အပြီးလုပ်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းကိုမူ နံနက်စောစောကျမှ နေထိုင်သော တန်းလျားတွင် အပြီးသတ် ချက်ရ၏။ နံနက် ဝေလီဝေလင်း၌ သက်သက်က ဟင်းအိုးတည်နေစဉ် သက်ခိုင်က ဘေးမဲ့ရွာတွင်းရှိ မုန့်ဟင်းခါးဖိုမှ မုန့်ဟင်းခါးစိမ်းကို တောင်းလေးတစ်ခုနှင့် သွားထမ်းယူရသည်။ သက်ခိုင် ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် ဟင်းလည်းကျက်၍ သက်သက်လည်း ရေမိုးချိုး သနပ်ခါးဘဲကျားလိမ်းပြီး ဖြစ်နေသည်။ နေထွက်တပြုတွင် သက်သက် မုန့်ဟင်းခါးရောင်း ထွက်သောအခါ သက်ခိုင်က အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ပြီး နေ့လယ်ပိုင်း၌ အကြော်ကြော်နိုင်ရန် စီစဉ်ထားရ၏။

ဤကား သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် သက်သက်တို့ သားအမိ၏ မပျက်ရသော နိစ္စဓူဝတည်း။

ဤနိစ္စဓူဝအတိုင်း ယခု ညဦး၌လည်း သက်သက်သည် ဘေးမဲ့ချောင်းဘေး တဲငယ်တွင် အလုပ်များနေ၏။ ခါတိုင်းလျှင် ပင်ပန်းသည်မှန်သော်လည်း သက်သက်သည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိမြဲတည်း။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တေးသီချင်းလေးများကိုပင် ညည်းနေတတ်သည်။ ယခုညဉ့်မူ သက်သက်၏ စိတ်သည် မပျော်ရွှင်၊ သီချင်းလည်း မညည်းနိုင်။

သက်သက်၏ စိတ်များက မကွေးမြို့ဆီ ရောက်နေ၏။ ရင်တွင်းနှင့် လည်ချောင်းတွင်းဝယ် ဆိုနှင့်နှင့် ဖြစ်နေသောကြောင့် သီချင်းမညည်းနိုင်ပါ။

သက်သက်သည် လုပ်နေကျ အလုပ်များကို နာမ်မဲ့သော စက်ရုပ်ကဲ့သို့ လုပ်နေရ၏။

သက်ခိုင်သည်လည်း သူ လာနေကျ လမ်းလေးအတိုင်း ထင်းစည်းလေးတစ်စည်းကို ထမ်းပြီး အကြော်ဖိုဆီ လျှောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် ဆိုနေကျ သီချင်းလေးကို မဆို။ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်သာလျှင်တည်း။

၁၈၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်က ထင်းစည်းလေးကို မြေပေါ်၌ ချလိုက်ပြီးသောအခါမှ သက်သက်က စကားဆိုသည်။

“ဒီတစ်စည်းဆိုရင် လောက်ပါပြီ သားရေ၊ ထပ်မသယ်နဲ့တော့၊ ဒါထက် သားလက်က ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ”

“နည်းနည်းလေးပဲ နာနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေ”
သက်ခိုင်သည် မိခင်ကို ညှာလိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ သူ့လက်မှ ခွေးကိုကိခံထားရသော ဒဏ်ရာများသည် ကိုက်ခဲနာကျင်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပူသလို ချမ်းသလိုနှင့် တဖိန်းဖိန်း တဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်နေသည်။ စွပ်ကျယ် စပွဲရှုပ်လက်တိုကလေးကိုသာ ဝတ်ထားရသောကြောင့် ဆောင်းည၏ အအေးဒဏ်ကိုလည်း ခံစားနေရသည်။ ဆောင်းည၏ အအေးဒဏ်ကိုမူ သက်ခိုင်သည် ခံစားနေကျ ဖြစ်သောကြောင့် မမူလှ။ ဤအအေးဒဏ်သည် အရေပြားအောက် နက်နက်မသွား။ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်ပြီး ပုဆိုးခြုံ၍ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်လျှင် နေသာခံသာ ရှိသည်။ ယခုမူ အသား၊ အသွေး၊ အရိုးများထဲမှ စိမ့်၍ စိမ့်၍ ချမ်းလာနေသည်။ ချမ်းလာပြီးနောက် ပူတူတူ ဖြစ်လာပြန်သည်။ အထူးသဖြင့် မျက်လုံးများနှင့် ပါးစပ်တွင်းက ပူလှသည်။ လည်ချောင်းကလည်း ခြောက်နေ၏။

သက်သက်ကမူ သက်ခိုင်၏စကားကို ယုံကြည်လက်ခံလိုက်ပြီး-

“သား ဆာရင် ထမင်းစားတော့လေ၊ မေမေတော့ အိမ်ရောက်မှ စားတော့မယ်” ဟု ဆိုသည်။

နေမကောင်းလှသော်လည်း သက်ခိုင်က ဆာလောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မိခင်က ခွင့်ပြုသောအခါ ညစာ ထမင်းစားရန် ပြင်သည်။

သက်ခိုင်သည် သံပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ယူသည်။ အပြင်ဘက်၌ မီးခိုးမှိုင်းတို့နှင့် မည်းတူးနေသော ဒန်အိုးငယ်ကို ဖွင့်သည်။ ပြီးမှ လက်မဆေးရသေးကြောင်း သတိရသောကြောင့် လက်ထဆေးသည်။ လက်ဆေးပြီးမှ ဒန်အိုးငယ်ကို ပြန်ဖွင့်ကာ အတွင်းမှ ထမင်းကို နှိုက်ခူးသည်။ ထမင်းတစ်ဆုပ်ကို ထမင်းအိုးထဲတွင်ပင် မိခင်အတွက် ဦးချထားလိုက်၍ ပန်းကန်တွင်းသို့ မိမိအတွက် ထမင်းဆက်ထည့်သည်။

သက်ခိုင်က ထမင်းပန်းကန်ကို လှမ်းပေးသောအခါ သက်သက်က ဖိုပေါ်ရှိ အိုးတွင်း၌ ဆူစပြုနေသော ငါးပြုတ်ရည် တစ်ဇွန်း ဆမ်းပေးသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၈၇

သက်ခိုင်သည် ငါးပြုတ်ရည် ဆမ်းထားသော ထမင်းထက် ငရုတ်သီး မှုန့် ဖြူးပြီး နှံ့အောင် နယ်၏။ ထိုနောက် နံနံပင် နှစ်ခက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆန်ခါတွင်း၌ ညနေက ချန်ထားသော ပဲလုံးကြော် နှစ်ချပ်ကို လည်းကောင်း၊ သံပရာသီးတစ်စိတ်ကို လည်းကောင်း ယူပြီး မီးဖိုနား ကပ်ကာ ထမင်းစား၏။

သက်သက်က ကြင်နာစွာ မေး၏။

“သား... ဘဲဥပြုတ် စားဦးမလား၊ မေမေ တစ်ခြမ်း ပေးမယ်လေ”

“တော်ပြီ မေမေ၊ ကျွန်တော် ဘဲဥပြုတ် မစားချင်ပါဘူး၊ ဆီချက် တော့ တစ်စွန်း ဆမ်းပေးပါ၊ ငံပြာရည်လည်း တစ်စွန်း ဆမ်းပေးနော် မေမေ”

သက်သက်က သား တောင်းသမျှကို ပေးသည်။

စင်စစ် သက်သက်သည် သားကို ဘဲဥပြုတ်တစ်ခြမ်း အမှန်ပေးလို သည်။ သက်ခိုင်ကလည်း တစ်ခြမ်း မဟုတ်၊ တစ်လုံး စားချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဘဲဥပြုတ်တစ်ခြမ်း၊ တစ်လုံး၏ တန်ဖိုးကို သက်ခိုင် သိသည်။ ထို့ကြောင့် မစား။ သူ ပင်ပန်းလွန်း၍... စားလည်း စားချင်လှလွန်း၍ တစ်ခါတစ်ရံ သကြားလုံး နှစ်ပြားဖိုး ဝယ်စားသည်အား ခွင့်ပြုသည့်အတွက် မေမေ့ကို သူ ကျေးဇူးတင်လှ ပါပြီ။ မမနွယ် လာခေါ်တိုင်း ကားခတစ်မတ် ထုတ်ပေးသောကြောင့်လည်း ထပ်မံအထူးကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ သားအမိနှစ်ယောက် နေ့ရော ညရော လုပ်ကြ မှ စားစားသောက်သောက်ဖြင့် တစ်နေ့လျှင် တစ်ကျပ်၊ တစ်ကျပ်ခွဲသာ မြတ်သည့် အကြောင်းကို သက်ခိုင် ကောင်းကောင်းသိပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘဲဥပြုတ်ကို သူ မစား။

သက်ခိုင်သည် ထမင်းကို ဆက်စားသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဘာနှင့် စားရစားရ ထမင်းမြိန်ရိုး ဖြစ်သည်။ ယနေ့ည၌မူ မမြိန်။ ငရုတ်သီးကလည်း မစပ်။ ငံပြာရည်ကလည်း မငံ။ သံပရာသီးကလည်း မချဉ်။

သက်ခိုင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဖျားချင်နေမှန်း သိနေ၏။

ထမင်းတစ်ပန်းကန် ကုန်သောအခါ ထပ်မထည့်တော့ဘဲ သက်ခိုင်က ပန်းကန်လည်း ဆေး၍ လက်လည်း ဆေးသည်။ လက်ကို ထင်းပုံပေါ်ရှိ လက်နှီး နှင့် သုတ်ပြီး မေး၏

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ မေမေ”

“နံနံပင် လှီးစရာပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သား နားတော့လေ၊ မေမေပဲ ဆက်လုပ်လိုက်တော့မယ်”

၁၈၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော် လှီးလိုက်ပါ့မယ်”

သက်ခိုင်သည် မီးဖိုနား၌ပင် ကပ်ထိုင်ပြီး နံနံပင် လှီးပေး၏။ နံနံပင် လှီးနေစဉ် သူ့မိခင်သည် ယနေ့ည၌ အထူးနှုတ်နည်း ဆိတ်ငြိမ်နေကြောင်း သက်ခိုင် သတိပြုမိ၏။ ဘာကြောင့် နှုတ်နည်း ဆိတ်ငြိမ်နေကြောင်းကိုလည်း ရိပ်မိသည်။ သူ့ရင်တွင်း၌ပင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။ နောက်ဆုံးတွင် သက်ခိုင်က မနေနိုင်တော့ဘဲ ဖွင့်မေး၏

“မေမေ... သခင်ဖိုးလှကြီးတို့ကို သူတို့က ဖမ်းပြီးတော့ ဖေဖေတို့ကို ပါ ဖမ်းကြဦးမှာလား”

သက်သက် မဖြေချင်သော မေးခွန်းကိုမှ သက်ခိုင်သည် မေးဘိသည်။ သက်သက်ကိုယ်၌ကလည်း ဤသို့ပင် စိုးရိမ်နေသည်။ ယခု သက်ခိုင်က မေးသောအခါ စိုးရိမ်စိတ်က ပိုကြီးလာသည်။

အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် သက်သက်ထံမှ အဖြေပေါ်မလာသော အခါ သက်ခိုင်က သူ့မေးခွန်းကို သူ ပြန်ဖြေသည်။

“အင်းလေ... သူတို့က ဖမ်းကြမှာပဲ၊ ဖေဖေတို့ကလည်း တစ်ဗိုလ် ကျရင် တစ်ဗိုလ် တက်မှာပဲတဲ့၊ ဖမ်းလိုက်... တက်လိုက်... တက်လိုက်... ဖမ်းလိုက်... အဲဒီလိုနေမှာပဲ၊ နော်... မေမေ”

သက်သက်သည် စိတ်မာန်ကို တင်းလိုက်သည်။ သားဖြစ်သူ အား ရှိအောင်လည်း ကြိုးစားပြုံးပြီး ဖြေသည်။

“အဲဒီလိုနေမှာပေါ့ သားရဲ့၊ ဖမ်းလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ မိန်းမတွေတောင် အဖမ်းခံရဲသေးတာ၊ သားလည်း သိသားပဲ၊ အမေက မွေး၊ ထောင်ကကျွေးသတဲ့၊ လာမယ့်ဘေးလည်း ပြေးတွေ့ရမယ်... တဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သက်ခိုင်က သူ့မိခင် ပြောသည်ကို သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ် ပြုပြီး နံနံပင် ဆက်လှီးနေ၏။

သက်သက်သည် လင်ဖြစ်သူ အဖမ်းခံရမည်ကို အထူးမစိုးရိမ်မိ။ သို့ရာတွင် လှံစွပ်တပ် သေနတ်ကိုင်စစ်သားများ၊ ပုလိပ်သားများနှင့် မြင်းတပ်ကြီး က သပိတ်တပ်ကြီးကို ဝိုင်းထားသည် ဆိုခြင်းကြောင့်မူ ပူပန်မိသည်မှာ အမှန် ဖြစ်သည်။ ဤနယ်ချဲ့လက်ပါးစေများသည် မိန်းမသားများကိုပင် မညှာမတာ ရက်စက်တတ်ကြောင်းကို ရေနံချောင်း၌ သပိတ်တားစဉ်က မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံဖူးသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ဖြစ်လျှင် ပို၍ပြင်းထန်ဖို့ များသည်။ ချစ်လင်

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ပယ်

၁၈၉

ဖြစ်သူ သွေးထွက်သံယိုနှင့် ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်မည်ကို သက်သက်သည် မိန်းမသားပီပီ ပူမိရှာ၏။

မိမိ၏ ပူပန်မှုသည် သားဆီ မကူးမီ သက်သက်က အာရုံပြောင်းလဲ သွားရန် စကားလှီးလွှဲဆို၏။

“ဪ... သားရေ၊ ညနေက နွယ် ဒီကိုမလာဘူး၊ သူ့အိမ်က တားထားလို့နဲ့ တူတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သူ့အိမ်က ဘယ်လောက် တားတား မမနွယ်က ကျွန်တော်တို့ဆီ မရောက် ရောက်အောင် ကြံဖန်လာတတ်ပါတယ်၊ မမနွယ်က အားကြီးဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ အခု မလာတာက မနွယ်လေးကို ပြန်သွားပြီတဲ့၊ ညနေက ဦးလေးကိုချစ်တိုးနဲ့ တွေ့လို့ ပြောပြတယ်”

“ဪ... ပြန်သွားပြီလား၊ ဒါကြောင့် ပေါ်မလာတာကိုး၊ အင်းလေ နွယ်တစ်ယောက်ကတော့ သနားပါတယ်၊ မေမေတို့ကို သူက တကယ်ချစ် ရှာတယ်ကွယ်”

“သူတို့အိမ်က ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာပြုလို့ မုန်းကြရတာလဲ”

သက်သက်၏ မျက်နှာသည် ညှိုးနွမ်းသွားပြီး ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ဖြေ ရှိ။

“သား ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သူတို့ကလည်း မမုန်းကြပါ ဘူး၊ ကရုဏာဒေါသောနဲ့ စိတ်နာနေကြတာပါ၊ မေမေကလည်း သူတို့ကို စိတ်နာတာပါပဲ”

“ကရုဏာဒေါသော ဆိုတာက ဘာလဲ မေမေ”

ဤစကားကို သက်သက်က အမှတ်မထင် သုံးလိုက်မိသော်လည်း ယခု သက်ခိုင်က အနက်ဖွင့်ခိုင်းသောအခါ သက်သက်မှာ ရုတ်တရက် မည်သို့ ပြန်ဖြေရမုန်းမသိ။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ သက်ခိုင် နားလည်နိုင်တန်ကောင်း သော နီးစပ်ရာ စကားတစ်လုံးနှင့် အဓိပ္ပာယ်ပေးရ၏။

“ကရုဏာဒေါသော ဆိုတာက အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတာပေါ့၊ သား ဇာတ်တွေထဲမှာ မင်းသား မင်းသမီးတွေ ဒီစကားသုံးတာ မကြားဖူးဘူး လား”

၁၉၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“အား... ဟုတ်ပြီ၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဇာတ်ထဲမှာ ဟိုမိန်းမက ဘယ်သူလဲ၊ မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူးလေ... ဆင်မဟာ... မိဖုရား ဖြစ်တော့ အစွယ် ဖြတ်ခိုင်းတာဟာလေ”

“စူဠသုဘဒ္ဒါ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ စူဠသုဘဒ္ဒါ၊ အဲဒီမိဖုရားက ပြောတယ်၊ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတာတဲ့၊ အဲဒါ စိတ်နာတာပေါ့၊ ဟုတ်သားပဲ၊ မေမေ ခုနင်က ပြောတဲ့အထဲမှာလည်း စိတ်နာတာလို့ ပါသားပဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ညံ့လိုက်တာနော်”

သက်ခိုင်၏ စဉ်းစဉ်းစားစား တွေးတွေးခေါ်ခေါ် ပြောပုံကလေးကြောင့် သက်သက်သည် သဘောကျသွားပြီး ယခုညအတွက် ပထမဆုံးဖြစ်သည့် ရယ်မောခြင်းကို လိုက်လံစွာ ပြုသည်။ သို့ရာတွင် သက်ခိုင် ထပ်ဆင့်မေးလိုက်သော စကားကြောင့် သက်သက်၏ ရယ်မောခြင်းသည် ရပ်သွားရ၏။

“အင်းလေ... ထားပါတော့၊ သူတို့က အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးပြီး စိတ်နာတာ၊ သူတို့က ဘယ်သူ့ကို အချစ်ကြီးလို့လဲ မေမေ”

“မေမေနဲ့ သားဖေဖေကိုပေါ့”

“မေမေနဲ့ ဖေဖေကို၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေက သူတို့နှာခေါင်းထဲ ခါချဉ်ကောင်တွေ သွားထည့်လို့လား”

သက်ခိုင်၏ ကတ်သီးကတ်သတ်နိုင်သော မေးခွန်းကြောင့် သက်သက်မှာ ရင်နင့်လျက်က ရယ်လည်း ရယ်ချင်သွားမိသည်။

“ဟုတ်တယ်... မေမေနဲ့ ဖေဖေက သူတို့နှာခေါင်းထဲ ခါချဉ်ကောင်တွေ သွားထည့်လို့”

“တကယ်”

“ဪ... သားရယ်၊ မေမေက ရယ်စရာ ဥပမာပြောတာပါ၊ မေမေတို့က သူတို့ မကြိုက်တာ သွားလုပ်မိလို့ပေါ့”

“မေမေတို့က သူတို့မကြိုက်တာ ဘာသွားလုပ်မိလို့လဲ”

သက်သက်၏ မျက်နှာသည် တည်သွား၏။

“သား နားလည်မှာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သား ကြီးလာမှ မေမေ ပြောပြမယ်”

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၉၁

သက်ခိုင်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။ သူ့မိခင်၏ အဖြေကို မကျေနပ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သေခန်းဖြတ်ခြင်း အကြောင်းကို စကားစပ်မိစဉ်ကလည်း မမနွယ်က ဤစကားမျိုးကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ပြောပြခဲ့ဖူးသည် ဆိုခြင်းမှာ မမနွယ်က တိုက်ရိုက်ပြောပြခဲ့ခြင်းမူ မဟုတ်။ မမနွယ်ကိုလည်း မမနွယ် ဘွားဘွားက မမနွယ် ကြီးလာမှ ပြောပြမည်ဟူသည်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့လူကြီး တွေက ကလေးတွေကို အထင်သေးလွန်းအားကြီးသည်။ ရှင်းပြလျှင်မူ နားလည် ရမည်ပေါ့။ ယခု ဘာမှ ရှင်းမပြသဖြင့် စိတ်ပိုမိုရှုပ်ထွေးရသည်။ သို့ရာတွင် မိခင် ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ မကျေနပ်သည်ကို ဖွင့်ဟဆန္ဒမပြရဲ။ မပြရဲသည် ထက် မပြချင်။ အခြား သူ မေးလိုသည့်အကြောင်းကိုမူ မေးပြန်၏။

“မေမေ... မိန်းမတွေဟာ စူဠသုဘဒ္ဒါလို ရက်စက်တာချည်းပဲလား?”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ မဟာသုဘဒ္ဒါလို မိန်းမတွေလည်း အများကြီး ရှိပါတယ်၊ အမရာ ကိန္နရီ မဒ္ဒိ သမ္ဘူလတို့လိုပေါ့၊ အခု သား ကြည့်လေ... သားဖေဖေလို သပိတ်မှောက်ထားတဲ့ ယောက်ျားတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ လခမရလို့ ဆိုင်တွေကလည်း အကြွေးမပေးတော့ ထမင်းတောင် နပ်မှန်အောင် ဘယ်လို စားကြရမှန်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တို့ရေနံမြေက အလုပ်သမား မိန်းမ တွေဟာ ဘယ်သူမှ မညည်းဘူး၊ ဘယ်သူကမှလည်း လင်တွေကို အပြစ်မတင် ဘူး၊ တို့ထဲမှာ စူဠသုဘဒ္ဒါ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ မဟာသုဘဒ္ဒါချည်းပဲ၊ အမရာ ကိန္နရီ မဒ္ဒိ သမ္ဘူလချည်းပဲ”

ဤစကားရပ်များကိုမူ သက်သက်သည် ခုံညားတည်ကြည်စွာဖြင့် ပြောသည်။ ပြောနေမိစဉ်တွင် စောစောက ပူယန်စိတ်များကား ဘယ်ဆီ လွင့် ကုန်သည်မသိ။ သက်ခိုင်ကလည်း သူ့မိခင် စကားပြောပုံမှာ သခင်မများ တရားဟောနေပုံနှင့် တူသည်ဟု ထင်မိ၏။

သက်ခိုင်သည် လေသံလျှော့ကာ မိခင်ကို ချောမော့ ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြော၏။

“အင်းပါ မေမေရာ... အဲ... ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရာ၊ အဲဒါ... ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါထက် မေမေရေ... မမနွယ်ဟာလည်း မဟာသုဘဒ္ဒါနဲ့ တူတယ် ထင်ပါတယ်နော်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူက မေမေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို တကယ်ချစ်တာကိုး... မဟုတ်ဘူးလား?”

၁၉၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်သက်၏ မျက်မှောင်များ မသိမသာ တွန့်သွားသည်။ သက်ခိုင်၏ အမေးကို ပြန်ဖြေသံမှာလည်း မသိမသာ တုန်နေ၏။

“နွယ်ကို မဟာသုဘဒ္ဒါပဲ မေမေ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ သားကကော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဖြစ်ချင်လို့လား”

သက်ခိုင်က ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါပြီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။

“မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ အစွယ်ကို အဖြတ်မခံချင်ပါဘူး၊ နာက နာနဲ့၊ ကျွန်တော်သာ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဆိုရင် အဲဒီမုဆိုးကို တစ်ခါတည်း မုန့်ပျားသလက်လို ပြားသွားအောင် ခြေနဲ့ နင်းသတ်လိုက်မှာ၊ ဘုရားစူး... ကိုယ့်အသားတော့ အနာမခံနိုင်ပေါင်”

“နို့... သားက ဘာပြုလို့ လက်ကို ခွေးအကိုက်ခံရသတုံး၊ မနာ ဘူးလား”

သက်ခိုင်၏ မျက်နှာသည် တည်ကြည်တင်းမာသွားသည်။ မိခင် စိတ်ဆိုးမည် ကြောက်သောကြောင့် အသံကို မမာစေသော်လည်း မချီစေလှဘဲ ဖြေသည်။

“အဲဒါကတော့ မမနွယ် အကိုက်ခံရမှာစိုးလို့၊ မမနွယ် နာမှာစိုးလို့”

သက်သက် ငိုငိုကျသွားသည်။ သက်ခိုင်၏ စကားက သက်သက်၏ နှလုံးသားကို နင့်ခနဲနေအောင် ထိခိုက်သွားစေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကဲ... မေမေ... နံနံပင် လှီးပြီးသွားပြီ၊ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး သား၊ သား နားတော့လေ၊ အိပ်ချင်လည်း ခဏ အိပ်လိုက်ပေါ့၊ မေမေ ပြီးရင် သားကို နို့မယ်”

သက်ခိုင်သည် ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဟန်ဆောင် ငြင်းမနေတော့ဘဲ အနား တကယ်ယူ၏။

သူ သယ်လာခဲ့သော ထင်းစည်းတွင်းမှ သူ့မိခင် နောက်ထပ်လိုမည့် ထင်းချောင်းများ ထုတ်ပေးပြီး ကျွန်ထင်းချောင်းများကို ပြန်စည်း၍ မြေ၌ လှဲလိုက်၏။ ၎င်းထင်းစည်းထက် သူ့မိခင် ခေါင်းခုလုပ်သော တဘက်ကို တင်လိုက်သည်။ မြေပြင်၌ ထိုင်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို နောက်လှန်လှဲကာ တဘက် ခုထားသော ထင်းစည်းထက် ခေါင်းတင်၍ အနားယူသည်။ မြေထောက်များကို အစွမ်းကုန် ကွေးပြီး ပုဆိုးအထက်စကို လက်နှင့်ဆွဲလျက် ရင်ဘတ်နှင့် ပခုံး

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၉၃

လုံအောင် ခြံ့သည်။ ပုဆိုးအောက်စကိုလည်း ခြေချောင်းကလေးများနှင့် မပွင့် မဟာအောင် ကုပ်ထိန်းစုစည်းထားရသည်။

အပြင်ဘက်၌ နှင်းမှုန်မှုန်တွင် ငွေလရောင်သည် အေးမြစွာ ကျဆင်း နေ၏။ ငွေလရောင်က အေးမြရုံ အေးမြသော်လည်း ဆောင်းညကမူ စက်စက် အေးအောင် ချမ်းနေသည်။ မြောက်လေ တိုးသောအခါ ပို၍ချမ်းသည်။

ညပေါင်းများစွာ ဤသို့ ပုဆိုးလေး ခြံ့လျက် သက်ခိုင် ကွေးခဲ့ဖူး သည်။ ကွေးလျက် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလျှင် မီးဖိုမှ အပူဓာတ်ကလည်း ကူပုံလေ သောကြောင့် အနွေးကြီး မဟုတ်လှစေ... မခံနိုင်အောင် မချမ်း။

ယခုညမူ သက်ခိုင်သည် စိမ့်၍ စိမ့်၍ ချမ်းနေသည်။ အသွေးအသား အရိုးများထဲမှ စိမ့်၍ စိမ့်၍ ချမ်းနေလေသည်။

မီးဖိုမှ မီးလျှံများက နီနီ ဝါဝါ ပြာပြာ စိမ်းစိမ်းနှင့် ကသယောင်၊ ခုန်သယောင်၊ ရုန်းသယောင်၊ မြူးသယောင် လှုပ်ရှားနေကြ၏။ တစ်ခုတည်း သော ရေနံဆီမီးတိုင်မှ မီးညွန့်ဝါဝါကလည်း အငြိမ်မနေ ဝှေ့ယမ်းနေလေသော အခါ မီးခိုးမိုင်း မည်းမည်းကလည်း ပြန့်ပြန့်ဖွာဖွာ တစ်ဖုံ၊ သေးသေးမျှင်မျှင် တစ်နည်းနှင့် ကွေ့ကွေ့လိမ်လိမ် တစ်ခါ၊ တည့်တည့်မတ်မတ် တစ်ချီဖြင့် လွင့်ပျံ တက်နေ၏။

သက်ခိုင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးက ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေသော်လည်း မျက်လုံးများကမူ ပူနေ၏။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်သောအခါ လရောင်သည် ဖြူရာမှ ဝါကာ နောက်ဆုံး၌ နီလာ၏။ မိုးကောင်းကင်ပါ နီလာပြန်ပြီ။ မြေကြီး သည်လည်း နီလာပြန်ပြီ။ ပိုးစုန်းကြူး အရာ အထောင်က ဝင်းလိုက် မိုတ်လိုက် နှင့် ဝင်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံးက ဝါလိုက်.. ပြာလိုက်.. နီလိုက်နှင့် ဘာလုပ်နေကြသည် မသိ။

‘ဘာလုပ်နေကြတာလဲ...’

သက်ခိုင်က လှမ်းမေးသည်။ သူ့အသံက ထွက်မလာ။ သူ့ပါးစပ်နှင့် လည်ချောင်းများက ခြောက်ကပ်နေသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ခြောက်ကပ်နေကြသည်။

မိုးပြင် မည်းမည်းပြာပြာကြီးကသာ နံရံကြီးတစ်ခု ပြိုသကဲ့သို့ ပြိုကျ လာသည်။ ထိုအခါ အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အားလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားကြ၏။

၁၉၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်သက်ကမူ ငါးပြုတ်ရည်အိုးကို ချပြီး ငါးပြုတ်များကို ဆန်ခါထက် ဆယ်ထည့်နေသည်။ ငါးပြုတ်ကို အအေးခံထားစဉ် မီးကျန်နှင့် ငံပြာရည်ကျို၏။

ငါးပြုတ်သည် လုံးဝမအေးမီ သက်သက်က စ,ကိုင်ကာ အရိုးနှင့် အသား ခွဲခြားနှင်ပစ်နေ၏။

လုပ်နေကျအလုပ် ဖြစ်သောကြောင့် သက်သက်သည် စက်ရုပ်ကဲ့သို့ မမှားမယွင်း လုပ်နေနိုင်သော်လည်း သက်သက်၏ စိတ်များက လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးနှစ်ဆီ ပြန်ရောက်နေ၏။

ထိုစဉ်က ဧရာဝတီမြစ်ထဲတွင် သက်သက်တို့ လှေလှော်နေကြသည်။ သက်သက်တို့ ဆိုသည်မှာ ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုလေး၊ ကိုစိုးနိုင်နှင့် သက်သက် ဂွိုယ်တိုင် ဖြစ်ကြသည်။

ကိုကိုကြီးက လှေဦးမှ လှော်သည်။ ကိုကိုကြီးနောက်မှ ကိုကိုလေး၊ ကိုကိုလေးနောက်မှ သက်သက်၊ အားလုံး နောက်ဆုံးမှ လှေပဲ့သူကား စိုးနိုင်။

ကိုကိုလေးက လှေလှော်ရင်း-

“လှေလှော်သားမို့ နှပ်ချေးတူသဗျ၊ လှေပဲ့သူဟာ နောက်ပိုးကြီးပဲ”

ဟု တကြော်ကြော် သီချင်းအော်ဆိုလာသည်။

တစ်အိမ်လုံးက အလိုလိုက်ထားသဖြင့် ကိုကိုလေးတင်သော်သည် အလွန်ဆိုးသည်။ ကိုကိုကြီးကမူ သဘောကောင်း၏။

လှေသည် ရေနက်ရာ ရောက်သောအခါ ကိုကိုလေးသည် သက်သက်အော်ဟစ် ကန့်ကွက်နေရင်းကြားမှ - “ကျော်ဟိုးကွ” ဟု အော်ရင်း လှေပေါ်မှ ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးချသည်။ လှေသည်လည်း မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်ကာ မှောက်၏။

ရေမကူးတတ်သော သက်သက် ရေနစ်သည်။ ကိုကိုလေးက ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဘာမျှ မကူဘဲ အော်ဟစ်နေသည်။

ကိုကိုကြီးနှင့် ကိုစိုးနိုင်ကသာ သက်သက်ကို ဆယ်ရန် အားထုတ်ကြ၏။ ကိုစိုးနိုင်က သက်သက်ကို အရင်မိသည်။ သက်သက်က ကြောက်အားလန့်အား ဖက်တွယ်သောကြောင့် နှစ်ဦးလုံး ထပ်နှစ်ကြသည်။ အနီးရှိ လှေသမားများ အကူအညီနှင့် ကိုကိုကြီးက သူတို့နှစ်ဦးကို ကမ်းပေါ်သို့ ဆယ်ယူနိုင်သော

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၉၅

အခါ သက်သက်သည် ဘာမျှမဖြစ်။ ကိုစိုးခိုင်ကမူ ရေမွန်း၍ သတိလစ်နေ ရှာခဲ့ရ၏။

နောင်အခါ သက်သက်သည် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရင်ထုမနာနှင့် ဤသို့ ပြောတတ်သည်။

‘ကိုစိုးသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် သက်သက်တော့ တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ထိုအခါ ကိုစိုးခိုင်က မပြုံး မရယ် တည်ကြည်စွာနှင့် အေးအေး ဖြေလေ့ရှိသည်။

‘ကိုစိုးက ရေမွန်းရုံကလေး မွန်းရတာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သက်သက် ဘာမှ မဖြစ်တာကိုဘဲ ကိုစိုး ဝမ်းသာလှပါပြီ’

စောစောက သက်သက်၏သား သက်ခိုင်ကလည်း ဤစကားနှင့် စေတနာအရာတွင် သဘောချင်း ထပ်တူညီသော စကားကိုပင် ပြောခဲ့၏။

‘အဲဒါကတော့ မမနွယ် အကိုက်ခံရမှာစိုးလို့၊ မမနွယ် နာမှာစိုးလို့ ဆန်းပြားထွေလည်သော လှုပ်ရှားသည့် စိတ်မျိုးစုံကြောင့် သက်သက် သည် လုပ်မြဲအလုပ်ကို စက်ရုပ်သို့ လုပ်နေမိသော်လည်း သတိက ကင်းကွာနေ သည်။

“သက်သက်ရေ... အေ.. သက်သက်”

အပြင်ဘက်မှ မတိုးမကျယ် ခေါ်သံ ပေါ်လာခါမှ သက်သက်မှာ သတိပြန်ဝင်လာ၏။

“ရှင်... ဘယ်သူပါလဲ”

“တို့ပါ... သက်သက်ရဲ့၊ ဒေါ်အောင်က လွှတ်လိုက်လို့”

အသက် ၄၀ ခန့် မိန်းမကြီးနှစ်ဦးက တဲတွင်း ဝင်လာကာ ထိုင်ကြ၏။

“ဪ... ဒေါ်ဒေါ်အုံနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်စိုးတို့ပါလား၊ သခင်မဒေါ်အောင် က ဘာကိစ္စနဲ့ လွှတ်လိုက်လို့လဲ”

ဒေါ်အုံနှင့် ဒေါ်စိုးမှာ ရေနံချောင်းဈေးကြီးအတွင်းမှ တက်ကြွသော ဈေးသည်ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသည်။

အသားညိုညို ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ဒေါ်စိုးက အသားလတ်လတ်နှင့် လုံးကြီးပေါက်လှ ဒေါ်အုံကို ‘ရှင်ပဲ ပြောတော့’ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် မေးငေါ့ ပြ၏။

၁၉၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ဒေါ်အံ့က မပြောချင်သော စကားကို တာဝန်ယူ၍ ပြောရတော့မည့် ဟန်နှင့် သက်ပြင်းကြီးကို လေးလေးကြီး ချပြီး စပြော၏။

“စိတ်မကောင်းတော့ မရှိနဲ့ သက်သက်ရေ၊ အဖမ်းခံရတဲ့ လူတွေ စာရင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရောက်လာပြီ၊ ညည်းယောက်ျား ကိုစိုးခိုင်လည်း ပါသွားပြီ”

သက်သက်သည် မဆန်းလှသော သတင်း ဖြစ်သော်လည်း အနည်းငယ်မူ ခေတ္တဝိုင်ကျသွား၏။ ထိုနောက်မှ စိတ်ပြန်တင်းကာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ပြန်မေး၏။

“သက်သက်ကလည်း ကြိုတင်ထင်ပြီးသားပါ ဒေါ်ဒေါ်အံ့၊ ဒါထက် သပိတ်တပ်ကြီးရဲ့ အခြေအနေကကော...”

“ခေါင်းဆောင်တွေ မရှိတော့ ရှေ့ဆက် ချီတက်ဖို့ ခက်နေတယ်၊ အလျှော့တော့ မပေးကြဘူး၊ ဒီမှာလည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံး အမှုဆောင်တွေ အစည်းအဝေး လုပ်နေတယ်၊ ဌာနချုပ်က ညွှန်ကြားချက်လည်း လာတော့မယ် တဲ့၊ အဲ... လောလောဆယ် လုပ်စရာကတော့...”

ဒေါ်အံ့က ဒေါ်စိုးကို လှမ်းကြည့်သဖြင့် ဒေါ်စိုးက ဆက်ပြောပြသည်။

“သပိတ်တပ်ကြီး မကွေးမှာ ကြာရှည်သောင်တင်နေရင် စားစရာ ရိက္ခာနဲ့ ငွေကြေး အခက်အခဲ ပေါ်လာနိုင်တယ်၊ အဲဒါ မဖြစ်အောင် တို့တွေက ဒီကနေ အဆက်မပြတ် အကူအညီပေးဖို့ ရှိနေတယ်၊ ဒါ တို့တာဝန်ပဲလေ”

သက်သက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“စိတ်ချပါလေ၊ ကျွန်မဘက်က တာဝန်ကျေပါစေမယ်”

“ယုံပါတယ် သက်သက်ရယ်၊ တို့ လာတာက ကိုစိုးခိုင်အကြောင်း ပြောပြချင်လို့ပါ၊ ဒါထက် ညည်း မကွေးကို လိုက်သွားချင်လား”

သက်သက်က ခေါင်းခါ၏။

“ဟင့်အင်း... လိုက်သွားလို့လည်း ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ၊ တွေ့ခွင့်လည်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရလည်း ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ် ပျက် အကိုင်ပျက် ဖြစ်ရုံရှိမှာပဲ”

“အေး အေး... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ကဲလေ... မနက်ကျမှ ထပ်တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ပြန်မယ်”

ဒေါ်အံ့နှင့် ဒေါ်စိုးတို့ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

သူတို့က မြင်းလှည်းနှင့် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ငယ်

၁၉၇

စောစောက မြင်းလှည်းဆိုက်သံလည်း မကြား၊ မီးရောင်ကိုလည်း မမြင်မိသည်မှာ မိမိ အတွေးနက်နေ၍ ဖြစ်ကြောင်း သက်သက်သည် သဘော ပေါက်မိ၏။

သက်သက်သည် လှုပ်ရှားသွက်လက်လာပြီး အလုပ်များကို လက်စ သတ်၍ သိမ်းဆည်းသည်။

အားလုံး ပြီးစီးသောအခါ သက်သက်က သက်ခိုင်ကို နှိုးသည်။

“သားရေ... သက်ခိုင် ထတော့၊ ပြန်ကြရအောင်”

သက်ခိုင်ထံမှ ထူးသံ မကြားသောအခါ သက်သက် အံ့သြသွား၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သက်ခိုင်သည် အလွန်အအိပ်ဆတ်၏။

သက်သက်သည် သက်ခိုင်အနီး ကပ်သွားကာ စုံစမ်းသည်။

ပုဆိုးခြုံကွေးထားသော သက်ခိုင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။ ပါးစပ်မှ ညည်းသံကလေးပင် ထွက်ပေါ်လာနေ၏။

သက်သက်က သား၏နဖူးကို ယုယစွာ စမ်းကြည့်သည်။ မီးခဲတမျှ ချစ်ချစ်တောက် ပူနေလေသည်တကား။

သက်သက်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ရှိုက်၍ချမိ၏။

တင်းဆည်ထားလျက်က မျက်ရည်တစ်ပေါက်သည်လည်း သက်ပြင်း နှင့်အတူ ကျမိလေသည်တည်း။

အခန်း - ၁၅
»»» မောင်နှင့်နှမ «««

အစဉ်တစိုက် ဆိုက်ရောက်လာသော ရက်များအတွင်းဝယ် သက်သက်နှင့် သား သက်ခိုင်အတွက်ရော၊ တစ်ပြည်လုံးအတွက်ပါ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်၊ ချောက်ချားဖွယ်၊ နာကြည်းဖွယ်၊ မခံချင်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်များ ဆက်တိုက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

သက်ခိုင် အပြင်းဖျားနေသောကြောင့် သက်သက်ခမျာမှာ နေ့ခင်း၌ အကြော်ရောင်းခြင်းလုပ်ငန်းကို ရပ်ပစ်ခဲ့ရသည်။ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် နံနက်ခင်း၌ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းခြင်းကိုမူ မရပ်ပစ်နိုင်။ သက်သက်တို့၏ ဘဝတူ သပိတ်မှောက် အလုပ်သမား အိမ်ထောင်စုများမှာလည်း ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့် ကိုယ် ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေရကား သက်သက်တို့ မိသားစုကို အထူးအကူအညီ မပေးနိုင်ကြ။ သူတို့သည်လည်း သူတို့ဝမ်းကို သူတို့နည်းနှင့် သူတို့ ကျောင်းနေ ကြရရှာ၏။ သက်သက်၏ စိတ်ဝယ် အထိခိုက်ဆုံးကား လုပ်အားရှိသမျှ မရှာဖွေနိုင်သောကြောင့် စေတနာရှိသမျှ သပိတ်တပ်ကြီးအတွက် ငွေကြေး အစွမ်းကုန် မကူညီနိုင်ခြင်းပေတည်း။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၁၉၉

သက်ခိုင် အပြင်းဖျားစ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း၌မူ သက်သက်သည် မုန့်ဟင်းခါးပင် မရောင်းနိုင်ခဲ့။

သက်သက်သည် သက်ခိုင်ကို ဘေးမဲ့ဘုရားကုန်းထိပ်ရှိ ခိုတောင် ဆေးပေးခန်းသို့ ခေါ်သွားခဲ့၏။ ခိုတောင်ဆေးပေးခန်းမှ ဆရာဝန် စသော တာဝန်ရှိသူအများသည် အလုပ်သမားများနှင့် အလုပ်သမား မိသားစုများအပေါ် တွင် မောက်မာခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ရက်စက်ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အညွန့်ခူးခြင်း၌ လည်းကောင်း နာမည်ကြီး၏။ ဤသည်ကို သိလျက်နှင့် သက်သက်သည် ရင်သွေးအတွက် ဖြစ်သောကြောင့် သွားခဲ့ရ၏။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ရပြီးမှ သက်သက်တို့ သားအမိသည် ဆရာဝန် ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ဆရာဝန်ကား ဘိုလိုဝတ်၍ မြန်မာလို မွတ်သော ဘင်္ဂါလီကုလား ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ သားလေး ခွေးကိုက်ခံရလို့ပါ ဆရာကြီး”

သက်သက်သည် သူ့သား၏ ဝေဒနာကို ဤသို့ ရိုးသားစွာ တင်ပြ လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆရာဝန်၏ ဒေါသယမ်းအိုး ပေါက်ကွဲတော့သည်။

“မင်းတို့ အလုပ်သမားတွေဟာ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး ဆေးခန်းကို လာဒုက္ခပေးနေတယ်၊ နည်းနည်းလေး ဖျားရင်လည်း လာတာပဲ၊ ခူးလေးပြီရင် လည်း လာတာပဲ၊ သံလေးစူးရင်လည်း လာတာပဲ၊ ကျွန်ုပ် အားကြီးအလုပ်ပျက် တယ်၊ မင်းသား ခွေးကိုက်တာကို ကျွန်ုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

သက်သက်သည် မခံချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ပြီး ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ဖြေ သည်။

“ခွေးကိုက်ခံရရုံလေးသက်သက်နဲ့တော့ မလာပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ကလေးက ဒဏ်ရာကြောင့် အဖျားလည်း ဝင်နေလို့ပါ”

သက်ခိုင်သည် အဖျားကြောင့် မဖွင့်ချင်သော မျက်လုံးများကို ဇွတ်ဖြိ ကာ ဆရာဝန်ကို ကြည့်သည်။ ကိုယ်ကာယ အားနည်းနေစဉ် ဖြစ်ရကား စိတ်အားကလည်း ငယ်နေသည်။ အရာရာကို မကြောက်တတ်သော်လည်း သက်ခိုင်သည် ဆရာဝန်ဆိုသော သတ္တဝါကြီးကိုမူ အနည်းငယ် ကြောက်သည်။ သက်ခိုင် ကျင်လည်ရသော ဘဝပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး၌လည်း ဆရာဝန် ဆိုသည်မှာ စုန်းကြီး၊ ကဝေကြီး၊ တစ္ဆေကြီးများပမာ ဝိညာဉ်ကို နတ်ယူတတ် သော သတ္တဝါကြီးများအဖြစ် ထင်ရှားသည်။

၂၀၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်က တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေစဉ် ဆရာဝန်ကြီး၏ ခက်မာသော အသံသည် ပြန်ပေါ်လာ၏။

“ဘာခွေး ကိုက်တာလဲ၊ ခွေးရူးလား... ခွေးကောင်းလား”

“ခွေးကောင်းပါ ဆရာကြီး”

“ခွေးကောင်းလို့ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ဒီလိုပဲ တွေ့နေကျ ခွေးသားအုပ်မမို့ပါ ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ မင်းတို့မှာ အသိဉာဏ် ဘာမှ မရှိဘူး၊ ခွေးကောင်းကိုက်တာ ဆိုရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခွေးရူးကိုက်ရင် သေမှာပဲ၊ ကျွန်ုပ် လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ ခွေးရူးကိုက် ဆေးရုံရှိတယ်၊ အဲဒီ ခေါ်သွား၊ ကျွန်ုပ် အခု ဆေးစာ ရေးပေးလိုက်မယ်”

ဆရာဝန်သည် စက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်၌ ကလောင်တံဖြင့် လက်ရေးကျ များ ရေးပေးပြီး သက်သက်တို့အား လွှတ်လိုက်သည်။

ဆေးထည့်ခန်း၌ သက်ခိုင်၏ အနာကို တင်ချာထည့်ပေးသည်။

သက်သက်တို့သည် ကွန်ပေါင်ဒါထံ သွားပြီး ဆေးလက်မှတ်နှင့် ဆေးထည့်ရန် ပုလင်းတစ်လုံးကို တင်ပြသည်။ ဆေးထည့်ရန် ပုလင်းကို အိမ်မှ ယူခဲ့ကြရသည်။ ပုလင်းမပါလျှင် ဆေးမပေး၊ ဆေးမပေးသည့်အပြင် မာန်လည်း လွှတ်တတ်၏။

မြန်မာလူမျိုး ကွန်ပေါင်ဒါသည် ဆေးလက်မှတ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ဆို၏။

“ဆေးလက်မှတ်ထဲမှာ သောက်ဆေးပေးဖို့ ဘာမှ မပါဘူး၊ ခင်ဗျား က ဘာလို့ ဆေးပုလင်း လာတင်ရတာလဲ”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ၊ ကလေးက ဖျားနေလို့ အဖျားဖြတ် ဆေးလည်း ပေးလိမ့်မယ် ထင်လို့”

“ဆရာဝန်က ဘာဆေးမှ ရေးမပေးတာ၊ ခင်ဗျားသား မဖျားလို့ ပေါ့ဗျ”

သက်သက်သည် ဒေါသဖြင့် တုန်ယင်သော အသံနှင့် ပြန်ဖြေ၏။

“ကျွန်မသား တကယ် ဖျားနေတာရှင်၊ မယုံရင် ရှင် ကိုယ်စမ်းကြည့်”

“မစမ်းနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ် ဆရာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျားသား ဖျားနေ တယ်ထင်ရင် ဒီဇူဇာတို့.. ပို့ကြိုကြွေတို့က ထုတ်တဲ့ အဖျားဖြတ်ဆေးတွေ ဝယ်တိုက်ပေါ့၊ တရုတ်စတိုးဆိုင်တိုင်းမှာ ဝယ်လို့ရတယ်”

ကမ္ဘာတုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၀၀

သက်သက်သည် စိတ်ဆိုးလှသောကြောင့် ကွန်ပေါင်ဒါကို စကား မပြန်နိုင်။ တင်ထားသော ဆေးပုလင်းကိုလည်း မယူမိ။ သက်ခိုင်ကို လက်ဆွဲ၍ သာ ထွက်ခွာလာခဲ့ရ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ၌ ဒေါသပြေချိန်တွင် သက်သက်ခမျာ စိုးရိမ်စိတ်ကဲမိပြန်သည်။

သက်ခိုင်ကို ကိုက်လိုက်သော ခွေးသားအုပ်မသည် ခွေးကောင်းလော၊ ခွေးရူးလော၊ ခွေးသားအုပ်မကို မြင်နေကျ ဖြစ်သောကြောင့် မရူးမှန်း သက်သက် သိသည်။ လက်ပံဖူးချိန် ခွေးရူးချိန်ကလည်း မရောက်သေး။ ခွေးရူးမ မဟုတ် နိုင်ချေ။ သို့ရာတွင် ခွေးကောင်း အကိုက်ခံရသည် ဖြစ်လင့်ကစား ထိုခွေးကောင်း သည် ရူးသွားသောအခါ အကိုက်ခံထားရသူလည်း ရူးတတ်သည်ဟု သက်သက် ကြားဖူးသည်။ ဘာသောက်ဆေးမှ မပေးလိုက်သော ဆရာဝန်ကြီးကလည်း ခွေးရူးကိုက်ခံရလျှင် သေတတ်သည်ဟု အားပေးစကားကို ကရုဏာအပြည့်နှင့် မြွက်ဟခဲ့ပြီးပြီ။

သက်သက်ခမျာမှာ မကွေးထောင်တွင်းရှိ လင်အတွက် မပူအား။ မျက်မှောက်တွင် အဖျားမကျဘဲ ညအခါတွင် သတိလစ်နေတတ်သော သား အတွက် ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်ခံရသည့်ပမာ မွန်ထူနေ၏။

အိမ်နီးပါးချင်းများထံမှ ကောင်းနိုးရာရာ အကြံပေးချက်ကို သက်သက် ရ၏။

ဘေးမဲ့ရွာအစွန်မှ အောက်ပိုင်း သေနေသော ဘကြီးရွှေလူသည် ခွေးရူးကိုက် ကုရာ၌ စွမ်းသည် ဆို၏။ ဘကြီးရွှေလူသည် ခွေးကိုက်ဒဏ်ရာ ထက် ဆီမန်းလိမ်း၍ ဂါထာစုတ်လျှင် ဒဏ်ရာမှ ခွေးမွေးများပင် ကျသည် ဆိုကြ၏။

သက်သက်သည် သက်ခိုင်ကို ဘကြီးရွှေလူထံ ခေါ်သွားရပြန်၏။ ဘကြီးရွှေလူ၏ အိမ်မှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဖြစ်၏။ ဘကြီးရွှေလူမှာ လည်း အောက်ပိုင်းသေကာ ပက်လက်နေရသူ လူမမာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏ အသက်ကား ၆၀ ကျော်ပြီ။ မှိုင်းချေးများ ပေနေ၍ ညှိမှောင်နေသော ပိတ် ခြင်ထောင်အတွင်း၌ ဘကြီးရွှေလူ အမြဲနေရသည်။

ဘကြီးရွှေလူ၏ သမီးအကြီးက သက်ခိုင်နှင့် သက်သက်ကို ခြင်ထောင် အနားသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုသမီးအကြီးက ခြင်ထောင်ကို မ တင်လိုက်သော

၂၀၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အခါ ခေါင်း၌ ကျသော ဆံပင်ဖြူရိ၍ မြင်ရသမျှ ကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် အသားအရေ ခြောက်ခန်းတွန့်ရွဲနေသော ဘကြီးရွှေလူ၏သဏ္ဍာန် ပေါ်လာသည်။

သူ့သမီးကြီးက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေသောအခါ ဘကြီးရွှေလူ သည် အိပ်ရာမှ ကုန်းထ၏။

ဘကြီးရွှေလူသည် အရိုးမျှသာ ကျန်သော သူ့လက်ပိန်ကြီးများနှင့် သက်ခိုင်၏ ဒဏ်ရာရသောလက်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ခဏအကြာ၌ ဆို၏။

“ရူးစ ကိုက်တာပဲ သမီးရေ၊ အဝင်ကိုက်ပေါ့၊ အထွက်ကိုက် မဟုတ်ဘူး၊ လူကလေး ကံကောင်းတယ်၊ သမီးရေ... နှမ်းဆီယူခဲ့ပါ”

သမီးကြီးက နှမ်းဆီကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်လုံးတစ်လုံး၌ ထည့်ယူလာ၏။

ဘကြီးရွှေလူသည် ဆီကို မန်းသည်။ ထိုနောက် ဆီမန်းကို ကြက်တောင်နှင့် ဆွတ်ကာ သက်ခိုင်၏ ဒဏ်ရာပေါ် လိမ်းပေးသည်။ လိမ်းပေးရင်းလည်း ဂါထာစုတ်၏။

အားလုံး ပြီးသောအခါ ဘကြီးရွှေလူက မှာကြားသည်။

“လူကလေး... တချို့ဆရာများက ခွေးရူးကိုက်ခံရရင် ခွေးရူးမပြန်အောင် ဘုန်းကြီးပျံ့.. မယ်တော်ပျံ့.. မသာအိမ် မသွားရဘူးလို့ ဆိုကြတယ်၊ မသာအိမ်က ထမင်း ဟင်းလည်း မစားရဘူးလို့ ဆိုကြတယ်၊ ခွေးတောက်ရွက်လည်း မစားရဘူးလို့ ဆိုကြတယ်၊ သူတို့ ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ လူကလေး၊ အဘိုးကတော့ အပြီးလုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ လူကလေး အဘိုးကို ငွေတစ်ကျပ် ကန်တော့ပါ၊ လူကလေး လက်နဲ့ ကန်တော့”

သက်သက်က ဘော်လီအင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ ငွေတစ်ကျပ် နှိုက်ပြီး သက်ခိုင်ကို ပေးသည်။ သက်ခိုင်က ထိုငွေတစ်ကျပ်ကို ဘကြီးရွှေလူ လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေး၏။

“သာဓု သာဓု လူကလေး... ရော့ အဲဒီငွေတစ်ကျပ် ပြန်ယူသွား၊ ဈေးမှာ အုန်းသီးတစ်လုံးကို တစ်ကျပ်ပေးဝယ်၊ စနေနံဘုရားကြီးမှာ လူကလေး မွေးနံကကပ်၊ ပြီးတော့ လိုရာဆုယူ၊ လူကလေး ဘေးကင်းပြီ”

သက်သက်နှင့် သက်ခိုင်သည် ဘကြီးရွှေလူကို ကန်တော့ကာ ထလာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်သောအခါ သက်သက်က ငွေငါးကျပ် ထုတ်ပြီး ဘကြီးရွှေလူ၏ သမီးကြီးကို ပေးသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၀၃

ဘကြီးရွှေလူ၏ သမီးကြီးက ခေါင်းခါသည်။

“မပေးပါနဲ့ သက်သက်၊ ကျွန်မ ယူခွင့်မရှိဘူး၊ အဖေကလည်း ငွေ ဘယ်တော့မှမယူဘူး၊ အဲဒါ သစ္စာပဲ၊ အဖေ ပြောသလိုသာလုပ်၊ ရှင့်သား သက်သာသွားစေရမယ်”

သက်သက်သည် တွေ့တွေ့လေး ဖြစ်သွားရာမှ သိလိုသော မေးခွန်းကို မေးသည်။

“စောစောက ဘကြီးရွှေလူက အဝင်ကိုက်နဲ့ အထွက်ကိုက်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲ”

“ခွေးများဟာ ရူးပြီး ရွာဝင်ရင်း ကိုက်တတ်တယ်၊ အဲဒါကို အဝင် ကိုက်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဝင်မှာ လူရိုက်လို့ သေရင်သေ၊ မသေဘဲ ရွာက အပြီး အထွက်မှာ ကိုက်ရင် အထွက်ကိုက်လို့ ခေါ်တယ်၊ အထွက်ကိုက်ကို ကုရ ခက်တယ်၊ အဲဒါ ပြောတာပါ”

ဘကြီးရွှေလူ၏ သမီးကြီး ရှင်းပြချက်ကို နားထောင်ပြီးနောက် သက်သက်သည် အတန် စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် သက်ခိုင်ကို လက်ဆွဲကာ ပြန်လာခဲ့ သည်။ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ ဘကြီးရွှေလူနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ခိုတောင်ဆေးခန်းမှ ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်ထက်တော့ သက်သက် ပိုမို အားရှိမိသည်။

သက်သက်တို့ တန်းလျားဆီ ပြန်လာခဲ့စဉ်-

“ခွေးရူး ခွေးရူး”

ဟု အော်သံများကို ကြားရ၏။ ရှေ့မှ ခွေးတစ်ကောင်သည် ပြေးလာ နေ၏။ ထိုခွေးသည် နှုတ်သီးမှ သွားရည်တများများ ကျနေသည်။ အမြီးကလည်း ကုပ်ထား၏။ မျက်လုံးကလည်း မြင်ပုံမရ။ ဟိုဝင် သည်တိုးနှင့် အရမ်းကာရော နိုင်နေသည်။

ခွေးတစ်သိုက်က ထိုခွေးဆီ ပြေးဝင်ကြသည်။ အနီးရောက်သောအခါ ခွေးတစ်သိုက်လုံးသည် ရှဲရွာကြ၏။ ထိုခွေးကသာ ပြေးခြင်းကို ရပ်၍ မည်းမည်း မြင်ရာ လိုက်ကိုက်နေသည်။

လူများက မိလာပြီး ခွေးရူးကို ဝိုင်းရိုက်ကြသည်။ ခွေးရူးသည် အော်သံ တစ်ချက်မပြု၊ မညည်း၊ မဟောင်၊ မအူ၊ တုတ်များ၊ ခဲများဒဏ်ကို ဆိတ်ငြိမ် စွာ ခံယူပြီး အသက်ထွက်သွား၏။

လမ်းဆေး ချုံပုတ်တစ်ခု၌ ပုန်းကွယ်ရှောင်ရှားနေရာမှ သက်သက်နှင့် သက်ခိုင်သည် သေနေသော ခွေးရူးကို ကြည့်ကြသည်။

သက်သက်ရော သက်ခိုင်ပါ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

ခွေးရူးကား သက်ခိုင်ကို ကိုက်ခဲ့သော ခွေးသားအုပ်မ ဖြစ်ကြောင်း သားအမိနှစ်ဦးလုံး ကောင်းကောင်းမှတ်မိကြသည်။

သက်သက်နှင့် သက်ခိုင်သည် မြင်းလှည်းတစ်စီး ငှားကာ မြို့တွင်း ထွက်ခဲ့ပြီး အုန်းသီး ဝယ်၍ စနေနံဘုရားကြီးထံ ဆက်သွားလျက် ဘကြီးရွှေလူ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ကြ၏။

ထိုည၌ သက်ခိုင် သတိမလစ်တော့။ အဖျားလည်း ကျသည်။ လက် ဒဏ်ရာမှ ရောင်ကိုင်းသမျှသည်လည်း ယူ၍ပစ်သည့်ပမာ လျှောကျပြီဆင်းသည်။

သက်ခိုင်က မည်သို့မျှ ကောက်ချက်မချတတ်သော်လည်း သက်သက် ကမူ မေတ္တာရှင်လူသားတစ်ဦး၏ သစ္စာနှင့် အနန္တောအနန္တ မည်သော ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ရည်စူး၍ ရှိခိုးဦးတင်လေသည်တည်း။

ဤသို့လျှင် သစ္စာအဟုန် ဂုဏ်တော်တန်ခိုးကြောင့် သက်ခိုင် သက်သာ ရာ ရလာသောကြောင့် နှစ်ရက်အတွင်းတွင် အကြော် မကြော်နိုင်စေ... သက်သက်သည် မုန့်ဟင်းခါး ပြန်ရောင်းနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ပြည်လုံးနှင့် မကွေးဆီ၌ကား ရာဇဝင်တွင် စာတင်ရာသည့် ဖြစ်ရပ် များ ပေါ်ပေါက်လာလေကုန်၏။

ရန်ကုန်မြို့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဌာနချုပ်မှ ရေနံမြေအလုပ်သမား သပိတ်တပ်ကြီးနှင့် လယ်သမားတပ်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်မည့် အသေခံဗိုလ်များ စာရင်းပေးကြရန် ဆင့်ခေါ်သော ကြေညာချက် ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး၏ ခေါ်သံသည် နိုင်ငံ၏ခေါ်သံပင် မည်လေသောကြောင့် ရဲရဲတောက် ထွက်ပေါ်လာကြသူ အာဇာနည်တို့ကား လိုသည်ထက်ပင် ပိုနေ၏။ တစ်ဗိုလ်ကျလျှင် တစ်ဗိုလ်မက နှစ်ဗိုလ်ပင် တက်နိုင်အံ့သည်။

နယ်ချဲ့သမားကလည်း အလျှော့မပေး။ သမိုင်းလမ်းကြောင်းမှ အရေး ပါသော အဆုံးအဖြတ်ကို ပေးမည့် အချိုးအကွေ့တစ်ခုတွင် ဖြစ်လေသော ကြောင့် ရုန်းကန်မှုအားက ကြီးလှသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၀၅

သူတည်းနိုင်သော်... သူ ဆက်စံခြိမ့်မည်၊ ငါတည်းနိုင်သော်...
ငါ ဆက်ခံလိမ့်မည်၊ ခြိမ့်ခြိမ့်အုန်းသော ရုန်းကန်ပွဲပါပေတည်း။

ရေနံချောင်းမြို့သို့ ကျောင်းသားရေးရာအတွက် ရောက်ရှိနေရာမှ
သပိတ်တပ်ကို ဦးဆောင်ရန် ထွက်ခွာသွားကြသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်
များ ဖြစ်ကြသည့် ဗဟိန်းနှင့် ဗဆွေတို့ကို ပုလိပ်များက မကွေးမြို့တွင် ဒီဇင်ဘာလ
၁၁ ရက်နေ့၌ ဖမ်းဆီးလိုက်ကြ၏။ တစ်နေ့တည်းမှာပင် ရန်ကုန်ဌာနချုပ်
ရှေ့ပြေး အသေခံဗိုလ်များအဖြစ် မကွေးသို့ လွှတ်လိုက်သော သခင်စိုး၊ သခင်
ဖေသန်းနှင့် သခင်ထိန်ဝင်းတို့လည်း အဖမ်းခံကြရပြန်သည်။

ဖမ်းသူတို့ကလည်း ဖမ်းကြကုန်၏။ ထောင်တွင်း ဝင်ရသူတို့လည်း
ဝင်ကြကုန်၏။ သို့ရာတွင် သပိတ်တပ်ကြီးကား မဖြူ။ မဖြူရုံမက မြင်းတပ်၊
လုံစွပ်ကိုင်တပ်တို့ကို ခွင်းဖောက်ကာ သပိတ်တပ်ကြီးသည် မကွေးမှ အောင်မြင်
စွာ ရှေ့သို့ ချီတက်သွားနိုင်လေသည်တကား။

ရန္တပို၏ သည်မှာဘက်နောက်ပိုင်း၌ မြန်မာပြည်တွင် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်
၏ လက်နက်ကိုင်တပ်တို့ ရှေးဦးပထမ လက်မြောက် အရုံးပေးရသောပွဲပေ
တည်း။

ဤပွဲကြီးသည် မြန်မာ့တော်လှန်ရေးကို သမိုင်းရိုးရာ အစဉ်အလာ
နိယာမတရားနှင့် ညီညွတ်အောင် ပုံသွင်း၍ သစ်စေးသရိုးကိုင်ပေးလိုက်သည်။

တော်လှန်ရေးမည်သည် လူ့ဘောင်တစ်ရပ်၏ အခြေခံကျသော
အလုပ်သမား၊ လယ်သမား လူတန်းစားကြီးနှစ်ရပ်နှင့် တိုးတက်၍ တက်ကြွ
သော ပညာတတ် လူငယ်ပိုင်းတို့ ပေါင်းစပ်မိကြမှ အောင်မြင် ဖြစ်သည်။
ဤသည်မှာ သမိုင်းရိုးရာ အစဉ်အလာ နိယာမတရားတည်း။ ယခုအခါ ဤ
နိယာမတရားသည် ဓမ္မစစ်ကို ဖော်ထုတ်၍ အလုပ်လုပ်ပြလေပြီ။

အလုပ်သမားနှင့် လယ်သမားတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကြီးများ၏ နောက်ဆက်
တွဲအဖြစ် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုက ကပ်လိုက်ပါလာသည်။ ကျောင်းသား
လှုပ်ရှားမှု နောက်ကွယ်တွင် ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်နှင့် ဆရာကြီးမဟာဆွေ
တို့ကဲ့သို့သော သတင်းစာဆရာကြီးများ၊ စာရေးဆရာကြီးများလည်း ရှိနေကြ၏။
ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုနှင့် အလုပ်သမား၊ လယ်သမား လှုပ်ရှားမှု နှစ်ခုကြားတွင်
ဘယ်လက်ရုံး ညာလက်ရုံး ဆန်တန်း ဆက်သွယ်ပေးထားသည့် သခင်အောင်ဆန်း

၂၀၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကဲ့သို့သော ပြည်သူ့သစ္စာခံ ပညာတတ်လူငယ် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များလည်း ရှိနေကြ၏။

မြန်မာ့တော်လှန်ရေးကား သမိုင်းရိုးရာ အစဉ်အလာ နိယာမတရား နှင့် ညီညွတ်စွာ ပုံသွင်း သစ်စေးသရိုးကိုင်မိပေပြီ။

ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့၌ ရန်ကုန်ကောလိပ်နှင့် ဂျက်ဆွန်ကောလိပ် ကျောင်းသားများက မြန်မာပြည်ရှိ ဗြိတိသျှကိုလိုနီအုပ်ချုပ်ရေး၏ အချက်ဗဟို ဖြစ်သော အတွင်းဝန်များရုံးကြီးကို ဝိုင်း၍ ဆန္ဒပြရန် ချီတက်ကြသည်။ ထိုအခါ နယ်ချဲ့ပုလိပ်တို့၏ နံပါတ်တုတ်ဒဏ်နှင့် အောင်ကျော် ကျဆုံးလေသတည်း။

တစ်ပြည်လုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်ကုန်သည်။

ကျောင်းသားသပိတ်များ၊ ပြည်သူတို့၏ အထွေထွေ အာဏာဖီဆန်မှု များတို့သည် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့ကို ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်စေသည်။

အာဏာဖီဆန်မှုများနှင့် ထောင်ချခံရခြင်းတို့သည် ဖက်ရှင်ဖြစ်လာ သောအခါ အချောင်သမား မျိုးချစ်ပါတီခေါင်းဆောင် ဂဠုန်ဦးစောကပင် သူ့တပည့်တပန်း လေး ငါးယောက်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ ဘုရားလမ်းပေါ်တွင် ပုဒ်မ ၁၄၄ ကို စတိအာဏာဖီဆန်ပြုပြီး စတန့်ထွင်ကာ အဖမ်းခံ၍ ထောင်တွင်း ဝင်ပြသွားသည်။ သို့ရာတွင် အာဏာဖီဆန်ပြစဉ်က ဦးစောသည် ခေါင်းပေါင်း နှင့်၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့်၊ တောင်ရှည်ပိုးပုဆိုးနှင့်၊ အတုအယောင်သည် အစစ်အမှန် နှင့် ကွာခြားလှလေသည်တကား။

သက်ခိုင်သည် အဖျားမှ နာလန်ထစအချိန်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် များ၌ သတင်းစာဖတ်ပြီး ဤသတင်းစုံစုံတို့ကို သိရသည်။ ဤသတင်းစုံစုံတို့ သည် နုနယ်သော သူဦးနှောက်တွင် တစ်သက်ကျန်ရန် ကမ္ဘာ့ထိုးတင်ရှိရစ်၏။

သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားတို့၏ သီချင်းများကလည်း သက်ခိုင်၏ နှုတ်၌ လာစွဲသည်။

‘ကျွန်စိတ်မွေးတဲ့ တက္ကသိုလ်ပါ၊ မနေသာလို့ ထွက်ခဲ့တာ၊ တို့တစ်တွေ မှာ ရုံးစုကာ... ရွှေတိဂုံကုန်းတော်မှာ...’

ဤသီချင်းသည် ၁၉၃၆ ခုနှစ် ဒုတိယကျောင်းသားသပိတ်ကြီးမှ သီချင်း ဖြစ်၏။ ယခုတစ်ဖန် ခေတ်စားလာပြန်သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၀၇

‘ဘမော်... ဘဦးတို့က ရှုပ်သနော်၊ တိုင်းသူပြည်သားများနဲ့ တို့အပေါ်၊ ထောင်ကျတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌမဟော်၊ ကန့်ကွက်က လွတ်လပ်ဖို့ တို့ရဲဘော်’

ဤသီချင်းက ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ကိုဗဟိန်းအတွက် ဖြစ်သည်။

‘ရွှေကိုယူသည်၊ ငွေကို ယူသည်၊ ပြီးတော့... လူပါ ယူသည်၊ အမျိုးပျောက်မှာ စိုးကြောက်ပါလှသည်၊ ကြာရင်နစ်မွန်းမည်၊ မြန်မာဘုရင်... အာဏာရှင်... မရှိလေပြီ၊ ငါတို့ဌာနီ စားခွက်လုကြသည်’

ဤအပိုဒ်က နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကိုသာမက နယ်ချဲ့နောက်မြီးဆွဲ ကုလားတရုတ်များကို နှံ့ရံတင်မက ၉၁ ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးတွင် နယ်ချဲ့ကပေးသော ၅၀၀၀ စား ရာထူးများကို ခွေးငတ်များ အမဲရိုးလှသကဲ့သို့၊ စားခွက်လှသကဲ့သို့ လုနေကြသော နိုင်ငံရေးသမားများကို ခွေးကဏ္ဍိကျမ်း၌ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း သရော်ထားချက်အား ရောင်ပြန်ဟပ်ထား၏။

စားခွက်လုကြသော ဖောက်ပြန်သည့် နိုင်ငံရေးသမားကြီးများသည် မိမိကို ကိုက်သော ခွေးသားအုပ်ထက်ပင် မိုက်မဲသည်ဟု သက်ခိုင်က ယူဆသည်။

ထိုရက်များအတွင်းတွင် သက်ခိုင်သည် သူ ခါတိုင်း ဆိုနေကျ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ သီချင်းလေးများကို မဆိုမိတော့။ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတို့၏ သီချင်းများကိုသာ ဆိုတော့သည်။ ထိုသီချင်းများမှာလည်း နာမည်ကျော်ပြီးသား ဓာတ်ပြားသီချင်းများ၏ အသွားအတိုင်း လိုက်ထားသောကြောင့် သီဆိုရလွယ်ပြီး အကူးအစက် မြန်သည်။ တစ်ပြည်လုံးရှိ ကျောင်းတိုင်းလိုလို သပိတ်မှောက်ထားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားတိုင်းနှင့် ကလေးလူငယ်တိုင်းသည် သပိတ်သီချင်းများကို သက်ခိုင်ကဲ့သို့ပင် သီဆိုနေကြ၏။

မမနွယ်သည် ဤသီချင်းများကို ရပါမည်လောဟု သက်ခိုင် တွေးမိသည်။ တကောင်း အဘိရာဇာက စသော တို့ဗမာ သာကီမျိုးအကြောင်းကိုမှ သင်မပေးသော မမနွယ်တို့၏ ကျောင်းတွင် ဤသီချင်းများကို ဆိုကြမည်မထင်။ အင်္ဂလိပ် မယ်သီလရှင်ကြီးများ အုပ်ချုပ်သည် ဆိုသော မမနွယ်တို့ ကျောင်းသည် သပိတ်လည်း မှောက်ချင်မှ မှောက်မည်။ သပိတ်မှောက်၍ ကျောင်းမပိတ်လျှင် မမနွယ်လည်း ရေနံချောင်းသို့ ပြန်လာရမည်မဟုတ်။

၂၀၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ပြန်လာရသည်တိုင်အောင် မမန္တယ်အတွက် သူတို့ထံ လာရမည်မှာ လွယ်တော့မည် မဟုတ်။

နေကောင်း၍ အကြော်ဆိုင် ပြန်ထွက်နိုင်သော တစ်နေ့ခင်းတွင် ဘေးမဲ့ချောင်းဘေး အကြော်ဖို့၌ ထင်းချောင်းများ ဖြတ်ရင်း သက်ခိုင်သည် အထက်ပါအတိုင်း တွေးနေမိသည်။

သက်သက်ကမူ အကြော် စကြော်နေ၏။

အမှတ်တရ တမ်းတသော မျက်လုံးများနှင့် သက်ခိုင်သည် ဝါဒိဆွန်ဝေးလမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။ လှမ်းကြည့်မိသည်၏ တစ်ခဏတွင်ပင် သက်ခိုင်သည် အံ့အားသင့်လွန်း၍ မျက်လုံးလေးများ ပြူးကာ ပါးစပ်ကလေး ဟသွားသည်။

ဝါဒိဆွန်ဝေးလမ်းအတိုင်း အော်စတင်ကားနက်ကလေးသည် မောင်းလာနေ၏။ ကားနောက်ပိုင်း ပြတင်းပေါက်၌ မလေးနွယ်၏ မျက်နှာလေးကို လည်း အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည်။

သက်ခိုင်သည် ဝမ်းသာအားရ အော်၏။

“မေမေရေ..... ဟိုမှာ လာနေပြီ၊ မမန္တယ်ရယ်... လာနေပြီ”

ဝမ်းသာအားရ အော်မိပြီးမှ သက်ခိုင်သည် သံသယဒွိဟစိတ်ဝင်ကာ အားငယ်သွားမိပြန်၏။

မမန္တယ်သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မိမိတို့ထံ လာသည်လော၊ ဤလမ်းမှ ခရီးကြို၍ ဖြတ်သွားရုံ ဖြတ်သွားသည်လော။

သို့ရာတွင် ကားသည် ဆိုက်နေကျ နေရာ၌ ဆိုက်လိုက်၏။

ကားရှေ့ခန်း မောင်းသူနေရာတွင် ကိုချစ်တိုးပင် ရှိနေသည်။ နောက်ခန်းမှ ပထမဆုံး ဆင်းလာသူမှာ မလေးနွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မလေးနွယ်၏ နောက်မှ ကပ်လိုက်ဆင်းလာသူကို မြင်မိချိန်တွင် သက်ခိုင်မှာ ပိုမိုအံ့ဩသွားရ၏။

သက်သက်ကလည်း သက်ခိုင်နည်းတူ ကားဆီ လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။ မလေးနွယ်၏နောက်မှ ပါလာသူကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခေတ္တသော် သက်သက်သည် ကြောင်ကြည့်နေ၏။ ထိုနောက် ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ အကြော်ကိုသာ ဆက်ကြော်နေ၏။

မလေးနွယ်၏ နောက်မှ ကပ်လိုက်ပါလာသူကား မလေးနွယ်၏ ဖခင် ဦးထင်ကျော် ဖြစ်သတည်း။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၀၉

“မောင်လေးရေ... သက်ခိုင်ရေ... မမနွယ် ပြန်လာပြီ”

မလေးနွယ်သည် ရွှင်မြူးစွာ အော်ရင်း ရှေ့မှ ပြေးလာနှင့်သည်။ ပထမသော် ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေပြီးမှ သက်ခိုင်သည်လည်း ဝမ်းသာအားရ ထပြေးကာ မလေးနွယ်ကို လမ်းခုလတ်၌ ဆုံ၏။

တစ်ဦးလက် တစ်ဦး ဆုပ်ကိုင်မိကြပြီးချိန်၌ သက်ခိုင်က မေးသည်။

“မမနွယ် ဘာလို့ ပြန်လာတာလဲ၊ မမနွယ်တို့ ကျောင်းကလည်း သပိတ်မှောက်လို့လား... ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... ခရစ်စမတ် ကျောင်းပိတ်လို့၊ မောင်လေး မြင်လား... ဖေဖေ ပါလာတယ်”

“ဦးကြီးက ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ”

“ဖေဖေက ဒေါ်လေးသက်သက်နဲ့ မောင့်ကို လာခေါ်တာ”

“မေမေနဲ့ မောင့်ကို လာခေါ်တာ၊ တကယ်...”

“တကယ်ပါ... မကွေးကို လိုက်ခဲ့ဖို့ လာခေါ်တာ”

သက်ခိုင် အံ့အားသင့်နေခိုက် ဦးထင်ကျော်သည် အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် သက်ခိုင်ကို ပြုံးနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သက်သက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သက်သက်ကမူ လုံးဝလှည့်မကြည့်။ အကြော်ကြော်နေသော လက်တစ်ဖက်မှတစ်ပါး ကျန်တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်သက်နေ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး သက်သက်၏ ရှေ့တွင် မားမားကြီး သွားရပ်၍ ညင်သာနူးညံ့စွာ ခေါ်၏။

“သက်သက်...”

သက်သက်သည် ခေါင်းမော့ပြီး ပြန်မကြည့်မိရန် အားထုတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးထင်ကျော်၏ ခေါ်သံ၌ ကရုဏာအပြည့်ပါသည်။ ယခင်ကမူ ကိုကိုကြီး၏ ကရုဏာပြည့်သော ခေါ်သံကို သက်သက် အစဉ်ကြားရမိ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်အခါများက နှမအငယ်ဆုံးတစ်ဦးအဖြစ် ကိုကိုကြီး၏ ချစ်ခြင်း မေတ္တာနှင့် ယုယကြင်နာမှုကို သက်သက် အမြဲ ရရှိခဲ့သည်။

အမှန်မှာလည်း မိသားစုအားလုံးအနက် ဖေဖေမှလွဲလျှင် ကိုကိုကြီးကို သက်သက် အချစ်ဆုံး ဖြစ်၏။

၂၁၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်သက်သည် မျက်ရည်မဝဲမိအောင် ကြိုးစားရင်း ဖြည်းညင်းစွာ မော့ကြည့်လျက် တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဪ... ကိုကိုကြီးပါလား၊ သက်သက်တို့ဆိုင်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ”

သက်သက်၏အသံမှာ မမာသော်လည်း စကား၌ စိတ်နာမှု ရိပ်ရိပ် ပါနေ၏။

ဦးထင်ကျော်မူကား မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် နှမ်းပါး၍ ညှိုးချုံးနေသော နှမငယ်ကို ဖျက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲမိသည်။ ရင်မှာ နာ၍ စကားသံမှာ တုန်နေ၏။

“မိသက်... ဒီအချိန်မှာ စကားနာလည်း မထိုးနဲ့၊ စိတ်နာစကားတွေ လည်း မပြောနဲ့၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ ကိုကိုကြီးကိုယ်တိုင် လာခဲ့တယ်”

သက်သက်က မျက်လွှာချထားလိုက်သည်။ အချိန်မီပင် လျှံတက် လာသော မျက်ရည်များက မြေပြင်သို့ ကျသွား၏။

ဦးထင်ကျော်ကသာ ဆက်လက်ပြောဆိုသည်။

“ကိုကိုကြီး အခု သက်သက်နဲ့ မောင်သက်ခိုင်ကို မကွေးကို လိုက် ခဲ့ဖို့ လာခေါ်တာ”

ဦးထင်ကျော်က ဤမျှသာ ဆိုလိုက်ပြီး သက်သက်ကို အကဲခတ် ကြည့်သည်။

သက်သက်က မလှုပ်။ ခေါင်းလည်းမဖော်။ ဒယ်အိုးအတွင်းမှ ဆီပွက် သံများသာ ပေါ်ထွက်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ခေါင်းငုံ့လျက်နှင့်ပင် သက်သက်က တိုးတိုးပြောသည်။

“သက်သက်တို့ ဒုက္ခရောက်ချိန်မှာ ကိုကိုကြီးက အခုလို ဂရုတစိုက် လာခေါ်ဖော်ရလို့ ကိုကိုကြီးကို သက်သက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သက်သက်နဲ့ သပိတ်မှောက် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် သားမယားအားလုံး တွေအတွက်တော့ လင်ထောင်ကျတာဟာ မဆန်းပါဘူး ကိုကိုကြီး၊ သူတို့ဟာ သူတို့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ထောင်မကလို့ ကြိုးစင်ပဲ တက်ရ တက်ရ ရှေ့ဆက် သွားမယ့်လူတွေပါ။ သက်သက်တို့ကလည်း သက်သက်တို့ဘာသာ နောက်ပိုင်း ကနေ သက်သက်တို့ တာဝန်ကို ထမ်းနေပါ့မယ်၊ သက်သက်တို့ ထောင်ထဲ လိုက်ကြည့်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ သူတို့ကလည်း ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၁၁

“ဒါပေမဲ့ သက်သက်... ကိုကိုကြီး အခုလို လာတာ စိုးခိုင်နဲ့ တွေ့ပြီးမှ လာတာ၊ ဒီမှာ... သူ့စာ ရော့”

ဦးထင်ကျော်က လက်လေးလုံးခန့်မျှသာ ရှိသော စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးသည်။

သက်သက်သည် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ စာရွက်ကလေးကို သွက်လက် စွာ လှမ်းယူသည်။

စာရွက်ပေါ်မှ လက်ရေးသည် လည်းကောင်း၊ အောက်မှ လက်မှတ် သည် လည်းကောင်း သက်သက် မျက်စိ လုံးဝ မမှားနိုင်သော ချစ်လင်၏ လက်ရေးနှင့် လက်မှတ် ဖြစ်သည်။

သက်သက်နဲ့ သား... ကိုကိုကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ...

စိုးခိုင်

စာသည် ဤမျှသာ တိုတိုကလေး ဖြစ်၏။

သက်သက်သည် ဦးထင်ကျော်ကို မော့ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်း မေး၏။

“ကိုစိုးက သက်သက်တို့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲ ကိုကိုကြီး”

“ဒါကို ကိုကိုကြီး မသိဘူး၊ သူကလည်း မပြောဘူး၊ သက်သက် ကိုသာ ပြောစရာရှိတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ကိုကိုကြီး သိတာက မကြာခင် သူတို့ အားလုံးကို ခွဲချုပ်ထားတော့မယ်၊ စိုးခိုင်က သာယာဝတီထောင် ရောက်လိမ့် မယ်၊ ပြီးတော့ စိုးခိုင် ကြည့်ရတာ ကလေးရဲ့ ပညာရေးအတွက် ပူနေပုံရတယ်၊ ပြည်က သူညီ စိုးမြိုင်ဆီကလည်း ကိုကိုကြီး စာရတယ်”

သက်သက်သည် ငိုငင်သွား၏။ သပိတ်ကြီးနှင့် အလုပ်သမားအရေး ကိုသာ အာရုံစိုက်ထားမိသဖြင့် သက်ခိုင်၏ ပညာရေးကို သက်သက် အလေး မပြုမိ။ လုံးဝမစဉ်းစားမိသည်တော့မူ မဟုတ်။ သပိတ်မှောက်ထားခဲ့သည့် ရှည်လျားသော လများအတွင်း အခြားကလေးများ ကျောင်းတက်လျက်ရှိသည် ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ သက်ခိုင်တစ်ယောက်သာ အကြော်ဖိုနှင့် ဈေး၊ ဈေးနှင့် အကြော်ဖို၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များနှင့် ဘေးမဲ့ရွာ၊ ဘေးမဲ့ရွာနှင့် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်များ၊ ဤသည်တို့ကြားတွင် သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် လှုပ်ရှားသွားလာ နေခဲ့ရသည်ကို သက်သက် ကောင်းကောင်းသတိပြုမိသည်။ သတိပြုမိတိုင်း

၂၁၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

လည်း စိတ်မချမ်းသာ။ ကိုယ်တို့ဘဝကို ကိုယ်တို့ ဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်ရပေမယ့် ရင်သွေး၏ ရှေ့ရေအတွက်မူ ပူမိသည်။ ကိုကိုကြီး၏ စကားတွင် ပြည်မှ စိုးမြိုင် ဟူသည်ကို ကြားမိမှ မျှော်လင့်ချက်တစ်ရပ် ဝင်လာ၏။

သက်သက်သည် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး တည်ငြိမ်စွာနှင့် သူ့ကိုကိုကြီးကို အဖြေပေး၏။

“ကောင်းပါပြီလေ၊ သန်ဘက်ခါကို သက်သက်တို့ မကွေးကို သွားပါ့မယ်”

သက်သက်က မကွေးကို လိုက်ပါမည်ဟု မဆို။ မကွေးကို သွားပါမည်ဟုသာ ဆိုသည်။ ဤသို့ ခွဲခြားပြောဆိုခြင်းကို ဦးထင်ကျော် ကောင်းကောင်း သိရှိနားလည်လိုက်၏။

ဦးထင်ကျော်သည် မည်သည့်အဖြေကို ရမည်မှန်း တင်ကြိုသိလျက်နှင့် မေးမိ၏။

“သက်သက်... မကွေးကို ကိုကိုကြီးတို့နဲ့အတူ မလိုက်ခဲ့ဘူးလား”

သက်သက်က မဖုံးကွယ်နိုင်သော မဲ့ပြုံးကို ပြုံးမိပြီး ဖြေသည်။

“မလိုက်နိုင်ပါဘူး ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုကြီးရဲ့ စေတနာကို သက်သက်တစ်သက် မမေ့ပါဘူး၊ ကျေးဇူးလည်း တင်လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သက်သက် သစ္စာဆိုထားလို့ပါ၊ မကွေးကို သက်သက် လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဟိုကျမှ ကိုကိုကြီးကို သက်သက် လာတွေ့ပါ့မယ်”

ဦးထင်ကျော်၏ ရင်မှာ မချိမဆုံ ထိခိုက်သွားသည်။

မိမိတို့အမျိုးသည် မာနကြီး၏။ သက်သက်သည် မိမိတို့အမျိုး ဖြစ်၍ မာနကြီးပေမည်။ ဤအတွက်မူ အပြစ်မတင်လိုပါ။ သို့ရာတွင် သက်သက်သည် မိမိတို့ အမျိုးတကာအနက် မာနအကြီးဆုံး ဖြစ်နေလေသည်တကား။ ဤမာနတံခွန်သည် ဘယ်က လာသနည်း။

တရားသူကြီးမင်း ဦးထင်ကျော် ငိုနေခိုက် သက်သက်သည် မျက်နှာကို ပြုံးရွှင်လိုက်ပြီး ဆန်ခါအတွင်းမှ အကြော်တစ်ချပ်ကို ယူပေးသည်။

“သက်သက်ရဲ့ အကြော်တစ်ချပ်ကို စားသွားဦး ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုကြီးတို့ကို သက်သက် အကြော် ကြော်မကျွေးရတာ ကြာလှပြီ၊ ရော... ကိုကိုကြီး”

ဦးထင်ကျော်သည် ခလုတ်နှိပ်ခံရသော စက်ရုပ်ကဲ့သို့ သက်သက်လှမ်းပေးသော အကြော်ကို ယူသည်။ အကြော်ကို နှမဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာ

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၁၃

အောင် တစ်ကိုက် ကိုက်စားမိသည်ခဏ၌ တရားသူကြီးမင်း၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတစ်စက် ကျလာခဲ့၏။

ဦးထင်ကျော်သည် အကြော်ချပ်ကို ဆန်ခါပေါ် ပြန်ချလိုက်သည်။

“ကိုကိုကြီး သွားတော့မယ် မိသက်၊ မကွေးမှာ ကိုကိုကြီး စောင့်နေမယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် သက်သက်ထံမှ အဖြေကို မစောင့်တော့ဘဲ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

မော်တော်ကားဘေး၌လည်း သက်ခိုင်တို့ မောင်နှမက အလုပ်များနေကြ၏။ ကိုချစ်တိုးက ဘေးမှ ထိုင်ရယ်နေသည်။

သက်ခိုင်က မလေးနွယ်ကို ကျောင်းသားသပိတ်မှောက် သီချင်းများ ချပေးနေ၏။ မလေးနွယ်က တော်တော်နှင့်မရ။

“မမနွယ်ကလည်း သိပ်ညံ့တာပဲ၊ ဒါလေးမှ မဆိုတတ်ဘူးလား၊ ပြန်နားထောင်... ကျောင်းသားတို့အပေါ် ကောင်းစားဖို့မျှော်... ကြိုးစားတဲ့ ဗိုလ်အောင်ကျော်... သတ်ဖို့ခိုင်းတဲ့ ငဘမော်၊ ကဲ... လွယ်လွယ်လေး”

မလေးနွယ်သည် ခေါင်းကလေး ကုတ်၍ စဉ်းစားသည်။ ခဏ၌မူ တစ်စုံတစ်ခုကို သွားအမှတ်ရဟန် ဝမ်းသာအားရ ဆို၏။

“နေဦး... မောင်၊ မမနွယ် သတိရပြီ၊ တို့တောရွာ အလိုက်ပဲ၊ မမနွယ် ဆိုပြမယ်”

မလေးနွယ်သည် ချိုအေးကြည်လင်သော အသံကလေးနှင့် သီဆိုပြသည်။

“ကျေးငှက်ကသာ၊ သင်းပင်းဖွဲ့ရှာ၊ စိမ်းလဲ့လဲ့ ညိုပြာပြာ၊ လွမ်းဖွယ်ကောင်းတဲ့ တို့တောရွာ...”

သက်ခိုင်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အားရပါးရ ဆိုသည်။

“ဘယ်ဆိုးလို့တုံး မမနွယ်က၊ အဲဒီအလိုက်အတိုင်းပဲ၊ ကျေးငှက်ကသာ... ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ကျောင်းသားတို့အပေါ် ဆိုတာ ထည့်လိုက်၊ အဲဒီလိုပဲ လိုက်ထည့်သွား၊ လွမ်းဖွယ်ကောင်းတဲ့ တို့တောရွာ... နေရာမှာ သတ်ဖို့ခိုင်းတဲ့ ငဘမော် လို့ ထည့်လိုက်၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ ထည့်သွား၊ သီချင်းတစ်ခုလုံး ရသွားမှာပဲ၊ ကဲ... ဆိုကြည့်”

၂၁၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မလေးနွယ်သည် သက်ခိုင်၏ ညွှန်ပြချက်အတိုင်း လိုက်ဆိုကြည့်သည်။ ခဏ၌မူ သပိတ်မှောက်သီချင်းတစ်ခုလုံးကို ဆိုတတ်သွားသည်။

မလေးနွယ်သည် သက်ခိုင်နှင့်အတူ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် သူ့ဂါဝန်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ယူထုတ်သည်။

“ဘာလဲ မမနွယ်”

“လမုန့်လေ... လမုန့်၊ မမနွယ် ယူခဲ့မယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

သက်ခိုင်က လမုန့် ဆိုသည်ကို သေသေချာချာ ကြည့်၍ ဆို၏။

“လမုန့်လည်း ဆိုသေး၊ ဝိုင်းလည်း မဝိုင်းဘူး”

မလေးနွယ်သည် စိတ်မကောင်းဟန် မျက်နှာလေး ညှိုးသွားပြီး ရှင်းပြ၏။

“လမုန့်ကြီးက လကြီးလိုပဲ ဝိုင်းဝိုင်းကြီး မောင်ရ၊ ဖေဖေကလည်း ဒီ လိုက်ခဲ့မယ်လို့ မမနွယ် သိမှ မသိထားတာ၊ ဒါကြောင့်မို့ အိတ်ထဲ ဆုံရုံ မမနွယ်က လှီးပြီး ဝှက်ထားလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင် စားကြည့်စမ်း၊ ချိုလိုက်တာမှ အေးလို့”

သက်ခိုင်က လမုန့်ကို ကိုက်စားကြည့်သည်။ မလေးနွယ် ပြောသကဲ့သို့ပင် ချိုလိုက်သည်မှာ အေးနေ၏။

သက်ခိုင်သည် မုန့်ကို ဆက်မစားတော့ဘဲ စိတ်တက်ကြွစွာ မေးသည်။

“ပင်းချောင်းကျမှ မုန့်ကို ကုန်အောင်စားမယ်၊ မမနွယ် မောင်တို့ ပင်းချောင်းကို သွားကြဦးမလား၊ မောင်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်မတ် ပါတယ်”

မလေးနွယ် ဝိုင်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ ဖြေသည်။

“ဒီနေ့ ပင်းချောင်း မသွားနိုင်ပါဘူး မောင်ရာ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရေ... မကွေးကျတော့ မြသလွန်စေတီတော်ပေါ်မှာ တွေ့ကြရအောင်၊ မောင်လေး မကွေးကို ဆက်ဆက်လိုက်ခဲ့နော်”

သက်ခိုင်က မလေးနွယ်ကို မျက်မှောင်ကြွတ် ကြည့်သည်။ သူသည် မကွေးသို့ ဘာကြောင့် လိုက်ခဲ့ရမည်နည်း။

သက်ခိုင် ပြန်လည်မေးခွန်းမထုတ်နိုင်မီ ဦးထင်ကျော်သည် အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

“ကဲ... သမီးရေ၊ ပြန်ကြရအောင်”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၁၅

မလေးနွယ်က သက်ခိုင်ကို ဝါဝင်းသော လက်ကလေးတစ်ဖက်
မြှောက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ် တက်သွား၏။

ကားပေါ် မတက်မီ ဦးထင်ကျော်က သက်ခိုင်၏ ပခုံးပေါ် လက်တင်
ကာ ကြင်နာစွာ နှုတ်ဆက်၏။

“လူကလေး... ဦးကြီး သွားမယ်၊ မကွေးကျမှ တွေ့ကြရအောင်နော်”

ဦးထင်ကျော်လည်း ကားပေါ် တက်သွားပြီး ကားထွက်သွား၏။

သက်ခိုင်သည် လမုန့်အပိုင်းလေးကို ကြည့်သည်။ ဆက်မစားတော့ဘဲ
အိတ်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းကာ အကြော်ဖိုဘက် လျှောက်ခဲ့လေသတည်း။

အခန်း - ၁၆ >>> မဆုံတွေ့တတ်သည်မြေ <<<

ရွှေရောင်ဝင်းသော မြသလွန်စေတီတော်၊ ဝိုက်ကာ ကွေးသော မြစ်ကြီးဧရာ...
 ဤနှစ်ပါးသော သင်္ကေတလက္ခဏာနှင့် ထူးခြားအပ်သည့် မကွေးမြို့တော်ဆီသို့
 ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သက်ခိုင် ရောက်လာခဲ့ရ၏။

ရေနံချောင်းက ကုန်းထူသမျှ မကွေးဆီကျတော့ မြေတို့က အတိုင်း
 မသိ ပြန်ပြောညီညာသည်။ ရေနံချောင်းမှ သစ်ပင်မှန်သမျှက ပုန်ခိုကြွေလိုသော်
 လည်း မကွေးမှ သစ်ပင်တိုင်းသည် သက်ခိုင်၏ အမြင်တွင် မြင့်မားနေ၏။
 အထူးသဖြင့် တမာပင်ကြီးများနှင့် ကုတ္တိုပင်ရိပ်ကြီးများက မြင့်မားထွားကျိုင်း
 လွန်းလှသည်။ လွင်ကျယ်ကျယ်တွင် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု မြင်ရတတ်သော
 ထန်းတောအုပ်စုတို့ကပင် အမြင်အေးလှသည်။ မြို့အနေနှင့်မူ ရေနံချောင်းလောက်
 မစည်ဘဲ လူသူနှင့် ယာဉ်ရထား ရှင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

အမှန်မှာ... လူမှန်းသိတတ်ကတည်းက သက်ခိုင်သည် ရေနံချောင်းမှ
 အပ အခြား မည်သည့်မြို့ ရွာများသို့မျှ မရောက်ဖူး။ ယခု မြင်သမျှ တွေ့သမျှ
 သည် ဆန်းသစ်၍ ချစ်ဖွယ်၊ အံ့ဖွယ်၊ နှစ်သက်ဖွယ် ရှိနေ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၁၇

ဆောင်းကာလ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း မကွေးသည် အမှန်ပင် ချစ်ဖွယ်ရာ လှပနေ၏။

နံနက်စောစောဆိုလျှင် ပွေးပွေးဖြူသော နှင်းငွေကမ္ဘာလားကို ထူထူထဲထဲ မြင်ရသည်။ နေခင်းများကား မပူ။ ညနေ ဆည်းဆာခင်းကား နှင်းမြူလွှမ်းလွှမ်း နှင့် လွှမ်းဖွယ်ပင်နိုင်၏။

သက်ခိုင်၏ သေးငယ်နုနယ်သော နှလုံးသားသည် မကွေး၌ သိမ့်သိမ့် ခုန်၏။

သက်သက်နှင့် သက်ခိုင်တို့သည် မြသလွန်ရင်ပြင်တော်ရှိ ဇရပ်တစ်ခု၌ တည်းခိုကြ၏။ ဦးထင်ကျော်က မည်မျှ ခေါ်စေ... သက်သက်က ဦးထင်ကျော် ၏ အိမ်၌ လိုက်မတည်း။ နံ့သာမွှေးနံ့ ကြိုင်၍ ဆည်းလည်းသံသာလွင်သော မြသလွန်ရင်ပြင်တော်တွင်သာ လွတ်လပ်စွာ တည်းခိုသည်။

ဤသို့ တည်းခိုကြစဉ် သက်ခိုင်သည် ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့၏ မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ အထူးအာဏာရ တရားသူကြီး တစ်ယောက်လုံးက ကူညီနေသည် ဖြစ်လင့်ကစား သက်သက်သည် ကိုစိုးခိုင်နှင့် ချက်ချင်း တွေ့ခွင့် မရသေး။ သပိတ်ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ခွင့်ရရေးကို ကော်မစ်ရှင်နာမင်းကြီး ကိုယ်တိုင်နှင့် အရေးပိုင်တို့သည် ရန်ကုန်မှ အထူးစုံထောက်များနှင့်အတူ ကြီးကြပ် ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

သက်သက်နှင့် သက်ခိုင်သည် ထောင်ကြီးသို့ ဝင်မတွေ့ရမီ သုံးရက် ခန့် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် မကွေးမြို့ပေါ်တွင် ရုံးစိုက်ရသောကြောင့် မကွေး မြို့ပေါ်တွင်ပင် နေထိုင်သည်။ ယခုရက်များအတွင်း မလေးနွယ်ကလည်း မိဘ များနှင့်အတူ လာနေနေ၏။

နံနက်ခိုးလင်း၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးချိန်တိုင်း၌ မလေးနွယ်သည် စက်ဘီးလေး စီးကာ မြသလွန်ရင်ပြင်တော်ဆီ ရောက်လာတတ်၏။

ကျောင်းပိတ်ချိန်တိုင်းတွင် ရေနံချောင်း၌တစ်ဝက်၊ မကွေး၌ တစ်ဝက် နေသော မလေးနွယ်သည် မကွေးတစ်မြို့လုံးကို လည်ပတ်နှံ့စပ်၏။

စက်ဘီးမစီးတတ်သော သက်ခိုင်သည် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် မလေးနွယ် နင်းသော စက်ဘီးနောက်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါရသည်။

၂၁၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မြသလွန်ကုန်းတော် အတက် အဆင်း၌သာ အခက်အခဲရှိသော်လည်း မြေပြန့်သော မကွေးမြို့၏ ကျန်နေရာများတွင် စက်ဘီးစီး လည်ရသည်မှာ မပင်ပန်းလှ။

မလေးနွယ် မောပန်းသောအခါ ကုန်းကြောင်း ဆင်းလျှောက်ကြ သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မလေးနွယ်ကို လွတ်လပ်စွာ လျှောက်စေပြီး သက်ခိုင်က စက်ဘီးကို တွန်းလိုက်သည်။ သက်ခိုင်သည် စက်ဘီးကိုမူ ကောင်းကောင်း တွန်းနိုင်၏။

ဤသို့ လည်ပတ်ကြရင်း တစ်နံနက်ခင်းတွင် ကင်းချောင်းဘေးသို့ ရောက်သွားကြ၏။

ဘောကျော် ဘောသော ရုပ်တုကြီးများကို မြင်သောအခါ သက်ခိုင် က စက်ဘီးကို လက်ပံပင်တွင် ထောင်ထားလိုက်ပြီး ရုပ်တုကြီးများဆီ ပြေးသွား ကြည့်၏။

မလေးနွယ်ကသာ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ် သတိပေးသည်။

“မောင်... အဲဒီအရုပ်ကြီးတွေဆီ မသွားနဲ့၊ ပြန်လာခဲ့”

သက်ခိုင်က ရုပ်တုကြီးပြီး ပြန်မေး၏။

“ဘာလုပ်ဖို့ မသွားရမှာလဲ”

“အဲဒါ ဘောကျော်နဲ့ ဘောသော ဘီလူးရုပ်တွေ၊ မောင့်ကို ဖမ်းစား ထားလိုက်မယ်”

သက်ခိုင်က ရယ်သည်။

“အရုပ်ကြီးတွေက သနားပါတယ်၊ လှုပ်တောင် မလှုပ်နိုင်ဘူး၊ မောင့်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဖမ်းစားမှာလဲ၊ မမနွယ် ကြည့်နေ... မောင် လုပ်ပြမယ်”

သက်ခိုင်က အရုပ်ကြီးများအနီးသို့ ကပ်သွား၏။ အနီးသို့ ရောက်သော အခါ အရုပ်တစ်ရုပ်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။ အပေါ်၌ ရပ်ရင်း သက်ခိုင်က အော်ပြောသည်။

“မမနွယ်ရေ... ကြည့်စမ်း၊ မောင် ရုပ်နေတာ သူတို့က ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ သဘောကောင်းပါတယ် မမနွယ်ရ”

မလေးနွယ်က မရယ် မပြုံးဘဲ သက်ခိုင် ရုပ်ပြနေသည်ကို မကျေနပ် ဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၁၉

သက်ခိုင်က အရုပ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ ပြန်လာသောအခါ မလေးနွယ်
က ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ကလေးဖြင့်-

“လာ... ပြန်ကြရအောင်”

ဟု ဆိုပြီး စက်ဘီးကို တွန်းကာ ရှေ့မှ သွားနှင့်၏။

သက်ခိုင်သည် ရုပ်တုကြီးများကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်ရင်း
နောက်မှ အမီလိုက်သည်။

“နေပါဦး... မမနွယ်ရ၊ ကြောက်လို့လား... မကြောက်ပါနဲ့၊
သူတို့က ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

ထိုအခါကျမှ မလေးနွယ်က ရုပ်ပြီး မျက်နှာလေးစုစု နှုတ်ခမ်းလေး
ထော်ထော်နှင့် ပြောသည်။

“မကြောက်ပါဘူး၊ အရုပ်ကြီးတွေ ဘာမှ မလုပ်နိုင်မှန်း မမနွယ်လည်း
သိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မုန်းတယ်”

“ဘယ်သူ့ကို မုန်းတာလဲ၊ မောင့်ကိုလား”

“မောင့်ကို မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအရုပ်ကြီးတွေကို... ဘောကျော်နဲ့
ဘောသောကို”

“အို... ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောကို... ဘာပြုလို့”

“ဘာပြုလို့ရမလဲ... မုန်းဖို့ကောင်းလို့ပေါ့၊ မောင် ပန်းချီကားထဲမှာ
မဖတ်ရဘူးလား၊ သူတို့က ဘယ်လောက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သလဲ၊ မြသလွန်
လေးလည်း ရသွားရော... သူတို့ နှမကို သူတို့ မေ့သွားရော၊ ဒါကြောင့်လည်း
သူတို့ သိကြားမင်း ဒဏ်ခတ်ထိတာ၊ ကောင်းတယ်”

မြသလွန်သမိုင်း ပန်းချီကားများကို ဖတ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဇာတ်လမ်း
ကို သိပြီးသူ သက်ခိုင်မှာ ပြန်မချေနိုင်။ မလေးနွယ် ပြောသည်မှာ မှန်သလိုလို
ရှိနေ၏။

အတန်ကြာမှ ဖြေပြောရ၏။

“အင်းလေ... ဟုတ်ကဲ့လေ၊ ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
ရက်စက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေ့သွားလို့ပဲဥစ္စာ”

“မေ့တာလည်း ရက်စက်တာပဲပေါ့၊ အန်တီက ပြောပြတယ်၊
ယောက်ျားဆိုတာမျိုးဟာ သိပ်ရက်စက်တာတဲ့၊ ကျားထက်တောင် ရက်စက်

၂၂၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သေးသတဲ့၊ မောင်လည်း မြသလွန်သာ ရကြည့်စမ်း၊ မမနွယ်ကို မေ့သွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

“အို... မမေ့ပါဘူး မမနွယ်ရာ၊ မောင်က ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

“တကယ် ပြောတာလား”

“တကယ်ပါ မမနွယ်ရ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားဆိုတာဟာလည်း မရက်စက်ပါဘူး၊ မမနွယ် အန်တီက အပျိုကြီးမို့ မဟုတ်တာတွေ ပြောတာ၊ တကယ် ရက်စက်တာက မိန်းမတွေတဲ့၊ ဆင်မကြီးလိုကို ရက်စက်တာ”

“ဘာ... ဆင်မကြီးလိုကို ရက်စက်တယ်”

“အဟုတ်... ဘုရားစူး၊ အဲဒီဆင်မကြီး နာမည်က စူဠသုဘဒ္ဒါတဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ... အဲဒီ စူဠသုဘဒ္ဒါက...”

“ပုံထဲမှာပေါ့၊ နေဦး... ပုံ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားဟောတာ၊ တကယ် အဖြစ်အပျက်၊ မမနွယ် မကြားဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မမနွယ်ကို ပြောပြမလား”

“ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုံက အရှည်ကြီးပဲ၊ ဘုရား ရောက်တော့မှ မောင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်၊ လာ... ပြန်ကြရအောင်”

မြသလွန်စေတီတော်၏ တံတိုင်းအပြင် မြောက်ဘက်ကမ်းနဖူး၌ အရိပ်အာဝါသ မြိုင်လှသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ဤသစ်ပင်ကြီးကို မှီလျက် မြစ်ပြင်ဆီ မျက်နှာမူရင်း မလေးနွယ်က ထိုင်သည်။

မလေးနွယ်၏ဘေး မြေပြင်တွင် ထိုင်လျက် သက်ခိုင်က သူ့ထုံးစံ အတိုင်း သီချင်းလေးများ ညှပ်ကာ အငို အပြော အဆို အဟောတွေနှင့် ပုံ ပြောပြသည်။

သက်ခိုင်က ပြောပြသောပုံမှာ မမနွယ်ကို သူ မဖြစ်စေချင်ဆုံးသော စူဠသုဘဒ္ဒါနှင့် သူ မဖြစ်ချင်ဆုံးသော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းတို့၏ ကြေကွဲဖွယ် ဇာတ်လမ်းပေတည်း။

ပြီးရာမှ မှီ၍ ချစ်ရာမှ မုန်းစေတတ်သော သမုဒယတရား၏ မှောက်မှား ပုံကို ကမ္ဘာကုန်သက်သေပြသည့် လွမ်းဖွယ်သော ဤဇာတ်ကို သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်အား နှုတ်ဆက်ပြော ပြောပြရသကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၂၁

သုံးရက် စောင့်ရပြီးသောအခါ သက်သက်နှင့် သက်ခိုင်သည် ကိုစိုးခိုင် အား ထောင်တွင်း၌ သုံးဆယ်မိနစ် တွေ့ခွင့်ရသည်။

နာမည်နှင့် လိုက်အောင် စိုးစိုးမိုးမိုး ရှိသောအရပ်၊ ကြံကြံခိုင်ခိုင် ရှိသော ကိုယ်ထည်နှင့် သက်ခိုင်၏ ဖခင်သည် ဇနီးနှင့် သားကို ပြုံးရွှင် တည်ငြိမ်စွာပင် ဆုံးတွေ၏။

သက်သက်က ငိုချင်မိသော်လည်း ချစ်လင် မကြိုက်မှန်း သိသော ကြောင့် ဇွတ်အတင်း ဣန္ဒြေဆည်ထားရ၏။ သက်ခိုင်ကသာ မျက်ရည်ဝဲနေ၏။

ကိုစိုးခိုင်က သက်ခိုင်အား ပိုက်ပွေထားရင်း သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို တိုတိုနှင့်လိုရင်း မှာ၏။

“သက်သက်တို့ ပြည်ကို သွားကြရမယ်၊ ဟိုမှာ စိုးမြိုင်က သက်သက်နဲ့ သားကို စောင့်ရှောက်ထားမယ်၊ အထူးသဖြင့် သူက အမျိုးသားကျောင်း ကျောင်းဆရာဆိုတော့ သားရဲ့ ပညာရေး မလစ်ဟင်းနိုင်ဘူး၊ ကြားလား သက်သက်”

သက်သက်သည် ချစ်လင်အား မော့ကြည့်ကာ မရဲတရဲနှင့် မေး၏။

“သက်သက်တို့ သားအမိ ကိုစိုး ထောင်က လွတ်လာတဲ့အထိ ရေနံချောင်းကပဲ စောင့်မနေရဘူးလား”

ကိုစိုးခိုင်က ကြင်နာစွာ ပြုံးရင်း ခေါင်းခါသည်။

“ကိုစိုးတို့ ဘယ်တော့မှ လွတ်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး၊ သပိတ်ကြီး အောင်ရင်တော့ လွတ်ကြမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သပိတ်ကြီးဟာ တော်တော်နဲ့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေရှည်တိုက်ပွဲတစ်ခုပဲ သက်သက်၊ သပိတ်ကြီး မအောင်ရင်တော့ ကိုစိုးတို့အားလုံး ထောင်ကျပြီး အလုပ်တွေလည်း ပြုတ်မှာပဲ၊ သက်သက်တို့ကို လည်း တန်းလျားက နှင်ချမှာပဲ၊ ဒါကို သက်သက် မမှုဘူးဆိုတာ ကိုစိုး သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘက်ဘက်က တွေးရင် သက်သက်တို့ ပြည်ကို သွားကြ တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ စိုးမြိုင်တို့ လင်မယားမှာ သားသမီး ရှိတာလည်း မဟုတ် ဘူး၊ စိုးမြိုင်ကလည်း ကလေးကို ဟိုခေါ်လာဖို့ စာထည့်ထားတယ်၊ သူတို့ လခနည်းလို့ အားနာရင် သက်သက်က တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဈေးရောင်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပြည်ကိုတော့ သွားကြရမယ်”

ချစ်လင်၏ အမိန့်ကို မငြင်းဆန်သာသော်လည်း သက်သက်က ဒုတိယမို့ မေးခွန်းထုတ်မိပြန်သည်။

၂၂၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ကိုစိုးတို့ ထောင်ထဲမှာ တကယ့်ကို ကြာမယ်”

“ကြာဖို့များတယ် သက်သက်၊ နောက်ဆုံး စကားကုန်ကုန်ပြောမယ်လေ၊ ထောင်က လွတ်တောင်မှ ဌာနချုပ်က ကိုစိုးကို ဘာတာဝန်ပေးမလဲ မသိဘူး၊ ကိုစိုးရဲ့ ကြံစားမှုကို ဌာနချုပ်နဲ့ တိုင်းပြည်ကသာ ပိုင်တယ်၊ ကိုစိုး မပိုင်ဘူး၊ ဒီလောက်ဆို သက်သက် နားလည်ရောပေါ့၊ ကိုစိုးရဲ့ စကားကိုသာ နားထောင်ပါ”

သက်သက် ဆင်ခြေမကွန့်တော့။ ချစ်လင်ကိုသာ ရိုသေစွာ ဦးချကန်တော့သည်။ သက်ခိုင်ကလည်း ဖခင်ကို မိခင်နည်းတူ ရိုသေစွာ ဦးချကန်တော့၏။

ခွာခါနီး၌မူ သက်သက်မှာ မျက်ရည် မထိန်းနိုင်တော့။ သို့ရာတွင် ချစ်လင် လိုလားသော ကတိကိုမူ ခိုင်မာစွာပေး၏။

“ကိုစိုး တာဝန်ကို ကိုစိုး စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ ဆက်လုပ်ပါ၊ ကိုစိုးရဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီး သက်သက်ရဲ့ တာဝန်ကိုလည်း သက်သက် ကျေပွန်စေပါ့မယ်”

သက်ခိုင်ကလည်း ကတိပေးသည်။

“ဖေဖေ... သားလည်း သားတာဝန် ကျေပွန်ပါ့မယ်၊ ဖေဖေတို့လိုပဲ သားလည်း သခင်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်”

ကိုစိုးခိုင်၏ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာသည် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားသည်။

ထိုနောက်မှ ပြန်လည်ပြုံးရွှင်ပြီး ဆို၏။

“သား ပြည်ကျရင် မင့်ဦးလေးစိုးမြိုင် စကားကို နားထောင်ပြီး ပညာသာ ကြိုးစားသင်ပါ၊ သား ကြီးလာတဲ့အချိန်မှာ... သားတို့ဟာ အလိုလို သခင်တွေ ဖြစ်နေစေမယ်၊ ဖေဖေကလည်း ဒါကို ကတိပေးလိုက်တယ်၊ ကဲ... သား ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်”

သက်ခိုင်သည် ညာလက်ကို လက်သီးဆုပ်ဆန့် မြှောက်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“သခင်မျိုးဟေ့... တို့ဗမာ၊ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ”

ဖခင်ကလည်း သားနည်းအတူ တုံ့ပြန်သည်။

“သခင်မျိုးဟေ့... တို့ဗမာ... အရေးတော်ပုံ အောင်ရမည်”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၂၃

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ထောင်ဘူးဝမှ မြသလွန်စေတီတော်အထိ ဦးထင်ကျော်က ကားနှင့် လိုက်ပို့ပေးသည်ကို သက်သက် လက်ခံသည်။

ကားပေါ်၌ မလေးနွယ်နှင့် မလေးနွယ်၏ မိခင်လည်း ပါလာခဲ့သည်။

ဇရပ်သို့ ရောက်သောအခါ လူကြီးချင်း စကားပြောနေကြခိုက် သက်ခိုင်နှင့် မလေးနွယ်က ကမ်းနဖူးရှိ သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မကွေး၏ ဆောင်းနှင်းတို့က မှုန်နေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ရေကလည်း တွေ့တွေ့စီးနေ၏။

မလေးနွယ်က စိတ်မချမ်းသာသော အသံလေးနှင့် မေး၏။

“မောင်တို့ ပြည်ကို တကယ် သွားကြတော့မယ်... ဟုတ်လား?”

“တကယ် သွားရတော့မှာပေါ့ မမနွယ်ရာ”

“ဒီလိုဆိုရင် မမနွယ်နဲ့ မောင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်တွေ့ကြရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး?”

“မမနွယ်ကလည်း နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ဘာလို့ ပြန်မတွေ့ရမှာလဲ၊ ပြန်တွေ့ရမှာပေါ့”

“ဘယ်တော့ ပြန်တွေ့ရမလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ကြီးတော့ဖြစ်ဖြစ် ပြန်တွေ့ရမှာပေါ့”

“ကြီးတော့ ဘယ်မှာ ပြန်တွေ့မလဲ”

“အဲဒါလည်း မောင်က ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ၊ ရေနံချောင်းမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီမှာဖြစ်ဖြစ်...”

မလေးနွယ်က ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းကလေး ခါပြ၏။

“ဒီမှာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မောင် မသိဘူးလား၊ ဒီမှာ မောင်နှမချင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံတွေ့နိုင်ဘူး...တဲ့”

မလေးနွယ် ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် သက်ခိုင် ထိတ်လန့်သွားသည်။ မည်သို့ စကားပြန်ရမှန်းလည်း မသိ။

ထိုစဉ် မလေးနွယ်၏ မိခင်က မလေးနွယ်ကို အိမ်ပြန်ရန် လာခေါ်သည်။

မလေးနွယ်က မိခင်နောက် လိုက်သွားရာမှ ကိုယ်လေး လှည့်ကာ လက်ပြနုတ်ဆက်ရှာ၏။

၂၂၉

တက္ကသိုလ်ဘုန်းခိုင်

ဘာကြောင့်မသိ... မလေးနွယ်တို့နောက်သို့ သက်ခိုင် လိုက်မသွားမိ။
လိုက်သွားရန် ခြေကို လှမ်း၍လည်းမရ။ မောင်နှမချင်း ခွဲရသည့် မြေပေမို့
သူ့ခြေတို့ကို လှုပ်မရအောင် တစ်စုံတစ်ရာက ဆွဲထားလေပါသလော။

အမှန်မှာ သက်ခိုင်ကိုယ်၌က ခြေမလှမ်းချင်။ ရင်ထဲမှာ ငိုချင်နေ၏။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့ မျက်ရည်ကျမိမည်ကိုလည်း ရှက်သည်။

သက်ခိုင်သည် သစ်ပင်အောက်မှ ရပ်ရင်းသာ မလေးနွယ်ကို လက်ပြ
၍ တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက် ကျန်ရစ်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ငွေနှင်းက မှုန်နေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ရေကလည်း တွေ့တွေ့စီးနေ၏။ အစမမြင်၊ အဆုံးမမြင်
တွေ့တွေ့စီးနေလေပါ၏။

အခန်း - ၁၇ »» ဆုတတ်သည့်မြေ ««

အဆုံးအစ မမြင်၊ ဧရာဝတီမြစ်ရေလျှင် တတွေတွေ စီးဆင်းလေသကဲ့သို့ တရွေရွေ အချိန်တို့ ပြောင်းခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ကိုးနှစ်အကြာ ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လဆန်းအချိန် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နယ်မြေ၌ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထာဝစဉ်လို စိမ်းစိုသာယာသော တက္ကသိုလ်နယ်မြေသည် ဇူလိုင်မိုးကြောင့် ပိုမိုနုပျိုသစ်လွင်နေ၏။

မြရောင်ရင့်သော အင်္ဂလိပ်ပိတောက်ပင်တို့သည် ရွှေရောင်ပွင့်ကျန် ပွင့်ကြွင်းတို့ကို အမြင့်၌ ဆင်ထားဆဲပင် ရှိကြ၏။ ပင်လုံးကျွတ် ရွက်စိမ်းတို့ ပြန်လည်ဝေမှောင်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း စိန်ပန်းပင်တို့သည် ပတ္တမြားပွင့်လွှာ တို့ကို အပြီးတိုင် မစွန့်သေး။ စွယ်တော်ပွင့်ဖြူဖြူတို့လည်း တစ်ပွင့်စ နှစ်ပွင့်စ ကျန်နေလေသေးသည်။ ကံ့ကော်တောတို့ကသာ အပွင့်မဆင်ပြီ၊ သင်္ဘောတည်ပင် တို့နှင့် စိမ်းရာတွင် အမှောင်ချင်း ပြိုင်နေ၏။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်နီးခါမှ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချသည်။

အရှေ့ဘက်ရှိ စာသင်အဆောက်အဦကြီး သုံးဆောင်ကို ဆက်ထားသော စင်္ကြံသုံးထပ်အနက် အပေါ်ဆုံးအထပ် စင်္ကြံတစ်လျှောက် မြောက်မှနေ၍

၂၂၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

တောင်သို့ အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်ခန့် ကျောင်းသားတစ်ဦးသည် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လျှောက်လာနေ၏။

သူသည် ရွှေတောင်လုံချည်အနီနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်ထား ၏။ အောက်ခံအင်္ကျီမှာ စတစ်ကော်လာတပ် အဖြူ ဖြစ်၏။ လက်တစ်ဖက်က ဖိုင်တစ်ခုနှင့် ဗလာစာအုပ်များကို ပိုက်ထားပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်တွင်မူ ဖဲထီးအနက်တစ်ခုကို ချိတ်ဆောင်လာ၏။

လုံချည်အနီနှင့် အင်္ကျီအနက်သည် လူကို ရင့်စေသည်။ ဖဲထီးအနက် ကပါ ဝင်ကူဖြည့်လိုက်သောအခါ ပြည့်ပြည့်ဝဝ လူကြီးဆန်နေ၏။

သို့ရာတွင် အသားလတ်လတ်၊ မျက်ခုံး မျက်လုံး ကောင်းကောင်းနှင့် သူ့မျက်နှာကား တည်ငြိမ်၍ ဣန္ဒြေကြီးသော်လည်း များစွာနုနယ်သေးသည်။

လေဝေ့သဖြင့် မိုးငွေ့၊ မိုးစက်၊ မိုးပေါက်တို့သည် စင်္ကြံတွင်းသို့ တိုးဝင်ပက်စဉ်နေ၏။

သူက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်ရင်း မိုးငွေ့၊ မိုးစက်၊ မိုးပေါက်တို့ကို နှစ်သက်စွာ ကြည့်၏။ မျက်နှာကို ၎င်းတို့ လာတိုးသောအခါ အေးမြလန်းဆန်း သောအတွေ့ကို ခံစားနေရ၏။

ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ မိနစ်ပိုင်းမျှ လိုသေးသည်။ ကြူတိုးရီးရဲနှင့် လက်တွေ့သင်ခန်းစာ စောစောပြီးသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အနည်းငယ် သာ စင်္ကြံများ၌ လျှောက်နေကြသည်။

အပေါ်ဆုံးထပ် စင်္ကြံသည် လူအမြဲတမ်း ရှင်းသည်။ လူရှင်းလွန်းသဖြင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ချိန်းတွေ့သော စုံတွဲတစ်တွဲ နှစ်တွဲကိုလည်း မကြာခဏ တွေ့ရရိုး ဖြစ်၏။

ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာသော ကျောင်းသားသည် ယနေ့ ကံကောင်း၏။ မျက်နှာပူဖွယ် မည်သည့်စုံတွဲကိုမျှ မတွေ့။

သူသည် ရုက္ခဗေဒဋ္ဌာနဥယျာဉ်ကို စီးမြင်ရသော နေရာမှ ဖြတ်လာ ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသည့် လှေကားအနီး မရောက်တရောက်၌ လက်ယာ ဘက် ကော်ရစ်ဒါထောင့်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ကျောင်းသူလေးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

ကျောင်းသူလေးသည် မြမြမှောင်သော ပိုးထဘီကို ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီက ကြက်ဥနှစ်ရောင် လက်ရှည်လေး ဖြစ်၏။ အသားအရေက မြင်သည်

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၂၇

ခဏ၌ အမှတ်ပြုမိလောက်အောင် ဝါဝင်းရကား ဝတ်ထားသော ထဘီ အင်္ကျီ ရောင်တို့နှင့် သင့်မြတ်လိုက်ဖက်လှ၏။

သူက အမှတ်မထင်ပင် ကျောင်းသူလေးကို ကြည့်သည်။ ကျောင်းသူ လေးကလည်း အမှတ်မထင်ပင် သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ မျက်နှာချင်း၊ မျက်လုံး ချင်း ဆိုင်မိကြသည်ခဏ၌ နှစ်ဦးလုံး ခြေလှမ်းများ တန့်သွားကြ၏။ ငါးစက္ကန့်မျှ တစ်ဦးကို တစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

ကျောင်းသူလေးက မျက်လုံး အရင်လွဲကာ ရုက္ခဗေဒဆောင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။ သူကသာ နေရာမှ မရွေးဘဲ မျက်မှောင်တွန့်၍ ကျောင်းသူ လေး သွားရာကို နောက်မှ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထောင့်ချိုးမရောက်မီ ကျောင်းသူလေးက သမင်လည်ပြန်နှင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြန်ပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

သူကသာ ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။ စက္ကန့်များအတွင်းသာ မြင်လိုက်ခဲ့ရ သည့် ဆံခွေနွယ်နွယ်၊ မျက်တောင်ကော့ကော့၊ မျက်လုံးကြည်ကြည်၊ နှာတံ ထင်ထင်၊ နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်နှင့် ဝါဝင်းသော မျက်နှာသွယ်လေးသည် သူ့ မျက်လုံးများ၌ ပီသစွာ ထင်ကျန်ရစ်၏။

သူ့ရင်က တထိုင်းထိုင်း မခုန်။ နှလုံးသားသည်မူ သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ သိမ့်သိမ့်လှုပ်ရှားနေ၏။

ကျောင်းဆင်းလျှပ်စစ်ဘဲ(လ်)ကြီး မြည်သံ ပေါ်လာမှ သူသည် ခေါင်းငုံ့ စဉ်းစားရင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အောက်ဆုံး စင်္ကြံတစ်လျှောက်တွင် စာသင်ခန်းများမှ အန်ထွက်လာ သော ကျောင်းသား ကျောင်းသူများနှင့် ပြည့်နေ၏။

အယ်(လ်)စီအာ(ရ်) ခေါ် အမျိုးသမီးများ နားနေခန်း ထောင့်ချိုး ရောက်သောအခါ ခေါင်းငုံ့ လျှောက်လာသော ကျောင်းသားကို တစ်စုံတစ်ယောက် က လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟေ့... သက်ခိုင်၊ ခဏ ခဏ...”

လှမ်းခေါ်သော ကျောင်းသားသည် အမျိုးသမီး အခန်းရှေ့ တည့်တည့် စင်္ကြံဘေး၌ ရပ်နေသည်။ ထိုစင်္ကြံတစ်လျှောက်၌ ပြုံးဖြူဖြူ တစ်မျိုး၊ ပြောင်စပ်စပ် တလီ၊ ငိုငိုတိုင်တိုင် တစ်နည်း၊ ရှက်ရွံ့ရွံ့ တစ်ဖုံနှင့် ကျောင်းသားအများ တန်းစီ ရပ်နေကြ၏။

၂၂၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်ကို လှမ်းခေါ်သော ကျောင်းသားသည် သူ့နေရာကောင်းကို လှောင်ယူမည်စိုးသည့်အလား စကြံဘေးကာဘောင်မှ မခွာဘဲ သက်ခိုင်အားသာ လက်ယပ်ပြ ခေါ်နေ၏။

သက်ခိုင်က သူ့ထံ လျှောက်သွား၏။

“ဘာလဲကွ... ယုမောင်”

“မင်းမှာ ထီးပါတာ မြင်လို့၊ အပြန် အတူလိုက်ချင်လို့၊ ငါ့ ခဏ စောင့်ကွာ”

“စောင့်တာက အရေးမကြီးဘူး ကိုယ့်လူ၊ လက်ဖက်ရည် မမီဘဲ နေဦးမယ်”

“မမီလည်း ငါက ရာနီခိုင်မှာ အကြွေးဝယ်တိုက်ပါ့မယ်၊ မင်းက လည်းကွာ... အကြောင်းသိရက်သားနဲ့”

အမှန်မှာ အယ်(လ်)စီအာ(ရ်)ရှေ့၌ ရပ်ရဲလောက်အောင် သက်ခိုင်၏ မျက်နှာသည် အရေမထူ။ သို့ရာတွင် ယုမောင်၏အကြောင်းကို သိသောကြောင့် သည်းခံရပ်စောင့်ရ၏။

ယုမောင်က စကြံဘောင်ကို ကျောခိုင်းမှီပြီး အယ်(လ်)စီအာ(ရ်) တံခါးဝကို ကြည့်နေ၏။ စကြံအပြင်ဘက် လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တို့တွင် ကျောင်းသူများကို လာကြိုသော ကားကြီး ကားငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ဆိုက် ရပ်ထားကြ၏။

အယ်(လ်)စီအာ(ရ်) တံခါးဝမှ မိန်းကလေးတစ်သိုက် ထွက်လာကြ ၏။ ထိုတစ်သိုက်အနက် မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာ အထူးခြားဆုံး ဖြစ်သည်။ ထူးခြားရာသည်မှာ မဆန်းပြားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုမိန်းကလေးကို ယုဟု သက်ခိုင် သိပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းကောင်းသိခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ယုသည် သရက်ထည်ထဘီနှင့် ချည်အင်္ကျီထူထူလေး ဝတ်ထား သည်။ ရွှေ ငွေ မဆင်၊ နှုတ်ခမ်းဆေးမဆိုး။ ခေါင်း၌ အမောက်မရှိ။ ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်၍ နောက်၌ ချထား၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေးသွယ် သွယ်နှင့် အသားက ညို၍ ညက်သည်။ ချောလွန်းလှပါသည်ဟု မဆိုနိုင်စေ။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်နှင့် အကြည့်ခံသော အလှပိုင်ရှင်မလေး ဖြစ်၏။

ယုက ယုမောင်ကို လှမ်းမြင်သည်။ ယု၏ ခြေလှမ်း မသိမသာလေး ပျက်သွားသည်။ ယုက လှမ်းကြည့်သည်ကို မြင်သောအခါ ယုမောင်က မျက်လွှာ ချကာ ခေါင်းငုံ့ထား၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ငယ်

၂၂၉

သက်ခိုင်သည် မသိမသာ ခေါင်းခါပြီး ယုမောင်ကို ကြည့်မိ၏။ ယုမောင်၏ မျက်နှာမှာ ပြိုတော့မည့် မိုးကဲ့သို့ ညိုနေသည်။ ယုမောင် ဟန်လုပ်နေသည် မဟုတ်မှန်း သက်ခိုင် ကောင်းစွာသိသည်။ ယောက်ျားချင်းပင် ချောပါသည်ဟု ဝန်ခံရသည့် ဇာတ်လိုက်ချော ချောသော ယုမောင်၏ မျက်နှာသည် ယုနှင့် ရင်ဆိုင်မိတိုင်း ပြိုတော့မည့်မိုးကဲ့သို့ ဖြစ်သွားတတ်မှန်း သက်ခိုင် မြင်ဖူးလှပြီ။

ယုက သူ့ကားဆီ လျှောက်သွားမှ ယုမောင်သည် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ယု သွားရာသို့ ပြန်ငေးကြည့်သည်။

ယုတို့၏ အနက်ရောင်ဝူစလေကားကြီး ထွက်ခွာသွားလေသောအခါ ယုမောင်သည် သက်ပြင်းချပြီး ဆို၏။

“အင်း... တစ်နေ့တာ ဝတ္တရားတော့ ပြီးခဲ့ပြန်ပြီ အမေရေ... ကဲ သက်ခိုင် ပြန်ကြစို့”

သက်ခိုင်သည် မည်သို့မျှ ဝေဖန်မှုမပေးဘဲ ယုမောင်နှင့်အတူ နေရာမှ ခွာခဲ့၏။

သက်ခိုင်နှင့် ယုမောင်သည် ပြည်ကျောင်းဆောင်၌ တစ်ခန်းတည်း အတူနေကြ၏။ ယုမောင်က သက်ခိုင်ထက် အသက် နှစ်နှစ်ကြီး၍ အတန်းလည်း တစ်တန်း ကြီးသည်။ ယုမောင်သည် နယူးကွီ(စ်) ခေါ် စနစ်သစ် အင်ဂျင်နီယာ သင်တန်းမှ ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသား ဖြစ်၏။ ပြည်ကျောင်းဆောင်တွင် အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းသားများသာ နေကြ၏။ သက်ခိုင်သည် ယခုနှစ်မှ ကောလိပ် ရောက်သူ ဖြစ်ပြီး ဘိုင်အိုလိုဂျီ ခေါ် ပါဏဗေဒကို ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒတို့နှင့် တွဲယူ၏။ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံကျောင်းသားများသည် ဗဟိုကျောင်းဆောင်များ၌ နေရိုး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူငယ်ချင်းကို ခင်တတ်သော သက်ခိုင်က ယုမောင်နှင့် အတူ ပြည်ကျောင်းဆောင်၌ လိုက်နေ၏။

အမှန်မှာ ပြည်အထက်တန်းကျောင်း၌ နေကြစဉ်က ယုမောင်၊ သက်ခိုင် နှင့် ယုတို့သည် ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ သုံးပွင့်ဆိုင်သူငယ်ချင်း ဘဝသည် ယုမောင်က ယုကို စာပေးမိသည်မှစ၍ ပျက်ပြားသွားခဲ့ရ၏။ ပျက်လည်း ပျက်ပြားထိုက်သည်ဟု သက်ခိုင်ကတော့ ထင်သည်။ သူငယ်ချင်း ချစ်၏ ဖြူစင်ခြင်းကို ကိလေသာနွံက ဝင်မဖျက်ဆီးသင့်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

ယု မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့ပါဆိုကာ ယုမောင်သည် ကျောင်းမှ ထွက် သွားသည်။ သက်ခိုင်နှင့် ယုတို့က ထိုနှစ်တွင် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရစာမေးပွဲ

၂၃၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

(ကိုးတန်း)ကိုသာ ဖြေကြသော်လည်း ယုမောင်က တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲ (မက်ထရစ်)ကို အလွတ်ပညာသင်၍ တိုက်ရိုက်ဝင်ဖြေကာ အောင်သွားသောကြောင့် တက္ကသိုလ်သို့ တစ်နှစ်စော ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြည်ကျောင်း၌ နေကြစဉ်က ယုမောင်၏ နာမည်မှာ တင်လတ်ဟုသာ ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲ ဖြေစဉ်က ယုမောင်ဟု အမည်ပြောင်းလိုက်သောကြောင့် တင်လတ်သည် ယခု ယုမောင် ဖြစ်နေ၏။

ယုမောင် ကောင်းမှုကြောင့် သက်ခိုင်နှင့် ယုပါ ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။ သက်ခိုင်က ခပ်တန်းတန်း နေခြင်းမှာ ယုမောင်ကိုယ်စား မျက်နှာပူ၍ ဖြစ်သည်။ ယုက ခပ်တန်းတန်း နေခြင်းမှာလည်း ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းဆိုလျှင် ကြောက်လန့်သွားလေ၍လော မပြောတတ်။

သက်ခိုင်နှင့် ယုမောင်တို့သည် သထုံကျောင်းဆောင်သို့ ရောက်သည်အထိ အတွေးကိုယ်စီနှင့် လျှောက်လာကြသည်။ သထုံကျောင်းဆောင်မှ အထွက်တွင် သက်ခိုင်က ထီးဖွင့်သည်။ ထီးရိပ်ခိုကာ နှစ်ယောက်သား ဆက်လျှောက်လာကြပြန်သည်။

သက်ခိုင်က စ,စကားပြောသည်။

“မင်းလည်း နေ့တိုင်းလိုလို ဒုက္ခကြီးလှပါကလား ယုမောင်”

ယုမောင်က လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ပိတောက်ပင်များထက်မှ ပွင့်ကြွင်းများကို ငေးကြည့်လိုက်လာရာမှ လေးလေးဖြေ၏။

“အင်း... ဒုက္ခကြီးတယ် သူငယ်ချင်း၊ ယုလို မယ်သီလရှင်ကလေးကို ပြစ်မှားခဲ့မိတော့ ငါ့ဝဋ်ငါ ဆိုက်ပြီး ငါ ဒုက္ခကြီးရတာပေါ့”

ယုမောင်ထံမှ ကြားနေကျစကား ဖြစ်သောကြောင့် သက်ခိုင်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့။ ယုမောင်ကသာ ဆက်မေးသည်။

“ဒါထက် အေးဝင်းကော ဘယ်ကျန်ရစ်လဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း မွန်နဲ့ စကားကောင်းရစ်တယ်၊ သူ့ထီးလည်း မပါဘူး၊ အပြန်ရွဲနေဦးမယ်”

“အင်း... သူလည်း သူ့ဒုက္ခနဲ့ သူပဲ”

“နေပါဦး... မင်းတို့က ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်း သိရက်နဲ့ ဘာလို့ ဆက်ဒုက္ခခံနေကြရတာလဲ”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၃၀

“ခက်ပါဘိ သက်ခိုင်လေး၊ လူလေးက ငယ်ငယ်နဲ့ ဓမ္မကထိကလေသံ မပစ်စမ်းပါနဲ့၊ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်းသိလို့ ဆက်ဒုက္ခမခံစတမ်း ဆိုရင် လူတိုင်း နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီး လောကကြီး ဆိတ်သုဉ်းသွားမှာပေါ့၊ အင်းလေ... မင်းက ကိုယ်ချင်းစာတတ်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်နေ့... မင်း ကြံ့မှ မင်း သိမယ်၊ ကြံ့လည်း ကြံ့ရမှာပဲ၊ ဘုရားစူး... ဒီဒုက္ခ ဒီအပူဟာ သံသရာ ကျင်လည်သော ယောက်ျားတကာတို့ ခံရမြဲပဲ ငါ့ရှင်ရေ...”

ယုမောင်၏ စကားကြောင့် သက်ခိုင်သည် ရယ်၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းဆင်းလာစဉ် အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသော ပပဝင်းသည့် မျက်နှာလေးကို သတိရမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်း အရယ်ရပ်ကာ မျက်မှောင်ကြွတ်သွား သည်။

“ဟေ့ကောင်... သက်ခိုင်၊ မင်း ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဖြစ်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ရယ်ရာကနေ မျက်နှာမှန်သွားသလဲ၊ နောက် တစ်ဆင့်ဆို ငိုရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

သက်ခိုင်သည် ပြန်ပြုံး၏။ သူသည် သူငယ်ချင်းများကို လိမ်တတ်သူ မဟုတ်။ ဟန်လည်း မဆောင်တတ်။ သူသည် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံ၏။

“မင်း ပြောတာ မှန်နေမလား မသိဘူး ယုမောင်၊ ဒီနေ့ ငါ ကျောင်းသူ တစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဟေ... ဟာ... ကျောင်းတက်သွားတာ ကျောင်းသူတစ်ဦး တွေ့ တာ ဆန်းသလား၊ တစ်ရာ... နှစ်ရာ... တစ်ထောင်တောင် တွေ့နိုင်တယ်”

“ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါဦး၊ အဲဒီကျောင်းသူကို မြင်လည်း မြင်လိုက်ရရော... ငါ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်တယ်”

“မြတ်စွာဘုရား... ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်တဲ့ အခြေတောင် ရောက် သွားသလား၊ မင့်ရင်တွေ တထိုင်းထိုင်း ခုန်သွားတယ်... ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... မခုန်ပါဘူး”

“လျှာတွေ အာတွေ လည်ချောင်းတွေကော ထူပူပြီး ခြောက်မသွား ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မခြောက်ပါဘူး”

JRJ

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ခူးတွေ ဘာတွေ မခိုင်ချင်သလို ဖြစ်ပြီး အကြောတွေ အရိုးတွေထဲ က စိမ့်ချမ်းပြီး ကြက်သီးတွေ ဘာတွေ ထမသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ ငါ မဖြစ်ဘူး”

“နို့... ဘာဖြစ်သလဲ”

“ငါ ပြောပါကောလား၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲလို့၊ ဝမ်းသာ သလိုလို.. ဝမ်းနည်းသလိုလို.. တစ်ခုခုကိုလည်း မှတ်မိသလိုလို.. ပြီးတော့”

“တော်ပါတော့ကွာ... ပြီးတော့... ဟိုဟာလိုလို ဒီဟာလိုလိုနဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီစကား အမှန်ဆုံးပဲ၊ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ အေး... ဒီလိုပဲ တစ်မျိုးကြီးနဲ့ စကြတာချည်းပဲ”

သက်ခိုင်က နှုတ်ခမ်းများနှင့်သာ ရယ်သည်။ ရင်နှင့် မရယ်နိုင်။

အမှန်ပင် သူ့ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေ၏။

ယုမောင်က ဆက်လက်စုံစမ်းသည်။

“မင့်ကလေးမက ချောသလား”

“ငါ့ကလေးမ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းသူတစ်ယောက်သာပါ”

“တကတဲကွာ... ရုံးတော်မှာ အစစ်ခံတဲ့အတိုင်းပဲ၊ စကားအသုံးအနှုန်း ရွေးနေပြန်ပါပြီ၊ ထားပါတော့၊ အဲဒီ မင့်ကျောင်းသူက ချောသလား၊ ယုလောက် ချောသလား”

သက်ခိုင်သည် ပြုံးမိသွား၏။

“ဒါတော့ ငါ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ”

“အေးပါလေ... မင်း ပြောနိုင်တာတွေ ပြောပြစမ်း၊ အကုန်ပြော နော်”

“အသားက ဝါဝင်းပြီး ကြည်လဲ့နေတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဆံပင်တွေ ကလည်း ခွေခွေ... နွယ်နွယ်နဲ့၊ မျက်တောင်တွေက ကော့တယ်၊ မျက်လုံးက ကြည်ပြီး ရွန်းနေတယ်၊ နှာတံက ထင်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြည့်ပြည့် ဖောင်းဖောင်းလေးရယ်၊ မျက်နှာကတော့... မျက်နှာသွယ်ပဲ”

“အဲဒီလောက် အသေးစိတ်မြင်အောင် မင်း အတန်းထဲမှာ တစ်ချိန် လုံး ထိုင်ကြည့်နေခဲ့သလား”

“အတန်းထဲမှာ တွေ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကော်ရစ်ဒါမှာ ဖြတ်သွား တုန်း ခဏတွေ့ရတာပါ၊ လေး ငါးစက္ကန့်ပဲ ကြာမယ် ထင်တယ်”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၃၃

ယုမောင်က သက်ပြင်းရွိုက်ပြုပြီး ခေါင်းယမ်း၍ ဆို၏။

“လေး ငါးစက္ကန့်နဲ့တင် ဒီလောက် မှတ်မိတယ်ဆိုရင် ဘုရားသာ တ၊ပေတော့ သက်ခိုင်ရေ... မင်းတော့ ဒုက္ခပဲ”

ပြည်ကျောင်းဆောင်ဝင်းအတွင်း ရောက်လာကြသဖြင့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် စကားပြတ်သွားကြသည်။

ကျောင်းဆောင်၏ အရှေ့ဘက် တောင်မျက်နှာ လှေကားဦး ရောက်မှ ယုမောင်က ကတိတည်စွာ မေး၏။

“လက်ဖက်ရည်တော့ သိမ်းပြီထင်တယ်၊ တို့ ကရာနီဆိုင် သွားကြ မလား”

“မသွားပါဘူးကွာ၊ ငါ ဆာလည်း မဆာပါဘူး”

“အေး... ဒါဖြင့် မင်း အခန်းပြန်ချင်ရင် ပြန်နှင့်၊ ငါတော့ ဒီညနေ ကလပ်(စ်) လစ်ထားမိလို့ တင်မောင်စိုးတို့.. မောင်ရှိန်တို့ဆီ နုတ်(စ်) သွား တောင်းလိုက်ဦးမယ်”

ယုမောင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဆောင်၏ ကျောဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

သက်ခိုင်က အဆောင်၏အရှေ့ဘက် စင်္ကြံအတိုင်း ဆက်လျှောက် လာခဲ့သည်။ ဆက်လျှောက်လာစဉ် မိုးသံ လေသံကို ခွင်း၍ တအိအိ တကူ့ကူ့နှင့် မပီသ၊ ပီသဖြင့် မကြောင်တစ်ဝက် ကြောင်တစ်ဝက် ပေါ်ထွက်လာနေသော တယောသံကို ကြားရသည်။

တယောသံ ပေါ်ထွက်လာနေသော အခန်းရှေ့၌ သက်ခိုင် ခေတ္တရပ် လိုက်သည်။ အခန်းရှေ့ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်၌ ‘မြင့်သောင်း(သီပေါ)’ ဟု မြေဖြူနှင့် ရေးထား၏။

ပီသ၍ ဖမ်းမိသမျှသော တယောသံက ‘အမြင်သာနီးရဲ့... အမြင် သာနီးရဲ့... သဇင်ခက်ညှာ...’ ဟူသော သီချင်း၏ အသွားကို ခဲရာခဲဆစ် ရင့်ရူနေ၏။

သက်ခိုင်က အခန်းပေါက်ဝ၌ ရပ်လိုက်ပြီး အသံပြုသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ... ရှုနက်ကြီး၊ တယောတစ်လက်နဲ့ သိပ်လွမ်းနေပါ လား”

၂၃၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းစိုင်း

အခန်းတွင်း ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ စိတ်ပါလက်ပါ တယောတီးနေသူ ကျောင်းသားက သူ့အနုပညာ ဖန်တီးမှုကို ရပ်လိုက်၏။

သူ့ဆံပင်တို့က နက်မှောင်သိပ်သည်းကာ လုံးဝန်းသော ဦးခေါင်း ထက်၌ သပ်ရပ်ပီရိစ္စာ ရှိနေ၏။ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ခုံးထူ၊ နှာတံပေါ်နှင့် ဖြစ်သော်လည်း အသားက အနည်းငယ် မည်းသည်။ သူ့ကိုယ်အထက်ပိုင်း၌ အပြာနုရောင် စပို့ရှပ်အင်္ကျီလက်တိုကို ဝတ်ထားပြီး အောက်ပိုင်း၌ ပင်နီရောင် ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည်။

သူ့အခန်း နံရံပတ်လည်၌ သင်္ချာ၊ ဓာတုဗေဒ၊ ရူပဗေဒ သင်္ကေတ လက္ခဏာများနှင့် အိက္ခမရှင်းများကို မြေဖြူရောင်စုံနှင့် ကမ္ဘာလုံးထိုးထားသည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်း ခေါင်းအုံးပေါ်၌ စာအုပ်တစ်အုပ်က ပွင့်လျက်သား ရှိနေသည်။ စားပွဲပေါ်၌လည်း မှောက်လျက်.. လှန်လျက်.. ပွင့်လျက်နှင့် စာအုပ်အချို့ ရှိနေသေးသည်။ ခုတင်ခြေရင်း ကြီးတန်းပေါ်တွင် သေသပ်စွာ ခေါက်၍တင် ထားသော ပုဆိုးများနှင့်အတူ ရှမ်းဘောင်းဘီနှစ်ထည် ရှိနေသည်။

သီပေါ၌ ကြီးသော ကိုမြင့်သောင်းသည် ရှမ်းစရိုက်၊ ရှမ်းခလေ့၊ ရှမ်းယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဆောင်ထား၏။ သူ့ကိုယ်သူ ရှမ်းပြည်သားဟု လည်း ဂုဏ်ယူသည်။ သို့ရာတွင် ရှမ်းတို့မည်သည် အသားဖြူ၏။ ကိုမြင့်သောင်း က အသားမည်းသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်းနှီးခင်မင်သော သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို ရှနက်(ရှမ်းနက်)ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ကြသည်။ သဘောကောင်းသော ကိုမြင့်သောင်းက စိတ်မဆိုးတတ်။

“အေး... ဗမာစင်စစ်က ဘိုဖြူလို့ အခေါ်ခံရတာထက်စာရင် ရှနက် လို့ အခေါ်ခံရတာကို ကိုယ်တို့ကတော့ ဂုဏ်ယူသကွ”

ရှနက်ကိုမြင့်သောင်းသည် ဖြူဖွေးညီညာသော သွားများပေါ်အောင် ပြုံးပြရင်း သက်ခိုင်ကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

“လာလကွာ... ကိုယ့်လူ ဝင်ထိုင်လေ”

“တော်ပါပြီ... မောင်ရင့်အခန်းက မကြားစဖူး တယောသံ ထူးတာ နဲ့ ဝင်ကြည့်တာ”

“အေးကွ... ကိုယ်လည်း စာကြည့်ရတာကလည်း ခေါင်းကိုက်၊ ဒီသောက်မိုးကလည်း ရွာနေတော့ လွမ်းသလိုလို ဘာလိုလို ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဖြစ်တာနဲ့ အရင်က လက်စလက်နလေးကလည်း ရှိတော့ တယော ငှားထိုး ကြည့်တာ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၂၃၅

“တယော ဘယ်က ရသလဲ”

“ဘယ်က ရရမလဲ၊ တယောတစ္ဆေလေးဆီကပေါ့”

ကိုမြင့်သောင်း၏ အဖြေကို ပြည်ကျောင်းဆောင်သားများမှအပ မည်သူမျှ နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်။

ပြည်ကျောင်းဆောင်၌ တယောတီးကောင်းလှသော ကျောင်းသားသုံးဦး ရှိကြသည်။ သူတကာ စာကျက်ကောင်းသော ညဉ့်နက်ပြီဆိုလျှင် သူတို့၏ တယောသံများ ပေါ်လာတတ်သည်။ မည်သူမျှလည်း သူတို့ တယောသံကို မလွန်ဆန်ရဲ။ မကန့်ကွက်ရဲ။ ငြင်းလည်း မငြင်းပယ်နိုင်။ စာအုပ်တွေကို ပစ်၍ နားထောင်မိကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် တယောတစ္ဆေ အခြောက်ခံကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ အဆောင်သားအားလုံး တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်၍ သူတို့အား တောင်းပန်ကာ တယောတီးချိန် ကန့်သတ်ပေးရ၏။

တယောတစ္ဆေတို့သည် ဝါစဉ်အလိုက် ဘွဲ့ရကြသည်။

အသက်လည်း အကြီးဆုံး၊ ပညာလည်း အရင့်ဆုံး မောင်ရှိန်ကို တယောတစ္ဆေကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါအဆင့်ရှိ လှပေသန်းကို တယောတစ္ဆေလတ်ဟု ခေါ်ကြသည်။ လူကလည်း ငယ်ငယ်၊ ကိုယ်ဟန်ကလည်း နွဲ့နွဲ့နှင့် စိန်လွင်ကို တယောတစ္ဆေလေးဟု တညီတညွတ်တည်း သမုတ်ထားကြသည်။ သက်ခိုင်ကလည်း တယောတီးတတ်သည်။ သို့ရာတွင် တယောတစ္ဆေထွေးဘွဲ့ ရမည် ကြောက်သောကြောင့် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်သာ တီးရ၏။

သက်ခိုင်သည် ကိုမြင့်သောင်းကို နှုတ်ဆက်၍ အခန်းဝမှ ခွာရန် ပြင်သည်။ ကိုမြင့်သောင်းကသာ မှာကြား၏။

“ဖိုးသက်ခိုင်... ကိုလေးတို့.. ကိုစောတို့ အခန်းလည်း ဝင်သွားဦးလေ၊ ကိုလေးက သိပ်အလုပ်များနေတယ်”

“ဘာလဲ... ကိုလေးက ရေဒီယို ကလိပြန်နေပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး... ဒီထက် အရေးကြီးတယ်၊ မောင်ရင်ဘာသာ မောင်ရင် သွားကြည့်”

သူငယ်ချင်းများက ကိုလေး.. ကိုစော.. ဟု ချစ်စနိုး ခေါ်သော ကိုလေးမောင်နှင့် ကိုစောလွင်တို့၏ အခန်းများသည် ကိုမြင့်သောင်း၏ အခန်းနှင့် သုံးခန်းကျော်သာ ကွာလှမ်းသည်။

၂၃၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

ကိုလေးမောင်၏ အခန်းသို့ သက်ခိုင် ဝင်သွားချိန်၌ အခန်းတွင်း၌ ကိုစောလွင်လည်း ရှိနေ၏။ ကိုစောလွင်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးထက်၌ မြန်မာသတင်းစာတစ်စောင်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်နေ၏။

ကိုလေးမောင်ကမူ ခုတင်ထက်တွင် မှောက်လျက် လှဲရင်း ကျောက်တံ တစ်ချောင်း ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်နှင့် အလုပ်များနေ၏။

သက်ခိုင်၏ ခြေသံကို ကြားသောအခါ ကိုစောလွင်က သတင်းစာနှင့် မျက်နှာ ခွာပြီး ဖိတ်မန္တကပြုသည်။

“လာ... ဖိုးသက်ခိုင်... ထိုင်”

သက်ခိုင်သည် လက်မှ ကိုင်စွဲလာသော ဖိုင်နှင့် စာအုပ်တို့ကို စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ ထီးကို အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ ထောင်ထားလိုက်ပြီး ကိုလေးမောင် မှောက်လျက်ရှိနေသော ခုတင်ဘေးအစပ်၌ ဝင်ထိုင်၏။

ကျောက်တံ၊ ကျောက်သင်ပုန်းတို့နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရာမှ ကိုလေးမောင် က လှည့်ကြည့်သည်။ သက်ခိုင်ကို မြင်သော် ကိုလေးမောင်သည် သူ့ပါးစပ် ၌ ခဲထားသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို ချွတ်ယူပြီး-

“ရှေ့... သောက်” ဟု ပေး၏။

ကိုလေးမောင်သည် ဆေးပေါ့လိပ် အလွန်ကြိုက်သည်။ စီးကရက် အလကားရလျှင်ပင် သောက်သူ မဟုတ်။ ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ ခုံမင်သည်။ သူ အခုံမင်ဆုံး ဆေးပေါ့လိပ်မှာလည်း သူ သောက်လက်စ ဆေးပေါ့လိပ်ပင်။ သူ သောက်လက်စ ဆေးပေါ့လိပ်ကို သူ၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းများကိုသာ တည်လေ့ရှိသည်။

သောက်လက်စ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆက်သောက်ရမည်ကို သက်ခိုင်က ရွံသည်။ သို့ရာတွင် ကိုလေးမောင်၏ စေတနာနှင့် စရိုက်ကို သိသောကြောင့် ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို လှမ်းယူပြီး တစ်ဖွာ၊ နှစ်ဖွာ ဖွာ၏။ ကိုလေးမောင်က ကျောက်သင်ပုန်းထက်တွင် ကျောက်တံနှင့် ဆက်ခြစ်နေ၏။ ဆက်ခြစ်ရင်းလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ရေတွက်ဟန် လက်ချောင်းများကို ချိုးနေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း မတိုးမကျယ် ရွတ်သည်။

သက်ခိုင်က ကိုလေးမောင်၏ ကျောက်သင်ပုန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်၌ ဇာတာများပေါ်တွင် တွေ့ရတတ်သော ဆယ့်နှစ်ရာသီ

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၃၇

ငြိမ်းခွင်နှင့် နက္ခတ်၊ ပါဒါ၊ ဗိဇ္ဇာ သုဒ္ဓဒိန် ပြသော တိုင်အမှတ် သင်္ကေတများကို တွေ့ရ၏။

ကိုလေးမောင်သည် ငြိမ်းခွင်ကို ကျောက်တံနှင့် ထောက်ကာ ထောက်ကာ ရွတ်နေ၏။

“စ-သာ-ရွှေ-ကု-အင်း-ဝ-သူ-ဆံ-ဖြူ-တ-တင်း-ပေး”

တစ်ခါတည်း ရွတ်သည်၊ ထောက်သည် မဟုတ်။ အထပ်ထပ် ရွတ်သည်၊ ထောက်သည်။ ကျေနပ်လေမှ တစ်စုံတစ်ခု ရေးချ၏။ ထိုနောက် ဆက်လက် ထောက်ပြန် ရွတ်ပြန်၏။

“ကောင်း.. အောင်..သာ.. ဘယ်.. ညာ... လက်.. နှင့်.. ရွှေ”

ကျောက်သင်ပုန်းကို ကြည့်နေရာမှ သက်ခိုင်၏ မျက်လုံးတို့သည် အခန်းပတ်လည်သို့ ရောက်သွား၏။

ကိုလေးမောင်၏ တစ်ဖက်ဘေး မွေ့ရာပေါ်တွင် သံဒိဋ္ဌပြက္ခဒိန်၊ ဗေဒဝိဇ္ဇာကိုးဆောင်တွဲကျမ်း၊ စသော ဗေဒကျမ်း သုံး လေးအုပ် ရှိနေသည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်း နံရံ၌ သံတစ်ချောင်း ရိုက်ထားပြီး ထိုသံ၌ အနက်ရောင် စိပ်ပုတီးတစ်ကုံး ချိတ်ဆွဲထား၏။

အခန်းတွင်းရှိ ကျန်သောပစ္စည်းများကား ဗေဒကျမ်း၊ စိပ်ပုတီးတို့နှင့် မဆိုင် သုသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြ၏။

စားပွဲတစ်ခုပေါ်၌ ရေဒီယိုပျက်များ၊ ဝိုင်ယာလက် စက်ပျက်များ၊ တယ်လီဖုန်းဟောင်းများ ရှိနေ၏။ ထိုစားပွဲ၏အထက် နံရံ၌ လက်သီးဆုပ်ခန့် မီးလုံးကြီးမှစ၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မီးသီးအဆုံး တပ်ဆင်ထားသော လျှပ်စစ် မီးသီးတပ် ပျဉ်ပြားဘုတ်တစ်ခု ရှိသည်။ ခလုတ်အမျိုးမျိုးကလည်း စုံလှ၏။ ဝိုင်ယာကြိုးများကလည်း ရှုပ်ပွနေသည်။ အင်မီတာ၊ ဗို့တိုမီတာ၊ ထရင်စဖော်မာ စသော လျှပ်စစ်ပညာသုံး ကိရိယာများကိုလည်း မြင်နိုင်၏။ အခန်းနံရံတစ်ဖက် ၌မူ ကြိမ်လုံးစည်းများ၊ သစ်သားဓားရှည်များ၊ သစ်သားဓားမြှောင်များကို ထောင်ထား၏။ ကြွက်လျှောက်တန်း တစ်ခုထက်၌ မြန်မာဆေး၊ အင်္ဂလိပ်ဆေး၊ ဆေးပုလင်းများက တန်းစီနေ၏။

မင်ဒိုလင်တစ်လုံးကလည်း ခုတင်တိုင်၌ ချိတ်ဆွဲလျက် ထူးထူးခြားခြား ရှိနေ၏။

၂၃၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်က ဤသို့ ငြိမ်ကြည့်နေခိုက် သက်ခိုင် ဝင်လာစက ဧည့်ဝတ် ကျေစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သော ကိုစောလွင်ကမူ သတင်းစာ၌ ပြန်ခေါင်းမြုပ် နေပြန်၏။

“သတင်းထူး ပါလား ကိုစော”

ကိုစောလွင်သည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးသေးဘဲ သတင်းစာကို အဆုံးသတ် ဖတ်လိုက်ပြီးနောက်မှ သက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ထူးတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချမ်းသာစရာတော့ မဟုတ်ဘူး ကိုသက်ခိုင်ရေ...”

ကိုစောလွင်သည် သက်ခိုင်ထက် သုံးနှစ်မျှ ကြီးသည်။ အတန်းလည်း ကြီးသည်။ သို့ရာတွင် အပြောအဆို အခေါ်အဝေါ်၌ ယဉ်ကျေး၏။ သက်ခိုင်ကို ‘ကို’ တပ်၍ စကားပြောမြဲ ဖြစ်သည်။ ကိုလေးမောင်ကလည်း ထိုနည်းအတူ ပင်တည်း။

ကိုစောလွင်က သတင်းစာကို သက်ခိုင်အား လှမ်းပေး၏။ သက်ခိုင် က အဆင်သင့် လှန်ထားသော စာမျက်နှာမှ သတင်းကို ဖတ်ကြည့်သည်။

‘လက်ဝဲညီညွတ်ရေး ပျက်ပြားသွားပြီ၊ န-မူ ဆယ့်လေးချက်ကို ရဲဘော်ဖြူများက လက်မခံ။’

ခေါင်းစီးက စာလုံးမည်းများနှင့် ဤသို့ တပ်ထား၏။

ခေါင်းစီးအောက် သတင်းကမူ လွတ်လပ်စ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ တော် မပျက်စီးရန် အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးမှ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးရရန် ကြိုးပမ်း ကြပုံ၊ သခင်နုက လက်ဝဲညီညွတ်ရေးမူ ဆယ့်လေးချက် တင်ပုံ၊ ဂျပဗလီဟော၌ ဖ-ဆ-ပ-လ ဦးစီးအဖွဲ့က စဉ်းစားကြပုံ၊ ရဲဘော်ဖြူများကလည်း စင်ပြိုင်မှု ဆယ့်ငါးချက် တင်ပုံ၊ သခင်နု မှုနှင့် ရဲဘော်ဖြူ မူသည် ဆယ့်လေးချက်ချင်း သဘောတူညီသော်လည်း အချက်တစ်ချက်၌သာ ကွဲပုံ၊ ရဲဘော်ဖြူများက အစိုးရကို လက်နက်စွဲကိုင် တိုက်ခိုက်နေသော ကွန်မြူနစ်သောင်းကျန်းသူများ ကို ချောယူ ဖိတ်ခေါ်ရန် တင်ပြပုံ၊ အစိုးရကမူ လက်နက်အရင်ချ၍ ကွန်မြူနစ် များ ဝင်လာလျှင် မျက်နှာစုံညီ ဆွေးနွေးရေး ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သဘောထားပုံ၊ ဤတစ်ချက်၌သာ ကွဲလွဲကြပုံ၊ စေ့စပ်ရေး မရပုံ၊ ထိုကွဲလွဲချက်ကြောင့် ရဲဘော် ဖြူ၊ ရဲဘော်ဝါ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပုံ၊ သောင်းကျန်းမှုကို ထောက်ခံသူများက

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

J၃၉

ရဲဘော်ဖြူ ဖြစ်သွားပုံ၊ ပြည်ထောင်စုအစိုးရကို ထောက်ခံသူများက ရဲဘော်ဝါ ဖြစ်သွားပုံ စသည်ဖြင့် အသေးစိတ်မူန်း ဖော်ပြထား၏။

သက်ခိုင်သည် ကိုစောလွင်အား လှမ်းကြည့်သည်။

ကိုစောလွင်၏ အထူးခြားဆုံး လက္ခဏာမှာ မြဲမြံခိုင်မာသော မေးရိုး ဖြစ်၏။ ဒုတိယထူးခြားချက်မှာ ကြည်လင်အေးမြသော်လည်း ရဲရင့်စူးရှသော မျက်လုံးများ ဖြစ်၏။ တတိယ ထူးခြားချက်ကား ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူ အရာ အေးချမ်းငြိမ်သက်၍ ယဉ်ကျေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သက်ခိုင်က မေးသည်။

“ကိုစော ဘယ်လို ထင်သလဲ”

“ခင်ဗျားကော... ဘယ်လို ထင်သလဲ ကိုသက်ခိုင်”

“ကျွန်တော် ထင်တာတော့ လက်ရှိတစ်မီးမှာ နောက်တစ်မီးပွားပြီး နောက်ထပ်မီးတွေ ဆက်ပွားဦးမယ် ထင်တာပဲ။ နိုင်ငံအတွက်တော့ ဝမ်းသာ စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တာပဲ”

သက်ခိုင်နှင့် ကိုစောလွင်တို့သည် အတန်ကြာ ငိုငံနေကြ၏။ ပြီးမှ...

“ဒါထက် ကိုလေး ဘာလုပ်နေတာလဲ ကိုစော”

ကိုစောလွင်က ရယ်သည်။ သူ ရယ်သောအခါ သူ့မျက်နှာက ရှိရင်းစွဲ ထက် ပိုမိုနုပျိုလာသည်။

“ကိုလေးက ဗေဒင်တွက်နေတာဗျို့... ကိုသက်ခိုင်”

“ဗျာ... ဗေဒင်တွက်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်... ဗမာပြည်ရဲ့ ဇာတာကို စစ်နေသတဲ့၊ ကိုလေး အကြောင်းလည်း ခင်ဗျား သိသားပဲ။ သွားတော့မရှုပ်နဲ့နော်”

သက်ခိုင် မဖြေရမီ ကိုလေးမောင်ထံမှ အဖြေပေါ်လာ၏။

“ရှုပ်ရှုပ် မရှုပ်ရှုပ်ကွာ... ပြီးပါပြီ၊ ဟေ့ ညီလေးတို့ရေ... အဲဗရီးသင်း အောရိုက်၊ ဆိုးဖား... ဆိုးအောရိုက်”

ကိုလေးမောင်သည် ကိုစောထက်ပင် အသက်ကြီးသည်။ ကိုစော ထက်လည်း မျက်လုံးက စူးရှပြောင်လက်၏။ ကိုစောလောက်တော့ မေးရိုးမခိုင်။ ကိုစောထက်လည်း နှုတ်ပိုသွက်၏။ ကိုမြင့်သောင်းထက်လည်း ပိုအသားမည်း ၏။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်သောင်းကို ရှမ်းနက်ဘွဲ့ သူကပင် ပေးသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၃၉

ရဲဘော်ဖြူ ဖြစ်သွားပုံ၊ ပြည်ထောင်စုအစိုးရကို ထောက်ခံသူများက ရဲဘော်ဝါ ဖြစ်သွားပုံ စသည်ဖြင့် အသေးစိတ်မူန်း ဖော်ပြထား၏။

သက်ခိုင်သည် ကိုစောလွင်အား လှမ်းကြည့်သည်။

ကိုစောလွင်၏ အထူးခြားဆုံး လက္ခဏာမှာ မြဲမြံခိုင်မာသော မေးရိုး ဖြစ်၏။ ဒုတိယထူးခြားချက်မှာ ကြည်လင်အေးမြသော်လည်း ရဲရင့်စူးရှသော မျက်လုံးများ ဖြစ်၏။ တတိယ ထူးခြားချက်ကား ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူ အရာ အေးချမ်းငြိမ်သက်၍ ယဉ်ကျေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သက်ခိုင်က မေးသည်။

“ကိုစော ဘယ်လို ထင်သလဲ”

“ခင်ဗျားကော... ဘယ်လို ထင်သလဲ ကိုသက်ခိုင်”

“ကျွန်တော် ထင်တာတော့ လက်ရှိတစ်မီးမှာ နောက်တစ်မီးပွားပြီး နောက်ထပ်မီးတွေ ဆက်ပွားဦးမယ် ထင်တာပဲ။ နိုင်ငံအတွက်တော့ ဝမ်းသာ စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တာပဲ”

သက်ခိုင်နှင့် ကိုစောလွင်တို့သည် အတန်ကြာ ငိုငံနေကြ၏။ ပြီးမှ...

“ဒါထက် ကိုလေး ဘာလုပ်နေတာလဲ ကိုစော”

ကိုစောလွင်က ရယ်သည်။ သူ ရယ်သောအခါ သူ့မျက်နှာက ရှိရင်းစွဲ ထက် ပိုမိုနုပျိုလာသည်။

“ကိုလေးက ဗေဒင်တွက်နေတာဗျို့... ကိုသက်ခိုင်”

“ဗျာ... ဗေဒင်တွက်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်... ဗမာပြည်ရဲ့ ဇာတာကို စစ်နေသတဲ့၊ ကိုလေး အကြောင်းလည်း ခင်ဗျား သိသားပဲ၊ သွားတော့မရှုပ်နဲ့နော်”

သက်ခိုင် မဖြေရမီ ကိုလေးမောင်ထံမှ အဖြေပေါ်လာ၏။

“ရှုပ်ရှုပ် မရှုပ်ရှုပ်ကွာ... ပြီးပါပြီ၊ ဟေ့ ညီလေးတို့ရေ... အဲဒီရိုးသင်း အောရိုက်၊ ဆိုးဖား... ဆိုးအောရိုက်”

ကိုလေးမောင်သည် ကိုစောထက်ပင် အသက်ကြီးသည်။ ကိုစော ထက်လည်း မျက်လုံးက စူးရှပြောင်လက်၏။ ကိုစောလောက်တော့ မေးရိုးမခိုင်။ ကိုစောထက်လည်း နှုတ်ပိုသွက်၏။ ကိုမြင့်သောင်းထက်လည်း ပိုအသားမည်း ၏။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်သောင်းကို ရှမ်းနက်ဘွဲ့ သူကပင် ပေးသည်။

၂၄၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကိုလေးမောင်က သူ့ကျောက်သင်ပုန်းကို သူ ကြည့်ကာ ဟောကိန်း ထုတ်၏။

“နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော... သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ အဟမ်း... မြတ်ခေါင်ရတနာ၊ မြတ်ထွဋ်ချာကို၊ မြတ်ဒွါရကံ၊ မြတ်အားသန်ရာ၊ မြတ်ကြံစေတနာ၊ ဒီလှိုင်းလာသို့၊ စေတနာထိပ်ထားပြီး တက္ကသိုလ်ဗေဒဝိဇ္ဇာ... ငါ ဆရာ ဟောကြားတော့အံ့”

ကိုလေးမောင်ကို ကိုစောလွင်နှင့် ကိုသက်ခိုင်က ပြုံးကြည့်နေကြ၏။ ကိုလေးမောင်က မမူဘဲ ရှုတည်တည်နှင့် ဆက်ရွတ်၏။

“ကြာသပတေး၊ ရန်ဝေး သောကြာ၊ ဂြိုဟ်နှစ်ဖြာတို့၊ တိမ်ပြာလှစ် ထွင်း၊ လကို နင်းသော်၊ မင်းနှင့် မိဖုရား၊ နှစ်ပါးစုရုံး၊ နှလုံးကြည်နူး၊ မယွင်း မြူးလိမ့်၊ ဗုဒ္ဓဟူးကျော်ဟိုး၊ ချင်းနင်းညှိုးမူ၊ ဆည်ရိုးကန်မြောင်း၊ တိမ်းစောင်း ပေါက်ကြေ၊ စနေ ကြယ်လွန်၊ ချဉ်းလေဟန်ကြောင့်၊ ပစ္စန္ဒရာ စစ်ကြီးလာအံ့၊ စစ်ကြီးလာအံ့၊ ဟေ့ကောင်တွေ... ပြုံးမနေနဲ့၊ ဒါ မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်ရဲ့ အာကာသသျှတ္တရကျမ်းအလိုအရ ငါ ဟောနေတာ”

သက်ခိုင်က ဆက်ပြုံးနေသော်လည်း ကိုစောလွင်က မျက်နှာကို တည်ပစ်လိုက်ပြီး တိုက်တွန်း၏။

“ဆက်ဟောစမ်းပါဦး ကိုလေးရ”

ကိုလေးမောင်က ဆက်ဟောသည်။

“ဒွါဒသီဝယ်၊ မှီသည့် ဗြိစ္ဆာ ဂရုသာမှတ်၊ ဆဒ္ဒန်မြတ်မှ၊ ပူးနတ်ဓန၊ ရာဟုစန္ဒာ၊ သိဟ်သီဟာနှင့် ဇီဝါကန်နေ၊ နဂါးမြွေလည်း၊ မေထုန်ပျော်လျက်၊ မိဿလင်္ဂတွင်၊ နက္ခတ်စင်ရုံး၊ ဆယ်လုံးတစ်ပါဒ်...

အဲ အဲ... စသဖြင့် သီပေါမင်း ပါသွားပြီး မြန်မာပြည် ကျွန်ဖြစ်ရတဲ့ အချိန်က ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်းမျိုးကိုလည်း မမြင်ရဘူး၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်နဲ့ သောကြာဂြိုဟ် ဗျူဟ စရိယကျင့်မှာတော့ မြင်တယ်၊ အင်္ဂါဂြိုဟ် ဗျူဟစရိယကျင့်မှု မင်း အမတ် ပုန်ကန်အံ့၊ သောကြာဂြိုဟ် ဗျူဟစရိယကျင့်မှု ပြည်ထဲရေး ချောက်ချားအံ့။

ဒီလောက်ပါပဲ၊ ဒီထက် မပိုဘူး။ ဇီဝမြန်မာ၊ သောကြာသက်ပေ၊ စနေ ကုလား၊ တိုင်းကား စိုးအုပ်၊ တရုတ်ရာဟု... စသဖြင့် လောကဒီပသာရကျမ်းမှာ မင်းကြီးမဟာစည်သူ ဆိုထားချက် အရ ဇီဝမြန်မာ၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်အား

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၄၁

ကောင်းနေတယ်၊ ဂေါ်စာမှာ ဥစ်၊ ကသစ်ရပြီး၊ နိစ်ကြီး မရှိ ပြကလေးသာ ရှိတော့ တို့မြန်မာပြည်ကြီး မပျက်နိုင်ဘူးကွ”

ကိုလေးမောင်သည်-

“ပေးစမ်း” ဟု ဆိုကာ သက်ခိုင်၏ လက်မှ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို လှမ်းယူသည်။ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ မီးသေနေကြောင်း တွေ့သောအခါ မီးခြစ် ခြစ်၍ ပြန်ညှိကာ အေးချမ်းစွာ ဆေးလိပ်ဖွာနေသတည်း။

သက်ခိုင်က မေးသည်။

“ကိုလေး ဗေဒင်က တကယ်မှန်မလား”

“ကိုသက်ခိုင်ကလည်း ဗေဒင်ဆိုတာ ဘုရားဟောမှ မဟုတ်ဘဲ တထစ်ချ မှန်မယ်လို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ကိုလေး ဟောရင် လွဲခဲ့တယ်”

သက်ခိုင်က ဗေဒင် မယုံသော်လည်း ယခု ကိုလေးမောင်၏ ဤ ဟောချက်သည် မှန်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိ၏။

ကိုစောလွင်က ဝင်ဖြေသည်။

“ကိုလေး ပြောတဲ့ ဂြိုဟ်တွေ ဗျူစရိယ ကျင့်သလား မကျင့်သလား မသိဘူး၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေကတော့ ဗျူစရိယရော.. သီဟစရိယရော.. နိယတုံရော အကုန်ကျင့်နေကြပြီ၊ တိုင်းပြည်ကြီးတော့ ချောက်ချားရုံမကဘူး၊ မှောက်မှားသွားနိုင်တယ်၊ ဒီနေ့ သတင်းစာ ကြည့်လေ”

“အေးပါ... ကိုလေး ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ သူတို့ တိုင်းပြည်ကို မချစ်လို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်ကြလေ၊ ကိုလေး ပြောပါကောလား၊ မြန်မာပြည်ကြီး မပျက် နိုင်ပါဘူးလို့၊ တိုင်းပြည်ကို ချစ်တဲ့လူတွေလည်း အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ကဲ... လာဟော လေးနာရီခွဲနေပြီ၊ သိုင်းသွားပြကြမယ်”

ဂျပန်တိုင်း ဂျူဂျစ်ဆူ တတ်သကဲ့သို့ မြန်မာတိုင်း သိုင်းတတ်ရမည် ဟူသော ကြွေးကြော်ချက်နှင့် ကိုလေးမောင်နှင့် ကိုစောလွင်တို့က ကျောင်းသား များကို ဆရာကြီး သထုံဆရာပွား၏ မူအတိုင်း သိုင်းသင်ပေးနေကြ၏။

ထိုစဉ်က ပြည်ကျောင်းဆောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တကောင်း ကျောင်းဆောင်ကြီးမှာ မဖွင့်သေး။ တကောင်းကျောင်းဆောင် အောက်ထပ်ရှိ ထမင်းစားခန်းမကြီးမှာ အားလပ်နေ၏။ မိုးရွာသောအခါတွင် ထိုခန်းမကြီးထဲ၌ ကျောင်းသားများကို ကိုလေးမောင်နှင့် ကိုစောလွင်တို့က သိုင်းသင်ပေး၏။

၂၉၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကိုလေးမောင်နှင့် ကိုစောလွင်တို့က စပိုဂျပ်နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီများ ဝတ်ဆင်ကြပြီး ကြိမ်တုတ်စည်းနှင့် သစ်သားဓားရှည်စည်းများကို ထမ်း၍ အခန်းမှ ထွက်ရန် ပြင်ကြ၏။

ကိုလေးမောင်က မေးသည်။

“ကိုသက်ခိုင်လည်း လာမယ် မဟုတ်လား၊ သွား... မြန်မြန် အဝတ်အစား လဲချေ”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့တော့ သိုင်းမရိုက်တော့ဘူး ကိုလေး”

“ဘာပြုလို့...”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်မပါလို့ပါ”

ကိုလေးမောင်က သက်ခိုင်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“စိတ်မပါရုံဘဲလား၊ စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟာ... ကိုလေးကလည်း... တောက်တီးတောက်တဲ့”

“မသိဘူးလေ၊ လူလေးက ငယ်တော့ စိတ်က များတတ်လို့ သတိပေးရတာ”

အခန်းအပြင်၌လည်း ကိုလေးမောင်တို့နည်းတူ ဝတ်ဆင်ထားသော အသားညိုညို၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ မေးရိုးကြီးကြီး၊ ဗလကောင်းကောင်း၊ ဂင်တိုတိုနှင့် ဂျိုးလူဝီနှင့် ဆင်ဆင်တူသော ကျောင်းသားတစ်ဦးက စောင့်နေ၏။

ထိုကျောင်းသားက မေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ... စိတ်များနေတာ”

“ကိုသက်ခိုင်ပေါ့ ကိုလှဖေရဲ့... သူ ဒီနေ့ သိုင်းမရိုက်ချင်ဘူးတဲ့”

ကိုလှဖေက ပြုံးရယ်ပြီး သူ့လက်သီးကြီးတစ်ဖက်ကို သက်ခိုင်၏ မေးနား တော့ထားလိုက်ပြီး ဆို၏။

“စိတ်များလို့ မေ့ချင်ရင် မေ့တတ်တဲ့ဆေး ရှိတယ်၊ အလကားပေးမယ်၊ အားမနာနဲ့ သူငယ်ချင်း... ဟဲ ဟဲ ဟဲ...”

သက်ခိုင်က ကိုလှဖေ၏ဗိုက်ကို မနာအောင် ထိုးခဲ့ပြီး မိမိအခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

သက်ခိုင်နှင့် ယုမောင်တို့ နေသော အခန်းသည် ပြည်ကျောင်းဆောင် အရှေ့စွယ်၊ အပေါ်ထပ်၊ မြောက်ဘက်တန်း၌ ရှိသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၄၃

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သက်ခိုင်သည် အဝတ် အစား မလဲသေးဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန် လဲကာ နဖူးပေါ် လက်တင် လျက် စဉ်းစားခန်းဝင်သည်။

စဉ်းစားခန်းဝင်သည် ဆိုရသော်လည်း အတွေးတို့က မည်မည်ရရ မရှိ။ အာရုံသည် ဟိုရောက် သည်ရောက် ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ဝါဝင်း သော မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးသည်သာ မျက်လုံးတွင်းမှ မပျောက်ဘဲ ထင်နေ၏။

ဤမျက်နှာလေးသည် ဘာကြောင့် သူ့အာရုံမှ မပျောက်ရသနည်း။ ဤမျက်နှာလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာသော စကားကိုလည်း ဆိုနေသည်။ ဘာ စကား ဆိုနေပါသနည်း။ သူ့နှလုံးသားကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို သိနေ၏။ ဘာကို သိနေပါသနည်း။

အတွေးကောင်းနေသောကြောင့် အခန်းတွင်းသို့ ကျောင်းသားသုံးဦး ခြေသံဖော့ ဝင်လာသည်ကို သက်ခိုင် သတိမထားမိ။ သူ့မျက်လုံးများကို ပိတ်ထားမိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားသုံးဦးအနက် တစ်ဦးမှာ ယုမောင်ပင် ဖြစ်သည်။ အခြား တစ်ဦးကား ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ကပြားရုပ် ပေါက်၏။ ကျန်တစ်ဦးကား မျက်စိမှေးမှေး၊ အသားဖြူဖြူနှင့် တရုတ်ကပြားအစစ် ဖြစ်၏။

သူတို့သုံးဦးသည် အသက်များ မရှုကြဘဲ အလွန်စိုးရိမ်သော မျက်နှာ ပေးများနှင့် သက်ခိုင်ကို လူနာကြည့်သကဲ့သို့ ကြည့်၏။

တရုတ်ကပြားက အင်္ဂလိပ်ကပြားနှင့် တူသူကို ကြည့်ပြီး တိုးတိုး ပြောသည်။

“အသက်တော့ ရှုနေသေးတယ်ကွ တင်မောင်စိုး”

“အေးကွ... မောင်ရှိန်၊ ဒီရောဂါမျိုးက ချက်ချင်းတော့ မသေတတ် ဘူး၊ မေ့များနေသလား မသိဘူး”

“ကဲ... လာ ဒါဖြင့် တို့ ဆေးကုကြရအောင်”

အခန်းတွင်း၌ သက်ခိုင်၏ တယောနှင့် ယုမောင်၏ မင်ဒိုလင် ရှိသည်။ ယုမောင်က သူ့မင်ဒိုလင် သူ ကိုင်သည်။ မောင်ရှိန်က တယောကို ယူ၏။ တင်မောင်စိုး၏ လက်ထဲတွင်မူ စည်းတစ်လက်က အဆင်သင့်ရှိနေ၏။

သက်ခိုင်သည် မျက်စိပွင့်သွားပြီး သူတို့ကို မြင်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဒါ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

မောင်ရှိန်က ကျဉ်းသော သူ့မျက်စိတစ်ဖက်ကို မှေးမှိတ်ပြီး ခေါင်းကလေး ယို့ကာ ယို့ကာနှင့် လေသံလေးနှင့် ဆို၏။

“အသာနေ... အသာနေ ရုတ်တရက် မထလိုက်နဲ့၊ ဒီရောဂါမျိုးက မိန်းမရင် ပိုသက်သာတယ်၊ ကဲ... ဟေ့... စကြရအောင်”

သက်ခိုင်သည် သူတို့ကို ရယ်ချင်လာသည်။ ဘာလုပ်ကြမည်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလာ၏။ ထို့ကြောင့် အိပ်လျက်ပင် ငြိမ်ငြိမ်နေ၏။

မောင်ရှိန်နှင့် ယုမောင်တို့က ဘောလယ်တစ်ပုဒ်ကို တီးသည်။ တင်မောင်စိုးက စည်းတချွင်ချွင်နှင့် သီချင်းဆိုပေး၏။

“ပိတုန်းကေသျှောင်၊ ရွှေမျက်တောင်ကော့ရယ်နဲ့၊ ဖေမက်အောင် ချောတတ်ပါတဲ့၊ တော်တော်... ထိုက်ဝင်...၊ ရှုရသူ... သဘောမကြည်ရွှင်စေဖို့၊ ဟောဒီ ခင်အသွေး...၊ ရောဟဏီသွင်မဝေးပါဘု၊ အေးတဲ့မျက်နှာ၊ သွေမရွံ့ ဗွေညွန့်ကမ္မလာ၊ ဂဟေကွန့်ရမှာဖြင့် သေဝံ့ပါရဲ့ နှစ်ခါ၊ မေအညွန့် အသားဝါ သတိုးကိုလေး... တိုးကြံလျက်ပါ”

သီချင်းမဆုံးမီ နောက်ကျောင်းသားတစ်ဦး ထပ်ပေါ်လာသည်။ သူ့အသားက ဖြူကာ အရပ်က ရှည်ရှည်ကိုင်းကိုင်း ဖြစ်သည်။ မျက်နှာက မိန်းမချော ချော၏။ သူ့ဆံပင်နှင့် အဝတ်တို့ကား မိုးရေတို့နှင့် စိုရွဲနေ၏။ သီချင်းဆုံးမှ သူက မေး၏။

“ဟာ... ဒါ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ တစ်ယောက်ကလည်း စက်တော်ခေါ်လို့၊ တစ်သိုက်ကလည်း အတီးအမှုတ် အဆိုနဲ့၊ ဘာလဲ... မင်းတို့ မင်းလောင်းနှိုးတမ်း ကစားနေကြတာလား”

မောင်ရှိန်က ဖြေသည်။

“မင်းလောင်းနှိုးတမ်း ကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး အေးဝင်းရ၊ မင်းကောင် သက်ခိုင် မေ့နေလို့ အသက်ပြန်သွင်းပေးနေတာ”

“ဘာ... သက်ခိုင် မေ့နေလို့”

တင်မောင်စိုးက ထပ်ဆင့်ရှင်းပြသည်။

“အေးကွ... သက်ခိုင်ရယ်၊ မျက်တောင်ကော့ကော့၊ အသားဝါပါနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လာခဲ့ပြီး သတိလစ်နေလို့ သတိပြန်လည်လာအောင် ဘောလယ်နဲ့ ကုနေရတာ”

သက်ခိုင်သည် အိပ်ရာမှ ခုန်ထ၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၄၅

“ဟေ့ကောင် ခွေးကောင်... ယုမောင် မင်း သစ္စာဖောက်တယ်”

“အလို... မဖောက်ရပေါင်ဗျာ၊ မှန်သောစကားကိုသာ ဆိုမိတာပါ၊ ယုနဲ့ ဘဝဆက်တိုင်း ပေါင်းရစေရဲ့”

အေးဝင်းက ဝမ်းသာအားရစွာနှင့် သက်ခိုင်နား ကပ်လာပြီး ပခုံးကို ပုတ်၍ ပွဲတောင်း၏။

“ဟ... မင်္ဂလာသတင်းပါလား၊ လုပ်စမ်းပါဦး သက်ခိုင်ရ၊ ကြားရအောင်”

သူတို့နှင့် ကြာကြာနေရလျှင် ခက်မှန်း သက်ခိုင် သိသည်။ တယောသံကြောင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပေါက်လာကြဦးမည်။ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နှင့် စကား... ကားကာ မဟုတ် သတင်းကြီးဦးမည်။

သက်ခိုင်သည် အဝတ်အစား ကောက်လဲပြီး အခန်းတွင်းမှ ပြေးရန် ပြင်၏။

“ဟေ့ကောင်... ဒါ ဘယ်လဲ”

“တော်ပြီ တော်ပြီ... မင်းတို့ကိုတော့ ရှိခိုးပါရဲ့၊ ကြောက်ပြီ၊ ငါ... ကိုလေးတို့နဲ့ သိုင်းသွားရိုက်တော့မယ်”

သက်ခိုင် ထွက်ပြေးသောအခါ ကျန်လူများက ရယ်နေ၏။

မောင်ရှိန်က အေးဝင်းဘက် လှည့်သည်။

“ကဲ... ဟေ့ကောင် အေးဝင်း၊ မင်းအလှည့်”

“ဘာ ငါ့အလှည့်လဲ”

“မိုးထဲ ရေထဲမှာ သေနာပေါ်မှာ မကြောက်ဘဲ ဘာတွေ လျှောက်လုပ် ခဲ့တယ်ဆိုတာ အစက အဆုံး အစီရင်ခံ”

“မင့် အစီရင်ခံမယ့်အစား သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်လိုက်တာက မှ သက်သာဦးမယ်၊ ငါလည်း လစ်ပြီဟေ့”

အေးဝင်းလည်း ထွက်ပြေးတော့သတည်း။

အခန်း - ၁၈
»» ဆုံမိရပြန်ပါသည် ««

သက်ခိုင် နေသော ပြည်ကျောင်းဆောင်သည် တက္ကသိုလ်နယ်မြေ၌ အလှပဆုံး ကျောင်းဆောင်တစ်ခု ဖြစ်သကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်အကောင်းဆုံး ကျောင်းဆောင် တစ်ခုလည်း ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် ရန်ကုန်ကောလိပ်အဖြစ် သန္ဓေတည်စ အခါ ကတည်းက ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောင်းဆောင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က ပညာရေးအာဏာပိုင်တို့သည် မည်သို့မည်ပုံ စိတ်ကူးမှန် သွားသည် (သို့မဟုတ် မှားသွားသည်) မသိ၊ ကျောင်းဆောင်များကို တည်ဆောက် သော ဝါစဉ်အလိုက် မြန်မာ့သမိုင်းမှ ထင်ရှားသော ယဉ်ကျေးမှုခေတ်ကြီးများ၏ မြို့တော်တို့၏ အမည်အတိုင်း မှည့်ခေါ်သမုတ်သည်။

ရှေးဦးဆုံး တည်ဆောက်သော ကျောင်းဆောင်ကြီး၏ အမည်ကား တကောင်းဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။ မြန်မာအစ တကောင်းကဟူ၍ ဇာတိမာန် နှိုးဆော်မှု ကြွေးကြော်သံနှင့် ဆက်စပ်နေသော အမည် ဖြစ်၏။ ဒုတိယ ကျောင်းဆောင်ကြီးကား သရေခေတ္တရာခေတ်ကို ကိုယ်စားပြုသည့် ပြည်

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၄၇

ကျောင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်၏။ ပုဂံကျောင်းဆောင်ကား ဝါစဉ်၌ တတိယလိုက်သည်။ ဗဟိုကျောင်းဆောင်များဟု ခေါ်သည့် နောက်ဆောက်သော ကျောင်းဆောင်များက သထုံ၊ စစ်ကိုင်း၊ ပင်းယ၊ အင်းဝဟု အမည်တွင်ကြရသည်။ အမှန်မှာ သထုံသည် ပုဂံထက် ဝါနုရန် မသင့်ပေ။

မည်သို့ရှိစေ... တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆောင်များ၏ အမည်များသည် သမိုင်းခေတ်များကို ကိုယ်စားပြုထားပုံကား အကျိုးရှိလှ၏။ လောက၌ လူသားများပင် ဖြစ်သော်လည်း သမိုင်းမဲ့သော လူသားတို့၌ လူ့ဂုဏ်သရေ အပြည့်အဝ မရှိ၊ လူ့ဂုဏ်သရေ အပြည့်အဝ မရှိသော်... လူ့မာန်လည်း မရှိနိုင်။ လူ့မာန်ကင်းသော်... လူသည်လည်း လူမမည်လေတော့။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၏ ကျောင်းဆောင်အမည်များသည် ကျောင်းသားတိုင်းကို သမိုင်းစိတ် ရှိစေသည်။ မြန်မာ၌ သမိုင်းရှိကြောင်း သတိရစေသည်။ မြန်မာ၌ လူ့ဂုဏ်သရေ ရှိကြောင်း နှိုးဆော်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် လူ့မာန်ကိုလည်း တက်စေသည်။

ဤအမည်များကို ပေးသော ပညာရေး အာဏာပိုင်တို့သည် လူသားနှင့် လူသား မြန်မာ၏ ချစ်ထောင့်မှ ကြည့်သော် မှန်လှ၏။ နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှ ချစ်ထောင့်မှ ကြည့်သော် မှားလှ၏။

သက်ခိုင်တို့ တက္ကသိုလ် ရောက်သောနှစ်၌ ပုဂံကျောင်းဆောင်ကြီးကား မရှိပြီ။ တောင်ငူ၊ အမရ၊ ရာမညနှင့် မန္တလေး စသော ကျောင်းဆောင်များ မပေါ်သေး။ ထိုကျောင်းဆောင်များ နေရာကား ပိတောက်နှင့် မရန်းတောတို့ ပိုင်းရံအပ်သည့် ဘောလုံးကွင်းများသာ ဖြစ်သတည်း။ အမေရိကန် သာသနာပြု ဂျွန်ဆွန်ကောလိပ်ဝင်းအတွင်းမှ အဆောင်တို့ကား ရွှေဘို၊ ဒဂုန်၊ မာလာ ဟူသော ဘွဲ့ကို ယူရန် အိပ်မက်မမက်သေး။ ဝယ်လင်တန်၊ နော့(သ်)ဟော၊ ဘင်တန်ဟော ဟူ၍ အနောက်နိုင်ငံနဲ့သင်းသင်းကလေးနှင့် ဖြစ်ကြ၏။

သက်ခိုင်တို့၏ ပြည်ကျောင်းဆောင်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်ကြီးတို့သည် အုတ်အဆောက်အဦများ ဖြစ်ကြသော ဗဟိုကျောင်းဆောင်များ၊ ဂျွန်ဆွန်ကျောင်းဆောင်များတို့နှင့် တစ်မူကွဲစွာ ကျွန်းသားကျောင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်းသားကျောင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် နှစ်ထပ်သာ ရှိ၍ အမြင့်မဆောင်။ အလျားသာ ရှည်သည်။ မောက်ကြွားပလွားမှု မရှိ။ ခုံညားတည်ကြည်မှုကား ရှိနေ၏။

၂၄၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်တို့သည် မျက်နှာပျင်းဆိုင် ဖြစ်ကြ၏။ အလယ်၌ စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်း ရှိနေ၏။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ပိတောက်၊ သစ်တို၊ မရန်း စသော အပင်ကြီး အပင်ကောင်းများ ရှိနေသည်။ ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်ကို ဆက်ထားသော လမ်းလေးဘေး၌ စိန်ပန်းပြာပင်များ ရှိသည်။ စိန်ပန်းနီပင်များလည်း ဝင်းအတွင်း မရှား။ ပြည်ကျောင်းဆောင်၏ အရှေ့ဘက်အစွယ် တောင်မျက်နှာစာ၌ တက္ကသိုလ်နယ်မြေ တစ်ခုလုံးတွင် ရှေးဦးစွာ ပွင့်လှေရှိသော ကံ့ကော်ပင်တစ်ပင်လည်း ရှိနေ၏။

ပြည်ကျောင်းဆောင်သည် လှပ၏။ သဘာဝနှင့် သဟဇာတ ဖြစ်နေ၏။

ပြည်ကျောင်းဆောင်သား အချင်းချင်းကလည်း ညီညွတ်၍ အပြန်အလှန် ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသည်။

တစ်ယောက်အခန်း တစ်ယောက် ထင်သလို ဝင်ထွက်နိုင်သည်။ တစ်ယောက်အခန်း၌ သွားတိုက်ဆေးကုန်လျှင်၊ ခေါင်းလိမ်းဆီ ကုန်လျှင်၊ ဆပ်ပြာကုန်လျှင်၊ ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါ ကုန်လျှင်၊ ဆေးပေါ့လိပ်ကုန်လျှင်၊ အခြား မည်သူ့အခန်း၌မဆို သွားယူသုံးစွဲနိုင်သည်။ ကုန်ကုန်ပြောလျှင် တစ်ယောက် အဝတ်အစား တစ်ယောက် ငှားဝတ်နိုင်သည်။

တစ်ယောက် မှားလျှင်လည်း တစ်ယောက်က အားမနာတမ်း ဝင်ပြုပြင်ပေးသည်။ တစ်ယောက် တော်လျှင် အများက ပခုံးနှင့် ထမ်းတင် ချီးမြှောက်ပေး၏။

အမှန်ပင် ပြည်ကျောင်းဆောင်သည် ပျော်ရွှင်ဖွယ် အကောင်းဆုံး ကျောင်းဆောင်တစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

စင်စစ်မူ... သူ့အထာ၊ သူ့အတာနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆောင်တိုင်းသည် ပျော်ဖွယ်ရာသာ ဖြစ်ကြ၏။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဘေးလူတို့ မနာလိုဖွယ်ပင် သာယာ၍ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လအတွင်း၌မူ ပြည်ကျောင်းဆောင်သည် လည်းကောင်း၊ တက္ကသိုလ်နယ်မြေတစ်ခုလုံးသည် လည်းကောင်း သာယာသင့်သမျှ မသာယာ၊ ပျော်ဖွယ်ရှိသမျှ မပျော်ဖွယ်။ အကြောင်းမှာ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံကြီး တစ်ခုလုံးကိုယ်၌ကပင် မသာယာ... မပျော်ဖွယ်... ။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၄၉

ထိုနှစ် မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ကာလကတ္တားညီလာခံ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်၍ လည်းကောင်း၊ ကိုယ့်လုပ်ဇာတ်ကို ကိုယ် ပြန်အထင်ကြီးမိ၍ လည်းကောင်း မြန်မာကွန်မြူနစ်များသည် ဘဝင်မြင့်ကာ တောခိုသွား၍ လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းနေ၏။ ဇူလိုင်လအတွင်းဝယ် လက်ဝဲညီညွတ်ရေးသွေးစည်းခေါ်ပါမှ ပိုမိုကွဲပြားကြသည်။ ရဲဘော်ဖြူများက နေလား... ညလား တောခိုတော့မည့်အခြေ၌ ရှိနေသည်။ လွတ်လပ်စနိုင်းတစ်ခု၏ သဘာဝကျလှသော ပြဿနာများကို မဖြေရှင်းနိုင်၊ မဖြေရှင်းရဲသူတိုင်း တောရိပ်ခိုလိုခို... နိုင်ငံခြားအကူ မျှော်လို မျှော်နှင့် အလွယ်လမ်းကို ခေတ်ဆန်းဖက်ရှင်အဖြစ် ကျင့်သုံးနေကြသော သမယတည်း။ ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ သင်ခန်းစာ မယူတတ်တိုင်း စာအုပ်ကြီးများကို လှန်ကာ အဖြေရှာနေကြသော ကာလဆိုး... ကာလနောက်ပေတည်း။

ဤသို့လျှင် တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုယ်၌က မသာယာလေသော ကြောင့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာလည်း သာယာသင့်သမျှ မသာယာ။ သို့ရာတွင် ပြင်ပနိုင်ငံရေးလောကမှ အကွဲအပြဲများသည် တက္ကသိုလ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လာရောက် မထိခိုက်။

ဆိုရှယ်လစ်ပါတီကို ကိုယ်စားပြုသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ဆိုသူတို့မှာ ကိုယ်ကျိုးရှာမှုသတင်းနှင့် နာမည်ပျက်လျက် ရှိသောကြောင့် ခေါင် ခဖော်ရဲကြ။ ကွန်မြူနစ်ကျောင်းသားတို့မှာလည်း လက်တစ်ဆုပ်စာရှိ လူနည်းစုကလေးသာ ဖြစ်၍ အရှိန်အဝါ နည်းပါးပြီး ဩဇာကင်းမဲ့ကြ၏။ ကျောင်းသားကျောင်းသူ အများစုကား ကြောက်မက်ဖွယ်သော စစ်ကာလကို ဖြတ်သန်းရင်း ကြီးပြင်းလာရသူများ ဖြစ်သည် တစ်ကြောင်း၊ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု အဆင့်ဆင့်ကို မျက်မြင်ကြုံတွေ့ သိမိလာသူများ ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ တိုင်းပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် သတိပေး ပြောဆိုခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းတို့သည် သူတို့နားတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဤအကြောင်းများကြောင့် ပြည်တွင်း ဆူပူမှုကို မလိုလားကြ။ ငြိမ်းချမ်းရေး ပျက်ပြားမည်ကို ကြောက်ကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးကြီး ပြန်လည်ဆုံးရှုံးသွားမည်ကို စိုးရိမ်ကြ၏။

တာဝန်သိတတ်သော ကျောင်းသားအများစု နိုင်ငံရေး ပြောင်းလဲမှု မှန်သမျှကို မျက်ခြည်မပြတ်စော့ သတိနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ထိုကဲ့သို့

၂၅၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သော ကျောင်းသားများထဲတွင် ကိုလေးမောင်၊ ကိုစောလွင်၊ ကိုလှဖေ၊ ကိုမြင့်သောင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့ ထိပ်က ပါကြ၏။

သက်ခိုင်၏ အခြားသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော မောင်ရှိန်၊ တင်မောင်စိုး၊ အေးဝင်း စသူများကား အရေးပေါ်လျှင် ကျရာ တာဝန်ထမ်းမည်။ သို့ရာတွင် လောကကို ရွင်ရွင်ကြည့်၍ ဘဝ၌ ပျော်ပျော်နေတတ်ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

ဇူလိုင်လကုန်ခါနီး တစ်နံနက်ခင်း ရှစ်နာရီခန့်တွင် ကျောင်းတက်ရန် အတွက် သက်ခိုင်သည် ခေါင်းဖြီးပြီး အဝတ်အစား လဲနေသည်။ သင်တန်းသည် နံနက် ကိုးနာရီ၌ ဖြစ်သော်လည်း လျှောက်ရမည့်ခရီးက ဝေးသောကြောင့် ဤသို့ စောစောပြင်ဆင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ယုမောင်က သူ့စာကြည့်စားပွဲ၌ ထိုင်နေ၏။ စာကြည့်နေသည်မှ မဟုတ်။ စက္ကူဖြူတစ်ရွက်ပေါ်တွင် ခဲတံနှင့် တစ်စုံတစ်ခု ဆွဲနေခြင်း ဖြစ်၏။

သက်ခိုင် အဝတ်အစား လဲပြီးသောအခါ ယုမောင်က-
“ဒီမှာ ကြည့်စမ်းဟေ့...” ဆို၍ စက္ကူကို လှမ်းပေးသည်။

စက္ကူဖြူပေါ်၌ ယုမောင် ဆွဲထားသောပုံမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ မျက်နှာ ဖြစ်သည်။ ယု၏မျက်နှာနှင့် အလွန်တူနေ၏။

“ယုမောင်... မင်း ပန်းချီဆွဲတတ်မှန်း သိပေမယ့် ဒီလောက် တော်မှန်း ငါ မသိဘူး။ ဓာတ်ပုံမရှိဘဲ ယုမျက်နှာကို ဒီလောက် တူအောင် ဆွဲနိုင်တာတော့ ငါ ချီးမွမ်းတယ်ကွာ”

“ဒါကတော့ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ ယုက အမြဲရှိနေတာကိုး”
သက်ခိုင်သည် ယုမောင်ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်မိ၏။

“မင်း... ယုကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ် ယုမောင်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ်၊ မင်း အခုတစ်လော သင်တန်းတွေလည်း မမှန်ဘူး၊ စာလည်း မကျက်ဘူး၊ မင်း မိဘကလည်း ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူးကွာ”

ယုမောင်၏ မျက်နှာသည် တည်သွားပြီး ပန်းချီစာရွက်ကို သက်ခိုင် ထံမှ ပြန်ယူလိုက်ကာ စာအုပ်စင်တွင် မှီထောင်ထားလိုက်၍ ဖြေသည်။

“ငါ သင်တန်းမမှန်တာ၊ စာမကျက်တာဟာ ယု စိတ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၅၁

ယုမောင်က သက်ခိုင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တည်ကြည်စွာ ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သင်တန်းတွေ တက်နေလို့ စာတွေ ကျက်နေလို့ အပိုပဲ၊ မင်းက ဒီတက္ကသိုလ်ကြီး ဆက်ဖွင့်နေရလိမ့်ဦးမယ်လို့များ ထင်လို့လား”

“ဘာပြောတယ် ယုမောင်”

“မင်းလည်း သိသားပဲ၊ တိုင်းပြည်ကြီးက နေ့ပျက်မလား၊ ညပျက်မလားဟာ”

“မင်းက ဘာလို့ အဲဒီလို ထင်ရတာလဲ”

“ငါ ပြောမယ် သက်ခိုင်၊ ဟိုနေ့က ငါ ဗိုလ်ကွန်းဇော်ကို သွားတွေ့တယ်၊ သူတို့ကတော့ ချကြတော့မှာပဲတဲ့”

ဗိုလ်ကွန်းဇော်သည် ပြည်ခရိုင်မှ ထင်ရှားသော ရဲဘော်ဖြူ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်၏။ ယုမောင်သည် တန်းမြင့်ကျောင်းသားဘဝက ပြည်၌ ပြည်သူ့ရဲဘော် လုပ်ဖူးသောကြောင့် ဗိုလ်ကွန်းဇော်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သည်။ တစ်လောက ဗိုလ်ကွန်းဇော် ရန်ကုန် ခေတ္တလာစဉ် ယုမောင် သွားတွေ့သည်ကို သက်ခိုင် သိပြီးဖြစ်၏။

သက်ခိုင်သည် ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီး နောက်မှ လေးနက်စွာ ပြော၏။

“ယုမောင်၊ ဗိုလ်ကွန်းဇော်တို့ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ အဆင့်အတန်းကို မင်းလည်း သိပြီးသားပဲ၊ ငါတော့ သူတို့ကို အထင်မကြီးဘူး၊ သူတို့ ထချရုံနဲ့ တော့ တိုင်းပြည်ကြီး ပျက်မသွားနိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ တို့ရဲ့ တာဝန်ကလည်း တိုင်းပြည်ပျက်မှာကို တွေးပူနေဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မပျက်အောင် တတ်နိုင်တဲ့တက်က ကြိုးစားကြဖို့ပဲ”

ယုမောင် ငိုငံသွား၏။ အတန်ကြာမှ မျက်နှာကို ပြင်ကာ ပြုံးရွှင် ရယ်မောပြီး ဆိုသည်။

“အလကားပါကွာ... ဟော်ကြရအောင်၊ တို့ စောစောစီးစီး နိုင်ငံရေး မငြင်းချင်ပါဘူး၊ ဒါထက် သက်ခိုင်... မင်း ဟိုနေ့က တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသူလေးကို ထပ်တွေ့သေးလား”

“ဟင့်အင်း...”

“နာမည်တို့၊ အတန်းတို့ကော သိပြီလား”

“တွေ့တောင်မှ ထပ်မတွေ့တာ.. ဘယ်လိုလုပ် ဒါတွေကို သိမလဲ”

“မင်း လိုက်မရှာဘူးလား၊ စုံစမ်းကော မစုံစမ်းဘူးလား”

“ဘာလို့ လိုက်ရှာပြီး စုံစမ်းရမှာလဲ၊ ဒုက္ခမရှာချင်ပါဘူး သူငယ်ချင်း၊ မင်းတို့ ဒုက္ခတွေကို ကြည့်ပြီး ကြောက်လွန်းလို့”

ယုမောင်က ရယ်နေသည်။ စကားပြန်မဆက်မိမီ အခန်းတွင်းသို့ ကျောင်းသားတစ်ဦး ဝင်လာ၏။

ယုမောင်က နှုတ်ဆက်၏။

“ဟာ... ထွန်းငွေပါလား၊ မလာစဖူး ဘာကိစ္စ...”

ညည်းသိုးသိုးနှင့် ရှည်သော ဆံပင်၊ မနုတ် မရိတ်ဘဲ ထားသဖြင့် ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပြုထွက်နေသော နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မပြုပြင်ဘဲ ထားသဖြင့် ညှိရာ၌ ညစ်တစ်တစ်နိုင်သော အသားအရေ၊ ဤသွင်ပြင်လက္ခဏာများနှင့် ပြည့်သော ထွန်းငွေသည် မျက်လုံးကျဉ်းကလေးများကို ပြုံးရင်း သက်ခိုင်နှင့် ယုမောင်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်၏။

“မောင်ရင်တို့နဲ့ ဆွေးနွေးစရာတစ်ခု ရှိလို့ လာတာ၊ ဘာလဲ... ကိုသက်ခိုင်က ကျောင်းသွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားတော့မလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သက်ခိုင်က သူ့စားပွဲပေါ်မှ ဖိုင်တွဲနှင့် စာအုပ်များကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

ထွန်းငွေ၏ မျက်လုံးများက သက်ခိုင်၏ စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်များဆီ ရောက်သွား၏။ ထွန်းငွေသည် စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် စာအုပ်များကို ယူကြည့်၏။

သက်ခိုင်၏ စာအုပ်စင်အပေါ်ဆင့်၌ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များ ရှိ၏။ အောက်ဆင့်၌ မာ(စ်)၊ အိန်ဂျယ်၊ လီနင်၊ စတာလင်တို့၏ ကျမ်းများသာမက ဘားနဒ်ရှော့၊ အပ်တင်ဆင်ကလဲယား၊ ရာဟုလာသံကစွည်း စသော လက်ဝဲဆန်သည့် ဗြိတိသျှ၊ အမေရိကန်၊ အိန္ဒိယ စာရေးဆရာကြီးများအသီးသီး၏ စာအုပ်များပါ ရှိနေကြ၏။ ထွန်းငွေ စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ယူကြည့်သော စာအုပ်များကား ထိုစာအုပ်များ ဖြစ်ကြ၏။

ထွန်းငွေသည် အံ့သြဟန်နှင့် သက်ခိုင်ကို မေးသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၅၃

“ဘာလဲ... ခင်ဗျား ဒီစာအုပ်တွေ ဖတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘာပြုလို့လဲ”

“ဖတ်ရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဒီစာအုပ်တွေက ဖတ်ရုံဖတ်ရမယ့် စာအုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“နို့... ဘာလုပ်ရဦးမလဲ၊ ရှိလည်း ခိုးထားချဦးလား”

ထွန်းငွေ၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာသည် မဲ့သွား၏။ သို့ရာတွင် သည်းခံသဘောကောင်းစွာ ဖြေကြား၏။

“ဒါတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သက်သက်နဲ့လိုက်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီစာအုပ်တွေက အလုပ်လုပ်ဖို့ စာအုပ်တွေ၊ ဖတ်ပြီးရင် အလုပ်လုပ်ရတယ်”

“ဒီအကြံဉာဏ်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုထွန်းငွေ၊ ဒါပေမဲ့ အတန်းဟက်စရာ ရှိသေးတာမို့ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

သက်ခိုင်သည် အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ ထမင်းတစ်ဝိုင်းလျှင် နှစ်ဦး တွဲစားရ၏။ ယုမောင်နှင့် သက်ခိုင်က တစ်တွဲ ဖြစ်သည်။ အေးဝင်းနှင့် တင်မောင်စိုးတို့က တစ်တွဲ ဖြစ်၏။ ယုမောင်နှင့် သက်ခိုင်တို့ အတွဲက သက်သတ်လွတ်စားသည်ဟု စာရင်းပေးထား၏။ အေးဝင်းနှင့် တင်မောင်စိုးတို့ အတွဲက အသားစားသည်ဟု စာရင်းပေးထား၏။ လေးယောက် ပေါင်းစားကြသောအခါ အားလုံး အသား ငါး အသီးအရွက် မျှတစွာ စားကြရ၏။

ထမင်းစားပွဲ၌ အေးဝင်းက ရောက်နှင့်နေသည်။ သူက ထမင်းမစားသေးဘဲ စောင့်နေ၏။

“မင်း ဒီနေ့ နောက်ကျပါလား သက်ခိုင်”

“အေးကွာ... ထွန်းငွေ ဆိုတဲ့ကောင် ရောက်နေလို့”

“ဘယ်သူလဲ... သဟာယနဲ့ စာဖတ်အသင်း ရွေးကောက်ပွဲတုန်းက အမှုဆောင်ရာထူးနေရာမှန်သမျှ ဝင်ပြိုင်ပြီး ထောက်ခံမဲ တစ်မဲမှ မရတဲ့ ထွန်းငွေလား”

“ဟုတ်တယ်... သူပေါ့”

အေးဝင်းက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“မင်းနဲ့ သိပ်မခင်သေးဘူး ထင်တယ်၊ ဒီထွန်းငွေ ဆိုတဲ့ ကောင်ကြီးက အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်ကြီးကွ၊ ယုံကြည်မှုလည်း ရှိတယ်၊ ရိုးသားမှုလည်း ရှိတယ်၊ ယုံကြည်မှုအတိုင်း လျှောက်ပြောပြီး ရိုးသားမှုအတိုင်း လျှောက်လုပ်နေလို့ အူကြောင်ကြောင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ကတော့ ငါ ပြောသလိုပဲ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်ကြီးပါကွာ”

“ဟုတ်လား... မသိပါဘူး၊ ဒီမနက် ငါ သူ့ကို စိတ်တိုတိုနဲ့ ဘုပြောခဲ့တယ်”

“ဘယ်လို ပြောခဲ့သလဲ”

သက်ခိုင်က ထမင်းစားခန်းမဆီ ဆင်းမလာမီကလေး၌ သူနှင့် ထွန်းငွေတွေ့ကြ ပြောကြပုံကို အကျဉ်းချုပ် ပြန်ပြောပြ၏။

အေးဝင်းက ထပ်မံရယ်မောပြီး-

“ဒီကောင်ကြီးက အဲဒီစာအုပ်တွေကို တကယ်ရှိခိုးနေတဲ့ ကောင်ကြီးကွ၊ အေးလေ... ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး၊ တစ်နေ့မှ သူ့အခန်းမင့် ငါ ခေါ်သွားဦးမယ်” ဟု ဆိုသည်။

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်သည် ယုမောင်နှင့် တင်မောင်စိုးတို့အတွက် ဟင်းများကို တစ်ဝက်ခွဲချန်ကာ ထမင်းစားကြ၏။ ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ အတန်းတက်ရန် ဗဟိုကျောင်းဆောင်များဘက်သို့ အတူ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အေးဝင်းသည်လည်း သက်ခိုင်နည်းတူပင် ပါဏဗေဒယူသည်။ သက်ခိုင်နည်းတူပင် တစ်ရပ်တည်းသား သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တင်မောင်စိုးနှင့်အတူ ပြည်ကျောင်းဆောင်၌ တစ်ခန်းတည်း လိုက်နေ၏။ ဤအချက်များအပြင် အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့၌ အခြား တူညီချက်များ ရှိသေး၏။

ပါဏဗေဒ ယူကြသော်လည်း အေးဝင်းရော သက်ခိုင်ပါ စာပေရေးရန် ဝါသနာပါကြ၏။ အေးဝင်းက ဝတ္ထု၌ ဝါသနာထုံ၍ သက်ခိုင်က ကဗျာဘက် သန်သည်။ တစ်ဖန် နှစ်ဦးလုံးသည် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ အမျိုးပြုသော မြန်မာဝတ်စုံကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်တတ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က သိပ္ပံယူသော ကျောင်းသားအများသည် ဘောင်းဘီသာ ဝတ်သည်။ ပုဆိုးဝတ်သည်တိုင်အောင် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်လေ့မရှိ။ ဝတ်သည်တိုင်အောင် အောက်ခံအင်္ကျီမှာ ကော်လာနှင့် ဖြစ်ကြ၏။ အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်က စတစ်ကော်လာတပ် အောက်ခံအင်္ကျီကိုသာ ပုံမှန်ဝတ်သည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၅၅

အစစအရာရာ တူညီသည့်အပြင် အသက်အရွယ်ချင်းလည်း တူညီသောကြောင့် သူငယ်ချင်းတကာအနက် အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်သည် အရင်းနှီးခုံး ဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း လမ်းလျှောက်လာကြစဉ် အေးဝင်းက ယုမောင်မေးသော မေးခွန်းမျိုးကိုပင် မေးသောအခါ၌ သက်ခိုင်က ယုမောင်ကို ဖြေသော အဖြေနှင့် တစ်မျိုး ခြားနားစွာ ဖြေ၏။

“ဒါထက် သက်ခိုင်၊ မင်း ဟိုတစ်နေ့က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အသားဝါဝါ... မျက်တောင်ကော့ကော့နဲ့ မိန်းကလေးကို လိုက်မရှာဘူးလား”

“အမှန်ကို ငါ ဝန်ခံမယ် အေးဝင်း၊ ငါ လိုက်ရှာနေခဲ့တယ်၊ သူ့ကို ငါ သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်၊ မင်းတို့ ထင်တာထက်ပိုပြီး ငါ သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ် ပြောတာပေါ့ အေးဝင်းရာ၊ မင်းကို ငါ လိမ်ဖူးလို့လား”

“အေးလေ... ဒါနဲ့များ မင်းက သူငယ်ချင်းတွေဆီက ဘာလို့ အကူအညီမတောင်းသလဲ”

“အကြောင်းကတော့ ငါ အနောက်မခံချင်လို့ဘဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါက အဆဲကို ခံနိုင်တယ်၊ အနောက်ခံနိုင်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီမိန်းကလေးကို ငါ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာကလည်း မင်းတို့ နောက်ပြောင်ကြတဲ့ တွေ့ချင်နည်းမျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုကွ... ဘယ်လို...”

သက်ခိုင်သည် အေးဝင်း၏ အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ စကားလုံးစဉ်းစားဟန် ငြိမ်နေ၏။ အတန်ကြာမှ တည်ငြိမ်သောမျက်နှာ၊ တည်ငြိမ်သော လေသံနှင့် ဆိုသည်။

“ဒီမိန်းကလေးကို မြင်မြင်ချင်း ငါ့ရင်ဟာ လှုပ်ရှားခဲ့ရပါတယ်လို့ ငါ ဝန်ခံခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်ဆိုတာ မင်းတစ်ယောက်တော့ နားလည်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ် အေးဝင်း၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

အေးဝင်းသည် ခေတ္တဝိုင်သွားပြီးနောက် စဉ်းစဉ်းစားစား မျက်နှာထားပြောင်းသွား၍ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သက်ခိုင်ကသာ ဆက်ရှင်းပြသည်။

၂၅၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ငါဟာ ရဟန္တာ မဟုတ်ပါဘူး အေးဝင်း၊ ဆယ့်လေးနှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်ကစပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်.. နှစ်ယောက်.. သုံးယောက်ပေါ့ လေ၊ သူတို့ကြောင့် ငါ့ရင်ဟာ လှုပ်ရှားမိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒီလိုရင်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှု မျိုးဟာ ငါ့အတွက် မဆန်းလှတော့ပါဘူး၊ အခုတော့ ဆန်းတယ် သူငယ်ချင်း ရယ်...”

“ဘယ်လို ဆန်းလို့တုံး သူငယ်ချင်းရ”

“ဆန်းပုံရဲ့ ဆန်းနည်းကတော့ ဖောက်ပြားမှု မဟုတ်တာဘဲ သူငယ်ချင်း၊ သူ့ကို ငါ မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ တစ်ကြိမ်က တစ်လောကလုံးမှာ ငါ အမြတ်နိုးဆုံး... သံယောဇဉ်အကြီးဆုံး... ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ အချစ်ဆုံးမိန်းကလေး တစ်ဦးကို သွားအမှတ်ရမိပုံပေါ်တယ်၊ အမှတ်ရမိပုံပေါ်တယ်လို့သာ ငါ ပြောတယ်နော် အေးဝင်း၊ အမှတ်ရမိတယ်လို့ ငါ မပြောဘူး”

“အေးပါကွာ... မင်းက စကားအသုံးအနှုန်း သိပ်ရွေးတဲ့ကောင်ပဲ”

“ရွေးသင့်လို့ ရွေးရပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒါကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ငါ ဆက်ပြောပါရစေ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ အမှတ်ရမိပုံတင်ပါပဲ၊ အခုတော့ အမှတ်ရမိသလိုလိုပါပဲ အေးဝင်း၊ သူပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်၊ သူပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ငါ ဆုတောင်းနေတယ်”

“မင်း အခုပြောနေတဲ့ အဲဒီသူ ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“သူဟာ သူ ဖြစ်နေခဲ့ရင် သူ ဘယ်သူဆိုတာ မင်းကို ငါ အရင်ဆုံး ပြောပြပါ့မယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့သာ မင်း ငါ့ကို ကူညီပါ သူငယ်ချင်း”

အေးဝင်းသည် ရှိုက်၍ ရယ်လိုက်၏။

“အေးပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းက ပဟေဠိတွေ ဝှက်နေပေမယ့် ငါကတော့ ကတိပေးပါတယ်၊ မင်းကို ငါ ကူညီပါ့မယ်၊ ဒါထက် မင်းက သူ့ကို ဘယ်မှာ လျှောက်ရှာနေတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ အတန်းတက်ရင်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ပေါ့၊ ရှက်ရှက်နဲ့ ဝန်ခံ ရရင် အင်းယားရှေ့တောင် သုံး လေးညနေ သွားလျှောက်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘင်တန်ဘက်ကိုကော...”

“ငါ သူ့ကို တွေ့လိုက်တာက ရုက္ခဗေဒအဆောင် စကြိုအတိုင်း အင်းယားဘက် လျှောက်သွားတာလေကွ”

“အယ်(လ်)စီအာ(ရ်)ရှေ့မှာကော... မကြည့်မိဘူးလား”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သာရွေ့ဝယ်

၂၅၇

“အယ်(လ်)စီအာ(ရ်)ရှေ့မှာ ငါ မရပ်ရဲဘူး၊ ပြီးတော့ အင်းယားဘက် သွားကတည်းက နေ့ကျောင်းသူ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

အေးဝင်းသည် ဘာကို သဘောကျသွားသည် မသိ။ သူ့ရင်ဘတ် သူ ထု၍ အားရပါးရ ရယ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်ချင်လို့ပေါ့ သက်ခိုင်ရ၊ အံ့မာမင်း... အ ပါဘီလေး၊ မိန်းကလေး ကျောင်းဆောင်ဘက် လျှောက်သွားတိုင်း အဆောင်ကျောင်းသူလို့ တထစ်ချ မှတ်ထားလို့ မရဘူး၊ တချို့ နေ့ကျောင်းသူတွေက အဆောင်က သူငယ်ချင်း အခန်း လိုက်နေတယ်၊ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် အိမ်က လာကြိုတဲ့ကားနဲ့ ပြန်ကြ တယ်၊ ယုမောင်ရဲ့ ယုတောင် တစ်ခါတလေ ငါ့မွန်ရဲ့ အခန်းမှာ လာနေတတ် တယ်”

သက်ခိုင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းလည်း မသိတော့။

အေးဝင်းကသာ အကြံဉာဏ်ပေး၏။

“ဒီလို လုပ်ကြမယ်၊ ဒီညနေ ကလပ်(စ်)ဆင်းရင် အယ်(လ်)စီအာ(ရ်) ရှေ့က သွားစောင့်ကြည့်ကြမယ်၊ ငါ့သီဝရီမှန်ရင် မင်းရဲ့... အဲ... သူ့ကို တွေ့ရမှာပဲ”

သက်ခိုင်က သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သက်ခိုင်နှင့် အေးဝင်းသည် နေ့လယ်စာကို ကျောင်းဆောင် ပြန်စားရန် အချိန်မရကြ။ နံနက်ပိုင်း သင်တန်းများ ပြီးသောအခါ ဗဟိုကျောင်းဆောင်များ ဝင်းအတွင်းရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြ၏။ ညနေ ပိုင်း၌ မစွက်လင်းစဒေး၏ သတ္တဗေဒသင်တန်းကို တစ်ချိန် တက်ကြသည်။ ထိုနောက် ဓာတုဗေဒလက်တွေ့သင်တန်းသို့ ဆက်သွားကြသည်။ လက်တွေ့ သင်တန်း ပြီးသောအခါ အေးဝင်းသည် မွန်ကို ခဏသာ စကားပြောပြီး သူငယ်ချင်းကောင်း သစ္စာရှိသူ ပီသစွာ သက်ခိုင်နှင့်အတူ အယ်(လ်)စီအာ(ရ်) ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်သည် အယ်(လ်)စီအာ(ရ်)ရှေ့တည့်တည့်၌ မရပ်ကြ။ အယ်(လ်)စီအာ(ရ်)နှင့် နှစ်ခန်းကွာသော နေရာ၌သာ ရပ်နေကြ၏။

၂၅၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သူတို့ ရပ်နေရာ ရှေ့တည့်တည့်၌ ငွေရောင် စတူဒီဗေကာကွန်မင်ဒါ မျိုး ကားကြီးတစ်စီးက ကျောပေး ရပ်နေ၏။

ကျောင်းဆင်းချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသူအသီးသီးသည် ကြိုလာသော ကားများပေါ် တက်နေကြ၏။ သက်ခိုင်ရော၊ အေးဝင်းပါ၊ ကောင်းကောင်းသိသည့် ယုတို့၏ ဝူစလေကားကြီးပင် ထွက်သွား၏။ ထိုနောက် ကားတစ်စီးပြီး တစ်စီး ဆက်ထွက်၏။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင်ပင် နံ့သာရောင် ပိုးအင်္ကျီ၊ ပန်းနုရောင် ထဘီနှင့် ဝါဝင်းတင့်ရွန်းသော ကျောင်းသူတစ်ဦးသည် စတူဒီဗေကာကြီးဆီသို့ လျှောက်လာနေ၏။

သက်ခိုင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သက်ခိုင် တုန်လှုပ်သွားသည်ကို အေးဝင်းက သတိပြုမိ၏။

“သူလား... သူငယ်ချင်း”

“ဟုတ်တယ် အေးဝင်း၊ ဟိုနေ့က ငါ မြင်လိုက်ခဲ့ရတာကတော့ သူပဲ”

မိန်းမပျိုသည် ကားအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ ကားမောင်းသူက ကားတွင်းမှ ဆင်းပြီးနောက် တံခါးကို ဖွင့်ပေး၏။

မိန်းမပျိုနှင့် ကားမောင်းသူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောနေသေး၏။ မိန်းမပျို ကားတွင်း ဝင်သွားမှ ကားမောင်းသူသည် တံခါးကို ပိတ်ပေးပြီး ကားနောက်ဘက်မှ ပတ်ကာ ရှေ့ခန်းဆီသို့ သွား၏။

သက်ခိုင်သည် ကားမောင်းသူ၏ မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းတွေ့လိုက်ရ၏။

သက်ခိုင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်ယင်သွား၏။ အေးဝင်းက အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စွာနှင့် သက်ခိုင်ကို ကြည့်သည်။ သက်ခိုင်က ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်၏။ ထိုစဉ်တွင် မမျှော်လင့်သော အသံဆိုး အသံကြောင်များ ပေါ်လာ၏။

“တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်... ဒီမှာ လာဆင်ကြံ ကြံနေတာကိုး... မိပြီ”

သက်ခိုင်နှင့် အေးဝင်းတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ယုမောင်၊ မောင်ရှိန်နှင့် တင်မောင်စိုးတို့အား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသည်။

သက်ခိုင်က ဣန္ဒြေထိန်းလျက် မတုန်မလှုပ်နှင့် သူတို့အား ကြည့်နေသည်။

အေးဝင်းကသာ သူတို့အား ပြန်ဟောကံသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၅၉

“ခွေးကောင်တွေ... ဘယ်က ပေါ်လာကြတာလဲ”

တင်မောင်စိုးသည် သူ့အရပ်အမောင်း၊ သူ့ဗလနှင့် မလိုက်အောင် မျက်နှာလေး ငယ်ပြုပြီး အသံသေးလေးနှင့် ဆို၏။

“ဘယ်ကမှ... ပေါ်မလာပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော်များလည်း ကျွန်တော်များ အတန်းရှိလို့ လာတက်တာပါ။ ဘုရားစူးရစေရဲ့... အတန်းပြီး တော့ ယုမောင်မှာ အဖော်မရှိတာနဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသစွာ အဖော်လုပ်ရင်း အယ်(လ်)စီအာ(ရ်)ရှေ့တော့ ရောက်ခဲ့မိရိုး အမှန်ပါ။ အဲဒီကနေ ယုတို့ကားကြီး ထွက်သွားတာ... ငေး... ငေးကြည့်ရင်း... ဟေ့ကောင် မောင်ရှိန် ဆက် ပြောတော့လေကွာ”

မောင်ရှိန်သည် မည်သို့မျှ တည်၍မရသော သူ့မျက်နှာကို သဘာဝ အတိုင်း စပ်ဖြူလေးလုပ်၍ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီလို ငေး ငေး ငေး... ကြည့်.. ကြည့်.. ကြည့်ရင်းက မလွဲမရှောင်သာသမို့ ကျွန်တော်မျိုးကြီးရဲ့ မျက်စိနှစ်ကွင်းက အထူးအလင်းတွေ ရပြီး သက်ခိုင်ရဲ့ မင်းပဘာကို တွေ့လိုက်ရတယ်၊ အသားလေးလည်း ဝါ...လို့၊ မျက်တောင်ကလေးကလည်း ကော့... လို့၊ စတူဒီဗေကာကြီးပေါ် တက်သွား တာကလည်း ကြော့...လို့”

တင်မောင်စိုးကလည်း ဝင်၍-

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ... ကြော့လို့” ဟု ဆို၏။

အေးဝင်းက သက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထူးဆန်းစွာပင် သက်ခိုင် ၏ မျက်နှာသည် ပျော့ပျောင်းတည်ငြိမ်နေ၏။ စိတ်ဆိုးဟန်ကိုလည်း မပြ။ တုန်လှုပ်ဟန်ကိုလည်း မပြ။

စတူဒီဗေကာ ကားကြီးက စက်နှိုးပြီး ထွက်ရန် ပြင်နေသည်။ သို့ရာ တွင် တစ်ဖက်မှ အဆက်မပြတ် ထွက်လာသော ကားများကြောင့် မထွက်နိုင် သေးဘဲ ရပ်နေရ၏။

သက်ခိုင်သည် ချက်ချင်း လှုပ်ရှားလာ၏။ သူသည် သူငယ်ချင်းများ ဘက် လှည့်ကာ စိန်ခေါ်၏။

“ဟော... ဟိုမှာ ကားကြီး ထွက်တော့မယ်၊ အဲဒီကားကို ရပ်ပြီး ငါ သွားစကားပြောမယ်၊ ငါ မပြောရဲရင် မင်းတို့ ငါ့ကို ခိုင်းချင်တာခိုင်း၊ ငါ ပြောရဲရင် မင်းတို့လည်း ငါ တောင်းဆိုသမျှ ပေးရမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

၂၆၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မောင်ရှိန်၊ တင်မောင်စိုးနှင့် ယုမောင်တို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်ကြပြီး ပြိုင်တူပင် -

“စိန်လိုက်” ဟု အော်ကြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အေးဝင်း... မင်းက သက်သေနော်၊ ကဲ.. ငါ သွားပြီဟေ့”

သက်ခိုင်သည် ကားကြီးဆီသို့ ပြေးထွက်သွား၏။

သူငယ်ချင်းအားလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ တင်မောင်စိုးက စိုးရိမ်စွာ ပြော၏။

“ဟိုက်... ဒီကောင် တကယ် လုပ်တော့မယ်ကွ၊ တို့ကလည်း သူ့အကြောင်း သိရက်သားနဲ့ သွားစတာကိုး၊ ငါးပါးတွေတော့ မှောက်ကုန် တော့မယ်”

သူငယ်ချင်းအားလုံးသည် ပူပန်စွာနှင့် သက်ခိုင် သွားရာကို လှမ်း ကြည့်နေကြသည်။

ဘီးလိမ့်စ ကားကြီးဘေးသို့ နက်ခိုင်သည် အချိန်မီ ရောက်သွားသည်။

သက်ခိုင်သည် ရှေ့ခန်းပြတင်းပေါက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး ကားမောင်းသူ ကို မေတ္တာရပ်ခံ၏။

“ကျေးဇူးပြု၍ခင်ဗျာ... ကျွန်တော် မြို့ထဲ လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

ကားမောင်းသူသည် ဘရိတ်ကို နင်းလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ဒေါသနှင့် ဖြေ၏။

“ဟေ့... သူငယ်၊ လွန်လှချေလား၊ မင်းက ဘာမှတ်လို့ လိုက် နှောင့်ယှက်ရတာလဲ”

သက်ခိုင်ကမူ အေးချမ်းစွာ ဖြေသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးတို့ရဲ့ ကားကို ကျွန်တော် အလကားမစီးပါဘူး၊ ပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်”

သက်ခိုင်သည် သူ့အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ မတ်စတင်စတင် ထုတ်ယူပြ၏။

ကားမောင်းသူသည် မျက်လုံးပြူးသွားကာ သက်ခိုင်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။ ခဏ၌မူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ သက်ခိုင်က

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၆၁

ကားမောင်းသူ၏ လက်တွင်းသို့ မတ်စေ့ကို ထည့်ပေးပြီးလျှင် ကားနောက်တံခါးကို ဖွင့်၍ ကားတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ကားမောင်းသူနည်းတူ အံ့ဩလွန်း၍ ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်ဘဲ လဲ့လဲ့ရွန်းသော မျက်လုံးများနှင့်သာ သူ့ကို အံ့အားသင့်ကြည့်နေသည့် မိန်းမပျိုအား သက်ခိုင်က အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ပြော၏။

“မောင်ပါ... မမနွယ်၊ သက်ခိုင်ရယ်...ပါ၊ ဦးလေးကိုချစ်တိုးရေ မောင်းဗျာ... ပင်းချောင်းကို ရောက်အောင် မောင်းဗျာ”

စတုဒီဗေကာကားကြီးသည် ငြိမ့်ခနဲ တစ်ချက် အားယူလိုက်ပြီး ချောမွတ်ညင်သာစွာ ထွက်သွားလေတော့၏။

စကြီပေါ်၌ မောင်ရှိန်သည် သူ့မျက်လုံးများကို ပတ်ချာလည်ပြလိုက်ပြီး မျက်ဖြူဆိုက်ဟန် လုပ်လိုက်၏။ ယုမောင်က သူ့နဖူးသူ ပြန်ထုနေ၏။ တင်မောင်စိုး၏ နဂိုက ပြူးပြီးသား မျက်လုံးကြီးများမှာ ပိုပြူးထွက်နေ၏။

အေးဝင်းကသာ ဒိုင်လူကြီးလေသံနှင့် ပြော၏။

“ပွဲပြီးသွားပြီ၊ အရုံး အနိုင်လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ အားလုံး သတိ... စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ ပြန်ကြစို့ ရဲဘော်တို့”

အခန်း - ၁၉
»» ရွေးနှင့်အတူ ««

စတုဒီဗေကာကားကြီးပေါ်တွင်မူ အံ့ဩစိတ် ပြေသွားသော မလေးနွယ်က ပြုံးရွှင်ကြည်လင်စွာနှင့် ဆို၏။

“မောင်... သိပ်ဆိုးတယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်ရဲတာပဲ၊ ပထမတော့ မမနွယ် လန့်သွားတယ်... သိလား”

သက်ခိုင်က ရယ်ရင်း တောင်းပန်သည်။

“ဟုတ်တယ်... မောင် လုပ်ပုံက နည်းနည်းလွန်သွားတယ်၊ အစက တော့ ဒီလိုလုပ်မယ်လို့ စိတ်မကူးမိပါဘူး၊ နောက်မှ ရုတ်တရက် အကြံရလို့”

“မမနွယ်မှန်း မောင် ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

သက်ခိုင်၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ် တည်သွားပြီး ခပ်လေးလေး ဖြေ၏။

“မမနွယ်ကို မောင် တွေ့လိုက်မိဖူးတာကိုး”

မလေးနွယ်ကလည်း စဉ်းစားသယောင် တွေ့တွေ့လေး ဖြစ်သွား၏။ ခဏကြာမှ ပြောသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၆၃

“မောင့်ကိုလည်း မမနွယ် တွေ့လိုက်မိဖူးတယ်၊ နေပါဦး... ဘယ် နေရာမှာပါလိမ့်”

“ဘိုင်အိုဗလော့ခ်(ပါဏဗေဒအဆောင်ကြီး) အပေါ်ဆုံးထပ် ထောင့်ချိုး မှာပါ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ မမနွယ်ကို မောင် အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေ မိခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်... မမနွယ်လည်း မောင့်ကို ပြန်ကြည့်မိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်က သိပ်လည်းထွားနေတယ်၊ အသားကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကလို မညှိဘဲ ဖြူပြီး လူကလည်း ချောနေတယ် မဟုတ်လား၊ မမနွယ် ဘယ်မှတ်မိမလဲ”

“မမနွယ်ကိုလည်း မောင် မမှတ်မိပါဘူး၊ မမနွယ်ကလည်း သိပ်လှ နေတာပါပဲ မမနွယ်”

သက်ခိုင်က ချီးမွမ်းသည်ကို မလေးနွယ်က ပြုံးပြုံးလေးပင် လက်ခံယူ ပြီး အေးချမ်းစွာ ဆက်မေး၏။

“မမနွယ်ကို မမှတ်မိဘူးဆိုပြီး... အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

မလေးနွယ်က လွယ်လွယ်လေး မေးသော်လည်း သက်ခိုင်မှာမူ အဖြေရခက်သွားသည်။ နောက်ဆုံး၌မူ ရိုးသားစွာပင် အမှန်ကို ဖြေသည်။

“လုံးလုံးကြီး မမှတ်မိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မှတ်မိသလိုလိုလည်း ရှိတယ်၊ မောင့်ရင်ထဲမှာလည်း မကျေမချမ်းနဲ့ တစ်မျိုး ဖြစ်နေခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း တစ်ချိန်လုံး မမနွယ်ကို မောင် လိုက်ရှာနေခဲ့မိတယ်”

“အို... မမနွယ်ကို မောင်က တစ်ချိန်လုံး လိုက်ရှာနေခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ် မမနွယ်၊ မမနွယ်က မယုံဘူးလား”

မလေးနွယ်က မျက်တောင်ကျောကြီးများကို ပင့်ကာ သူ့ကို မော့ကြည့် ၏။ သူ့မျက်နှာ၌ ကြုတ်ထားသော မျက်မှောင်ကို ထုံးစံအတိုင်း တွေ့ရ၏။

မလေးနွယ်က အသံလေးများ ထွက်အောင် ရယ်သည်။

“ကြည့်စမ်း... အခုအထိ ဒီမျက်မှောင်က ကြုတ်တုန်းပဲလား၊ ဟိုနေ့က မမနွယ်ကို အဲဒီလို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြလိုက်ပါလား၊ မမနွယ် တစ်ခါတည်း မှတ်မိသွားမှာပေါ့”

သက်ခိုင်သည် မျက်မှောင်ကို လျှော့ချလိုက်ပြီး မလေးနွယ်နှင့်အတူ ရယ်၏။

၂၆၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“အင်းလေ... ဆက်ဦး မောင်၊ အခု မမနွယ်ကို မောင် ဘယ့်နွယ် သိသွားသလဲ”

“အဲဒီနေ့က မမနွယ်က အင်းယားကျောင်းဆောင်ဘက် လျှောက် သွားတာ တွေ့လို့ အဆောင်ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပဲ ထင်ပြီး အဆောင်ဘက် မှာသာ ရှာကြည့်ခဲ့မိတယ်၊ ဒီနေ့မှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အကြံပေးလို့ အယ်(လ်)စီအာ(ရ်)နားက လာကြည့်နေတာ”

“အဲဒါနဲ့... မမနွယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် သိသွားသလဲ”

“ဦးလေးကိုချစ်တိုးကိုပါ မြင်လို့ပါ မမနွယ်၊ ဦးလေးကိုချစ်တိုးကိုပါ မြင်တော့ မမနွယ်မှန်း မောင် သေချာသွားတာပေါ့”

ယခုအချိန်အထိ စကားဝင်မပြောသေးဘဲ ကားကိုသာ ဂရုတစိုက် မောင်းလာသော ဦးချစ်တိုးက ဆိုသည်။

“ပြောလာလိုက်ကြတာ ကြာပြီ၊ အခုမှပဲ ငါ့အကြောင်း ပါတော့ တယ်၊ ထားပါတော့လေ... တစ်ယောက်ကလည်း ချောနေလို့တဲ့၊ တစ်ယောက် ကလည်း လှနေလို့တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မမှတ်မိကြဘူးတဲ့၊ ငါ့ကိုတော့ မှတ်မိတယ် ဆိုတော့ ငါကတော့ အရပ်ဆိုးမြဲ ဆိုးနေလို့ပေါ့.. ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးကိုချစ်တိုးရာ၊ ဦးလေးကိုချစ်တိုးက အရင် တုန်းကလည်း အရပ်ဆိုးပါဘူး၊ အခုလည်း အရင်တုန်းကအတိုင်း ငယ်ရုပ် မပျောက်ဘဲ နုနေ... ပျိုနေ... ချောနေသေးလို့ ကျွန်တော်က မှတ်မိတာပေါ့”

“အင်း... ကျေနပ်လိုက်ရပြန်ပြီပေါ့ သက်ခိုင်ရာ၊ မင်းကတော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ငါ့ကို နိုင်လာခဲ့တဲ့ ရွှေမင်းသားလေးကိုး”

သုံးဦးလုံးသည် ရယ်မောမိကြ၏။

ကားသည် ပြည်လမ်းအတိုင်း မောင်းနေရာ ပြည်ကျောင်းဆောင်အနီး သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါမှ သတိရပြီး သက်ခိုင်က ဆို၏။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုး... ပြည်ကျောင်းဆောင်ဂိတ်မှာ ရပ်ပေးပါ”

မလေးနွယ်သည် မျက်လုံးလေး ပြူးကာ သက်ခိုင်ကို ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ... မောင်က မမနွယ်တို့အိမ်အထိ မလိုက်ဘူးလား”

“ရေနံချောင်းတုန်းကလည်း မောင် မမနွယ်တို့အိမ်အထိ လိုက်ဖူးလို့ လား၊ ဒီလိုပဲ လမ်းမှာ ဆင်းတာပဲ မဟုတ်လား မမနွယ်”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၆၅

မလေးနွယ်၏ မျက်နှာလေးသည် အနည်းငယ် ညှိုးသွားပြီး ဝမ်းနည်းဟန်နှင့် ဆို၏။

“မောင်က အခုအထိ မမနွယ်တို့ အိမ်သားတွေကို မုန်းတုန်းပဲလား... ဟုတ်လား”

“မမုန်းပါဘူး မမနွယ်၊ မမနွယ် မေမေ့ကိုရော... မမနွယ် ဖေဖေကိုပါ မောင် ချစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် အိမ်လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ မောင့်ကို တွေ့ရရင် ဖေဖေရော မေမေပါ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ၊ ပြီးတော့ အိမ်မှာလည်း မောင် မုန်းတဲ့ အန်တီ မရှိပါဘူး”

သက်နိုင် မဖြေနိုင်ဘဲ ရှိသောအခါ နွယ်က ဦးချစ်တိုးကို ဆက်အမိန့်ပေးသည်။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုး... မရပ်နဲ့၊ အိမ်ထိအောင် ဆက်မောင်း”

“ကောင်းပါပြီ ရွှေမင်းသမီးလေးရယ်၊ အမိန့်အတိုင်းပါပဲ”

ကားသည် ဆက်မောင်းလာခဲ့၍ ဟံသာဝတီအတိုင်း ရောက်သော် ဦးပိစာရလမ်းအတိုင်း အနည်းငယ် ဆက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဝင်ဒါမိယာဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။

လမ်းကဦးအတိုင်း အတန်ငယ် မောင်းလာခဲ့ပြန်ပြီး အဝ၌ “ဦးထင်ကျော် - တရားလွတ်တော် - တရားဝန်ကြီး” ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသော ခြံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ တိုက်ကြီးတစ်ခု၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ ရပ်လိုက်၏။

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးကြသောအခါ မလေးနွယ်က-

“လာ... မောင်”

ဟု ခေါ်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ရှေ့ဆောင်ဝင်သည်။ ဦးချစ်တိုးကမူ ကားကို ဝိုဒေါင်ဆီသို့ မောင်းယူသွား၏။

ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် သက်နိုင်ကို မလေးနွယ်က ထိုင်ခိုင်း၏။ ပြီးမှ ဆိုသည်။

“မမနွယ် အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏလေးနော်... အခု ဆင်းလာခဲ့မယ်”

မလေးနွယ်သည် ညင်သာပေါ့ပါးစွာနှင့် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား၏။

သက်နိုင်သည် စားပွဲတိုင်းပုပေါ်၌ အဆင်သင့် တွေ့ရသော ငွေဘူးတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူမီးညှို့ ဖွာရှိုက်ရင်း အခန်းကို လှေလာကြည့်မိ၏။

၂၆၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကြမ်းပြင်၌ အမွှေးပွသော ကော်စောကြမ်း ညှိဝါရောင်ကို ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထား၏။ အခန်း၏ နံရံများ၏ အရောင်က အဝါဖျော့ဖျော့သာ ဖြစ်၏။ တံခါးမကြီးများနှင့် ပြတင်းများမှ ခန်းဆီးတို့၏ အရောင်ကား မတောက်ပလွန်း လှသော အေးမြသည့် အပြာနုနု ဖြစ်လေ၏။

အခန်းထောင့်များရှိ ခုံနိမ့်များပေါ်၌ လက်ဆတ်ဖွဲ့ထွားသော နှင်းဆီပန်း များ စိုက်ထားသည့် ရွှေရောင် ကြွေပန်းအိုးများ ရှိနေ၏။

အခန်းတစ်ခုလုံး၏ ကျက်သရေဆောင်ကား မဟူရာရောင် ဖိတ်ဖိတ်လှ ပြောင်နေသော ဂရင်း(ဒ်)ပီယာနိုကြီး ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် သက်ခိုင်၏စိတ် ကို အကျေနပ်စေဆုံးကား နံရံတစ်ဖက်၏ ဗဟိုထိပ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းကာ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းဖော် ဓာတ်ပုံကြီးသာတည်း။

ဤသို့ သက်ခိုင် လေ့လာကြည့်နေခိုက် ဖြူစင်သော အသွေးအမွှေး၊ သန့်စင်သော အဝတ်အစားများနှင့် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ငွေလင်ပန်းတစ်ခုကို ကိုင်ရင်း ခြေသံမကြားစေရဘဲ ဝင်ရောက်လာ၏။

မိန်းကလေးသည် သက်ခိုင်၏အနီးရှိ ခုံပေါ်တွင် ငွေလင်ပန်းကို ချလိုက်၏။ ငွေလင်ပန်းအတွင်း၌ အဖျော်ရည် ထည့်ထားသော ဖန်ခွက် နှစ်ခွက် ပါသည်။

မိန်းကလေးသည် သက်ခိုင်ကို တစ်ချက်သာ မျက်လုံးများ လှန်ကြည့် ပြီး ယဉ်ကျေးစွာ ဆိုသည်။

“သံပရာဖျော်ရည် သုံးဆောင်ပါရှင်၊ မမနွယ် အခုပဲ ဆင်းလာပါ လိမ့်မယ်”

သက်ခိုင်က ဦးညွတ်ကာ မိန်းကလေးကို တုံ့ပြန်သည်။ မိန်းကလေးက ဝင်လာခဲ့သည့်အတိုင်း ခြေသံမပေါ်ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွား၏။

သက်ခိုင်သည် သံပရာရည် မသောက်သေးဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဆက် စောင့်နေ၏။

မကြာမီပင် လှေကားမှ မလေးနွယ် ဆင်းလာ၏။ မလေးနွယ်တင်မက မလေးနွယ်၏ မိခင် ဒေါ်အေးသန့်ပါ ဆင်းလာ၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၆၇

မလေးနွယ်သည် ပေါ်ပလင်အင်္ကျီဖြူ လက်တို၊ အပြာနုခံတွင် အနက် ရောင် ပွင့်သွေးသေးများ ရိုက်ထားသည့် တိုဘရက်ကိုးထဘီတို့ကို ပြောင်းလဲ ဝတ်ငင်ထား၏။

သက်ခိုင်က ဒေါ်အေးသန့်ကို ရိုသေသောအားဖြင့် နေရာမှ ထရပ်၏။ ဒေါ်အေးသန့်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာ၌ ဝင်ထိုင်မှ သက်ခိုင်က သူ့နေရာတွင် သူ ပြန်ထိုင်၏။ မလေးနွယ်က သက်ခိုင် ထိုင်နေသော နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ဒေါ်အေးသန့်သည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် အမူအရာ အေးငြိမ်၍ ရုပ်ရည်သန့်ရှင်းသည်။

ရွှေတောင်လုံချည်အစိမ်းရင့်၊ သတ္တလတ် အပေါ်အင်္ကျီ အညိုရောင်တို့ ကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသည့် သက်ခိုင်ကို ပြုံးပြုံးအေးအေး ကြည့်ပြီး တိုးညင်း ပျော့ပျောင်းစွာ ဆိုသည်။

“နွယ်က မောင်သက်ခိုင်လို့ ပြောထားနှင့်လို့သာ ဒေါ်ဒေါ်က သိတာ၊ နို့ဖို့ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ ကြည့်ပြန်တော့လည်း လူကလေးမျက်နှာက နွယ်နဲ့လည်း ဆင်တူပဲ၊ သက်သက်နဲ့လည်း တူတူပဲ၊ လူကလေးက ထွားတော့ နွယ်က ညီမ၊ လူကလေးက အစ်ကို ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ နော်... မဟုတ်ဘူးလား သမီးရယ်”

နွယ်နှင့် သက်ခိုင်က ပြုံးရုံ ပြုံးနေကြ၏။

“ဪ... လူကလေး၊ မင့်အမေ သက်သက်ကော ဘယ်မှာလဲ”

“ပြည်မှာပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ပြည်ဆံတော်ဈေးမှာ ထမင်းဆိုင် ဖွင့်ထား ပါတယ်”

“နို့... လူလေး ဖေဖေကကော”

သက်ခိုင်၏ မျက်နှာသည် မသိမသာ ညိုသွား၏။

“ဖေဖေ မရှိတော့ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

မလေးနွယ်သည် ပါးစပ်ကလေး ဟကာ သက်ခိုင်ကို ကြည့်၏။ ဒေါ်အေးသန့်မှာလည်း အံ့အားသင့်စွာ သက်ခိုင်ကို ကြည့်သည်။ သက်ခိုင်က သာ တည်ငြိမ်စွာ ဆက်ပြောပြ၏။

“ဖေဖေက ဘီအိုင်အေ(ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်)မှာ ဗိုလ်အဖြစ် နဲ့ အမှုထမ်းခဲ့တယ်၊ ဂျပန်တော်လှန်ရေးမှာ ဗိုလ်မှူးလေးဘဝနဲ့ စစ်တောင်းမှာ ကျသွားခဲ့တယ်”

၂၆၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်သည် ဤမျှသာ ပြောပြီး နံရံထက်မှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့်နေ၏။

သုံးဦးလုံး စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ငိုနေကြ၏။

မလေးနွယ်က အရင်လှုပ်ရှားလာပြီး-

“မောင်... သံပရာဖျော်ရည် သောက်လေ... ရော့”

မလေးနွယ် ကမ်းပေးသော သံပရာဖျော်ရည်ခွက်ကို သက်ခိုင်က လှမ်းယူလိုက်၏။ ကျွန်တစ်ခွက်ကို ယူကာ မလေးနွယ်ကလည်း သောက်သည်။

သက်ခိုင်သည် မျက်နှာကို ပြုံးပစ်လိုက်ပြီး စကားလှီးလွဲ၍ မေး၏။

“အဲဒီ ပီယာနိုကြီး ဘယ်သူ တီးသလဲ မမနွယ်”

“မမနွယ် တီးတာပေါ့၊ မောင်ကော ပီယာနို မတီးတတ်ဘူးလား”

ထိန်းလျက်ကြားမှ သက်ခိုင်သည် ပြုံးမိသွား၏။

“ငယ်ငယ်တုန်းက စက်ဘီးမစီးတတ်တဲ့ မောင်က ကြီးတော့လည်း ဘယ်ပီယာနို တီးတတ်ပါ့မလဲ မမနွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင် တယောတော့ တီးတတ်ပါတယ်”

နွယ်နှင့် သက်ခိုင်သည် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်ကာ ငြိမ်နေကြ၏။

ဒေါ်အေးသန့်က နေရာမှထသည်။

“လူကလေးနဲ့ နွယ် ဆက်စကားပြောနေကြဦးပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ် မီးဖိုထဲ ဝင်စီမံလိုက်ဦးမယ်၊ ဪ... လူကလေးရေ... ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ရမယ် နော်... ဟုတ်လား”

သက်ခိုင်က မလေးနွယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မလေးနွယ်က တမင်ဟန်လုပ်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နှုတ်ခမ်းစုပြထား၏။

သက်ခိုင်သည် ပြုံးလိုက်ပြီး ဒေါ်အေးသန့်ဘက် လှည့်ကြည့်၍ ဖြေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်... ကျွန်တော် ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါ့မယ်”

ဒေါ်အေးသန့် ထွက်သွား၍ နှစ်ဦးတည်း ကျန်သောအခါ မလေးနွယ်က မေးသည်။

“မောင် ပီယာနို နားထောင်မလား၊ မမနွယ် တီးပြမယ်”

သက်ခိုင်က ခေါင်းခါပြ၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၆၉

“တစ်နေ့ကျမှ တီးပြပါ မမနွယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ မောင်လည်း မောင့်တယောက်ကို ယူလာခဲ့မယ်၊ အခုနေတော့ မမနွယ်ကို မောင် ဒန်းလွဲပေး ချင်တယ်၊ ခက်တာက ရန်ကုန်ဟာ ပင်းချောင်း မဟုတ်တော့ ဒန်းလည်း ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

မလေးနွယ်သည် နေရာမှ မြူးရွင်စွာ ခုန်ထလိုက်၏။

“မောင့်စကားအတိုင်းပဲနော်... မောင် တကယ် ဒန်းလွဲပေးဦးမလား၊ လာခဲ့ လာခဲ့... ခြံထဲမှာ ဒန်းရှိတယ်”

မလေးနွယ်က အိမ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်သွား၏။ သက်ခိုင်ကလည်း ပြေးလိုက်သွား၏။

ခြံအတွင်း၌ အမှန်ပင် ဒန်းတစ်ခု ရှိနေ၏။ သံတိုင်နှင့် သံတန်းတွင် သံချိန်းကြိုးတပ်၍ ဆင်ထားသောဒန်း ဖြစ်၏။

ဒန်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ သက်ခိုင်က မေး၏။

“မမနွယ်တို့ အိမ်မှာ ကလေးရှိလို့ ဒီဒန်း ထားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အရင် ဒီအိမ်မှာ နေတဲ့ တရားဝန်ကြီးက ကလေးတွေ ရှိလို့ လုပ်ထားခဲ့တာ”

မလေးနွယ်သည် ဒန်းပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ပြီး ပြုံးပြုံးကလေး လှမ်း ကြည့်၏။

သက်ခိုင်သည် ခေတ္တတွေနေပြီးနောက် ရယ်မောကာ ဒန်းကို လွှဲပေး၏။

သက်ခိုင်က သူ့အရွယ်ဝုခိုကို မေ့သွား၏။ မလေးနွယ်ကလည်း ထိုနည်းအတူ ရှိမည်။

ဒန်းကို လွှဲပေးသူက လွှဲပေးနေသည်။ စီးသူကလည်း စီးနေ၏။

ကိုယ့်ကိစ္စ၌ကိုယ် အာရုံဝင်စားနေသည် ဖြစ်ကြလေသောကြောင့် ခြံတွင်းသို့ ကောင်ဆယ်(လ်)အမျိုးအစား ကားတစ်စီး ဝင်လာသည်ကို သတိ မမူမိကြ။

ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်၌ ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ဦးထင်ကျော် နှင့်အတူ အသက်အစိတ်ခန့် လူရွယ်တစ်ဦး ဆင်းလာကြ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ဒန်းပေါ်မှ မလေးနွယ်နှင့် ဒန်းကို လွှဲပေးနေသော သက်ခိုင်တို့အား မြင်လိုက်ရသောကြောင့် မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ မျက်နှာကြီး အိုသွား၏။ သို့ရာတွင် အချိန်မီပင် ဒေါ်အေးသန့် ထွက်လာ၏။

၂၇၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“မအေးသန့်... နွယ်ကို ဒန်းလွဲပေးနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဪ... ရှင့်တူလေ... သက်သက်သား မောင်သက်ခိုင်ရယ်”

ဦးထင်ကျော်၏ မျက်နှာသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲ သွား၏။ နောက်ဆုံး၌မူ ပြုံးရွှင်ပြီး မေး၏။

“ငါ့တူ သက်ခိုင်... ဟုတ်လား မအေးသန့်၊ သူက ဘယ်က ရောက် လာတာလဲ”

“နွယ်က ပြောတော့ သူလည်း ကောလိပ်ရောက်နေသတဲ့ရှင့်၊ အခု ညနေ နွယ်နဲ့ ပါလာတာပဲ”

ဦးထင်ကျော်က နွယ်တို့ထံ သွားမည်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ဒေါ်အေးသန့်က တားလိုက်၏။

“နေဦး... နွယ်တို့အဖေ၊ အခု လူကလေး သက်ခိုင်ရဲ့အဖေ မရှိတော့ ဘူးတဲ့”

“ဘာ... စိုးခိုင် မရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ရှင့်၊ လူကလေး ခုနက်က ပြောသွားတယ်၊ ကိုစိုးခိုင်ဟာ ဂျပန်တော်လှန်ရေးတုန်းက စစ်တောင်းမှာ ကျသွားရရှာသတဲ့”

ဦးထင်ကျော်သည် ခေတ္တငိုင်းသွား၏။ ထိုနောက် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကို လှမ်းပစ်သောအပြုံးကို ပြုံး၍ဆို၏။

“လာဟော့... မောင်ဘမြိုင်၊ ဟိုဥစ္စာ ငါ့တူအရင်းပဲ၊ သွားနှုတ်ဆက် ကြရအောင်”

မောင်ဘမြိုင်ဟု အခေါ်ခံရသော လူရွယ်သည် ဦးထင်ကျော်၏နောက်မှ ရိုသေစွာ ကပ်လိုက်လာ၏။

ဦးထင်ကျော်တို့ကို လှမ်းမြင်သောကြောင့် သက်ခိုင်က ဒန်းကို အရှိန်လျှော့ပေး၏။ ဦးထင်ကျော်တို့ ရောက်လာချိန်၌ ဒန်းက ရပ်သွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် မလေးနွယ်က ဒန်းပေါ်မှမဆင်း။ သက်ခိုင်ကသာ ဒန်းကြီးတစ်ဖက် ကို ကိုင်ရင်း သူ့ဦးကြီးကို ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ ပြန်ကြည့်နေ၏။

ဦးထင်ကျော်က သက်ခိုင်၏အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး မေးသည်။

“သက်သက် သား ငါ့တူ သက်ခိုင်လားဟေ့”

သက်ခိုင်က နှုတ်နှင့်မဖြေ။ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြ၏။

ဦးထင်ကျော်က သက်ခိုင်ကို ကိုဘမြိုင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၇၁

“မောင်သက်ခိုင်... သူက မောင်ဘမြိုင်၊ ဝတ်လုံဘွဲ့ ရပြီးပြီ၊ မိဘ ဘိုးဘွားများက တို့ ရေနံချောင်းအဆက်ထဲကပဲ၊ သူကတော့ ဦးရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောတူ မောင်သက်ခိုင်ပဲ မောင်ဘမြိုင်”

သက်ခိုင်နှင့် ကိုဘမြိုင်တို့သည် ယဉ်ကျေးမှုအရ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက် ကြ၏။

ကိုဘမြိုင်သည် သက်ခိုင်ထက် အရပ်အနည်းငယ် နိမ့်သော်လည်း မွန်ရည်ခွဲညားသော ဥပမိရုပ် ရှိ၏။ စိတ်ရင်းသဘောထား ဖြူစင်ကောင်းမွန်သော အသွင်ကိုလည်း ဆောင်၏။ သူသည် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အထူး အားမထုတ်ရသော ခင်မင်မှုပြုသည့် လေသံနှင့် မေး၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုသက်ခိုင်၊ တက္ကသိုလ်မှာ ဘာ ဘာသာတဲ့ ယူပါသလဲ”

“ပါဏဗေဒဘာသာတဲ့ ယူပါတယ်”

“အိုး... ဆရာဝန်ဘက် လိုက်မလို့ကိုး၊ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်း တာပဲ၊ နွယ်ကိုတောင် အဲဒီဘက်လိုက်ဖို့ ဦးနဲ့ ကျွန်တော်တို့က တိုက်တွန်းတာ၊ မရဘူး၊ အီကော်နောမစ်(စ်) ယူတယ်”

“ဘိုင်အို ဘယ်ယူရဲမလဲ အစ်ကိုဘမြိုင်ရ၊ နွယ်က သွေးမြင်ရင် သိပ်ကြောက်တယ်၊ အကောင်ပလောင်လည်း မကိုင်ပုံပါဘူး၊ မောင်ကတော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိပ်သတ္တိကောင်းတာ”

မလေးနွယ်က သက်ခိုင်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြ၏။ သက်ခိုင်ကလည်း ဖြေစရာမရှိသဖြင့် ပြုံး၍သာ နေရ၏။

“ကဲ... မင်းတို့မောင်နှမ ခြံထဲမှာ နေချင် နေခဲ့ကြဦး၊ ဦးကြီးတော့ မောင်ဘမြိုင်နဲ့ စကားပြောစရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ လာဟေ့ မောင်ဘမြိုင်”

ကိုဘမြိုင်သည် သက်ခိုင်အား ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်ပြီး ဦးထင်ကျော် နောက် လိုက်သွား၏။

နှစ်ဦးချင်း ကျန်ရစ်သောအခါ သက်ခိုင်က မေးသည်။

“မမနွယ်... မောင် ဒန်းလွဲပေးရဦးမလား”

ဦးထင်ကျော်နှင့် ကိုဘမြိုင် ထွက်သွားရာ ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေဟန်ရှိရာမှ မလေးနွယ်က သက်ခိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

၂၇၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဟင့်အင်း... တော်ပြီ၊ မောင် ညောင်းနေပါဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမနွယ်တို့ ထိုင်စကားပြောကြရအောင်”

မလေးနွယ်က ဒန်းပေါ်မှာတင် ဆက်ထိုင်နေ၏။ သက်ခိုင်က အနီးရှိ ခုံတန်းရှည်ကြီးတစ်ခုထက် ထိုင်လိုက်၏။

မိုး၏ညနေသည် တိမ်တောက်သဖြင့် လှပနေ၏။ ခြံတွင်းရှိ လေသည် လည်း အေးမြသန့်ရှင်း မွှေးကြိုင်နေ၏။

မလေးနွယ်က ရုတ်တရက် မေးသည်။

“မောင် ပင်းချောင်းကို မအောက်မေ့ဘူးလား”

“အောက်မေ့တယ်ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင် ခဏခဏ တော့ သတိရမိတယ် မမနွယ်”

“မမနွယ်တော့ သိပ်အောက်မေ့တာပဲ၊ ရန်ကုန် အထူးသဖြင့် ဟောဒီ ဝင်ဒါမီယာထဲ နေရတာ စိတ်သိပ်ကျဉ်းကျပ်တာပဲ၊ မလွတ်လပ်ဘူး”

သက်ခိုင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သွားသတိရ၍ ပြုံးမိ၏။

“မောင် ဘာပြုံးတာလဲ”

သက်ခိုင် သတိရမိသည်ကား ငယ်စဉ်က ပင်းချောင်းတွင် မလေးနွယ် ပြောခဲ့ဖူးသောစကား ဖြစ်၏။ ပုပ္ပားတောကြီး တောင်ကြီးတို့နှင့်စပ်ကာ ပြောခဲ့သော အာဒံနှင့်ဧဝတို့အကြောင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်ကမူ အဓိပ္ပာယ် ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါက်သည်ကို သတိမထားမိဘဲ ပြောချင်ရာ ပြောခဲ့ကြ၏။ ယခု အသက် အရွယ်များ၌မူ ပြောချင်သည်ကို စွတ်ပြော၍ မရတော့။

ဤသို့ ဆင်ခြင်မိသောကြောင့် သက်ခိုင်သည် မုသားဆို၏။

“မောင် ပြီးတာက မမနွယ် ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ၊ မလွတ်လပ်ဘူး ဆိုလို့လေ၊ ကလေးတွေ မဟုတ်ဘဲ လူကြီးတွေ ဖြစ်လာတော့ နေရာတကာ ဘယ်လွတ်လပ်တော့မလဲ၊ အမှန်ကတော့ မလွတ်လပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ထိန်းသိမ်းရတာလို့ပဲ ခေါ်ရမှာပဲ”

မလေးနွယ်က ရယ်သည်။

“မောင်က လူကြီးဆန်ဆန်သာ ဝတ်သလား၊ အောက်မေ့တယ်၊ လူကြီးဆန်ဆန်လည်း စကားပြောတာပဲကိုး”

သက်ခိုင်က သူ့အဝတ်အစားကို သူ ပြန်ငုံကြည့်သည်။ လုံချည်အစိမ်း ရင့်နှင့် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ အညိုသည် လူကြီးဆန်သော အဝတ်မှန်း သူ သိသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၇၃

လုံချည်အနီနှင့် တိုက်ပုံအနက်သည်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ဖြစ်ကြောင်းကို လည်း သိသည်။

“မောင့်အဝတ်အစားတွေက လူကြီးဆန်နေသလား၊ ဆန်မှာပေါ့ မမနွယ်၊ အစက အဲဒါတွေဟာ ဦးလေးစိုးမြိုင်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေ၊ မောင် ကောလိပ်မှာ ဝတ်ဖို့ ဦးလေးစိုးမြိုင်က ပေးလိုက်တာ”

မလေးနွယ် အရယ်ရပ်သွား၏။ ထိုနောက် တိုးတိုးညင်သာ မေး၏။

“မောင့်ဦးလေးစိုးမြိုင်က အခု ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ကျောင်းဆရာပါပဲ မမနွယ်”

“မောင့်ကို ကောလိပ်တက်ဖို့ ဦးလေးစိုးမြိုင်ကပဲ ထောက်ပံ့သလား... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမနွယ်၊ ပြီးတော့ မေမေ ထမင်းဆိုင်ကလည်း ဝင်ငွေ အသင့်အတင့် ရှိပါတယ်၊ မောင့်မှာ လုံလောက်ပါတယ်”

မလေးနွယ်က သက်ခိုင်ကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်၏။ ငယ်စဉ်က သူတို့ သားအမိထံ မိမိ ငွေများ သွားပေးတိုင်း လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်ကြသည်ကို သတိရမိ၏။ ယခုလည်း သက်ခိုင်က ‘မောင့်မှာ လုံလောက်ပါတယ်’ ဟူသော စကားနှင့် ပိတ်ပြောထား၏။ သို့ရာတွင် လုံလောက်သည် ဆိုသူက ဦးလေး၏ အင်အားတိုင်းများကို ဝတ်ထားသည်။ ဒန်းလွဲပေးစဉ်တုန်းက အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ ရင်ဖုံး လန်သွားတိုင်း မြင်ရသည့် ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်၌ ချိတ်ထားသော ဖောင်တိန်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးသားအများ သုံးစွဲလေ့ရှိသည့် အကောင်းစား ပတ်ကားဖောင်တိန် မဟုတ်မှန်း မလေးနွယ် သတိပြုမိခဲ့သည်။ ကျောင်းသား တိုင်းလိုလို မရှိ မဖြစ်သည့်ပစ္စည်းအဖြစ် ဆင်သော လက်ပတ်မှာရီကိုပင် သူ့လက်၌ မမြင်။ သည်ကြားထဲက ‘မောင့်မှာ လုံလောက်ပါတယ်’ ဟု သူက ဆိုခဲ့သေးသည်။

မလေးနွယ်က စူးစမ်းစွာနှင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်သောကြောင့် သက်ခိုင်က မေး၏။

“မမနွယ်က မောင့်ကို ဘာစိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ... မောင့်ကို သဘောကျလို့ပါ၊ စင်စစ်တော့ မောင် ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးဘူး၊ အားလုံး ရှေးတုန်းကအတိုင်းပဲ”

မလေးနွယ် ဘာဆိုလိုကြောင်း သက်ခိုင် နားလည်သည်။ နားလည် သောကြောင့်လည်း စကားကို ပိတ်ပြောပြန်သည်။

“မမနွယ်လည်း ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး၊ အားလုံး ရှေးတုန်းက အတိုင်းပဲ၊ ပြောင်းလဲခြင်းဟာ သဘာဝလို့ ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတလေတော့လည်း မောင် ထင်တယ်၊ တချို့ကိစ္စတွေမှာ အားလုံးဟာ ရှေးတုန်းကအတိုင်း ရှေး နည်းအတူ ဖြစ်နေတာဟာ ကောင်းသလိုလိုပဲ၊ အဲဒါကတော့ မောင့်အထင်လေ၊ မှားမလား... မှန်မလားတော့ မသိဘူး”

စကားအဆုံး၌ သက်ခိုင်က ရယ်သည်။ ပင့်သက်ရွိုက်မိသူကား မလေးနွယ်သာလျှင် ဖြစ်၏။

ထိုည... ညစာကို သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်တို့၏အိမ်၌ စားသည်။ သက်ခိုင်သာမက ကိုဘမြိုင်လည်း စားသည်။

လူတစ်ကိုယ်၌ အားနည်းချက်တစ်ခုစီ ရှိမြဲ ဖြစ်၏။ သက်ခိုင်၏ အားနည်းချက်တစ်ခုမှာ လူစိမ်းသူစိမ်းများနှင့်အတူ ထမင်းမစားရခြင်းပင် ဖြစ် သည်။ ဘတ္တလာ၊ စားပွဲထိုးတို့ စောင့်ကြပ်ပြုစုရသော တရားဝန်ကြီး၏ ထမင်းစား ပိုင်းတွင် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း အနေရအထိုင်ရ ကျပ်နေ၏။ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းတို့ နှင့် စားရသည်မှာမူ ကျောင်းဆောင်၌ အကျင့်ရနေသောကြောင့် မခက်ခဲလှ။

စားပွဲ၏ နှစ်ဖက်သောထိပ်၌ ဦးထင်ကျော်နှင့် ဒေါ်အေးသန့်တို့က အသီးသီး နေရာယူထား၏။ စားပွဲတစ်ဖက်တွင်မူ ကိုဘမြိုင် ထိုင်သည်။ ကိုဘမြိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်တွင် သက်ခိုင်နှင့် မလေးနွယ်က တွဲလျက် ထိုင်ကြရ၏။

ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကျောင်းတိုက်မှ ကိုရင်တစ်ဦးပမာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ဣန္ဒြေချုပ် စားနေသော သက်ခိုင်၏ ပန်းကန်တွင်းသို့ မလေးနွယ်သည် ကောင်းနိုးရာရာ ဟင်းများကို ရွေးချယ်ပြီး မပြတ်အောင် ထည့်ပေးနေသည်။

ကိုဘမြိုင်၏ အမူအရာကမူ လွတ်လပ်နေ၏။ သူသည် စည့်သည် တစ်ယောက်ထက် အိမ်သားတစ်ဦးအသွင် ပေါ်နေသည်။ ထမင်းစားရင်း ရယ်စရာ မောစရာလေးများကိုလည်း ပြောပြ၏။ သက်ခိုင်အတွက် မလေးနွယ် ထည့်ပေးလိုသော ဟင်း၏ ပန်းကန်သည် လှမ်းနေသော် သူက ယူပေး၏။ သက်ခိုင်ကိုလည်း ဂရုပြု အရေးထားကာ စကားလှမ်းပြောသေး၏။ ကိုဘမြိုင် ကို လူမှုတာဝန်ကျေ၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူအဖြစ် သက်ခိုင် လေးစားမိသွား၏။

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၇၅

ထမင်းစားဝိုင်းတွင် ကိုဘမြိုင်နှင့် ဦးထင်ကျော်တို့ ပြောကြသော စကားရပ်များကို ထောက်၍ ကိုဘမြိုင်သည် ဥပဒေဘွဲ့တစ်ခု ယူရန် အင်အားပြည့်သို့ ထွက်ခွာသွားခါနီးမှန်း သက်ခိုင် နားလည်မိ၏။ ဘယ်ရစ္စတာဘွဲ့၊ အယ်(လ်)အယ်(လ်)ဘီဘွဲ့၊ အယ်(လ်)အယ်(လ်)ဒီဘွဲ့အကြောင်းများ ဆွေးနွေးကြသည်ကိုမူ သက်ခိုင် လိုက်မမီ။ သို့ရာတွင် ကိုဘမြိုင်၏ စကားတစ်ရပ်မှာမူ သက်ခိုင်၏ နား၌ စွဲသွားသည်။

“ပြန်လာရင် ကျွန်တော် ဝတ်လုံတော့ ဆက်မလိုက်ချင်ဘူး ဦး၊ အခု ဝတ်လုံတို့ ရှေ့နေတို့ဆိုတာက အမှုမှန်ရေး မမှန်ရေးထက် အမှုနိုင်ရေး မနိုင်ရေးက အဓိကဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကိုတော့ ဦး အသိဆုံးပါပဲလေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဝတ်လုံလောကကို စိတ်ပျက်မိတယ်၊ တက္ကသိုလ်မှာ ဥပဒေပါမောက္ခ၊ ကထိကလောက်ပဲ လုပ်ချင်တယ်၊ အဲဒီမှာကတော့ ကိုယ့်အမြင် ကိုယ် ပြောပြနိုင်မယ် ထင်တယ်”

“မောင်ဘမြိုင်ရဲ့ စိတ်ထားကို ဦး သာဓုခေါ်ပါတယ်၊ လုပ်ပေါ့လေ၊ အနာဂတ်က မောင်ဘမြိုင်တို့ လူငယ်တွေ လက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအချိန် ကျရင်တော့ ဥပဒေတွေလည်း ပြောင်းကုန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဥပဒေတွေ မပြောင်းရင်တော့ မောင်ဘမြိုင်လည်း ဘာမှ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးတို့ ခေတ်ကတော့ ဆိုးခဲ့တယ်၊ လူ့အခြေခံအခွင့်အရေးအရ မှန်မှန်း သိရက်နဲ့ တည်ဆဲဥပဒေကြောင့်၊ တခြားတော့ မကြည့်နဲ့၊ ဦး မကျွေးမှာ တရားသူကြီး လုပ်ရစဉ်က ဦးရဲ့ ညီ၊ မောင်သက်ခိုင်တို့ အဖေကို ချုပ်ထားဖို့ ရမန်ကို ဦး ကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့ရတယ်ကွဲ့”

ကိုဘမြိုင်သည် အံ့ဩစွာနှင့် ဦးထင်ကျော်ကို တစ်လှည့်၊ သက်ခိုင်ကို တစ်လှည့် ကြည့်သည်။

“နေဦး... ဦး၊ ဒါဖြင့် ကိုသက်ခိုင်က သခင်စိုးခိုင်ရဲ့ သားပေါ့၊ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သခင်ဖိုးလှကြီးတို့.. သခင် ခင်ဇော်တို့.. သခင် စိုးခိုင်တို့ဟာ တို့ရေနံမြေမှာတော့ နာမည်ကျော်တွေပေါ့၊ သခင်စိုးခိုင်ကတော့ ဦးရဲ့ညီမ သက်သက်ရဲ့ ယောက်ျားပဲ”

ကိုဘမြိုင်က သက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သက်ခိုင်က ခေါင်းငုံ့၍ ငြိမ်သက်စွာပင် ထမင်းစားနေ၏။

၂၇၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုင်း

“ဟုတ်လား... ကိုသက်ခိုင်၊ ခင်ဗျားက သခင်စိုးခိုင်ရဲ့ သားကိုး၊ အခု သခင်စိုးခိုင် ဘယ်မှာလဲ”

ထမင်းစားပိုင်းသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဦးထင်ကျော်၊ ဒေါ်အေးသန့်နှင့် မလေးနွယ်တို့က စိတ်မကောင်းစွာနှင့် သက်ခိုင်ကို ငြိမ်ကြည့်နေကြ၏။

သက်ခိုင်သည် ဖြည်းညင်းစွာနှင့် ခေါင်းဖော်၏။ သူသည် အလွန်လျှင် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထား... လေသံတို့နှင့် ဖြေသည်။

“ဖေဖေဟေ့... တော်လှန်ရေးမှာ ကျဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ အစ်ကိုဘမ္ဗိုင်၊ ဒါပေမဲ့ စောစောက ဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုဘမ္ဗိုင် ပြောတဲ့စကားကို ဖေဖေသာ ကြားနိုင်ရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ။ ဖေဖေက မကြားနိုင်တော့ ဖေဖေ ကိုယ်စား ကျွန်တော်ကပဲ ဝမ်းသာလိုက်ပါတယ် အစ်ကိုဘမ္ဗိုင်၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ စောစောက ဦးကြီး ပြောသလိုပဲ ဥပဒေတွေက လိုက်မပြောင်းရင်တော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှ တတ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

မလေးနွယ်က ကိုဘမ္ဗိုင်ကို တစ်လှည့်၊ သက်ခိုင်ကို တစ်လှည့် ကြည့်သည်။ ကိုဘမ္ဗိုင်၏အသွင်မှာ အေးဆေး၍ တည်ကြည်သည်။ သက်ခိုင်က တည်ငြိမ်၍ အေးချမ်းသည်။ အမည်မသိသော ဝေဒနာနှင့် မလေးနွယ်၏ ရင်မှာ သာ ဖိုရ၏။

ကိုဘမ္ဗိုင်က ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးပြီး ဆို၏။

“ကိုသက်ခိုင် ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ အင်းလေ... ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကို စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ၊ ခေတ်ပြောင်းရင်တော့ အားလုံး ပြောင်းရမှာပဲ၊ ရွှေညာမောင် ဆိုခဲ့တဲ့ ဟိုသီချင်းလိုပဲ၊ နွယ်ရေ... သီချင်း နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“ခေတ်ပြောင်းချိန်... တဲ့ အစ်ကိုဘမ္ဗိုင်”

ပုဂံဟေ့ဟေ့၊ ခေတ်ပြောင်းချိန်... တို့စမာ ပြည်စာတာစန်းမှာ တက်လန်းလာခဲ့ပြီ၊ ပြီးတော့ ဘာဆိုလည်း မသိဘူး၊ မေ့သွားပြီ၊ အဲ... ဟိုသင်း၊ စာဆိုတွေနဲ့အညီ၊ မမေ့နိုင်ပြီ... ခေတ်သန်းချိန် ရောက်လုနီးပါပြီ”

တစ်ပိုင်းတစ်စ ရသမျှ သီချင်းကို ကိုဘမ္ဗိုင်က သံနေသံထားနှင့် ဆိုပြသောကြောင့် အားလုံး ရယ်မောပြီး ထမင်းပိုင်းမှာ ပြန်လည်စိုပြည်သွား၏။ သက်ခိုင်က အရင်ဆုံး ထမင်းစားပြီးသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၇၇

ထမင်းစားစဉ်၌ သက်ခိုင်သည် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ထား၏။
ရှုပ်အင်္ကျီလက်များကိုလည်း မ,တင်ထား၏။

သက်ခိုင်၏ ဘယ်ဘက် လက်ကောက်ဝတ်၌ လက်ပတ်နာရီ မရှိ။
ညာဘက်လက်ပျံတွင်မူကား...

မလေးနွယ် ငဲ့ပေးသော ရေဖန်ခွက်ကို သက်ခိုင်က ညာလက်နှင့်
လှမ်းယူသည်။ သက်ခိုင်၏ လက်ပျံမှ အမာရွတ်များကို မလေးနွယ် မြင်သွား၏။
မလေးနွယ်က ရုတ်တရက် အော်၏။

“ကြည့်စမ်း မောင်... အဲဒါ မမနွယ်ကို ကိုက်မယ့်ခွေးကို မောင်
ဝင်ကာကွယ်တာမို့ ရခဲတဲ့ဒဏ်က အမာရွတ်တွေ မဟုတ်လား”

သက်ခိုင်က မဖြေ။ မျက်လုံးများကမူ ကိုဘမြိုင်ဆီ ရောက်သွား၏။
ကိုဘမြိုင်၏ အေးဆေးတည်ကြည်သော မျက်နှာသည် အလွန်အကဲခတ်
ကြည့်နိုင်မှ မြင်နိုင်ရုံ လှုပ်ရှားသွား၏။ နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးနေသော်လည်း
မျက်လုံးများကမူ လျင်မြန်စွာနှင့် သက်ခိုင်နှင့် မလေးနွယ်၏ မျက်နှာများကို
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

သက်ခိုင်သည် ပေါ့ပေါ့ဆဆဟန်နှင့် ရယ်မောလိုက်၏။
“မမနွယ်ကလည်း... ခွေးကိုက်ခံရတာကို အဆန်းလုပ် ပြောနေပြန်
ပါပြီ၊ ဦးကြီးနဲ့ ဒေါ်ကြီးကတော့ သိပြီးသားပါ။ အစ်ကိုဘမြိုင်ရေ... မမနွယ်က
ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ကဲတာ၊ သူ့ကို ခွေးလိုက်ကိုက်တာကို ကျွန်တော်က
ဝင်တာမိလို့ ကျွန်တော် အကိုက်ခံရတာ၊ အဲဒါပါ”

ကိုဘမြိုင်သည် သက်ခိုင်နှင့်အတူ လိုက်ရယ်၏။ ထိုအခါ အားလုံး
လိုက်ရယ်ကြ၏။ ထမင်းပိုင်းလည်း မကြာမီ ပြီးသည်။

ညှို့ ရှစ်နာရီကျမှ ဦးချစ်တိုး မောင်းပို့ပေးသောကားနှင့် သက်ခိုင်သည်
ပြည်ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ကျောင်းဆောင်ရှေ့၌ ကားရပ်မိစဉ် ဦးချစ်တိုးက ဆိုသည်။
“သက်ခိုင်ရေ... မင်းကို ငါ တစ်ခု ပြောစရာ ရှိတယ်”

“ပြောလေ... ဦးလေးကိုချစ်တိုး”

“အေးပါကွာ... ပြောမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ကောလိပ်ကျောင်းသား
ကြီး ဖြစ်နေတော့ ငါ့စကားကို အလေးထားပါ့မလား မသိဘူး”

၂၇၈

ကျွန်းသီလ်ဘုန်းရင်

သက်ခိုင်၏ ရင်မှာ ထိခိုက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အသံမာမာနှင့် ပြော၏။

“ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်ရင် ဦးလေးကိုချစ်တိုး၊ ဒီစကား မပြော ထိုက်ဘူး ထင်တယ်”

ဦးချစ်တိုး ငိုငိုကျသွား၏။ ထိုနောက်မှ ခေါင်းကို တစ်ချက်ညိတ်လိုက် ပြီး ဆိုသည်။

“အေးပါကွာ... မင်းတို့ပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ဆောရီပဲ၊ ဘဲရီး ဆောရီး... တောကြီးမြိုင်လယ်ပဲ၊ အဲ... ငါ ပြောချင်တာကတော့ ဟိုသင်း... မင်း ကိုဘမြိုင်ကို ဘယ်လို ထင်သလဲ”

“တွေ့စ ဥစ္စာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ထင်တတ်မလဲ”

“အဲဒါကိုပဲ ငါ ပြောနေတာ၊ ထင်တတ်အောင် ထင်ကြည့်၊ တစ်ခု တော့ ရှိတယ်ကွာ၊ အစ်ကိုစိုးခိုင်နဲ့ မမသက်သက်တို့လို မင်းနဲ့ နွယ်ကို ငါ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဒါပါပဲကွာ... ငါ ပြောတာ မင်း နားလည်ပါတယ်”

သက်ခိုင်သည် ခေတ္တငိုငိုသွား၏။ ထိုနောက်မှ ပြီးရယ်ပြီး ဦးချစ်တိုးကို ပြောသည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဦးလေးကိုချစ်တိုး သတိပေးတာကို လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဦးလေးကိုချစ်တိုးရဲ့ သတိပေးချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်ထားပါ့မယ်၊ ကဲ... ဝတ်တံနိုက်... ဦးလေးကိုချစ်တိုး”

“ရှိုး... မင်းက ငါ့ကို ဘိုလို နှုတ်ဆက်တယ်၊ အေးကွာ... ဝတ်တံနိုက်... ဝတ်တံနိုက်... သွားပြီဟေ့ သက်ခိုင်”

သက်ခိုင်သည် ကားထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ကျွန်ရစ် ပြီးမှ မိမိအခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့၏။

လှေကား အတက် အဆင်းတွင် ပျာယီးပျာယာ ဆင်းပြေးလာသော ဆံပင်တွန့်တွန့်နှင့် ကျောင်းသားတစ်ဦးက သူ့ကို တိုက်မိလှ ဖြစ်သွား၏။

“ဟေ့... ပိုးစံရွှေ... လူတောင် မမြင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

စံရွှေသည် သည်တော့မှ ရပ်ပြီး အားရပါးရ ပြော၏။

“တယောတစ္ဆေ ခြောက်နေတယ် ကိုယ့်လူရေ... မောင်ရင်တို့ အခန်းရှေ့မှာ တယောတစ္ဆေလေး မဟုတ်ဘူး၊ တစ္ဆေကြီး... မောင်ရှိန်ရယ်... စာကျက်လို့ မရလို့ ကိုယ် ဆင်းပြေးလာတာ”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၇၉

စံရွှေသည် အောက်ထပ်သို့ ဒရောသောပါး ဆင်းပြေးသွား၏။ သက်ခိုင်က ဆက်တက်လာ၏။

စံရွှေ ပြောသည့်အတိုင်းပင် သူ့အခန်းရှေ့၌ လူစည်နေ၏။ ဝရန်တာလက်တန်းပေါ်၌ ထိုင်ရင်း မောင်ရှိန်က တယောထိုးနေ၏။ ယုမောင်က မင်ဒိုလင် တီးနေသည်။ တင်မောင်စိုးက ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ရင်း စည်းတီးနေ၏။ သူ့ရှေ့တွင် သတ္တုခွက်တစ်လုံး ရှိနေ၏။ ကျန်ပရိသတ်များကြားတွင် အေးဝင်းကိုသာမက လက်ပြင်ကုန်းကလေးနှင့် ထွန်းငွေကို အခြားသူများနှင့်အတူ တွေ့ရ၏။

သက်ခိုင် လျှောက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ အေးဝင်းက အော်၏။

“အဲ... ဟိုမှာ သက်ခိုင် လာပြီ”

မောင်ရှိန်က ဝရန်တာလက်တန်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ထိုနောက် မျက်မမြင်ဟန် ဟိုစမ်း ဒီစမ်း လုပ်ပြီး တင်မောင်စိုးနား၌ ထိုင်လိုက်၏။ တင်မောင်စိုးကလည်း မိန်းကလေးတစ်ဦးဟန် ပုဆစ်လေးတုပ်ပြီး ပြင်ထိုင်လိုက်၏။

မောင်ရှိန်က သူ့မျက်လုံးများကို အကန်းနှင့်တူစွာ လုပ်လိုက်ပြီး တယော စတီး၏။ တင်မောင်စိုးက စည်းကလေး တီးလိုက်... သတ္တုခွက်ကို ခလောက်လိုက်နှင့် မိန်းမသံဖြင့် သီချင်းဆို၏။ သူ ဆိုသည်မှာ ဂျပန်ခေတ်က နာမည်ကြီးခဲ့သော ‘ဂုဏ်’ပြဇာတ်မှ ‘ဂုဏ်မေကြင် သီဆိုသော သီချင်း ဖြစ်၏။ (ဆရာသုခက ‘ဂုဏ်ရည်မတူလို့လား’ ဝတ္ထုကို ရေးသည်။ ဂျပန်ခေတ်၌ ထိုဝတ္ထုသည် ‘ဂုဏ်’ပြဇာတ်အဖြစ် ထင်ရှားလာ၏။ နောင်အခါ ‘ဂုဏ်ရည်မတူ’ ဟူသော အသံထွက်ဇာတ်ကား ပေါ်လာသည်။ ဤဇာတ်လမ်း၏ အချိန်၌ ‘ဂုဏ်ရည်မတူ’ ဇာတ်ကား မပေါ်လာသေး။ ။ ဤကား စကားချပ်။)

တင်မောင်စိုးက ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ ဆိုသည်။

“ပုဗ္ဗေစ... အခြေမလှတဲ့သူကို သဒ္ဓါတတ်အား နည်းများမဆို သနားကရုဏာ... စေတနာတွေပို၊ ပေးကမ်းစေလို... သနားကြပါ အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုလေးတို့ရာ... မရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး... ဝါသနာပါလို့ တောင်းစားရတဲ့ ကျွန်တော်မျိုး အကောင်းစားလေးတွေပါ”

သက်ခိုင်သည် သူတို့ကြည့်၍ ရယ်လည်း ရယ်ချင်မိ၏။ ဒေါသလည်း ထွက်သွား၏။

၂၈၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဟေ့ကောင်တွေ... ကျက်သရေမရှိ ကျက်သရာမရှိ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

မောင်ရှိန်သည် မျက်ကန်းဟန် မစွန့်သေးဘဲ တင်မောင်စိုး၏ ပခုံးကို လက်ညှိုးလေးနှင့် တို့ပြီး ပြော၏။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး... အေးလေ... ဟေ့ကောင်ကြီး... ဖြေလိုက် ဖြေလိုက်... ပြောပြလိုက်”

တင်မောင်စိုးက နှာသံလေးနှင့် ဖြေ၏။

“ဒီလိုပါ အစ်ကိုရယ်.. အစ်ကိုက လောင်းကြေး စားကြေး လုပ်ပြီး စတုဒိဘေကာကြီးပေါ် တက်လိုက်သွားတော့ ကျွန်တော်ကလေးများ ရှုံးကျွန်ရစ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကလည်း ဘယ်လောက် တောင်းမှန်းမသိ၊ ကျွန်တော်များမှာ ရှိတဲ့ လက်ပတ်နာရီတို့၊ ပတ်ကားဖောင်တိန်တို့၊ ဗန်ကောက်လုံချည်တို့ကလည်း အနိစ္စသဘောနဲ့ ကိစ္စချောပြီး တရားအားထုတ်နေတာ အတော်လေး ကြာသွားပါပြီ။ အဲဒါကြောင့်မို့ တတ်တဲ့ပညာနဲ့ ပိုက်ဆံရှာနေကြတာ”

မောင်ရှိန်သည် နေရာမှ ထလိုက်၏။

“တောင်းစားရင် တောင်းစားတယ်လို့ပဲ ပြောပေါ့၊ ပိုက်ဆံရှာတယ်တဲ့... ထို့.. ငါ မပါဘူး၊ နင် ရှာတာ”

တင်မောင်စိုးသည် သတ္တုခွက်တွင်းမှ အကြွေများကို အိတ်တွင်း ထည့်လိုက်၏။

“အေး... နင်တို့ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ ငါ တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်တည်းရယ်...”

သက်ခိုင်က သူတို့နှင့် ဆက်မပြောတော့ဘဲ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။ သူတို့အသိုက်ကလည်း ဝင်လိုက်လာသည်။ လူစိမ်းများ ပါ၊ မပါ စစ်ဆေးပြီး အေးဝင်းက တံခါးကို ပိတ်၍ ချက်ချထားလိုက်၏။

အေးဝင်းက မောင်ရှိန်တို့ကို ကြည့်ကာ တရားသူကြီး လေသံနှင့် ပြော၏။

“မင်းတို့က စိန်ခေါ်ထားတဲ့ ကောင်တွေ၊ သက်ခိုင်က နိုင်တဲ့သူ၊ ကဲ... မင်းတို့ ဘယ်လောက်တတ်နိုင်လဲ၊ ထုတ်...”

တင်မောင်စိုးသည် သူ့အိတ်အတွင်းမှ ပိုက်ဆံအကြွေများကို ရေ၏။ အားလုံးပေါင်း တစ်ကျပ်ခွဲ ရှိ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၈၁

တင်မောင်စိုးသည် ငွေတစ်ကျပ်ခွဲကို လက်ဖဝါး၌ တင်ရင်း သက်ခိုင်ကို မျက်နှာချိုသွေးကြည့်၏။ သက်ခိုင်က အေးဝင်းကို မေး၏။

“အေးဝင်း... ငွေတစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

အေးဝင်းက သက်ခိုင်ကို ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငွေတစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အနည်းဆုံး ငွေ ငါးဆယ် ရှာပေးရမယ်၊ အဲဒါ ငါ့အဆုံးအဖြတ်”

မောင်ရှိန်က- “အမယ်လေး... အစ်မရေ...” ဟု အော်၏။
တင်မောင်စိုးက- “ခင်ညာ...” ဟု ညောင်နာသံပြုသည်။ ယုမောင်က- “သေဟဲ့ နန္ဒီယ” ဟု သူ့အဖူး သူ ထုသည်။

သက်ခိုင်သည် ရယ်မောပြီး နေရာမှ ထလိုက်၏။

“သေမလို အော်မနေကြနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ဆီက ငါ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မတောင်းဘူး”

ယုမောင်နှင့် တင်မောင်စိုးက မျက်လုံးကို ဝမ်းသာစွာ ဖြိုပြကြ၏။
မောင်ရှိန်က-

“အဲဒါတွေကြောင့် မောင့်ကို မမက ချစ်ရတာနော်”

ဆို၍ သက်ခိုင်ကို ဖက်နမ်းသည်။

“တော်စမ်းကွာ မောင်ရှိန်... ငါ အတည်ပြောမလို့”

သက်ခိုင်က ဟောက်သဖြင့် မောင်ရှိန်သည် ခုတင်ပေါ်၌ သွားထိုင် လိုက်ပြီး အပြစ်ကင်းသော မိန်းမငယ်ပမာ မျက်လုံးကို ပေကလပ်ပေကလပ် လုပ်ပြနေ၏။

သက်ခိုင်က မျက်နှာထားတည်စွာနှင့် ဆို၏။

“မင်းတို့နဲ့ လောင်းကြကတည်းက ငါ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်က ငါ နိုင်ရင် ဘိုင်စကုပ်ပြခိုင်းဖို့... ထမင်းကောင်းကောင်း ကျွေးခိုင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ဆီက ကတိတစ်ခု လိုချင်လို့”

ကျွန်သူငယ်ချင်းများက စိတ်သက်သာသွားဟန် သက်ပြင်းချပြကြ၏။
အေးဝင်းက သတိပေးသည်။

“ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်ရ၊ ဒီကောင်တွေက ငွေပေးဖို့သာ လွယ်ကောင်း လွယ်မယ်၊ ကတိတည်ဖို့ လွယ်မယ့်ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး”

၂၆၂

တက္ကသိုလ်တုန်းနိုင်

တင်မောင်စိုးသည် မျက်နှာစူ၍ အေးဝင်းကို မျက်စောင်းကြီး ထိုးကြည့်၏။

“မင်းက အချင်းချင်း မနှိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ တို့က ဝါသနာပါလို့သာ ပေါ်နေတာ၊ ကတိတစ်လုံးတော့ ထိန်းတတ်ပါတယ်၊ ဒီမှာကြည့်... ငါ လုပ်ပြမယ်”

တင်မောင်စိုးသည် သူ့လက်ဝါးကို နှုတ်ခမ်းများထက် ထောင်လိုက် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်လျက် အသံတစ်မျိုး မှုတ်ပြ၏။ ထိုနောက် သူငယ်ချင်းများကို မေး၏။

“ကဲ... အဲဒါ ဘာလဲ၊ မင်းတို့ သိသလား”

မောင်ရှိန်က ပြောသည်။

“သိတယ်... အဲဒါ ခွေးအူသံ”

ယုမောင်က ကန့်ကွက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ... ဆင်မဟိုသင်းပြုသံ၊ အေးလေ... မပြောတော့ပါဘူး”

တင်မောင်စိုးက သူတို့ကို အံ့ကြိတ်ကြည့်သည်။

“ခွေးကောင်တွေ နှိမ်ဖို့ပဲ ကြည့်နေတယ်၊ အဲဒါ မင်းတို့အမျိုးတွေ မြည်သံ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး ဥဩမှုတ်သံ...”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“အေးလေ... အဲဒါကို ငါ မပြောပြဘူး၊ ဟေ့ကောင်... အေးဝင်း၊ အဲဒါဟာ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်မပြောပြဘူး၊ ကဲ... ငါ ဘယ်လောက် ကတိတည်သလဲ”

အေးဝင်းသည် တင်မောင်စိုးကို ဦးသုံးကြိမ်ချပြသည်။

“အေး... အဲဒီလိုမှပေါ့၊ ငါ ကတိတည်ပါတယ်ကွ၊ ကဲဟေ့... သက်ခိုင် ပြောတော့လေကွ”

“ပြောပါ့မယ်၊ ဒီနေ့ ငါ တက်လိုက်သွားတဲ့ ကားပေါ်က ကျောင်းသူ နာမည်က မလေးနွယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ တစ်ဝမ်းတည်း ကွဲသေးတဲ့ အစ်မပဲ၊ အဲဒီအကြောင်းမှန်ကို ငါ မင်းတို့ကို ပြောတယ်၊ ငါတို့ မောင်နှမရဲ့ ဂုဏ်သရေကို လေးစားသောအားဖြင့် နောက်ကို ငါတို့ကို မနောက်ပြောင်ပါနဲ့၊ ငါ အဲဒီကတိကို တောင်းတယ်”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၈၃

သူငယ်ချင်းများက သက်ခိုင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကြသည်။ သက်ခိုင်၏ မျက်နှာထားက လေးလေးနက်နက် မေတ္တာရပ်ခံနေကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။ တင်မောင်စိုးက ရှေးဦးစွာအဖြစ် မရွတ် မပြောင်ဘဲ အတည်စကားဆို၏။

“မင်း ဒီကတိတောင်းတာ အရေးကြီးမှန်း တို့ သိပါတယ်၊ တို့မှာလည်း နှမတွေ ရှိတယ်၊ နှမချင်း စာနာတတ်ပါတယ်၊ အေးကွာ... တို့ ကတိပေးပါတယ်”

ယုမောင်နှင့် မောင်ရှိန်တို့ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြကြ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းတို့... မင်းတို့အားလုံးကိုလည်း မမနွယ်နဲ့ ငါ မိတ်ဖွဲ့ပေးပါ့မယ်၊ အဆင်သင့်တဲ့နေ့မှာ ဦးကြီးအိမ်ကိုလည်း ခေါ်သွားပါ့မယ်၊ မောင်ရှိန်... မင်းနဲ့တော့ ကိုက်တယ်၊ အိမ်မှာ ပီယာနိုကြီးလည်း ရှိတယ်”

မောင်ရှိန်သည် တယောသာမက ပတ္တလားရော... ပီယာနိုကိုပါ ကောင်းစွာ တီးတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် သက်ခိုင်က ပြောခြင်းဖြစ်၏။

“ဟန်ကျတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်ကြာ မင့်အစ်မနဲ့ ငါနဲ့ နီးစပ်သွားတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“နီးစပ်သွားရင်လည်း ယူလိုက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ တရုတ်ပုပ်၊ ငါ့အစ်မက မင်းကို မကြိုက်ပါဘူး၊ စိတ်ချ”

မောင်ရှိန်သည် ရိုးသားဖြူစင်လှသော မျက်နှာပေးနှင့် ဆို၏။

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ငါက စိုးရိမ်လို့ ပြောမိတာပါ”

“အံ့မာ... နှုတ်ခမ်းနာကလည်း ရွဲပြနေပြန်ပြီ”

ဟု ဆိုကာ အေးဝင်းက မောင်ရှိန်နားရင်းကို မနာအောင် အုပ်သည်။ အလစ်ချောင်းနေသော တင်မောင်စိုးက အခန်းတွင်းမှ ထွက်ပြေးရန် ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့လိုပင် လျင်သော ယုမောင်က သူ့ပုဆိုးစကို လှမ်းဆွဲထား၏။

“ဟေ့ကောင်... လွတ်ပါကွာ၊ ဘယ်နှယ်... ယောက်ျားချင်း ပုဆိုးဆွဲရတာလဲ”

“မင့်ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင့်အိတ်ထဲက ငွေတစ်ကျပ်ခွဲ ချစ်လို့”

“နို့... အစတုန်းကတော့ ပိုက်ဆံရှာတဲ့အထဲ မပါကြဘူးဆို”

၂၈၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ငါ မပြောပါဘူး၊ မောင်ရှိန် ပြောတာ”

မောင်ရှိန်က ပျာပျာသလဲ ဝင်ရှင်းပြ၏။

“ဟေ့ ဟေ့... ပိုက်ဆံရှာတဲ့အထဲသာ မပါတာ၊ ပိုက်ဆံသုံးတဲ့အထဲ တော့ ပါမယ်ကွ”

တင်မောင်စိုးက အရုံးပေးပြီး ဆို၏။

“ကဲပါကွာ... လှည်းတန်းထိပ် သွားကြမယ်၊ ငွေတစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ ဆိုတော့ ဘူးသီးကြော်နည်းနည်းပဲ ရမယ်၊ ဆလတ်ရွက် များများတောင်းပြီး အဝစားကြရအောင်”

သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် တယောသံ တကျီကျီ၊ သီချင်းသံ တစီစီနှင့် ထွက်ခွာသွားကြ၏။

သက်ခိုင်က သူတို့နှင့် မလိုက်တော့ဘဲ အခန်း၌ နေရစ်၏။

အဝတ်အစား လဲပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် လှေ့၍ ဤညနေ၌ ကြုံခဲ့သမျှကို အစီအရံ တွေးနေမိသည်။ သူ့ရင်တွင်း၌ ကြည်နူးဝမ်းသာမှုနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု တို့သည် ဆတူ ရောပြွမ်းနေ၏။

ရှေးနှင့်တူစွာ ချစ်လှစွာသော မမနွယ်နှင့် ပြန်ဆုံ နီးစပ်ရသဖြင့် ကြည်နူးဝမ်းသာပါ၏။ သို့ရာတွင် ဦးချစ်တို့နှင့် သတိပေးသွားသည့် စကားကြောင့် လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်း ဖြစ်လေရသည်။

သက်ခိုင်သည် လှေ့ရာမှ ထပြီး သေတ္တာတွင်းမှ ထူထဲသော ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူသည်။

စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တွင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ပါ ဝင်စားစွာ မှတ်တမ်းတင် ရေးသားသည်။ ထိုနောက် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်သည်။ နံရံ၌ ချိတ်ထားသော တယောကို ယူပြီး မီးမှိတ်၊ တံခါးပိတ် သော့ခတ်ကာ ကျောင်းဆောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ လေသတည်း။

အခန်း - ၂၀
»» ထိုခေတ်ဆိုးဝယ် ««

ယခုကင် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ရဲဘော်ဖြူများသည် ဖူလိုင်လမကုန်မီပင် လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းကြ၏။ ရဲဘော်ဖြူများ၏လက်ဝယ် အစိုးရက ထုတ်ပေးထားသော လက်နက်များ အမြောက်အမြား ရှိနေသောကြောင့် သူတို့သည် ပုသိမ်၊ မအူပင်၊ ဟံသာဝတီ၊ ပြည်နှင့် ပဲခူးခရိုင်များ၌ ပွဲဦးထွက်တွင် အကြီးအကုယ် အောင်ပွဲများ ရကြ၏။ မြို့ငယ်၊ ရွာငယ် များလှစွာကို သိမ်းပိုက် ကြပြီး စင်ပြိုင်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များ တည်ထောင်ကြ၏။ အစိုးရငွေတိုက်များမှ ငွေများနှင့် ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေးပစ္စည်းများကို သိမ်းယူ အပိုင်စီး အပျောက် ရှင်းကြ၏။ ဩဂုတ်လဆန်း ၁၈ ရက်နေ့တွင်မူ မင်္ဂလာဒုံတွင် တပ်ချထားသည့် သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း ၃ နှင့် သရက်မြို့တွင် တပ်ချထားသည့် သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း ၁ တို့သည်လည်း အစိုးရကို သစ္စာဖောက်၍ တောခိုသွားကြပြန်လေ၏။ အိမ်မဲ၊ မအူပင်၊ သထုံဘက်ဆီမှာလည်း ကေအင်ဒီအိုများ ထကြွပုန်ကန်ကာ မြို့များ သိမ်းကြ၊ ငွေတိုက်များ ဖောက်ကြ၊ မြို့လုံးကျွတ် ဓားပြတိုက်ကြနှင့် သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းကြကုန်၏။

၂၈၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

တောခိုသွားသော စစ်တပ်နှစ်တပ်သည် သာယာဝတီခရိုင်၌ ပူးပေါင်းကြပြီး ရန်ကုန်ဘက်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ သို့ရာတွင် သာယာဝတီမြို့ အထက် ကွန်းကလေးချောင်းတွင် အစိုးရ၏ လက်နက်ကိုင်တပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပြီး ပြည်ဘက်သို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာ ပြေးကြရ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ ဆိုးရွားသော ဤရက်များအတွင်း ရန်ကုန်မြို့တော်သည် အထူးတလည် ချောက်ချောက်ချားချား မဖြစ်။ လူတို့သည် လုပ်မြဲကိုင်မြဲ အလုပ်များကို ဣန္ဒြေမပျက် လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံများက ဖွင့်မြဲ ဖွင့်သည်။ ပြဇာတ်ရုံများက ကမြဲကသည်။ လူလည်း စည်မြဲ စည်နေ၏။

တက္ကသိုလ်နယ်မြေသည်လည်း မတုန်လှုပ်။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေနှင့် စပ်လျက်ရှိသော ကမာရွတ်ဘူတာရုံအနီးတွင် တစ်ည၌ အကြီးအကျယ် ဓားပြ တိုက်မှုကြီး ဖြစ်ပွားသည်။ ပစ်ခတ်သော ကျည်ဆန်တို့သည် သက်ခိုင်တို့၏ ပြည်ကျောင်းဆောင်ကိုပင် လာမှန်ကြ၏။

ဓားပြတိုက်သလော၊ သူပုန်ဝင်စီးသလော မည်သူမျှ မသိကြ။ သို့ရာတွင် အဆောင်သားအားလုံးပင် ကျောင်းဆောင်ပေါ်မှ တပျော်တပါး ဆင်းကြပြီး သစ်ပင်အောက်များ၌ အကာအကွယ်ယူ ထိုင်ကြသည်။

မောင်ရှိန်ကမူ သူ့တယောကို ယူဖြစ်အောင် ယူခဲ့ပြီး တကောင်းကျောင်းဆောင်ရှေ့ရှိ မရန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ကျကုန်နု မှီထိုင်လျက် ထိုခေတ်က ကျောင်းသားများ အသည်းစွဲသီချင်းဖြစ်သော ‘ဘုန်းနေ့ဆက်လွမ်း’ ကို တီး၏။ မတီးမီ မေးသေး၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဘုန်းနေ့ ဆက်လွမ်းတာ ဘာလဲ... သိလား”

တင်မောင်စိုးက- “မင့်နှမကိုပေါ့” ဟု သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသစွာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဖြေ၏။

“ရှိ... ငါက အကောင်းပြောမလို့ဟာ၊ ဒါဖြင့် တယောမထိုးတော့ဘူး”

“အေးပါကွာ... လူလေးက မလှရတဲ့အထဲ စိတ်ဆိုးပြမနေစမ်းပါနဲ့၊ ပြောပါ... ပြောပါ... အမိန့်ရှိပါ”

မောင်ရှိန်က ‘အဟီး’ ဟု တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး ပြော၏။

“ငါ ပွင်းတက်ရတုန်းက နံပါတ်တစ်ရည်းစားနဲ့လည်း ကြိုက်စကွ၊ ငါ့ဘွဲ့က ဦးရေတတဲ့၊ ဘုန်းဘုန်းဦးရေတတို့ နေ့တိုင်း ဆက်ပြီး ဘာလွမ်းသလဲ သိလား”

“မင်းရည်းစားကိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၈၇

ဟု အေးဝင်းက ဖြေသည်။ မောင်ရှိန်က ခေါင်းခါ၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ မနက်တိုင်း ငါ့အမေ ရွက်ရွက်ယူလာတဲ့ ဆွမ်းအုပ်ကြီးကို...”

မောင်ရှိန်သည် ဤသို့ ရွတ်လိုက်ပြီးမှ တယောကို စတီး၏။

အနုပညာပါရမီသည် မည်သို့ လိပ်စာလွဲ၍ မောင်ရှိန်ထံ ရောက်နေသည် မသိ။ ဤသတ္တဝါသည် လွမ်းတတ် ဆွေးတတ်ရန်ဝေးစွာ၊ ဆွေမျိုးအရင်းသေသည်တိုင်အောင် မျက်နှာညှိုးမပြတတ်သည့်ကောင်မျိုး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တယောတီးလျှင် အလွမ်းသီချင်းများကိုသာ တီးတတ်၏။ သူ တီးလျှင် ဘေးလူတို့ မျက်ရည်စိုကြရသည်တည်း။ သူကမူ စပ်ဖြူဖြူပင်တည်း။

မောင်ရှိန် တယော စတီးသောအခါ သက်ခိုင်တို့အားလုံး ဝိုင်းဆိုကြ၏။

“ချစ်သူ... ညာဦးနတ်ရယ်၊ နှစ်ကိုယ်တူ တွေ့ဆုံကြဖို့ ချိန်းဆိုကြတဲ့ အခါမယ်၊ တကယ်... မေတ္တာ...ထားလို့၊ မိုးသားတွေ... မြူတွေ့နေတောင်... တွေ့ဖို့ရာ မောင် ကြံခဲ့တယ်၊ မောင့်ကိုသာ ခင်ရယ်... သနားသင့်ပါတယ်၊ ချစ်စိတ်တွေ... တားဆီးမနိုင်လို့၊ ခွတ်အတင်းပဲ... တိုးကာသာရယ်၊ တစ်ချစ်တည်း ချစ်လာတယ်၊ နှမ်းရိကာ ခွေပျောလို့... မေလေး တွက်တာဖြင့် သဒ္ဓါတွေ ပိုတယ်၊ ချစ်ပါ့မယ်... မောင့်သက်လယ်၊ ဘုန်းနေဆက် တကယ် လွမ်းရပြီ ကွယ်...”

နောက်တစ်ပိုဒ်မှာမူ သံပြိုင်အပိုဒ် ဖြစ်၏။ ကာလသားတို့ အသည်းစွဲသော စာသားများ ပါ၏။

“ယနေ့တိုင်... မမေ့နိုင်ပါတော့တယ်၊ နှမသယ်ကလေးရယ်... လက်စုံရှိခိုးတယ်... ဆတ်ဆတ်ငယ်တုန်... ဖျတ်ဖျတ်ကယ်ခုန်.. ပဟို... နေ့... ညမယ်၊ ရုန်းမဖယ်နိုင်လို့... ဘုန်းနေဆက် ခင်ကိုသာပင် လွမ်းအောင် ဖန်တော့... တယ်”

နောက်ဆုံးအပိုဒ်မူကား အလွမ်းပိုဒ်စစ်စစ် ဖြစ်၏။

“အသည်းစွဲ အတွေ့နဲ့ ချစ်မိတာတွေရယ်၊ ချစ်တုန်း ခင်တုန်း... ဘုန်းနေဆက်လွမ်း... ရတယ်၊ နဂိုမူဟန်ကလေး... ပွေလို့ထားမယ်၊ ထင်တရားရေးနဲ့... ချစ်ဖို့သာ မောင် ကြံခဲ့တယ်၊ ချစ်လွန်းလွန်းလို့... နေ့စဉ်ပါကွယ်၊ ကြိုက်လွန်းလှလို့... ညစဉ်ပါကွယ်... ဘုန်းမောင့်သက်ထား... ရတက်ပွားရတယ်၊ ဟင်... တတ်နိုင်ပါပေ... ကိုယ်ယောင်သာရယ်၊ မြင်စမ်းချင်

၂၈၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

တယ်၊ လှနိုင်ရှာသူကလေး...ရယ်၊ အို... ထင်တရောနဲ့ မြင်သေးရတော့ တယ်၊ ကြင်နာကာ မောင့်ကို ချစ်သနား...ကွယ်”

သက်ခိုင်တို့အားလုံး သံပြိုင်အပိုဒ်ကို ပြန်လည်သီဆိုနေချိန်တွင် ကျောင်းဆောင်ရှေ့ရှိ လမ်းပေါ်၌ လူလေးဦး ပေါ်လာကြ၏။ သူတို့လက်တွင်း၌ ဝါးရင်းတုတ်များ ကိုင်ဆောင်လာကြ၏။

ကျည်ဆန်တို့သည် မိနစ်ဝက်ခန့်သာ ခြား၍ ပျံသန်းလာနေကြ၏။ သူတို့ လေးယောက်သည် ကျည်ဆန်များကို သိုင်းနှင့် ရှောင်ကွင်း၍ တုတ်နှင့် ပြန်ရိုက်နိုင်သည်ဟုများ ထင်ကြသလား မသိ။ မားမားမတ်မတ် အေးအေးလူလူ လျှောက်လာနေကြ၏။ ထိုလေးဦးကား... ကိုလေးမောင်၊ ကိုစောလွင်၊ ကိုလှဖေ နှင့် ကိုမြင့်သောင်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။

သက်ခိုင်တို့ အသိုက်ကို မြင်သောအခါ ကိုလေးမောင်က လှမ်းအော် သည်။

“ဟေ့လူ ကိုရိုက်ကြီး၊ အရေးထဲ တယောတီးနေရသလား”

မောင်ရိုက်က တယောကို ရပ်လိုက်ပြီး အော်ဖြေ၏။

“မတော်တဆ သေသွားရင် ကိုယ့်ဆိုင်းနဲ့ကိုယ် ပါသွားအောင် ကြိုးစားနေတာ ကိုလေးရေ...”

ကိုလေးမောင်တို့အသိုက်က ရယ်မောပြီး ဆက်ထွက်သွားကြ၏။

မောင်ရိုက်သည် တယော ဆက်မထိုးတော့ဘဲ အကြံပေး၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ပစ်သံ ခတ်သံတွေ ရပ်သွားရင် မိန်းကလေး ကျောင်းဆောင်တွေရှေ့ သွားတယောထိုးကြရအောင်”

ကျန်သူငယ်ချင်းများက “စိန်လိုက်” ဟု အော်ကြသည်။ ယုမောင် ကသာ ကန့်ကွက်၏။

“သူပုန်တွေနဲ့ သွားတွေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

တင်မောင်စိုးက ယုမောင်ကို ဆဲသည်။

“မင်းမလည်း... အားရင် သူပုန်တွေကိုပဲ အထင်ကြီးနေတယ်၊ မင့်အဖေ သူပုန်တွေက ကျွန်းကလေးမှာ ဟဝါစုတ်ပြီး ပြေးပြီ၊ အေး... သူပုန်နဲ့ တွေ့တော့လည်း မင်းက ထိပ်ကနေ ထိုင်ရှိခိုးပြလိုက်ပေါ့... မဟုတ်ဘူး လား၊ မင့်အဘတွေကတော့ သိပ်အရှိခိုးခံချင်တဲ့ သေခြင်းဆိုးကောင်း သေခြင်းဆိုး မြတ်တွေနဲ့ တူပါတယ်”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၈၉

ယုမောင်သည် ဒေါသတကြီးနှင့် နေရာမှ ထသည်။ သူသည် တုန်ယင်
စွာနှင့် တင်မောင်စိုးကို ကြည့်ပြီး- “...” ဟု တစ်လုံးတည်း ဆဲကာ
ပြည်ကျောင်းဆောင်ဆီသို့ ထွက်သွား၏။

တင်မောင်စိုးသည် မိမိ နောက်ပြောင်လိုက်သည်ကို ဤမျှ ယုမောင်
စိတ်ဆိုးသွားသည်အတွက် ရိုးသားစွာ နားမလည်။ ထာဝစဉ် စပ်ဖြူနိုင်သော
မျက်နှာကြီးက စိတ်မချမ်းသာသောဟန်နှင့် ကျန်သောသူငယ်ချင်းများကို
ကြည့်၏။

သက်ခိုင်က ယုမောင် သွားရာကို အံ့ကြိတ်၍ ကြည့်နေ၏။ သူသည်
လည်း ဒေါသထွက်နေ၏။ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘဲ နှုတ်မှလည်း ရေရွတ်၏။

“တိရစ္ဆာန်ကောင်၊ သူ့ရဲဘော်ဖြူတွေကို သူ သိပ်အထင်ကြီးနေတယ်၊
အဲဒီအကောင်တွေနဲ့ပဲ သူ သေမှာပဲ၊ နွားလိုပဲ... ပြောလိုက် မရဘူး၊ အခုလည်း
သူငယ်ချင်းချင်း ဆဲသွားတယ်လေ၊ တောက်... ငါ လိုက်ရိုက်လိုက်ရရင်...”

စိတ်မဆိုးတတ်သော တင်မောင်စိုးသည် ဝင်တား၏။

“ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်၊ သူ ဆဲသွားတာက ငါ့ကိုပါ၊ မင်းက ကြားထဲ
က ဝင်စိတ်မတိုပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး တင်မောင်စိုးရ၊ ဒီကောင် နည်းနည်းကို လွန်တယ်၊
ငါ ဂျပန်ခေတ်က ငါ့အဖေအမိနဲ့ တပ်မတော် မူလတန်းကျောင်းမှာ စစ်ပညာ
အသင့်အတင့် ရဖူးပါတယ်၊ တော်လှန်ရေးတုန်းကလည်း ငါ့အဆင့်နဲ့ငါ ပါဖူး
ပါတယ်၊ ဒီကောင်က ပြည်သူ့ရဲဘော်ဖွင့်မှ ဝင်၊ ဘယ်တောင်ပံတက်၊ ညာ
တောင်ပံတက်၊ လှံစွပ်တိုက်ပွဲ... ဆိုပြီး ဝါးလုံးနဲ့ ကျင့်ခဲ့ရတဲ့ စစ်ပညာ
ခြောက်ပြား တစ်ပဲကို အဟုတ်ကြီး ထင်နေတယ်၊ အေး... သူ့လိုပဲ သူ့ရဲဘော်ဖြူ
တွေကလည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိပ်အထင်ကြီးနေတယ်၊ ရိုင်ဖယ်ပစ်လို့ မောင်း
ပြန်ကန်ပြီး ပခုံးကို ဒင်နဲ့ အဆောင့်ခံရတာကိုတောင် ကြောက်တဲ့ ငနဲတွေ”

အေးဝင်းက ခေါင်းကုတ်သည်။ တင်မောင်စိုးက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်
မိုင်၏။ မောင်ရှိန်ကသာ နေရာမှ ထသည်။

“မင်းတို့က စိတ်ကူးယဉ်တာ ပျက်အောင် သိပ်လုပ်တဲ့ကောင်တွေပဲ၊
ကဲ... အခု ကျည်ဆန်တွေ မလာတော့ဘူး၊ တို့ တယောလျှောက်တီးမယ်”

“အေး... လိုက်မယ်၊ ငါလည်း ငါ့တယော သွားယူဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ သက်ခိုင်က ထွက်၏။ သူ့ကို တင်မောင်စိုးက ဆွဲထား
သည်။

၂၉၀

တက္ကသိုလ်တန်းစိုက်

“မင်း မသွားနဲ့ကွာ၊ ဟောကောင်... အေးဝင်း၊ သက်ခိုင် တယောက်ကို သွားယူ၊ နို့မို့ဖြင့်ရင် ဒီကောင် နှစ်ကောင် ထိုးနေ ကြိတ်နေကြဦးမယ်”

အေးဝင်းသည် ဘာမျှမပြောဘဲ ပြည်ကျောင်းဆောင်ဘက်သို့ ထွက် သွား၏။ အတန်ကြာသောအခါ သက်ခိုင်၏ တယောက်ကို ယူ၍ ပြန်လာသည်။

တင်မောင်စိုးက ပြည်ကျောင်းဆောင် အောက်ထပ်ရှိ ရေအိုးတစ်လုံးမှ ဒန်ရေခွက်တစ်လုံး ပြေးယူ၏။ ကျောက်ခဲတစ်ခု ကောက်ကာ ရေခွက်ကို ခေါက်ပြပြီး ဆို၏။

“အဲဒါ စည်းပဲ... စည်းလိုက်လို့ရပြီ၊ သွားကြမယ်”

တယောနှစ်လက်နှင့် သူငယ်ချင်း လေးဦးသည် ပြည်ကျောင်းဆောင် မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုခေတ်... ထိုညက အမျိုးသမီးကျောင်းဆောင်သူတို့သည် သေနတ် သံ အစဲ၌ ပေါ်လာသော တယောနှင့် သီချင်းသံရှင်တို့ကို မည်သူတွေ့မှန်း သိလိမ့်ကြမည် မဟုတ်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ ထုံးစံအတိုင်း မပျက်မကွက်ဘဲ သက်ခိုင်နှင့် အေးဝင်းသည် ကျောင်းတက်ကြ၏။

မနေ့ညက ဘာမှမဖြစ်သည့်ဟန် ကျောင်းဘဲ(လ်)ကြီးက မှန်မှန်မြည် နေ၏။ ကျောင်းသူကျောင်းသား အများလည်း ကျောင်းတက်မပျက်ကြ။

မလေးနွယ်၏ သင်တန်းများနှင့် အချိန်စာရင်းကို သိပြီးပြီဖြစ်နေသော သက်ခိုင်က မလေးနွယ်ကို လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။

ညနေပိုင်း၌ သက်ခိုင်သည် ဝင်ဒါမီယာဘက်သို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက် ခဲ့၏။

ပြည်ကျောင်းဆောင်မှ ဟံသာဝတီအိုင်းအထိ အချိန်မှန် အင်းစိန် ဘတ်(စ်)ကားကို စီးလျှင် တစ်ပဲသာ ပေးရ၏။ ဤတစ်ပဲမျှသောငွေကို သက်ခိုင် မသုံးနိုင်။ အကြောင်းမှာ ပြည်မြို့သည် သူပုန်လက်တွင်း ရှိနေသောကြောင့် အိမ်မှ ငွေမလာနိုင်သဖြင့် ကျောင်းဆောင်ကြေးပင် တင်ကာ သက်ခိုင်၌ ဘိုင်ပြတ် နေ၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၉၁

မလေးနွယ်တို့၏ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့နံရံ၌ တပ်ထား
သော လူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို သက်ခိုင်က နှိပ်လိုက်၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ မလေးနွယ်ကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်ပေး၏။

“ကြည့်စမ်း... မောင်၊ မမနွယ် ထင်သားပဲ၊ မောင်တော့ လာမှာပဲ
လို့၊ လာ လာ.. မောင်၊ အထဲဝင်ခဲ့”

သက်ခိုင်သည် အိမ်တွင်း ဝင်ထိုင်သည်။

မလေးနွယ်က မေးသည်။

“မောင်... ညက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သေနတ်သံတွေတော့ ဆူသွား
တာပဲ”

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မမနွယ် တကယ် မသိဘူးလား”

“သိတော့ သိတာပေါ့၊ ဖေဖေက တယ်လီဖုန်းဆက် မေးတော့
ရဲမင်းကြီးက ဖြေတယ်၊ ဓားပြတိုက်တာတဲ့”

“ဓားပြသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး မမနွယ်၊ အခုခေတ်က ဓားပြက
လည်း သူပုန်လုပ်တယ်၊ သူပုန်ကလည်း ဓားပြလုပ်တယ်၊ အတူတူနဲ့ အနုနု
တွေပဲ၊ သူပုန်နဲ့ ဓားပြ ခွဲလို့မရဘူး၊ ညက တိုက်သွားတာဟာလည်း သူပုန်-
ဓားပြတွေပဲ”

“ကျောင်းဝင်းထဲ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလား”

“မောင်တို့ ကျောင်းဆောင်ကို ကျည်ဆန်တွေတော့ လာမှန်တာပဲ”

“ဒီနေ့ ကျောင်းတက်သူတွေ ရှိသေးရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်၊ မောင်တောင် ကလပ်(စ်)တွေ စေ့အောင် တက်ခဲ့သေး
တယ်၊ ပြီးတော့ မမနွယ်ကို လိုက်ရှာလို့ မတွေ့တာနဲ့ အိမ်လိုက်လာတာ”

“ဟုတ်တယ်... သတင်းက အမျိုးမျိုးထွက်နေတာနဲ့၊ မမနွယ်
ကြောက်ပြီး ကျောင်းမလာတာ၊ တကယ်ပဲ ကျောင်းတက်သူတွေ ရှိနေတယ်
နော်”

“တကယ်ပါ မမနွယ်၊ အဲ... မိန်းကလေးကျောင်းဆောင်က ကျောင်းသူ
တွေ တချို့တော့ တော်တော်လန့်နေကြတယ် ကြားတာပဲ”

မလေးနွယ်၏ မျက်နှာလေးသည် ပူပန်စိုးရိမ်ဟန် ပြောင်းသွား၏။

“ဟင်... ဒီလိုဆိုရင် ဒီရာသင်းနဲ့ မလှသူတို့တော့ သိပ်လန့်နေကြ
မှာပဲ”

၂၉၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုင်း

ဒို့ရာသင်းနှင့် မလှသူတို့သည် မလေးနွယ်နှင့် အစဉ်တွဲသော သူငယ်ချင်းမနှစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သက်ခိုင် သိပြီးဖြစ်၏။ သူတို့သည် အင်းယားကျောင်းဆောင်သူများ ဖြစ်ကြ၍ မလေးနွယ်သည် အတန်းအားချိန်များတွင် သူတို့ အခန်း၌ သွားနေတတ်၏။

မလေးနွယ်က တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်နှင့် မေးသည်။

“မမနွယ် အကြံပြု၊ ဒါထက် မောင် ကားမောင်းတတ်သလား”

“ဟင့်အင်း... မမောင်းတတ်ဘူး”

“အို... မမောင်းတတ်ဘူး၊ မမနွယ်တောင် မောင်းတတ်တယ်”

သက်ခိုင်သည် ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေ၏။ ငယ်စဉ်က သူ စက်ဘီးမစီးတတ်သဖြင့် မလေးနွယ် နင်းသော စက်ဘီးနောက်မှ လိုက်စီးခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို သတိရနေ၏။

မလေးနွယ်ကလည်း ဤအဖြစ်ကို သတိရသွားဟန်တူသည်။ ခေတ္တ ငိုငိုလေး ဖြစ်သွားပြီးမှ ဆို၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ မမနွယ် မောင်းပါ့မယ်၊ မောင် အဖော်တော့ လိုက်ခဲ့နော်၊ အင်းယားဟော(လ်)ကို သွားကြရအောင်”

“ဦးလေးကိုချစ်တိုး ဘယ်သွားလို့လဲ မမနွယ်”

“ဦးလေးကိုချစ်တိုးက ဖေဖေ ကြိုရင်း မေမေ ဈေးလိုက်ပို့တယ်၊ မောင် ခဏနေဦးနော်”

မလေးနွယ်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေးသည်။ မကြာမီပင် အဝတ်အစား လဲ၍ ဆင်းလာ၏။

“လာ... သွားကြရအောင် မောင်”

ကားဂိုဒေါင်သို့ ရောက်သောအခါ သက်ခိုင် အံ့အားသင့်သွား၏။ မလေးနွယ် စီးနေကျ စတူဒီဗေကာကားသည် ဂိုဒေါင်အတွင်း၌ ရှိနေ၏။

“နို့... ဒေါ်ဒေါ်က ဈေးသွားဝယ်တယ်ဆို၊ ဘယ်ကားနဲ့ သွားသလဲ”

“အိမ်မှာ ကားနှစ်စီးရှိတယ် မောင်ရ၊ ဒီဥစ္စာက မမနွယ်တို့စီးတဲ့ ကား၊ ဟိုတစ်နေ့ ညနေက မောင် မမြင်လိုက်ဘူးလား၊ ကောင်ဆယ်(လ်) အနက်ဟာ... အဲဒါက ဖေဖေ စီးတဲ့ကား၊ ဖေဖေဒရိုင်ဘာက ဒီနေ့ ခွင့်ယူသွားလို့”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၉၃

“သော်... ဒီလိုကိုး”

မလေးနွယ်သည် ကားကို ရိုဒေါင်တွင်းမှ ကျင်လည်စွာ မောင်းထုတ်
လာ၏။ အပြင်ရောက်မှ ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး သက်ခိုင်ကို တက်စေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် မောင်းသောကားကို ဘေးမှ ထိုင်စီးကာ
သက်ခိုင်သည် ရှက်ရှက်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။

ဟံသာဝတီအိုင်းအလွန်ရှိ ဓာတ်ဆီဆိုင်ရှေ့ မလေးနွယ်က ရပ်လိုက်၏။

“ဓာတ်ဆီ နည်းနည်း နည်းနေလို့ မောင်”

ဓာတ်ဆီ ထည့်ပြီးသောအခါ မလေးနွယ်က လက်ပွေအိတ်တွင်းမှ
ဆယ်တန်တစ်ချပ် ထုတ်၍ ရောင်းသူကို ပေးသည်။ အရေးထဲမှ အရာပေါ်တော့
၏။ ဓာတ်ဆီဆိုင်၌ အကြွေပြန်အမ်းစရာ ကုန်နေ၏။

မလေးနွယ်က သက်ခိုင်ဘက် လှည့်မေး၏။

“မောင်ရေ... အကြွေငါးမူး ပါလား”

သက်ခိုင်သည် ဣန္ဒြေမပျက်သေးဘဲ-

“မပါဘူး မမနွယ်” ဟု ဆို၏။

ဓာတ်ဆီထည့်ပေးသူက အလိုက်မသိဘဲ ဆို၏။

“ကျုပ်တန်တစ်ရွက် ရရင် ဖြစ်ပါတယ်”

မလေးနွယ်သည် သူ့လက်ပွေအိတ်အတွင်း ရှာကြည့်၏။ လက်ပွေ
အိတ်အတွင်း၌ ငါးကျပ်တန်နှင့် ဆယ်တန်များသာ ရှိနေ၏။

“အကြွေတစ်ကျပ်ကော မပါဘူးလား မောင်”

ဤအကြိမ်တွင် သက်ခိုင် ကောင်းကောင်းဣန္ဒြေပျက်သွားပြီး-

“မ... မ... ပါ... ဘူး မမနွယ်” ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဆို၏။

မလေးနွယ်က သက်ခိုင်၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်သည်။ သက်ခိုင်က
မျက်နှာလွဲလိုက်ရ၏။

မလေးနွယ်က ဓာတ်ဆီထည့်ပေးသူအား လှမ်းပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ကားမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ထည့်နေကျ
ပဲ၊ အကြွေအမ်းစရာမရှိရင် ယူထားလိုက်ပါ၊ နောက်တစ်ခါကျမှ ပေးပေါ့”

ကားသည် ပြည်လမ်းအတိုင်း တက္ကသိုလ်နယ်မြေဘက်သို့ ဆက်ထွက်
လာခဲ့၏။

မလေးနွယ်က စကားမပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားရင်း မောင်း
လာ၏။ သက်ခိုင်ကလည်း နှုတ်ဆိတ်လိုက်လာ၏။

၂၉၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုင်း

မော်တော်ကား လှလှသည် မိန်းကလေး လှလှများနှင့် အလွန်လိုက်တတ်၏။ မိန်းကလေးလှလှက ကားလှလှကို မောင်းသော် ကားရော မိန်းကလေးပါ ပိုလှလာတတ်၏။

ပြောင်လက်တောက်ပသော ကား၏အရောင်က ဟပ်သောကြောင့် ပင်ကိုက ဝင်းဝါသော မလေးနွယ်၏ အဆင်းသဏ္ဍာန်သည် ပိုမိုရွှန်းလဲ့နေသည်။ လေတိုးသောကြောင့် ယိမ်းလွင့်လှုပ်ရှားနေသော ဆံနွယ်တို့သည် ချောမောသော မျက်နှာကို ပိုမိုအသက်ဝင်စေသည်။ မြဲမြဲမြဲမြဲသည့် မွေးညင်းတို့ စိုပြည်ရာ ပယင်းရွှေသွေး လက်ချောင်းလေးများမှာလည်း အနက်ရောင် စတီယာရင် စက်ဝန်းကို နောက်ခံပြု၍ တင့်လွန်းမက တင့်တယ်နေသည်။

ပြည်ကျောင်းဆောင်အလွန်၌ မလေးနွယ်က စတင် စကားပြော၏။

“မမနွယ် အခုမှ သတိရတယ်၊ ပြည်နဲ့ ဒီ အဆက်ပြတ်နေတယ်၊ မောင့်ဆီကို အိမ်က ငွေမလာနိုင်ဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သက်ခိုင်က အဖြေမပေး။

“ငွေမသွင်းနိုင်ရင် ဟောစတယ်လ်(အဆောင်က) ထမင်းဖြတ်ပစ်တယ် ပြောတယ်၊ မောင် အခု ထမင်းမှ စားနေရသေးရဲ့လား”

သက်ခိုင်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ထမင်းမစားရဘဲ မောင် ဘယ်လိုလုပ် အသက်ရှင်နေနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင် ငွေတော့ မသွင်းနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင်တို့ အဆောင်မျိုး အဘဦးကျော်ထွန်းက သဘောကောင်းလို့ ငွေမသွင်းနိုင်ပေမယ့် မောင်တို့ ထမင်းစားနေကြရပါတယ်၊ မောင့်လို ကျောင်းသားတွေ အများကြီးပဲဟာ”

“အင်းလေ... ထမင်းတော့ စားချင် စားနေရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်တာတွေ မောင် ဘာနဲ့ သုံးနေလဲ၊ ဥပမာ... မောင် ဘယ်လို စီးကရက် ဝယ်သောက်မလဲ”

“မောင်မှ အမြဲ စီးကရက်မသောက်ဘဲ၊ ဆေးပေါ့လိပ် သောက်တာကို”

“ထားပါတော့... ဆေးပေါ့လိပ်ဖိုးကော... ဘယ်က ရသလဲ”

“ဪ... ဒီလောက်တော့ မောင့်မှာ ရှိသေးတာပေါ့၊ မမနွယ်က လည်း... ပူစရာ မဟုတ်တာ လိုက်ပူနေတယ်”

မလေးနွယ်သည် သက်ခိုင်ကို ဘာမျှ ထပ်မပြောတော့။ ထပ်ပြော၍ လည်း ရမည်မဟုတ်မှန်း မလေးနွယ် အသိဆုံး ဖြစ်၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၉၅

ကားသည် အင်းယားကျောင်းဆောင်ရှေ့၌ ထိုးရပ်လိုက်၏။ မလေးနွယ်က လက်ပွေ့အိတ်ကလေးကို ယူပြီး ကျောင်းဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ သက်ခိုင်က ကားပေါ်၌ပင် ထိုင်စောင့်နေရစ်၏။

ကျောင်းဆောင်ဝင်းအတွင်း၌ ကားအတော်များများ ရှိနေသည်။ ညက ဓားပြတိုက်မှုကြီးကြောင့် မြို့တွင်း၌ ဆွေမျိုးမိတ်သဟာရှိသူ ကျောင်းသူအချို့သည် လာခေါ်သောကားများထက်သို့ တက်နေကြ၏။

ကျောင်းသူအများကမူ ဝရန်တာ၌ ထွက်ရပ်ကာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် ရှိနေကြသည်။ အချို့ကမူ ကျောင်းဝင်းအတွင်းနှင့် ကျောင်းဝင်းအပြင်တွင် အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်နေကြ၏။ အချို့ကမူ လာရောက်အားပေးသော ကျောင်းသားများနှင့် ကိုယ့်ဆိုင်ရာကိုယ်စီ အသီးသီး စကားပြောနေကြ၏။ ကျောင်းသားများအနက် သက်ခိုင်နှင့် သိသူများလည်း ပါသည်။ မသိသူများလည်း ပါသည်။ သူတို့က သက်ခိုင်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်နေကြ၏။

သက်ခိုင်သည် နာရီဝက်ခန့် ဒုက္ခခံ၍ ထိုင်နေခဲ့ရသည်။ နာရီဝက်ခန့် အလွန်တွင်မူ မလေးနွယ်သည် သူငယ်ချင်းမများဖြစ်သူ ဒိုရာသင်း၊ မလှသူတို့နှင့်အတူ ကျောင်းဆောင်တွင်းမှ ထွက်လာ၏။ ဒိုရာသင်းနှင့် မလှသူတို့၌ အထုပ်အပိုး အနည်းငယ်စီ ပါကြ၏။ အဆောင်တွင်း ဝင်သွားစဉ်က လက်ပွေ့အိတ်တစ်ခုသာ ပါသွားသော မလေးနွယ်၌ ယခုအခါ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် စည်းထားသော အထုပ်ငယ်တစ်ထုပ်ပါ ပါလာ၏။

ဒိုရာသင်းနှင့် မလှသူသည် ကားနောက်ခန်း၌ တက်ထိုင်နေရာယူပြီးသောအခါ မလေးနွယ်က ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

လမ်းတွင် မလေးနွယ်က ရှင်းပြသည်။
“အတော်ပဲ မောင်၊ ဒိုရာနဲ့ မလှသူတို့က သိပ်လန့်နေတာ၊ အခု ညနေ မမနွယ်တို့အိမ် လိုက်အိပ်ကြမလို့တဲ့၊ သူတို့ မိဘတွေကလည်း အရင်ကတည်းက မမနွယ်တို့အိမ် လိုက်အိပ်နေခွင့်ပြုထားလို့ အဆောင်မှူးက လွှတ်လိုက်တာ”

သက်ခိုင်က မည်သို့မျှ ဝင်မပြောသော်လည်း ဒိုရာသင်းက ဆို၏။
“ကြောက်တာကို နွယ်၊ ညတုန်းက ပစ်လိုက် ခတ်လိုက်တာ တိုင်းပြည် ပျက်ရော မှတ်တယ်၊ ဒီည ထပ်ဖြစ်ဦးမလား မသိဘူး၊ ဒါထက် ကိုသက်ခိုင်... ရှင်တို့ကော မကြောက်ဘူးလား”

၂၉၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဘာကြောက်စရာ ရှိလို့လဲ ဒိုရာရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်တို့ကတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ သေနတ်သံတောင် မစံသေးဘူး၊ ဘယ်သူတွေမှန်း မသိဘူး၊ တယော လာထိုးကြတယ်၊ သူတို့ သီချင်းက ဘာတဲ့... မလှသူ”

“ဘုန်းနေ့ဆက်လွမ်း... တဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘုန်းနေ့ဆက်လွမ်း တဲ့၊ ဓာတ်သိ ကျောင်းသူတွေက တော့ ပြောတာပဲ၊ ပြည်ကျောင်းဆောင်က ကိုရိုနီတို့အသိုက် ဖြစ်မှာပဲတဲ့၊ ရှင်ကော ပါသေးသလား ကိုသက်ခိုင်”

သက်ခိုင်က မုသားလွတ် ဆို၏။

“ဟာ... ဒိုရာကလည်း... ဘုန်းနေ့ဆက်လွမ်းဖို့ ကျွန်တော့်မှာ လွမ်းစရာ မရှိသေးပါဘူး”

သွက်လက်သော ဒိုရာက ကန့်ကွက်၏။

“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ရှင်သူငယ်ချင်း အေးဝင်းကတော့ မွန်ဆီ မှန်မှန်လာနေတာပဲ၊ အခုတောင် ပါလာ(ဧည့်ခန်းမ)ထဲမှာ စကားပြော ကျန်ရစ် ကြရဲ့၊ နွယ်ရေ... နွယ်မောင် ပြောတာ မယုံနဲ့၊ အစ်မရှေ့ဖို့ လိမ်နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ...”

မလေးနွယ်က ရယ်ရင်း ဖြေသည်။

“နွယ်မောင်က နွယ်ကို မလိမ်တတ်ပါဘူး ဒိုရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင့် ကိုတော့ မမနွယ် သတိတစ်ခု ပေးမယ်၊ မောင်တို့ ကျောင်းသားတွေရဲ့ ခုံစာပဲ လေ၊ သုံးနေ့ဆက်လည်း မကြမ်းနဲ့၊ ဘုန်းနေ့ဆက်လည်း မလွမ်းနဲ့တဲ့၊ သုံးနေ့ ဆက်ကြမ်းတော့ ဘိုင်ကျတတ်သည်၊ ဘုန်းနေ့ဆက်လွမ်းတော့ မှိုင်ရတတ်သည် တဲ့၊ မောင်တော့ ဘိုင်ကျမနေပါဘူးနော်”

ဒိုရာနှင့် မလှသူတို့ သူတို့ အဓိပ္ပာယ် သူတို့ ကောက်၍ ရယ်ကြသည်။ မလေးနွယ်နှင့် သက်ခိုင်ကလည်း ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်ကိုယ် ကောက်၍ ရယ်ကြ၏။ မလေးနွယ်က ပြည်ကျောင်းဆောင် ဂိတ်ဝ၌ ကားကို ရပ်ပေး၏။

“ကဲ... မောင် ဆင်းနေရစ်တော့၊ မမနွယ် ပြောတာလည်း မှတ်ထား၊ ဘုန်းနေ့ဆက်လွမ်းတော့ မှိုင်ရတတ်တယ်တဲ့”

သက်ခိုင်သည် ကားတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်၏။

ကားပြန်မထွက်ခင်ကလေးတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိရ ဟန်နှင့် မလေးနွယ်က လှမ်းပေး၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၂၉၇

“ဪ... ဓောင်ရေ... မမနွယ် မေ့နေလို့... ရော့ ရော့...”
 မလေးနွယ်သည် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးကို
 သက်ခိုင်အား ပေးရစ်ပြီး ကားမောင်းထွက်သွား၏။
 အထုပ်တွင်း၌ ဘာရှိမည်ကို ချက်ချင်းပင် သက်ခိုင် သိလိုက်မိပြီး
 ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်သင်တန်းများ အပြီး၌ သက်ခိုင်က ခေါ်သဖြင့်
 အေးဝင်းသည် တက္ကသိုလ်စာတိုက်သို့ အတူလိုက်လာခဲ့၏။
 သက်ခိုင်က စာတိုက်စာရေးဆီမှ မန်နီအော်ဒါပုံစံ တောင်းပြီး
 ရေးဖြည့်နေသောအခါ အေးဝင်း အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွား၏။ တစ်ဖန် အိတ်
 တွင်းမှ ငွေနှစ်ရာကို စာရေးအား ထုတ်ပေးသောအခါ အေးဝင်း မျက်လုံးပြူး
 သွား၏။

“ဟကောင်ရ... အိမ်နဲ့ အဆက်ပြတ်လို့ ဘိုင်ကျနေရတဲ့အထဲက
 ဘယ်က ငွေတွေရပြီး ဘယ်သူ့ဆီ ပို့မလို့လဲ”
 သက်ခိုင်က မန်နီအော်ဒါပုံစံကို ပြ၏။
 ငွေလက်ခံမည့်သူ၏ လိပ်စာကား... “ဦးချစ်တိုး၊ ဝင်ဒါမီယာ၊
 အမှတ်(...)” ဟူ၍ ဖြစ်၏။
 ငွေပို့သူ ရေးလိုရာ ရေးရသည့်နေရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထား
 သည်။

“မိုင်တော့ မိုင်ရသည်၊ ဘုန်းနေဆတ်လို့ပဲ လွမ်းပါသည်၊
 ဘိုင်တော့ ဘိုင်ကျသည်၊ သုံး၍ခက်မို့လည်း ဝမ်းမသာပြီ၊
 အဲဒါကို ပြောပြလိုက်ပါ၊ ဦးလေးကိုချစ်တိုး...”
 ငွေပို့သူ၏ အမည်နှင့် လက်မှတ်ကိုမူ ‘ရွှေမင်းသားလေး’ ဟု ရေးထိုး
 ထားလေသတည်း။

အခန်း - ၂၁
»» မာန်ပိုနှင့် ဘုန်း ««

နောက်ရက်များအတွင်း၌ သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်ကို မတွေ့အောင် ရှောင်
နေသည်။ ရှောင်သာနေရသော်လည်း ပြေး၍မလွတ်မှန်း သက်ခိုင် သိပြီးဖြစ်၏။

မလေးနွယ်ထံ ဦးချစ်တိုးမှတစ်ဆင့် ငွေပြန်ပို့ပြီးနောက် သုံးရက်ခန့်
ကြာသော တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့တွင် သက်ခိုင်သည် အခန်း၌ စာကျက်နေရ၏။
နှစ်ဝက် အစမ်းစာမေးပွဲသည်လည်း နီးပြီ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ်၌ ပထမနှစ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအတွက်
စာမေးပွဲသည် အရေးကြီးလှသည်မဟုတ်။ ဇာကယ် အရေးကြီးသော စာမေးပွဲ
မှာ ဒုတိယနှစ် ကုန်ဆုံးမှ စစ်သည်။ ထိုအခါ နှစ်နှစ်လုံး သင်ထားသမျှကို
အားလုံး ပေါင်းခြုံ၍ မေးသည်။ လူတွေလည်း ပန်း၍ အကျလည်း များသည်။

ပထမနှစ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအများသည် ယင်းနှစ်၌ စစ်သော
စာမေးပွဲများကို အလေးဂရုမပြုကြလှ။ ဝတ်ကျေတမ်းကျေသာ ဖြေကြသည်
များ၏။

သက်ခိုင်ကမူ မပေါ့ရဲ။ သူသည် ရှေးကြီးသော တက္ကသိုလ်၌ စွန့်စား
၍ ပညာလာယူနေရသော ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဝမ်းမှာ

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သံရွယ်

JEE

ကိုယ်သာ သိသောကြောင့် သင်တန်းများ မပျက်ရဲ။ စာမေးပွဲမှန်သမျှကိုလည်း လက်မလွှတ်ဝံ့။ အထူးသဖြင့် ပါဏဗေဒသင်တန်းများနှင့် စာမေးပွဲများကို ဂရုစိုက်ရ၏။ ပါဏဗေဒမှ ဆရာ၊ ဆရာမများသည် စည်းကမ်းကြီး၍ အမာန် အမဲလည်း ရက်စက်သည်။

ထို့ကြောင့် သက်ခိုင်သည် နှစ်ဝက်စာမေးပွဲအတွက် အပြင်မထွက်ဘဲ စာကြည့်နေ၏။ အပြင်ထွက်ချင်သည့်တိုင်အောင် ရုပ်ရှင်ကြည့်နိုင်ရန်ဝေးစွာ... ကားခပင် မရှိ။

စာကြည့်နေစဉ် အလိုက်မသိသော ဝမ်းက တကြွတ်ကြွတ် မြည်ကာ ဆာလာ၏။ နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်ချိုနှိက ဝေးနေသေးသည်။ ကရာနီဆိုင်သို့ ပြေးရန်မှာလည်း အကြွေး အစိတ်ရှိနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာပူ၏။

သက်ခိုင်သည် ဆာလောင်ခြင်းကို သည်းခံ၍ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်ခုကို ဖွာရင်း စာကြီးစားကြည့်နေ၏။

ယုမောင်ကမူ ဘိုင်ကျသဖြင့် အပြင်လည်း မထွက်နိုင်။ စာကြည့်ချင် စိတ်လည်းမရှိ ဆိုကာ ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်နေ၏။

သို့ရာတွင် မကြာမီပင် ထွန်းငွေနှင့် ကျောင်းသားတစ်ဦး ပေါ်လာ ကြကာ ယုမောင်ကို နှိုးသည်။

ထွန်းငွေနှင့် ပါလာသော ကျောင်းသားကား နေ့ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကိုလှဖေ၏ အခန်း၌ မကြာခဏ သက်ခိုင် တွေ့ဖူး၏။ နာမည်က ကဗျာဆန်ဆန် 'မိုးမြင့်' ဟု ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးကျောင်းသားတစ်ဦး လည်း ဖြစ်၏။

မိုးမြင့်သည် သက်ခိုင်ကို မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးသူ ဖြစ်သောကြောင့် ပြုံး နှုတ်ဆက်သည်။ ထွန်းငွေကမူ ထိုအချိန်၌ သက်ခိုင်နှင့် အတော်ပင် ရင်းနှီး ခင်မင်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စကားဆို၏။

“စာကျက်လှချေလား ကိုသက်ခိုင်ရ”

“ဟုတ်တယ်... နှစ်ဝက်စာမေးပွဲ ရှိနေတာနဲ့”

“အင်း... အခုလို အချိန်ကြီးမှာ စာကျက်နိုင်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ ကိုတော့ ချီးကျူးသလို”

“နို့... ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းသားက စာမကျက်ဘဲ ဘာလုပ် ရမလဲ ကိုထွန်းငွေရ”

၃၀၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ထွန်းငွေသည် ရှိုက်သံနှင့် တဟက်ဟက် ရယ်လိုက်ပြီး ဝေဖန်သည်။

“ကျောင်းသားဆိုတာ စာကျက်ရတယ် ဆိုတာတော့ မှန်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို အချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ စာကျက်နေတာဟာ ရောမမြို့ကြီး မီးလောင်နေ တုန်း နီရိုးဘုရင်က စောင်းတီး သီချင်းဆိုနေတာနဲ့ မတူဘူးလား”

ဓာတ်မသိခင်ကဆိုလျှင် ထွန်းငွေက ပြောပုံမှာ ရန်ဖြစ်ပေါက် ဖြစ်၏။ သူ့ဓာတ်ကို သိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သက်ခိုင်က လေအေးနှင့်သာ ဖြေသည်။

“တူနေမလားတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မီးရှို့တာက ကျွန်တော်တို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မီးရှို့သူတွေကိုလည်း ဝေဖန်ဦးမှပေါ့ ကိုထွန်းငွေရ”

“အဟဲ ဟဲ... ဝေဖန်မှာပါပဲ၊ အခု လာတာကလည်း အဲဒီကိစ္စတွေ ကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးမလို့၊ ခင်ဗျား နားထောင်မလား”

သက်ခိုင်သည် သူ့စာအုပ် သူ ကောက်ယူကာ နေရာမှ ထ၏။ ဤရက်များအတွင်း ထွန်းငွေနှင့် ယုမောင်တို့ မကြာခဏ ဆွေးနွေးကြသည်ကို သက်ခိုင် တွေ့ဖူးလှပြီ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဆွေးနွေးလျှင် အလွန်ကြာ၏။

န-အက်တလီစာချုပ်၊ လက်ျာ-ဖရီးမင်းစာချုပ်၊ လက်ဝဲညီညွတ်ရေး၊ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေး၊ သိန်းဖေ၏ ဘရောင်းဒါဝါဒ(ထွန်းငွေတို့အဆို) စသည်ဖြင့် အကြောင်းကြီး အရာကြီးများ ဖြစ်ကြပြီး လေကြီးမိုးကြီး ကိန်းကြီး ခန်းကြီးနိုင်၏။

ယခု မိုးမြင့်ပါ ပါလာသော်... ဘယ်အထိ ရောက်ကြဦးမည် မသိ။
ထို့ကြောင့် သက်ခိုင်သည်-

“နားမထောင်တော့ပါဘူးဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ဆွေးနွေးကြ၊ ကျွန်တော်တော့ ပြေးပြီဗျို့”

ဟု ဆို၍ စာအုပ်ပိုက် ထွက်လာခဲ့၏။

သက်ခိုင်သည် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပြီး ကိုမြင့်သောင်း၏ အခန်းသို့ သွား၏။ ကိုမြင့်သောင်းသည် စာကျပိုး ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အခန်း၌ စာသွား ကျက်လျှင် အနှောင့်အယှက် ကင်းသည်။

သက်ခိုင် ရောက်သွားသောအခါ ကိုမြင့်သောင်း၏ အခန်းတွင်း၌ ရခိုင်စံရွှေကြီးလည်း ရှိနှင့်နေသည်။

ကိုမြင့်သောင်းက ခရီးဦးကြိုဆိုသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၀၀

“လာဟော ဖိုးသက်ခိုင်၊ စာကျက်လို့ မရလို့ လစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊
အေး... ခုတင်ပေါ်မှာကြည့်၊ ကိုယ်လည်း တံခါးပိတ်ထားလိုက်မယ်”

ကိုမြင့်သောင်းသည် အခန်းတံခါးကို စေ့ပိတ်လိုက်၏။

သက်ခိုင်သည် ကိုမြင့်သောင်း တည်သော မန္တလေး နဂါးဆေးပေါ့လိပ်
တစ်လိပ်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ မီးညှိဖွားရင်း ခုတင်ပေါ်၌ မှောက်၍ စာဆက်ကျက်
သည်။ ကိုမြင့်သောင်းနှင့် စံရွှေက စားပွဲ၌ ထိုင်ရင်း ရူပဗေဒပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို
တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ရှင်းလင်း အဖြေရှာနေကြ၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာ၌ တံခါးလာခေါက်သံ ကြားရ၏။ ကိုမြင့်သောင်း
က လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ...”

“ကိုပါဟ... ရှုနက်ရ၊ စောလွင်ပါ၊ မောင်ရင့်အခန်းထဲ သက်ခိုင်
ရှိသလားလို့”

ကိုမြင့်သောင်းက တံခါး ထဖွင့်ပေးသည်။ သက်ခိုင်ကလည်း လှမ်း
ကြည့်၏။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ ကိုစောလွင် ဝင်လာ၏။ သူ့နောက်မှ
ဦးချစ်တိုး ပါလာသည်။

“ဟောဒီမှာ သက်ခိုင်... မင်းကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ယုမောင်က တို့ဆီ
ညွှန်လိုက်လို့”

ဦးချစ်တိုးကလည်း ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ် သက်ခိုင်၊ မင့်အခန်းမှာ မင့်ကို မတွေ့လို့ လာ...
လိုက်ခဲ့၊ နွယ်လည်း ပါတယ်”

“ဟင်... မမနွယ်လည်း ပါတယ်... ဘယ်မှာလဲ”

“ကားထဲမှာပေါ့”

သက်ခိုင်သည် သူငယ်ချင်းများကိုပင် နှုတ်မဆက်အားဘဲ ဦးချစ်တိုး
နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

ငွေရောင်စတူဒီဇိုကားသည် ထမင်းစား ခန်းမကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်
လမ်းပေါ်၌ ရပ်ထား၏။ ကားနောက်ခန်းတွင် မလေးနွယ် ထိုင်နေ၏။

သက်ခိုင်က ကားပြတင်းနှိုး ကပ်သွားပြီး မလေးနွယ်ကို နှုတ်ဆက်၏။

“ကြည့်စမ်း... မမနွယ်၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

၃၀၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုက်

မလေးနွယ်သည် အေးချမ်းစွာ ပြုံးပြီး တည်ငြိမ်စွာ ဆို၏။
“မောင့်ကို မမနွယ် လာခေါ်တာလေ၊ လာ လိုက်နဲ့ မောင်”
သက်ခိုင်သည် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမူ လှည့်ကြည့်

မိသည်။

အဆောင် အောက်ထပ် အခန်းများမှ ကျောင်းသား ဆယ်ဦးခန့်သည်
သူတို့အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ထဲတွင် ကိုမြင့်သောင်း၊ ကိုစံရွှေ၊
ကိုစောလွင်သာမက ကိုလေးမောင်ပါ ပါဝင်နေ၏။

သက်ခိုင်သည် သက်ပြင်းရွိုက်ပြီး ပြုံး၍ ဖြေသည်။

“မမနွယ်... ခဏနေဦး၊ မောင် အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“လဲမနေနဲ့တော့၊ လဲရင်လည်း အဘိုးကြီးအိုလို ဝတ်လာဦးမယ်၊

အခုလို အင်္ကျီလက်တိုနဲ့က ကြည့်ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ မမနွယ်တို့မှာ အချိန်
မရှိဘူး၊ မြန်မြန်တက်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မလေးနွယ်က ကားနောက်ခန်းတံခါးကို အတွင်း
မှ ဖွင့်ပေး၏။

မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သော သက်ခိုင်က ကားတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရ၏။

ကားထွက်လာပြီး ပြည်လမ်းပေါ် ရောက်သောအခါ မလေးနွယ်သည်
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာနှင့် လက်ခုပ်ကလေး တီး၍ ရယ်၏။

“မမနွယ်... ဘာရယ်တာလဲ”

“မမနွယ်ကိုယ်ကို မမနွယ် သဘောကျလို့ ရယ်တာပေါ့၊ ကဲ...
အခု မောင် ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

သက်ခိုင်သည် ထုံးစံအတိုင်း သူ့အစ်မကို အရှုံးပေးလိုက်ပြီး အတူ
တကွ လိုက်ရယ်သည်။ ဤသို့ ရယ်လိုက်ရသောအခါ သူ့ရင်မှာ ပေါ့ပါးသွား
ပြန်၏။ အတန်ကြာမှ သူက မေးသည်။

“မောင် ပြန်ပို့လိုက်တဲ့ ငွေကို မမနွယ် ရသလား”

ရယ်မောနေသော မလေးနွယ်၏ မျက်နှာလေးသည် မညှိုးသည်
တိုင်စေ လျှော့ကျ တည်ကြည်သွားသည်။

“ရပါတယ် မောင်၊ မောင့်မာနကို မမနွယ် သိပ်ချိုးကျူးမိတယ်...
သိလား၊ မမနွယ်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ မမနွယ်က မှားမိသူကိုး၊ မမနွယ်ကို
ခွင့်လည်းလွှတ်ဦး... နော် မောင်”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၀၃

“မောင့်ကို ဘာလို့ ဒီလို ပြောရတာလဲ မမနွယ်၊ မောင်က ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ အမှန်က ဒီလိုသာ လုပ်ခဲ့ရတယ်... မောင် ဘယ်လောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ် ဆိုတာကို မမနွယ် သိစေချင်တယ်”

“မမနွယ် ဘယ်လောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ် ဆိုတာကိုတော့ မောင် မသိချင်တော့ဘူးလား”

“ခက်တယ် မမနွယ်ရယ်... မမနွယ်ကြောင့် မောင် သိပ်ခက်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မမနွယ်က မောင့်အတွက် စိတ်မကောင်းရတာလဲ၊ ပြီးတော့ မောင့် မှာလည်း ဘာမှ ပူစရာမရှိဘူး”

“မောင့်မှာ ဘာမှ ပူစရာမရှိဘူး၊ မှုတ်လား... အဲဒါတော့ မောင် မုသားပြောတာပဲ၊ ထားပါတော့လေ... ဘာဖြစ်လို့ မမနွယ်က မောင့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာလဲ... ဟုတ်လား မောင်၊ မမနွယ်ဟာ မောင့်အစ်မဆိုတာ ကို သတိမရတော့ဘူးလား၊ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ အစ်မ ဆိုတာကိုလည်း မေ့သွားပြီလား၊ မောင်တစ်ယောက်ဟာ မာနကြီးပြီး ရက်စက်နိုင်တယ်၊ အစ်မ ဆိုတာကတော့ အမြဲခွင့်လွှတ်ပြီး ပူပန်ရတာပဲ၊ သိပြီလား ရှင်ရဲ့”

မလေးနွယ်၏ စကားကြောင့် ရင်ဝယ် ထိခိုက်သွားသော သက်ခိုင် သည် မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေနိုင်။ ငြိမ်၍သာ လိုက်ခဲ့ရ၏။

ကားသည် ဦးဝိစာရလမ်းပေါ် ရောက်ခဲ့ပြီး ဝင်ဒါမီယာအတွင်းသို့ မချိုးဘဲ ဆက်မောင်းနေမှ သက်ခိုင်သည် မေးမိ၏။

“မောင်တို့ အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ မမနွယ်”

“မေးမနေနဲ့၊ လမ်းဆုံးတော့ ရွာရောက်ရင် သိလိမ့်မယ်၊ ကားပေါ်က ခုန်လည်း မချနဲ့ဦးနော်... မောင်”

“ခုန်မချပါဘူး မမနွယ်၊ မောင် မသေရဲသေးပါဘူး၊ လောကကြီးမှာ မောင် မြတ်နိုးတာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

“ဥပမာ...”

“ဥပမာ... မောင့်မေမေရယ်၊ မောင့်နိုင်ငံရယ်... ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ကော...”

“ပြီးတော့ မေးနေစရာ လိုသေးလား မမနွယ်ရယ်... မောင့် မမနွယ် ရယ်ပေါ့”

မလေးနွယ်က ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ရယ်ပြီး-

၃၀၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုတော့ မောင်က ဘယ်ဆိုးလို့တုံး”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

ကားသည် မြို့တွင်း ရောက်သောအခါ ပလေဒီယံရုပ်ရှင်ရုံရှေ့၌ ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ မလေးနွယ်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သက်ခိုင် ရိပ်မိ သွားသည်။

“ကားသိပ်ကောင်းတယ် မောင်၊ ဂျူးကရော့ဖွဲ့ဒီက တိုက်တယ်(လ်)ရိုး ယူပြီး သရုပ်ဆောင်ထားတယ်”

သက်ခိုင်သည် လုံးဝလက်မြောက် အရုံးပေးလိုက်တော့၏။

“ကဲ... ဒါဖြင့် မထူးတော့ပါဘူး မမနွယ်၊ မောင့်ဗိုက်ထဲ ဆာလို့ တကြုတ်ကြုတ် ဖြစ်နေပြီ၊ မောင့်ကို တစ်ခုခု အရင်ကျွေးဦး”

မလေးနွယ်သည် ဝမ်းသာအားရ ပြုံးပြီး သက်ခိုင်ကို အနီးရှိ ကွန်တီ နင်တယ်(လ်) မုန့်တိုက်သို့ ခေါ်သွား၏။

သိုးသားညှပ် ဆင်းဒဝတ်(ရှ်)မုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြပြီး ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ပြန်သွားကြသည်။

ထိုနေ့က သက်ခိုင်သည် ရုပ်ရှင်ကို ဒရက်ဆာကယ်(လ်) ခေါ် အထူး တန်းမှ ပထမဆုံးအဖြစ် ကြည့်ဖူးခဲ့ရ၏။

ဇာတ်ကား၏ အမည်မှာ မိုင်း(လ်)ဒရက်(စ်)ပီးယာ(စ်) ဖြစ်သည်။ ရင်သွေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံသွားသော မိခင်တစ်ဦး၏ဘဝကို သိမ်မွေ့စွာ ဖော်ပြထားသည့်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်၏။ ဟောလိုဗုဒ်၏ ရုပ်ရှင်ဘုရင်မဟု ကျော်ကြားသော မင်းသမီးကြီး ဂျူးကရော့ဖွဲ့ဒီက ပရိသတ် ရင်ဆိုင် မျက်ရည်ဝိုင်း အောင် မိခင်အခန်းမှ ပြောင်မြောက်စွာ သရုပ်ဆောင်ထား၏။

ဇာတ်ကားပြီးသောအခါ သက်ခိုင်က နေရာမှ ထသည်။ မလေးနွယ် က သူ့လက်ကို ဆွဲပြီးထားသည်။

“ခဏနေဦး မောင်၊ မဆင်းနဲ့ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမနွယ်ရ”

မလေးနွယ်က တိုးတိုးဖြေသည်။

“မမနွယ် မျက်ရည်တွေ သုတ်ထားတာ လူတွေ မြင်ကုန်ဦးမယ်”

သက်ခိုင်သည် ရယ်မောရင်း ညည်း၏။

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မမနွယ်ရယ်”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၀၅

အပြန်တွင် ကားပေါ်၌ မလေးနွယ်က လက်ပွေအိတ်ကို ဖွင့်ကာ တို့ပတ်နှိုက်ယူ၍ မျက်ရည်ကြောင့် ပျက်နေသော အလှကို ပြုပြင်သည်။

“မမနွယ်က သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ”

“ဘာရယ်စရာကောင်းလို့လဲ”

သက်ခိုင်က ဦးချစ်တိုးကို လှမ်းပြောရင်း ဖြေသည်။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုး၊ မမနွယ်က ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ငိုတယ်ဗျာ၊ အဲဒါ ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား”

ဦးချစ်တိုးကလည်း ရယ်ပြီး ဖြေသည်။

“နွယ်က ဒီအတိုင်းကြီးပဲ၊ ကြည့်လိုက်ရင်လည်း အလွမ်းကားမှ၊ ပြီးတော့ အမြဲငိုတယ်”

“ငိုတာပေါ့ ဦးလေးကိုချစ်တိုးရ၊ သနားစရာ ကောင်းတာကိုး၊ ဦးလေး ကိုချစ်တိုး တစ်ခါလောက် လိုက်ကြည့်ပါလား”

“မကြည့်ချင်ပါဘူးဟယ်၊ ပိုက်ဆံပေးပြီး ငိုရတာက ရှုံးတယ်၊ နင်တို့ အင်္ဂလိပ်စကားတွေလည်း ငါ နားမလည်ပါဘူး၊ တို့ကတော့ ဒိုင်ဗင်တင်လှတို့.. ရွှေဘတို့.. တင်ညွန့်တို့ပဲ ကြိုက်တယ်၊ စကတည်းက ထိဟေ့ဆို တီးတော့ တာပဲ”

သက်ခိုင်က ရယ်နေသော်လည်း မလေးနွယ်က ဦးချစ်တိုးကို စ,သည်။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုးက အလွမ်းစာတံကား ဘယ်ကြည့်မလဲ၊ ကြည့် လည်း ဘယ်လွမ်းတတ်မလဲ၊ လူပျိုကြီးကိုး...”

“ဟ... ငါ့ဘာသာ မိန်းမ မလိုချင်လို့ လူပျိုကြီး လုပ်နေတာနဲ့ မလွမ်းတတ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး၊ တယ်... ပြောလိုက်လို့ မကောင်းပါဘူး၊ နွယ်ကကော... ဘာလို့ လွမ်းတတ်နေသလဲ၊ ကိုဘမြိုင်ကြောင့်လား”

မလေးနွယ်၏ မျက်နှာလေးသည် ရဲရဲနီသွားသည်။ ဒေါသသံလေးနှင့် မြစ်တား၏။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုး... နောက်ကို ဒီစကား နွယ်ကို ထပ်မပြောနဲ့ တော့”

ဦးချစ်တိုးက စိတ်မဆိုးဘဲ ရယ်နေ၏။

ဦးချစ်တိုးသည် ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဤစကားကို တမင်ပြောမှန်း ရိပ်မိသော သက်ခိုင်က တည်ကြည်စွာနှင့် မေးသည်။

၃၀၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းခိုင်

“ဪ... မမနွယ်ရေ... အစ်ကိုဘမြိုင် နိုင်ငံခြား သွားပြီလား”

မလေးနွယ်က- “သွားပြီ” ဟု နှစ်လုံးတည်း တုံးတုံးတိတ် ဖြေဆို၏။

ကားအတွင်း၌ အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်သွားကြသည်။ အိမ်သို့ ရောက်သည်

အထိ ဆိတ်ငြိမ်လာကြ၏။

အိမ်တွင်း ရောက်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း သက်ခိုင်က ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်ကျန်ရစ်၏။ မလေးနွယ်က အပေါ်ထပ် တက်၍ အဝတ်အစားလဲသည်။

အိမ်နောက်ဖေးမှ ဒေါ်အေးသန့် ထွက်လာသည်။

“ဪ... မောင်သက်ခိုင် ပါလာသကိုး၊ လူကလေး မမနွယ်က တော့ ပြောသွားတာပဲ၊ လူကလေးကို ခေါ်ပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့တဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မမနွယ် အခု ရုပ်ရှင်က ပြန်လာကြတာ၊ ဦးကြီးကော ဒေါ်ဒေါ်”

“မင့်ဦးကြီးက ဝန်ကြီးချုပ်အိမ် အစည်းအဝေး သွားတက်နေတယ်၊ တိုင်းပြည်ကြီးက မကောင်းတော့ လူကြီးတွေ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြရတယ် မဟုတ်လား”

သက်ခိုင်သည် နှုတ်ဖြင့် အဖြေမပေးဘဲ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြု၏။

ထိုစဉ် မလေးနွယ် ဆင်းလာ၏။ လက်တွင်း၌ တယောတစ်လက်ကို ကိုင်လာ၏။

ဒေါ်အေးသန့်က လှမ်းမေးသည်။

“ဟဲ့... သမီး နွယ်၊ သမီးဖေဖေ တယောကို ဘာလို့ ယူလာခဲ့တာလဲ”

“မောင့်ကို တီးခိုင်းမလို့ မေမေ၊ မောင်က တယောတီးတတ်တယ်တဲ့”

မလေးနွယ်က တယောကို သက်ခိုင်အား ပေး၏။

“လာ... မောင်၊ မမနွယ်တို့ ပီယာနို တီးကြရအောင်”

သက်ခိုင်က ဒေါ်အေးသန့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်အေးသန့်သည် တစ်ဦးတည်းသောသမီး လုပ်သမျှကို ကန့်ကွက်ရန်မရှိဟန် ပြုံးကြည့်နေ၏။

မလေးနွယ်သည် ပီယာနိုအဖုံးကြီးကို ဖွင့်၍ ဒေါက်ထောက်တင်ထား လိုက်ပြီး ခုံ၌ ထိုင်၏။ သက်ခိုင်ကလည်း မလေးနွယ်အနီးရှိ ခုံတစ်ခု၌ ဝင်ထိုင်သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ပယ်

၃၀၇

“ဘာတီးကြမလဲ မမနွယ်”

“ပတ်ပျိုးပဲ တီးကြရအောင်၊ မောင် ကြိုက်ရဲ့လား”

“မောင်လည်း ပတ်ပျိုးပဲ နိုင်တယ် မမနွယ်”

“မောင် ပတ်ပျိုးကို ဘာနဲ့ တီးသလဲ”

“အောက်ပြန်နဲ့ မမနွယ်”

“မမနွယ်လည်း ရုပ်(ပ်)နဲ့ တီးတာပဲ၊ ကဲ... မမနွယ် အသံပြမယ်၊

ကြိုးညှိ မောင်”

မလေးနွယ်က ပီယာနိုကို ခေါက်ကာ အသံပြပေး၏။ သက်ခိုင်က ပီယာနို အသံဆင့်အတိုင်း တယောကို ကြိုးညှိယူသည်။

“ဘာသီချင်းတီးကြမလဲ မောင်”

“မမနွယ် ကြိုက်တာ ပြောလေ၊ မောင် တတ်တာဆိုရင် လိုက်တီး ပါ့မယ်”

“နေဦး... မမနွယ်က မန္တလေးမဟာဂီတအဖွဲ့ရဲ့ မူအတိုင်း တီးတယ်၊ မောင်က ဘာမူနဲ့ တီးသလဲ”

“မောင်ကတော့ ပျံ့ကျတတ်ခဲ့ရတာ၊ ဒါပေမဲ့ တယောက အလိုက်ပဲ၊ မောင် မှေးတီးနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မမြလေးရဲ့ ပတ်ပျိုးတစ်ခုခု တီးကြရအောင်၊ မမနွယ်က မမြလေးရဲ့ သီချင်းတွေကို အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“ရှိစုံရွက်ကြာတော့ မတီးပါနဲ့ မမနွယ်၊ အဲဒီသီချင်း တီးရရင်... မောင် ငိုချင်တယ်”

“ဒါဖြင့်... မြယဉ်ရေညှိ တီးကြမယ်၊ မောင် ရတယ် မဟုတ်လား”
သက်ခိုင်က ခေါင်းကုတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်၏။ အနောက်နန်းမတော် မမြလေး၏ သီချင်းဆိုလျှင် အလွမ်းမှ ပြေးမလွတ်။

ပတ်ပျိုးခံကို တီးကြပြီးနောက် ပတ်ပျိုးကိုယ်ကို မလေးနွယ်က ဆိုတီး တီးသည်။

“မြယဉ်ရေညှိ... ကိုယ်တော်ပျော်ခန်း... သန်းကာ ဝေလည်း၊
ရွှေပြည်ဘယ်မှန်း၊ ကံကံငယ်သာအို၊ ဆိုလိုမှား၊ ထွေထွေသာ၊ ပါလေ
မှန်း...++”

၃၀၈

တက္ကသိုလ်တုန်းနိုင်

မလေးစွယ်၏ အသံသည် ကြည်လင်ချိုသာသည်။ သီချင်းဆိုတတ်သော မိန်းကလေးတိုင်းသည် သူ့အတားနှင့် သူ့အထာ အသံကြည်လင်ချိုသာရကား အသံ ကြည်လင်ချိုသာမှုသည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် မရှိလှ။ သို့ရာတွင် မလေးစွယ်က အသံနှင့် ခံစားမှုကို ဖော်ပြနိုင်၏။

မြဲယဉ်ရေညှိ... အပိုဒ်ကို ဆိုသောအခါ အသံက အေးချမ်းဝေစည်၍ ကြည်ကြည်လွင်လွင် ရှိ၏။ ကံကံငယ်သာဆို ဆို ငိုမှား အပိုဒ်ကျသောအခါ ငိုသံ မပါတပါနှင့် ရှိက်ရှိက်ဖိုဖို ရှိသည်။

ပီယာနိုကိုလည်း အကွက်ပြည့်မတီး၊ အဆိုကို ထောက်ကူအောင် အသွားအတိုင်း ခပ်ကွဲကွဲနှင့် စည်းဝါး မလွတ်ရုံ တီးသည်။ ရင်မှ ခံစားမှုအတိုင်း ပီယာနိုသံကို အပျော့ အမာ၊ အဖော့၊ အပြင်း၊ အနု အကြမ်း မြည့်အောင် လက်ချောင်းလေးများက ခလုတ်များကို ထိန်းသိမ်းချုပ်ကိုင် တီးနိုင်လေ၏။

သက်ခိုင်သည်လည်း ဂီတနှင့် စာသားတို့၏ ဆွဲဆောင်ရာသို့ တယောသံနှင့်အတူ မှေးလိုက်ပါမိနေ၏။

သီချင်း၏ အဆုံးသဖြန် ရောက်ခါမှ မလေးစွယ်သည် ဤသီချင်းကို ဘာကြောင့် ရွေးကြောင်း သက်ခိုင် ရိပ်မိသွားသည်။

မလေးစွယ်သည် ပြုံးညိုညို မျက်နှာထားနှင့် မျက်တောင်ကော့များကို ပင့်လှန်ကာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း သဖြန်ကို ဆို၏။

“အိမ်ရိပ်ကယ်မို့၊ မာန်ပိုနှင့်ဦး...။ သည်းဘဝင်ကဖို့၊ ဘယ်ညိုတော်သည် ပူအောင် သားငယ်ကို၊ ထားတတ်ပေဘုန်း...”

ထိုည၌ သက်ခိုင်သည် အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ အခန်းတွင်းဝယ် ယုမောင် မရှိ။

သက်ခိုင်သည် စာမကျက်တော့ဘဲ အတန်ကြာစွာ မျက်လုံးများက ကြောင်နေသေး၏။

“အိမ်ရိပ်ကယ်မို့... မာန်ပိုနှင့်ဦး...”

မာန်ပိုနှင့်ဦး... မာန်ပိုနှင့်ဦး...

ဤစာသား စကားရပ်က သက်ခိုင်၏ နားတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၃၀၉

“မာန်မပိုပါဘူး မမန္တယ်ရယ်၊ မောင်ဟာ မာန်မပိုနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်သာပါ။ ရှေးက ဖြစ်ဖူးသမျှတွေကို သိပြီးတဲ့ မမန္တယ်ဟာ မောင့်ကို မာန်ပိုတယ်လို့ အပြစ်တင်မစောသင့်ပါဘူး။”

တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ရှိနေပြီးနောက် အလွန်ညဉ့်နက်ပါမှ သက်ခိုင်အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်မောကုသွားသူသည် အိပ်ချိန်ကို အမှန်ထက် တိုသည်ဟု ထင်မြင်တတ်သည်။ သက်ခိုင်၏ အထင်၌ အိပ်ပျော်ပြီး၍ ဘာမျှ မကြာ ထင်သည်။ တံခါးဖွင့်သံနှင့် ရေးကြီးသုတ်ဟူ ဝင်လာသော ခြေသံများကြောင့် လန့်နိုးလာ၏။

“ဘယ်သူတွေလဲကွ”

သက်ခိုင်က အိပ်ရာမှ လူးလဲထရင်း မေးသည်။

“ငါပါကွ သူငယ်ချင်း... ယုမောင်ပါ။ သက်ခိုင်... တိတ်တိတ်နေကွာ၊ တို့ဟော(လ်)ကို ပုလိပ်တွေ ဝိုင်းထားတယ်”

အိပ်မှုနံ့နံ့များ ဖြစ်ရာမှ သက်ခိုင်၏ မျက်လုံးများက ကျယ်သွားသည်။

အခန်းတွင်း၌ ယုမောင်နှင့်အတူ လူနှစ်ယောက် ရောက်နေ၏။

တစ်ဦးကား ထွန်းငွေ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးကား မိုးမြင့် ဖြစ်၏။

ပြည်ကျောင်းဆောင်၏ အခန်းတိုင်း၏ အထက်မျက်နှာကြက်၌ လေဝင်အောင် သံဆန်ခါတပ် အပေါက်များ ရှိ၏။ သက်ခိုင်တို့၏ အခန်းအထက်မှ သံဆန်ခါသည် ပေါက်ပြဲနေ၏။ ဤအပေါက်မှ တက်သွားသော်... ခေါင်မိုးအောက် မျက်နှာကြက်ပေါ် ရောက်သွားနိုင်၏။ မျက်နှာကြက်ပေါ် ရောက်လျှင် ပြည်ကျောင်းဆောင်၏ တစ်ဖက်ထိပ်မှ တစ်ဖက်ထိပ်သို့ လေးဖက်ထောက်သွားနိုင်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မျက်နှာကြက်ပေါ် ရောက်သွားပြီး တစ်နေ့လုံး ခိုအောင်းနေစေကာမူ ဓာတ်မသိလျှင် ရှာဖွေမတွေ့နိုင်။

မိုးမြင့်သည် သံဆန်ခါပေါက်မှ လျှိုဝင်၍ မျက်နှာကြက်ပေါ် ရောက်သွားသည်။ ထွန်းငွေနှင့် ယုမောင်က စာကူးလက်လှည့်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသော စာရွက်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။ သံဆန်ခါပေါက်မှ မိုးမြင့်က လှမ်းယူ၏။

မကြာမီပင် စက္ကူထုပ်များလည်း ပျောက်သွားသည်။ မျက်နှာကြက်ကြမ်းပြင်သည် မသိမသာ သိမ့်သိမ့်လှုပ်နေရာမှ ငြိမ်သွား၏။

ထွန်းငွေသည် အခန်းတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွား၏။

၃၀၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းချိင်

ယုမောင်က အခန်းတံခါးကို ချက်ချလိုက်ပြီး သက်ခိုင်ကို တောင်းပန်၏။

“သက်ခိုင်... ပြန်အိပ်နေစမ်းပါကွာ၊ ဣန္ဒြေရရ ပြန်အိပ်နေစမ်းပါ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

သက်ခိုင်သည် ခြင်ထောင်အတွင်း ပြန်ဝင်ကာ အိပ်နေလိုက်၏။

ယုမောင်က သူ့ခုတင်မှ ခြင်ထောင်ကို အမြန်ချကာ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတော့၏။

မကြာမီ ဖိနပ်သံများ ပေါ်လာသည်။ ခွာမာ တပ်ထားသော သားရေ ဖိနပ်သံများ ဖြစ်ကြ၏။

ဖိနပ်သံများသည် နေရာအနှံ့အပြားမှ ပေါ်ထွက်နေ၏။ တံခါးဖွင့်သံ များကိုလည်း ကြားရ၏။

သက်ခိုင်တို့၏ တံခါးကို အပြင်မှ ခေါက်သံ ကြားရ၏။ သက်ခိုင်က ငြိမ်အိပ်နေသည်။

တံခါးကို တဂျုံးဂျုံး ဆွဲလှုပ်သံ ပေါ်လာ၏။

တစ်ဖက်ခုတင်မှ ယုမောင်သည် လူးလဲထလိုက်ပြီး အော်ဆဲ၏။

“ဘယ်ကောင်တွေလဲကွ... စောစောစီးစီး လာနှောင့်ယှက်တာ၊ မင့်နှမ လင်နောက်လိုက်ပြေးလို့လား”

အပြင်ဘက်မှ အဖြေပေါ်မလာ။ တံခါးကို ဆွဲလှုပ်သံလည်း ပျောက် သွားသည်။ ခပ်မှန်မှန် ခေါက်သံသာ ပေါ်လာနေ၏။

ယုမောင်သည် အိပ်ချင်မူးတူးဟန်နှင့် တံခါးထဖွင့်ပေးသည်။ သက်ခိုင် ကလည်း ထထိုင်လိုက်၏။

ရဲအုပ်တစ်ယောက်နှင့် ရဲသားနှစ်ဦးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ သူတို့နှင့်အတူ အဆောင်နည်းပြဆရာလည်း ပါလာ၏။

ရဲအုပ်က သက်ခိုင်တို့နှစ်ယောက်ကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဒီကျောင်းသားနှစ်ယောက်ဟာ ဒီအခန်းကပဲလား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်က သက်ခိုင်၊ ဒီတစ်ယောက်က ယုမောင်”

ရဲအုပ်နှင့် ရဲသားတို့သည် အခန်းတွင်း၌ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်ပြီး ကျေနပ်ဟန်နှင့် ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၁၁

သက်ခိုင်က ယုမောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်၏။ ယုမောင်က မျက်လွှာချထားသည်။

သက်ခိုင်သည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ သွားပွတ်တံကို ယူကာ သွားတိုက်ဆေး ထည့်၏။

အပြင်ဘက်၌မူ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။

သက်ခိုင်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လည်ပင်း၌ ပတ်ကာ သွားတိုက်ရင်း အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ဝရန်တာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရန်ကုန် ရဲအဖွဲ့နှင့် ရန်ကုန် လက်နက်ကိုင် ရဲအဖွဲ့သားများက ကျောင်းဆောင်ကို ဝိုင်းထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

အရေးထဲတွင် မောင်ရှိန်က ဘယ်က ပေါ်လာသည် မသိ။

သူသည် သွားတိုက်ရင်း ဖြစ်သဖြင့် အမြှုပ်ဖြူဖြူစီသော ပါးစပ်နှင့် အော်၏။

“တပ်တောင်တာ ဗိုလ်ထုနဲ့ လူစုလို့လည်း ဝိုင်းမိပါရောလား မိမိရဲ့ တောင်တော... လျှိုမြောင် ဟိုချောင်အရောက်... ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ ပြေးကြစို့ရဲ့၊ မနက်ကလည်း မိုးလင်း၊ ဟိုသင်းကလည်း တင်းသမို့... ဟိုချောင် အရောက်မှာ ၅၂၅၂လေး ပေါက်ကြရအောင် မိမိရယ်... တိန်ဘူနဲ့လဗျောင်...”

မောင်ရှိန်သည် သူ့အဆိုနှင့် သူ့ဆိုင်းနှင့် မဆီမဆိုင် ဝန်က ကပြီး ရေချိုးခန်းများနှင့် အိမ်သာတို့ဘက်ဆီ ကြွသွား၏။

အခန်းအသီးသီးမှ ထွက်ကြည့်နေကြသော ကျောင်းသားများက ထိုအခါကျမှ ရယ်မောပြီး မောင်ရှိန်နောက် လိုက်ကြလေသတည်း။ ။

အခန်း - ၂၂

»» ကြေးငွေ ဂဟေမစပ်လေ ««

သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက် ဆိုက်ရောက်လာသောအချိန်၌ ပြည်မြို့ကို အစိုးရတပ်များက ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ပြီးစ ဖြစ်လေသောကြောင့် ရန်ကုန်နှင့် ပြည် ပြန်လည်အဆက်အသွယ် ရလာ၏။ အဆက်အသွယ် ရလာသည် ဆိုရ သော်လည်း မော်တော်ကားလမ်းအားဖြင့်သာ ဖြစ်၏။

အချိန်မှန် ပြေးဆွဲနေသော ဘတ်(စ်)ကားများ မရှိသောကြောင့် ပြည် ခရိုင်မှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသည် ရသမျှ ကားတို့ကို တောင်းသမျှ ဈေးပေး၍ စီးလုံးငှား ပြန်ကြရသည်။ အချိုးကျအားဖြင့် ကျောင်းသားတစ်ဦး လျှင် ကားခ ငွေသုံးဆယ် ထည့်ဝင်ရသည်။

ပိုးပုဆိုး နှစ်ထည်နှင့် သက္ကလတ်တိုက်ပုံ တစ်ထည်ကို လတ္တလမ်း အပေါင်ဆိုင်၌ တရားအားထုတ်စေရန်ပြီး သက်ခိုင်သည် လမ်းစရိတ် ရရှိခဲ့၏။

ရန်ကုန်မှသည် ပြည်အရောက် လမ်းတစ်လျှောက်၌ ပြည်တွင်း သောင်းကျန်းမှု၏ ရလဒ်ဖြစ်သော အနိဋ္ဌာရုံမျိုးစုံကို ကြုံကြရသည်။

အစိုးရ အာဏာသည် မော်တော်ကားလမ်းပေါ်၌သာ တည်နေသည်။ ကားလမ်း ဝဲ ယာရှိ ရွာများတွင် သောင်းကျန်းသူများသာ ကြီးစိုးနေလေသေး ရကား အထိတ်တလန့်နှင့် ခရီးသွားကြရသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သဇ္ဇေဝယ်

၃၁၃

မြို့ငယ် မြို့ကြီးများ ဝင်တိုင်း လဲချီး ခေါ် စစ်ဝန်ထမ်းတပ်သားများ၏ အစစ်အဆေးကို ခံကြရသည်။ စစ်ဝန်ထမ်း တပ်သားများကား အရေးပေါ် ဖွဲ့စည်းထားသော တပ်သားများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် စစ်ဝတ်စုံလည်း မပြည့်စုံ။ ရိက္ခာလည်း မလုံလောက်။ လက်နက်ပစ္စည်းလည်း မကောင်းလှ။ အဆိုးဆုံးကား စစ်စည်းကမ်း ဟူ၍ လုံးဝ မရှိခြင်းပေတည်း။

မြို့အဝင် ဂိတ်တစ်ခု ရောက်တိုင်း ကားရပ်ပေးရသည်။ စစ်ဝန်ထမ်း တပ်သားများက ကားပေါ်တက်၍ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းပြီး သေတ္တာများကို ဖွင့်လှစ်ရှာဖွေနေချိန်တွင် ဒရိုင်ဘာများက ဗိုလ်လုပ်သူထံ သွား၍ ဂိတ်ကြေး ပေးကြရသည်။ ဂိတ်ကြေးကို မကျေနပ်လျှင် လွှတ်မပေးဘဲ အကြောင်းရှာလျက် ကားများကို ဆိုင်းထားတတ်သည်။ အပြောမတတ် အဖြေမတတ်သော ဒရိုင်ဘာ များနှင့် ခရီးသည်များ အရိုက်ခံကြရသည်။

သက်ခိုင်တို့ စီးလာသော ကားများ၏ဘေးတွင် *နေရပ်ပြန် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ* ဟူသော စာတန်း ပါသဖြင့် အခြားကားများနှင့်စာသော် အတော်အတန် သက်သာရာရသည်။ အငေါက်အငမ်း အဆဲအဆိုခံရခြင်းမှမူ မလွတ်။ ကျောင်းသားချည်းများသက်သက်သာ ဆိုလျှင် လမ်းတွင် ဘာဖြစ်ကြမည် မသိ။ ကျောင်းသူများ ပါလာကြသောကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံကြရသည်။ ပေါင်းတည်မြို့သို့ ပြန်သော တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့၏ အချစ်တော် ဆရာဦးလှရွှေကလည်း ပါလာသောကြောင့် ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲမှုလည်း စနစ်တကျ ရှိနေ၏။

ဂိတ်တစ်ခု၌ ကားရပ်ထားရစဉ် သက်ခိုင်နှင့် ယှဉ်တွဲစီးလာသော ယုမောင်က သက်ခိုင်၏ နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးပြော၏။

“မြင်လားကွ သက်ခိုင်၊ အစိုးရတပ်သားတွေ ရမ်းကားတာ”

“အစိုးရတပ်သားတွေလိုတော့ သိမ်းကျွေးမပြောနဲ့ ယုမောင်၊ အစိုးရ တပ်သားအမျိုးမျိုး ရှိတယ်၊ ဒီငတ်တွေကတော့ အာဏာရပါတီရဲ့ ခါးပိုက်ဆောင် တပ်သားတွေလိုလိုပါပဲ၊ ဗမာ့တပ်မတော်သားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ လဲချီးဆိုတဲ့ ကောင်တွေက မင်းတို့ ရဲဘော်ဖြူတို့၊ ကွန်မြူနစ်တပ်နီတို့နဲ့ မဆွေလင် အဖေချင်း သာ ကွာတာ၊ စရိုက်ချင်းကတော့ အတူတူပဲ”

ယုမောင်သည် မကျေနပ်ဟန်နှင့် စွပ်စွဲသည်။

၃၁၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“မင်းက မင်းအဖေက ဗမာ့တပ်မတော်က ဗိုလ်မှူးဖြစ်တာနဲ့ မင်း တပ်ကို မင်း ကာကွယ်ပြောနေတာ၊ အစိုးရတပ်ဆို... အစိုးရတပ်ပေါ့ကွ...”

“မင်း နားမလည်သေးပါဘူး ယုမောင်၊ ယုနီဖောင်း ဝတ်ပြီး သေနတ် ကိုင်ထားတိုင်း မင်းက အစိုးရတပ်ချင်း အတူတူပဲလို့ ထင်နေတယ်၊ ဘားမား အားမီးလို့ ခေါ်တဲ့ ဗမာ့တပ်မတော်ဟာ အခုအချိန်အထိ သောင်းကျန်းမှု နှိမ်နင်း ရေးထဲ ခြေစုံပစ် ဝင်မလာသေးဘူး၊ သောင်းကျန်းမှု နှိမ်နင်းရေးဟာ အခြေခံ အားဖြင့် ရဲအလုပ်၊ စစ်ရဲအလုပ်၊ အေး... တပ်မတော်က ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဝင်လာချိန်ကျရင်တော့ မင်းတို့ သောင်းကျန်းသူတွေ ကောင်းကောင်းနှာခေါင်း ကျည်ပွေ့ တွေ့မှာပဲ”

“မင်းက အပြောသိပ်ကြီးတာပဲ၊ အေးလေ... စောင့်ကြည့်ကြရသေး တာပေါ့”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ စောင့်ကြည့်ကြရသေးတာပေါ့”

ကားများ ဆက်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

တိုက်ပွဲဖြစ်၍ မီးလောင်ပြာကျနေသော ရွာငယ်များကို တွေ့ရ၏။ မီးကျွမ်းနေသော ထရပ်ကားများ၊ ဘေးကာတွင် ကျည်ဆန်ပေါက်များနှင့် တုံးလုံး ပက်လက် လမ်းဘေး ထိုးကျပျက်စီးနေသော ဘတ်(စ်)ကားများကိုသာမက အခွံချည်းကျန်သော အမ်းမဒ်ကားများကိုပါ တွေ့ရ၏။ တံတားအများ ကျိုးပျက် နေရာ တံတားသေး တံတားသိမ်များသာမက အဓိကရ သံမဏိတံတားကြီးများ ပင်လျှင် ချောင်းတွင်းသို့ ဇောက်ထိုးမိုးရွှေ့ ကျကာ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီး နေ၏။ ပျက်စီးနေလေသမျှသည် ပြည်သူ့ရွေးကွဲစာဖြင့် ဖန်တီးရယူထားသည့် ပစ္စည်းများချည်း ဖြစ်ကြ၏။ ဖျက်ဆီးသူများကား ပြည်သူ့ကို ချစ်လှပါသည်ဟု ဆိုကြသူများချည်း ဖြစ်နေကြ၏။ ‘နင်တို့ ချစ်တာ ငါတို့ ကြောက်လှပါပြီ’ ဟု ပြည်သူတို့သည် ထအော်ရန်သာ ရှိတော့၏။

သို့ရာတွင် ပြည်သူတို့က ထမအော်သေး။ အော်ရကောင်းမှန်းလည်း သိဟန်မတူကြ။ သူတို့က သူတို့အလုပ်နှင့် သူတို့ များနေဟန်ရှိသည်။

ရန်ကုန်မှ ထွက်ပြီး မော်ဘီကို ကျော်၍ ပေါင်းတည် လွန်သည်အထိ အနံ့ဦးကို ပေးမည့်မူးမူးသည့် စပါးပင်များကား လယ်ကွင်းတို့၌ စိမ်းလန်းစွာ ရှိနေကြ၏။ ကာလပျက်အတွင်း၌ ဖြစ်သော်လည်း လယ်တော၌ လယ်သမား များကိုမူ မြင်တွေ့ရသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၁၅

သူတို့အတွက်မူ တိုင်းပြည် ဘာဖြစ်နေသည်တိုင်စေ... လယ်တောကို မစွန့်နိုင်ကြ။ စွန့်၍လည်းမဖြစ်။ သူတို့သာ လယ်တောကို စွန့်ခဲ့သော် ဘယ်သူမျှလည်း ဘာကိုမျှ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ကြမည် မဟုတ်။ သောင်းကျန်းသူတို့သည် လည်းကောင်း၊ အစိုးရသည် လည်းကောင်း ဘယ်သူမျှ ဘာကိုမျှ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ကြသည် မဟုတ်။ လုပ်ချင်သူတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်အောင် ကာလပျက်အတွင်း၌ပင် လယ်သမားတို့သည် လယ်တော၌ ဆင်းနေကြရရှာ၏။

ပေါင်းတည်နှင့် နတ္ထလင်းကြားရှိ ဖိုးသာအောင်ကုန်း တံတားကြီးကား မရှုမလှ ကျိုးပျက်ကျနေသည်။ လူများရော ကားများပါ ကူးတို့နှင့် ကူးကြရ၏။

ဖိုးသာအောင်ကုန်း ချောင်းကမ်းပါးကို ခွာ၍ ကားသည် ဆက်ထွက်လာသောအခါ ကားပေါ်ရှိ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတိုင်း ပျော်ကြသည်။ အကြောင်းကား ဖိုးသာအောင်ကုန်းချောင်းသည် ပြည်ခရိုင်နှင့် သာယာဝတီခရိုင် နှစ်ခုကို ခြားနားထားသော သဘာဝ နယ်နိမိတ် မျဉ်းကြောင်း ဖြစ်၏။ ဖိုးသာအောင်ကုန်းချောင်းကို ကူးမိသည်ခဏ၌ ပြည်ခရိုင်အတွင်းသို့ ရောက်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူများက ပျော်ကြသည်။ ကိုယ့်ခရိုင်... ကိုယ့်နယ် ကိုယ့်မြေဆီ ပြန်ရောက်ကြပြီ မဟုတ်တုံလော။

ယုမောင်က သူ့မင်ဒိုလင်ကို ယူကာ ဆို၏။

“သက်ခိုင်ရေ... မင့်တယောလည်း ထုတ်ကွာ၊ တို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး သီချင်းဆိုကြရအောင်”

သက်ခိုင်က ခေါင်းခါသောကြောင့် ယုမောင်က မေး၏။

“မင်းက ပျော်ပျော်ပါးပါး မတီးမှုတ်ချင်ဘူးလား၊ ဘာလဲ... မင်းက မင့်မမနွယ်ကို လွမ်းနေပြီလား”

သက်ခိုင်သည် လက်ခနဲ မီးလျှံတစ်ချက်ဝင်းသော မျက်လုံးများနှင့် ယုမောင်ကို ကြည့်သည်။

“မင်းပါးစပ်ကို ထိန်းပါ ယုမောင်၊ မင်း စိတ်ကို မထိန်းနိုင်လို့ ယုအတွက် ကိစ္စတွေ ပေါ်တုန်းက တို့ ကံကောင်းလို့ သူငယ်ချင်းဘဝ မပျက်ခဲ့ရတယ်၊ အခု မင်းက ပါးစပ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငါ့ကို မမနွယ်နဲ့ စပြန်ပြီလား၊ မစပါနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ သူငယ်ချင်းချင်း မုန်းကုန်ရရင် မကောင်းပါဘူး”

၃၁၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ယုမောင်သည် သက်ခိုင်ကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်သည်။ ပထမ၌မူ သူ့
မျက်လုံးများ၌ ဒေါသပါ၏။ ခဏ၌မူ ပြန်လည်ပျော့ပျောင်းသွား၏။

“အေးပါကွာ... ငါ မှားပါတယ်၊ ဒါထက် မင်းက ဘာလို့ တယော
မတီးချင်တာလဲ”

“ဘာလို့ မတီးချင်လဲဆိုတော့ ထွန်းငွေ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရောမမြို့ကြီး
မီးလောင်နေတုန်း စောင်းတီး သီချင်းဆိုရင် မင်းတို့ ငါတို့ဟာ စကရာဇ်ဘုရင်
နီရိုးလို အရူးတွေ ဖြစ်သွားကြမှာပေါ့”

ယုမောင်သည် ခေတ္တငိုငံသွား၏။ ထိုနောက်မှ ပြုံးရယ်ရင်း ဆဲ၍
ပြော၏။

“ရှိုး... ငါက တီးကြ မှတ်ကြ ဆိုကြဖို့ ရိုးရိုးပြောတာ၊ မင်းက
အဘိဓမ္မာတွေ ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ မင်း ဘာဆိုလိုနေတာလဲ”

သက်ခိုင်က ကားပြတင်းမှ လှမ်းမြင်ရသော စိမ်းစိုသည့် ပေါင်းတည်
နယ်၏ လယ်ကွင်းများကို ညွှန်ပြသည်။

“ငါ ဘာမှ မတီးချင်.. မမှတ်ချင်.. မဆိုချင်ဘူး ယုမောင်၊ ဟောဒီ
လယ်ကွင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်တော့ စပ်ကြည့်ချင်တယ်”

“ဘာရယ်... ကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ သူပုန်တွေလည်း လုပ်ချင်တာ လုပ်လေ၊
အစိုးရကလည်း လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ဒါပေမဲ့ လယ်သမားတွေကတော့ လယ်ကို
စိုက်မှာပဲ၊ သူတို့ မစိုက်ရင်တော့ လောကကြီးဟာ ဆိတ်သုဉ်းသွားမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့
သူတို့ကတော့ မစိုက်ဘဲ မနေပါဘူး၊ လောကကြီးလည်း ဘယ်တော့မှ မဆိတ်သုဉ်း
ပါဘူး၊ ယုမောင် မင်း သောမတ်(စ်)ဟာဒီရဲ့ ‘မျိုးပျက်ချိန်ဝယ်’ ဆိုတဲ့ ကဗျာ
ကို မှတ်မိလား”

“အေး... မှတ်မိတယ်ကွ၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“အဲဒီကဗျာကို မြန်မာလို ပြန်ကြည့်မယ်လို့ ငါ စိတ်ကူးမိခဲ့တယ်၊
မပြန်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ အခု ခရီးသွားရင်း ဉာဏ်ပွင့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ စပ်လာမိခဲ့တယ်၊
အစအဆုံးတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ နောက်ဆုံးပိုဒ်ပဲ၊ မင်း နားထောင်ကြည့်”

သက်ခိုင်က ခေတ္တနားကာ စဉ်းစားပြီးနောက် ဖြည်းဖြည်းအေးအေး
ရွတ်ပြသည်။

“ပလ္လင်နန်းမြိုင်၊ ရာထီးဆိုင်တို့၊ မနိုင်ပျက်ယွင်း၊ နိစ္စကင်း၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၃၁၇

မော်ကွန်းပုံလှိုင်း၊ စစ်သမိုင်းလည်း၊ မှန်မိုင်းညနယ်၊ ပျောက်၍ကွယ်
လိမ့်...။

မြင်းဆိုသခင်၊ လယ်ကြီးရှင်နှင့်၊ လယ်ပြင်မီးမိုး၊ လယ်မျိုးလုံမ၊
လှလင်လှ၏။ သာစွာဝတ်ပေါင်း၊ လူ့စာတ်ကြောင်းသည်၊ မဟောင်းကမ္ဘာကုန်
ကျယ် ဆက်လိမ့်တည်း...”

ကဗျာအဆုံး၌ ယုမောင်က လေးလေးနက်နက် မှတ်ချက်ချသည်။

“မင်း... အဲဒီကဗျာကို ဆုံးအောင် စပ်ပြီး ‘ရှုမဝ’ကို ပို့ဖို့ကောင်း
တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းလည်း ဘိုင်အို မယူဘဲ အာတ်(စ်) (ဝိဇ္ဇာပညာ)ဘက်
ပြောင်းဖို့ကောင်းတယ်”

သက်ခိုင်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ လယ်ကွင်းများကို ငေးကြည့်
လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ယုမောင်က မင်ဒိုလင် တီး၏။ တီးရင်းလည်း ဆိုသည်။

သူ ဆို တီးသည်မှာ ‘စိန်ချယ်ခြူးသန်း’ ပတ်ပျိုးကို ခါးလယ်မှ
ဖြတ်ထားသည့် ‘ရေနယ်သာဦး’ ဖြစ်၏။

“ရေနယ်သာဦး၊ ခြူးစိန်နွဲ့လှုံ၊ ဟေမန်-ထွေဟန်၊ လေပြန်လောင်း၊
ရွှေလှုံမောင်းလို့၊ ဒေါင်းယာဉ်သာ၊ ဂေါရာစကြာ၊ ရွန်းလုဖလ်မင်း၊ ဂေါရာ
စကြာ၊ ရွန်းလုဖလ်မင်း++”

ယမုံသီတာ ဧရာလမ်း၏ ရေနံသာဦးမှ လွမ်းဖွယ်သော ပြည်မြို့သည်
ထူးခြားလှသောမြို့ ဖြစ်၏။

ဧရာဝတီမြစ်၏ ဟိုဘက်ကမ်း၌ တောင်ဘက်ဝယ် တန့်ကြည့်တောင်၊
မြောက်အစွန်းတွင် ဖိုးဦးတောင်တို့ အမျိုးပြုသော တောင်တန်းတို့က ခုံညား
တင့်တယ်လှ၏။ လေးဆူဓာတ်ရုံ ရွှေဆံတော်ကုန်းမြတ်မှသည် မင်းကြီးတောင်၊
ကြက်တင်းတောင်၊ အင်ကြင်းမြောင်၊ နိဗ္ဗိန္ဒဟူ၍ သည်မှာဘက်ကမ်း၌လည်း
တောင်တို့ ဝိုင်း၍ တောတို့ကလည်း မှိုင်းလေသည်။

မြန်မာပြည်ထောင်စု သမိုင်းကို ယဉ်ကျေးမှုရှုထောင့်မှ ပြောလျှင်
အသရေမချို့သည့် ခေတ္တရာပြည်မြို့မှ စပြောကြရပေမည်။

၃၀၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ဆောက်တည်ခြင်းကို 'အယဉ်'၊ ဖျက်ဆီးခြင်းကို 'အရိုင်း'ဟု သတ်မှတ် သမုတ်ကြလျှင် အယဉ်နှင့် အရိုင်း ဇာတ်လမ်းကို ပြည်မြို့သည် အဟုတ်တကယ် ပြောပြနိုင်လေ၏။

သရေခေတ္တရာ ဖျက်လေပြီးသည်တိုင်အောင် ပြည်မြို့သည် သမိုင်း၌ အသက်ရှည်လှသည်။ အယဉ်နှင့် အရိုင်းကြားတွင် ထာဝစဉ် ရုန်းကန်နေခဲ့ရ သည်။ ပိုလန်ပြည်မှ ဝါဆောမြို့ကဲ့သို့ပင် ပြည်မြို့သည် သမိုင်းတစ်လျှောက်၌ စစ်ကြီးအဖုံဖုံကို တွေ့ကြုံ မြင်တွေ့ခံစားခဲ့ရသည်။ စစ်ကြီးတို့သည်သာ ပျောက် လွင့် မှေးမှိန်ကုန်သည်။ ပြည်မြို့သည်မူ ယခုသီတာဇရာလမ်း၏ ရေနံသားဦး တွင် ထူးမြဲ ထူးလျက်... တည်မြဲ တည်လျက်... ဆက်ရှိနေသည်။

နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်၏ အရိုင်းဆုံးသော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း၌ ပြည် မြို့သည် အာရှတိုက်တွင် အဆိုးဆုံးသော စစ်၏ဒဏ်ကို ခံစားခဲ့ရသောမြို့ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပြည်မြို့သည် မသေ။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ အရမ်းဆုံးအချိန်။ နယ်ချဲ့လိပ်ကန်တို့၏ ဗုံးဒဏ် အကြမ်းဆုံးအချိန်၌ပင် ပြည်မြို့သည် မသေ။ သီဂီရောင်ဝင်းသော ဆံတော်ရှင်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ပြည်မြို့သည် ထာဝစဉ် အသက်ရှင်လျက် ရှိခဲ့သည်။

တိုက်ပြို တိုက်ပျက် အုတ်ပုံအုတ်ဆွေးတို့ကြားမှ ပြည်မြို့သစ်သည် အစဉ်ထကြွရှင်သန်လာ၏။ အာရေဗျပုံပြင်များတွင် 'ဖီးနစ်(စ်)' ခေါ်သော ငှက်တစ်မျိုးကို ဖော်ပြကြ၏။ ဖီးနစ်(စ်)ငှက်သည် အိုမင်းသောအခါ၌ အလိုလို ပြာကျသွားသည်။ ထိုပြာ၌ အသက်ဝင်သော နုပျိုသော ဖီးနစ်(စ်)ငှက်သည် ရှင်ပြန်ထမြောက်လာလေသည်ဟု ဆို၏။ ဖီးနစ်(စ်)ငှက်သည် သေခြင်းမရှိသော ငှက်ပေတည်း။ ပြည်မြို့သည်လည်း သေခြင်းမရှိသော မြို့ပင်တည်း။ အီတာနဲ(လ်) စီးတီး(ထာဝရမြို့တော်)ဟု ခေါ်သော ရောမမြို့ကဲ့သို့ပင် ပြည်မြို့သည် "ကမ္ဘာ ကုန်ကျယ်သရွေ့" တည်နေမည့် မြို့ပေတည်း။

တစ်နည်းအားဖြင့် သက်ခိုင်၏ ကြီးပြင်းရာ ထာဝစဉ် 'စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ' ပင်တည်း။

ပြည်မြို့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သက်ခိုင်သည် ပျော်ရွှင်မိ၏။ ပြည်အထက်... အာလံ၊ သရက်တို့၌ လည်းကောင်း၊ ပြည်ခရိုင်၏ အစွန်အနားတို့၌ လည်းကောင်း ရောင်စုံသူပုန်မျိုးစုံ ရှိနေကြ၏။ သူတို့သည် အခွင့်ရတိုင်း မြို့ငယ်၊ ရွာငယ်များကို ဝင်စီးကြသည်။ ဝင်လုကြသည်။ ဝင်ပစ် ကြသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၁၉

ပြည်မြို့သည်မှ စည်ကားမြဲ စည်ကားနေ၏။ အထူးသဖြင့် ရွှေဆံတော် ခြေရင်းရှိ ဆံတော်ဈေးမှာ အစည်ကားဆုံး ဖြစ်ပေ၏။

ဆံတော်ဈေးသည် ကားဂိတ်ကြီးလည်း ဖြစ်၏။ ဆံတော်ဈေး ကား ဂိတ်မှ ပေါင်းတလည်း၊ ပေါက်ခေါင်းသို့ ကားများ ပြေးဆွဲကြ၏။ ဝက်ထီးကန် သို့လည်း ပြေးဆွဲကြ၏။ အာလံ၊ တောင်တွင်း၊ မကွေးတို့သို့လည်း အဝေးပြေး ကားများ ပြေးဆွဲကြ၏။

သက်ခိုင်၏အမေ ဒေါ်သက်သက်၏ ထမင်းဆိုင်သည် ဆံတော်ဂိတ် (ရဲဋ္ဌာနာ)ကို ကျောပြုလျက် ဆံတော်ဈေး၌ ရှိ၏။

ထမင်းဆိုင်သည် မကြီး မငယ် ဖြစ်၏။ ထမင်းဆိုင်၌ သက်သက် သည် ထမင်းသာမက 'တမယ်ဟင်း'ဟု ခေါ်သော မုန့်ဟင်းခါးလည်း ရောင်း သည်။

ဆိုင်၌ ဒန်အိုးဒန်ခွက်များက သစ်လွင်သည်။ မုန့်ဟင်းခါး၊ အကြော်၊ အမဲကြော်၊ ငါးကြော်တို့မှစ၍ နံနံပင်၊ ကြက်သွန်ကွင်း၊ သံပရာသီး၊ ငရုတ်သီးမှန် ခွက်တို့အားလုံးကို ယင်ကောင် မနားနိုင်ရန် သံဆန်ခါအုပ် စီမံထားသည်။

ဆိုင်၌ သက်သက်အပြင် အကူရောင်းသမ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားကလေးတစ်ဦး ရှိသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ပြန်ရောက်နေစဉ် သက်ခိုင်ကလည်း ဆိုင်၌ ကူရောင်း၏။ နံနက်စောစော၌ စိတ်ရှိသမျှ သက်သက် ချက်ထားသော တမယ် ဟင်းအိုးကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် ရသော ဟင်းနံ့သည် သက်ခိုင်အတွက် ဤလောက တွင် အမွှေးကြိုင်ဆုံးသော ရနံ့တစ်ခုပေတည်း။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်သူ သားကိုယ်တိုင် ရောင်းနေသည် ဆိုပြန်သောအခါ သက်သက်၏ ဆိုင်သည် ပိုမိုလူစည်ကားပြန်၏။ လူစည်သော် ငွေစည်၏။ ငွေစည်သော် သက်သက်၏ အပြုံးသည် မစဲတော့။ သက်သက်၏ အပြုံးမစဲသော်... သက်ခိုင် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာရသည်တည်း။

အမှန်မှာ... ရေနံချောင်း ဘေးမဲ့ချောင်းဘေး၌ ရောင်းခဲ့ကြရသော ဘဝနှင့်စာလျှင် သက်ခိုင်အတွက်ရော သက်သက်အတွက်ပါ များစွာ တိုးတက် ၍ အဆင်ပြေနေသည်။

သက်ခိုင်တို့သည် ရွာဘဲ(ရဘဲ)ရပ်၌ အိမ်ရှိသည်။ ဦးလေးကိုစိုးမြိုင်၏ အိမ် ဖြစ်သည်။ မူလက ငှားနေသော အိမ်သာ ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ အပိုင်ဖြစ်နေချေပြီ။ ကျောင်းဆရာ ဖြစ်သော ဦးလေးကိုစိုးမြိုင်အနေနှင့် အိမ်ပိုင်

၃၂၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ရရန်မှာ စိတ်ကူးထည့်ဝံ့သည် မဟုတ်။ သက်သက်၏ ဈေးရောင်းစွမ်းကြောင့် ရသောအိမ် ဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သက်ခိုင် ရယ်မိ၏။ ဤသို့ ဆိုင်ပိုင်၊ အိမ်ပိုင်နှင့် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ ထွန်းငွေကဲ့သို့သော တက္ကသိုလ်မှ လက်ဝဲ ကျောင်းသားများက မိမိကို နေရှင်ပေါက်စ လူတန်းစားဟု ဘွဲ့မည်ပေးမည်လော မပြောတတ်၊ ပြောလျှင်လည်း ရယ်ရမည်သာတည်း။ သူတို့သည် မူမတူလျှင် လူကို မကြည့်ဘဲ စာအုပ်လှန်၍ ဘွဲ့ပေးရန် ကြိုးကုတ် အလုပ်ရှာသူများသာ ဖြစ်သတည်း။ သမိုင်းအစဉ်ကို မသိလျှင် စာအုပ်လှန်၍ မာတိကာအစဉ်အတိုင်း သရုပ်ခွဲ၍ အနက်ဖော်သူများသာ ဖြစ်ကြလေသတည်း။

သာယာသော သီတင်းကျွတ်လ၏ ပြည်မြို့တွင် သက်ခိုင်သည် မေမေ သက်သက်၏ ဆိုင်၌ ဈေးကူရောင်းပေးရင်း ပျော်ရွှင်စွာ အချိန်ကုန်ခဲ့၏။

သက်ခိုင်၌ အပြစ်တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ထိုအပြစ်ကား မေမေသက်သက် ကို မမန္တယ်အကြောင်း ယောင်၍မှ စကားစပ်မပြောခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စပ်ပြော၍ မဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သက်ခိုင်သာ အသိဆုံး ဖြစ်၏။

သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက် ကုန်ခါနီး၌ ရန်ကုန်ပြန် လက်ဆောင် အဖြစ် သက်ခိုင်က ပြည်မြို့ထွက် ပစ္စည်းများကို စုဆောင်း၏။

ပြည်၏ တော တောင်တို့မှ ထွက်သော ပျားရည်သည် ချိုလည်း ချိုသည်။ သင်းလည်း သင်းသည်။ စစ်လည်း စစ်သဖြင့် ဆေးဖက်လည်းဝင်၏။ ပြည်၌သာ ထွက်သော လက်ဖက်တစ်မျိုးသည် ဆီခိုလည်း ဆီခို၏။ နူးလည်း နူးညံ့သည်။ ရင်လည်း မခံ၊ နှလုံးလည်း မတုန်၊ မျက်စိလည်း မကြောင်၊ သဖန်းသီး နှင့်တူသော ကတ္တတ်သီးယိုသည်လည်း ပြည်၏ ထူးကဲသော လက်ဆောင်ကောင်း တစ်ခု ဖြစ်၏။

သက်ခိုင် ရန်ကုန်သို့ မပြန်မီ တစ်ည၌ ဤလက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ကာ သက်သက်က မေး၏။

“သားက ဒီလက်ဆောင်တွေ အပင်ပန်းခံစားပြီး ဘယ်သူပေးမလို့လဲ”

သက်ခိုင်သည် မိခင်၏ မျက်နှာကို ရှက်ပြီး ပြုံးကြည့်သည်။

“ဒီလိုပဲ... ပေးစရာတွေ ရှိလို့ပေါ့ မေမေရယ်”

သက်သက်သည် ကြည်လင်ချိုသာစွာ ရယ်၏။

“ပေးစရာရှိရင်လည်း ပေးပေါ့ သားရယ်၊ တစ်ခုတော့ မေမေ ပြောမယ်နော်၊ အပေးချည်းလည်း မလုပ်နဲ့၊ အယူချည်းလည်း မလုပ်နဲ့၊ အပေး

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သလေဝယ်

၃၂၁

အယူဆိုတာ ရှိရတယ်။ အပေးအယူ မျှဖို့ကလည်း ဘဝချင်းတူမှ ဖြစ်ကြတာ။ သား အခု လက်ဆောင်တွေ သွားပေးမယ့်သူဟာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေရင် မေမေစကားကို သား ကောင်းကောင်းမှတ်သွား၊ မေမေ စာတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူး တယ်။ သားတို့ တက္ကသိုလ်က မိန်းမတွေဆိုတာဟာ အယူသာ ရှိတယ်။ အပေး မရှိဘူးတဲ့။ မေမေတော့ မသိဘူးနော်။ မေမေ မှားချင် မှားနေလိမ့်မယ်။ သားက မေမေထက် ပညာတတ်တာပဲ။ အစစအရာရာ သတိထားပေါ့ သားရယ်”

သက်သက်သည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန် ဆက်၍ဆို၏။

“သား ငယ်ငယ်က မေမေ ပြောဖူးတယ်။ လောကမှာ စူဠသုဘဒ္ဒါ တွေလည်း ရှိတယ်။ မဟာသုဘဒ္ဒါတွေလည်း ရှိတယ်။ မဟာသုဘဒ္ဒါနဲ့သာ တွေ့ပါစေလို့ မေမေ ဆုတောင်းတယ်”

သက်သက်သည် ခေါင်းကျိုးကာ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်။ အတန် ကြာမှ မိခင်ကို ဦးချရိုခိုးပြီး ဆို၏။

“မေမေဆုတောင်းနဲ့ ကျွန်တော် ပြည့်ပါရစေ၊ ဘဝဆက်တိုင်းဆက် တိုင်း မဟာသုဘဒ္ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် တွေ့ပါရစေ မေမေ”

သက်သက်သည် သား သက်ခိုင်၏ ဆံပင်များကို ပွတ်ကာ ရယ်မော၍ ဆို၏။

“မေမေဆုတောင်း သားမှာ ပြည့်ပါစေကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားဟာ မဟာသုဘဒ္ဒါနဲ့ မတွေ့ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

သက်သက်သည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ပြုံးရင်း မိခင်ကို အဖြေပေးနေ၏။

“မဟာသုဘဒ္ဒါနဲ့ မတွေ့ရင်... တွေ့ရက်နဲ့ မဆုံရင် စူဠသုဘဒ္ဒါကို တော့ ကျွန်တော် မရှာတော့ပါဘူး မေမေ”

သက်သက်သည် သား၏ ဆံပင်များကို ပွတ်ရင်း မျက်ရည်ဝဲနေ၏။ ခေါင်းငုံ့ထားသော သက်ခိုင်က မိခင် မမြင်အောင် မျက်ရည်ကျသည်။

အမှန်မှာ (သူ့အထင်နှင့်မူ) မဟာသုဘဒ္ဒါကို တွေ့ကြုံမြင်ပြီး ဖြစ်နေ ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူနှင့် သူ့မဟာသုဘဒ္ဒါတို့ကား ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ရေးသကဲ့ သို့ ကြေးငွေဂဟေ... မစပ်လေသို့ ပါတကား။

ကြေးငွေဂဟေ မစပ်လေသို့ပါတကား... ။

အခန်း - ၂၃
»» မိုးနုတ်ဒေဝီ ««

သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်အကုန် နှိုဝင်ဘာလဆန်း၌ သက်ခိုင်တို့ တက္ကသိုလ်
မြေသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါတွင် တကောင်းကျောင်းဆောင်ကြီး ပြန်ဖွင့်
နေပေပြီ။

တကောင်းကျောင်းဆောင်အတွက် သီးသန့်အဆောင်မှူး မခန့်သေး။
ပြည်ကျောင်းဆောင်၏ အဆောင်မှူး ဦးကျော်ထွန်းကပင် ကျောင်းဆောင်
နှစ်ဆောင်စလုံးကို အုပ်ချုပ်ရ၏။ အစားအသောက်ကို ပြည်ကျောင်းဆောင်မှာ
ပင် ကျွေး၏။

သက်ခိုင်၊ ယုမောင်၊ တင်မောင်စိုး၊ အေးဝင်း၊ မောင်ရှိန်တို့ အားလုံး
သည် တကောင်းကျောင်းဆောင်သို့ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။

ပြည်ကျောင်းဆောင်၌ နေစဉ်က အခန်းသီးသန့် မရနိုင်သောကြောင့်
သက်ခိုင်သည် ယုမောင်နှင့် တွဲနေရ၏။ အေးဝင်းသည်လည်း တင်မောင်စိုးနှင့်
တွဲနေရ၏။ တကောင်းကျောင်းဆောင်၌ကား သက်ခိုင်ရော... အေးဝင်းပါ
သီးသန့်အခန်းကိုယ်စီ ရကြ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၂၃

သက်ခိုင်သည် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ရှင်းလင်းပြင်ဆင်ပြီးနောက် ညနေ ပိုင်းတွင် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲသည်။ ပြည်မှ ယူခဲ့သော လက်ဆောင် များကို လက်ဆွဲခြင်းတစ်ခုတွင် ထည့်ကာ သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်နေခိုက် အခန်းဝမှ ခြေသံများ ကြားရ၏။ မရှေးမနှောင်းပင် ပွဲနေပွဲထိုင် သွားမည့်အလား ပိုးအပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ၊ ပိုးလုံချည်ကိုယ်စီဖြင့် မောင်ရှိန်၊ တင်မောင်စိုး၊ အေးဝင်းနှင့် ယုမောင်တို့ ပေါ်လာကြ၏။

မောင်ရှိန်သည် တည်၍မရသော သူ့မျက်နှာ စပ်ဖြူဖြူကို တတ်နိုင်သမျှ ဘာရိတ်အုပ်ပြီး အလွန်ယဉ်ကျေးစွာ မေး၏။

“ကျွန်တော်များ နောက်မကျသေးဘူး ထင်ပါတယ်... နော် အစ်ကို”

တင်မောင်စိုးကလည်း ရှေ့သို့ တက်လာကာ ဦးကလေး ညွတ်ပြီး ဖြည့်စွက်တောင်းပန်သည်။

“တကယ်လို့များ... တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်များ နောက်ကျသွားရင်လည်း မလိမ်မိုးမလိမ်မာတွေ့ဖို့ တစ်ကြိမ် တစ်ခါ သည်းခံပြီး ခွင့်လွှတ်ပါလို့၊ နော်... ခင်ဗျ”

သက်ခိုင်သည် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပနေကြသော ဤသတ္တဝါ နှစ်ရှည်ကို နားမလည်စွာ မော့ကြည့်ပြီး မေး၏။

“နေပါဦး... မင်းတို့ ဘာအရူးထလာကြတာလဲ”

မောင်ရှိန်က ဖြေသည်။

“အရူးထလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းထလာကြတာ၊ အဝတ်အစား က စကြည့်၊ အကောင်းချည်းပဲ၊ ခါးပေါ် အခုမှ ဒုတိယအကြိမ် တင်ရတာ၊ အိမ်က ပြန်လာစ ငွေရွှင်လို့ အငြိမ်းစားပေးထားရာက ရွေးယူလာတာ၊ မယုံ နမ်းကြည့်... အပေါင်ဆိုင်က ပရတ်နဲ့လေးတွေကို သင်းလို့”

တင်မောင်စိုးက ဖြည့်စွက်ပြန်သည်။

“ဟိသခွံ၊ ဤစကားသည် မှန်၏၊ မယုံ နမ်းကြည့်၊ ပရတ်နဲ့လေးတွေ ကို သင်း... လို့”

ဤသတ္တဝါနှစ်ကောင်နှင့် ဖက်ပြောနေလျှင် ဆုံးတော့မည် မဟုတ်မှန်း သိသောကြောင့် သက်ခိုင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တောင်းပန်၏။

“ကဲ... ကိုယ့်လူတို့၊ မင်းတို့ အဝတ်အစားတွေက ပရတ်နဲ့မကလို့ တရုတ်နဲ့ သင်းသင်း၊ တော်ကြတော့... ရွပ်မနေနဲ့၊ ငါ သွားစရာရှိသေးတယ်”

မောင်ရှိန်က ဦးခေါင်းလေး ညွတ်ပြီး ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သွားစရာရှိမှန်းသိလို့ ကျွန်တော်များ အချိန်မီ ရောက်လာကြပါတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား တင်မောင်စိုးရာ... ပြောပြလိုက်စမ်းပါဦး၊ တို့ နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားလို့... သူ စိတ်ဆိုးနေတယ်နဲ့ တူတယ်”

“အေးလေး... ဒါကြောင့်လည်း ပညာရှိပီပီ ပြေးကြည့်မှ မြင်လို့ ငါ တောင်းပန်ပြီးပါရောလား၊ နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားတာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့၊ ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်... ဒါလောက်ကလေးနဲ့တော့ သူငယ်ချင်းချင်း စိတ်မကောက်နဲ့ကွာ၊ သူငယ်ချင်းချင်း စိတ်ကောက်ရင်... ယုမောင်လိုပဲ ရည်းစားဦးနဲ့ လွဲတတ်တယ်”

နောက်မှ နေသော ယုမောင်က တင်မောင်စိုး၏ ဇက်ပိုးကို အုပ်၏။

“ငါက ဘယ်ရည်းစားဦးနဲ့ လွဲရသေးလို့လဲ၊ မင်းနှမနဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့နှမက ချောပေမယ့်... အခုမှ ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီး ရှိသေးတယ်”

အေးဝင်းက ဝင်ဟား၏။

“တော်စမ်းပါ တင်မောင်စိုးရာ၊ မင့်နှမ ချောကြောင်း၊ နောက် လေးနှစ်ဆို အပျိုဖြစ်တော့မယ့်အကြောင်း ကြေညာမနေစမ်းပါနဲ့၊ အချိန်တန်မှ တိုတာသာ တို့ သန်းခေါင်စာရင်း ကောက်ယူပါမယ်၊ အခု ငါ သက်ခိုင်ကို ရှင်းပြဦးမယ်”

သက်ခိုင်က စိတ်ပျက်စွာနှင့် ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်၏။ အေးဝင်းက သက်ခိုင်နား ကပ်သွားပြီး ရှင်းပြ၏။

“ဒီမှာ သက်ခိုင်၊ မင်း တောင်းဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီကောင်တွေ ကတိ တည်ခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ မင်းလည်း မင်းကတိမင်း တည်မှပေါ့”

“ဘာကတိလဲ... အေးဝင်းရ”

“မင်းက မေ့သွားပြီလား၊ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကို မင်း ဦးကြီး အိမ် ခေါ်သွားပါမယ်ဆို”

သက်ခိုင် ငိုငိုသွား၏။ မောင်ရှိန်က ကြောင်နာသံလေးနှင့် ဝင်ထောက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရာ... အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်များကတောင် ပညာမဲ့ သတိရှိမြဲ ဆိုတဲ့ စကားပုံအတိုင်း စိုးရိမ်လို့ ဝါနင်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အစ်ကို အစ်မနဲ့ ကျွန်တော်များ နီးစပ်သွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲလို့၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ... လို့... အ... ဟို့...”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၂၅

သက်ခိုင်သည် ငိုငိုနေရာမှ အားရပါးရ ရယ်မောမိသည်။

“ခွေးကောင်တွေ... ဒါမျိုးများကျ သိပ်မှတ်မိတယ်၊ ကျောင်းစာနဲ့ ကရာနို့ကြွေးကျတော့ မမှတ်မိကြဘူး”

တင်မောင်စိုးက ကွန့်ဖြစ်အောင် ကွန့်လိုက်သေး၏။

“တို့မှတ်ဉာဏ်ကို ဒီလောက်တောင် အထင်မသေးပါနဲ့ သက်ခိုင်ရာ၊ ဟေ့ကောင်တွေ... မဟုတ်ဘူးလား၊ တို့ ဘယ်တုံးက အပေါင်ဆုံးဖူးလို့လဲ၊ လက်မတ် လဲရမယ့်နေ့များ ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့ဖူးပေါင်”

သက်ခိုင်က နေရာမှ ထ၏။

“ကဲ... တော်ကြတော့ ကိုယ့်လူတွေ၊ အချိန်မရှိဘူး၊ သွားကြရအောင်”

သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်သည် ခြင်းတောင်းကို တစ်ယောက်တစ်လဲ ကူညီ ဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

အဝတ်အစားမှ ပရတ်နဲ့များ လေသလပ်၍ ပြယ်အောင် ကားမစီးဘဲ ခြေကိုင်လျှောက်ကြရန် မောင်ရှိန်က အကြံပေးသဖြင့် ကျန်လူများက သဘောတူ လိုက်ကြ၏။

မလေးနွယ်တို့ ခြံဝ ရောက်သောအခါ မောင်ရှိန်က သူ့နားရွက်သူ ဆွဲလိမ့်သည်။

သက်ခိုင်က မေး၏။

“ဟေ့ကောင်... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါ့မျက်နှာ တည်အောင် သံပတ်တင်းနေတာ”

သူငယ်ချင်းများက တင်မောင်စိုးကို လှည့်ကြည့်ကြ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကို သိသော တင်မောင်စိုးက ပြော၏။

“ဘာလဲ... ငါ့မျက်ခွက်ကို စိတ်မချလို့လား၊ စိတ်ချ... မောင်ရှိန် မှာလည်း သူ့ခလုတ်နဲ့သူ၊ ငါလည်း ငါ့ခလုတ်နဲ့ငါ၊ မောင်ရှိန်ခလုတ်က နားမှာ ရှိတယ်၊ ငါ့ခလုတ်က နှာခေါင်းမှာ ရှိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တင်မောင်စိုးသည် သူ့နှာခေါင်းမွေးကို ဆွဲနှုတ် ပြ၏။

“မြင်လား... ငါက လူတောသူတောမှာ စပ်ဖြူဖြူဖြစ်ချင်လာရင် နှာခေါင်းမွေး ဆွဲနှုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ မျက်နှာတည်သွားရုံမကဘူး၊ မျက်ရည် တောင် တောက်ခနဲ ကျတယ်”

၃၂၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

တင်မောင်စိုး၏ စကားကြောင့် ကျွန်သူငယ်ချင်းများက ရယ်ကြသည်။
တင်မောင်စိုးကား မရယ်၊ သူ့မျက်လုံးများ၌ အမှန်ပင် မျက်ရည်များ ဝဲနေ၏။
သက်ခိုင်က ရှေ့ဆောင်ကာ ခြံတွင်း ဝင်လိုက်သဖြင့် အားလုံး
မျက်နှာပိုးသတ်၍ လိုက်လာကြသည်။

အိမ်တွင်း၌ အဆင်သင့်ပင် မလေးနွယ်ငှက်၏ မိသားစု သုံးယောက်လုံး
ကို တွေ့ရသည်။

မလေးနွယ်က ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်းသာရွှင်ပျဉ္စာနှင့် သက်ခိုင်ကို
ကြိုသည်။

“ဟော... မောင် ပြန်လာပြီလား၊ ဘယ်နေ့က ရောက်သလဲ”

“မနေ့ကပဲ မမနွယ်”

သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်နှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီးနောက် သူငယ်ချင်း
များအား ဆိုဖာများပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်း၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားပွဲ၌ သတင်းစာ ဖတ်နေရာမှ ဦးထင်ကျော်သည်
ထလာ၏။

“လူကလေးပါလား... ဒါထက် ဟိုခြင်းကြီးက ဘာလဲ”

“ပြည်က ကျွန်တော် ယူလာတာပါ ဦးကြီး၊ အကောင်းတွေရယ်တော့
မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျားရည်ရယ်... ပြည်လက်ဖက်ရယ်... ကြက်တင်းတောင်
ဩဇာသီးတွေရယ်၊ ဦးကြီးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကို ကျွန်တော် သီတင်းကျွတ် ကန်တော့
ချင်လို့ပါ”

“ဟာ... အကောင်းတွေချည်းပဲ၊ ပျားရည်တော့ ဦးကြီးအတွက်
ဟန်ကျတာပဲ၊ ဦးကြီးမှာ သွေးတိုးရောဂါ နည်းနည်းရှိတော့ ဘုမ္မရာဇာမှုန့်နဲ့
ပျားရည် မှန်မှန်စားနေရတယ်၊ လက်ဖက်ကတော့ မင့်အဒေါ်အကြိုက်ပဲ၊
ကြက်တင်းတောင် ဩဇာသီးတော့ တို့အားလုံး ကြိုက်သပေါ့ကွယ်၊ ကဲ...
ကန်တော့... ကန်တော့”

နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာတစ်ခုထက်၌ ဒေါ်အေးသန့်က ထိုင်လျက်
သက်ခိုင်တို့ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ ဦးထင်ကျော်က ဒေါ်အေးသန့်၏ဘေး၌
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မလေးနွယ်က ရယ်ရင်း ပြော၏။

“အတော်ပဲ... ဒီသီတင်းကျွတ်မှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို နွယ် မကန်တော့

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၂၇

ရသေးဘူး၊ မောင် ယူလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေနဲ့ နွယ် အချောင်ဝင်ကန်တော့ဦးမယ်”

သက်ခိုင်နှင့် မလေးနွယ်သည် ကော်စောခင်းထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အတူယှဉ်တွဲ ထိုင်ကြပြီး ဦးထင်ကျော်နှင့် ဒေါ်အေးသန့်ကို ကန်တော့ကြသည်။

အရွယ်ချင်းကလည်း ညီကြသည်။ နုပျိုရွှန်းသစ်ခြင်း၌လည်း တူကြသည်။ ရုပ်ရည်ချင်းကလည်း ဆင်ကြ၏။

ပြိုင်တူညီညီ ဦးချ ကန်တော့လျက်ရှိကြသော သမီးနှင့် တူကို ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်စွာ ကြည့်နေမိရာမှ ဒေါ်အေးသန့်သည် ဦးထင်ကျော်၏ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးထင်ကျော်သည်လည်း တစ်ချက် ငိုငံသွား၏။ ပြုံးရွှင်နေသော သူ့မျက်နှာသည် စိတ်ထိခိုက်မှုကြောင့် မသိမသာ နှမ်းသွားသည်။ သူကလည်း ဒေါ်အေးသန့်ကို လှည့်ကြည့်၏။ ဒေါ်အေးသန့်၏ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်ရိပ်ရိပ် လွှမ်းနေ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ချက်ချင်းပင် ပြန်လည် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး ဆုပေး၏။

“အေး အေး... သာဓု သာဓု သာဓု၊ ငါ့တူရော... ငါ့သမီးရော ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်ကြပါစေ၊ အကုသိုလ်ကို ရှောင်နိုင်ပြီး ကုသိုလ်ကို ဆောင်နိုင်ကြပါစေ၊ လိုအပ်သောဆု... မြတ်သောဆုတို့နဲ့ ပြည့်စုံကြပြီး ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်၊ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ် ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ...”

သက်ခိုင်နှင့် မလေးနွယ်က ပြုံးရွှင်ကြည်လင်စွာနှင့် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြပြီး နေရာမှ ထသည်။

တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာတစ်လုံးသာ အလွတ်ကျန်တော့၏။

မလေးနွယ်က ဆိုသည်။

“အဲဒီဆိုဖာပေါ်မှာ မောင် ထိုင်၊ မမနွယ် ထိုင်စရာတစ်ခု သွားယူဦးမယ်”

သက်ခိုင်က ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ မလေးနွယ်က ဗုံတို ဗုံလေး တစ်လုံးကို ယူလာပြီး သက်ခိုင်၏ ဆိုဖာအနီးတွင် ချကာ ထိုင်၏။ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို သက်ခိုင်၏ ဆိုဖာလက်တန်းပေါ်၌ တင်ထားပြီး ကိုယ်လေးကို နွဲ့နွဲ့ယိုင် ဖို့ထား၏။

၃၂၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်က သူ့သူငယ်ချင်းများကို မလေးနွယ်တို့ မိသားစုနှင့် မိတ်ဖွဲ့
ပေးသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် တင်မောင်စိုး၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ စူးစိုက်
ကြည့်ပြီး မေး၏။

“မောင်ရင့်မျက်နှာကို ဦး မြင်ဖူးတယ် ထင်တယ်၊ ဘယ်မှာ မြင်ဖူး
မှန်း မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်အဖေကို ဦး မြင်ဖူးတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်
ခင်ဗျာ”

“မောင်ရင့်အဖေက ဘယ်သူတုံး”

တင်မောင်စိုးသည် ခွကျဟန် သူ့ခေါင်းကြီးကို ဟိုလှည့် သည်လှည့်
လုပ်ပြီးမှ အမှန်ကို ဖြေသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေက ဝတ်လုံတော်ရဦးဖြူပါ”

ဦးထင်ကျော်သည် ဝမ်းသာအားရ ဆိုသည်။

“ဟ... ဦးဖြူက ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းကြီးပဲ၊ တရားရေးရာမှာ ဦးဖြူ
က ဦးတို့ထက်တောင် စိန်ယာကျသေးတယ်၊ ဟုမ္မရူးအတွက် ဘိလပ်သွားပြီး
စားပွဲဝိုင်းကွန်ဖရင့်တောင် တက်ခဲ့တဲ့ ရှေ့ပြေးမျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးပဲ၊ အခု
အထိလည်း ဟိုက်ကုတ်မှာ အမှုလိုက်နေတုန်းပဲ၊ ငါ့တူလည်း ဖအေခြေရာနင်း
နိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

တင်မောင်စိုးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အချိုးမွမ်းခံရသည်ကို ရှက်ဟန်နှင့်
သူ့နှာခေါင်းကို လက်နှင့် ကွယ်သယောင်ပြုသည်။ ဤသို့ ပြုရင်းလည်း
နှာခေါင်းမွေးတစ်ပင်ကို မိအောင် ဆွဲထား၏။

မလေးနွယ်က မောင်ရှိန်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဆို၏။

“ကိုရှိန်တော့ အခုမှ မြင်ဖူးတယ်၊ ကိုရှိန်မှာမည်တော့ နွယ် ကြားဖူး
တာ ကြာပါပြီ”

မောင်ရှိန်သည် “ခင်ဗျာ...” ဟု အော်ပြီး သူ့နှာရွက်သူ ဆွဲလိမ်
နေ၏။

တင်မောင်စိုးကမူ နှာခေါင်းမွေးတစ်ပင်ကို မိထားသောကြောင့် ဣန္ဒြေ
မပျက်။ ကျန်သူငယ်ချင်းများက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်လာ
ကြသဖြင့် လျှာကိုက်ထားကြသော်လည်း မျက်နှာများက ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေကြ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၃၂၉

သက်ခိုင်ကသာ လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောပြီး ပြောသည်။

“မမနွယ်က သူ နာမည်ကြားဖူးတယ်ဆိုလို့ မောင်ရှိန်က လိပ်ပြာ မသန့်ဘဲ လန့်နေတာ၊ ဒီကောင်မှာ လိပ်ပြာမသန့်တဲ့ရောဂါ ရှိတယ်... မမနွယ် ရဲ့”

မလေးနွယ်က လှိုက်လှဲစွာ ရယ်ပြီး မောင်ရှိန်ကို ရင်းနှီးစွာ ပြော၏။

“ဪ... ကိုရှိန်ကလည်း... နွယ်က အကောင်-ပြောတာပါရှင်ရဲ့၊ ကိုရှိန်က ပီယာနိုလည်း တော်တယ်၊ တယောလည်း တော်တယ်၊ ပတ္တလားလည်း တီးတတ်တယ်လို့ တစ်ကျောင်းလုံး ကျော်နေတာ၊ ပြီးတော့ အင်းယား ကျောင်းဆောင်သူတွေက ပြောတယ်၊ လသာရင် ကိုရှိန် တယောလာထိုးတာ သိပ်လွမ်းဖို့ကောင်းတာပဲတဲ့၊ ကိုရှိန်က အလွမ်းသမားကြီးလား”

မောင်ရှိန်သည် နားရွက်ကို လိမ်ထားသော လက်အား မလွှတ်သေးဘဲ မလေးနွယ်ကို ကြည့်သည်။ ကြည့်ရင်းလည်း သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးမြဲမြဲ ဖြစ်လာ၏။

“အဟီး... အဟဲ... အဟမ်း... ကျွန်တော်က အလွမ်းသမား မဟုတ်ပါဘူး၊ အကုသိုလ် ဘယ်ဝင်္ဂကြွေးက ပါလာလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်က အလွမ်းသိချင်းတွေချည်းပဲ ရတယ်၊ ကျွန်တော် တီးလို့ သူများတွေ လွမ်းလေ... ကျွန်တော် ရယ်ချင်လေပဲ၊ ကျွန်တော် ရယ်ချင်လေ... ကျွန်တော့်လက်သံက ပိုလွမ်းလေပဲ၊ တစ်ခါတလေ... ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သိပ်သနားမိတာပဲ ဗျ မလေးနွယ်... ဒါပေမဲ့ မငိုရဲဘူး၊ ငိုမိရင် ကျွန်တော့်လက်သံက ဟာသတွေ ထွက်လာမှာစိုးလို့”

မောင်ရှိန်၏ စကားအဆုံး၌ လူငယ်များသာမက ဦးထင်ကျော်နှင့် ဒေါ်အေးသန့်တို့ပါ ရယ်မောကြ၏။

ဦးထင်ကျော်က ဆိုသည်။

“မောင် အပြောကောင်းတာနဲ့ ဦးတောင် လွမ်းချင်လာပြီ၊ ကဲ... ဟိုမှာ ပီယာနို ရှိတယ်၊ တီးပြစမ်းပါဦး”

မောင်ရှိန်သည် ပီယာနို တီးရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်အခါမှ မငြင်း။ သူ့လက်မပျက်အောင်ဟု ပီယာနို မြင်လျှင် မဖိတ်ခေါ်သည့်တိုင်အောင် ဝင်တီးလေ့ရှိသည်။ ယခု ဖိတ်ခေါ်သောအခါ ပီယာနိုဆီသို့ ထသွားကာ လက်စွမ်းပြရန် ပြင်တော့၏။

၃၃၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးသည် ပီယာနိုဘေးသို့ ရောက်လာကြ၏။
မောင်ရှိန်က ပီယာနိုကို အသံစုံသွားအောင် မွှေချင်တိုင်း မွှေပစ်ပြီးမှ
စိန်ခေါ်၏။

“ဦးက အလွမ်းသီချင်း နားထောင်ချင်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က
လွမ်းစရာမကျန်တဲ့ သီချင်းတီးမယ်၊ ဖြေနိုင်ပေါင် ပတ်ပျိုးလေ... ဖြေနိုင်ပေါင်
ဆိုကတည်းက လွမ်းစရာ ကုန်နေပြီ”

ဦးထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ကြိုက်ပြီကွယ်... တီးပါ”

မောင်ရှိန်က သက်ခိုင်ကို လှမ်းပြောသည်။

“သက်ခိုင်... မင်းက တယောတီး”

သက်ခိုင်သည် သူ တစ်ခါက တီးခဲ့ဖူးသော ဦးထင်ကျော်၏ တယော
ကို ယူလိုက်၏။

မောင်ရှိန်က မလေးနွယ်ကို ပြော၏။

“ကျန်တဲ့ သုံးကောင်စလုံး ဆိုတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြေနိုင်ပေါင်
က မိန်းကလေး ဆိုမှ နားထောင်ကောင်းတယ်၊ နုဖဝါးတော်နာ သွေးခြည်သာ
သန်းပါလို့... အပို ပန်းဘွဲ့သား ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကျရင် ယောက်ျားသံနဲ့ ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး၊ တင်မောင်စိုးလို ကျားကိုးစီး စားမကုန်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ဆိုရင်
သာယူက်စီးတာပဲ၊ ဒီတော့ မလေးနွယ်ဆို... ရတယ် မဟုတ်လား”

မလေးနွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ပီယာနိုအဖုံးပေါ်မှ စည်းနှင့် ဝါးကို
ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

မောင်ရှိန်က မျက်လုံးပြူးပြသည်။ ဆိုမည့်သူက စည်းနှင့်ဝါးကို
ကောက်ကိုင်ပြခြင်းသည် အတီးကိုမမူဟု စိန်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်ရှိန်က ပီယာနိုကို စိတ်ရှိသမျှ ဖွင့်တီးသည်။ မလေးနွယ်က
စည်းနှင့်ဝါးကို အပိုင်ကိုင်ကာ ဆိုသည်။ စည်းဝါးက ချုပ်ထားသဖြင့် မောင်ရှိန်
မလှုပ်နိုင်။ မလှုပ်နိုင်သည်မှာ မလှုပ်ချင်၍ မဟုတ်။ မလေးနွယ်၏ ရင်မှလာ
သော အသံသည် မောင်ရှိန်ကို ဖမ်းစားသည်။ မောင်ရှိန်သည် မလေးနွယ်၏
အဆိုကို အသားပေးကာ ပီယာနိုကို လှပစွာ ထိန်းသိမ်း၍ တီးပေးတော့၏။

သက်ခိုင်ကလည်း တယောကို အကွက်ပြည့် မတီး။ ပတ်ဝိုင်း၌ လိုက်
သော နဲ့ကဲ့သို့ အဝင်အထွက် အပြေးအလိုက် မှန်ရုံ မှေးတီးပေးသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၃၀

သီချင်းအဆုံး၌ အားလုံး ဝမ်းသာကြသည်။ အားလုံး ကျေနပ်ကြသည်။
ဦးထင်ကျော်က နေရာမှထသည်။

“အေး... ကောင်းတယ်ကွယ်၊ ဦးကတော့ ဂီတကို နာမ်ရဲ့ အာဟာရ
လို့ ယူမှတ်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် စီရင်ချက်ချရမယ့် အမှုတွဲတစ်ခု ဖတ်
ရဦးမယ်၊ မောင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆက်တီးကြ မှတ်ကြ”

ဦးထင်ကျော်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ ဒေါ်အေးသန့်လည်း
လိုက်ပါသွား၏။

ကျန်ရစ်သော လူငယ်တစ်စုသည် လွတ်လပ်စွာ တီးမှုတ် သီဆို
ကျန်ရစ်ကြ၏။

မောင်ရှိန်နှင့် မလေးနွယ်က တစ်ယောက်တစ်လဲ ပီယာနိုတီးကြသည်။
ယုမောင်၊ အေးဝင်း၊ တင်မောင်မိုး၊ သက်ခိုင်တို့က အလှည့်ကျ ဝင်ဆိုပေးကြ၏။

နှစ်နာရီနီးပါး တီးကြ မှတ်ကြ ဆိုကြပြီး၍ မောလုခါမှ မောင်ရှိန်
က နှောင့်တော့၏။

“တို့... ပတ်ပျိုးရော... ဘွဲ့ရော၊ သီချင်းခံရော စုံသွားပြီ၊ ပုလဲနဲ့
ဘောလယ် တီးကြရအောင်၊ ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်... မိုးနတ်ဒေဝီ တီးကြရအောင်”
သက်ခိုင်က မောင်ရှိန်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ရင်း ငြင်း၏။

“မတီးချင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း... တခြား တစ်ခုခု လုပ်ပါ”
မလေးနွယ်က မောင်ရှိန်ကို ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်ကလည်း... ကိုရှိန် ပြောတာ ကောင်းသားပဲ၊
မမနွယ် မိုးနတ်ဒေဝီကို မရဘူး၊ အဲဒါက ဂီတဝိသောဓနီကုန်းမှာလည်း မပါ
ဘူး၊ မဟာဂီတထဲမှာတော့ တွေ့တယ်၊ မမနွယ် အဲဒီဘောလယ်ကို မတက်ဖူးဘူး”

သက်ခိုင်က ခါးခါးသီးသီး ဆက်ငြင်း၏။

“မလုပ်ပါနဲ့၊ တစ်ညနေလုံး သီချင်းကြီးတွေပဲ တီးခဲ့ ဆိုခဲ့ကြတယ်၊
ခေတ်ပေါ် တစ်ခုခု လုပ်ကြရအောင်၊ ဟေ့ကောင်... မောင်ရှိန်.. ဘုန်းနေ့
ဆက်လွမ်း လုပ်ကွာ”

မလေးနွယ်သည် ပြုံးချိုချိုနှင့် မျက်စောင်းလေး မသိမသာ ထိုးပြီး
သက်ခိုင်ကို ကြည့်၏။

မောင်ရှိန်က မလေးနွယ်ကို လှမ်းမေးသည်။

“မလေးနွယ် သဘောတူသလား”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၃၁

သီချင်းအဆုံး၌ အားလုံး ဝမ်းသာကြသည်။ အားလုံး ကျေနပ်ကြသည်။
ဦးထင်ကျော်က နေရာမှထသည်။

“အေး... ကောင်းတယ်ကွယ်၊ ဦးကတော့ ဂီတကို နာမိရဲ့ အာဟာရ
လို့ ယူမှတ်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် စီရင်ချက်ချရမယ့် အမှုတွဲတစ်ခု ဖတ်
ရဦးမယ်၊ မောင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆက်တီးကြ မှတ်ကြ”

ဦးထင်ကျော်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ ဒေါ်အေးသန့်လည်း
လိုက်ပါသွား၏။

ကျန်ရစ်သော လူငယ်တစ်စုသည် လွတ်လပ်စွာ တီးမှုတ် သီဆို
ကျန်ရစ်ကြ၏။

မောင်ရှိန်နှင့် မလေးနွယ်က တစ်ယောက်တစ်လဲ ပီယာနိုတီးကြသည်။
ယုမောင်၊ အေးဝင်း၊ တင်မောင်မိုး၊ သက်ခိုင်တို့က အလှည့်ကျ ဝင်ဆိုပေးကြ၏။

နှစ်နာရီနီးပါး တီးကြ မှတ်ကြ ဆိုကြပြီး၍ မောလုခါမှ မောင်ရှိန်
က နှောင့်တော့၏။

“တို့... ပတ်ပျိုးရော... ဘွဲ့ရော၊ သီချင်းခံရော စုံသွားပြီ၊ ပုလဲနဲ့
ဘောလယ် တီးကြရအောင်၊ ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်... မိုးနတ်ဒေဝီ တီးကြရအောင်”

သက်ခိုင်က မောင်ရှိန်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ရင်း ငြင်း၏။

“မတီးချင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း... တခြား တစ်ခုခု လုပ်ပါ”

မလေးနွယ်က မောင်ရှိန်ကို ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်ကလည်း... ကိုရှိန် ပြောတာ ကောင်းသားပဲ၊
မမနွယ် မိုးနတ်ဒေဝီကို မရဘူး၊ အဲဒါက ဂီတဝိသောဓနီကျမ်းမှာလည်း မပါ
ဘူး၊ မဟာဂီတထဲမှာတော့ တွေ့တယ်၊ မမနွယ် အဲဒီဘောလယ်ကို မတက်ဖူးဘူး”

သက်ခိုင်က ခါးခါးသီးသီး ဆက်ငြင်း၏။

“မလုပ်ပါနဲ့၊ တစ်ညနေလုံး သီချင်းကြီးတွေပဲ တီးခဲ့ ဆိုခဲ့ကြတယ်၊
ခေတ်ပေါ် တစ်ခုခု လုပ်ကြရအောင်၊ ဟေ့ကောင်... မောင်ရှိန်.. ဘုန်းနေ့
ဆက်လွမ်း လုပ်ကွာ”

မလေးနွယ်သည် ပြုံးချိုချိုနှင့် မျက်စောင်းလေး မသိမသာ ထိုးပြီး
သက်ခိုင်ကို ကြည့်၏။

မောင်ရှိန်က မလေးနွယ်ကို လှမ်းမေးသည်။

“မလေးနွယ် သဘောတူသလား”

မလေးရှယ်က မောင်ရှိန်ကို ပြုံး၍ဖြေ၏။

“အင်းယားကျောင်းသူတွေကတော့ ကိုရှိန်ရဲ့ ဘုန်းနေဆက်လွမ်းက သိပ်ကောင်းဆိုပဲ၊ နွယ်က နားမထောင်ဖူးတော့ နားထောင်ရမှာပေါ့”

မောင်ရှိန်က ပီယာနိုနှင့် ဘုန်းနေဆက်လွမ်းကို တီးသည်။ သက်ခိုင်က တယောနှင့် လိုက်ပေး၏။ အလွမ်းဓာတ်ခံရှိသော ယုမောင်က ဆို၏။

သီချင်းအဆုံး၌ မောင်ရှိန်က ပီယာနိုခုံမှ ထသဖြင့် အားလုံး ဝိုင်းထ ကြ၏။

မောင်ရှိန်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်၏။

“ဟာ... ခြောက်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ သွားကြရအောင်”

မလေးရှယ်က ကန့်ကွက်၏။

“နေကြပါဦးလား၊ အိမ်မှာ ထမင်းစားသွားကြပါလား”

မောင်ရှိန်က ယဉ်ကျေးစွာ ဖြေ၏။

“ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် မလေးရှယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘိုင်ကုတ်အခါ လာစားဖြစ်အောင် စားပါ့မယ်၊ အခုတော့ အိမ်က ပြန်လာခါစဆိုတော့ အိတ်ထဲမှာ ငွေယားလေးတွေ ရှိနေကြသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်တန်း သွားစားကြပြီး၊ ဘိုင်စကုတ် ကြည့်ကြမလို့၊ သက်ခိုင်ကတော့ မလိုက်ဘူးတဲ့၊ အခန်းစောစောပြန်ပြီး ကဗျာစပ်မလို့ ဆိုလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါဦးမယ်၊ သက်ခိုင်ရေ... တို့ သွားတော့မယ်၊ မင်းက သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်ပဲကွာ၊ တစ်ခါ တလေ ဘိုင်စကုတ်ကလေး ဘာလေး တို့နဲ့ လိုက်ကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဤစကားအားလုံးကို မောင်ရှိန် ထွင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဘာလုပ်ကြမည်ကို သက်ခိုင် မသိခဲ့ရ။

သက်ခိုင် အိုက်မိ၍ ငိုနေခိုက် လေးဦးသော သတ္တဝါတို့သည် မိကောင်း ဖခင်သားသမီးများ ပီသစွာ မလေးရှယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြ၏။

သူတို့ ပျောက်သွားမှ မလေးရှယ်သည် ခါးကလေးထောက်၊ ခေါင်းကလေး ငဲ့ကာ သက်ခိုင်ကို စူးစမ်းဟန်လုပ်၍ ကြည့်၏။

“မမနွယ်... မောင့်ကို ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ... မောင့်သူငယ်ချင်းတွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံးထဲမှာ မောင်က စိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ”

“မောင်က ဘာများ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလို့လဲ”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၃၃

“ကောင်းသမှ သိပ်ကောင်း၊ မမန္တယ် ထင်တယ်၊ မောင် တစ်ခုခုကို ညာနေတယ်၊ ဘာကို ညာနေမှန်းတော့ မမန္တယ် မသိဘူး၊ ညာနေတာတော့ အမှန်ပဲ”

သက်ခိုင်သည် တုန်လှုပ်သွား၏။

“မမန္တယ်... မောင်ကို ဘာတွေ စွပ်စွဲနေတာလဲ”

မလေးနွယ်သည် သက်ခိုင်၏အမေးကို မဖြေဘဲ တယောကို သွားယူ သည်။

“ရှေ့... မမန္တယ်ကို မိုးနတ်ဒေဝီ ဆို တီးပြ၊ မောင်က အဲဒီသီချင်း ကို တီးကြဖို့ ငြင်းတုန်းက မောင်မျက်လုံးတွေကို မမန္တယ် သေသေချာချာ ကြည့်နေတယ်”

“ဒီတော့...”

“ဒီတော့... မောင် တစ်ခုခုကို ညာနေတာ မမန္တယ် သိတာပေါ့ မောင်၊ မမန္တယ်က မောင့်ထက်ကြီးတဲ့ အစ်မ၊ မမန္တယ်ကို မောင် ဘယ်တော့မှ ညာလို့မရဘူး၊ သိလား၊ လာ... ခြံထဲ သွားကြရအောင်”

မလေးနွယ်က ရှေ့မှ ထွက်သွားသောကြောင့် သက်ခိုင်သည် လိုက် ခဲ့ရ၏။

မလေးနွယ်က ဒန်းပေါ်၌ ထိုင်သည်။ သက်ခိုင်က နံရံ၌ပေါ်၌ ထိုင်၏။

နေဝင်စဖြစ်၍ နေရောင်မှ မကုန်သေး။

ပြာသော ကောင်းကင်၌ ကြယ်များကို မြင်ရ၏။ ဆန်းစ လကွေးကွေး သည်ပင် မိုးပြာ၌ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ထင်နေ၏။

မလေးနွယ်သည် ဒန်းကို မလွှဲဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လှုပ်ရုံ လှုပ်ပြီး တိုက်တွန်း၏။

“စလေ... မောင်၊ မိုးနတ်ဒေဝီ”

သက်ခိုင်သည် မငြင်းတော့ဘဲ တယောတီးရင်း မိုးနတ်ဒေဝီဘောလယ် ကို ဆို၏။

မိုးနတ်ဒေဝီဘောလယ်ကို ကျိုက်လတ်မြို့ဆရာကြီး ဦးပြုံးချို ရေးစပ် သည်။ စာထောင့်ဘောလယ် ဖြစ်သောကြောင့် အနည်းငယ် ခက်ရကား ယခု ခေတ်၌ အဆို အတီး နည်းသည်။

၃၃၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“မိုးနတ်ဒေဝီ-မောရဏီ တနှုန်းကဲ့သို့၊ ငွေပန်းချီရုံးလောက်ကဲ့၊ ပြုံးလျက်မူရာ၊ ခုံးမျက်စ-သုံးရက်လ တူမကွာ၊ အဆုံးတသက်ပ မမုန်းရက် စရာ ရူပကာ၊ အုံးစက်ပ အတူမကွာ-မြဲရအောင်လေး၊ စွဲမောင့်စိတ်မှာ...”

သက်ခိုင်သည် ဤသို့ ဘောလယ်ကို စတင်သိဆိုသည်။ မူလက စိတ်မပါလှသော်လည်း တီးရင်း ဆိုရင်းတွင် နှလုံးသားက သစ္စာဖောက်လာ၏။
ဒုတိယအပိုဒ်မှ-

“ဘဝါဘဝေ အထက်ကယ်က၊ နှစ်ဖြာရေစက် ပြုသမျှမကွာ၊ အာသဝေ-မပျက်ခင်မို့၊ ပါလေချက် သမုဒယတဏှာ၊ ယခုဘဝမှာ မနီးရရင် လေး၊ ကြီးမောင့်ဒုက္ခာ”

ဟူသော စာသားနေရာကစ၍ သူ့အသံသည် လှိုက်လှဲလာ၏။

ဤဘောလယ်၌ အပိုဒ်ငါးပိုဒ် ပါသည်။ နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကိုမူ သက်ခိုင် သည် မျက်တောင်ကော့နှင့် ပါဝင်းသန့်စင်လှသော မလေးနွယ်၏ မျက်နှာလေး ကို ငေးကြည့်ရင်း ဆိုမိသည်။

“ပိတုန်းကေသျှောင်၊ ရွှေမျက်တောင်ကော့ရယ်နှင့်၊ ဖေမက်အောင် ကြောတတ်ပါပေ၊ တော်တော်ထိုက်ဝင်၊ ရွှေရသူ သဘောမကြည်ရွှင်ဖို့၊ ဟောသည် ခင်အသွေး၊ ရောဟဏီ သွင်မဝေးပြီဟု၊ အေးတဲ့ မျက်နှာ၊ သွေမရွံ့၊ ဘွေဝုန် ကမ္မလာ၊ ဂဟေကွန်ရလျှင်ဖြင့် သေဝံပါရဲ့ နှစ်ခါ၊ မေအညွန့် အသားဝါသတိုးကို လေး၊ တိုးကြွလျက်ပါ...”

တယောသံနှင့် သီချင်းသံသည် နေဝင်စ ညနေရိ၌ သိမ့်သိမ့်ပဲ့တင်ထပ် ကျန်ရစ်၏။

မလေးနွယ်နှင့် သက်ခိုင်သည် တစ်ဦး၏ မျက်လုံးများကို တစ်ဦးက စိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်နေကြသည်။

မလေးနွယ်က အရင်မျက်လွှာချပြီး သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ ပြော၏။

“မောင့်သီချင်းက သိပ်ကောင်းတာပါပဲ၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ မြေပြင်မှာ မိုးနတ်ဒေဝီ မရှိနိုင်ဘူး မောင်၊ စာရေးဆရာက ဖွဲ့တာ လွန်လွန်းသွားတယ် ထင်တယ်”

“မြေပြင်မှာ မိုးနတ်ဒေဝီ ရှိနိုင်ပါတယ် မမနွယ်”

“အို... ရှိနိုင်တယ်... မောင်က တွေ့ဖူးလို့လား”

“တွေ့ဖူးတယ်လို့ မောင် ပြောရင် မမနွယ် အံ့သြမလား”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၃၅

“ဘုရားရေ... မောင်က တွေဖူးနေပြီ၊ မောင့်မိုးနတ်ဒေဝီက သိပ်
ချောနေသလား၊ ဟုတ်လား”

သက်ခိုင်က ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ခေါင်းခါ၏။

“သိပ်ချောနေသလား၊ ဒီစကားကို မောင် မဖြေတတ်ဘူး၊ ချောတယ်
လှတယ် ဆိုတာက ပုဂ္ဂလိက စိတ္တဇအမြင်တွေပါ၊ မောင် ဆိုလိုတဲ့ မိုးနတ်ဒေဝီ
က တစ်မျိုးပါ”

မလေးနွယ်က ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်နေ၏။

သက်ခိုင်ကသာ သက်ပြင်းချပြီး ဆက်ပြော၏။

“မိုးနတ်ဒေဝီ ဆိုတာက မိုးနဲ့ဆိုင်တယ်၊ လူဆိုတာက မြေနဲ့ဆိုင်တယ်၊
မိုးနဲ့မြေက ကွာလှမ်းကြတယ်၊ ကွာလှမ်းကြတယ်ဆိုလို့ မိုးက မြင့်တယ်၊ မြေက
နိမ့်တယ်လို့ ပညတ်သဘောနဲ့ မောင် မပြောလိုဘူး၊ နိမ့်ခြင်း မြင့်ခြင်း ဆိုတာဟာ
လည်း ခုနက်က မောင် ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ပုဂ္ဂလိက စိတ္တဇအမြင်တွေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ကွာလှမ်းခြင်းဆိုတာကတော့ သစ္စာတရားပါ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကွာလှမ်းခြင်း
ဆိုတာဟာ မဖြစ်နိုင်ခြင်းရဲ့ သရုပ်ပြတရားတစ်ခုပါ၊ မောင် တွေဖူးတဲ့ မိုးနတ်
ဒေဝီ ဆိုတာကို အဲဒီသဘောတရားနဲ့ ကြည့်မှသာ မြင်နိုင်တယ်”

မလေးနွယ်သည် သက်ခိုင်၏စကားကို စဉ်းစားကြည့်နေသယောင်
ငြိမ်နေ၏။ ခဏကြာသောအခါ သာယာစွာ ရယ်မောသည်။

“မောင့်စကားက အင်မတန်လည်း ဆန်တယ်၊ ကဗျာလည်း ဆန်တယ်၊
နားထောင်လို့လည်း သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဪ... မောင်ရေ... ကဗျာစပ်ပါ
လား၊ နေဦး၊ ခုနက်က ကိုရိုန်ကလည်း ပြောသွားတယ်၊ မောင် ကဗျာစပ်မလို့ဆို”

“စပ်မလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ပိုင်းတစ်စတောင် စပ်ပြီးနေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်... တဲ့ မမနွယ်”

“အဲဒီ ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်မှာ မောင် ပြောတဲ့ မိုးနတ်ဒေဝီလေး
ပါသလား”

“မပါသေးပါဘူး မမနွယ်၊ မိုးနတ်ဒေဝီအတွက်လည်း မောင် ကဗျာ
တစ်ပုဒ် စပ်ဖြစ်မလား မသိဘူး”

“စပ်ဖြစ်ရင် အဲဒီကဗျာကို မမနွယ်ကို ပြမလား”

“ပြပါ့မယ် မမနွယ်... မမနွယ်ကို အရင်ဦးဆုံး မောင် ပြပါ့မယ်”

၃၃၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မလေးနွယ်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ဒန်းပေါ်မှ ဆင်း၏။

“ကဲ... လာ မောင်၊ ထမင်းစားချိန်နီးပြီ၊ အိမ်ထဲ ဝင်ကြစို့”

ထိုညက သက်ခိုင်သည် ကားနှင့် လိုက်မပို့ခိုင်းစေဘဲ ကျောင်းဆောင်
သို့ တမင် လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့၏။

လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့စဉ် မိုးနတ်ဒေဝီဘောလယ်ကို တီးရန် စပြော
သည့် မောင်ရှိန်အား ကျိန်ဆဲမိသည်။ ထိုနောက် သူ့ကိုယ်သူလည်း ကျိန်ဆဲမိ၏။

အမှန်မှာ ကံကြမ္မာကိုသာ ကျိန်ဆဲသင့်မည်လော မပြောတတ်။

ကံကြမ္မာကို ကျိန်ဆဲ၍လည်း ကံကြမ္မာသည် မူမည် မဟုတ်။ အကြောင်း
မှာ ကံကြမ္မာဟူသည် ကျိန်ဆဲခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်ရာ မဟုတ်။ ကျိန်
ဒဏ်ကဲ့သို့သော အကျိုးတရားတို့ကို ပေါ်ပေါက်အောင် ပြုလုပ်သည့် အကြောင်း
တရားသာလျှင် ဖြစ်လေသတည်း။

အခန်း - ၂၄

»» ဆောင်းအိပ်မက် သံသရာနယ် ««

ဆောင်းသည် တက္ကသိုလ်နယ်မြေသို့ သိမ်မွေ့လှပစွာ ဝင်လာခဲ့သည်။

မိုးအခါစဉ်ကမူ ပင်တိုင်းသည် ရိုင်းသော မုတ်သုံလေဝှေ့သမျှ ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင် ကတိမ်းကပါးနှင့် ရှိခဲ့ရသည်။ ရွံ့စိုစေသော မိုးရေ၏ အလေးဒဏ်ကို ညွတ်ညွတ်ငိုက်ငိုက်နှင့် အားစိုက်တင်းခံခဲ့ကြရ၏။ ယခုမူ မြောက်ပြန်လေက တေးဆို၍ ညင်ညင်သာသာ ရောက်လာ၏။ နှင်းငွေလွှာက ဇာပဝါအလား ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သိုင်းခြုံ ဝိုင်းအုံ့လိုက်ပါလာ၏။ ပင်တိုင်း ချမ်းမြေ့၍ တင့်တယ်သည်။ မြက်ခင်းတိုင်း စိမ်းလန်း၍ သန့်စင်သည်။

ဆောင်းရက်များအတွင်း သက်ခိုင်နှင့် အေးဝင်းသည် နံနက်စောစောထ၍ ကုတ်အင်္ကျီကိုယ်စီ ဝတ်ပြီး လမ်းလျှောက်တတ်ကြသည်။ သူတို့သည် ကျောင်းဆောင်၏ အရှေ့ဘက်ဝင်းတံခါးမှ ထွက်ကြသည်။ ထိုနောက် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကာ ပိတောက်ပင်များအောက်မှ လမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်ကြသည်။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အရှေ့ဘက်သို့ ဆန်တက်ကြသည်။ ထိုနောက် အင်းယားရိပ်သာလမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ကြပြန်သည်။ ဝင်ဒါမီယာဝင်းကို ဖြတ်၍ ဦးဝိစာရလမ်း

၃၃၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ဆီ ရောက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ပြည်လမ်းဆီ လျှောက်ကာ ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်ကြ၏။

အေးဝင်းရော သက်ခိုင်ပါ နုနယ်ငယ်ရွယ်ကြသေး၏။ ထိုအတူ... ဥတုသုံးပါးအနက် ဆောင်းသည် အနုနယ် အငယ်ရွယ်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ဆောင်း၏ ညင်သာသော မြောက်ပြန်လေနှင့် သိမ်မွေ့သော နှင်းငွေဖြူသည် နုပျိုသော သူတို့၏မျက်နှာများကို အေးမြလန်းဆန်းစေသည်။ မျက်နှာများကိုသာမက နှလုံးသားများကိုပါ အေးမြလန်းဆန်းစေသည်။ နှလုံးသားတို့ မည်သည် အေးမြလန်းဆန်းသောအခါ၌ ဆောင်းကဲ့သို့ပင် အညွန့်အဖူးနှင့် အပွင့်အသီးတို့ကို ပေးတတ်၏။

နှလုံးသား၏ အညွန့်အဖူးတို့ကား ချစ်ခြင်းသမုဒယနှင့် ချစ်ခြင်းသမုဒယမှ နွယ်လာသော စေတနာ၊ ဝေဒနာသဘောတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဤစေတနာ၊ ဝေဒနာ သဘောတို့က ခံစားမှုဆိုင်ရာ အနုပညာတို့ကို ပွင့်သီးပေးသည်။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း နံနက်စောစော၌ လမ်းလျှောက်ကြသောအခါ သိမ်မွေ့သော ဆောင်း၏အလှသည် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး၏ နှလုံးသားကို ဖမ်းစားသည်။

နှင်းငွေငွေသည် ပွေးသည်လည်း မမည်... ရေးသည်လည်းမက မြေးမြေးမြမြမှု အစဉ်ရှိနေတတ်၏။ နေခြည်လက်သောအခါ သစ်ရွက်နှင့် မြက်ပင်တို့ထက်မှ ဆောင်း၏ပုလဲတို့သည် ပြုံးပြက်ပြတတ်သည်။

ကဗျာသမား သက်ခိုင်က နှုတ်ဖျားတွင် အလွယ်တကူ သီးလာသော လင်္ကာတို့များကို ရွတ်ပြလေ့ရှိ၏။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်၌ ထင်ရှားသော ကဗျာဆရာကြီးတစ်ဦး နေသည့်အိမ် ရှိသည်။ ခရမ်းရင့်ရောင် ဆေးသုတ်ထားသော သစ်သားအိမ် ဖြစ်သောကြောင့် အနည်းငယ် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းနိုင်သည်။ အိမ်ဝင်းအတွင်းမှ သစ်ပင်ကြီးများကလည်း အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ရှိလှ၏။ သက်ခိုင်ရော အေးဝင်းပါ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကျက်မှတ်ကာ အလွတ်ရထားသည့် ထိုကဗျာဆရာကြီး၏ လင်္ကာအချို့ နှစ်အခါက သမုဒယမှန်တိုင်းဒဏ် ရိပ်ရိပ်ကို ခံစားတွေ့ထိရသည်။

ဤအိမ်ကြီးရှေ့ ရောက်တိုင်း သက်ခိုင်သည် ရွတ်လေ့ရှိ၏။
“ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း၊ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်၊ မှန်တိုင်းရိပ်မှလူ၏ အိမ်...”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၃၉

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းနှင့် အင်းယားရိပ်သာလမ်း ဆုံရာ ထောင့်၌ ကျောင်းသူကလေးများကို တွေ့ရမြဲ ဖြစ်၏။ အချို့က အေးဝင်းတို့ သက်ခိုင်တို့ ကဲ့သို့ပင် လမ်းလျှောက်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့ကမူ လမ်းထောင့်ရှိ အကြော်ဆိုင်၌ အကြော်လာစားကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

မိန်းကလေးတစ်ဦး လှ၊ မလှကို နံနက်စောစော အိပ်ရာထ၌ ကြည့်ရသည်ဟု ဆိုရိုးရှိသည်။ သက်ခိုင်တို့ နံနက်စောစော၌ တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းကလေးတိုင်းသည် လှပနေကြ၏။ ပင်ကိုအလှရှိပြီးကြ၍ နံနက်စောစော ထရဲသူများ ချည်းလော မပြောတတ်၊ မပြုမပြင်ဘဲနှင့် ယဉ်ကြသူများချည်း ဖြစ်ကြသည်။ ဆောင်း၏ နံနက်၌ သူကလေးတို့၏ ပါးမို့များက နှင်းဆီသွေးကို ဆောင်ထားကြ၏။ သူကလေးတို့၏ မျက်လုံးများက သစ်ရွက်နှင့် မြက်ပင်တို့ထက်မှ ဆောင်း၏ ပုလဲများနှင့်ဖြိုင်ကာ ပြုံးပြက်ဝင်းလက်သည်။

သက်ခိုင်၏ နှုတ်ဖျား၌ စာသား ကာရန်သည် အဆင်သင့် ရှိနေပြန်၏။

“လေးနဲ့ မျက်မှောင်၊ ကော့မျက်တောင်နှင့်၊ ကြယ်ရောင်မျက်ရှင်၊ သည်သခင်ကို...”

တစ်နံနက်ခင်း၌ သက်ခိုင်က ဤသို့ ရွတ်သောအခါ အေးဝင်းသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်သည်။

“ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်... မင်းပါးစပ်ထဲမှာ မိန်းကလေးလှလှလေး တွေအတွက် ရွတ်ပြစရာ ကာရန်တွေ... ကဗျာတွေ အမြဲရှိနေတယ် ထင်တယ်”

သက်ခိုင်ကမူ တည်ကြည်အေးချမ်းစွာနှင့် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ အမြဲရှိနေတယ်၊ ဟိရမ္မတီပေါက်၊ ပုရမ္မတီထိ၊ ဟိ- ဟသံတို့သည်၊ ပေါက်- ရေကန်၌၊ ရမ္မတီ- မွေ့လျော်၏၊ ပု-ယောက်ျားတို့သည်၊ ထိ- မိန်းမ၌၊ ရမ္မတီ- မွေ့လျော်၏...တဲ့၊ အဲဒီတရား ရှိရက်သားနဲ့ ငါက မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းရင် ငါ လူညာဖြစ်နေမှာပေါ့”

“တော်စမ်းပါကွာ... မင်းက စကားလည်းတတ်၊ တရားလည်း ဖတ်တာမို့ အနိုင်လုပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

“ငါ အနိုင်လုပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်း၊ အမှန်ကို ဝန်ခံနေတာ၊ အလှအပဆိုတာကို ငါတော့ မြတ်နိုးတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပကိုတင်မကဘူး၊ ကမ္ဘာမြေလောကကြီးတစ်ခုလုံးက အလှအပတွေကို မြတ်နိုးတယ်၊ ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ လောကကြီးက အလှအပတွေကို မြတ်နိုး

၃၄၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ပြီး ချီးမွမ်းတဲ့နေရာမှာ မင်းတို့ ငါတို့ ပါမွှားတွေနဲ့ မနှိုင်းယှဉ်လောက်အောင် မြင့်မြတ်ဖြူစင်တော်မူတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင် ထိပ်က ပါတယ်”

“ဘာ... သက်ခိုင်၊ ဗုဒ္ဓက ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ လောကကြီးက အလှအပတွေကို မြတ်နိုးချီးမွမ်းခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ် အေးဝင်း၊ ငါ ရွတ်ပြမယ်၊ ရတနသုတ်တော် ပါဠိပဲ။ ဝနပုဂ္ဂမ္ဘေ ယထ ဖုဿိတဂ္ဂေ၊ ဂိမှာန မာသေ ပထမသ္မိဂိမ္မေ၊ တထူပမံ ဓမ္မဝရံ အဒေသယိ၊ နိဗ္ဗာနဂါမိ ပရမံဟိတာယ၊ ဣဒမ္ပိ ဗုဒ္ဓေ ရတနံ ပဏီတံ၊ ဧတေန သဗ္ဗေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။ အေးဝင်းရေ... ငါ အနက်ပြန်ပြရဦးမလား”

“ပါဠိမှ ငါ မတတ်ဘဲ၊ ပြန်ပြမှပေါ့ကွ”

“အေး... ငါ ပြန်ပြမယ်၊ အစအဆုံးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အစအဆုံးဆိုရင် မင်း ပျင်းသွားမယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ရုံပဲ၊ ဒီလို...”

ဂိမှာန- ဒေါင်းငွေကြော၊ သူရိယာ၏၊ ရောင်ဝါပြင်းပြ၊ နွေလေးလတို့တွင်၊ ပထမသ္မိဂိမ္မေ- ရှေးဦးအစ၊ နွေကာလဖြစ်သော၊ မာသေ- ရနံ့သင်းထုံ၊ ရောင်ဆင်းစုံသည်၊ ဖုဿိတဂ္ဂေ- ဖုဿိတဂ္ဂေ- ဖုဿိတဂ္ဂေ၊ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်သော အဖျားရှိသော၊ ဝနပုဂ္ဂမ္ဘေ- ကြီးကျယ်ခမ်းနား၊ ပင်စုံပွား၍၊ မားမားမိုမို၊ လေပြည်တို့လျှင်၊ ယိယိယိုင်ယိုင်၊ ရတနံမြိုင်ထီး၊ တောအုပ်ကြီးသည်၊ သ-သိရိကော ယထာ- ရွန်းရွန်းအိအိ တင့်တယ်လှပသော အသရေရှိသကဲ့သို့၊ တထူပမံ- ထိုတောအုပ်ကြီးသဖွယ်.. ကဲ့”

အေးဝင်းသည် လမ်းလျှောက်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လာ၏။ သက်ခိုင်၏ စကားဆုံးသွားပြီးနောက် အတန်ကြာစွာအထိ သူသည် ငြိမ်သက်နေသေးသည်။ ထိုနောက်မှ မေး၏။

“တောအုပ်ကြီးရဲ့ သဘာဝအလှကို ချီးမွမ်းထားပုံကတော့ အံ့စရာပါပဲ သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သိချင်တာက မင်း ရွတ်ပြတာမှာ တောအုပ်ကြီးသဖွယ်... နဲ့ ဆုံးထားတယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တောအုပ်ကြီးနဲ့ နှိုင်းထားတယ်၊ အဲဒီ အနှိုင်းခံရတာက ဘာလဲ၊ တို့စာပေစကားနဲ့ ပြောရရင် တောအုပ်ကြီးက ဥပမာပဲ၊ ဒီတော့ ဥပမေယျက ဘာလဲ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၄၀

“အနှိုင်းခံရတာ သို့မဟုတ် ဥပမေယျကတော့ ကလျာဏ သုံးပုံ၊ သတ္တ၊ ဗျဉ္ဇန စတဲ့ ပန်းရန့်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သုံးပုံပိဋကတ်၊ ငါးရပ်နီကာယ်၊ ကိုးသွယ်အင်္ဂါ၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာလို့ အကျယ်ချဲ့ ဝုဏ်ဖွင့် ဆိုရမယ့် တရားတော်မြတ်ပါပဲ သူငယ်ချင်း...”

အေးဝင်းက စဉ်းစားတွေးခေါ်စွာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆို၏။

“ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက်အနေနဲ့ တရားတော်မြတ်ရဲ့ တင့်တယ်ပုံကို ငါ နားလည်တယ်၊ မင်း အခုရွတ်ပြတဲ့စာမှာက ဒီလို တင့်တယ်ခြင်းမက တင့်တယ်လှတဲ့ တရားတော်ကို တောတောင်သဘာဝအလှနဲ့ နှိုင်းထားတာကို တွေ့ရတယ်၊ အင်း... ဟုတ်တယ်၊ မင်း ပြောသလိုပဲ... မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟာ လောကကမ္ဘာမြေရဲ့ သဘာဝအလှအပတွေကို ပယ်တော်မမူဘူး”

“ပယ်တော်မမူဘူး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီစကားကို ရွေးသုံးလိုက်တဲ့ မင်းကို ငါ ကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ပယ်တော်မမူဘူး၊ ပယ်တော်မမူ ဘူး ဆိုတာက တပ်မက်သာယာတယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး”

အေးဝင်းက နားမလည်ဟန် မျက်မှောင်တွန့်၍ သက်ခိုင်ကို ခေါင်းငဲ့ ကြည့်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမှာ စကားကောင်းလာကြသောကြောင့် ခရီးမည်မျှ တွင်လာကြသည်ကို သတိမပြုမိကြ။ သတိပြုမိချိန်၌ သက်ခိုင်သည် ဝင်ဒါမီယာပတ်(ခ)လမ်းခွဲရှိ ရေစင်ကြီးကို မြင်ရ၏။

“လာကွာ... အေးဝင်း၊ ဟိုရေစင်ကြီးအောက် သွားစကားပြောကြ ရအောင်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် ရေစင်ကြီးအောက်နားရှိ အုတ်ခုံတစ်ခုထက် ထိုင်ကြ၏။

လမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လျှင် နံနက်စောစော၌ လက်တွန်းလှည်း ကိုယ်စီ တွန်း၍ ကလေးထိန်း ထွက်လာသော အာယား ခေါ် နာနီတို့နှင့် ကလေး များကို မြင်ရသည်။

ဗြိတိသျှတို့သည် မြန်မာပြည်တွင် အရှင်သခင်အဖြစ် ကြီးစိုးခဲ့ကြစဉ် က သူတို့ကလေးများကို ထိန်းကျောင်းရန် တိုင်းရင်းသူ မိန်းမများကို ခန့်ထား ကြ၏။ ထိုမိန်းမများကို အာယားဟု လည်းကောင်း၊ နာနီဟု လည်းကောင်း ခေါ်ကြသည်။

၃၄၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ပြီး ချီးမွမ်းတဲ့နေရာမှာ မင်းတို့ ငါတို့ ပါများတွေနဲ့ မနှိုင်းယှဉ်လောက်အောင် မြင့်မြတ်ဖြူစင်တော်မူတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင် ထိပ်က ပါတယ်”

“ဘာ... သက်ခိုင်၊ ဗုဒ္ဓက ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ လောကကြီးက အလှအပတွေကို မြတ်နိုးချီးမွမ်းခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ် အေးဝင်း၊ ငါ ရွတ်ပြမယ်၊ ရတနသုတ်တော် ပါဠိပဲ။
ဝနပ္ပဂုဗ္ဗေ ယထ ဖုဿိတဂ္ဂေ၊ ဂိမှာန မာသေ ပထမသ္မိဂိမေ၊
တထူပမံ ဓမ္မဝရံ အဒေသယိ၊ နိဗ္ဗာနဂါမိ ပရမံဟိတာယ၊ ဣဒဗ္ဗိ
ဗုဒ္ဓေ ရတနံ ပဏီတံ၊ ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။
အေးဝင်းရေ... ငါ အနက်ပြန်ပြရဦးမလား”

“ပါဠိမှ ငါ မတတ်ဘဲ၊ ပြန်ပြမှပေါ့ကွ”

“အေး... ငါ ပြန်ပြမယ်၊ အစအဆုံးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အစအဆုံးဆိုရင် မင်း ပျင်းသွားမယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ရုံပဲ၊ ဒီလို...”

ဂိမှာန- ဒေါင်းငွေစကြာ၊ သူရိယာ၏၊ ရောင်ဝါပြင်းပြ၊ နွေလေးလတို့တွင်၊ ပထမသ္မိဂိမေ- ရှေးဦးအစ၊ နွေကာလဖြစ်သော၊ မာသေ- ရနံ့သင်းထုံ၊ ရောင်ဆင်းစုံသည့်၊ ဖုဿိတဂ္ဂေ- ပန်းရင်ခတ်တို့၊ ပွင့်လတ်ခါထူး၊ လတန်ခူး၌၊ ဖုဿိတဂ္ဂေ- စွင့်စွင့်ကားကား၊ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်သော အဖျားရှိသော၊ ဝနပ္ပဂုဗ္ဗေ- ကြီးကျယ်ခမ်းနား၊ ပင်စုံပွား၍၊ မားမားမိုးမိုး၊ လေပြည်တို့လျှင်၊ ယိဿိယိုင်ယိုင်၊ ရက်မြိုင်ထီး၊ တောအုပ်ကြီးသည်၊ သ-သီရိကော ယထာ- ရွန်းရွန်းအိအိ တင့်တယ်လှပသော အသရေရှိသကဲ့သို့၊ တထူပမံ- ထိုတောအုပ်ကြီးသဖွယ်.. တဲ့”

အေးဝင်းသည် လမ်းလျှောက်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လာ၏။ သက်ခိုင်၏ စကားဆုံးသွားပြီးနောက် အတန်ကြာစွာအထိ သူသည် ငြိမ်သက်နေသေးသည်။ ထိုနောက်မှ မေး၏။

“တောအုပ်ကြီးရဲ့ သဘာဝအလှကို ချီးမွမ်းထားပုံကတော့ အံ့စရာပါပဲ သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သိချင်တာက မင်း ရွတ်ပြတာမှာ တောအုပ်ကြီးသဖွယ်... နဲ့ ဆုံးထားတယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တောအုပ်ကြီးနဲ့ နှိုင်းထားတယ်၊ အဲဒီ အနှိုင်းခံရတာက ဘာလဲ၊ တို့စာပေစကားနဲ့ ပြောရရင် တောအုပ်ကြီးက ဥပမာပဲ၊ ဒီတော့ ဥပမေယျက ဘာလဲ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၄၁

“အနှိုင်းခံရတာ သို့မဟုတ် ဥပမေယျကတော့ ကလျာဏ သုံးပုံ၊ သတ္တ၊ ဗျဉ္ဇန စတဲ့ ပန်းရန့်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သုံးပုံပိဋကတ်၊ ငါးရပ်နိကာယ်၊ ကိုးသွယ်အင်္ဂါ၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာလို့ အကျယ်ချဲ့ ဂုဏ်ဖွင့် ဆိုရမယ့် တရားတော်မြတ်ပါပဲ သူငယ်ချင်း...”

အေးဝင်းက စဉ်းစားတွေးခေါ်စွာနှင့် ခေါင်းညှိတ်ပြီး ဆို၏။

“ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက်အနေနဲ့ တရားတော်မြတ်ရဲ့ တင့်တယ်ပုံကို ငါ နားလည်တယ်၊ မင်း အခုရွတ်ပြတဲ့စာမှာက ဒီလို တင့်တယ်ခြင်းမက တင့်တယ်လှတဲ့ တရားတော်ကို တောတောင်သဘာဝအလှနဲ့ နှိုင်းထားတာကို တွေ့ရတယ်၊ အင်း... ဟုတ်တယ်၊ မင်း ပြောသလိုပဲ... မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟာ လောကကမ္ဘာမြေရဲ့ သဘာဝအလှအပတွေကို ပယ်တော်မမူဘူး”

“ပယ်တော်မမူဘူး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီစကားကို ရွေးသုံးလိုက်တဲ့ မင်းကို ငါ ကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ပယ်တော်မမူဘူး၊ ပယ်တော်မမူ ဘူး ဆိုတာက တစ်မက်သာယာတယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး”

အေးဝင်းက နားမလည်ဟန် မျက်မှောင်တွန့်၍ သက်ခိုင်ကို ခေါင်းငုံ့ ကြည့်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမှာ စကားကောင်းလာကြသောကြောင့် ခရီးမည်မျှ တွင်လာကြသည်ကို သတိမပြုမိကြ။ သတိပြုမိချိန်၌ သက်ခိုင်သည် ဝင်ဒါမိယာပတ်(ခ်)လမ်းခွဲရှိ ရေစင်ကြီးကို မြင်ရ၏။

“လာကွာ... အေးဝင်း၊ ဟိုရေစင်ကြီးအောက် သွားစကားပြောကြ ရအောင်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် ရေစင်ကြီးအောက်နားရှိ အုတ်ခုံတစ်ခုထက် ထိုင်ကြ၏။

လမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လျှင် နံနက်စောစော၌ လက်တွန်းလှည်း ကိုယ်စီ တွန်း၍ ကလေးထိန်း ထွက်လာသော အာယား ခေါ် နာနီတို့နှင့် ကလေး များကို မြင်ရသည်။

ဗြိတိသျှတို့သည် မြန်မာပြည်တွင် အရှင်သခင်အဖြစ် ကြီးစိုးခဲ့ကြစဉ် က သူတို့ကလေးများကို ထိန်းကျောင်းရန် တိုင်းရင်းသူ မိန်းမများကို ခန့်ထား ကြ၏။ ထိုမိန်းမများကို အာယားဟု လည်းကောင်း၊ နာနီဟု လည်းကောင်း ခေါ်ကြသည်။

ယခုအချိန်တွင် မြန်မာ့မြေ၌ ဗြိတိသျှတို့ အရှင်သခင်အဖြစ် မရှိတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှတို့လိုနီ အရစ္စတိုကရေစီယဉ်ကျေးမှုသည် မြန်မာပြုရိုကရက်များကြား၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည်။

ဝင်ဒါမီယာကုဒ်အတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဝင်ဒါမီယာပါတ်(ခ်)အတွင်း၌ လည်းကောင်း ဝန်ကြီးချုပ်၊ ဝန်ကြီး၊ အတွင်းဝန်တို့မှစ၍ ဝန်ကြီး၊ ဝန်ကလေး၊ မင်းကြီး၊ မင်းကလေးဟူသော စကရာဇ်၊ ပဒေသရာဇ်စနစ်နဲ့ သင်းသော ရာထူးပိုင်သခင် ဘွဲ့ထူးခံ အရှင်တို့ စံစားနေကြသည်။

ယခု သက်ခိုင်တို့ မြင်ကြရသော ကလေးတို့ကား ထိုသခင်ကြီး၊ အရှင်ကြီးတို့၏ သားသမီးများချည်း ဖြစ်ကြ၏။ သူကလေးတို့ကို ထိန်းကျောင်းလာသူများကား မြန်မာပြည်ကြီး လွတ်လပ်လာသော်ငြားလည်း သူတို့ဘဝ၌ ဘာမျှ အပြောင်းအလဲမရှိ။ ရှိသမျှမှာ သခင် အရှင် ပြောင်းလဲခြင်းသာမည်သည့် တိုင်းရင်းသူအမျိုးသမီး အာယားနှင့် နာနီတို့ပင်တည်း။ အာယား သို့မဟုတ် နာနီဟူသော အမည်သည်ပင် မပြောင်းလဲ တည်မြဲ ကျန်ရစ်နေသေးသည်။

ဤအတွေးများကြောင့် သက်ခိုင်သည် အုတ်ခုံပေါ်၌ ထိုင်မိ၍ အတန်ကြာသည်အထိ စကားမဆက်မိဘဲ ငြိမ်နေ၏။

“မင်း ဘာငိုနေပြန်တာလဲ သက်ခိုင်၊ အာယားတွေကို ကြည့်ပြီး ကဗျာစပ်ဦးမလို့လား”

သက်ခိုင်က အသာအယာ ရယ်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ကဗျာစပ်ချင်တယ်၊ ငယ်ငယ်က နေခဲ့ရတဲ့ ရေနံချောင်းကိုလည်း သွားသတိရမိတယ် သူငယ်ချင်း၊ အဲဒီတုန်းက ရေနံချောင်းမှာ ဒီလိုပဲ အာယားတွေက မျက်နှာဖြူ ကလေးတွေကို ထိန်းကြတယ်၊ အခု ဝင်ဒါမီယာမှာလည်း သူတို့ကို ပြန်တွေ့ရတယ်၊ သမိုင်းခေတ်တွေ ဘယ်လောက် ပြောင်းပြောင်း နိုင်း(လ်)မြစ်ကြီးကတော့ စီးမြစ်စီးလျက်... ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ၊ တို့မြန်မာပြည်မှာလည်း အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ပြောင်းပြောင်း ပြုရိုကရေစီ မြစ်ကြီးကတော့ စီးမြစ်စီးလျက်ပဲလို့ ကဗျာစပ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ် သူငယ်ချင်း”

အေးဝင်းက လှိုက်လှဲစွာ ရယ်သည်။

“သက်ခိုင်... မင်းက မောင်ညိုမှိုင်းကိုတော့ ဝေဖန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ မင်း စကားပြောပုံက မောင်ညိုမှိုင်းနဲ့ တူတယ်”

“ဘယ်သူလဲ... မောင်ညိုမှိုင်း ဆိုတာ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၄၃

“မောင်ညိုမှိုင်း ဆိုတာ ထွန်းငွေပေါ့၊ သူ့ရုပ်က အမြဲတမ်း ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းနိုင်တယ်၊ ဒီကြားထဲက သွားစရာ လာစရာရှိရင် သူ့ဘွားအေက အထက်ဆင် ဖြုတ်ပေးလိုက်တဲ့ ရေနံရောင် ရှေးဗန်ကောက်လုံချည်အဟောင်းကြီးကို ဝတ်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါတို့... မောင်ရှိန်တို့က သူ့ကို မောင်ညိုမှိုင်းလို့ ခေါ်တယ်”

“ထွန်းငွေကို မောင်ညိုမှိုင်းလို့ ဘွဲ့ပေးတာ ငါ သဘောကျတယ် အေးဝင်း၊ ပြီးတော့ တစ်ခါတလေ ငါ စကားပြောပုံက မောင်ညိုမှိုင်းနဲ့ တူတယ် ဆိုလိုလည်း ငါ သဘောကျတာပဲ၊ အစကတော့ ထွန်းငွေကို ငါ သိပ်ကြည့်လို့ မရဘူး၊ နီးစပ်ခင်မင်လာတော့လည်း ဒီကောင်ကြီးက မင်း တစ်ခါက ပြောသလိုပဲ ချစ်စရာကောင်ကြီးပါ”

“ဘာ... မင်း ထွန်းငွေကို ချစ်သွားပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ထွန်းငွေရဲ့ အသည်းနှလုံးမှာ အခြေခံအားဖြင့် မှန်ကန်တဲ့ ဆိုရှယ်လစ် စိတ်စေတနာ ရှိတယ်၊ သူ့ပါးစပ်က တောထဲကလူတွေ ပြောခိုင်းတဲ့ စကားတွေကိုသာ ပြောနေတာတစ်ခုပဲ ခက်တယ်”

အေးဝင်းက သဘောတူဟန် ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ သူ့ပါးစပ်က တောထဲက လူတွေ ပြောခိုင်းတဲ့ စကားတွေပဲ လျှောက်ပြောနေတာပဲ၊ တောထဲက လူတွေ ပြောခိုင်းတဲ့ စကားကလည်း နိုင်ငံခြားပါတီက ပြောခိုင်းတဲ့ စကားတွေပဲ ဖြစ်နေလို့ ပိုခက်တယ်၊ အေးကွာ... ထားပါတော့၊ တို့ မနက်စောစောစီးစီး နိုင်ငံရေးစကားတွေ ပြောမိနေပြန်ပါပြီ၊ စောစောက မင်းစကား ပြန်ဆက်ပါဦး”

“နေပါဦး... စောစောက ငါ ဘာပြောနေပါလိမ့်”

“လုပ်ပြီ... မင်းက၊ နေဦး... ငါလည်း ပြန်စဉ်းစားရဦးမယ်၊ ဘာတဲ့... ဪ... အင်း... ဒီလိုလေကွာ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ လောကကမ္ဘာမြေက အလှအပတွေကို ပယ်တော်မမူဘူး၊ ပယ်တော်မမူဘူး ဆိုတာဟာ တပ်မက်သာယာတာ မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းက ဆိုတယ်၊ ဆက်လေကွာ...”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ အလှအပ ဆိုတာနဲ့ ကာမအာရုံကို ခွဲကြည့်တတ်ဖို့ လိုတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ပလေတိုတို့လို အနောက်တိုင်း တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေး ပညာရှင်ကြီးတွေကလည်း ခွဲကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ၊ ကြည့်တတ်ရင် လောကမှာ အလှအပက နေရာတကာမှာ ရှိတယ်၊ အလှအပကို

၃၄၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ချစ်ခင်မြတ်နိုးတာမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ မချစ်ခင် မမြတ်နိုးတတ်မှ အပြစ်ရှိတာ၊ အဲ... ကာမအာရုံကို အလှအပ ထင်မိရင်တော့ ငါးပါးမှောက်တတ်တယ်၊ ကာမအာရုံဆိုတာက တပ်မက်သာယာ စွဲလမ်းတဲ့ ကိလေသာတဏှာကိုသာ မွှေးဖွားပေးတတ်တာကိုး၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုဟာ သောဘဏ(ကြည်လင်သော) စိတ်၊ ကိလေသာတဏှာ ဆိုတာက အသောဘဏ(နောက်ကျိသော)စိတ်၊ ငါ အခုနေတော့ ဒီလောက်ပဲ ရှင်းပြတတ်သေးတယ် အေးဝင်းရယ်...”

အေးဝင်းသည် စဉ်းစဉ်းစားစား နားထောင်နေရာမှ သူငယ်ချင်းချင်း ဖြစ်၍ အားမနာဘဲ မေးသည်။

“ဘာလဲ... မင်း ဆိုလိုတာက မင်းဟာ အလှအပကိုသာ ချစ်မြတ်နိုး တယ်၊ ကာမအာရုံကို မတပ်မက် မစွဲလမ်းဘူး၊ ဒီလိုလား သက်ခိုင်”

သက်ခိုင်က ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းခါပြစ်၏။

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်း၊ အလှအပနဲ့ ကာမအာရုံကို ငါ ခွဲခြားမမြင်တတ်သေးပါဘူး၊ တတ်နိုင်ရင်တော့ ငါ မြင်စွမ်းချင်လှပါတယ်၊ မြင်စွမ်းနိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ ငါ့စိတ်ဟာ ချမ်းသာမယ်၊ မမြင်စွမ်းနိုင်သမျှ ငါ့စိတ် ဟာ မချမ်းသာနိုင်ဘူး၊ ငါ့အဖြေကို မင်း ကျေနပ်ရဲ့လား သူငယ်ချင်း”

အေးဝင်းက သက်ခိုင်၏ ကျောကို မနာရုံ လက်ဝါးနှင့် ရိုက်သည်။

“ပဟေဠိတွေကို စကားတတ်တိုင်း ဝှက်ပြီးမှ ကျေနပ်ရဲ့လား မေး တော့ ငါက ဘာဖြေရမှာလဲ၊ နေပါဦး... မင်းက ဒီမနက် ဘာဖြစ်လို့ အဘိဓမ္မာ စကားတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်း၊ ငါ အခုတစ်လော ကျိတ်စပ် နေတဲ့ ကဗျာတွေက အတွေးအခေါ်တွေ ဝင်လာလို့ ပြောမိတဲ့ စကားပါ”

“ဘာ... မင်း ကဗျာတွေ ကျိတ်စပ်နေတယ်၊ အေး... ငါလည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ကျိတ်ရေးနေတယ်၊ ဒါထက် မင်းက ဘာလို့ ကဗျာတွေ ကျိတ်စပ် နေတာလဲ”

“မင်းကကော ဘာလို့ ဝတ္ထုကျိတ်ရေးနေတာလဲ”

“ဪ... ဒါကတော့ မောင်ရှိန်တို့... တင်မောင်စိုးတို့ သိသွားမှာ စိုးလို့၊ ငါက ငါ့ဝတ္ထုကို ‘သွေးသောက်’ကို ပို့မလို့၊ အဟုတ်တကယ် ရေးနေ တာ၊ ဒါပေမဲ့ မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေက တို့လို့ ကလောင်ပေါက်စသစ်ကို လက်ခံချင်မှ

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၄၅

လက်ခံလိမ့်မယ်၊ ရေးတာ လူသိပြီးမှ မဂ္ဂဇင်းထဲ မပါရင် နောက်စရာ... သော စရာ ဟာသဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အထူးသဖြင့် မောင်ရှိန်နဲ့ တင်မောင်စိုး သိသွားရင် သောလို့ ဆုံးကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကကော ဘာလို့ ကဗျာ ကိုတင်ရေးနေတာလဲ”

“မင်းအတိုင်းပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ဟားမှာကြောက်လို့၊ ဒါထက် မင်း ဝတ္ထု နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“ပီတောက်ကိုတော့ မချစ်ဝုံပြီ လို့ ပေးထားတယ်၊ အေးဟေ့... သက်ခိုင်၊ မင်းနဲ့ ငါ တွေးမိပုံချင်း ဆင်တယ်၊ မင်းလိုတော့ ငါက စိကာပတ်ကုံး မပြောတတ်ဘူး၊ ငါ ဆိုလိုချင်တာက ခုနင်က မင်း ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အလှအပနဲ့ ကာမအာရုံကို ရောထွေးမိရင် ငါးပါးမှောက်တတ်တယ်၊ အဲဒီလို ရောထွေးမိလို့ ငါးပါးမှောက်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်းကို ရေးထားမိ တယ်”

“အဲဒီ လူတစ်ယောက်ဟာ မင်းကိုယ်တိုင်များ ဖြစ်နေသလား သူငယ်ချင်း”

“မင်းဘိုးအေ... မင်းက စပြီး သစ္စာဖောက်ပြီ၊ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဟာ တစ်ခုခု ရေးတိုင်း သူ့အကြောင်းချည်းပဲလို့ မင်းက ဆိုချင်လို့ လား”

“ဆိုချင်ပါတယ်၊ များသောအားဖြင့် သာမန်စာရေးဆရာတိုင်းဟာ ပုဂ္ဂလိကအမြင်သာ ရှိကြတော့ ရေးသမျှမှာ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် ကိုယ့် အကြောင်း ကိုယ် ရေးကြတာပဲ၊ ဝန်ခံရဲသူနဲ့ ဝန်မခံရဲသူပဲ ကွာကြတာ၊ လီယိုတော်(လ်)စတိုင်းတို့၊ ဂေါ်ကီတို့တောင် ဒီနယ်က မလွတ်ကြဘူး၊ အေး... ပရမတ္ထအမြင်နဲ့ ရေးကြတဲ့ ရှိတ်စပီးယားတို့၊ ဂိုဘဲတို့၊ ဟင်မင်ဝေးတို့၊ ဦးပုည တို့၊ ကျည်းကန်ရှင်ကြီးတို့၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းတို့၊ ဇော်ဂျီတို့၊ သိပ္ပံမောင်ဝ တို့ ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီးမျိုးတွေလည်း ရှိကြပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ကြီးတွေက အလွန်ရှားတယ်၊ မင်း ဘာဝေဖန်ချင်သလဲ သူငယ်ချင်း”

အေးဝင်းက ပြုံးသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ မင်းက အခု ဘာကဗျာမျိုးတွေ စပ်နေသလဲ၊ နေဦး... ယုမောင်က ပြောတယ်၊ မင်းက သောမတ်(စ်)ဟာဒီရဲ့ ‘မျိုးပျက်ချိန်’ ကဗျာကို မှီးပြီး ‘ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်’ ဆိုတဲ့ ကဗျာကို စပ်နေသတဲ့... ဟုတ်လား”

၃၄၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ပထမတော့ ဒီအတိုင်း စပ်မလိုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါလို ပါများက သောမတ်(စ်)ဟာဒီရဲ့ ကဗျာကို သွားမှီးစပ်မိရင်... အေးလေ... အချိန်စော နေသေးတယ် ထင်လို့ ငါ ရပ်ထားတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း အခုစပ်နေတဲ့ ကဗျာတွေက ဘာလဲ”

“တစ်ပုဒ်ကိုတော့ ဒွီဟာလို့ နာမည်ပေးထားတယ်၊ ရှုမဝကို ပို့မလို့ပဲ၊ အလှအပနဲ့ ကာမအာရုံကြားမှာ ဒွီဟာပွားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းပဲ၊ တစ်ပုဒ်ကတော့ ဘယ်ကိုမှ ပို့ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အသည်းနှလုံးအတွက် ငါ စပ်ထားတာပဲ”

“နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“မိုးနတ်ဒေဝီသို့ တောင်းပန်ခြင်း တဲ့၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်တော့ ကွာ၊ နေမြင့်လာပြီ၊ တို့ ပြန်ကြရအောင်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် အုတ်ခုံထက်မှ ထကြ၏။

ဤတစ်နံနက်၌မူ ဝင်ဒါမီယာပတ်(စ်)လမ်းအတိုင်း လျှောက်ကြပြီး ဦးဝိစာရလမ်းပေါ် ရောက်လာကြသည်။

ဦးဝိစာရလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာကြရာ ပြည်လမ်းနှင့် မဆုံ ခင်ကလေး၌ ဝင်ဒါမီယာကုဒ်အတွင်းသို့ ပြေးလျက်ရှိသော လမ်းကျဉ်းကို တွေ့ရ၏။

ဤလမ်းအတိုင်း ချိုးဝင်လိုက်သွားလျှင် မလေးနွယ်တို့၏ အိမ်သို့ ရောက်နိုင်သည်။

ဤလမ်းကို မြင်လေမှ အေးဝင်းက တိုက်တွန်းသည်။

“သက်ခိုင်ရေ... မိုးနတ်ဒေဝီသို့ တောင်းပန်ခြင်း ဆိုတဲ့ ကဗျာနာမည် က ငါ့ရင်ကို လာပြီး ခိုက်နေတယ်၊ မင်း ရွတ်မပြနိုင်ဘူးလား”

သက်ခိုင်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း လျှောက်လာနေရာမှ အေးဝင်းကို မော့ကြည့်သည်။ ဤမော့ကြည့်သော မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည် မသိမသာ ဝဲနေ၏။

မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်ဝဲနေသော်လည်း သက်ခိုင်သည် ဖြည်းလေး တည်ငြိမ်စွာ ဆိုသည်။

“မင်းက ရွတ်ပြစေချင်ရင် ငါ ရွတ်ပြပါ့မယ်၊ လေးချိုးမို့ ငါ့ကဗျာ မှာ အပိုဒ်လေးပိုဒ် ပါတယ်၊ ပထမ သုံးပိုဒ်ဟာ ပုဂ္ဂလိကရေးရာမို့ သက်ဆိုင်သူ

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၀၇

ဟာ တစ်ဦးသာ ရှိတယ်။ ဒီသုံးပိုဒ်ကို နားမထောင်ပါနဲ့တော့ သူငယ်ချင်း၊
နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကတော့ ဆိုင်ချင်သူတိုင်းနဲ့ ဆိုင်နိုင်တာမို့ ငါ ရွတ်ပြမယ်”
သက်ခိုင်သည် ဆောင်းနံနက်၏ မိုးပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဂီတလွမ်း
သော အသံနှင့် ကဗျာကို ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ရွတ်ပြ၏။

“လောကဓံ ထန်မှန်တိုင်းနဲ့၊
သောကမြူ မှန်မှန်ပိုင်းလေတဲ့၊
ဘဝကို ဒီပုံနှိုင်းချင်ရဲ့၊
ကသိုဏ်းဉာဏ် တစ်ဖန်ရွလေတော့
အရိုင်းကံ သူ မပြုလေဘူး၊
တစ်ပိုင်းဝန် ကိုယ်အမှုပေမို့
(မိုးနှုတ်ဒေဝီရေ...) ပြုပြုသမျှ...
အနုသယက စခဲ့ရတဲ့၊
သမုဒယဆိုတဲ့ မောင့်ရဲ့အမှား..”

အေးဝင်းက သက်ခိုင်ကို နားလည်စာနာစွာ တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး
ဘာမျှ မဝေဖန်တော့ဘဲ သက်ခိုင်၏ ကဗျာမှ နောက်ဆုံးစာသုံးကြောင်းကိုသာ
ပြန်ရွတ်၏။

“ပြုပြုသမျှ... အနုသယက စခဲ့ရတဲ့၊ သမုဒယဆိုတဲ့... မောင့်ရဲ့
အမှား”

လှပသော ဆောင်းအခါဝယ် တက္ကသိုလ်နယ်မြေ၌ ပွဲလမ်းသဘင်များ
လည်း စည်ကားသည်။

ပထမဦးဆုံးအဖြစ် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်က လာသည်။
တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်၏ ညများ၌ ရန်ကုန်မြို့တော်တစ်ခုလုံးကဲ့သို့ပင်
တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် မီးပုံးရောင်၊ မီးပွင့်ရောင်တို့သည် ကြယ်ရောင်၊ လရောင်
တို့နှင့် ပြိုင်၍ ဝင်းလက်နေ၏။

ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ်နယ်မြေ၌ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော် ရက်အတွင်း
အစည်ကားဆုံး နှစ်နေရာ ရှိသည်။

တစ်နေရာမှာ တက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံကြီး ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံ
၌ တက္ကသိုလ် ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းကြီးမှ ကြီးမှူး၍ မီးပူဇော်ပွဲ ကျင်းပသည်။
ကြာဆံကြီးခေါက်ဆွဲလည်း ကျွေး၏။ တခြား တစ်နေရာကား ဘိအီးဒီ ဆရာမ
လောင်းများ စံပျော်ရာ တီတီစီကျောင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ တီတီစီကျောင်းဆောင်
၌လည်း မီးပွဲသဘင်နှင့် အကျွေးအမွှေး ရှိ၏။

နေမဝင်မီ မီးပုံးရောင်စုံတို့ မဝင်းလက်မီ ညနေစောင်းကတည်းက
တက္ကသိုလ်နယ်မြေတစ်ဝန်းလုံးသည် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဆင်ယင်၍ လှုပ်ရှား
နေကြသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့၏ ပိုးရောင်၊ ဖဲရောင်၊ နိုင်လွန်ရောင်၊
ကတ္တီပါရောင်နှင့် စိန် ရွှေ ငွေ လက်ဝတ်ရတနာရောင်တို့ကြောင့် ဝင်းလက်
တောက်ပနေသည်။

ကျောင်းသားကျောင်းသူအများသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ပွဲသဘင်
တို့၌လည်း ဆုံကြသည်။ မြို့တွင်းထွက်လည်ကာ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ရင်ပြင်၌
လည်း 'ဘုရားမှာ တစ်ခါဆုံ' ကြပြန်သည်။

ဪ... တက္ကသိုလ်မြေ ဆိုသည်မှာ ဆုံတတ်... ကြိုတတ်သော
မြေပါပင်တည်း။ ရွှေတိဂုံရင်ပြင်တော်သည်လည်း ဆုံတတ် ကြိုတတ်သောမြေ
ပါပင်တည်း။

ဆိုလာ ကြိုလာတတ်သော မြေဝယ် ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်က ရင်မဆိုင်
လိုသည် မှန်စေ၊ နွဲ့ပင်တိုင် ကြည့်ရှောင်တိမ်း စိမ်းလို့မဖြစ်... မဖြစ်။

တန်ဆောင်မှန်းလ၏ ငွေလသာသာတွင် အများတကာ လည်ပတ်ကြ
သည်သို့ သက်ခိုင်က မလည်ပတ်ချင်။

အေးမြပြာလွင်သော စိုးပြင်၊ ဖွေးလက် သန့်စင်သော ငွေလ၊ ရွန်းပ
စုံလင်သော ကြယ်တစ်သင်းတို့ကို ငေးရင်း တယောတစ်လက်နှင့် တေးကြူလို
သည်။ ကဗျာတစ်ပုဒ် စာတစ်ခွက်ကို ရေးဖွဲ့ယူလိုသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ဘဝမှာ ကျောင်းရိပ်၊ ဆောင်းရိပ်၊ လရောင်ရိပ်ကို
ခိုကာ မာန်ပိုနိုင်သည့်ဘုန်း မဟုတ်။ သူ့သည်းဘဝင်ဖိုကာ ဘယ်ညိုတော်တည့်
ပူအောင်သားငယ်ကို ထားနိုင်လေသည့်ဘုန်း မဟုတ်၊ မဟုတ်... ဖိုချင်းဖိုလျှင်
ကိုယ့်ရင်သာ ဖိုလေရမည်။ သူ ညိုမည်ကိုတော့ စိုးရသည်၊ စိုးလေရသည်။

ဆောင်း၏ ပွဲတော်ဦးစကတည်းက မလေးနွယ်က လာခေါ်သော်
သက်ခိုင် မငြင်းနိုင်၊ လိုက်ရပြန်သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၄၉

မလေးရှယ်တို့ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းတွင် မီးပုံးရောင်စုံများကို အတူတကွ ချိတ်ကြ ဆင်ကြသည်။ ကလေးအရွယ်များ မဟုတ်ကြသော်လည်း ကလေးများ သဖွယ် မီးရှူးမီးပန်းများကို ရှိသည့် ဝှေ့ယမ်းကစားကြသည်။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေ နှင့် ရန်ကုန်မြို့တော်၏ မီးပွဲသဘင်တို့ဆီ ငွေရောင်ကားပေါ် အတူစီး၍ လည်ပတ်ကြသည်။

လည်ပတ်ပြီး၍ ပြန်လာကြသောအခါ မမောနိုင်သေးဘဲ မလေးရှယ် က ပီယာနိုတီး၍ သက်ခိုင်က တယောထိုးသည်။

ညစဉ်ညတိုင်း မလေးရှယ်၏ အကြိုက်ဆုံး ယဟိုရ်မြွက်သံ ဆောင်းဘွဲ့ အမျှော်စိုက်ပတ်ပျိုးလေးကို မပျက်တမ်း တီးကြ ဆိုကြသည်။ ပဟိုရ်မြွက်သံ ပတ်ပျိုးလေးသည် ဆောင်း၏ အလှနှင့် လူ့ရင်မှ ခံစားမှုတို့ကို အဖွဲ့အနွဲ့မပိုဘဲ လိုရင်းမိအောင် ဖော်ပြလေသောကြောင့် သက်ခိုင်ကလည်း နှစ်သက်သည်။

ချစ်လှစွာသော မမရွယ် နှစ်သက်ရာကို ကိုယ်ကလည်း နှစ်သက်၍ နှစ်ဦးစုံ နှစ်သက်ရာကို နှစ်ကိုယ်တူ ပြုကံဆုံလေရသဖြင့် သည်ဆောင်း၌ သက်ခိုင် ပျော်မိသည်။ ပျော်လေရသည်။

အမှန်မှာ တိုတောင်းသော ထိုနှစ် ဆောင်းကာလသည် သက်ခိုင်၏ ဘဝတာတွင် ပျော်ဖွယ်ရာအကောင်းဆုံးသော အချိန်များပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်နောက်တွင် တက္ကသိုလ်နယ်မြေ၏ ကိုယ်ပိုင် သီးသန့်ပွဲတို့သည် ဆက်ကာဆက်ကာ လိုက်ပါလာ၏။

အသင်းအဖွဲ့ အသီးသီးတို့၏ နှစ်ပတ်လည် ညစာ စားပွဲတို့သည် စနေနေ့ည ညဉ့်တိုင်းလိုလို ရှိသည်။

အထူးကဲဆုံး နှစ်ပွဲကား တက္ကသိုလ်မြန်မာအသင်းကြီးက ကြီးမှူးကျင်းပ သော နှစ်ပတ်လည် ဆုနှင်းသဘင်ပွဲနှင့် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂမှ ဦးစီးဆင်ယင်ပေး သော ဂီတပြိုင်ပွဲတို့ ဖြစ်ကြ၏။

တက္ကသိုလ် မြန်မာအသင်းကြီးက ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲများ လုပ်သည်။ တံခွန်စိုက်ခိုင်းလှရသော စကားရည်လှပွဲများကိုလည်း လုပ်ပေး၏။ ထိုပြိုင်ပွဲတကာအနက် စကားရည်လှပွဲသည် အထင်ရှားဆုံးနှင့် လူကြိုက်အများဆုံး ပွဲ ဖြစ်၏။ စကားရည်လှပွဲများကို ကျောင်းဖွင့်စ မိုးရာသီကတည်းက တစဉ် တစိုက်တည်း တစ်ပွဲရှုံး တစ်ပွဲထွက်စနစ်ဖြင့် ကျင်းပလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးပွဲကို ဆုနှင်းသဘင်ပွဲနေ့၌ ကျင်းပသည်။

၃၅၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ထိုခေတ်က စကားရည်လှပွဲများသည် အဆင့်အတန်း မြင့်လှ၏။ အဆင့်အတန်း မြင့်ရသည်မှာလည်း စည်းကမ်းများက မြင့်မားလှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စကားရည်လှပွဲမည်သည် အနိုင်လှပြောရသောပွဲကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ငါးစိမ်းသည် ရန်တွေ့သကဲ့သို့ အသားလွတ်အုပ်ရ၊ ခွပ်ရသောပွဲမျိုး မဟုတ်။ ပုဂ္ဂလိကစွဲ၍ ဆော်ကြ၊ နှံကြသောပွဲ မဟုတ်။ မှီချိုး မျှစ်ချိုး နှိမ်ကာ 'ရာမရကန်' ၌ ကန်သကဲ့သို့ ကန်ရသောပွဲမျိုး မဟုတ်။ ဤကဲ့သို့ အုပ်ရန်၊ ခွပ်ရန်၊ ဆော်ရန်၊ နှံရန်၊ နှိမ်ရန်၊ ကန်ရန် စေးစွ၊ အဆိုရှင်နှင့် အချေရှင်တို့ချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တိုက်ရိုက်ညွှန်းခွင့်မရှိ။ သဘာပတိကိုသာ တိုင်တည်ပြောရသည်။ အချက်အလက်ပေါ် မူတည်ကာ ပညာသားပါပါ ဣန္ဒြေပြည့်ပြည့် အဆင့်မြင့်မြင့် ဂုဏ်တင့်တင့်နှင့် ငြင်းခုံဝေဖန်ရသည်။ ဟာသသုံးရာ၌ပင် ဣန္ဒြေရှိရ၏။ အငြိမ့်လူပြက် ပြဇာတ်လူပြက်၏ လူရယ်လျှင် ပြီးရောဟူသည့် ပြက်လုံးမျိုးကား စကားရည်လှပွဲအတွက် မဟုတ်။ အမူအရာ လိုသော်လည်း ပိုခွင့်မရှိ။ မတော်မလျော် မျက်နှာရူးခွင့် မရှိသကဲ့သို့ မဆီမဆိုင် အိုဗာအိုင်တင်ခံ၍မရ။ အစစအရာရာသည် အချက်အလက်နှင့် တော်လျော် ဆီဆိုင်ရမည်။ တစ်ဦးကောင်း အစွမ်းပြ၍လည်း မရ။ အဆိုရှင်အချင်းချင်း၊ အချေရှင် အချင်းချင်း အပေးအယူ အပိတ်အပုံး အကူအသယ် ပိုင်ရသည်။ နှုတ်ရိုင်း၊ အာရိုင်း၊ လျှာရိုင်းခြင်းသည် အဓိကဒုစရိုက်ဖြစ်၏။ ရိုင်းသောအရာကို ယဉ်လည်း ယဉ်အောင် ပရိသတ်လည်း သဘောပေါက်အောင် ပြောနိုင်ခြင်းသည် ပညာဖြစ်၏။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောလျက်ကပင် ပရိသတ်ကို တပြုံးပြုံးမှသည် တအုန်းအုန်း ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်မှုသည် ပဓာနအကျဆုံး စွမ်းရည် ဖြစ်သည်။

ဤစည်းကမ်းတို့ကို သတ်မှတ်ပေး၍ ဤစည်းကမ်းတို့အတိုင်း ထိန်းသိမ်း ကြပ်မတ်ပေးကြသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကား ထိုနေ့များမှသည် ယနေ့တိုင် နိုင်ငံကျော်ကြား လူသိများကြသော ပညာရှင်ကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။

မြန်မာစာပါမောက္ခ ဦးအေးမောင်မှ စကာ ဆရာဦးမျိုးမင်း၊ ဆရာဦးဘညွန့်၊ ဆရာဦးကျော်ရင်၊ ဆရာဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ဆရာဦးခင်မောင်လတ်၊ ဆရာဦးလှမောင်၊ ဆရာဦးလှရွှေတို့ အမျိုးပြုသော မြန်မာစာ၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုကို အလေးအမြတ်ထားကြသည့် ပါမောက္ခ၊ ကထိက၊ လက်ထောက်ကထိက၊

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၅၀

နည်းပြဆရာများနှင့် သက်ခိုင် အမည် မမှတ်မိသော ဆရာမကြီး၊ ဆရာမလေး များ ဖြစ်ကြ၏။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်သော စကားရည်လှပွဲများ၌ ဝင်ခွင့်ရရှိမှာ မလွယ်ပါ။ ကမ္ဘာ့အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲ၌ ဝင်ခွင့်ရသည်ကဲ့သို့ ခက်ပါ သည်။

ဤမျှ ခက်သော စကားရည်လှပွဲ၌ သက်ခိုင်တို့၏ ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်မှ ကိုလှအေး၊ ကိုစိန်ထွန်း၊ ကိုလေးမောင်တို့ အတွဲက ပွဲတိုင်းနိုင်ကာ တံခွန်စိုက်ခိုင်းကြီးကို အပိုင်ယူပေးခဲ့ကြ၏။ ထိုသုံးဦးမှာ အပြော ကောင်း အဟောကောင်း အငြင်းကောင်း အကတ်ကောင်းများ ဖြစ်ကြလေ သောကြောင့် မြန်မာစာပါမောက္ခ ဦးအေးမောင်က သူတို့ကို 'တက္ကသိုလ် မောင်ကျွန်းများ' ဟူသောဘွဲ့ကို အထူးပေး၏။ ထိုသုံးဦးအနက် ကိုလေးမောင် ကား သက်ခိုင်၏ ချစ်လှစွာသော ဗေဒင်ဆရာ၊ ရေဒီယိုပြင်ဆရာ၊ သိုင်းဆရာကြီး 'ကိုလေး'ပင် ဖြစ်သတည်း။

ကိုလှအေး၊ ကိုစိန်ထွန်း၊ ကိုလေးမောင်တို့ကြောင့် ပြည်နှင့် တကောင်း ကျောင်းဆောင်ကြီးတို့ ဂုဏ်မြင့်ရာတွင် ထပ်ဆင့်၍ ဂုဏ်တိုးပေးမည့်သူများက အသီးသီး ပေါ်လာသည်။

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂက ကြီးမှူးကျင်းပသော ဂီတပြိုင်ပွဲ၌ မောင်ရှိန်က ဆုကြီးများ ယူပြလိုက်ပြန်၏။ နဂိုက ကျော်ပြီးသော မောင်ရှိန်(တယောတစ္ဆေကြီး) ၏ အမည်မှာ ပိုထွန်းတောက်လာ၏။

ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်ရှိ ကျောင်းသားကြီးများအလယ် ၌ မထင်မရှား နေခဲ့ကြရသော အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့ကလည်း အမိ ကျောင်းဆောင်ကြီးများ၏ ဂုဏ်ကို သူတို့နည်းနှင့် သူတို့ မြှင့်တင်ပေးကြ၏။

အေးဝင်း၏ ဝတ္ထုမှာ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းကြီး၌ တခမ်းတနား ပါလာ သည်။ သက်ခိုင်၏ ကဗျာကား ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းကြီး၌ စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာ အပြည့် အသားပေး ဖော်ပြခြင်းခံရသည်။ ကြီးစားထင်ရှားသူများကို မြောက်စား သည့် ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်၏ အစဉ်အလာအတိုင်း အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့မှာ နေ့ချင်း ညချင်း ရွှေမင်းသားလေးများ ဖြစ်လာကြ၏။

အချို့ပေါ် သကာလောင်းသည့်နှယ် ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင် ဘောလုံးသမားများကလည်း တံခွန်စိုက်ခိုင်းကို ယူပြလိုက်ပြန်၏။

ထိုခေတ် ထိုခေတ်က ကျောင်းဆောင်များ နှစ်ပတ်လည် ထမင်းစားပွဲ ကြီးဟူ၍ နှစ်ပွဲသာ ရှိသည်။

တစ်ပွဲကား ဗဟိုကျောင်းဆောင်များ၏ပွဲ ဖြစ်သည်။ အငြိမ့် ပါ၏။ တစ်ပွဲကား ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်တို့၏ နှစ်ပတ်လည် ထမင်းစားပွဲ ကြီး ဖြစ်၏။ ဤ၌လည်း အငြိမ့် ပါသည်။

ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်ကြီးတို့၏ နှစ်ပတ်လည် ညစာ စားပွဲကြီးသို့ အဖိတ်မခံရလျှင် အင်းယား၊ ဘင်တန်၊ တီတီစီတို့မှ ကျောင်းသူ များသည် ကျောင်းသူဖြစ်ရရှိမနပ်ဟု မျက်နှာငယ်၊ အားငယ်၊ ဂုဏ်ငယ်ကြ၏။

ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်ကြီးတို့၏ နှစ်ပတ်လည် ညစာ စားပွဲ၌ နှစ်ပိုင်း ပါဝင်သည်။ တစ်ပိုင်းမှာ ထမင်းစားပွဲ ဖြစ်၍ တစ်ပိုင်းမှာ လက်ဖက်ရည်ပွဲ ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားပွဲကို ပြည်ကျောင်းဆောင် အောက်ထပ်ရှိ ထမင်းစားခန်းမကြီး၌ ကျင်းပသည်။ အထူးဖိတ်ထားသော ဧည့်သည်တော်များ၊ အဆောင်မှူး၊ ဦးစီးသော အဆောင်တာဝန်ခံများနှင့် အဆောင်ကျောင်းသားများ ချည်းသာ စားသောက်ကြ၏။

လက်ဖက်ရည်ပွဲကိုမူ အဆောင်ကြီး နှစ်ခုကြားရှိ မြက်ခင်းပြင်၌ ကျင်းပသည်။ အမှန်မှာ ဤပွဲသည်သာ အဓိကပွဲ ဖြစ်လေသည်။

အငြိမ့်စင်မှစ၍ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးကို အခမ်းအနားခင်း၊ အလှပခင်းဖြစ်အောင် အထူးပြင်ဆင်ထား၏။ အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းသူကျောင်းသားအများသာ နေကြ သည့် အဆောင်ပီပီ ဆင်ပြင်စီရင်မှုကား ထိပ်တန်းဖြစ်၏။ လျှပ်စစ်မီး အမျိုးမျိုးကို ပွဲခင်း၏ တင့်တယ်မှုအတွက် စနစ်တကျ အစွမ်းကုန် အသုံးပြုကြသည်။

ဇာတ်စင်ရှေ့ရှိ ပွဲခင်းတွင် ဆရာ ဆရာမများနှင့် ဧည့်သည်တော်များ အတွက် အထူးစားပွဲရည်ကြီးနှင့် ကုလားထိုင်များရှိ၏။ ကျောင်းသားများ အတွက်မူ လေးယောက်တွဲ စားပွဲ၊ ခြောက်ယောက်တွဲ စားပွဲများ ရှိသည်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်အတွက် လက်မှတ်တစ်စောင်ကို လေးကျပ်နှုန်းနှင့် ကျောင်းသားတိုင်း ဝယ်ယူနိုင်သည်။ မိမိတို့ချင်း စိတ်ကြိုက်တွဲကာ ဖိတ်ထား သော ဧည့်သည်ဦးရေအလိုက် ခြောက်ယောက်စားပွဲကို ဖြစ်စေ၊ လေးယောက် စားပွဲကို ဖြစ်စေ သင့်လျော်သကဲ့သို့ ယူကြ၏။

ကျောင်းသူများသည် ပြည်နှင့် တကောင်း ကျောင်းဆောင်တို့၏ လက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ တက်ရန် ဂုဏ်ယူကြသကဲ့သို့ ကျောင်းသားများအတွက်

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၅၃

လည်း မိမိတို့စားပွဲ၌ ဧည့်သည် ကျောင်းသူများ မရှိလျှင် မျက်နှာငယ်သည် ထင်ကြ၏။ ကျောင်းသားတစ်ဦးသည် ကိုယ်ပိုင် ဖိတ်စရာ မရှိလျှင် ရှိသော ကျောင်းသားကို ကပ်ကာ ထိုသူ၏ မိမိမှတစ်ဆင့် ကိုယ့်အတွက် တစ်ညတာ ထိပ်ထားကို ကြံဖန်ရှားဖိတ်ရ၏။ မကြာခဏ တစ်ညတာထိပ်ထားသည် ဘဝတာ သက်ထား ဖြစ်သွားလေ့ရှိသည်။

အေးဝင်းသည် မွန်ကို ဖိတ်သည်။ သက်ခိုင်က မလေးနွယ်ကို ဖိတ် ၏။ ထို့ကြောင့် လေးယောက်စားပွဲ ယူကြသည်။ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေ ပေါလှ သော မောင်ရှိန်နှင့် တင်မောင်စိုးတို့က ယုမောင်နှင့် တွဲကာ ခြောက်ယောက် စားပွဲ ယူ၏။ သူ့စားပွဲ၌ ယုတစ်ယောက်ကို မဖိတ်နိုင်သဖြင့် ယုမောင်တစ်ယောက် စိတ်ကောင်းနိုင်ရှာမည် မဟုတ်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ဦးကို လက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ ဖိတ်ရသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်တော့ မဟုတ်။ အကြို့ အပို့အတွက် ကားလိုသည်။ တက္ကစီ ကို သုံးပြန်လျှင် ဂုဏ်ငယ်သည်ဟူ၍ မဘုရားကလေးများက မကြိုက်ကြ။ မောင်မင်းကြီးသား ဘသားချောတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ကားရှိသူ သူငယ်ချင်းများကို ဝပ်တွားဓယ ဆည်းကပ်ကြရ၏။

သက်ခိုင်နှင့် အေးဝင်းတို့မှာ ဤဒုက္ခမှ ကင်းကြရ၏။

ထမင်းစားပွဲအပြီး ခြောက်နာရီခန့်၌ ဦးချစ်တိုး မောင်းသော ငွေကားဖြူ သည် အဆောင်ရှေ့၌ ဆိုက်လာသည်။ သက်ခိုင်နှင့် အေးဝင်းတို့က ဝင်ဒါမီယာ သို့ ပြန်သွားကာ မလေးနွယ်ကို ခေါ်သည်။ ထိုနောက် အင်းယားကျောင်းဆောင် သို့ ဆက်သွားကာ မွန်ကို ဝင်ခေါ်ကြ၏။ ခုနစ်နာရီ ပွဲမစမီ ပွဲခင်းသို့ ပြန်ရောက် ကြ၏။

မီးရောင်တို့က ထိန်ထိန်ဝင်းနေသည်။ အထက် မိုးကောင်းကင်ပြာပြာ ၌လည်း လနှင့် ငွေကြယ်တို့ မြဲမြဲလှနေသည်။ ပွဲခင်း စားပွဲတို့ဝယ် တက္ကသိုလ် ဧကရီနတ်တို့၏ ပင်ကိုအလှဓာတ်နှင့် ဝတ်စားတန်ဆာ ရတနာရောင်စုံဟပ်၍ ရွန်းရွန်းပနေ၏။

ကျောင်းဆောင်နှစ်ခုလုံး၏ ဤပွဲတွင် မပါဝင်သူမှာ တစ်ဦးသာ ရှိ၏။ ထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်းတည်း။

ထွန်းငွေသည် ပြည်ကျောင်းဆောင် ဗဟိုလှေကားထစ်များထိပ် ကြမ်းပြင် ၌ ကျကျနန ဖင်ချထိုင်ကာ ရှိနေ၏။ ကိုယ်၌ စွပ်ကျယ်သာ ဝတ်ထားပြီး

စွပ်ကျယ်ပေါ်မှ အရောင်အသွေးမပေါ်သော ကုတ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထား၏။
ခြေနှစ်ချောင်းကို လှေကားထစ်ပေါ်၌ စုံချထားသည်။ ပေါင်နှစ်ခုပေါ်၌ လက်
နှစ်ဖက်ကို ကြွေးကာ စုံထောက်ထား၏။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် မျက်နှာ
တစ်ခုလုံး တင်ထား၏။

ထွန်းငွေသည် ဤညသဘင်ကို အရွံ့တိုက် သရော်နေသည်လော။
ရောမမြို့ကြီး မီးလောင်နေစဉ် စောင်းတီး သီချင်းဆိုနေရက်လေခြင်းဟု ရင်ထု
မမှာ ထိုင်ဖြစ်နေသည်လော။ သူ့ဘာသာ သူသာ သိနိုင်လိမ့်မည်။

လက်ဖက်ရည်ပွဲကို အဆောင်သဟာယနှင့် စာဖတ်အသင်း ဥက္ကဋ္ဌ၏
မိန့်ခွန်းနှင့် စဖွင့်သည်။ ထိုနောက် အဆောင်မှူးပါမောက္ခချုပ်၊ အင်ဂျင်နီယာ
မဟာဌာနမှူးတို့က စကားပြောကြသည်။ အားလုံးက ပြည်ကျောင်းဆောင်နှင့်
တကောင်းကျောင်းဆောင်သားများ၏ အောင်မြင်မှုများကို ဟာသများ နှောကာ
ဝေဝေဆာဆာ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသွားကြ၏။

ထိုနှစ်၏ အထူးအစီအစဉ်ကား အငြိမ့်မထွက်မီ ပြည်နှင့် တကောင်း
ကျောင်းဆောင်မှ မောင်ရှိန် ခေါင်းဆောင်သော ဂီတအဖွဲ့က သီချင်းများနှင့်
ဖျော်ဖြေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေးဦးစွာ မောင်ရှိန်က ပတ္တလားတီး၊ ယုမောင်က မင်ဒိုလင်တီးကာ
စိန်လွင်က တယောထိုး၍ အတိုင်းမသိ မင်္ဂလာဩဘာဘွဲ့ကို တင်မောင်စိုးက
ဆိုလျက် စကြသည်။

ကြီးမားထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်၊ အင်္ဂလိပ်ကပြားရုပ်ပေါက်သော
အသွင်အပြင်၊ ထာဝစဉ် စပ်ဖြူဖြူနိုင်သော မျက်နှာရှိအပ်သည့် တင်မောင်စိုးက
သီချင်းကြီး ဆိုမည် သိကြသောအခါ ပရိသတ်မှာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။
အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးများက ပြုံးကြသည်။ သို့ရာတွင် တင်မောင်စိုးက
စည်းနှင့် ဝါးကို ကိုင်ကာ ကျကျနုနု ဆိုပြလိုက်သောအခါ ဩဘာသံ မစဲတော့။

ဩဘာသံ စဲသောအခါ တင်မောင်စိုးက မောင်ရှိန်နား ကပ်၍ တစ်စုံ
တစ်ခု တိုးတိုးပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူ ပြောမိသည်မှာ အသံချဲ့စက် စပီကာ
အနီး၌ ဖြစ်၏။

“ဟေ့ကောင် တရုတ်ပုတ်၊ လူတွေက ငါ့ အထင်သေးနေတယ်
ထင်တယ်၊ ငါက အခု အဟုတ်လုပ်ပြလိုက်တာ၊ ငါ့ကိုယ်ငါတော့ ကွန်ဂရက်
ကျူလေးရှင်းပဲ ယောက်ဖရေ...”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၅၅

အသံချဲ့စက်မှ သူ့အသံကြီးသည် ဤအတိုင်း ပီပီသသကြီး ထွက်လာ သဖြင့် ပရိသတ်များ ရယ်ကြသည်။

တင်မောင်စိုးက ပရိသတ်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ခိုက် သဘောပေါက် သွားသော မောင်ရှိန်က ကြိမ်းသည်။

“မင်းဘိုးအေ... စပီကာနား တိုးတိုးပြောတော့ အားလုံး ကြားကုန် တာပေါ့၊ အစစအရာရာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး လုပ်ပါလို့ သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်ဖပီပီ ဟိုက်... အမယ်လေး ဘွာဘွာ...”

မောင်ရှိန်က စပီကာကို ကပျာကယာ လက်ဝါးနှင့် အုပ်လိုက်၏။ ပရိသတ်များ ပိုရယ်ကြတော့၏။

ပျော်ကြ ရွှင်ကြသောပွဲ ဖြစ်သောကြောင့် အမှတ်မထင် ပြုမိသော သူတို့နှစ်ဦး၏ အမှားသည်ပင် ပွဲကို ပိုမြှင်စေ၏။

ကျောင်းသားများထံမှ အော်ဟစ် ပွဲတောင်းသော အသံများ ပေါ်လာ၏။

“တယောတစ္ဆေကြီး... ဘုန်းနေ့ဆက်လွမ်း တီးပါဗျို့၊ ယုမောင် ဆိုပါ”

“ဟုတ်တယ်... အင်ကိုး..”

လက်ခုပ်သံများ ပေါ်လာ၏။ ပရိသတ် ပွဲတောင်းသည့်အတိုင်း ယုမောင် က ဘုန်းနေ့ဆက်လွမ်း ထွက်ဆိုပြရ၏။

ဘုန်းနေ့ဆက်လွမ်းမှ စကာ ကာလပေါ် သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် တီးဆိုလာပြီးနောက် အခမ်းအနားမှူးက ကြေညာသည်။

“အခု ပြည်နဲ့ တကောင်းကျောင်းဆောင် အဆောင်သားများက အထူးတောင်းပန်ထားချက်အရ ကဗျာဆရာ ကိုသက်ခိုင်ရဲ့ ကိုယ်တိုင် စပ်ဆိုပြီး ကိုယ်တိုင် သီဆိုမယ့် တကောင်းည လရောင်မှာ ဆိုတဲ့ သီချင်းပါပဲခင်ဗျား၊ ကိုသက်ခိုင်... ကြပါ”

မလေးနွယ်သည် ပါးစပ်ကလေး ဟကာ သက်ခိုင်ကို ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်စတီးသည်။ မလေးနွယ်၏ လက်ခုပ်သံမှာ ကျောင်းသားအများ၏ လက်ခုပ်သံနှင့် ရောသွား၏။

သက်ခိုင်သည် တီးပိုင်းဆီသို့ ထသွား၏။ သူသည် ပရိသတ်ကို ဦးညွတ် လိုက်ပြီး ပြာဝင်းသန့်စင်သော မိုးပြင်ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်ကာ သီချင်းစဆို၏။

၃၅၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုင်

“(ဆောင်းဦးညရုံ-နှင်းမွန်ဈေးလို့၊ ပျံ့မွှေးကာ သခင်နဲ့ကြွယ်၊ လေနဲ့ ပြန်လောင်း-ပြာမောင်း၊ တကောင်းည လရောင်မှာကွယ်၊ မျှော်ကာ ငေး။ ဖော်ဝေးတဲ့သူတွေမယ်...)”

အတိတ်ကို လှန်လို့... ပြန်လွမ်းရမည့်နှယ်၊ ဘုန်းသက်လယ် ... ပြုံးချိုနှဲ့ခဲ့တယ်၊ မိုးမြေသုဉ်းစေ... အချစ်ဝေမမုန်းဘုတဲ့၊ ခုများဖြင့်ရှောင်... လေရူးသုတ်တဲ့ တိမ်တောင်ပုံနှယ်.. အိပ်မက် သာ ဖြစ်ပါစေကွယ်၊ ငွေနှင်းသက်တဲ့ မြက်ခင်းထက်ဝယ်၊ စက် မပျော်... တစ်ယောက်.. တည်း... ရယ်”

ကျောင်းသားများ၏ တောင်းဆိုချက်အရ သက်ခိုင်သည် သီချင်းကို နှစ်ကြိမ် ထပ်ဆိုပြခဲ့ရ၏။

မိမိစားပွဲသို့ ပြန်ရောက်ချိန်၌ ပရိသတ်အားလုံး၏ မျက်လုံးများသည် မိမိဆီ၌သာ ရှိနေမှန်း သက်ခိုင် သတိပြုမိ၏။

မလေးနွယ်က သက်ခိုင်ကို ပြုံးလျက် ကြိုဆိုရင်း-

“မောင်က တကယ်ကဗျာဆရာ... သီချင်းရေးဆရာကြီး ဖြစ်နေ တာကိုး၊ မမနွယ် မောင့်ကို တကယ်ချီးမွမ်းတယ်၊ သီလား မောင်”

ဟု ဆိုသည်။

မွန်က သက်ခိုင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အေးဝင်းဘက် လှည့်ကာ ပြော၏။

“ဝိတောက်ကိုဖြင့် မချစ်ဝံ့ပြီ ရေးလို့ မွန်က ကိုဝင်းကိုသာ အလွမ်း သမားကြီး ထင်နေတာ၊ အခုတော့ ကိုသက်ခိုင်ကလည်းပဲ အလွမ်းသမားကြီးကို”

မွန်သည် မလေးနွယ်ဘက် လှည့်၍ ဆက်ဆိုသည်။

“မဟုတ်ဘူးလား နွယ်၊ နွယ်မောင်က တကောင်းည လရောင်မှာ အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူးတဲ့၊ အစစ အိပ်မက်သာ ဖြစ်ပါစေတဲ့၊ နွယ် သူ့ကို မသနားဘူးလား”

ဖြေရန်ခက်သဖြင့် မလေးနွယ် နှုတ်မဟနိုင်။ သို့ရာတွင် အချိန်မီပင် မောင်ရှိန်နှင့် တင်မောင်စိုးတို့က ရောက်လာ၏။

မောင်ရှိန်က မလေးနွယ်ကို ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး မေး၏။

“မလေးနွယ်... သက်ခိုင် ညည အိပ်မော်တာ ဘာပြုလို့လဲ၊ သီလား” မလေးနွယ်ကလည်း ရင်းနှီးခင်မင်စွာပင် ပြန်ပြုံးပြီး ဖြေ၏။

၃၅၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“(ဆောင်းဦးညရုံး-နှင်းမှုန်ဈေးလို့၊ ပုံမွေးကာ သခင်နံကြွယ်၊ လေနှဲ့ ပြန်လောင်း-ပြာမောင်း၊ တကောင်းည လရောင်မှာကွယ်၊ မျှော်ကာ ငေး၊ ဖော်ဝေးတဲ့သူတွေမယ်...)”

အတိတ်ကို လှန်လို့... ပြန်လွမ်းရမည့်နှယ်၊ ဘုန်းသက်လယ် ... ပြုံးချိုနှဲ့ခဲ့တယ်၊ မိုးမြေသုဉ်းစေ... အချစ်ဝေမမုန်းဘုတဲ့၊ ခုများဖြင့်ရှောင်... လေရူးသုတ်တဲ့ တိမ်တောင်ပုံနှယ်.. အိပ်မက် သာ ဖြစ်ပါစေကွယ်၊ ငွေနှင်းသက်တဲ့ မြက်ခင်းထက်ဝယ်၊ စက် မပျော်... တစ်ယောက်.. တည်း... ရယ်”

ကျောင်းသားများ၏ တောင်းဆိုချက်အရ သက်ခိုင်သည် သီချင်းကို နှစ်ကြိမ် ထပ်ဆိုပြခဲ့ရ၏။

မိမိစားပွဲသို့ ပြန်ရောက်ချိန်၌ ပရိသတ်အားလုံး၏ မျက်လုံးများသည် မိမိဆီ၌သာ ရှိနေမှန်း သက်ခိုင် သတိပြုမိ၏။

မလေးနွယ်က သက်ခိုင်ကို ပြုံးလျှက် ကြိုဆိုရင်း-

“မောင်က တကယ့်ကဗျာဆရာ... သီချင်းရေးဆရာကြီး ဖြစ်နေ တာကိုး၊ မမနွယ် မောင့်ကို တကယ်ချီးမွမ်းတယ်၊ သိလား မောင်”

ဟု ဆိုသည်။

မွန်က သက်ခိုင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အေးဝင်းဘက် လှည့်ကာ ပြော၏။

“ပိတောက်ကိုဖြင့် မချစ်ဝံ့ပြီ ရေးလို့ မွန်က ကိုဝင်းကိုသာ အလွမ်း သမားကြီး ထင်နေတာ၊ အခုတော့ ကိုသက်ခိုင်ကလည်းပဲ အလွမ်းသမားကြီးကို”

မွန်သည် မလေးနွယ်ဘက် လှည့်၍ ဆက်ဆိုသည်။

“မဟုတ်ဘူးလား နွယ်၊ နွယ်မောင်က တကောင်းည လရောင်မှာ အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူးတဲ့၊ အစစ အိပ်မက်သာ ဖြစ်ပါစေတဲ့၊ နွယ် သူ့ကို မသနားဘူးလား”

ဖြေရန်ခက်သဖြင့် မလေးနွယ် နှုတ်မဟနိုင်။ သို့ရာတွင် အချိန်မီပင် မောင်ရှိန်နှင့် တင်မောင်စိုးတို့က ရောက်လာ၏။

မောင်ရှိန်က မလေးနွယ်ကို ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး မေး၏။

“မလေးနွယ်... သက်ခိုင် ညည အိပ်မက်တာ ဘာပြလို့လဲ၊ သိလား”

မလေးနွယ်ကလည်း ရင်းနှီးခင်မင်စွာပင် ပြန်ပြုံးပြီး ဖြေ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၅၇

“မောင် အိပ်မပျော်တာက တစ္ဆေအခြောက်ခံရလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တယောတစ္ဆေကြီး ခြောက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုတင်မောင်စိုး”

တင်မောင်စိုးက မဖြေမီ ပါးစပ်ဖြို ရယ်ပြလိုက်၏။ အရယ်ရပ်ပြီးမှ ဖြေစရာစကား ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့သဖြင့် ခေတ္တကြောင်နေ၏။ ပြီးမှ အဟီး... ဟု ထပ်ရယ်လိုက်ကာ ဖြေ၏။

“ဟုတ်တယ်... တယောတစ္ဆေလည်း အခြောက်ခံရတယ် ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ အသည်းတစ္ဆေလည်း အခြောက်ခံနေရပုံနဲ့ တူတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား မွန်ရ”

မွန်က မျက်လုံးလေး ပြူးပြီး ဖြေ၏။

“မွန်က ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ ကိုတင်မောင်စိုးရ”

တင်မောင်စိုးသည် သူ့လက်ကို နှာခေါင်းဆီသို့ ပို့ပြီး တည်ကြည်စွာ ဆို၏။

“အင်းလေ... အဲဒါ ပြောပြနေတာပေါ့၊ မသိတဲ့လူချင်း မေးတော့ မဟုတ်တာဘဲ ဖြေမှာပေါ့၊ ပြီးတော့... အင်း... အဲ.. ဟေ့ကောင် မောင်ရှိန်၊ မင်းက မင်းနားရွက် ဘာလို့ လိမ်နေရတာလဲ၊ အေးဗျာ... ကျွန်တော်များ ကြွလိုက်ပါဦးမယ်၊ စိတ်တော့မရှိနဲ့နော်... အဟီး...”

သက်ခိုင်၊ မလေးနွယ်၊ အေးဝင်း၊ မွန်တို့သည် ရယ်မောကျန်ရစ်ကြ၏။

လက်ဖက်ရည်ပွဲ စသည်၊ အဆောင်၏ သဟာယနှင့် စာဖတ်အသင်း အမှုဆောင်များက ကြီးမှူး၍ အဆောင် အလုပ်သမားများနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီကရားများ လိုက်ချပေး၏။ ကိတ်မုန့်မျိုးစုံ၊ စပျစ်သီး၊ ပန်းသီး၊ သစ်တော်သီး များက စားပွဲများထက် ရှိနှင့်ပြီး ဖြစ်၏။

အငြိမ်စင်ထက်မှ ပဏာမတေးဂီတသံများ စတင်ထွက်ပေါ်လာ၏။

မွန်သည် ဖြူဖြူနုနု ချော၏။ မွန်အလှကို ဖြူဖြူနုနု ချော၏ဟူ၍ ပြောရန်မှတစ်ပါး အခြားစကားမရှိ။ ပြီးလိုက်လျှင် ပေါ်လာသော သွားတက် ကလေးများကိုသာ ထပ်မံဖြည့်စွက်ရမည် ထင်သည်။

အေးဝင်းသည် ပန်းသီးအနီတစ်လုံးကို ယူကာ အခွံ စခွာ၏။

သက်ခိုင်က ပန်းသီးအစိမ်းတစ်လုံးကို လှမ်းယူသည်။ သို့ရာတွင် ထို ပန်းသီးထက်၌ မလေးနွယ်၏လက်နှင့် ဆုံတွေ့သည်။ သက်ခိုင်က လက်ရုပ်လိုက်ရ၏။ မလေးနွယ်သည် ပန်းသီးကို ကိုယ်တိုင် အခွံခွာနေ၏။

၃၅၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အေးဝင်းက အခွံခွာပြီးသော ပန်းသီးကို လေးစိတ် စိတ်ကာ ပန်းကန် ပြား၌ ထည့်၏။ သူသည် ပန်းကန်ပြားကို မွန်ထံ အရင်ပေး၏။ မွန်က တစ်စိတ် ယူစားသည်။ အေးဝင်းသည် ပန်းကန်ပြားကို မလေးနွယ်ထံ ကမ်းပေးသည်။

မလေးနွယ်က ခေါင်းလေး အသာခါသည်။

“ကိုအေးဝင်းတို့ပဲ စားကြပါ။ နွယ်ပန်းသီးလည်း ပြီးတော့မယ်”

အေးဝင်းက ပန်းကန်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။ သူသည် ပန်းသီးတစ်စိတ်ကို လက်နှင့်ကိုင်ကာ မွန်နှုတ်ခမ်းများဆီ ခွံ့မပေးရုံတစ်မည် ယုယုယယ ပေး၏။

မွန်၏ပါးတွင် ရှက်သွေးများ ရဲသွေး၏။ မျက်လုံးပြာများကမူ သမုဒယ ရောင် လွင်လဲ့လဲ့နှင့် အေးဝင်းကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး သစ်သီးစိတ်ကလေး ကို ယူကာ စားသည်။

မလေးနွယ်က ပန်းသီးကို ထက်ပိုင်းခြမ်းလိုက်၏။ ထက်ပိုင်း အပိုင်း ခံရသော ပန်းသီးနှစ်ခြမ်းသည် အသည်းလွှာပုံရှိနေ၏။

“ဆို...”

သက်ခိုင်သည် ရေရွတ်မိရင်း ပန်းသီးခြမ်းများကို ကြည့်သည်။

မလေးနွယ်ကလည်း ပန်းသီးခြမ်းများကို စိုက်ကြည့်သည်။

ခဏ၌မူ မလေးနွယ်က ရယ်သည်။

“မောင်ရေ... ဒီသစ်သီးကို မမနွယ်တို့ စားကြဦးမလား”

“ဟင့်အင်း မမနွယ်... မောင် မစားချင်ဘူး”

မလေးနွယ်သည် တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများနှင့် သက်ခိုင်ကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်း မသိမသာ ရှိုက်၍ တိုးတိုးဆို၏။

“မမနွယ်လည်း မစားချင်ဘူး”

မလေးနွယ်သည် သစ်သီးခြမ်းများကို ဆယ်စိတ်ကျော်အောင် ထပ်မံ စိတ်လိုက်ပြီး အေးဝင်းတို့၏ ပန်းကန်တွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

အေးဝင်းက နားမလည်နိုင်ဘဲ မလေးနွယ်ကို ကြည့်သည်။

မလေးနွယ်က လေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ အားလုံးအတွက် ကော်ဖီနဲ့ ပေးသည်။

ထိုအချိန်တွင် အငြိမ်ထွက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကောလိပ်မြိုင်အငြိမ်၌ သဘင်သည်အားလုံး၏ ဖခင်ကြီးဟု ခေါ်ဆို ကြသည့် လူရွှင်တော်ကြီးဦးဓာတ်စံ ပါလာ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၅၉

ဦးဇော်စံမှာ အိုမင်းလှပြီ။ သူ ချစ်သောအနုပညာကို သူ မစွန့်နိုင်၍ သာ သမီးအရွယ်၊ သားအရွယ်မက မြေးသမီး၊ မြေးသားအရွယ်တို့နှင့် တွဲဖက်ကာ စင်မြင့်ပေါ် ရောက်နေရရှာ၏။

ဦးဇော်စံ၏ပညာကို တက္ကသိုလ်မှ ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများက လေးစားကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးဇော်စံကို သူ၏ 'ပန်းမြိုင်လယ်တရားထူး' ကို ဟောခိုင်းကြ၏။

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဇရာပိုင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဦးဇော်စံသည် ဇာတ်သေတ္တာပေါ် တက်၍ ရဟန်းအသွင် ဟန်ပြသည်။ လက်ထောက်လူရွှင်တော်များက တရားတောင်းကြသည်။

ပန်းမြိုင်လယ်ကား ပြင်စည်မင်းသားကြီး ရေးသော ယိုးဒယားဖရင်းချားကြီး ဖြစ်၏။

ပူလောင်ကြေကွဲ၊ ငိုယောင်ဆည်လဲလျက် သည်သည်က မပြေသော ရာမ-လက္ခဏ ညီနောင်တို့ သီတာဒေဝီကြောင့် စွန့်တောင်ကိုင်ရွှေလေးနှင့် ပန်းမြိုင်လယ်သာနယ်ဗွေတွင် ရိပ်ဝင်လေခိုကြောင်း အရေးကို တေးဖွဲ့ထားသော သီချင်း ဖြစ်၏။

ဦးဇော်စံသည် ဆိုလည်း ဆိုပြ၏။ ငိုလည်း ငိုပြ၏။ ဆိုရင်း ငိုရင်း ကလည်း ဟာသဖောက်သေး၏။ ဟာသဖောက်ရင်းကလည်း တရားဓမ္မကို ပြရှာ၏။

ပြင်စည်မင်းသား၏ မျှော်လေတိုင်း ပြာခြေဆိုင်း ဝေမွှိုင်းမြူမှောင်ခြယ် ဟူသော စာသားကို ပိတ်ဖုံးသော အဝိဇ္ဇာအဖြစ် ရှင်းပြ၏။ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာသင်္ခါရာမှစ၍ သံသရာတည်းဟူသော ပန်းမြိုင်လယ်တွင် ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိမရဏာ စသော ဒုက္ခတို့၏ အကြောင်းရင်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ရှင်းပြ၏။

ဦးဇော်စံ၏ အနုပညာကြောင့် ရယ်လည်း ရယ်ကြရသည်။ မျက်ရည်လည်း စိုကြရသည်။ ဓမ္မသံဝေဂလည်း ရကြရသည်။

ကျန်လူရွှင်တော်များကလည်း ဟာသကြွယ်၍ ရယ်ရသည်။ ဣန္ဒြေရှိသမျှ ပညာပြည့်သော ကောလိပ်မြိုင်၏ အကများကလည်း ရှုမငြီးဖွယ်ပင် ရှိ၏။

ဆယ်နာရီကျော်သောအခါ ကျောင်းသူများ စပြန်ကြသည်။ သက်ခိုင်တို့သည် မွန်ကို အင်းယားကျောင်းဆောင်သို့ လိုက်ပို့ကြ၏။

၃၆၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

အေးဝင်းက မွန်နှင့်အတူ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဆိုသည်။

“သက်ခိုင်ရေ... ငါတော့ ဒီက ကြုံတဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်သွားတော့မယ်၊ ငါ အငြိမ့်ဆက်ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ မင်းတို့မောင်နှမက အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ပီယာနိုတီးကြဦးမှာ မဟုတ်လား၊ ငါ နေရစ်ခဲ့တော့မယ်”

သက်ခိုင်တို့သည် အေးဝင်းကို ထားခဲ့ကြပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

မလေးနွယ်က ဦးချစ်တိုးကို ပြော၏။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုး... ဘွဲ့နှင်းသဘင် အဆောက်အဦဖောက်ဘက်က မောင်းပါ၊ နွယ် နည်းနည်းပြီးစီစီဖြစ်နေလို့ ခဏ လေသန့်ရှူချင်သေးတယ်”

ဦးချစ်တိုးသည် မလေးနွယ်၏ အမိန့်အတိုင်း မောင်းကာ ဘွဲ့နှင်းသဘင် မြောက်ဘက်ရှိ အင်းယားကန်စပ်၌ ကားကို ရပ်ပေး၏။

ကန်စပ်တွင် အခြား လေညင်းခံ ကားသုံးစီး ရှိနေသေးသည်။

သက်ခိုင်နှင့် မလေးနွယ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကြပြီး ရေစပ်သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်၌ ရပ်လိုက်ကြ၏။

“မမနွယ် တကယ်ပဲ ငြိမ်းစိစိ ဖြစ်နေသလား”

“နည်းနည်းပါ မောင်၊ မမနွယ်က အငြိမ့်တို့ ဇာတ်တို့ ကြည့်လှေ မရှိဖူးတော့ ခေါင်းနည်းနည်းလေး အုံသွားတာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် မောင်က မမနွယ်ကို အငြိမ့်ဖိတ်ပြုပြီး နှိပ်စက်သလို ဖြစ်နေပြီ”

“အို အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ မမနွယ် ဒီည ပျော်ပါတယ်၊ လူရွှင်တော် တွေကလည်း သိပ်ရယ်ရတာပဲ၊ ရယ်ရလွန်းလို့ ခေါင်းအုံလာတာပါ၊ လေကောင်း လေသန့် ရှူရရင် ခုပျောက်သွားမှာပါ”

မလေးနွယ်သည် ခေါင်းကလေးနောက်သို့ လှန်၍ သစ်ပင်ကို မှီရပ်ကာ ငြိမ်ငြိမ်လေး လေရှူနေ၏။

နတ်တော်ဆန်းရက်တွင်သာ ရှိသေးသောကြောင့် အချမ်းမသည်းလှ သေး။ နှင်းငွေငွေတို့ လှရုံဝေနေသည်။ မိုးပြင်မှ ရွန်းမြသောလနှင့် ကြယ်တို့သည် ရေပြင်၌လည်း ရောင်ပြန်လာထင် တောက်ပနေ၏။

ရေပြင်ကို ဖြတ်ကာ ညင်ညင်သာသာ တိုက်ခတ်လာသော မြောက်ပြန်လေ၌ ဆောင်း၏ ပန်းရနံ့များ သင်းပျံ့ပါလာနေ၏။

ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေရာမှ မလေးနွယ်က ရုတ်တရက် ခေါ်သည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၆၁

“မောင်...”

“ဗျာ... မမနွယ်”

“မောင် သတိရလား”

“ဘာကို ပြောတာလဲ မမနွယ်”

“နတ်တော်လ ရောက်ပြန်ပြီလေ၊ မောင် မှတ်မိသေးလား၊ ပင်းချောင်း ဘေးမှာ မောင်က မမနွယ်ကို တို့ဗမာ သာကီမျိုးတရားတွေ ဟောတာ၊ အခုလို နတ်တော်လမှာပဲလေ၊ ဆယ်နှစ်တိတိပြည့်ပြီ မောင်”

မလေးနွယ် စကားကြောင့် သက်ခိုင်၏ ရင်မှာ ထူးဆန်းစွာ ထိခိုက် ဆွေးမြည့်သွား၏။

မလေးနွယ် ပြောပြသည်ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ထိုစဉ်က တို့ဗမာသာကီမျိုးအကြောင်းကိုသာမက အာဒံနှင့် ဧဝတို့အကြောင်းကိုလည်း ပြောခဲ့ကြသေးသည်။ အာဒံနှင့် ဧဝမောင်နှမသည် မစားသင့်သော သစ်သီးကို စားမိကြ၍ မှောက်မှားကာ သောကဒုက္ခ သမုဒယပွားခဲ့ကြရရှာသည်။

သက်ခိုင်သည် သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ညည်းညည်းဆို၏။

“ဟုတ်တယ် မမနွယ်၊ ဆယ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီ”

“မောင် အခုလို အသက်ကြီးလာတာကို ပျော်သလား”

“ပျော်သလား... အို... ဒီမေးခွန်းကို မောင် မဖြေတတ်ဘူး မမနွယ်”

“မမနွယ်တော့ မပျော်ဘူး”

သက်ခိုင်က အသာအယာ ရယ်သည်။

“မမနွယ်ရယ်... အသက်ကြီးလာတာဟာ သဘာဝပဲ၊ မမနွယ်က အိုရမှာ ကြောက်လို့လား၊ အိုခြင်းတရားက အဝေးကြီးမှာ ရှိပါသေးတယ်၊ နွေလိုပဲ အဝေးကြီးမှာ ရှိနေသေးတယ်၊ မမနွယ်တို့ မောင်တို့ အခုအရွယ်က ဆောင်းတွင်းရယ်ပါ၊ အင်မတန်လှတဲ့ ဆောင်းတွင်းအခါရယ်မှာပါ”

မလေးနွယ်က မရယ် မပြုံးဘဲ သက်ခိုင်ကို ခေါင်းငုံ့ကြည့်၏။

“မမနွယ်... အိုခြင်းတရားကို မကြောက်ပါဘူး၊ နောင်နှစ်ခါဆိုတာ ကိုသာ ကြောက်တာ၊ မောင် သိရဲ့လား၊ နောင်နှစ်ခါဆိုရင် မမနွယ် အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်”

“ဪ... မမနွယ်ကလည်း... အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်မှာဟာ ကြောက်စရာလား”

“ကြောက်စရာပေါ့ မောင်... အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မမနွယ်ဟာ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို ပေးရတော့မယ်။ အဲဒီအဆုံးအဖြတ်ဟာ မမနွယ်ရဲ့ ဘဝအတွက်ရော၊ အန်တီရဲ့ ဘဝအတွက်ရော... ဖေဖေတို့အတွက်ရော... ဒါတွေတင်မကသေးဘူး၊ နောက် လာမယ့် မမနွယ်တို့ရဲ့ တစ်ဆွေလုံး တစ်နွယ်လုံးအတွက်ရော အားလုံးရဲ့ ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်”

သက်ခိုင်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ လရောင် ကြယ်ရောင်တောက်နေသော ရေပြင်ကိုသာ ဝေးကြည့်နေ၏။ စိတ်တွင်းကမူ မလေးနွယ်သည် သူ မကြားလိုသော စကားများကို ဆက်မပြောပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းမိ၏။
မလေးနွယ်က ဆက်ပြောရင်း မေး၏။

“မောင် သိပါ့မလား မသိဘူး၊ အင်းလေ.. ဒေါ်လေးသက်သက် ပြောပြထားရင်တော့ သိမှာပါပဲ မောင်၊ ပုဆိုးစနဲ့ ယဘီစ ဆိုတဲ့ မမနွယ်တို့ မျိုးရိုးက အသုံးစကားကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် မမနွယ်”

“သိတယ်ဆိုရင်တော့ မမနွယ် ဘာဆုံးဖြတ်ရမယ် ဆိုတာကိုလည်း မောင် နားလည်မှာပဲ၊ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို မချခင် မမနွယ် မောင်နဲ့ တိုင်ပင်ချင်တယ်။ မမနွယ် ကြောက်တာက မောင်ဟာ မမနွယ် တိုင်ပင်တာကို နားမှ ထောင်ပါ့မလား ဆိုတာပဲ ဟင်... မောင်”

သက်ခိုင် ငိုငိုကျသွားသည်။ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ပင် ငိုငိုကျသွားသည်။ ဖြစ်ရလေ... မမနွယ်ရယ်... ဒီည... ဒီအချိန်မှ မောင့်ကို ဒီစကားတွေ ပြောပလေတယ်။

မလေးနွယ်၏ နူးညံ့သော လက်ဝါးလေးတစ်ဖက်သည် ငုံ့ထားသော သက်ခိုင်၏ မျက်နှာကို ယုယကြင်နာစွာ ပင့်မ,လာ၏။

“ဟော... ကြည့်စမ်း မောင်၊ ဒီလောက်ကလေး ပြောရုံနဲ့တင် မောင် ဒီလောက်ဖြစ်သွားသလား၊ ဒီလိုဆိုရင် မောင့်ကို မမနွယ် ဘာတွေများ ဆက်ပြောပုံပါဦးမတဲ့လဲ ရှင်ရယ်”

သက်ခိုင်သည် အံ့ကြိတ်ပြီး မလေးနွယ်ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

လရောင်အောက်တွင် ဖြစ်သဖြင့် မလေးနွယ်၏ ပင်ကိုအသားဝါသည် မထင်။ သို့ရာတွင် နုညက်သန့်စင်သော မျက်နှာလေးသည် ရှိန်းရှိန်းမြမြ

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၆၃

ဝင်းဝင်းပနေသည်။ မျက်တောင်ကော့များ ဝန်းသည့် မျက်လုံးကြည်ကြီးများက လည်း လရောင် ကြယ်ရောင်နှင့် ပြိုင်ကာ ပြာပြာလှနေ၏။

သက်ခိုင်၏ ရင်တွင် မြတ်နိုးစုံမက်ခြင်း၊ နှမြောတသခြင်း၊ ယူကျုံး မရခြင်းဟူသည့် ဆုံးရှုံးလက်လွတ်လေရသူတစ်ဦး၏ ခံစားမှုမျိုးစုံကို အသည်း နှင့်မျှ ခံစားရ၏။

သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်၏ လက်ဖဝါးနု နှစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ယူ လိုက်သည်။ ရဲရဲတင်းတင်းတင်း စိုးစိုးပိုင်ပိုင်နှင့်ပင် ဆုပ်ကိုင်ယူသည်။ မြတ်မြတ် နိုးနိုး စုံစုံမက်မက်နှင့်ပင် ဆုပ်ကိုင်ယူသည်။

“အမှန်ကတော့ မမနွယ် ပြောမယ့်စကားတွေကို မောင် မကြားချင် ပါဘူး မမနွယ်၊ တတ်နိုင်ရင်လေ... မမနွယ်တို့ရဲ့ တစ်နည်းအားဖြင့် မေမေ သက်သက်တို့ရဲ့ နဝရတ်ရောင်စုံစာရင်းကြီးကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစာရင်းကြီး မီးလောင်ပျက်စီးသွားရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ ဒီစာရင်းထဲက လူတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေအားလုံး ပြောင်းကုန်မှ ပြီးမှာ၊ ဒီတော့မှလည်း ရေနံသာမြေ က ကြေကွဲစရာ... ရင်နာစရာ ဇာတ်လမ်းတွေက ပျောက်မှာ၊ အခုနေတော့ ဖေဖေစိုးခိုင်နဲ့ မေမေသက်သက်တို့ရဲ့သား... မမနွယ်ရဲ့ မောင်... ငသက်ခိုင် အဖြစ်နဲ့ လွဲမရတာမို့လို့ ဒီစကားတွေကို မောင် နားထောင်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမနွယ်ရေ...”

“ပြောလေ မောင်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မတိုင်ပင်ပါနဲ့ဦး မမနွယ်၊ ဆောင်းက လှနေတုန်း အခါမှာ နွေဟာ ကြိုတင်ပြီး မဝင်ပါလေနဲ့၊ မောင်နဲ့ မမနွယ် ကြိုနေရတဲ့ ဆောင်းဆိုတာဟာ တိုတိုကလေးပါ၊ တိုတိုလေးမို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ရှည်ခွင့် ရဖို့ မောင် မျှော်လင့်ပါရစေ၊ နွေ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ရွက်ဝါကြွေတာကို မောင် မကြောက်တော့ပါဘူး၊ အဲဒီအခါကျမှ မောင် အသည်းနှလုံးနဲ့ မပြောဘဲ ဦးနှောက်နဲ့ စကားပြောရင် မမနွယ် ခွင့်လွှတ်ရမယ်နော်”

မလေးနွယ်သည် ကရုဏာနှင့် သမုဒယ လှပသင့်မြတ်စွာ ရောသော အကြည့်နှင့် သက်ခိုင်ကို ငေးငေးစိုက်ကြည့်၏။ သက်ပြင်းနှင့် ရင်ကို ဖော့မည် လုပ်ပြီးမှ သာယာကြည်လင်စွာ ရယ်လျက် စိတ်ကို ပြောင်းပစ်သည်။

“မောင်က သိပ်စကားတတ်တယ်၊ မောင် သိပ်စကားတတ်တော့ မမနွယ်မှာ ဘာမှ ပြန်ဖြေစရာ ရှာမတွေ့တော့ဘူး၊ ဒီတော့ မောင် ပြောလေ၊ အခု မမနွယ်တို့ ဘာလုပ်ကြရမလဲ”

၃၆၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဆောင်းရဲ့အလှကိုပဲ သာယာကြည်နူးကြပါစို့ မမနွယ်၊ ဪ... မမနွယ်၊ ရှုမဝမှာ ပါလာတဲ့ မောင့်ကဗျာကို မမနွယ် ဘယ်လို သဘောရလဲ”

မလေးနွယ်သည် ပြုံးစူစူနှင့် မျက်မှောင်ကို ဟန်ဆောင်တွန့်ပြီး နှာခေါင်းလေး ရှုံ့၍ဆို၏။

“မကြိုက်ဘူး၊ မောင်က လူကလေး ငယ်ငယ်နဲ့ ဝတ်လိုက်ရင် လူကြီးဆင်း၊ စပ်လိုက်ရင် ဘုန်းကြီးလေး... မောင့် ဒွီဟ ကဗျာက အဘိဓမ္မာစော် ညောင်လွန်းတယ်၊ မမနွယ် မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီည ဆိုပြခဲ့တဲ့ တကောင်းည လရောင်မှာကိုကော”

“အဲဒါကလည်း ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပျော့လွန်း လျော့လွန်း နွဲ့လွန်းတယ်”

“နို့... ဒါဖြင့် မောင် ဘာစပ်ပြီး ဘာဆိုရတော့မလဲ”

သက်ခိုင်က မျက်မှောင်ကြူတ် မေးသဖြင့် မလေးနွယ်က နှစ်ခြိုက် အားရစွာ ရယ်သည်။

“မောင်က မမနွယ်ကို မျက်မှောင်ကြူတ် မေးတော့ မမနွယ်ကလည်း ဟောဒီလို မျက်မှောင်ကြူတ်ပြီး ပြန်ဖြေမယ်”

မလေးနွယ်က မျက်နှာကို တမင်တည်လိုက်ပြီး မျက်မှောင် တမင် ကြူတ်ပြသည်။ မျက်နှာလေးသည် ထိုအခါမှ ပို၍ချစ်ဖွယ်ကောင်းနေ၏။

မလေးနွယ်သည် ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြုံးလိုက်ပြီး ဆို၏။

“မမနွယ်က အလကား နောက်တာပါ၊ မောင် စပ်သမျှတော့ ကြိုက် တာချည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မမနွယ်က မောင့်ကတိကို မမေ့ဘူး၊ မောင် မိုးနတ်ဒေဝီ အကြောင်း ကဗျာစပ်မလို့ဆို၊ စပ်မိရင်လည်း မမနွယ်ကို အရင်ပြမယ်ဆို”

သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ မလေးနွယ်၏ မျက်လုံးများက ပြုံးကြည်ရယ်ရွန်းနေ၏။

သက်ခိုင်သည် မိုးပြင်၊ ရေပြင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ကြည့် မိပြန်သည်။

တစ်လောကလုံး ပြုံးကြည်ရယ်ရွန်းနေ၏။ ဆောင်း၌ တစ်လောကလုံး သည် ပြုံးကြည်ရယ်ရွန်းမြဲ ဖြစ်၏။

သက်ခိုင်က မလေးနွယ်၏ လက်ကလေးများကို လွှတ်လိုက်ပြီး ဆို၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သေစွယ်

၃၆၅

“မမန္တယ် နားထောင်ချင်တဲ့ မိုးနတ်ဒေဝီအတွက် စပ်ထားတဲ့ ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကိုပဲ မောင် ရွတ်ပြမယ်၊ မမန္တယ် တကယ် နားထောင်မယ်နော်”

“ပိုလိုက်... ပိုလိုက်တဲ့ မောင်၊ နားထောင်ချင်ပါတယ်လို့ မမန္တယ် က ဘယ်နှခါ သံတော်ဦးတင်ရဦးမှာလဲ”

“ဪ... မမန္တယ်ကလည်း စိတ်တိုနေပြန်ပြီ၊ ကဲပါလေ... မောင် ရွတ်ပြပါမယ်၊ ကဗျာနာမည်ကတော့ မိုးနတ်ဒေဝီသို့ တောင်းပန်ချက် တဲ့”

“မောင် တောင်းပန်တာကို မောင့်မိုးနတ်ဒေဝီက ကြားမှာမို့လို့လား”

“ကြားမယ်ထင်လို့ စပ်ရတာပေါ့ မမန္တယ်ရဲ့၊ မမန္တယ်ကလည်း သိပ်အမေးအမြန်းထူတာပဲ”

“အင်းပါရှင်ရယ်.. မမေးတော့ပါဘူး၊ ဆိုမှာသာ ဆိုပါ”

သက်ခိုင်က သံနေသံထားမှန်မှန်၊ မကြာပြည့်ပြည့်၊ စည်းနုရီစေ့စေ့နှင့် ကဗျာကို ရွတ်ပြ၏။

“မြေပြင်နဲ့ ဝေဟင်၊

လေအယဉ်လှိုင်းငွေဦးမှာလ၊

ဂီတလှေ ကိုယ်က မှူးမှာပေါ့... လို့၊

ကူးစိတ်န-နွဲ့ယဉ်ယဉ်။ ... ။

လကွေးငဲ့ ကျွန်းငွေသောင်၊

တိမ်ကျောက်ဆောင် ဓွေပတ်တိုင်းလေတဲ့၊

မိုးနတ်မေ ဖံရာတိုင်းဆီသို့၊

မဆိုင်းဘဲ လာခဲ့လျှင်။ ... ။

အနိမ့်မြေ တလှသားရယ်က၊

စွန့်စားမာန် လွန်ရန်ကောပါဘိ၊

လှမ်းအာရုံ ဒီသဘောကိုလ၊

တေးထံတျာ ချစ်ဖွယ်နှောသော်လည်း၊

မောစေတဲ့လား မစိမ်းပင်ရယ်၊

ငိုချင်လေရဲ့-၊ မရွံ့ကံအား။ ... ။

လောကခံ ထန်မှန်တိုင်းနဲ့၊

သောကမြူ မှန်မှန်တိုင်းလေတဲ့၊

ဘဝကို ဒီပုံနှိုင်းချင်ရဲ့၊

၃၆၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

ကသိုလ်းညစ် တစ်ဖန်စွလေတော့၊
 အရိုင်းက သူ မပြုလေဘု၊
 တစ်ပိုင်းလန် ကိုယ်အမှုပေစို့၊
 (ပိုနတ်ဒေဝီရေ) ပြုပြုသမျှ၊
 အနုသယက စမဲ့ရတဲ့၊
 သမုဒယဆိုတဲ့ မောင်ရဲ့အမှား...”

သက်ခိုင်က ကဗျာကို ညင်ညင်သာသာ ဆို၍ အဆုံးသတ်လိုက်၏။
 ညင်ညင်သာသာနှင့်ပင် သူက မလေးနွယ်ကို မော့ကြည့်သည်။

မလေးနွယ်၏ ပါးပြင်တွင် လရောင်၌ တောက်ပနေသော မျက်ရည်ဥ
 များကို မြင်ရ၏။

သက်ခိုင်က မလေးနွယ်၏ မျက်နှာလေးကို ရင်ထုမနာနှင့် ငေးကြည့်
 မိသည်။ ငေးကြည့်ရင်းလည်း လောကနှင့် ဘဝကို စိတ်နာမိသကဲ့သို့ ရှိ၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ချောင်းဟန့်သံ ကြားရ၏။

ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို ဖွာရင်း ဦးချစ်တိုးက သူတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်
 လာ၏။

“ညဉ့်နက်လာပြီ... ပြန်ကြစို့၊ နွယ်ရော... သက်ခိုင်ရော... ဦးလေး
 စကား နားထောင်ကြကွယ်”

ဦးချစ်တိုးသည် ဤမျှသာ သတိပေးပြီး ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်
 သွား၏။

မလေးနွယ်နှင့် သက်ခိုင်သည် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်ကြ၏။

ထိုနောက် လက်ချင်းတွဲကာ ဦးချစ်တိုးနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြလေ
 သတည်း။

အခန်း - ၂၅
»» အိပ်မက်၏နိဂုံး ««

ဆောင်းကာလ၏ ငွေလရောင်အောက်မှ တက္ကသိုလ်နယ်မြေသည် ဤသို့လျှင် လှပသာယာနေသည်။ တိုတောင်းသော ထိုဆောင်းကာလသည် သက်နိုင် အတွက်လည်း အမှန်ပင် လွမ်းမောကြည်နူးဖွယ်သော အချိန်ကလေး ဖြစ်ခဲ့၏။

မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာကား မသာယာ၊ ကြည်နူးဖွယ်ရန် ဝေးစွ၊ စိတ်မချမ်းသာဖွယ် အဖြစ်အပျက်များသည် ဆက်တိုက် ပေါ်ပေါက်နေသည်။ တစ်စထက် တစ်စ အခြေအနေများသည် ပို၍ ပို၍ ဆိုးလာလေ၏။

အလံဖြူ၊ အလံနီ၊ ကွန်မြူနစ်များနှင့် ရဲဘော်ဖြူတို့အနေနှင့်ကား ဘာမျှ ထိထိရောက်ရောက် အောင်မြင်မှုများ မရကြ။ စကတည်းက မနိုင်လုံသော တရားသေ နိုင်ငံရေးအမြင်၊ လွဲမှားသော တော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်တို့နှင့် ထကြွ သောင်းကျန်းခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ သူတို့မှာ တောတွင်း၌သာ ရေစုန်ဖျောနေကြ သည်။ စစ်ရေး အောင်မြင်မှုဟူသည် သုညအောက်၌ များစွာကျနေသည်။ သို့ရာတွင် ကေအင်ဒီအိုအရေးကား တစ်မူ ထူးခြား၏။

လွတ်လပ်ခါစလည်း ဖြစ်၍ တည်ထောင်စ ပြည်ထောင်စုလည်း ဖြစ် သော ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတွင် လွတ်လပ်ခါစ နိုင်ငံတိုင်းနှင့် ပြည်ထောင်စု

၃၆၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

နိုင်ငံတိုင်း သမိုင်းသဘောအရ မလွဲမရှောင်နိုင်သော အလွန်သဘာဝကျသည့် ပြဿနာများ ရှိနေ၏။ ထိုသဘာဝကျသော ပြဿနာတကာအနက် ပြည်ထောင်စု မိသားစုအဖွဲ့ဝင် တိုင်းရင်းသားလူမျိုး အသီးသီး၏ ပြဿနာသည် အဓိက ပြဿနာ ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာပြည်၏ သမိုင်းသည် မြန်မာတစ်မျိုးတည်း၏ သမိုင်း မဟုတ်။ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတိုင်း၏သမိုင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာလူ့ဘောင်သည် မြန်မာ တစ်မျိုးတည်း၏ လူ့ဘောင် မဟုတ်။ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတိုင်း၏ လူ့ဘောင် ဖြစ်သည်။ မြန်မာလွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုမှာလည်း မြန်မာတစ်မျိုးတည်း၏ ကြိုးပမ်းမှု မဟုတ်။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတိုင်း၏ ကြိုးပမ်းမှု ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်၌ သာယာသော လူ့ဘောင်သစ် တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသော် အသီးအပွင့် အကျိုးအမြတ်ကို တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတိုင်း တန်းတူ သုံးစား စံစားကြမည်။ ဤသဘောတရားကား နှစ်ဆယ် ရာစုနှစ် နိုင်ငံ တည်ဆောက်ပုံမှ ထူးခြားလှသည့် ပြည်ထောင်စုအသွင်ဆောင် သော နိုင်ငံတိုင်း၏ မြင့်မြတ်လှသော ယုံကြည်မှု ဖြစ်သည်။ မြင့်မြတ်လှသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်သည်။ မြင့်မြတ်လှသော ယန်းတိုင် ဖြစ်သည်။ ဤသဘော တရားတို့၏ ရှေ့ဆောင်ချက်ဖြင့် ပင်လုံညီလာခံကြီး အောင်မြင်ခဲ့ပြီး လွတ်လပ် သော ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံကြီး မွေးဖွားလာခဲ့၏။

စင်စစ်မူ ပြည်ထောင်စုကြီးကို လွယ်လွယ်ကူကူ မွေးဖွားခဲ့ရသည် မဟုတ်။ စပါး ဆန်ရေ ကျွန်းသစ် ရေနံ ကျောက်သံပတ္တမြားတွင်းထွက်သတ္တု များကို နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် သွေးစုပ်ယူခဲ့သည့်အပြင် ကုန်ရိုင်းကို ပေါပေါ သယ်ကာ ကုန်ချောကို အမြတ်ကြီးကြီးနှင့် ပြန်သွင်းလျက် ခေါင်းပုံဖြတ်ခဲ့ကြ သော နယ်ချဲ့အရင်းရှင်တို့အနေနှင့် ပြည်ထောင်စု သန္ဓေကို မမွေးမိကတည်းက ဖျက်ချလိုခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတည်းဟူသော ဇီဝကလက်သည် စွမ်းလွန်း ဤသာ ပြည်ထောင်စု သတို့သားသည် အောင်အောင်မြင်မြင် မီးဖွားသန့်စင် ခဲ့ရ၏။

သို့ရာတွင် ဝမ်းတွင်း၌ မသေလျှင် မီးတွင်း၌ သေစေ၊ မီးတွင်း၌ မသေလျှင် ပုခက်တွင်း၌ သေစေဟု နယ်ချဲ့အရင်းရှင်တို့သည် ကြီးစွာသော လုံ့လကို ပြုကြရှာသည်။

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၆၉

နယ်ချဲ့အရင်းရှင် ဘီလူး တစ္ဆေတို့ ပြည်ထောင်စု ဒီဃာဝုသတို့သားထံ မကပ်နိုင်ရန် ဝန်းရံထားနိုင်သည့် ရတနာပရိတ်ကား အစ အလယ် အဆုံး သုံးပါးသော ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည့် ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်တည်းဟူသော နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အရေးသုံးဖြာ၌ အကာလီကော အချိန်မရွေး မှန်ကန်၍ အချိန်မရွေး အကျိုးပေးသော ပရိတ်သာလျှင်တည်း။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်လက်ထက်၌ အစွန်းနှစ်ဖက် သွားကာ ဝိနယ ဝိဇ္ဇာနှင့် ဓမ္မဝိဇ္ဇာ ကွဲလေသကဲ့သို့ ဆိုရှယ်လစ်ဒေသနာကို ကိုးကွယ်ကြပါ သည် ဆိုကြသူတို့ အကြွကြီး ကွဲကြသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း နှိုင်းအပ်သော ကျေးဇူးရှင် မိခင်မြေကိုပင် မေ့ကြလေသည်။

ဝိနယဝိဇ္ဇာသားတို့က စာအုပ်ကြီးကို လှန်ကြည့်ကြသည်။ အနက် မမြင်သော် တိုင်းတစ်ပါးမှ ပုရာဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ စသော ဆရာ ဆရာကြီးများ၏ အဆုံးအဖြတ်ကိုပင် ယူလိုက်ကြသေး၏။

ထိုနောက် တစ်စင်ထောင်ကာ တောခိုဝင်မှီး၍ ပြည်ကြီးပျက်ရာကို စိတ်ချမ်းသာစွာ ကြိုးစားလေကြကုန်၏။

ဓမ္မဝိဇ္ဇာသားတို့ကလည်း ဓမ္မကိုသာ တွင်တွင်ဟောသည်။ အကျင့်၌ မူ မစောင့်ထိန်းကြ။ အကျင့်ကို မစောင့်ထိန်းသောအခါ သူတို့၏ ဓမ္မမှာလည်း စာအုပ်ကြီးထဲမှ ဓမ္မသာ ဖြစ်နေသည်။ လူသားအားလုံးအတွက် ဓမ္မ မဟုတ်။ ဤသို့ ပြည်တွင်းညီညွတ်မှု မရှိသောအခါ နယ်ချဲ့အရင်းရှင် ဘီလူးသည် စန္ဒဝုတ် စစ်ပရိယာယ်နှင့် အားပျော့ရာမှ စဝင်တိုက်ခိုက်သည်။

ပြည်ထောင်စု၏ အားပျော့ရာမှာ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးရေးရာပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့က ကရင်ရေးရာကို ရွေးချယ်လိုက်ကြ၏။

ကရင် သို့မဟုတ် ကော်သူးလေတို့သည် ပြည်ထောင်စု၏ ချစ်ဖွယ် အကောင်းဆုံးသော လူမျိုးတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ယဉ်ကျေးခြင်း၊ ဖော်ရွေခြင်း၊ ပွင့်လင်းခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ ရဲဝံ့ခြင်း စသော ဂုဏ်ထူးဝိသေသများနှင့် ပြည့်စုံ ကြ၏။ ခေတ်ပညာတတ်သူ ပေါများ၍ နိုင်ငံရေး နိုးကြားမှု ရှိကြသည်။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ဤချစ်ဖွယ်သော လူမျိုး၏ အလယ်၌ သမိုင်း တစ်လျှောက် မရှောင်မတိမ်းနိုင်ခဲ့သော အကြောင်းများကြောင့် ညီအစ်ကို မြန်မာများအပေါ်တွင် မသင်္ကာစိတ် ပြန့်ပွားနေ၏။ ဤမသင်္ကာစိတ်ကို မီး လောင်ရာ လေပင့်ပေးမည့် ဘေးပယောဂများကလည်း ရှိနေ၏။

၃၇၀

တက္ကသိုလ်တန်းနိုင်

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ခါစ၌ ကော်သူးလေပြည်နယ်ဟု သီးသန့် မရှိသေး။ ကော်သူးလေများက သီးခြားပြည်နယ် လိုချင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကော်သူးလေတို့ကား အခြားလူမျိုးများကဲ့သို့ တစ်နေရာတည်းတွင် စုပေါင်းနေ ကြသူများ မဟုတ်။ မြန်မာပြည်တောင်ပိုင်းတစ်ခုလုံး၌ ပျံ့နှံ့နေထိုင်ကြသည်။ ကော်သူးလေပြည်နယ် သတ်မှတ်ရေးမှာ လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်။ ကော်သူးလေ များတွင် စကောနှင့် ပိုး ဟူ၍ နှစ်မျိုးလည်း ကွဲနေကြသေးသည်။ ထိုနှစ်မျိုးသည် ကိုးကွယ်သော ဘာသာ၌လည်း မတူကြ။ ထိုနှစ်မျိုးလုံး စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရေးက လည်း အရေးကြီးသည်။

ထိုစဉ်က နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေတွင် ကရင် ပြည်နယ် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ပေးရမည်ဟု အတိအလင်း ဆိုထားသည်။ အစိုးရ အဖွဲ့တွင်လည်း ကရင်ရေးရာဝန်ကြီးဌာန တစ်ခုလည်း ရှိနေသည်။ ကရင်ပြည်နယ် သတ်မှတ်ရေးအတွက် စကောကရင်၊ ပိုးကရင်၊ မွန်၊ မြန်မာ၊ တောင်သူအမျိုးသား များ ပါသည့် ကော်မရှင်အဖွဲ့လည်း ဖွဲ့ကာ အလုပ်လုပ်နေသည်။

ကရင်ခေါင်းဆောင်အချို့က ဤမျှ ဆောင်ရွက်ပေးနေသည်ကိုပင် မယုံကြည်။ သူတို့ရင်တွင်းမှ မသင်္ကာစိတ်ကို မစွန့်လွှတ်။ လက်နက်စွဲကိုင် တိုက်ပွဲဝင်၍ သီးခြားပြည်နယ် ထူထောင်ရေးကိုသာ အလိုရှိနေကြသည်။ မိသားစု စိတ်ဓာတ်ကို အားမကိုးဘဲ နိုင်ငံခြားအကူကိုသာလျှင် အားကိုးကြသည်။

အမှန်မှာ ကေအင်ဒီအိုအရေးသည် သွေးက ပြောသည်ကို မနာယူဘဲ ဘေးက ပြောသည်ကို ယုံကြည်မိသူတို့၏ အမှားသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းရေးလမ်းစဉ်ကို စွဲကိုင်သော အဖွဲ့အစည်း မှာ ကေအင်ယူအဖွဲ့အစည်း ဖြစ်၏။ ကေအင်ယူကို ဦးစီးကြသူများကား ဇောတဦးကြီးကဲ့သို့သော မြေရှင်ကြီး အမျိုးအနွယ်များသာ ဖြစ်ကြ၏။ ကေအင်ယူ လက်အောက်၌ ကေအင်ဒီအို ခေါ် ကရင်လက်နက်ကိုင် ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့က ရှိနေ၏။ သူတို့နောက်၌ နယ်ချဲ့အရင်းရှင်တို့က ရှိနေ၏။

ကေအင်ဒီအိုတို့ သောင်းကျန်းသည်မှာ ကြာပြီ။ ကျဉ်းမြောင်းသော လူမျိုးရေးကို ဖုံးကွယ်ထားပြီး ပြည်နယ် ရရှိရေးဟု ကမ္ဘာ ကြားကောင်းအောင် အော်ကာ ဒိုင်းသဖွယ် ခံထားသဖြင့် ဖြေရှင်းရန်မှာ သိမ်မွေ့ခက်ခဲလှ၏။

ထိုနှစ်၏ ငွေနှင်းမှုန်သော ဆောင်းကာလ၌ ကေအင်ဒီအိုတို့၏ သောင်းကျန်းမှုသည် လွန်သည်ထက် လွန်ကာ ကဲသည်ထက် ကဲလာ၏။ သူတို့၏

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၃၇၁

သရုပ်မှန်ကို ဖွင့်ပြသော တူးလောက်နှင့် ကင်းဗဲ(လ်)တို့၏ အမှုကြီးကလည်း ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

ကာနယ်တူးလောက် ဆိုသူ ဗြိတိသျှတစ်ဦးသည် အိန္ဒိယပြည် ကာလ ကတ္တားမြို့၌ ရောက်နေ၏။ အလွန်စန်းဒါးကင်းဗဲ(လ်) ဆိုသူက မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့ စထရင်းဟိုတယ်၌ တည်းခိုနေ၏။ ကင်းဗဲ(လ်)သည် စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့၌ ဘီအေအိုစီ လေယာဉ်သမား အိုင်ဒီဆိုင်မွန်း ဆိုသူအား စာ တစ်စောင် ပါးလိုက်သည်။ ထိုစာမှာ ကာလကတ္တားမြို့ စပင့်(စ်)ဟိုတယ်၌ တည်းခိုနေသူ ကာနယ်တူးလောက်ထံ ပို့ရန်စာ ဖြစ်၏။ ဆိုင်းမွန်းသည် စာကို မသင်္ကာသဖြင့် ဖွင့်ဖောက်ကြည့်သည်။ စာ၌ ကေအင်ဒီအို ထကြွရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဗြိတိသျှအချို့၏ အားပေးအားမြှောက်ပြုမှုများ၊ လက်နက်နှင့် ငွေ ထောက်ပံ့ရေးများ ပါနေ၏။

မြန်မာပြည်အတွက် ကံကောင်းသည်မှာ မစ္စတာအိုင်ဒီဆိုင်မွန်းသည် ဗြိတိသျှဆိုရှယ်လစ်တစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

မစ္စတာအိုင်ဒီဆိုင်မွန်းသည် စာ၏ မိတ္တူတစ်စောင်ကို ကရာချီမြို့ရှိ မြန်မာသံအမတ်ကြီး ဦးစေတင်၏ လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

မစ္စတာအိုင်ဒီဆိုင်မွန်းသည် ထိုမျှနှင့် မရပ်သေးဘဲ ၁၉၄၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် လန်ဒန်မြို့၌ မိမိ၏ လက်တွင်း ဤစာ ရလာပုံကို တရားရုံး၌ ကျမ်းကျိန်ထွက်ဆိုသွား၏။

ဗြိတိသျှဆိုရှယ်လစ်တစ်ဦး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကေအင်ဒီအိုအရေး သည် နယ်ချဲ့အရင်းရှင်တို့၏ လက်ရာဖြစ်ကြောင်း ဘူးပေါ်သကဲ့သို့ ပေါ်လာ တော့၏။

ပြည်ထောင်စုသား ညီအစ်ကိုချင်း သွေးရိုးသားရိုး အမြင်မှာ၊ အထင် မှားကြလျှင် သွေးက ပြောသော သစ္စာပေါ် အခြေတည်၍ ဖြေရှင်းရန် လွယ်ကူ သည်။ ကေအင်ဒီအိုအရေး၌ ဘေးပယောဂ နှင့်အောင် ပါနေလေပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် မိသားစု စိတ်ဓာတ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြေရှင်းမှုမှန်သမျှသည် သိ၌ ရေသွန်သည်ကဲ့သို့ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

စောတဦးကြီး ခေါင်းဆောင်သော ကေအင်ယူအဖွဲ့ဝင် လူကြီးတို့သည် ကွန်ဖရင့်များ၊ မျက်နှာစုံညီအစည်းအဝေးများ၌ တိုင်းပြည်လည်း ကြားကောင်း ၍ ကမ္ဘာလည်း ကြားကောင်းအောင် အလိမ္မာသုံးလျက် စကားလှလှများ

၃၇၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ပြောပြီး အချိန်ဆွဲနေခိုက် ကေအင်ဒီအို လက်နက်ကိုင်တပ်များကမူ နယ်များ၌ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းကြကုန်၏။

နိုဝင်ဘာလအတွင်း၌ ပဲခူးခရိုင်အတွင်းရှိ ရွာများကို မီးရှို့ပြီး လူများကို သတ်ကြ၏။ မော်လမြိုင်ခရိုင် လမိုင်းရွာတွင် စစ်ဝန်ထမ်းများ၊ ရဲသားနှင့် အရပ်သားများကို သတ်ကြသည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသအတွင်း သွားလာနေသော မော်တော်သင်္ဘောများကို ဓားပြတိုက်၍ ခရီးသည်များကို သတ်ကြ၏။ ဒီဇင်ဘာလအတွင်း၌ တောင်ငူအပိုင် သံတောင်မြို့ကို တိုက်၍ ငွေတိုက်ဖောက်ကြ၏။ ပန်းတနော်မြို့ကို တိုက်၍ အိမ်များကို မီးရှို့ကြသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလအတွင်း၌ကား အခြေအနေသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်လာခဲ့၏။

ရန်ကုန်မြို့တော်၏ ဂိတ်ဝရှိ အင်းစိန်မြို့၌ ကေအင်ဒီအိုတို့က အခိုင်အမာ စခန်းပြုကြသည်။ အင်းစိန်မြို့သည် ကေအင်ဒီအိုတို့၏ အင်းစိန်ခံတပ်ကြီးဟူ၍ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ထင်ရှားလာသည်။ အင်းစိန်ရှိ ကေအင်ဒီအို လက်နက်ကိုင်တပ်များသည် ပြည်ထောင်စု၏ ဥပဒေမှန်သမျှကို ဘေးဖယ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ကရင် မဟုတ်သော တိုင်းရင်းသားများကို လည်းကောင်း၊ မျက်နှာဖြူ မဟုတ်သော နိုင်ငံခြားသားမှန်သမျှကို လည်းကောင်း ပြောင်ပြောင်ကြီး လုယက်ကြသည်။ ဖက်ဆစ်နည်းနှင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် စစ်ဆေးနှိပ်စက်ကြသည်။ အခြေအနေကို လျစ်လျူရှုထားနိုင်သော ပြည်ထောင်စုအစိုးရသည် သမာဓိ တည်ကြည်၍ ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ယုံကြည်ခြင်းကို ခံရသော တပ်မတော်အရာရှိကြီးများ၊ အထက်တန်းအုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိကြီးများနှင့် ကေအင်ယူ ခေါင်းဆောင်များ ပါဝင်သည့် ရှစ်ဦးကော်မတီကို ခန့်၍ စေ့စပ်ရန် ကြိုးစားသည်။

ရှစ်ဦးကော်မတီက ဤသို့ ကြိုးပမ်းနေဆဲတွင်ပင် ကေအင်ဒီအိုတို့က တိုး၍ပင် ဆိုးရွားပြကြ၏။

မော်လမြိုင်နယ် ကော့ဘိမ်းရွာမှ လူအများကို သတ်ပြကြ၏။ မအူပင်၊ ညောင်တုန်း၊ ဟင်္သာတ၊ ကျုံပျော်နယ်တို့တွင် ရွာများ မီးရှို့၊ လူများသတ်နှင့် ထင်တိုင်းကြံပြုကြတော့၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၇၃

ရှစ်ဦးကော်မတီ၏ ကြီးပမ်းချက်မှန်သမျှမှာလည်း ကေအင်ယူအဖွဲ့က ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသဖြင့် လုံးဝပျက်ပြားသွားရလေ သည်။

အိမ်ဝ၌ လာရပ်ကာ ကျောကိုချမှ ဓားပြမှန်းသိသော ရန်ကုန်မြို့တော် သည် လှုပ်ရှားသွား၏။ အထူးသဖြင့် အင်းစိန်နှင့် ကပ်နေသော တက္ကသိုလ် နယ်မြေသည် လှုပ်ရှားသွား၏။ မိမိတို့၏ မြို့များ၊ ရွာများ၊ အိမ်များကို မီးရှို့ခံ ရသော ကျောင်းသားအများက ဒေါပွနေသည်။ ကေအင်ဒီအိုအရေးသည် သာမန် အရေး မဟုတ်။ ပုခက်တွင်းရှိ ပြည်ထောင်စုကို နယ်ချဲ့အရင်းရှင်နှင့် လက်ဝေခံ မြေရှင်ကြီးတို့ ပူးပေါင်းလုပ်ကြံကြသော အရေးသာ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် ကြသော ကျောင်းသားများမှာ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် တောမီး လောင် တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ်ကာ တောတွင်းပါတီတို့၏ တပည့် တပန်း ကျောင်းသားအရေခြုံတို့ ခြေလှမ်းသွက်လာသည်ကို မြင်ကြရ၍ ပိုမို စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ကြသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့ညတွင် သက်ခိုင်သည် မလေးရှားတို့ အိမ်မှ ပြန်လာပြီး မြို့တွင်း၌ ဝယ်စရာရှိသောကြောင့် ဟံသာဝတီအပိုင်း၌ ရပ်ကာ အင်းစိန်-ရန်ကုန် အချိန်မှန် ဘတ်(စ်)ကားကို လက်ပြ တားဆီး၏။

ကားပေါ်၌ ခရီးသည်တို့သည် ဆူဆူညံညံ စကားပြောလာ၏။
တစ်ဦးက ဆိုသည်။

“ကျုပ် လှည်းကူးက ပြေးလာတာ၊ အခု လှည်းကူးကို ကေအင်ဒီအို တွေ ဝင်တိုက်ပြီး ဆေးရုံနဲ့ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေကို မီးရှို့ပစ်တယ်”

လူကြီးတစ်ယောက်က မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ ကလေး ငါးဦးနှင့် သယ်နိုင်သမျှ သယ်လာရဟန်တူသော ပစ္စည်းများကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ပြော၏။

“ကျုပ်လည်း အင်းစိန်က ပြေးလာတာ၊ အင်းစိန်မှာ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် ဖြစ်နေပြီ၊ မဟုတ်ဘူးလားကွဲ့... မောင်စံသာ”

လူကြီး လှမ်းပြောသော မောင်စံသာ ဆိုသူမှာ ဒရိုင်ဘာကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီည အင်းစိန် မပြန်တော့ဘူး၊ ကမာရွတ်မှာတင် ကားသိမ်းမယ်”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၇၃

ရှစ်ဦးကော်မတီ၏ ကြီးပမ်းချက်မှန်သမျှမှာလည်း ကေအင်ယူအဖွဲ့က ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသဖြင့် လုံးဝပျက်ပြားသွားရလေ သည်။

အိမ်ဝ၌ လာရပ်ကာ ကျောက်ချမှ ဓားပြမှန်းသိသော ရန်ကုန်မြို့တော် သည် လှုပ်ရှားသွား၏။ အထူးသဖြင့် အင်းစိန်နှင့် ကပ်နေသော တက္ကသိုလ် နယ်မြေသည် လှုပ်ရှားသွား၏။ မိမိတို့၏ မြို့များ၊ ရွာများ၊ အိမ်များကို မီးရှို့ခံ ရသော ကျောင်းသားအများက ဒေါပွနေသည်။ ကေအင်ဒီအိုအရေးသည် သာမန် အရေး မဟုတ်။ ပုခက်တွင်းရှိ ပြည်ထောင်စုကို နယ်ချဲ့အရင်းရှင်နှင့် လက်ဝေခံ မြေရှင်ကြီးတို့ ပူးပေါင်းလုပ်ကြံကြသော အရေးသာ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် ကြသော ကျောင်းသားများမှာ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် တောမီး လောင် တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ်ကာ တောတွင်းပါတီတို့၏ တပည့် တယန်း ကျောင်းသားအရေခြုံတို့ ခြေလှမ်းသွက်လာသည်ကို မြင်ကြရ၍ ပိုမို စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ကြသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့ညတွင် သက်ခိုင်သည် မလေးဗွယ်တို့ အိမ်မှ ပြန်လာပြီး မြို့တွင်း၌ ဝယ်စရာရှိသောကြောင့် ဟံသာဝတီအပိုင်း၌ ရပ်ကာ အင်းစိန်-ရန်ကုန် အချိန်မှန် ဘတ်(စ်)ကားကို လက်ပြ တားဆီး၏။

ကားပေါ်၌ ခရီးသည်တို့သည် ဆူဆူညံညံ စကားပြောလာ၏။
တစ်ဦးက ဆိုသည်။

“ကျုပ် လှည်းကူးက ပြေးလာတာ၊ အခု လှည်းကူးကို ကေအင်ဒီအို တွေ ဝင်တိုက်ပြီး ဆေးရုံနဲ့ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေကို မီးရှို့ပစ်တယ်”

လူကြီးတစ်ယောက်က မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ ကလေး ငါးဦးနှင့် သယ်နိုင်သမျှ သယ်လာရဟန်တူသော ပစ္စည်းများကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ပြော၏။

“ကျုပ်လည်း အင်းစိန်က ပြေးလာတာ၊ အင်းစိန်မှာ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် ဖြစ်နေပြီ၊ မဟုတ်ဘူးလားကွဲ့... မောင်စံသာ”

လူကြီး လှမ်းပြောသော မောင်စံသာ ဆိုသူမှာ ဒရိုင်ဘာကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီည အင်းစိန် မပြန်တော့ဘူး၊ ကမာရွတ်မှာတင် ကားသိမ်းမယ်”

၃၇၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ထားသော လူတစ်ဦးက ကန့်ကွက်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က အစိုးရ အမှုထမ်းတွေ၊ ဒီည... အဲ... ဒီည မဟုတ်တောင် မနက်ရုံးအထိ အင်းစိန်ကို ပြန်ရမှာ”

သူ့ကို သူ့လိုပင် အစိုးရအမှုထမ်း ဖြစ်ဟန်တူသူများက ဝိုင်းထောက်ခံကြ၏။

ကား၏ ရှေ့ဆုံးခုံတန်းတွင် တစ်ပါးတည်း လိုက်ပါလာသော ရဟန်းတော်က နောက်သို့လှည့်ပြီး ပြော၏။

“အေး... အဲဒါအကုန်လုံးဟာ မင်းတို့ရဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ဆိုတဲ့ အကောင် မကောင်းလို့ ဖြစ်တာ၊ သူ့ကိုယ်သူ သခင်နု... တဲ့၊ ဦးဇင်းတို့ကတော့ သူ့ကို ကရင်နုလို့ပဲ ခေါ်တယ်”

ကားတွင်းရှိ ခရီးသည်အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ သခင်နုကို ကရင်နု ဟု ရန်ကုန်မြို့က ခေါ်ကြသည်မှာ ကြာပြီ။

အားလုံး ငြိမ်နေကြခိုက် လက်မောင်းတွင် အရစ် သုံးရစ်ပါသော တပ်မတော် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးက ဝင်ပြော၏။

“တပည့်တော်လည်း မင်္ဂလာဒုံကို နေ့တိုင်း တာဝန်နဲ့ သွားနေရသူပါ ဘုရား၊ အခြေအနေကတော့ ဆိုးနေတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်အစိုးရိမ်လွန်လို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဖြေရှင်းကြရမှာပါပဲဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းသည် တပ်ကြပ်ကြီးကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

“နေပါဦး... ဒကာကြီးက ယူပြန်ဘိတပ်ကလား”

“အရှင်ဘုရား ဘာအမိန့်ရှိတာလဲ”

မနေနိုင်သော သက်ခိုင်က ဝင်ရှင်းပြ၏။

“နောင်ကြီးရေ... နောင်ကြီးကို ယူအမ်ပီတပ်ကလားလို့ ဦးဇင်းက မေးနေတာ”

ဦးပဉ္စင်းသည် သက်ခိုင်ကို မျက်မှောင်ကြွတ် ကြည့်ပြီး ပြော၏။

“ဟဲ့... ဒကာလေးရဲ့ ယူအမ်ပီတပ်ကို ယူအမ်ပီတပ်လို့ ငါလည်း ပီပီသသ ခေါ်တတ်ပါတယ်၊ ယူပြန်ဘိတပ်လို့ ခေါ်တာက တမင်ခေါ်တာဟဲ့၊ နားလည်ရဲ့လား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

၃၇၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ထားသော လူတစ်ဦးက ကန့်ကွက်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က အစိုးရ အမှုထမ်းတွေ၊ ဒီည... အဲ... ဒီည မဟုတ်တောင် မနက်ရုံးအစီ အင်းစိန်ကို ပြန်ရမှာ”

သူ့ကို သူ့လိုပင် အစိုးရအမှုထမ်း ဖြစ်ဟန်တူသူများက ဝိုင်းထောက်ခံကြ၏။

ကား၏ ရှေ့ဆုံးခုံတန်းတွင် တစ်ပါးတည်း လိုက်ပါလာသော ရဟန်းတော်က နောက်သို့လှည့်ပြီး ပြော၏။

“အေး... အဲဒါအကုန်လုံးဟာ မင်းတို့ရဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ဆိုတဲ့ အကောင် မကောင်းလို့ ဖြစ်တာ၊ သူ့ကိုယ်သူ သခင်န... တဲ့၊ ဦးစင်းတို့ကတော့ သူ့ကို ကရင်နုလို့ပဲ ခေါ်တယ်”

ကားတွင်းရှိ ခရီးသည်အားလုံး ငြိမ်ကွသွားသည်။ သခင်နုကို ကရင်နု ဟု ရန်ကုန်မြို့က ခေါ်ကြသည်မှာ ကြာပြီ။

အားလုံး ငြိမ်နေကြခိုက် လက်မောင်းတွင် အရစ် သုံးရစ်ပါသော တပ်မတော် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးက ဝင်ပြော၏။

“တပည့်တော်လည်း မင်္ဂလာခုံကို နေ့တိုင်း တာဝန်နဲ့ သွားနေရသူပါ ဘုရား၊ အခြေအနေကတော့ ဆိုးနေတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်အစိုးရိမ်လွန်လို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဖြေရှင်းကြရမှာပါပဲဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းသည် တပ်ကြပ်ကြီးကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

“နေပါဦး... ဒကာကြီးက ယူပြန်ဘိတပ်ကလား”

“အရှင်ဘုရား ဘာအမိန့်ရှိတာလဲ”

မနေနိုင်သော သက်ခိုင်က ဝင်ရှင်းပြ၏။

“နောင်ကြီးရေ... နောင်ကြီးကို ယူအမ်ပီတပ်ကလားလို့ ဦးစင်းက မေးနေတာ”

ဦးပဉ္စင်းသည် သက်ခိုင်ကို မျက်မှောင်ကြွတ် ကြည့်ပြီး ပြော၏။

“ဟဲ့... ဒကာလေးရဲ့၊ ယူအမ်ပီတပ်ကို ယူအမ်ပီတပ်လို့ ငါလည်း ပီပီသသ ခေါ်တတ်ပါတယ်၊ ယူပြန်ဘိတပ်လို့ ခေါ်တာက တမင်ခေါ်တာဟဲ့၊ နားလည်ရဲ့လား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၅၅

တပ်ကြပ်ကြီးသည် ထိုအခါကျမှ ရယ်လိုက်ပြီး အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ နှင့် ဦးပွင်းကို လျှောက်တင်သည်။

“တပည့်တော်က ယူအမ်ပီတပ်က မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗမာ့တပ်မတော် က တပ်ကြပ်ကြီးပါဘုရား”

“အိမ်း... ဒီလိုလား၊ ဗမာ့တပ်မတော် ဆိုတာ ဒကာကြီးအောင်ဆန်း ဖွဲ့ပေးခဲ့တဲ့တပ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် အရှင်ဘုရား”

ဦးပွင်းသည် ထိုအခါကျမှ ပြုံးပြီးပြော၏။

“မင်းတို့ စစ်တပ်က အခုအထိ ဘာလို့ ထိုင်ငြိမ်နေတာလဲ၊ ဗိုလ်နေဝင်း ကကော ဘာလို့ တက်ပြီး စစ်သေနာပတိ မလုပ်တာလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးသည် သက်ခိုင်ကို လှမ်းပြုံးကြည့်ပြီးမှ ဦးပွင်းအား ယဉ်ကျေးစွာ ဖြေသည်။

“တပည့်တော်ဟာ သာမန် တပ်ကြပ်ကလေးပါဘုရား၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ မေးခွန်းကို မဖြေတတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော် ဖြေတတ်တာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်၊ တိုင်းပြည်ကြီး ဘေးရောက်တော့မယ်ထင်ရင် တပည့်တော်တို့ တပ်မတော်ကြီး တစ်ခုလုံးဟာ လက်ပိုက်ကြည့်မနေပါဘူး”

ဦးပွင်းသည် ဦးပြည်တော်ကို တစ်ချက် လက်ဝါးနှင့် ပွတ်လိုက်ပြီး ဖြေတော်မူ၏။

“အိမ်း... ဒီစကား ကြားရလို့ ဝမ်းသာသကွ၊ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ၊ ဦးပွင်းကိုလည်း မှတ်ထား၊ ကြို့ကုန်းဆရာတော် ဦးသဒ္ဓမ္မကိတ္တိ ကျောင်းကပဲ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီကို ဝိနည်းတော်က ခွင့်ပြုသမျှ ဦးစင်းတို့ ကလည်း ပေးချင်ပါတယ်”

ကားသည် သိမ်ကြီးဈေးဂိတ်၌ ဆိုက်၏။

သက်ခိုင်သည် မြို့တွင်း ဆက်မသွားတော့ဘဲ ကြို့ရာကားနှင့် ပြန် တွဲခဲ့၏။

မိမိ၏အခန်းတွင်း၌ ထိုင်မိ၍ မကြာမီပင် ကိုစောလွင် ရောက်လာ၏။

“ကိုသက်ခိုင်... ခင်ဗျား အခန်းကို ကျွန်တော်လာတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ခင်ဗျား ဘယ်ပျောက်နေသလဲ”

“ကျွန်တော် မမနွယ်တို့အိမ် သွားနေတယ် ကိုစော၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

၃၇၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရင်

“ကိစ္စကတော့ အရေးကြီးတယ်၊ လာဗျာ .. ကျွန်တော်တို့အခန်းကို လိုက်ခဲ့”

သက်နိုင်သည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ မီးမှိတ်ကာ အခန်းတံခါးသော့ ပိတ်ပြီး ကိုစောလွင်၏ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့၏။

ကိုလေးမောင်နှင့် ကိုစောလွင်၏ အခန်းတွင် နီးစပ်ရာ သူငယ်ချင်း များ စုံနေကြ၏။ ကိုလေးမောင်အပြင် ကိုလှဖေ၊ ကိုမြင့်သောင်း၊ ကိုအုန်းခိုင်၊ ကိုကြင်လှိုင်၊ ကိုဘကြည်၊ ကိုကြည်လင် စသူတို့ ရှိနေကြ၏။

ကိုစောလွင်နှင့် သက်နိုင် ဝင်လာကြသောအခါ ကိုလေးမောင်က ဆီးအပြစ်တင်သည်။

“ဟဲ့ကောင်... ကဗျာဆရာလေး၊ တိုင်းပြည်ကြီး မီးလောင်နေတုန်း နင်က ကဗျာစပ်တုန်းလား၊ တယောတီးတုန်းလား”

နှုတ်မှု၌ ယဉ်ကျေးသော ကိုလေးမောင်သည် သူငယ်ချင်းချင်း နင်နှင့် ငါနှင့် ပြောလေ့မရှိ။ ချစ်လွန်းသူများကိုသာ အထူးအခွင့်အရေးအဖြစ် သုံးလေ့ ရှိသည်။

သက်နိုင်က ပြုံးပြီးဖြေသည်။

“ကိုလေးတို့ ကိုစောတို့ အပြစ်တင်ရင် ကျွန်တော် ခံပါ့မယ်၊ ကိုလေး တစ်ခါက ပြောသလိုပဲ အခုတစ်လော ကျွန်တော် လူကလေးက ငယ်တော့ စိတ်တွေ များနေတယ် ကိုလေးရေ”

ကိုလေးမောင်သည် ရယ်မောလိုက်ပြီး ဆို၏။

“ဝန်ခံရင် ပညာရှိတဲ့ ဟဲ ဟဲ... အလကား ကိုလေးက နောက်တာပါ၊ ကိုသက်နိုင်ရေ.. ကိုလေးတို့အားလုံး ဒီနေ့ အရေးတကြီး ဆွေးနွေးစရာရှိနေတယ်”

ဆွေးနွေးပွဲသည် ချက်ချင်းပင် စကြ၏။

ဆွေးနွေးပွဲတွင် ပါဝင်သူမှန်သမျှသည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအခါက ဗိုလ်အဆင့်အတန်း၊ ရဲဘော်အဆင့်အတန်း ပါဝင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ တစ်နည်းနှင့် မဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် တပ်မတော်နှင့် အဆက်အသွယ် ရှိကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

အားလုံး တညီတညွတ်တည်း အန္တရာယ် သုံးသွယ်ကို မြင်ကြသည်။

ပထမအနေနှင့် နယ်ချဲ့ပရိယာယ်ကို မမြင်ကြဘဲ တိုင်းရင်းသားလူမျိုး ချင်း မုန်းတီးကြပြီး ထိုအမုန်းသည် ကျောင်းသားများထံ ကူးစက်လာမည့် အန္တရာယ်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၇၇

ဒုတိယအနေနှင့် သွေးပူနေကြသော ကျောင်းသားလူငယ်များကို မြေပေါ် မြေအောက် နိုင်ငံရေးပါတီတို့က သွေးဆောင်၍ လက်နက်တပ်ဆင်ပေးမည့် အန္တရာယ်။

တတိယအနေနှင့် တက်ကြွနေသော ကျောင်းသားလူငယ်များကို မှန်ကန်သော ခေါင်းဆောင်မှုမပေးနိုင်လျှင် အချည်းနှီး သွေးပေါက်တို့ မြေခရမည့် အန္တရာယ်။

ဤအန္တရာယ်သုံးသွယ်ကို မြင်ပြီးကြသောအခါ သင့်လျော်သော လမ်းစဉ်ကို စဉ်းစားကြသည်။

အဆုံး၌ ယခုအချိန်အထိ သမာဓိ တည်ကြည်စွာနှင့် နိုင်ငံနှင့် ပြည်သူ့အရေးကိုသာ ဦးထိပ်ထား ဆင်ခြင်နေကြသော ဗမာ့တပ်မတော်နှင့် ဆက်သွယ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ကိုကြင်လှိုင်နှင့် ကိုအုန်းခိုင်တို့က ဗဟိုကျောင်းဆောင်များ၏ အခြေအနေကို ရှင်းပြကြသည်။

ဗဟိုကျောင်းဆောင်များ၌ ကိုဗထွေး၊ ကိုလူမော်၊ ကိုအောင်ထွန်း၊ ကိုစိုးမြင့်အောင် စသော တပ်မတော် ဗိုလ်ဟောင်း ကျောင်းသားများကလည်း အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်း၍ အဆက်အသွယ်ရှာနေကြ၏။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ကြပြီးသောအခါ လူစုခွဲကြ၏။ လူစုသာ ခွဲလိုက်ကြသော်လည်း တစ်ဦးချင်း၌ တာဝန်အသီးသီးသည် ဖိစီးပါလာကြ၏။
ဪ... နိုင်ငံသည် ချစ်သားတို့ကို တစ်ဖန် ခေါ်နေပြန်လေပြီတည်း။

နောက်ရက်များအတွင်း၌ တစ်ပြည်လုံး၏ အခြေအနေသည် မယုံလောက်နိုင်ဖွယ် အရှိန်နှုန်းနှင့် ပြောင်းလဲကုန်သည်။ အကောင်းအတွက် ပြောင်းလဲခြင်းမူ မဟုတ်။

ကေအင်ဒီအိုတို့ထဲတွင် ကမ္ဘာစစ်ကြီးနှစ်ပွဲလုံး၌ ဝင်နွဲ့ဖူးသူ စစ်သားဟောင်းများ အများအပြား ရှိသည်။ ပြည်ထောင်စုအစိုးရက သဘောထားကြီးကြောင်း ပြသသည့်အနေနှင့် ခွင့်ပြုထားခဲ့လေသောကြောင့်လည်း လက်နက်အင်အား တောင့်တင်းသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကေအင်ဒီအိုတို့သည် တစ်မြို့ပြီး တစ်မြို့ သိမ်းနိုင်ကြ၏။

၃၇၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ဇန်နဝါရီလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဖြူးနှင့် ထန်းတပင်မြို့များ အသိမ်းခံရသည်။ ၂၇ ရက်နေ့၌ ပုသိမ်မြို့တွင်း ဝင်၍ အချို့ရပ်ကွက်များကို သိမ်းကြသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်အကောင်းဆုံး သတင်းကား တောင်ငူဘက်မှ လာသည်။ တောင်ငူမှ ကေအင်ဒီအိုတို့သည် ကရင်ရိုင်ဖယ် အမှတ် (၁) စစ်တပ်နှင့် ပေါင်း၍ ဇန်နဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် တောင်ငူကို သိမ်းလိုက်ကြ၏။ တောင်ငူမှ တစ်ဖန် ပဲခူးကို သိမ်းရန် ဆင်းလာကြပြီ ဆို၏။

ဤသတင်းမျိုးစုံကြောင့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေတစ်ခုလုံး အုန်းအုန်း ကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေ၏။ စာသင်တန်းများ ရှိသော်လည်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အများက မတက်ကြ။ နေရပ်ပြန်ရန် ပြင်သူတို့က ပြင်နေကြသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသောကြောင့် ဟိုစုံစမ်း သည်စုံစမ်းနှင့် ဗျာများသူတို့က များနေကြသည်။

သက်ခိုင်တို့တစ်စုမှာလည်း အထူးအလုပ်များနေကြသည်။

တော်လှန်ရေးအချိန်က ဗိုလ်အဆင့်အတန်းနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော ကျောင်းသားကြီးများက စစ်ဌာနချုပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် အဆက်အသွယ် ရရန် ကြိုးစားကြ၏။

သက်ခိုင်ကဲ့သို့ တပ်မတော်၏အန္တယ်ဖြစ်သော ကျောင်းသားများက လည်း နီးစပ်ရာ ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး စသည်တို့ထံ ချဉ်းကပ်ကြ၍ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တင်ပြကြသည်။ ဆွေးနွေးကြသည်၊ အကြံဉာဏ်တောင်းကြသည်။

သို့ရာတွင် အားလုံးသည် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် သိပ်သိပ်သည်းသည်း လုပ်ကြရ၏။

သက်ခိုင်တို့နည်းတူ အလုပ်များနေကြသူများလည်း ရှိကြသေး၏။

ဇန်နဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့၌ သက်ခိုင်သည် မင်္ဂလာဒုံရှိ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးအိမ်မှ ညအတော်နက်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့အခန်းသူ ပြန်ရောက်၍ မကြာမီမှာပင် ယုမောင် ပေါ်လာ၏။

“သက်ခိုင်... မင့်အခန်း ငါ လာတာ သုံးခေါက်ရှိပြီ၊ မတွေ့ဘူး၊ မင်း ညတိုင်းလိုပဲ ခိုးချုပ်မှ ပြန်ပြန်လာတာပဲ၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

သက်ခိုင်က ပေါ့ပေါ့ဆဆ အမူအရာနှင့် ဖြေ၏။

“မမန္တယ်တို့ အိမ်ကပေါ့၊ တခြား ငါ ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲ”

“တိုင်းပြည်ကြီး မီးလောင်နေတုန်း... မင်းတို့ မောင်နှမက ပီယာနို တီးပြီး သီချင်းဆိုကောင်းနေကြတာပေါ့... ဟုတ်လား”

ကမ္ဘာ့ကျန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၇၉

သက်ခိုင်က အပြေမပေးဘဲ ငြိမ်နေ၏။

ယုမောင်သည် ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အရေးကြီးသော အမှုအရာနှင့် လေသံတိုး၍ ပြော၏။

“သက်ခိုင်... ငါ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ပြောစရာတစ်ခု ရှိတယ်၊ နောင်မှ ငါ မပြောဘူးလို့ မင်းအပြစ်တင်နဲ့”

“ပြောပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ နှုတ်လုပ်ပါ့မယ်”

ယုမောင်သည် သက်ခိုင်၏ မျက်လုံးများကို စူးစမ်းသယောင် တစ်ချက် ကြည့်သည်။ သက်ခိုင်က အေးချမ်းစွာပင် သူ့ကို ပြန်ကြည့်၏။

ယုမောင်က သက်ပြင်းတစ်လုံး ချလိုက်ပြီး ပြော၏။

“ငါ အစက ပြောခဲ့တာကို မင်း မယုံဘူး၊ အခုတော့ မြင်ပြီလား၊ ဒီတက္ကသိုလ်ကြီးလည်း ပိတ်ရတော့မှာပဲ၊ ဒီတိုင်းပြည်ကြီးလည်း ပျက်တော့မှာပဲ”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒီတော့ ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ”

“တို့ ပြည်ကို ပြန်ကြရအောင် သူငယ်ချင်း၊ အေးလေ... ငါကတော့ ပြန်ဖို့ ငြင်းဆင်ပြီးပြီ၊ မင်းကိုလည်း လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်၊ တတ်နိုင်ရင် ငါ မောင်ရှိန်တို့... တင်မောင်စိုးတို့၊ အေးဝင်းတို့ကိုပါ ခေါ်သွားချင်တယ်”

“မင်းက ဘာလို့ တို့ကို ခေါ်သွားချင်တာလဲ”

ယုမောင်သည် ဒေါသနှင့် ဝမ်းနည်းမှုရောသော မျက်လုံးများနှင့် သက်ခိုင်ကို ကြည့်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဘာလို့ မေးခွန်းတွေချည်း ထုတ်နေတာလဲ သက်ခိုင်၊ အခုတစ်လော... မင်း ငါ့အပေါ် နည်းနည်းစိမ်းစိမ်းကားကား နိုင်နေတယ်”

သက်ခိုင်ကလည်း ဝမ်းနည်းသွားမိ၏။ ထို့ကြောင့် လေသံကို ချိုသာစွာ ထားပြီး ပြောသည်။

“မင်း ထင်တာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒီတက္ကသိုလ် တစ်ခုလုံးမှာ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ၊ တို့နှစ်ယောက် နိုင်ငံရေးအမြင်ချင်း မတူဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ငါ့ကို ချစ်သလို၊ ငါကလည်း မင်းကို ချစ်ပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒီစကားကို မင်း ယုံပါကွာ”

ယုမောင်သည် ခေတ္တတွေ့သွား၏။ ထိုနောက် ခုံညားစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ခုံညားလှသော စကားကို ခုံညားစွာပင် ဆိုသည်။

၃၈၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“အေး... မင်းကို ငါ ယုံတယ်၊ ယုံလို့ပဲ ပြောတော့မယ်၊ တို့တွေ တစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းတော့မယ်”

သက်ခိုင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူ့နားကိုသူ မယုံမိ။ ယုမောင်၏ စကားကလည်း ယုံနိုင်စရာ မရှိ။

“ဘယ်လိုကွ၊ မင်းတို့က တစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းတော့မယ်၊ မင်းတို့ ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

ယုမောင်က ကြွားဝင့်စွာ ပြုံးပြီးဖြေ၏။

“တို့ ဆိုတာက တို့ရဲဘော်ဖြူတွေရယ်၊ တော်လှန်နေသော ဗမာ့ တပ်မတော်ရယ်၊ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီရယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား ယုမောင်ရယ်၊ မင်းစကားက ကြီးကျယ်လွန်းမနေ ဘူးလား၊ ငါ့ကိုတော့ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ တို့ ပြည်သူ့ ရဲဘော်တွေဟာ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ အင်အားအကြီးမားဆုံးပဲ၊ စုစုပေါင်း ၇ သိန်းရှိတယ် သူငယ်ချင်း၊ တော်လှန်နေသော ဗမာ့တပ်မတော်နဲ့ ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီနဲ့လည်း တို့ နားလည်မှု ရထားပြီ၊ မင်း အစိုးရက ဘယ်လောက် အင်အားရှိလို့လဲ၊ တိုင်းပြည်ကို ကေအင်ဒီအိုရန်ကတောင် အကာအကွယ်ပေး နိုင်လို့လား”

သက်ခိုင် ငိုငံသွား၏။ အရေအတွက်နှင့် အခြေအနေမှန်မှာ ယုမောင် ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

သက်ခိုင် ငိုငံနေသည်ကို သဘောကျသွား၍ အခွင့်အရေးကို မြင် သွားသည့်အလား ယုမောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ကုတ်အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်၌ တင်ပြလိုက်၏။

အေးစက်မာကျော၍ နက်ပြောင်နေသော ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက် ဖြစ်၏။

ယုမောင်က သူ၏ ရုတ်တရက် စိတ္တဓသေနဂံဗျူဟာသည် သက်ခိုင် အပေါ် မည်မျှ လွှမ်းသွားသနည်းဟု စူးစမ်းကြည့်နေသည်။

သက်ခိုင်ကမူ မတုန်မလှုပ်နှင့် သေနတ်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ အတန် ကြာမှ အေးချမ်းစွာပင် မေးသည်။

“ဒီသေနတ်ကို မင်း ဘယ်ကရသလဲ ယုမောင်”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၃၈၁

ယုမောင်က ရယ်သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့... အဲဒါကို ပြောပြနေတာပေါ့၊ ဒီမှာကွ၊ ဒီအစိုးရဟာ ရန်ကုန်အစိုးရပါ။ ငါ ဒီသေနတ် ဘယ်က ရလာသလဲ မေးမနေနဲ့၊ ပဲခူးရယ်.. ဒလရယ်.. လွိုင်မြစ်တစ်လျှောက်ရယ်မှာ တို့တပ်တွေချည်းပဲ”

သက်ခိုင်က မရယ် မပြုံးဘဲ တည်တည်ကြီး မေးသည်။

“ယုမောင်... ကျောင်းသားလက်ဟာ သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်ကိုင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဖောင်တိန်နဲ့ စာအုပ်သာ ကိုင်ဖို့၊ မင်းတို့က အခု သေနတ်ကိုင်နေပြီ လား”

“အေး... ကိုင်နေတယ်၊ ကိုင်နေလို့လည်း မင်း အခု မြင်ရတာပေါ့၊ တို့ချည်းပဲ ကိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီက ရွှေလှအောင်ကို သိတယ် မဟုတ်လား၊ ရွှေလှအောင်တို့ကလည်း လူစုပြီး သေနတ်လိုက်ပေးနေတယ်၊ ကေအင်ဒီအိုနဲ့ ဆက်ထားတဲ့ ဟိုကျောင်းသားတွေတော့ မပြောနဲ့”

သက်ခိုင်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ယုမောင်ကို ကြည့်၏။

“ဒီလိုဆိုတော့ မင်းတို့အားလုံးဟာ ကျောင်းသားတွေကို သေခိုင်းမလို့ ပေါ့လေ၊ ငါတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မသေချင်သေးဘူး ယုမောင်၊ ကျွန်တို့ ကျောင်းသား တွေကိုလည်း မသေစေချင်ဘူး၊ အေး... တိုင်းပြည်အတွက် သေထိုက်တဲ့အချိန် မှာတော့ အသေခံကြရမှာပေါ့၊ ခုလို မင်းက ငါ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည် လာပြော တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းကိုလည်း ငါ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ပဲ ဖြေလိုက်ပါ့မယ်၊ ငါ ပြည်ကို ပြန်မလိုက်ဘူး၊ မင်းတို့က တစ်ပြည်လုံး သိမ်း တော့မယ်... ဟုတ်လား၊ အေး... တို့ကလည်း တစ်ပြည်လုံးကို ကာကွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

သက်ခိုင်သည် ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်၏။ ယုမောင်က သူ့သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

သက်ခိုင်သည် နံရံပေါ်မှ တယောကို ဖြုတ်ယူသည်။ သေနတ်ကိုင် ထားသော ယုမောင်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး ဆို၏။

“ယုမောင်ရေ... မင်း သေနတ်ကို ပြန်ဝှက်ထားလိုက်ပါ၊ အခန်း ပြန်ပြီး မင်ဒိုလင် ယူကွာ၊ တို့ သီချင်းလျှောက်တီးရအောင်”

သူ့ထုံးစံအတိုင်းပင် ယုမောင်က ဆဲသည်။

၃၈၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“... ငါ့ဝတ္ထုရေးကုန်ပြီ၊ ရောမမြို့ကြီး မီးလောင်နေတုန်း စောင်း
မတီးချင်ပါဘူး၊ ဒါပါပဲ သက်ခိုင်၊ ငါ ပြန်တော့မယ်”

ယုမောင်သည် ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြန်သွား၏။

သက်ခိုင်က တယောကို ပိုက်လျက် အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ညဉ့် ဆယ့်တစ်နာရီရှိပြီ။ ဤအချိန်မျိုး၌ အဖော်အဖြစ် ခေါ်နိုင်သူ
တစ်ဦးသာ ရှိ၏။

သက်ခိုင်သည် အေးဝင်း၏အခန်းသို့ သွား၏။ ဤအချိန်မျိုး၌ အေးဝင်း
သည် ဝတ္ထုရေးနေတတ်သည်။

အေးဝင်း၏ အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ သက်ခိုင် စိတ်ပျက်
သွားသည်။

အေးဝင်း၏ အခန်းမှာ မီးမှိတ်လျက် မှောင်နေသည်။ အခန်းကား
အပြင်မှ သော့မူ မခတ်ထား။ အတွင်းမှာသာ ချက်ချထား၏။ သက်ခိုင်က
အခန်းတံခါးကို ဆွဲလှုပ်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာမှ အတွင်းမှ မေးသံ ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါကွ အေးဝင်း... သက်ခိုင်ရယ်ပါ”

ထိုအခါကျမှ တံခါးပွင့်လာသည်။ တံခါးက ပွင့်လာသော်လည်း
မီးကမပွင့်။ သက်ခိုင် မနည်းကြည့်ပါမှ အေးဝင်း ကိုယ်တော်မြတ်ကို မည်းမည်း
ကြီး ပူးမြင်ရသည်။

ကော်ရစ်ဒါမှ မီးပွင့်ရောင်ကြောင့် အေးဝင်း ဝတ်ထားသမျှကို သက်ခိုင်
မြင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

အေးဝင်းသည် ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်စားထား၏။ တစ်သက်လုံး
ဘောင်းဘီမဝတ်သူက ယခု ဘောင်းဘီဝတ်ထား၏။ ဘောင်းဘီအရောင်မှာ
လည်း အနက်ဖြစ်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် အေးဝင်း... မင်းက ဘာအရူးထပြီ၊ မျောက်လို ဝတ်
ထားတာလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် မိုးနက်လုပ်ပြီ၊ မွန်အခန်း သွားတွယ်တက်မလို့လား”

အေးဝင်းက နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတင်လျက် “ရှု့” ဟု သတိပေးသည်။

သက်ခိုင်က ငြိမ်ကြည့်နေခိုက် အေးဝင်းသည် ကပျာကယာ အခန်း
သော့ခတ်ပြီး-

“လာ... သူငယ်ချင်း မြန်မြန်”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၈၃

ဟု ခေါ်လျက် ရှေ့မှသွားသည်။ သက်ခိုင်က နောက်မှ လိုက်လာ၏။
လမိုက်သဖြင့် ညသည် မှောင်နေ၏။
ကျောင်းဆောင်အောက် ရောက်သောအခါ သက်ခိုင်က အေးဝင်းကို
မေးသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အေးဝင်းသည် ဟီးခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်၏။

“စွန့်စားခန်းတစ်ခု ရှိလို့ကွ၊ နောင် စာရေးရင် အသည်းတုန်အူတုန်
စွန့်စားခန်းကို ကိုယ်တိုင် နှံဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံ ရချင်လို့၊ အဟီး... ငါ့စေတနာ
မှန်ကို သိရင် မောင်ညိုမှိုင်းကတော့ ဆဲတော့မှာပဲ”

“မောင်ညိုမှိုင်းက ဘာလို့ မင့်ကို ဆဲရမှာလဲ”

“ဒီလိုကွ... မောင်ညိုမှိုင်းက ဒီညမှာ လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေးတစ်ခု
လုပ်ထားပြီး ငါ့ကို ဖိတ်ထားတယ်၊ တိုးတက်သော အစိတ်အပိုင်းမှာ ပါရမယ့်
စာရေးဆရာတစ်ယောက် အနေနဲ့ပေါ့ကွာ၊ အဟီး ဟီး ဟီး... အဟင့်အဟင့်
သူတို့ ဒီစီကိုယ်တိုင် လာမှာတဲ့”

“သူတို့ဒီစီ... ဒီစီ ဆိုတာက ဒီစကြိုတ်ကော်မစ်ရှင်နာ(အရေးပိုင်)
လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီစီ ဆိုတာက ဒီစကြိုတ်ကော်မတီတဲ့၊ လူတစ်ယောက်
တည်းက ဘယ်နှယ် ဘယ်နှယ် ကော်မတီ ဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး၊ အင်းလေ...
ကွန်မြူနစ်ပါတီရဲ့ အရေးပိုင် (ဝါ) ခရိုင်ဝန်ပေါ့၊ ရန်ကုန်ခရိုင်ဝန်...”

သက်ခိုင်က သဘောကျစွာ ရယ်၏။

“ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ ဒါထက် ငါ လိုက်ခဲ့လို့ ဖြစ်မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ညိုမှိုင်းက မင်းကိုပါ ခေါ်ခဲ့ဖို့ ပြောတယ်၊
ငါ မင်းအခန်း လာသေးတယ်၊ လေးခေါက်လောက် ရှိတယ် သူငယ်ချင်း၊
မတွေ့ဘူး၊ ဒါထက် မင်း အခုတစ်လော ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“ဘယ်မှ မပျောက်ပါဘူး၊ မမန္တယ်ဆီ သွားနေတာ”

အေးဝင်းသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်၏။

“အင်း... သွားပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဟေ့ကောင်... မင်းကဗျာကို
လည်း မင်း မမေ့နဲ့နော်၊ ဘာတဲ့ ပြုပြုသမျှ အနုသယက စခဲ့ရတဲ့ သမုဒယ
ဆိုတဲ့ မောင့်ရဲ့အမှား”

၃၈၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်က ဘာမျှပြန်မဖြေ။ အေးဝင်းကသာ တစ်ချက် ရယ်လိုက် ပြီး ပြော၏။

“ပြုပြုသမျှ... အနုသယက စခဲရတဲ့ သမုဒယဆိုတဲ့ မောင့်ရဲ့ အမှား၊ သက်ခိုင်ရေ... မင့်အဲဒီကဗျာကို ငါ သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ အနုသယက စခဲတဲ့ သမုဒယကို အဘယ်မည်သော သတ္တဝါမှ မရှောင်လွှဲနိုင်ဘူး။ ငါ ပြောရင် မင်း အံ့ဩသွားမယ်။ မောင်ညိုမှိုင်းတောင် မရှောင်နိုင်ဘူး။”

“ဟေ... ဘယ်လို”

“မောင်ညိုမှိုင်းတောင် မရှောင်နိုင်ဘူး။ ကြုံမှ ကြုံလေရတယ် သက်ခိုင် ရေ၊ မောင်ညိုမှိုင်းက ကောင်မလေးတစ်ကောင်ကို ကြိုက်နေသတဲ့ကွ။ အဲဒီ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ သိလား”

“မင်းဘိုးအေ... ငါက ဘယ်လိုလုပ် သိပါ့မလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ။ မင်း မသိနိုင်ဘူး။ သိတောင် ယုံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ညိုမှိုင်း ကျိတ်ကြိုက်နေတာက ယုကွ၊ ယုမောင်ရဲ့ ယုကွ၊ သိပြီလား”

“မြတ်စွာဘုရား... မောင်ညိုမှိုင်းကလည်း ယုကို ကြိုက်နေပြန်ပြီ။ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“မွန်ဆီက သိတာပေါ့ကွ။ မောင်ညိုမှိုင်းက ယုကို စာပေးဖူးတယ်။ အဲဒီစာကို ယုက မွန်ကို ပြတယ်။ ပြည်ကျောင်းဆောင်က ထွန်းငွေ ဆိုတော့ မွန်က ငါ့ကို မေးတာပေါ့။ သူငယ်ချင်း... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ။ ထွန်းငွေကြီး သနားပါတယ်။ မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်မပြောနဲ့”

“မပြောပါဘူး အေးဝင်းရာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ရယ်ချင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ယုက အတွင်းဝန်သမီး၊ မောင်ညိုမှိုင်းက အဲ... သူ့အဆိုအရ ပစ္စည်းမဲ့ ပြည်သူ့ဘက်တော်သား၊ အတွင်းဝန်ဆိုတာကို သူတို့က အာ(ချ်)ဗြူရီကရတ် (ဝါ) ဗြူရီကရက်ဂိုဏ်းချုပ်လို့ ခေါ်တယ်။ ပစ္စည်းမဲ့ဘက်တော်သားက အတွင်းဝန် သမီးကိုမှ ရွေးကြိုက်ပုံကလေးတော့ သဘောကျတယ် သူငယ်ချင်း။ မောင်ညိုမှိုင်း တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ တို့တက္ကသိုလ်က လက်ဝဲသမား ဆိုတဲ့ ဖိုးတိ တွေ... အထူးသဖြင့် လက်ဝဲစာရေးဆရာ ဆိုတဲ့ ဖိုးတိတွေ အားလုံး ကြိုက် လိုက်မှဖြင့် အတွင်းဝန် သမီးတို့၊ အရေးပိုင်သမီးတို့၊ အဲဒီကနေ တစ်ပြားမှ မလျှော့ကြဘူး။ အံ့ပါရဲ့ကွာ”

အေးဝင်းက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြန်ဖြေ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၈၅

“ဒီလို ရှိတယ် သူငယ်ချင်းရ၊ သူတို့က အတွင်းဝန် သမီးတို့၊ အရေးပိုင် သမီးတို့ကို ချစ်ချင်လို့ ချစ်ကြရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သမိုင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်အရ ချစ်ကြရတာပါ”

“ဘယ်လိုကွ... ဒီတစ်ချိန်တော့ မင်းက ငါ့ကို ပဟောဠိဂုဏ်ပြန်ပြီ”

“မဂုဏ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရ၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ ဒီမိုးတိတွေက ရုပ်ကမ္ဘာကြီးကို ကိုးကွယ်ကြတယ်၊ ရုပ်ကမ္ဘာကြီးကပဲ အသည်းနှလုံးနဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို စိုးပိုင်ထားတယ်လို့ ယုံကြတယ်၊ ရုပ်ချောတဲ့ အတွင်းဝန်သမီးကို ကြိုက်မိရင် ရုပ်ဝါဒအရ သူတို့ မမှားဘူးတဲ့၊ မရနိုင်လို့ ပူဆွေးကြရင်လည်း အဲဒီပူဆွေးခြင်းက ပေးတဲ့ မျက်ရည်နဲ့ ပွဲနဲ့ပြီး ဓနရှင်အိမ်ထောင်ရေးစနစ်ကို ဆဲခွင့်ရှိသေးတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ မြူရိုကရက် သားသမီးတွေကို ချစ်မိရင် ချစ်မိသမျှဟာ အမြတ်တဲ့၊ လွမ်းရသမျှဟာ အမြတ်တဲ့၊ အတိုချုံးလိုက် တော့ သမိုင်းပေးတာဝန်ကို ကျေပွန်ခြင်းပဲ... တဲ့”

သက်ခိုင်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်သည်။ ရယ်၍ အားရမှ မေး၏။

“ဒါထက် အခု တို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဂျဒ်ဆွန်ဘက်ကိုကွ၊ အတော်ပဲ၊ မင်း တယောတီးတော့ကွာ၊ ငါ သီချင်းဆိုမယ်၊ မသင်္ကာသူတွေက တွေ့ရင် ညနက်သန်းခေါင် ထွက်တယော တီး သီချင်းဆိုနေတဲ့ ကျောင်းသားတွေပဲလို့ ထင်ကြမှာ”

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့သည် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်သို့ ရောက် လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ အနောက်ဘက် ဆက်လျှောက်ကြပြီး အဓိပတိလမ်း အတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်ကြပြန်၏။

သက်ခိုင်က ရွှေပစ္စုန် ကို တီး၏။ အေးဝင်းက ဆိုလာ၏။

သို့နှင့်ပင် ဂျဒ်ဆွန်ဟော(လ်)ရှေ့ ရောက်လာကြ၏။

သဘောတည်ပင်အောက်မှ မောင်ညိုမှိုင်းက သူတို့ကို ဆီးကြို၏။

“လာကြဟေ့... အတော်ပဲ၊ လူစုံနေပြီ၊ ကိုသက်ခိုင် ပါလာလို့လည်း ဝမ်းသာသဗျ”

မောင်ညိုမှိုင်းက ရှေ့ဆောင် ခေါ်ယူသွား၏။

သက်ခိုင်တို့သည် မြောက်ဘက် ရှေ့ဆုံးအဆွယ်မှ အခန်းကဏ္ဍတစ်ခု အတွင်း ရောက်လာကြသည်။ အခန်းကဏ္ဍထဲ၌ ဖယောင်းတိုင်မီးမှိုန်မှိုန် လင်းနေ၏။

၃၈၆

ဘုရားသီလဘုန်းနိုင်

အခန်းတွင်း၌ လူဆယ်ဦးခန့် ရှိနေသည်။ သုံးဦးမှာ မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။

ထွန်းငွေက တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး-

“ကဲ... စနိုင်ကြပါပြီ” ဟု ကြေညာ၏။

ဒီစီဆိုသူက စ၍ မိန့်ခွန်းပေးသည်။ သူသည် ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့နှင့် မိန်းမချော ချောသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အသံက ပျော့ပျောင်း၍ အမူအရာက သိမ်မွေ့သည်။

တက္ကသိုလ်မှ သာမန် လက်ဝဲကျောင်းသားများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ သူသည် စကားကို ညင်ညင်သာသာ ပြောသည်။ လွယ်လွယ်နှင့် ရှင်းရှင်းပြော သည်။ ကြီးမားသော စကားလုံးများကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်သည်။ ဆွဲဆောင် နိုင်မှုကား အပြည့်အဝရှိ၏။

ထိုညက သူသည် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ သမိုင်းကို တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ သမိုင်းနှင့်ယှဉ်၍ တင်ပြ၏။ အထူးသဖြင့် တရုတ်ကွန်မြူနစ် များ၏ လောင်းမတ်(ချီ) ခေါ် မဟာခရီးရှည်ကြီးအကြောင်းကို နားထောင်သူ တိုင်း စိတ်ဝင်စားအောင်၊ စိတ်တက်ကြွအောင်၊ အားကျအောင် ပြောပြသည်။ မဟာခရီးရှည်ကြီးအတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ အဆုံး၌ လည်းကောင်း ဒုက္ခခံကြ ရပုံ၊ အနစ်နာခံကြပုံ၊ ဇွဲရှိကြပုံတို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ ဤစွမ်းရည် များကြောင့် ယခုအခါတွင် တရုတ်ကွန်မြူနစ်များသည် တရုတ်ပြည်ကြီးတစ်ခု လုံးကို မကြာမီပင် သိမ်းတော့မည့်အကြောင်းကို ဟောကိန်းထုတ်ပြ၏။ (ထို အချိန်က တရုတ်ကွန်မြူနစ်များနှင့် ကူမင်တန်တပ်များ အကြိတ်အနယ် တိုက် နေဆဲ ဖြစ်သည်။) ထိုနည်းတူစွာ ဗမာကွန်မြူနစ်များကလည်း မကြာမီပင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့က စစ်ရေးနည်းနှင့် တိုက်စစ်ဆင်နေချိန်တွင် မြို့ပေါ်ရှိ ပညာတတ်များ၊ လူလတ်တန်းစား စာရေး စာချီများကလည်း နိုင်ငံရေးနည်းနှင့် အစိုးရကို တိုက်စစ်ဆင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ ဖြိုင်ဖြိုင်ညီညီထူထူ အစိုးရ ပြုတ်ကျပြီး အာရှတိုက်၌ မြန်မာပြည်သည် ပထမဆုံး ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံ ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း၊ ဖြစ်လည်း ဖြစ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြော၏။

ဒီစီ ပြောပြီးသောအခါ ကျန်လူများက အခြေအနေကို အသီးသီး တင်ပြကြသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၈၇

ရှေးဦးစွာ တင်ပြသူကား အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိသည်။ မူလက သူ့ကို ကျောင်းသားတစ်ဦးဟု သက်ဆိုင် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကားကို နားထောင်ရင်း သူသည် အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာ၏။

သူက အစိုးရသည် ရှားပါးစရိတ်များ ဖြတ်ပစ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းပြင် အမှုထမ်းဦးရေကို ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ပစ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသည်ကို မကျေနပ်၍ အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သပိတ်ကြီး ဖြစ်လာရန် အလားအလာ ကောင်းနေကြောင်း တင်ပြသည်။ ဒီစီက ဤသပိတ်ကြီး မပေါ် ပေါ်အောင် ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ကြိုးပမ်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြစ်လည်း ဖြစ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စအတွက် အစီအစဉ်များ ရှိပြီးကြောင်း၊ မိမိ သိလိုသည်မှာ ကျောင်းသားများ၏ အခြေအနေ ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သပိတ်ကြီး နှင့် ကျောင်းပေါင်းစုံသပိတ်ကြီးတို့ တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်ပေါက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။

အခန်းတွင်းမှ လူအားလုံးသည် ထွန်းငွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြ သည်။ ထွန်းငွေက စကားစပြော၏။

“ဗ-က-သ နဲ့ ရ-က-သ ကတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ရှိ တယ်။ အမှုထမ်းပေါင်းစုံသပိတ်ကြီး စတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရန်ကုန်ခရိုင်မှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းတွေကစပြီး တစ်ပြည်လုံးက ကျောင်းတွေ သပိတ်မှောက်ကြ မှာပါပဲ”

ဒီစီက ဝင်ဖြတ်မေး၏။

“အင်းလေ... ဒါတော့ ကျွန်တော် သိတာပေါ့၊ အခု သိချင်တာက တက္ကသိုလ်က ဘယ်လိုလဲ”

“တ-က-သ ကတော့ ရဲဘော် သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အချောင်သမား သန့်ရှင်းတွေလက်ထဲမှာ”

ဒီစီက ပြုံးသည်။

“တ-က-သကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါလေ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တွေအနေနဲ့ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

မောင်ညိုမှိုင်းက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါ၏။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက တက္ကသိုလ်ကြီး ရက်အကန့်အသတ် မရှိ ပိတ်ပေးဖို့သာ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်”

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

လှည့် လှည့်ပေးခန့် ရှိနေသည်။ သုံးဦးမှာ မိန်းကလေးများ

တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး-

“စိုင်းကြပါပြီ” ဟု ကြေညာ၏။

“အရှင် မိန်းခန်းပေးသည်။ သူသည် ဖြူဖြူနဲ့နှင့် မိန်းမချော

အသံက ပျော့ပျောင်း၍ အမူအရာက သိမ်မွေ့သည်။

သားမာမန် လက်ဝဲကျောင်းသားများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ

ညင်ညင်သာသာ ပြောသည်။ လွယ်လွယ်နှင့် ရှင်းရှင်းပြော

စကားလုံးများကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်သည်။ ဆွဲဆောင်

အောင်ရှိ၏။

သူသည် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ သမိုင်းကို တရုတ်ပြည်

သမိုင်းနှင့်ယှဉ်၍ တင်ပြ၏။ အထူးသဖြင့် တရုတ်ကွန်မြူနစ်

(ရဲ) ခေါ် မဟာခရီးရှည်ကြီးအကြောင်းကို နားထောင်သူ

အောင်၊ စိတ်တက်ကြွအောင်၊ အားကျအောင် ပြောပြသည်။

အတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ အဆုံး၌ လည်းကောင်း ဒုက္ခခံကြ

ရာ၊ ခွဲခွဲကြဲကြဲတို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ ဤစွမ်းရည်

ခေါ်တွင် တရုတ်ကွန်မြူနစ်များသည် တရုတ်ပြည်ကြီးတစ်ခု

သိမ်းတော့မည့်အကြောင်းကို ဟောကိန်းထုတ်ပြ၏။ (ထို

ကွန်မြူနစ်များနှင့် ကူမင်တန်တပ်များ အကြိတ်အနယ် တိုက်

ထိုနည်းတူစွာ ဗမာကွန်မြူနစ်များကလည်း မကြာမီပင်

တို့ သိမ်းတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့က စစ်ရေးနည်းနှင့်

အတွင်း မြို့ပေါ်ရှိ ပညာတတ်များ၊ လူလတ်တန်းစား စာရေး

နိုင်ရေးနည်းနှင့် အစိုးရကို တိုက်စစ်ဆင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊

ထည့်ထည့် အစိုးရ ပြုတ်ကျပြီး အာရှတိုက်၌ မြန်မာပြည်သည်

ကွန်နိုင်ငံ ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း၊ ဖြစ်လည်း ဖြစ်တော့မည်

ဖြင့် ရှုန်းရှုန်းဝေအောင် ပြော၏။

အပြီးသောအခါ ကျန်လူများက အခြေအနေကို အသီးသီး

ကမ္ဘာ့ကျန်ကျယ်သရေဝယ်

၃၈၇

ရှေးဦးစွာ တင်ပြသူကား အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိသည်။ မူလက သူ့ကို ကျောင်းသားတစ်ဦးဟု သက်ဆိုင် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကားကို နားထောင်ရင်း သူသည် အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာ၏။

သူက အစိုးရသည် ရှားပါးစရိတ်များ ဖြတ်ပစ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းပြင် အမှုထမ်းဦးရေကို ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ပစ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသည်ကို မကျေနပ်၍ အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သပိတ်ကြီး ဖြစ်လာရန် အလား အလာ ကောင်းနေကြောင်း တင်ပြသည်။ ဒီစီက ဤသပိတ်ကြီး မပေါ် ပေါ်အောင် ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ကြိုးပမ်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြစ်လည်း ဖြစ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စအတွက် အစီအစဉ်များ ရှိပြီးကြောင်း၊ မိမိ သိလိုသည်မှာ ကျောင်းသားများ၏ အခြေအနေ ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သပိတ်ကြီး နှင့် ကျောင်းပေါင်းစုံသပိတ်ကြီးတို့ တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်ပေါက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။

အခန်းတွင်းမှ လူအားလုံးသည် ထွန်းငွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြ သည်။ ထွန်းငွေက စကားစပြော၏။

“ဗ-က-သ နဲ့ ရ-က-သ ကတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ရှိ တယ်။ အမှုထမ်းပေါင်းစုံသပိတ်ကြီး စတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရန်ကုန်ခရိုင်မှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းတွေကစပြီး တစ်ပြည်လုံးက ကျောင်းတွေ သပိတ်မှောက်ကြ မှာပါပဲ”

ဒီစီက ဝင်ဖြတ်မေး၏။

“အင်းလေ... ဒါတော့ ကျွန်တော် သိတာပေါ့၊ အခု သိချင်တာက တက္ကသိုလ်က ဘယ်လိုလဲ”

“တ-က-သ ကတော့ ရဲဘော် သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အချောင်သမား သန်ရှင်းတွေလက်ထဲမှာ”

ဒီစီက ပြုံးသည်။

“တ-က-သကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါလေ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တွေအနေနဲ့ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

မောင်ညိုမှိုင်းက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါ၏။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက တက္ကသိုလ်ကြီး ရက်အကန့်အသတ် မရှိ ပိတ်ပေးဖို့သာ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၃၈၇

ရှေးဦးစွာ တင်ပြသူကား အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိသည်။ မူလက သူ့ကို ကျောင်းသားတစ်ဦးဟု သက်ဆိုင် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကားကို နားထောင်ရင်း သူသည် အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာ၏။

သူက အစိုးရသည် ရှားပါးစရိတ်များ ဖြတ်ပစ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းပြင် အမှုထမ်းဦးရေကို ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ပစ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသည်ကို မကျေနပ်၍ အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သပိတ်ကြီး ဖြစ်လာရန် အလားအလာ ကောင်းနေကြောင်း တင်ပြသည်။ ဒီစီက ဤသပိတ်ကြီး မပေါ် ပေါ်အောင် ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ကြိုးပမ်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြစ်လည်း ဖြစ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စအတွက် အစီအစဉ်များ ရှိပြီးကြောင်း၊ မိမိ သိလိုသည်မှာ ကျောင်းသားများ၏ အခြေအနေ ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သပိတ်ကြီး နှင့် ကျောင်းပေါင်းစုံသပိတ်ကြီးတို့ တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်ပေါက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။

အခန်းတွင်းမှ လူအားလုံးသည် ထွန်းငွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ထွန်းငွေက စကားစပြော၏။

“ဗ-က-သ နဲ့ ရ-က-သ ကတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ အမှုထမ်းပေါင်းစုံသပိတ်ကြီး စတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရန်ကုန်ခရိုင်မှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းတွေကစပြီး တစ်ပြည်လုံးက ကျောင်းတွေ သပိတ်မှောက်ကြမှာပါပဲ”

ဒီစီက ဝင်ဖြတ်မေး၏။

“အင်းလေ... ဒါတော့ ကျွန်တော် သိတာပေါ့၊ အခု သိချင်တာက တက္ကသိုလ်က ဘယ်လိုလဲ”

“တ-က-သ ကတော့ ရဲဘော် သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အချောင်သမား သန့်ရှင်းတွေလက်ထဲမှာ”

ဒီစီက ပြုံးသည်။

“တ-က-သကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါလေ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေအနေနဲ့ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

မောင်ညိုမှိုင်းက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါ၏။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက တက္ကသိုလ်ကြီး ရက်အကန့်အသတ် မရှိ ပိတ်ပေးဖို့သာ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်”

၃၈၈

တက္ကသိုလ်တန်းခိုင်

“ဒါလည်း ကောင်းသားပဲ၊ သပိတ်ရဲ့ ဘောင်ထဲ ဝင်လာတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်က တစ်မျိုး၊ ပထမ ကျောင်း ပိတ်ပေးရမယ်၊ ဒုတိယ တက္ကသိုလ်အပျော်တမ်းတပ် ဖွဲ့ပေးရမယ်၊ တတိယ အနေနဲ့ တပ်ဖွဲ့ပြီးရင် အစိုးရတပ်တွေနဲ့ တွဲပြီး ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေး အင်အားစုတွေကို ခုခံကြမလို့တဲ့”

ဒီစီသည် ရှေးဦးစွာအဖြစ် စိတ်မကျေနပ်ဟန်ကို ပြ၏။

“အဲဒီကျောင်းသားတွေကို ဘယ်သူတွေက ခေါင်းဆောင်နေသလဲ၊ ဆိုရှယ်လစ်တွေပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီလို ဗြောင်ဝန်မခံကြဘူး၊ တော်လှန်ရေးတုန်းက တပ်မတော်မှာ ဗိုလ်တို့ တပ်သားတို့ လုပ်ဖူးကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေပဲ”

“ဘာထူးလဲဗျာ၊ ဒီလူတွေဟာလည်း ဖဆဆိုရှယ်တွေရဲ့ လက်ကိုင် တုတ်တွေပဲဟာ”

သက်ခိုင်၏ စိတ်တွင်း၌ ထိုင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွား၏။ သို့ရာတွင် မိမိသည် ဤနေရာ၌ စည့်သည်သာ ဖြစ်နေ၏။ အေးဝင်းကလည်း သက်ခိုင်ကို လက်ကုတ် သတိပေး၏။ ထို့ကြောင့် သက်ခိုင်သည် ရုတ်တရက် ပြောတော့ မည့်စကားကို မပြောတော့ဘဲ နှုတ်စောင့်စည်းနေလိုက်ရ၏။

ဒီစီသည် အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့ကို စူးစမ်းသယောင် ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ကိုထွန်းငွေ... ဒီက ရဲဘော်သစ်နှစ်ဦးက ဘယ်သူတွေလဲ”

ထွန်းငွေက ပျာပျာသလဲ ဝင်ရှင်းပြ၏။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ စောစောကတည်းက ကျွန်တော် ကြိုတင် သတင်းပို့ပြီးပါပြီ၊ ဒီဘက်က ကိုအေးဝင်း၊ ဟိုဘက်က ကိုသက်ခိုင်၊ နှစ်ယောက်စလုံး စာရေးဆရာတွေပါ”

ဒီစီသည် အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့ကို ပြုံးရင်း မေးသည်။

“ခုလို ရဲဘော်သစ်တွေနဲ့ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော် တို့ ဆွေးနွေးကြတဲ့အပေါ်မှာ ရဲဘော်တို့ ဘယ်လို မြင်သလဲ”

အေးဝင်းသည် သက်ခိုင်ကို လက်နှင့် ထပ်ကုတ်သတိပေးပြီး ဆို၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၃၉၉

“ရဲဘော်ကြီးတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ယုံယုံကြည်ကြည် လက်ခံ ဆွေးနွေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရဲဘော်ကြီးတို့က ယုံကြည်တော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပွင့်လင်းစွာပဲ ပြောပါ့မယ်”

“ပြောပါဗျာ... ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြင်ထားတာက ကျွန်တော် တို့ အားလုံးဟာ နယ်ချဲ့ထောင်ချောက်ထဲကို ကောင်းကောင်းကြီး ဝင်မိနေပြီ ဆိုတာပါပဲ။ ဒီဘေးက လွတ်ဖို့လမ်းဟာလည်း တစ်လမ်းတည်းပဲ ရှိပါတယ်။ သူက ကွန်မြူနစ်... သူက ရဲဘော်ဖြူ... သူက ဆိုရှယ်လစ်... သူက ဘာ... စသဖြင့် အချင်းချင်း မယုံသင်္ကာဖြစ်နေကြမယ့်အစား နယ်ချဲ့စနစ်ကို ရှုံးနိမ့်သူအားလုံး... ဆိုရှယ်လစ်လူ့ဘောင်ကို ယုံကြည်သူအားလုံးဟာ ပုဂ္ဂလိက ဆန္ဒစွဲတွေ၊ ဂိုဏ်းဂဏစိတ်တွေကို ဖယ်ပြီး စစ်မှန်တဲ့ လက်ဝဲညီညွတ်ရေး လုပ်ကြံဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဒီစီက သဘောကောင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးလျက် ဖြေ၏။

“ရဲဘော် ပြောတာဟာ မှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လက်တွေ့ဖြစ်နိုင်ဖို့က မှန်ကန်တဲ့ သဘောတရားရေး ခေါင်းဆောင် မှု လိုပါတယ်။ အဲဒီသဘောတရားကလည်း တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ မတ်(စ်)-လီနင် ဝါဒပါပဲ။ မတ်(စ်)-လီနင်ဝါဒကို မယုံကြည်တဲ့ လူတွေနဲ့ ညီညွတ်ရေး သွား လုပ်ရင် ဘာရောက်ဒါရစ်ဇင်းရဲ့ အမှားမျိုး ကျူးလွန်မိရာရောက်မှာပါပဲ။ ရဲဘော် က စောစောက စစ်မှန်တဲ့ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးဆိုတဲ့ စကားကို သုံးသွားတယ်။ စစ်မှန်တဲ့ လက်ဝဲညီညွတ်ရေး ဆိုတာဟာလည်း မတ်(စ်)-လီနင်ဝါဒပေါ်မှာသာ အခြေခံလို့ရတယ်”

အေးဝင်းသည် ဘာမျှ ပြန်ပြောနိုင်စွမ်း ရှိဟန်မတူလေသူတစ်ဦးကဲ့ သို့ သူ့ခေါင်းကို လေးလေးကြီး ညိတ်ပြ၏။

ဒီစီက သက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်၏။

“ဒီက ရဲဘော်ကြီးကကော... ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ”

“အေးဝင်း အမြင်နဲ့ ကျွန်တော့်အမြင်က အတူတူပါပဲ။ မတ်(စ်)- လီနင်ဝါဒကသာ တစ်ခုတည်းသော မှန်ကန်တဲ့ သဘောတရားဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ထားပါတော့လေ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ သဘောတရား

၃၉၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ရေးရာတွေ ငြင်းနေကြဖို့အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ... ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေတွေအရလည်း ဂိုဏ်းဂဏကွဲနေကြဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဆိုပါဦး ရဲဘော်”

“ဆိုပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းစဉ်ခေတ်က ခုလိုပဲ ဂိုဏ်းဂဏ အကွဲအပြဲတွေ ပေါ်ခဲ့တယ်၊ ဒီတုန်းက တာဝန်သိသူတိုင်းဟာ ဝါဒရေးရာသည် ဒုတိယ၊ လွတ်လပ်ရေးရာသည် ပထမလို့ ညီညွတ်ရေး ခေါ်ပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတယ်၊ အခုလည်း ဝါဒရေးရာသည် ဒုတိယ၊ ပြည်ထောင်စု တည်မြဲရေးရာသည် ပထမလို့ ကြွေးကြော်ကြရမယ် ထင်ပါတယ်”

ဒီစီသည် အသာအယာ ရယ်မော၏။

“ရဲဘော်က ကေအင်ဒီအိုအရေးကို ထည့်တွေးနေတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ကေအင်ဒီအိုတွေဟာ နယ်ချဲ့ဘက်တော်သားတွေ အမှန်ပဲ၊ ဒီလိုပဲ ဖဆဆိုရှယ် တွေကလည်း နယ်ချဲ့ရုပ်သေးတွေပဲ၊ သူတို့အချင်းချင်း တိုက်ကြပါစေ၊ ရွာတချို့ တလေ မီးလောင်၊ မြို့တချို့တလေ ကြေမှု၊ လူတွေလည်း သေသင့်သမျှ သေကြ ပေါ့၊ တော်လှန်ရေးသမိုင်းလမ်းကြောင်းမှာ အသက်တွေ သွေးတွေ စတေးကြ ရတာ မဆန်းပါဘူး၊ ကျွန်တော် ခုနင်က ပြောခဲ့တဲ့ လောင်းမတ်(ချ်)ကို ပြန် သုံးသပ်ကြည့်ပါ၊ ရဲဘော် သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်၊ အပြီးသတ်တော့ နယ်ချဲ့ ရုပ်သေးကြက်နှစ်ကောင် ယန်းကြမှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ တပ်နီတော် က အသာဝင်ဖမ်းပြီး အောင်ပွဲဆင်ရုံပဲ၊ အဲဒီအချိန်ဟာလည်း မဝေးတော့ပါဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

သက်ခိုင်ကလည်း အေးဝင်းနည်းတူ ဘာမျှ ပြန်ပြောနိုင်စွမ်းဟန် မရှိလေသူကဲ့သို့ ခေါင်းညိတ်ပြစ်၏။

နောက်ထပ် အနည်းငယ် ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် အစည်းအဝေးကို ဆုံးလိုက်ကာ လူစုခွဲ၍ ပြန်လာကြသည်။

ထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်းလည်း သက်ခိုင်တို့၊ အေးဝင်းတို့နှင့်အတူ ပြန်လိုက်လာ၏။

သုံးယောက်သား စကားမဆိုကြဘဲ လျှောက်လာကြသည်။ သက်ခိုင် က တယောကို လက်ဦးတည့်ရာ ထိုးလာသဖြင့် သီချင်းလည်း ဝင်ဆို၍မရကြ။

ပိတောက်ပင်များ အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ထွန်းငွေက စ စကားပြောသည်။

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၉၁

“ဒီနေ့ ဆွေးနွေးပွဲကို မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လို သဘောရသလဲ”
အေးဝင်းက တိုတိုနှင့် လိုရင်းဖြေ၏။

“တို့ ဘယ်လို သဘောရတယ်ဆိုတာကို တို့ မြောင်ပြောပြခဲ့ပြီးပြီကော”
ထွန်းငွေသည် သက်ပြင်းလေး ရှိုက်ပြီးဆို၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြောတဲ့စကားတွေက ငါ့အတွက် စဉ်းစားစရာ
ဖြစ်လာတယ်။ ခက်တာက မင်းတို့နှစ်ယောက်က အမျိုးသားရေးကို ထိပ်တင်
ထားတာပဲ”

သက်ခိုင်က တယောထိုးရပ်လိုက်ပြီး မေး၏။

“အမျိုးသားရေးကို ထိပ်တင်တာနဲ့ မင်းက ဘာလို့ ခက်နေရတာလဲ
ထွန်းငွေ”

“အေးလေ... မင်းတို့အတွက်တော့ မခက်ဘူးပေါ့၊ ငါ့အတွက်တော့
ခက်နေပြီ”

အေးဝင်းက ပြောသည်။

“မင်း ခက်နေတာ ငါ သိပါတယ် မောင်ညိုမှိုင်းရာ၊ မင့်စာအုပ်ကြီး
တွေက အမျိုးသားရေးကို သာမည ပြဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့
ဟစ်တလာက ဆိုဗီယက်ယူနီယံကို ဝင်တိုက်တော့ ရုရှားတွေဟာ သဘောတရား
ရေးကို သာမညလုပ်ပစ်ပြီး အဖနိုင်ငံ ကာကွယ်ရေးကို ရှေ့တန်းတင်ခဲ့တယ်
မဟုတ်လား၊ စစ်ပွဲကြီးကိုလည်း ဂရိတ်ပက်တရီရောတစ်ဝါး (မဟာမျိုးချစ်
စစ်ပွဲကြီး)လို့ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

ထွန်းငွေသည် ခေတ္တငိုငံသွား၏။ ထိုနောက်မှ ရင်ဘတ်အတွင်းမှ
လာသော ရယ်သံကိုဖြုရင်း ဆဲသည်။

“ခွေးကောင်တွေ... လက်ဝဲစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ် နှစ်အုပ် ဖတ်ဖူး
တာနဲ့ လိုရာဆွဲ ကောက်နုတ်ချက်ချပြီး မဟုတ်တာတွေ ပြောနေတယ်၊ နေဦး...
အခု ငါ အခန်းပြန်ရောက်ရင် စာအုပ်တွေ ထပ်ဖတ်လိုက်ဦးမယ်၊ မနက်ကျမှ
ငါ ရှင်းပြမယ်”

သက်ခိုင်က နောက်၏။

“ဒါဖြင့် မောင်ညိုမှိုင်းရယ်... မင်း စာမဖတ်ခင် ငါ တယောတီး
ပြပါရစေ”

၃၉၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

“တီးလေ... တီးလေ... အေး တစ်ခါတလေ ရောမမြို့ကြီး မီး
လောင်နေတုန်း စောင်းသံ နားထောင်ရတာ ကောင်းသလိုပဲ၊ အဟီး... ဟင့်
ဟင့် ဟင့်... အဟက်...”

သက်ခိုင်က တယောကို အသံစမ်းတော့၏။ အေးဝင်းက မေးသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာတီးမလို့လဲ”

“အဆီလျော်ဆုံး သီချင်းကွာ၊ ကြုံလေဘုံဘွေ”

သက်ခိုင်က တယောတီးသည်။ အေးဝင်းက ဆို၏။ မောင်ညိုမှိုင်းက
ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်ရင်း လိုက်ပါလာ၏။

“ကြုံလေ... ဘုံဘွေ... ဆော်ထွေနှိုင်းမိရင်း... ကံ ကံငယ်ခေလို့၊
ကြုံရလေခြင်း...”

ထိုညက တက္ကသိုလ်နယ်မြေပေါ်၌ ငွေလရောင် မရွန်းပါ။

အခန်း - ၂၆

»»» ပြည်ရေး၊ ဝမ်းရေး၊ အလွမ်းရေး «««

နော်ဝါဂီလ ၂၇ ရက်နေ့ညက ဗဟိုကျောင်းဆောင်သားများ စုဝေးကာ ကျောင်း
ပိတ်ပေးရန်နှင့် တက္ကသိုလ်တပ်ရင်း ဖွဲ့ပေးရန် ဆုံးဖြတ် တောင်းဆိုကြသည်။
ထိုအခါ အိပ်မောကျနေသော တ-က-သ (တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
များသမဂ္ဂ)လည်း လှုပ်ရှားလာ၏။

အေးဝင်း၊ သက်ခိုင်နှင့် တင်မောင်စိုးတို့သည် သုံးယောက်တည်း နံနက်
ထမင်းစားဆင်းကြ၏။ ယုမောင်မူ ပျောက်နေ၏။ ထမင်းစားခန်းတွင်း၌ပင်
ကျောင်းသားတိုင်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ တက်တက်ကြွကြွလည်း ရှိနေ၏။

“ကျောင်းပိတ်ပေးရမည်၊ တက္ကသိုလ်တပ်ရင်း ဖွဲ့ပေးရမည်”
ဤစကားကို လူတိုင်း ပြောနေကြသည်။ သို့မဟုတ် တောင်းဆိုနေ
ကြသည်။

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်သည် ကျောင်းတက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ဂျီ-စီ-အာ(ရ်) ခေါ် ယောက်ျားလေးများ နားနေခန်းရှေ့ရှိ ကြော်ငြာ
သင်ပုန်းရှေ့ ကျောင်းသားများ စုဝိုင်းနေကြသည်။ သင်ပုန်းပေါ်၌ တ-က-သ

၃၉၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုက်

၏ ကြေညာချက်ကို ကပ်ထားသည်။ ဤကြေညာချက်က မနေ့ညက ဗဟို ကျောင်းဆောင်သားများ၏ တောင်းဆိုချက်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်ထားသည်။

သက်ခိုင်တို့နှင့် သိသော မြန်မာစာယူသည့် ကျောင်းသားတစ်ဦးက ကြေညာချက်ကို ဖတ်ရာမှ ရွတ်နောက်နောက်နှင့် အော်၏။

“အမယ်မင်း... အားလုံး ခက်ကုန်ကြပါပြီကို... မောင်မင်းများရဲ့”

အခြားတစ်ဦးက ဝင်မေးပေး၏။

“ဘာများ ခက်လို့လဲ သူငယ်ချင်းရဲ့”

“တက္ကသိုလ်အရန်တပ်ရင်းဖြူပြီး စစ်ထဲ လိုက်ရမယ်ဆိုတော့ ဥဗ္ဗာဒန္တိ ပျို့ထဲက စာကို သတိသွားရလို့ပါ”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“လွမ်းတပူဆွေး၊ သူနှင့်ဝေးက၊ ပြည်ထဲရေးနှင့်၊ ဝမ်းရေးတို့ထက်၊ လွမ်းရေးခက်၏... တဲ့၊ ခက်၏...တဲ့”

“ဪ... ကိုယ်တော်ကြီးက သူနဲ့ ဝေးမှာမို့ လွမ်းရေးခက်နေလို့ လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီထက် ခက်သေးတယ်”

“ဘာများပါလဲဘုရား”

“သူနဲ့ ဝေးတာက တစ်နေ့ ပြန်တွေ့နိုင်သေးတယ်၊ အခု အိမ်က ငွေမလာတော့ လက်မှတ်မလဲနိုင်ဘူး၊ လက်မှတ်မလဲနိုင်တော့ ဆုံးပါပြီ၊ ဆုံးပါပြီ”

“ဘာဆုံးတာလဲ... ဗန်ကောက်လုံချည်လား”

“ဟင့်အင်း...”

“ဖောင်တိန်လား”

“အနားသား... ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် လက်ပတ်နာရီလား”

“အဲဒါတွေအားလုံးထက် တန်ဖိုးရှိတယ်”

“နို့... ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“လက်တစ်သစ်လောက် ထူတဲ့ ငါ့မျက်မှန်”

သက်ခိုင်တို့ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်သည်။

ထိုကျောင်းသားက ရွတ်တည်တည်နှင့် ပြော၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၉၅

“မရယ်နဲ့ ကိုယ့်လူတို့၊ အဟုတ်ပြောနေတာ၊ ပေါင်စရာကုန်လို့ မတတ်သာတဲ့အဆုံး ရွှေကိုင်းတပ်မျက်မှန်လေး ပေါင်မိတာ၊ အခုအတိုင်းဆို တော့ ဤဖေကိုယ်မှာ သမ္ဘာ့ဝဠီနောင်နဲ့ ပြိုင်ပြီး စက္ကနစ်ကွင်း အလင်းရှေ့တိတ်(နဲ့) နဲ့ ဒုက္ခရစရိယာ ဘယ်နှလ ကျင့်ရတော့မှန်း မသိဘူး”

ထိုကျောင်းသား၏ စကားကြောင့် အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်သည် ရယ်ချင် မှု တစ်ဝက်၊ ကရုဏာတစ်ဝက်နှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သက်ခိုင်နှင့် အေးဝင်းတို့သည် နံနက်ပိုင်း၌ သတ္တဗေဒ လက်တွေ့ သင်တန်း တက်ကြသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သတ္တဗေဒ လက်တွေ့သင်တန်း၌ ပျက်ကွက်သူ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ ရှိခဲ့လှ၏။ ယခု ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အများ ပျက်ကွက်နေသောကြောင့် ဖယောင်းခွက်အများတွင်း၌ မေ့ဆေးပေး ထားသော ဖားလေးများသည် အခွဲအစိတ် မခံရဘဲ ပိုးလိုးပက်လက် ငြိမ်လျက် သား ရှိနေကြရှာသည်။

သက်ခိုင်က မိမိ၏ ဖားကို စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ခွဲနေသော်လည်း အေးဝင်း က ဂနာမငြိမ်။ အကြောင်းမှာ မွန် ကျောင်းမတက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

လက်တွေ့သင်တန်းအပြီး၌ အေးဝင်းသည် သက်ခိုင်နှင့် လက်ဖက်ရည် သောက် မလိုက်တော့ဘဲ မွန်ကို ရှာရန် ထွက်သွား၏။

သက်ခိုင်က လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးနောက် ဓာတုဗေဒသင်တန်း သွားတက်သည်။ သင်တန်းတွင် အေးဝင်းကိုရော၊ မွန်ကိုရော မတွေ့။ ဓာတုဗေဒ သင်တန်းအပြီး ကြား၌ တစ်ချိန် အားနေသောကြောင့် သက်ခိုင်လည်း မလေးနွယ် ကို ရှာရန် ထွက်ခဲ့၏။

မလေးနွယ် တက်လေ့ရှိသော အခန်းများအားလုံး နှံ့အောင် ရှာသော် လည်း မလေးနွယ်ကို မတွေ့။ မလေးနွယ်ကိုသာမက ဒိုရာသင်းနှင့် မလှသူ တို့ကိုပါ မတွေ့။

ညနေပိုင်း၌ မြန်မာစာသင်တန်းကို နောက်ဆုံး တက်ခဲ့ပြီး သက်ခိုင် သည် ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အေးဝင်းက သူ့အခန်း၌ ပြန်ရောက်နှင့်နေပြီ။ ရောက်နှင့်နေရုံမက ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်နေ၏။

“မင်း... မွန်နဲ့ တွေ့ခဲ့လား အေးဝင်း”

ရတန

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“အေး... တွေ့တယ်၊ မွန်က ဒီညနေ မြို့ထဲက ယုတို့အိမ်ကို ပြောင်းနေတော့မလို့တဲ့”

“ဘာပြုလို့ ပြောင်းနေမှာလဲ”

“ကျောင်းကြီးကသာ မပိတ်သေးတာ၊ နယ်ပြန်တဲ့ ကျောင်းသူတွေက ပြန်ကုန်ပြီ၊ နယ်မပြန်ဘဲ မြို့ထဲ အသိရှိတဲ့လူတွေကလည်း မြို့ထဲ ပြောင်းနေကုန်ပြီ၊ သက်ခိုင်ရေ... ညနေ ငါနဲ့ အင်းယားကို လိုက်ခဲ့ပါလား၊ မွန်ကို နှုတ်ဆက်ရအောင်”

သက်ခိုင်မှာလည်း မွန်နှင့် ခင်မင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်-

“အေး... လိုက်ပါမယ်” ဟု ကတိပေးသည်။

“ဒါဖြင့် သွား... မြန်မြန်ရေချိုးကွာ”

အေးဝင်း ရင်ထဲ စောပိုနေမည်ကို ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်မိသောကြောင့် သက်ခိုင်သည် သူ တိုက်တွန်းသည့်အတိုင်း လိုက်နာ၏။

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့ အင်းယားကျောင်းဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းသူများနှင့် ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်၍ ကားများ တစ်စီးပြီး တစ်စီး ထွက်ခွာလျက် ရှိနေ၏။

ကျောင်းဆောင်ဝင်းအတွင်း၌ မမျှော်လင့်ဘဲ မလေးနွယ်၏ ငွေကားဖြူကို သွားတွေ့၏။

အေးဝင်းက ကျောင်းဆောင်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ သက်ခိုင်က ကားဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ ကားရှေ့ခန်း၌ ထုံးစံအတိုင်း အေးဆေးစွာ ထိုင်နေသော ဦးချစ်တိုးကို တွေ့ရ၏။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုး... ဒီ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဪ... သက်ခိုင်ပါလား၊ မင်းကော ဒီ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်လာတာပါ၊ ကျွန်တော် မေးတာလည်း ဖြေဦးလေ၊ အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ မမနွယ်ကော...”

“ထုံးစံအတိုင်း ဒီရာသင်းတို့ကို လာခေါ်တာပေါ့၊ ဪ... ဒါထက် ငါ မင်းကို ပြောစရာတစ်ခု ရှိတယ်”

ဦးချစ်တိုး၏ မျက်နှာမှာ အထူးတည်ငြိမ်နေ၏။ အသံကလည်း လေးနက်နေသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၃၉၇

သက်ခိုင်က ဦးချစ်တိုးကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်၏။ ဦးချစ်တိုး၏ စေတနာကို သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ အပြီးသတ်ကျလျှင် ဦးချစ်တိုးတို့ လိုလားသည့်အတိုင်း မိမိ ပြုလေမည်ကို မိမိသာ အသိဆုံးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဦးချစ်တိုးသည် အစိုးရိမ်ကြီးလွန်းသည်။ မိမိအား မကြာခဏ သတိပေးလို သည်။ ဤသည်ကို သက်ခိုင် မကျေနပ်လှ။ ထို့ကြောင့်လည်း သက်ခိုင်သည် ဦးချစ်တိုးကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ဦးချစ်တိုးက လည်း ရိပ်မိ၏။

“ကွာ... မင်းက ငါ့ကို မကျေနပ်နဲ့ မျက်မှောင်ကြွတ် ကြည့်နေ ပြန်ပါပြီ။ အဲဒီလိုတော့ မကြည့်နဲ့ မောင်၊ မပြောစေချင်ရင် ဘာမှ မပြောဘူး”

သက်ခိုင်သည် ရုတ်တရက် ရယ်ချလိုက်၏။

“ဪ... ဦးလေးကိုချစ်တိုးကလည်း အကြောင်းမဲ့ စိတ်တိုနေပြန်ပြီ။ ဘာပြောစရာရှိလဲ၊ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

“အေး... ပြောရ မပြောရကလည်း စဉ်းစားရသေးသကွ၊ မင်းက ဇွတ်လုပ်တတ်မှန်း... အရွဲတိုက်တတ်မှန်း သိတော့ ကြောက်ရသေးတယ်။ ငါ ပြောမှ မင်း ရွတ်ရင် ခက်ရချေရဲ့၊ ပြီးတော့ ငါ ပြောတာကို မမလေးနွယ် ကလည်း ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာ”

သက်ခိုင်က မျက်နှာကို တည်လိုက်ပြီး ခိုင်မာစွာ ဆို၏။

“ပြောသင့်တာ ထင်ရင် ပြောပါ။ ကျွန်တော် နားထောင်ပါ့မယ်”

ဦးချစ်တိုးသည် စဉ်းစားသယောင် ခေတ္တငြိမ်နေပြီးနောက် တစ်လုံးချင်း ပြော၏။

“ထဘီစကြီး အိမ်ရောက်နေပြီ သက်ခိုင်”

သက်ခိုင်၏ ကိုယ်သည် မတ်သွား၏။ နှုတ်မှလည်း “ဪ...” ဟု တစ်လုံးတည်း မြည်နိုင်၏။

ဟော(လ်)တွင်းမှ မလေးနွယ်သည် ဒိုရာသင်း၊ မလှသူတို့နှင့်အတူ ထွက်လာ၏။ သက်ခိုင်ကို မြင်သော် ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်သည်။

“အတော်ပဲ... မောင်ရေ... လာပါဦး၊ မမနွယ်တို့ကို လာကူပါဦး၊

ဦးလေးကိုချစ်တိုးလည်း လာခဲ့ပါ”

ဦးချစ်တိုးနှင့် သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်တို့ထံ သွားပြီး လေးပင်သော ပစ္စည်းများကို ကူသယ်၍ ကားတွင်း၌ နေရာချပေးကြ၏။

၃၉၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အားလုံး ပြီးသောအခါ မလေးနွယ်က-

“လာ မောင်.. ခဏ” ဟု ခေါ်သဖြင့် သက်ခိုင် လိုက်ခဲ့ရ၏။

တရုတ်စံကားပင်တစ်ပင် အောက်၌ အတူရပ်လိုက်ကြသည်။

ကျောင်းဆောင်ဝင်းအတွင်း အခြားတစ်နေရာ၌ ယု၏ ဂူစလေကာအုတ်ကြီး ရပ်ထား၏။ ကားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အေးဝင်းနှင့် မွန်တို့ နှစ်ဦးချင်း စကားပြောနေကြသည်။ အေးဝင်း၏ ခေါင်းက ငိုက်စိုက်ကျလျက်ရှိသည်။ မွန်ကသာ တိုးတိုးညင်ညင်နှင့် ဘာတွေ မှာကြားပြောဆိုနေလေသည်မှန်းမသိ။ တရုတ်စံကားပင်အောက်တွင်မူ မလေးနွယ်သည် တောက်ပစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“တစ်ချီတည်း မိတာပဲ၊ မမနွယ်ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မောင် ဘယ်သူ့ လာနှုတ်ဆက်တာလဲ”

မလေးနွယ်က ရွန်းနောက်နောက် ပြောသော်လည်း သက်ခိုင်က တည်တည်ညီညီကြီး ပြေ၏။

“အဲဒီလို မောင် နှုတ်ဆက်ရမယ့် လူတစ်ယောက် မောင့်မှာ ရှိချင် လိုက်တာ မမနွယ်”

“ဟွန်း... ပိုလိုက်တာ၊ ဒါဖြင့် မောင့်မိုးနတ်ဒေဝီကို ဘယ်သွားထား မလဲ”

“မောင့်မိုးနတ်ဒေဝီကို မောင် ဘယ်တော့မှ နှုတ်မဆက်ဘူး၊ နှုတ်ဆက် တယ်ဆိုတာဟာ ကွဲကွာခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုတာပဲ၊ မိုးနတ်ဒေဝီနဲ့ မောင် ဘယ်တော့မှ နှုတ်မဆက်ဘူး မမနွယ်၊ အနည်းဆုံး နှုတ်မဆက်ချင်ဘူး”

မလေးနွယ်က တမင်သက်ပြင်းကြီး ရှိုက်ပြေ၏။

“တကတဲ... မမနွယ်က ရယ်စရာ ပြောတာကို မောင်က တည်တည် လေးလေးကြီး လုပ်နေပြန်ပါပြီ၊ မောင့်ကို တစ်ခါတလေ မမနွယ် သိပ်မှန်းတာပဲ”

ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း သက်ခိုင်မှာ ပြုံးလိုက်ရပြန်သည်။ သက်ခိုင် ပြုံးပြန်တော့ မလေးနွယ်က မျက်နှာကို တည်ပြီး မေးပြန်၏။

“မောင့်ကို ဦးလေးကိုချစ်တိုးက ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

သက်ခိုင်က ဦးချစ်တိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးချစ်တိုးကလည်း သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ လှမ်းကြည့်နေသော ဦးချစ်တိုး၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်စိတ်ပြနေ၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၃၉၉

သက်ခိုင်က မုသားဆို၏။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုးက မောင့်ကို ဘာမှမပြောပါဘူး မမနွယ်”

မလေးနွယ်က သက်ခိုင်၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်သဖြင့် သက်ခိုင် မျက်နှာလွဲလိုက်၏။

မလေးနွယ်က သဘောကျဟန် သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“မောင့်ကို မမနွယ် သိပ်သဘောကျတာ ဒါပဲ သိလား၊ ထားပါတော့ လေ၊ ဩ... မောင်... မောင်တို့ ကျောင်းသားတွေ အခု ဘာလုပ်ကြတော့ မလို့လဲ”

“ဒါကို မောင် မဖြေနိုင်ပါဘူး မမနွယ်”

“မဖြေနိုင်ဘူး၊ အဲဒါဟာ အဖြေပါပဲ၊ မမနွယ် သိပါတယ်၊ မောင်တို့ တစ်ခုခု လုပ်ကြမလို့ပါ၊ အထူးသဖြင့် မောင်၊ မောင်နဲ့ မောင့်သူငယ်ချင်းတွေ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သက်ခိုင်က အဖြေမပေး၊ မလေးနွယ်ကသာ ဆက်ပြောသည်။

“မောင့်ကို မမနွယ် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ မောင် ထင်တာထက်ကို ပိုသိတယ်၊ မောင် လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်ပါလေ၊ မမနွယ် တားလို့မရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်မလုပ်ခင် မောင့်ကို မမနွယ် တွေ့ပါရစေဦး၊ ဟုတ်လား... မောင်”

သက်ခိုင်သည် ဟန်ဆောင်၍ ရယ်၏။

“မမနွယ် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မမနွယ်ကို မောင် လာတွေ့ မှာပေါ့၊ ဘာတွေလုပ်လုပ် မမနွယ်ဟာ ထာဝစဉ် မောင့်မမနွယ်ပါပဲ၊ ကျေနပ် ပြီလား”

“ဒါ မောင့်ကတိနော်”

“ဒါဟာ မောင့်ကတိပါ မမနွယ်” မလေးနွယ်က ရယ်သည်။

“ဒါဖြင့် မမနွယ် ကျေနပ်ပြီ၊ လာ သွားကြရအောင်၊ ဩ... မောင်၊ မောင့်စကား မောင် မမေ့နဲ့နော်၊ ဆောင်းဟာ လှတုန်းပဲ မောင်၊ ဆောင်း လှနေတုန်း နွေအရောက်မစောရဘူး၊ ဒါပဲနော် မောင်”

မလေးနွယ်နှင့် သက်ခိုင်သည် ကားဖြူဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

မွန်ကို ခေါ်ဆောင်သွားသော ယုတို့၏ ဝှစ်လေကားကြီးက အရင်ထွက် သည်။ အေးဝင်းက သက်ခိုင်တို့နား လာရပ်၏။

၄၀၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မလေးနွယ်က အေးဝင်းကို နောက်၏။

“ကိုအေးဝင်း၊ ရှင့်မျက်နှာကြီးက ငိုတော့မယ့်အတိုင်းပဲ၊ ရှင့် ငိုချင်လည်း ငိုလေ၊ ဒါပေမဲ့... နွယ်မောင်ကိုပါ ရောမငိုပါစေနဲ့နော်”

အေးဝင်းက မျက်နှာကို ပြင်လိုက်ပြီး ပြန်ပြော၏။

“စိတ်ချ မလေးနွယ်၊ သက်ခိုင် မငိုစေရပါဘူး၊ ဘာဖြုလို့လဲဆိုတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်ရည်ခန်းအောင် အရင်ငိုပြုပြီးပြီ ခင်ဗျ”

စာရေးဆရာပီပီ တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ သွယ်ဝိုက်၍ အနက်ဖွင့်ပြသည့် အေးဝင်း၏စကားကို မလေးနွယ်က အမှတ်မထင်ပြုလျက် ရယ်မောလိုက်၏။

မလေးနွယ်တို့ ကားလည်း ထွက်သွားသည်။

ကားထွက်သွားမှ သက်ခိုင်က အေးဝင်းကို ဘုကြည့် ကြည့်သည်။

အေးဝင်းက ပခုံးတွန့်ပြုပြီး ဆိုသည်။

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ မင်းစာနဲ့ မင်းပဲ၊ ဘာတဲ့... အရိုင်းကံ သူမဖြုလေဘု၊ တစ်ပိုင်းဝန် ကိုယ်အမှုပေမို့”

“ခွေးကောင်... တော်တော့၊ ပြန်ကြမယ်”

ထိုနေ့ည၌ ကိုလေးမောင်၏ အခန်းတွင် သက်ခိုင်တို့ ရဲဘော်များ စုဝေးကြပြန်သည်။

အသီးသီးသည် မိမိတို့ ရခဲ့သော အဖြေများကို တင်ပြကြသည်။ ရခဲ့သော အဖြေများကလည်း အတူတူပင် ဖြစ်ကြ၏။

ရှေးဦးစွာ ကိုမြင့်သောင်းက ရှင်းပြသည်။

“လူကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ချီးမွမ်းကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေ စစ်ပညာအခြေခံ ဘာမှမရှိဘဲ လက်နက်ကိုင်ပြီး စစ်မြေပြင် ထွက်ကြမှာကို မလိုလားကြဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းပြတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်နက်တောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စစ်ပညာ အရင်ပေးပါ၊ ပြီးတော့မှ သင့်လျော်ရာ တာဝန်ပေးပါလို့၊ စဉ်းစားပါ့မယ်လို့တော့ ကတိရပါတယ်”

ဗိုလ်ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုအုန်းခိုင်ကလည်း ကိုမြင့်သောင်းကို ထောက်ခံပြောသည်။

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သရွေ့ပယ်

၄၀၀

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအဖြေမျိုးပဲ ရတာပဲ၊ လူကြီးတွေ စဉ်းစားပုံက ဒီလို၊ ကျောင်းသားလူငယ်တွေကို တတ်နိုင်ရင် ပြည်တွင်းစစ်ထဲ ဆွဲမသွင်းချင်ဘူး၊ မလိုလားအပ်ဘဲ သေကျေပျက်စီးမှာကို မကြည့်ချင်ဘူး၊ အခြေအနေကလည်း အများ ထင်သလောက် မဆိုးရွားသေးဘူး၊ သူတို့တာသာသူတို့ အုပ်ထိန်းသွားနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်၊ လူကြီးတစ်ဦးက ပြောတယ်၊ သေစရာရှိရင် တို့ရှေ့က အသေခံပါ့မယ်တဲ့၊ မင်းတို့ ဝင်သေပေးဖို့ အချိန်မရောက်သေးပါဘူးတဲ့”

ကိုလေးမောင်က သက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်၍ မေး၏။

“ကိုသက်ခိုင်ကော ဘာအဖြေရသလဲ”

“ဒီအတိုင်းပါပဲ ကိုလေး၊ လူကြီးတွေနဲ့တော့ ကျွန်တော် မတွေ့ရပါဘူး၊ လူလတ်ပိုင်းထဲကပါ၊ ကာကွယ်ရေးဟာ တို့အလုပ်ပါတဲ့၊ ထူထောင်ရေးအတွက် မင်းတို့ ပညာသင်ကြပါတဲ့”

ကိုကြင်လှိုင်က အံ့ကြိတ်၍ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆိုသည်။

“လူကြီးတွေရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော်တို့ သိတယ်၊ ခက်တာက ကျွန်တို့လူတွေက သူတို့လို စေတနာထားနေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သိရသလောက် အနည်းဆုံး သုံးဖွဲ့လောက်ကတော့ လက်နက်တွေ ပြုပြီး များခေါ်နေပြီ၊ လက်နက်ပြုပြီး များမခေါ်နိုင်တဲ့ လူတွေကလည်း ကျွန်တို့နည်းနဲ့ လိုက်စည်းရုံးနေကြပြီ၊ ဒါတွေ လူကြီးတွေ သိအောင် ကျွန်တော်တို့ တင်ပြဖို့ ဝတ္တရားရှိနေတယ်”

စကားနည်းသော ကိုလှဖေသည် စဉ်းစားနေရာမှ ဝင်အကြံပေး၏

“ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာကို ပြန်ပြီး ကျကျနန စဉ်းစားကြရအောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေ့နေကြသလဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာစိုးရိမ်နေကြသလဲ၊ ဒါကြောင့် ဘာလုပ်ချင်နေကြသလဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တွေးပုံနဲ့ လူကြီးတွေ တွေးပုံဟာ မကွာလှဘူး၊ ဟေ့လူ... ကိုစော၊ ပြောဗျာ”

ကိုစောလှိုင်သည် ကြည်လင်တောက်ပသော မျက်လုံးများနှင့် အားလုံးကို ကြည့်သည်။ သူသည် ပြုံးပြုံးအေးအေးနှင့် ရှင်းပြသည်။

“ကိုလှဖေ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လူကြီးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တွေးပုံ မကွာဘူး၊ ဒါကို လူကြီးတွေ နားလည်အောင် တင်ပြဖို့ပဲ လိုတယ်၊ အခြေအနေ

က ရှုပ်ထွေးနေတော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောမိချင် ပြောမိနေမယ်၊ ပြဿနာ အမှန်က ကိုကြင်လှိုင် ပြောသလိုပဲ များခေါ်တဲ့လူတွေက များခေါ်နေပြီ၊ အခြေအနေကို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရင် လူကြီးတွေ မဖြစ်ချင်ဆုံး ကိစ္စတွေပဲ ဖြစ်လာတော့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က လူငယ် တွေကို စစ်ပညာသင်ပေး၊ လက်နက်ပေး၊ ပြီးတော့ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း သေခိုင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း များခေါ်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်က ကာကွယ်ပေးဖို့၊ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်ကြတော့ မယ့် ကလေးတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် စည်းရုံး ထိန်းသိမ်းထားဖို့၊ နောက်တစ်ဆင့် ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့ရဲ့သတ္တိ၊ သူတို့ရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်၊ သူတို့ရဲ့ တာဝန်သိမှုတွေကို မှန်ကန်တဲ့ လမ်းပေါ် တင်ပေးဖို့၊ အဲဒါကို လူကြီးတွေသိအောင် တင်ပြဖို့ အရေး တကြီး လိုနေတယ်”

အားလုံးက ကိုစောလွင်၏စကားကို သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ် ပြကြ၏။

ကိုလေးမောင်က ကိုအုန်းခိုင်ကို လှမ်းကြည့်မေး၏။

“ဒီည ဗဟိုကျောင်းဆောင်က ရဲဘော်တွေ ဆုံဖြစ်မလား”

“ဆုံဖြစ်မယ်၊ ဆယ်နာရီမှာ ချိန်းထားတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပြည်နယ်တော်ကောင်း ကျောင်းဆောင်က သဘောထား ကို ဟိုက ရဲဘော်တွေ သိအောင် သွားတင်ပြကြမယ်၊ ညှိနှိုင်းကြပြီး လူကြီးတွေ ကို ထပ်တင်ပြမယ်၊ ကဲ... လူရွေးကြဗျာ”

အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း ကိုကြင်လှိုင်၊ ကိုအုန်းခိုင်၊ ကိုစောလွင် နှင့် ကိုမြင့်သောင်းတို့ကို ရွေးလိုက်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ (ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက်) နံနက်စောစော၌ ကိုစောလွင်၊ ကိုလေးမောင်၊ ကိုလှမေ၊ ကိုမြင့်သောင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့သည် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားများနှင့် ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်ရှိ အခန်းတိုင်းသို့ လှည့်လည်ကာ တက္ကသိုလ်အပျော်တမ်းတပ်သို့ ဝင်ရန် ပုံစံများကို ဝေငှကြသည်။

‘တက္ကသိုလ်အပျော်တမ်းတပ် ဖွဲ့ခွင့်ရပြီ’

ဤသတင်းသည် အိပ်ရာမှနိုးစ ကျောင်းသားတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျားမှ ဝင့်ကြွားစွာ ထွက်လာ၏။ သူတို့၏ အသံများသည် အိပ်နေသူများကို နိုးစေ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၀၃

ကျောင်းသားတိုင်းလိုလိုပင် ဝမ်းသာအားရ ပုံစံဖြည့်ပြီး လက်မှတ် ထိုးကြ၏။

ယုမောင်တစ်ယောက်ကမူ ပုံစံကို သေသေချာချာ ကြည့်၏။ ထိုနောက် ခေါင်းခါပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲကာ ခေါင်းမြီးမြီးလိုက်၏။

အေးဝင်းက ဘာမျှ မပြောဘဲ လက်မှတ်ထိုးသော်လည်း မောင်ရှိန်ကမူ ဈေးဆစ်နေသေး၏။

“စစ်ထဲတော့ ဝင်ချင်ပါရဲ့၊ တစ်ခုတော့ ငါ ကြောက်တယ်”

“ဘာလဲ... သေရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တယောမထိုးရမှာ”

“နင့်ဘိုးအေ... နင့်တယောကို သေရွာအထိ ယူခဲ့နိုင်တယ်”

“ရွာအထိတင်ပဲလား... မြို့အထိ မယူနိုင်ဘူးလား”

“ခွေးကောင်... သေမယုံကိစ္စကိုများ ရွာနဲ့ မြို့ ရွေးနေသေးတယ်”

“ရွေးရတယ် သူငယ်ချင်းရေ... ရွာမှာဆိုတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ခုတင်နဲ့ ဂျောင်းရမှာ၊ မြို့မှာဆိုတော့ မော်တော်ကားစီးပြီး ဖိပ်နဲ့ကြရမှာ”

“တရုတ်ပုပ်... ပါးစပ်ပုပ်နဲ့ စောစောစီးစီး၊ ကဲ... လက်မှတ်ထိုးမှာ သာ ထိုးစမ်းပါ”

“မင်းဖောင်တိန် ပေးလေ”

“မင်းဖောင်တိန် ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“ငါ့ဖောင်တိန်က မျက်နှာပြောင်တဲ့ ငါနဲ့ အတူနေလို့ မရဘူးတဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး သွားတရားအားထုတ်နေတာ ငါးရက် ရှိသွားပြီ”

မောင်ရှိန်က ရယ်စရာပြောပြီး သက်ခိုင်၏ ဖောင်တိန်နှင့် လက်မှတ် ထိုး၏။ သရက်သားမောင်ရှိန်မှာ မြို့နှင့် အဆက်ပြတ်၍ ငွေမရှိသည်မှာ ကြာပြီ၊ သူ့ဖောင်တိန်သာမက သူ့တယောပါ တရားသွားအားထုတ်မနေခြင်းသည် သူ့အနုပညာ သူ့ချစ်လွန်း၍သာ ဖြစ်၏။

တင်မောင်စိုးက တစ်မျိုး မူ၏။

“စစ်ထဲတော့ ဝင်ချင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ အာမခံချက်တစ်ခု ပေးရမယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

၄၀၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရင်

“ဖ... မပြောကောင်း ပြောကောင်း၊ ငါ့ကို ကျည်ဆန်မှန်ရင် ပွဲချင်းပြီး မာလကိကုတ်အောင် မှန်ရမယ်၊ ဒါက သာဒ်ချိုက်(စ်)၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးရုံ တက်ရပြီး လူတကာ လာသတင်းမေးခံရကောင်းရုံ ပွတ်ရှုပ်မှန်ရမယ်၊ အရေး ကြီးသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကို ယောင်လို့မှမထိရ၊ ဒါက ဆက်ကင်းချိုက်(စ်)၊ အဲဒါမှမဟုတ်ရင် ကျည်ဆန် ငါ့အသားကို ရင်ဖိုပမာဟောင် လာမနားရဘူး၊ ဒါကတော့ ဖက်ဆစ်ကလတ်စ်ချိုက်(စ်) ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ဒီလောက်တောင် သတ္တိရှိရင်လည်း စစ်ထဲ မဝင်ပါနဲ့တော့ သူငယ်ချင်း ရာ”

“ဒါကတော့ ကိုယ် လိုချင်တာ တောင်းရတာ၊ ရတာ မရတာတော့ မသိဘူး၊ အေးဟေ့... ထိုးပြီဟေ့ လက်မှတ်... လာလေ ရော့ ဂျီ... တင်သိုလ်တက္ကမောင်စိုး”

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး အလုပ်များကြသည်။

သက်ခိုင်သည် တာဝန်ကျရာ လုပ်ငန်းများ ပြီးသောအခါ ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းများ ထားရေးအတွက် စဉ်းစားရ၏။

သက်ခိုင်က ပြည်မှ ဖြစ်သည်။ မောင်ရှိန်က သရက်မှ ဖြစ်သည်။ အေးဝင်းက မန္တလေးမှ ဖြစ်၏။ တင်မောင်စိုးတစ်ယောက်သာ ရန်ကုန်မြို့တွင်း၌ အိမ်ရှိလျက် ကျောင်းဆောင်၌ လာနေသူ ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်သည် အိပ်ရာလိပ်၊ ပုဆိုး အင်္ကျီ တစ်ထည်၊ နှစ်ထည်သာ ချန်ထားပြီး စာအုပ်များ၊ အဝတ်သေတ္တာများ စသည်တို့ကို တင်မောင်စိုး၏ ဘားလမ်း(ယခု မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း)ရှိ နေအိမ်သို့ ပို့ကြ၏။ ပို့ကြပြီးမှ သေတ္တာများကို ဖွင့်ကြည့်မိကာ ရယ်မောကြ၏။

သေတ္တာများအားလုံးတွင်း၌ အဖိုးတန် အဝတ်အစားဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိကြ။ မောင်ရှိန် ပြောသကဲ့သို့ အေးချမ်းစွာ တရားအေးထုတ်နှင့်ကုန်ကြပြီ၊ ကုန်ကြပြီ...။

ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်နေ့ နံနက် ၂ ချက်တီးအချိန်မှစ၍ အင်းစိန် ဘက်မှ သေနတ်သံ၊ မော်တာသံ ပေါက်ကွဲသံများ ကြားရသည်။ အင်းစိန် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာများမှ ကေအင်ဒီအိုများကို လက်နက်ပြန်အပ်ခိုင်းရာမှစ၍ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ကုန်သည်ဟု သိရ၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၀၅

ကိုစောလွင် လာခေါ်သဖြင့် သက်ခိုင်သည် မျက်နှာပင် မသစ်အားဘဲ လိုက်ခဲ့သည်။

သတင်းကား သတင်းကောင်းတည်း။ သက်ခိုင်ရာမှ ကျောင်းသား များကို စစ်သင်တန်းပေးရန် နံနက် ၈ နာရီ၌ လာခေါ်တော့မည်။

သက်ခိုင်တို့သည် အခန်းစေ့ လိုက်နှိုးဆော်ကြ၏။

ကျောင်းဆောင်မှ နောက်ဆုံး ကျွေးသောထမင်းကို စောစောစားကြ ပြီး ဝန်ကူဦးသော အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့် ကျောင်းသားတို့ စောင့်ကြ၏။

ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်တို့၏ အောက်ထပ်ကော်ရစ်ဒါ ကြမ်းပြင်များ၌ ထိုင်ရင်း အိပ်ရင်း အသင့်ရှိနေကြသည်။ စုစုပေါင်း တစ်ရာခန့် ရှိသည်။ ဗဟိုကျောင်းဆောင်သား သုံးရာခန့်ကလည်း သမဂ္ဂအဆောက်အဦ၌ အဆင်သင့် စောင့်နေကြသည်။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီသာ ထိုးသွား၏။ သင်တန်းပေးရန် လာခေါ်မည် ဆိုသည့် တပ်မတော်မှ ကားများ တစ်စီးမျှ ပေါ်မလာ။

အခြေအနေ မည်သို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြ။ ခေါင်းဆောင်သော လူသိုက်အတွင်းတွင်သာ စွပ်စွဲချက်များ ပေါ်လာ၏။

မြို့ပေါ်မှ အာဏာရ ပါတီဝင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် အောင်မောင်း တစ်ဦး၏ ခြေထိုးမှုကြောင့် အစီအစဉ်အားလုံး ပျက်သွားပြီဟူသတည်း။

ကျောင်းသားအားလုံး စိတ်ဓာတ် ပျက်ကုန်ကြသည်။ ကျောင်းကြီး မှာလည်း ပိတ်လိုက်ပြီ။ ကျောင်းဆောင်များ၌လည်း ထမင်းမကျွေးတော့။

နယ်သို့ ပြန်နိုင်သေးသော ကျောင်းသားများက နယ်သို့ ပြန်ရန် အပူတပြင်း စိုင်းပြင်းကြသည်။ နယ်သို့ မပြန်နိုင်သူများက နီးစပ်ရာ မြို့တွင်းရှိ အိမ်များသို့ ရွှေ့ပြောင်းကုန်ကြသည်။

ဘယ်ကိုမျှ သွားစရာ မရှိသူအချို့က ကျောင်းဆောင်များ၌ပင် မျက်စိ သူငယ်နှင့် ကျန်ရစ်သည်။ အချို့ကမူ တက္ကသိုလ်အပျော်တမ်းတပ်အတွက် မဖြစ်မနေ ဆက်ကြိုးစားနေကြသည်။

ထိုညနေက ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိသော အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့သည် တက္ကသိုလ်တစ်ခွင်လုံး နှံ့အောင် လမ်းလျှောက်ကြသည်။

ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင်တွင်းရှိ စိန်ပန်းပြာပင်တို့သည် ဖင်လုံးကျွတ် ပွင့်ပြနေ၏။ ပွင့်ဖတ်ပြာပြာတို့သည် ကြွေလည်း ကြွေနေကြသေး၏။

၄၀၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းစိုင်

အဆောင်ချင်း ကူးသော လမ်းပေါ်တွင် ကြွပွင့်လွှာပြာများ နင်းရက်စဖွယ် မရှိအောင် ပုံးလွှမ်းနေ၏။

ယခင်အခါများက တပေါင်း သို့မဟုတ် မတ်လတိုင်မှ ရွက်ဝါကြွ သည်ဟု ယေဘုယျ မှတ်ထားမိသည်။ ယခု သတိပြု ကြည့်ရှုမိခါမှ ဆောင်း မကုန်မီ ရွက်တို့ ဝါစပြုသည်ကို မြင်မိကြ၏။ တစ်ရွက်စ နှစ်ရွက်စလည်း ကြွကြလေပြီ။ အပင်များအားလုံး ပေါင်းသော် မြေပြင်၌ ရွက်ဝါများ လုံလုံ လောက်လောက် ရှိနေသည်။ လေဝှေ့သော် မြေပြင်မှ ရွက်ဝါတို့ သဲသဲရုတ်ရုတ် ထလွင့်ပျံ့ကြ၏။

စည်ကားလှသော တက္ကသိုလ်နယ်မြေတစ်ခွင်သည် ဆိတ်သုဉ်းသည် ဟု ဆိုရမလောက် သွေ့ခြောက်နေ၏။

ယခင်က ညနေတိုင်လျှင် တက္ကသိုလ်နယ်မြေ၌ အစိုပြည်ဆုံးဖြစ်သည့် အင်းယားကျောင်းဆောင်၌ပင် အသက်မရှိ။ လူလည်းမဲ့ကာ ကားလည်း ရှင်းနေ ၏။ အဆောင်ရှေ့မှ ပန်းမန်များကသာ လေ၌ လှုပ်ရှားနေ၏။ သည့်အပြင် အခြားလှုပ်ရှားမှု ဟူ၍ မရှိ။ မရှိ။

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်သည် ဘုတ်ကလပ်ကွန်နွယ်၌ ထိုင်ငေးကြ သည်။ စကား တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစသာ ဆိုမိကြ၏။ ငေးရ၊ တွေးရသည်မှာ အရသာရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

အင်းယားရေပြင်ပေါ်သို့ ရွက်ဝါဦးများ ခုန်ချနေကြ၏။

မြောက်ဘက် တောတန်းတို့ ထိပ်၌ နှင်းငွေ့ဝေနေသည်။ နှင်းငွေ့ များကို လွန်ကာ မီးခိုးလုံးများ အူတက်လာနေ၏။

အမြောက်သံလော... မော်တာသံလော... မသိသော ပေါက်ကွဲသံ များသည် ဟိန်း၍ထွက်ပေါ်လာနေ၏။ ရေပြင်နှင့် မြေပြင်က ဤအသံများကို ပဲ့တင်ပြန်ထပ်နေ၏။

နေဝင်မှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထပြန်လာကြသည်။ ဝမ်းထဲက ဆာမှ ငွေတွက်ကြည့်ကြသည်။ နှစ်ဦးပေါင်းမှ အကြွေ ခြောက်မူးတိတိ ချမ်းသာ ကြ၏။

လှည်းတန်းထိပ်ရှိ ထမင်းနှင့် အကြော် တွဲရောင်းသော မိန်းမပျို နှစ်ဦး ရောင်းသည့်ဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေစယ်

၄၀၇

ထမင်းတစ်ပွဲကား တစ်မတ် ဖြစ်၏။ တစ်ယောက် တစ်ပွဲဆိုလျှင် ငါးမူးကျမည်။

အေးဝင်းက တည်ကြည်ခုံညားစွာ မှာသည်။

“ထမင်းနှစ်ပွဲ ပေးပါဗျို့”

အကြီးမ မိန်းမပျိုက အနီးသို့ ကပ်လာပြီး အေးချမ်းသော အပြုံးလေး နှင့် မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်.. ဘာဟင်း စားပါမလဲ”

အေးဝင်းက သက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သက်ခိုင်က အတန်ကြာ မှ လေးပင်စွာ ဖြေသည်။

“ဟင်း... မစားတော့ပါဘူး၊ ဘူးသီးကြော် တစ်မူးဖိုး ပေးပါ”

မိန်းမပျိုက သူတို့နှစ်ဦးကို ခေတ္တမူ နားမလည်ဟန် ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွား၏။

ထမင်းနှစ်ပွဲ ရောက်လာသည်။ ဘူးသီးကြော် နှစ်ချပ်လည်း ပါလာ၏။

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်သည် အလကားရသော ဆား၊ လက်ဖက်ရည် ကြမ်းအိုးတို့ အကူအညီနှင့် ဘူးသီးကြော် နည်းနည်းစီ ကိုက်လိုက်၊ ထမင်းလုတ် ကြီးကြီး သွတ်လိုက်နှင့် ညစာကို မြိန်ရှက်စွာ စားကြသည်။

ဆိုင်ရှင် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးက သူတို့နှစ်ဦးအား ငေးကြည့်ရင်း တိုးတိုး ပြောနေကြသည်။

ဘူးသီးကြော် မကုန်မီ ထမင်းက ပြောင်သွားကြ၏။ သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်ကြသည်။ ဇိုက်များကလည်း မဝကြ သေး။

ဆိုင်ရှင် အကြီးမသည် ထမင်းနှစ်ပွဲ ထပ်လာချပေး၏။

အေးဝင်းက မျက်လုံးပြူး၍ လက်နှစ်ဖက် ကာပြသည်။

“တော်ပါပြီခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့... ဝ... ဝ... ဝ...ပါပြီ”

အငယ်မက ဘူးသီးကြော်တစ်ပန်းကန် မောက်မောက် လာချပေး ပြန်၏။

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ကြောင်နေကြသည်။

အငယ်မက ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။ အကြီးမကသာ သက်ခိုင်တို့ကို ကရုဏာမကင်းသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်၍ဆို၏။

“မရှက်ကြပါနဲ့ရှင်၊ အားလည်း မနာကြပါနဲ့၊ ရှင်တို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဆိုင်တွေ အားလုံးဟာလည်း ရှင်တို့ကို မှီပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခံရတာပါ။ အခု ကျွန်မတို့က ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တာပါ”

စာရေးဆရာနှင့် ကဗျာဆရာတို့သည် ဤဈေးသည်မလေး၏ စေတနာကို တုံ့ပြန်ရန် စကားရှာမတွေ့ကြ။ သူကလေး၏ စေတနာကို လက်ခံသည့် အနေနှင့်သာ ထမင်းငုံ့လွေးတော့၏။

ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်က ရှိသမျှ အကြွေခြောက်မှုကို ထုတ်ပေးကြ၏။

ဈေးသည်မလေးက ခေါင်းခါသည်။

“နောင်တစ်နေ့ကျမှပဲ ပေးကြပါရှင်၊ အခု ကျွန်မ မယူရက်ဘူး”

အေးဝင်းသည် ခေါင်းကျိုးကျသွားသည်။

သက်ခိုင်သည် ခြောက်မူးသော အသပြာကို အိတ်တွင်း ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ဖြေ၏။

“ညီမတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကို အစ်ကိုတို့တစ်သက် မမေ့ဘူး၊ အခုနေတော့ ဒီစကားနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်နိုင်တယ် ညီမတို့...”

တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် အချမ်းမြဲဆုံး၊ အနူးညံ့ဆုံး၊ အသိမ်မွေ့ဆုံးသော ဝေဒနာကို ရင်ဝယ်ကိုယ်စီ ခံစားလျက် အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့သည် ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

အိပ်မည်ပြုပြီးမှ သက်ခိုင်သည် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ကြည့်မိ၏။ အိပ်ရာလိပ်မှတစ်ပါး အခန်းသည် ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။

ရင်မှာလည်း ဗလာဖြစ်နေဖို့ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဈေးသည်မလေး၏ မေတ္တာကြောင့် ရင်သည် ပြည့်လျှမ်းနေ၏။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ယုမောင်သည် ကျောင်းသားနှစ်ဦးနှင့် ပေါ်လာ၏။

ယုမောင်က နီဒါန်းမပျိုးဘဲ ဆို၏။

“တို့ ပြည်ခရိုင်က ကျောင်းသားတွေ ပြန်ဖို့ ကားငှားပြီးပြီ၊ ပင်းယဟောမှာ စုအိပ်ကြတယ်၊ တိုတိုပဲ သက်ခိုင်... ငါ မင်းကို ပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ဒုတိယအကြိမ် လာခေါ်တာပဲ”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၀၉

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါလည်း ဒုတိယအကြိမ် ငြင်း
ပါရစေ”

ယုမောင်သည် မျက်လွှာချလိုက်၏။ ပြီးမှ သံပြတ်နှင့် မေး၏။

“မင်းအမေ ဒေါသက်သက်ဆီ ဘာမှာလိုက်ဦးမလဲ”

“မှာစရာ မရှိပါဘူး သူငယ်ချင်း၊ ငါ ဘာလုပ်နေမယ် ဆိုတာကို
ငါ့အမေ သိပါတယ်”

ယုမောင်သည်-

“ကဲ... ဒါဖြင့် ငါပြန်မယ်”

ဟုဆို၍ နေရာမှ ထသည်။ လက်ပင် ဆွဲမနှုတ်ဆက်။

အခန်းဝရောက်မှ သူက လှည့်ပြီးဆို၏။

“မင်းကို ငါ တတိယ ခေါ်တဲ့အချိန် တစ်ချိန်ဟာ ရောက်လာဦးမှာပဲ
သက်ခိုင်”

သက်ခိုင်က ဝမ်းနည်းစွာ ပြုံးပြ၏။

“အဲဒီအချိန်ကတော့ ငါလည်း တတိယအကြိမ် ငြင်းရပြန်ပါဦးမှာပဲ
ယုမောင်”

ယုမောင်သည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

သက်ခိုင်က ငြိမ်လျက် သူတို့ခြေသံကို နားထောင်နေမိသည်။

သူတို့ ခြေသံသည် စစ်ချီတက်သံဟန် ပေါက်နေ၏။

ဘယ်ကိုသာ ချီတက်လေမည်နည်း။ ဘယ်ကိုသာ ချီတက်လေမည်

နည်း။

အခန်း - ၂၇
»» နွေရိပ်မြင်မြင် ««

၁၉၄၉ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁-ရက်၊ အင်္ဂါနေ့။

အင်းစိန်တိုက်ပွဲကြီး စခဲ့သည်။ အမှန်မှာ ကေအင်ဒီအိုတို့၏ ရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် ရန်ကုန်တိုက်ပွဲကြီး စခဲ့သည်ဟု ခေါ်ရမည်ထင်သည်။ အကြောင်းကား... သူတို့ ချိန်သည်မှာ ရန်ကုန်မြို့တော်သာ ဖြစ်၍တည်း။

ရန်ကုန်မြို့သူမြို့သားများ၊ ရဲသားများ၊ စစ်ဝန်ထမ်းများ၊ စစ်ရဲများ၊ တပ်မတော်သားများအားလုံးသည် ဖြစ်သလို စုစည်း၍ ဖြစ်သလို ခုခံကြသည်။ စိတ်ဖြန့်သော စစ်ပညာတတ်ပြီးသူအချို့ ခေါင်းဆောင်၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်သိုက်ကလည်း လူစု လက်နက်ရှာကာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ထွက်တိုက်ကုန်ကြသည်။

သက်ခိုင်တို့ မဖြစ်စေချင်သော အခြေအနေသည် ဖြစ်ပေါ်၍လာပေပြီ။

ထိုနေ့ တစ်နံနက်လုံး သက်ခိုင်သည် သမဂ္ဂအဆောက်အအုံ၌ အချိန်ကုန်သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၁၁

အပျော်တမ်းတပ်အတွက် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် စောင့်နေသူများ အတွက် သမဂ္ဂက ထမင်းကျွေးထားသည်။ မြို့ပေါ်မှ စေတနာရှင်များကြောင့် သမဂ္ဂတွင် ဆန်အိတ်များ၊ ဆီပုံးများ၊ ဟင်းချက်ဖွယ်ရာများ ရောက်ရှိနေ၏။

အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းထဲ၌မှ သမဂ္ဂအမှုဆောင်များနှင့် တပ်မတော်သား ဟောင်း ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်တို့ ခေါင်းချင်းရိုက် ဆွေးနွေးကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့နှင့် တွေ့ဆုံရေးက ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သွေးကြွကာ ခွပ်ဒေါင်းအလံလွှင့်၍ စစ်မျက်နှာဆီ ဇွတ်သွားမည့်သူများအား ထိန်းသိမ်းရသည်မှာလည်း အခြားတစ်ကိစ္စ ဖြစ်၏။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သတင်းကောင်းရ၏။ စစ်ဌာနချုပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးက တယ်လီဖုန်းနှင့် အကြောင်းပြန်မည် ဆို၏။ သမဂ္ဂတွင် တယ်လီဖုန်း မရှိ။ ဆင်နတိုရီယံမှ တယ်လီဖုန်းကိုသာ အသုံးပြုရသည်။

သက်ခိုင်နှင့် ပခုက္ကူမှ ကျောင်းသား ကိုကြည်တင်တို့သည် တယ်လီဖုန်း စောင့် တာဝန်ကျကြသည်။

ကြည်တင်နှင့် သက်ခိုင်တို့သည် မစိန်ညွန့် ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်စီ ကို ချွေချွေတာတာ သောက်ရင်း တစ်နေ့လယ်လုံး တယ်လီဖုန်း စောင့်ကြ၏။

ဆောင်း၏ နောက်ဆုံးတစ်နေ့လယ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသူရှင်း နေသောကြောင့် ခါတိုင်း သာမန်အချိန်ဆိုလျှင် ပျင်းရိဖွယ်ရှိနေမည်။

ပိတောက်ပင်မှ ရွက်ဝါဦးတို့သည် တစ်ရွက်ချင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ကြွေကျနေ၏။ တိမ်ရှင်းသော ကောင်းကင်ပြာပြာမှ နေရောင်သည် ထိန်ထိန် လင်းလင်း ကျရောက်နေသောကြောင့် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသည် မည်းမည်း ပြောင်ပြောင် တောက်ပနေ၏။ လေရှူးမပီတပီ ဝှေ့သောအခါ ရွက်ဝါတို့သည် ထခုန်ပြီးနောက် ကတ္တရာလမ်းကို ဖြတ်ကူးကြသည်။

ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာရင်း တယ်လီဖုန်း ထိုင်စောင့်ရသော အလုပ်မှာ အမှန်ပင် ပျင်းဖို့ကောင်းသည်။ ရာသီကလည်း ငိုက်မျဉ်းဖွယ်ကောင်းသည်။

သက်ခိုင်တို့ကား မပျင်းနိုင်။ ငိုက်မျဉ်းချင်စိတ်လည်း မရှိ။ သူတို့ ရင်မှာ မျှော်လင့်မှုနှင့် ခုန်နေ၏။ စိုးရိမ်မှုနှင့်လည်း တုန်နေ၏။

မင်္ဂလာဒုံနှင့် အင်းစိန်ဘက်မှ အမြောက်သံကြီးများ မှန်မှန်ပေါ်ထွက် လာနေ၏။ အမြောက်သံ ပေါ်လာတိုင်း ဆင်နတိုရီယံမှ မှန်တံခါးတို့သည် သိမ့်သိမ့်ဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါတတ်၏။

၄၁၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

နေသာစောင်းသွားသည်။ တယ်လီဖုန်းက မလာ။ သမဂ္ဂမှ တာဝန် ရုပ်သိမ်းခွင့်ပေးသဖြင့် သက်ခိုင်တို့ တယ်လီဖုန်းဘေးမှ ခွာခဲ့ကြသည်။

ပထမဦးဆုံးအနေနှင့် သက်ခိုင် စိတ်ပျက်သွားမိ၏။

ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ပြည်လမ်းအတိုင်း လျှောက်၍ ကျောင်းဆောင် ဘက် ပြန်ခဲ့သည်။

ကျောင်းဆောင်အဝင်ဝ၌ ဂျစ်ကားတစ်စီးကို တွေ့သည်။ ဂျစ်ကား ပေါ်၌ မောင်ရှိန်နှင့် တင်မောင်စိုးတို့ ပါလာကြ၏။

သူတို့နှင့်အတူ သူတို့အဆောင်၌ နောက်ဆုံး ချန်ထားသော အိပ်ရာလိပ် နှင့် အခြားအထုပ်အပိုးကလေးများကိုပါ တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဒါ ဘယ်လဲ”

မောင်ရှိန်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြော၏။

“တင်မောင်စိုးတို့အိမ် ရွှေနေတော့မလိုကွာ၊ အချိန်ရှိတုန်း အလုပ် ကလေး ဘာလေးလည်း ရှာမလို့၊ ဒီမှာ ကြာကြာနေရင် ထမင်းငတ်တာနဲ့ သေမှာ”

“ဒါထက်... အေးဝင်းကော”

“အေးဝင်းရယ်... တားလို့မရဘူး၊ ကိုအုန်းခိုင်တို့အသိုက်နဲ့ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာကို လိုက်သွားတယ်”

တင်မောင်စိုးက သက်ခိုင်ကို ခေါ်သည်။

“မင်းလည်း ငါတို့နဲ့ပဲ အိမ်လိုက်ခဲ့ကွာ၊ မရှိအတူ ရှိအတူပေါ့၊ ဒီမှာတော့ ဆက်မနေနဲ့တော့ကွာ”

နဂိုက စိတ်ပျက်နေသော သက်ခိုင်မှာ အားလျှော့ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ် သွား၏။

“ဒီတစ်ညတော့ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်ကွာ၊ မဟန်ရင်တော့ မင်းတို့နဲ့ ငါ လိုက်နေပါ့မယ်၊ အခုလည်း မင်းတို့ကားနဲ့ ငါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ငါ့ကို ဝင်ဒါမီယာ မှာ ချပေးခဲ့”

သက်ခိုင်သည် ဂျစ်ကားနှင့် လိုက်ခဲ့ပြီး ဝင်ဒါမီယာ၌ ဆင်းနေရစ်၏။

ဦးချစ်တိုးက သတိပေး တားမြစ်ထားသည့်ကြားက ဤအိမ်သို့ မိမိ ဘာကြောင့် လာခဲ့မိသည်ကို မိမိ မသိ။ မိမိ၏ ခြေလှမ်းများကို မိမိ တားမရ သည်ကိုသာ သိ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၀၃

ခြံဝ၌ ရပ်မိခါမှ သက်ခိုင်သည် စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်း၍ ပြန်လှည့်မည် ပြုသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ကျသွားလေပြီ။

ခြံတွင်း၌ မလေးနွယ်သည် ဒိုရာသင်း၊ မလှသူတို့နှင့်အတူ ဒန်းစီးရင်း စကားပြောနေရာမှ သက်ခိုင်ကို လှမ်းမြင်သွား၏။

မလေးနွယ်သည် ခြံဝဆီသို့ ပြေးလာခဲ့၏။

“မောင်... လာလေ၊ ဝင်လေ၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဒိုရာသင်းနှင့် မလှသူတို့ကလည်း အနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။

“အတော်ပဲ ကိုသက်ခိုင် ရောက်လာတာ၊ ကျွန်မတို့ သတင်းမျိုးစုံ ကြားနေရလို့၊ မေးစရာတွေ ရှိနေတယ်”

သက်ခိုင်သည် သူတို့အားလုံးနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပြီး ဒန်းအနီးရှိ ခုံတန်း တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မလှသူက ဆိုသည်။

“ကိုသက်ခိုင် အသက်ရှည်ဦးမယ်၊ ကျွန်မတို့ အခုပဲ ရှင်အကြောင်း ပြောနေကြတာ”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာပြောနေကြတာလဲ”

“ကျွန်မတို့က ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နွယ်ကပါ... ရှင်နဲ့ နွယ်နဲ့ ငယ်ငယ်က ပင်းချောင်းမှာ သွားသွားဒန်းစီးတဲ့ အကြောင်းတွေလေ”

သက်ခိုင်က မလေးနွယ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စကား လမ်းပြောင်းရန် မေး၏။

“ဒါထက် စောစောက မလှသူတို့က ကျွန်တော့်ကို မေးစရာတွေ ရှိလို့ဆို”

မလှသူက- “ဟုတ်ပါရဲ့” ဟု ဆိုကာ စတင်မေးသဖြင့် ကျန် နှစ်ယောက်ကပါ ဝိုင်းမေးတော့၏။

သူတို့ ဘယ်က ကြားရသည်မသိ။ သတင်းပေါင်းက စုံနေ၏။ ဟုတ် သည်တို့လည်း ပါ၏။ မဟုတ်သည်တို့လည်း ပါသည်။

အင်းစိန်မှ ကေအင်ဒီအိုတို့သည် ကမာရွတ်ကိုပင် ဝင်စီးမိနေပြီလိုလို၊ အင်းယားကန် တစ်ဖက်ကမ်း၌ပင် တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည်လိုလို၊ တက္ကသိုလ် နယ်မြေကို တပ်မတော်က တပ်စွဲထားသလိုလို၊ ရှေ့တန်းထွက်တိုက်သော ကျောင်းသားများအနက် မည်သူမည်ဝါ ကျဆုံးသွားပြီလိုလို...။

၄၁၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်က ရယ်မောပြီး မေး၏။

“ဒီသတင်းတွေ ဘယ်က ရလဲ”

ဒိုရာသင်းက ဖြေ၏။

“ဒီလိုပဲ တယ်လီဖုန်းနဲ့ တစ်နေ့လုံး ဟိုသူငယ်ချင်းအိမ် ဆက်မေး၊ ဒီသူငယ်ချင်းအိမ် ဆက်မေးနဲ့ သိရတာ”

“ဒိုရာတို့ မေးတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်္ဂလာခုံအထိ ပြည်လမ်းကြီးက ပွင့်နေပါသေးတယ်၊ ကေအင်ဒီအိုတွေလည်း အင်းစိန်မြို့ပြင် အစွန်းအနားကလွဲပြီး ရန်ကုန်ဘက် ကျွဲမလာနိုင်ပါဘူး၊ တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာလည်း အပျော်တမ်းတပ် ဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားနေဆဲပါပဲ”

“နို့... ထွက်တိုက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေကကော”

“ဟုတ်တယ်... တချို့ ကျောင်းသားတွေ တားမရဘဲ ထွက်တိုက် နေကြတယ်၊ အခုထိတော့ အကျအဆုံး တစ်ယောက်မှ မရှိသေးပါဘူး”

မိန်းကလေး သုံးဦးသည် ထိုအခါကျမှ စိတ်အေးသွားဟန် သက်ပြင်း ပြိုင်တူချကြ၏။

မလေးနွယ်က တစ်စုံတစ်ရာကို ဆက်တွေးနေပြီးနောက် မေး၏။

“မောင်တို့ အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့ဖြစ်ရင် ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“ဒါကတော့ တိုင်းပြည်အခြေအနေနဲ့ ပြည်ထောင်စုအစိုးရရဲ့ စစ်အောင်ရေးပေါ်မှာ တည်တာပဲ၊ အခြေအနေ မဆိုးရင်တော့ လက်လွန် ခြေလွန် ဖြစ်မယ့် ကျောင်းသားသူငယ်တွေကို စည်းကမ်းတကျ စုစည်းစောင့်ရှောက် ထားတဲ့ အနေမှာ ရှိမယ်၊ ဆိုးလာရင်တော့ အရန်တပ်အနေနဲ့ လူကြီးတွေ တာဝန်ပေးသမျှ ထမ်းဆောင်ကြရမှာပဲ၊ အခြေအနေဟာ ခုထက် ဆိုးလာမလား၊ မဆိုးလာဘူးလား ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ အခု မပြောနိုင်ဘူး”

“အင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တာဝန်ကျရာကို မောင်တို့ ထွက်ရမယ် မဟုတ်လား၊ အခု မောင် မမနွယ်ကို လာနှုတ်ဆက်တာလား”

သက်ခိုင်က မဖြေဘဲ ငြိမ်နေ၏။

“လာ... မောင်၊ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ပီယာနို တီးကြရအောင်၊ မောင်နဲ့ မမနွယ် နောက်ထပ်မတွေ့ဘဲ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေကြရဦးမလဲမှ မသိဘဲ”

သက်ခိုင်က ငြင်းမည်ကြံသေး၏။ မလှသူတို့ကလည်း ဝိုင်း ထောက်ခံသည်။ တစ်ဖန် စဉ်းစားတော့လည်း မလေးနွယ် ပြောသည်မှာ မှန်နေ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၁၅

မောင်နှင့် မမနွယ် နောက်ထပ်မတွေ့ဘဲ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရဦးမည်နည်း မသိ။ တစ်သက်တာ ပြန်မတွေ့ရသည့် ဘဝကိုပင် ရောက်ချင် ရောက်လိမ့်မည်။

အိမ်တွင်း ဝင်၍ တီးမှုတ်သီဆိုကြသည်။ ပထမတွင် မလှသူတို့ နားထောင်ချင်ကြသည့် ကာလပေါ် သီချင်းများ တီးမှုတ်သီဆိုကြ၏။

အဆုံး၌မူ မလေးနွယ်၏ အသည်းစွဲ မိုးနတ်ဒေဝီ ဘောလယ်ကိုသာ သက်ခိုင် ဆို တီးပြရ၏။

သီချင်းအဆုံး၌ မိမိ၏ဘေးတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် လာရပ်နေသည် ကို သက်ခိုင် သတိပြုမိ၏။

သက်ခိုင်သည် ခြေဖျားမှစကာ တဖြည်းဖြည်း မော့ကြည့်သွား၏။

ဝါဝင်းသော အသားအရေ၊ ပြည့်တင်းခုံညားသော ကိုယ်ထည်၊ ချောမောသော်လည်း ဘန်မာနဂိုန် ပြင်းသည့် မျက်နှာထားနှင့် ရပ်နေသော အသက် ၆၀ ခန့်ရှိ မိန်းမကြီးမှာ မလေးနွယ်၏ မိခင်မူ မဟုတ်။

ဒေါ်ကြီးခက်ခက် (ဝါ) ဒေါ်မြခက်၊ သက်သက်နှင့် ဦးထင်ကျော် တို့၏ မမကြီး။ မလေးနွယ်နှင့် သက်ခိုင်တို့၏ ဒေါ်ကြီး... အပျိုကြီးမမ...။

ဒေါ်မြခက်သည် သက်ခိုင်ကို စေ့စေ့ စိန်းစိန်းကြည့်သည်။ ကြည့်နေ စဉ်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရသည့်ဟန် မျက်နှာထားသည် မသိသော တင်းတက်လာ၏။

“သူ ဘယ်သူလဲ... မိလေးနွယ်”

မလေးနွယ်သည် ဒေါ်မြခက်ကို တစ်လှည့်၊ သက်ခိုင်ကို တစ်လှည့် ကြည့်သည်။ တုန်လှုပ်သည် မဟုတ်သော်လည်း စကား ရုတ်တရက် ရှာမရဟန် တွေနေ၏။

သက်ခိုင်ကမူ ဒေါ်မြခက်၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ပြန်ကြည့်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ ဖြေ၏။

“ကျွန်တော့်မှာမည် သက်ခိုင်ပါ။ မေမေသက်သက်ရဲ့ သား သက်ခိုင် ရယ်ပါ”

အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးများက ပြူးသွားသည်။ ကိုယ်မှာလည်း တစ္ဆေ သရဲနှင့် ရင်ဆိုင်မိသည်အလား တုန်လှုပ်ပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွား၏။

၄၁၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

ခဏမှာပင် မျက်နှာက ခက်ထန်သွားပြီး မျက်လုံးများက မီးဝင်းဝင်းတောက်လာ၏။

“မိသက်သား... သက်ခိုင်... ဟုတ်လား.. မင်းက ဒီအိမ်ကို ဘာလို့လာရသလဲ”

သက်ခိုင်က တည်ငြိမ်စွာပင် ဆက်ဖြေ၏။

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကို လာဖို့ အခွင့်အရေးအပြည့် ရှိပါတယ် ဒေါ်ကြီး ခက်ခက်”

“ဘာ... ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်”

“ဒေါ်ကြီးခက်ခက်ကို... ဒေါ်ကြီးခက်ခက်လို့ပဲ ကျွန်တော် ခေါ်ပါတယ်”

အဘွားကြီးမှာ ပိုဒေါသထွက်သွား၏။

“ငါ့ကို မင်း ဒေါ်ကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ မင်းနဲ့ ငါ ဘာမှမတော်ဘူး”

“ဒေါ်ကြီး မတော်ချင်ရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးကြီးကတော့ တော်ထားတယ်၊ ကျွန်တော့်ဦးကြီးအိမ်ကို ကျွန်တော် လာခွင့်ရှိနေတယ်”

ဒေါ်မြခက်သည် ဒေါသထွက်လွန်း၍ သက်ခိုင်ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ၊ မလေးနွယ်ဘက်သို့သာ လှည့်၏။

“နင်ကကော... သူ့ကို လက်ခံတယ်.. ဟုတ်လား မိလေးနွယ်”

မလေးနွယ်ကလည်း သက်ခိုင်နည်းတူပင် အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာနှင့် ဖြေ၏။

“မောင်ဟာ... နွယ်မောင် တစ်ဝမ်းတည်း ကွဲပါသေးတယ် အန်တီ”

“ဘာ.. ဘာပြောတယ်”

“အန်တီမှာ မောင်အရင်း နှစ်ယောက်တောင် ရှိတယ်၊ နွယ်မှာ မောင်ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေကလည်း နွယ်ကို ခွင့်ပြုထားတယ်”

မလေးနွယ်၏ စကားကြောင့် အဘွားကြီး ဆွေဆွေခုန်သွား၏။

“ကောင်းကြရာ... ကောင်းကြရာ... နင်တို့အားလုံး ငါ့ကို တော်လှန်ကုန်ကြပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား.. မိလေးနွယ်.. နင်က ငါ့ကို တော်လှန်ပြီ ပေါ့လေ”

ကမ္ဘာ့ကျန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၁၇

အဘွားကြီးသည် မလေးနွယ်အား တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်တော့မည်အလား အပါးသို့ ကပ်သွား၏။ မလေးနွယ်က မတုန်လှုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြန်ကြည့်နေ၏။ အဘွားကြီးက လက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ်ကာ မလေးနွယ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် မျက်လုံးများ ပြူးလျက် သူတို့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ဒိုရာသင်းနှင့် မလှသူတို့ကို မြင်သွား၏။

အဘွားကြီးသည် သူ့ရင်ဘတ်သူ ထုပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။ အိမ်တွင်းခန်းမှ ပေါ်လာသော မလေးနွယ်၏ မိခင်သည် ခေတ္တ အကဲခတ်သယောင် ကြည့်နေသေးသည်။ ထိုနောက် အဘွားကြီးနောက်သို့ လိုက်သွား၏။

သက်ခိုင်၏ ရင်တွင်းမှာ မသက်သာ။ မပြုချင်ပါဘဲလျက် အမှား တစ်ရပ်ကို ပြုမိပြန်ပါလေပြီ။ သိလျက်နှင့် ပြုမိလေသဖြင့် ဝိပါက်ကြမ္မာဟု ညည်း၍မဖြစ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အပြစ်တင်ရမည်။

သက်ခိုင်သည် စိတ်မကောင်းစွာနှင့် မလေးနွယ်ကို မော့ကြည့်ပြီး နေရာမှ ထသည်။

“မမနွယ်ရေ... မောင် ပြန်တော့မယ်”

သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်ထံမှ စကားပြန်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ယခု တိုင် သူတို့အား အံ့ဩစိတ်မပြေသေးဟန် ငေးကြည့်နေကြသော ဒိုရာသင်းနှင့် မလှသူတို့ကိုပါ နှုတ်ဆက်၍ အိမ်တွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခြံဝ၌ ပြိုင်တူရပ်လိုက်ကြသည်။

မလေးနွယ်က ကြိုးစားပြုံးပြီး ဆို၏။

“အန်တီကို မောင် ဒီနေ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ပုံလေး မမနွယ် သိပ်ကြိုက် တယ်”

“မောင်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး မမနွယ်”

မမနွယ်က မဲ့မဲ့လေး ပြုံး၏။

“မောင်နဲ့ မမနွယ် အန်တီကို ရင်ဆိုင်ရတိုင်း ဘယ်တော့မှ စိတ် ကောင်းစရာကို တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အရင်ကကော... တွေ့ခဲ့ဖူးကြလို့လား၊ မောင် စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်လို့ ဝန်ခံတာဟာ စိတ်ကို အရှုံးပေးစွာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်လို့ မမနွယ် မဆိုလိုဘူး၊ မမနွယ် ပြောတာကို မောင် သဘော ပေါက်ရဲ့လား”

၄၁၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“မမနွယ် ပြောတာကို မောင် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် မမနွယ်ရေ... ဒေါ်ကြီးကိုသာ မဟုတ်ဘူး၊ နောင်ကို မမနွယ်နဲ့ မောင် ဘာကိုရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ စိတ်ကို အရှုံးမပေးဘဲ ရင်ဆိုင်ကြရအောင်”

မလေးနွယ် ငိုငိုကျသွားသည်။ ခဏကြာမှ ပြုံးပြီး သက်ခိုင်ကို မော့ကြည့်သည်။ ဤအပြုံး၏ဒဏ်ကို သက်ခိုင် မခံနိုင်။ အကြောင်းမှာ ရွှေ မျက်နှာ ပပဝင်းကသာ ပြုံးလေသည်။ သောက်ကျွေးကြယ် မြေမျက်လုံးများကမူ...

သက်ခိုင်သည် ချစ်လှစွာသော အစ်မ၏ လက်ကလေးများကို ဆုပ် ညှစ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

နွေသခင်ရယ်... စောစောသာလျှင် ရောက်ပါလေလော့... ရောက် ပါလေလော့... ။

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အပေါ်ထပ်သို့ သက်ခိုင် ရောက်လာချိန်၌ ညဉ့် ရှစ်နာရီရှိပြီ။

သက်ခိုင်က ထမင်းဖြူ တစ်ပန်းကန်နှင့် ကန်စွန်းရွက်ကြော်တစ်ပုံ ယူလျက် ညစာ စားသည်။

ခန်းမ၏ တစ်ဖက်စွန်း စားပွဲတစ်ခုထိပ်တွင် ဥက္ကဋ္ဌ ကိုရန်ဝေးသည် မေးထောက်လျက် ထိုင်ခိုင်းနေ၏။ စစ်ယူနီဖောင်း အစိမ်းကို ဝတ်ထားသော ကိုဗထွေးသည် ရှေ့ရှိ ထမင်း ဟင်းများကို မစားဘဲ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ တပည့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များကို ကလော်တုတ်နေ၏။

သက်ခိုင်က ထမင်းအမြန်စားပြီး သမဂ္ဂပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အိပ်ပတ်လမ်းပေါ် အရောက်၌ အပြင်းလျှောက်လာသော ဖိနပ်ခွာသံ များကို ကြားရ၏။

လမ်းဘေးမီးတိုင်များ၏ အရောင်ကြောင့် ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် လျှောက် လာကြသူများကို သက်ခိုင် မြင်ရ၏။ ကိုမြင့်သောင်းနှင့် ကိုစောလွင်တို့တည်း။

သူတို့ကလည်း သက်ခိုင်ကို မြင်သွားကြ၏။

ကိုမြင့်သောင်းက စအော်သည်။

“အံ့မာလေး... ဖိုးသက်ခိုင်... တို့ကဖြင့် မောင်ရင့် ရှာလိုက်ရတာ၊ ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၀၉

“အပြစ်မတင်နဲ့ ရှုနက်ကြီး၊ တစ်နေ့လုံး ကိုယ် တယ်လီဖုန်း ထိုင် စောင့်ခဲ့ရတယ်။ ညနေက စိတ်နည်းနည်းပျက်တာနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတာ ဆိုပါဦး... ဘာအရေးကြီးလာကြပြန်ပြီလဲ”

ကိုစောလွင်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးရင်း ပြောသည်။

“တပ်မတော်က ကားတွေ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆောင်ဝင်းထဲမှာ အဆင်သင့် ရောက်နေပြီ။ ခင်ဗျား အမြန်ဆုံး ပြေးပြီး ကိုလေးနဲ့ ကိုလှဖေကို ကူပေတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဗဟိုကျောင်းဆောင်က ရဲဘော်တွေကို သွားအကြောင်းကြားလိုက်ဦးမယ်”

သက်ခိုင်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ တက္ကသိုလ်စာတိုက်ရှေ့လမ်း မှတစ်ဆင့် အမှုထမ်းများရိပ်သာကို ဖြတ်ကာ ပြည်နှင့် တကောင်းကျောင်းဆောင် များဆီ ခြေကုန်သုတ်ခဲ့၏။

ကျောင်းဆောင်ဝင်းအတွင်း၌ သက်ခိုင်သည် ကိုလေးမောင်၊ ကိုလှဖေ စသူတို့နှင့် ဆုံတွေ့၏။

တကောင်းကျောင်းဆောင်ရှေ့ လမ်းပေါ်တွင် သစ်ပင်ရိပ်များအောက် ခိုလျက် တပ်မတော်စစ်ကားကြီး သုံးစီး ဆိုက်လျက်ရှိနေ၏။

သက်ခိုင်တို့က အခန်းအသီးသီးသို့ သွားကာ ကျောင်းသားများကို ခေါ်ယူ၏။

ထားဝယ်သား မျိုးအောင်ကြီးကမူ သူ့အသံပြိုကြီးနှင့် လှည့်ပတ်အော် နေ၏။

“ရဲဘော်တို့ အချိန်ရောက်ပြီ၊ တိုင်းပြည်ချစ်တဲ့သူတိုင်း ထွက်ခဲ့ကြ” တိုင်းပြည်ကို ချစ်သူတိုင်းမူ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ရက်တာ အချိန်နှောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လူအင်အား မများလှ။ မများလှသော ထိုလူစုသည်ပင် မိမိတို့၏ အခန်းများကို သည်အတိုင်း ပစ်၍ ထွက်လာကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

မကြာမီပင် ကိုမြင့်သောင်းနှင့် ကိုစောလွင်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

သက်ခိုင်တို့သည် ကားကြီးများပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။

ကားတွင်း၌ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်လျက်ရှိသော တပ်မတော်သားကြီးများကို တွေ့ရသည်။ မောင်းပြန်သေနတ်များ ကိုင်ထားသော သူတို့၏ လက်မောင်းများမှ ငွေကြယ်တံဆိပ်သည် ပက်စဉ်ဝင်လာသော အလင်းရောင်၌ ဝင်းလက်နေ၏။

၄၂၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

သူတို့က ခိုင်မာမြဲမြံသော အပြုံးများနှင့် သက်ခိုင်တို့အား ဆီးကြိုကြ
သည်။

အရာခံစိုလ် ဆရာဦးမျိုးခင်သည် လူစေ့ မစေ့ ရေတွက်ပြီးနောက်
ကားကြီးများ၏ ရွက်ဖျင်များကို အလုံချထားစေလိုက်၏။

အင်းစိန်ဘက်ဆီမှ အမြောက်သံများကို ကြားနေရဆဲ ဖြစ်၏။ လေ
တိုက်သဖြင့် ရွက်ဝါများ ကျောက်လမ်းပေါ် ပွတ်တိုက် ရွေ့လျားသံကိုလည်း
ကြားရ၏။

စက်သံများ ပေါ်လာပြီးနောက် ကားကြီးများ စထွက်ကြ၏။

ရှေ့ နောက် ဝဲယာကို မမြင်ရသောကြောင့် ဘယ်ဆီ သွားနေမှန်း
သက်ခိုင်တို့ မသိကြ။ သိသည်မှာ မိခင်တပ်မတော်၏ ရင်ခွင်သို့ လုံခြုံစွာ
ပြန်ရောက်ကြပြီ ဆိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။

နာရီဝက်ကျော်ကျော် မောင်းလာခဲ့ပြီးနောက် ကားကြီးများ ရပ်သွား
သည်။ မေးသံ၊ ဖြေသံများ ကြားရပြီး ဂိတ်တံခါးကြီး ပွင့်သွားသံ ကြားရ၏။
ကားကြီးများ ဘီးပြန်လိမ့်ပြီး မကြာမီပင် ထပ်မံရပ်သွားကြ၏။

ဆရာဦးမျိုးခင်၏ အသံ ပေါ်လာ၏။

“ရောက်ပြီ... အားလုံး ဆင်းနိုင်ပြီ”

မိုးကာများကို ပွင့်ပြီး သက်ခိုင်တို့အားလုံး ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။

သက်ခိုင်တို့သည် ကျယ်ဝန်းလှသော စစ်စခန်းကြီးတစ်ခုအတွင်း
ရောက်နေမှန်း သိသည်။ မည်သည့် စခန်းကြီးဟုမူ မသိ။

သံဆူးကြိုး အရံအတားများကိုလည်း မြင်ရသည်။ သွပ်မိုးခုံးခုံးနှင့်
ပိုဒေါင်အလုံးကြီးအများကိုလည်း မြင်ရသည်။

သက်ခိုင်တို့အားလုံးသည် တန်းစီကြ၏။ ကိုစောလွင်က အမည်ခေါ်၍
လူစစ်သည်။

“ကိုလေးမောင်၊ ကိုမြင့်သောင်း၊ ကိုလှဖေ၊ ကိုသက်ခိုင်၊ ကိုဝင်းမောင်၊
ကိုမျိုးအောင်၊ ကိုဝင်းအောင်၊ ကိုဘကြည်၊ ကိုရန်လင်း၊ ကိုကြည်လင်...”

အားလုံး စုစုပေါင်း ကျောင်းသားနှစ်ဆယ် ရှိကြ၏။

လူစစ်ဆေးပြီးသောအခါ အားလုံးကို တံတန်းရှည်တစ်လုံး၌ နေရာ
ချထားပေး၏။ တစ်ဦးစီအတွက် ခြင်ထောင်များ၊ စောင်များ ထုတ်ပေးသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၂၀

တစ်ယောက်လျှင် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်၊ ကျည်ဆန် ငါးဆယ်၊ လက်ပစ်ဗုံး နှစ်လုံးစီ လည်း ပေး၏။

အိမ်ခံရဲဘော်ကြီးများက လက်ဖက်ရည်ယူလာကာ သက်ခိုင်တို့အား တိုက်သည်။ သက်ခိုင်တို့ လက်ဖက်ရည် သောက်နေဆဲ ဆရာဦးမျိုးခင်က လောလောဆယ် ကျင့်သုံးရမည့် စည်းကမ်းများနှင့် အခြား စောင့်ထိန်းဖွယ်များကို အတိုချုပ် ရှင်းပြ၏။

မကြာမီ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကင်းမှ ချဲလင်းလုပ်သံ ပေါ်လာ၏။ အေးချမ်း၍ နားထောင်ကောင်းသော အသံဝဲဝဲက ဖြေသည်။

“ငါဟေ့... ငါဟေ့... တပ်ရင်းမှူးပါ”

သက်ခိုင်တို့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်၍ တပ်ရင်းမှူးကို ကြိုဆိုကြ၏။

တပ်ရင်းမှူး၏ အရပ်အမောင်းသည် ကောင်းလှ၏။ ပခုံးကျယ်၍ လက်ရုံးတောင့်ကာ ခါးသေးပြီး ကာယဗလ အချိုးကျသည်။ အသားအရေသည် ပခုံးမှ ရွှေသပြေရွက်နှင့် ရွှေခရေပွင့်များနည်းတူ ဝင်းဝါသန့်ရှင်းသည်။ မျက်ခုံးကောင်း၊ မျက်တောင်ကျော့ကာ မျက်လုံးကြည်သည်။ မေးရိုးများက ခိုင်ခံ့၍ ထောင့်မှန်ပေါ်ထင်သည်။ မျက်နှာသည် ဣန္ဒြေပြည့်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးရယ်နေ၏။ သက်ခိုင်တို့ စာရေးဆရာများ ဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြလေ့ရှိသည့် သူရဲကောင်း ဇာတ်လိုက်၏ ဥပမိရုပ်မျိုးကို ကောင်းကောင်းမီသူ ဖြစ်၏။

တပ်ရင်းမှူးနှင့်အတူ ကုလားဆင်ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာသွယ်၍ သဘောကောင်းဟန်တူသူ ဒုဗိုလ်တစ်ဦးလည်း ပါလာ၏။

ဆရာဦးမျိုးခင်က တပ်ရင်းမှူးကို သတင်းပို့ အစီရင်ခံသည်။

တပ်ရင်းမှူးက ကျောင်းသားများဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ... လူနှစ်ဆယ်တည်းလား”

ကိုမြင့်သောင်းက အကျိုးအကြောင်းကို ပြန်အစီရင်ခံသည်။

“အစက ငါးရာလောက် ရှိပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ အခု တချို့က ခြေကွဲ ကုန်ကြပြီ”

“ဘယ်လို ဘယ်လို”

“ကျောင်းသားတချို့ဟာ ဘယ်က လက်နက်ရှာရတယ် မသိဘူး၊ စစ်မျက်နှာကို ထွက်တိုက်နေကြပြီ၊ တချို့ကလည်း ဘာလက်နက်မှ မပါဘဲ ဇွတ်ထွက်သွားကြတာပဲ၊ သူတို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ သိပ်စိတ်ပူနေကြပါတယ်”

တပ်ရင်းမှူးက ခေါင်းကို အသာခါသည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ကလေးတွေ အသားလွတ် သေကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒဏ်ရာအနာတရ ရကုန်ရင်တောင် မကောင်းဘူး”

ကိုလေးမောင်က ဝင်ပြော၏။

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒါကိုပဲ စိုးရိမ်နေပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

တပ်ရင်းမှူးသည် ခေတ္တငြိမ်စဉ်းစားနေ၏။ အတန်ကြာမှ တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးပြီးဆို၏။

“အင်းလေ... စိုးရိမ်စရာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မပူကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဆိုတာ အလကား မသေ ကောင်းဘူး၊ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားတို့လို ပညာတတ် လူငယ်တွေကို ကျွန်တော် နှမြောတယ်၊ ကောင်းပါပြီ... ကျွန်တော် ကြည့်စီစဉ်ပါ့မယ်၊ ကဲ... တပ်ဝင်း ထဲ လိုက်စစ်မယ်၊ လိုက်ကြမလား”

သက်ခိုင်တို့အားလုံးသည် တပ်ရင်းမှူးနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ကြ၏။

တပ်ဝင်းကြီးကား ကျယ်လှသည်။ သံဆူးကြီး ကာထားသော ဝိုဒေါင် နှင့် အဆောက်အဦများကလည်း များလှ၏။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ကြွင်းကျန်ရစ်သော ဗုံးဒဏ်ထိထားသည့် တိုက်တာအဆောက်အဦပျက်များက ဝန်းရံလျက် ရှိသည်။

လရောင်မရှိ၍ ညက မှောင်နေသည်။ တပ်ရင်းမှူးနှင့် အဖွဲ့ကမူ လသာသာတွင် လျှောက်သွားနေသကဲ့သို့ အခက်အခဲ မရှိဘဲ မှန်မှန်လျှောက် လျက်ရှိ၏။

သက်ခိုင်တို့ အသိုက်ကမူ မကြာခဏ ခလုတ်တိုက်ကြ၏။

မြောင်းကြီး မြောင်းပျက်များ၊ သဘာဝအလျောက် ပေါက်နေသော ချုံပုတ်များကလည်း ရှိနေ၏။

မမျှော်လင့်သော နေရာတိုင်းမှ ကင်းရဲဘော်၏ ချဲ့လင်းလုပ်သံသည် ပေါ်ပေါ်လာ၏။

“ငါဟေ့ ငါဟေ့... တပ်ရင်းမှူး”

ဟူသော အသံဝဲဝဲက မှန်မှန်ဖြေသည်။ ဤအသံကို ရဲဘော်တိုင်း သိဟန်တူသည်။ ဤအသံသည်ပင် အလုံခြုံဆုံး လျှို့ဝှက်အထိမ်းအမှတ်သံ ဖြစ်နေပုံရသည်။

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သရေဝယ်

၄၂၃

တပ်ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို နှံ့အောင် လှည့်လည်စစ်ဆေးပြီး၍ ပြန်လာကြစဉ် လမ်း၌ ဝင်းမောင်(ပိတာ)က သက်ခိုင်၏ နားနားကပ်၍ ပြော၏။

“ကျည်ဆန် ငါးဆယ် လွယ်လာရတာ မသက်သာပါလား၊ ပခုံးရော ကျောရော အောင့်လာပြီ၊ ရိုင်ဖယ်ကလည်း လေးတယ်ကွ”

“အေး... အဲဒါဟာ အပေါ့ဆုံးပဲ၊ တပ်မတော်သား ဖြစ်လာရင် နောင် ဒီထက် လေးတာတွေကို ထမ်းရဦးမယ်၊ မှတ်ထား...”

တဲတန်းရှည်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တပ်ရင်းမျိုးသည် သက်ခိုင်တို့အတွက် ယူနီဖောင်း၊ စားရိက္ခာ၊ သင်တန်းပေးရေး စသည်တို့ကို ဗိုလ်များနှင့်အတူ အကြပ်များကို မှာကြားလျက် ကျောင်းသားအားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

သက်ခိုင်တို့အားလုံးသည် တပ်ရင်းမျိုး၏ နောက်ကျောကို ငေးကြည့် ကျန်ရစ်သည်။

ဤရက်များအတွင်း သူတို့အားလုံးသည် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာများကိုသာ ကြုံခဲ့ရသည်။ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာများကိုသာ ဆုံခဲ့ရသည်။ အားငယ်ဖွယ်ရာများကိုသာ မြင်ခဲ့ရသည်။

ယခုမူ တည်ငြိမ်ခြင်းကို စတွေ့ရသည်။ အားထားဖွယ်ရာများကို ကိုင်တွယ်မိသည်။ တက်ကြွဖွယ်ရာကို ခံစားရသည်။

ထိုညကစ၍ စစ်စည်းကမ်းအတိုင်း သက်ခိုင်တို့အားလုံးသည် တာဝန်ခွဲ၍ ရဲဘော်ကြီးများနှင့် တွဲကာ ကင်းစောင့်ခြင်းအလုပ်ကို စကြ၏။ ပထမအသုတ်တွင် သက်ခိုင်နှင့် ကိုလှဖေတို့ တာဝန်ကျကြ၏။

ညက မှောင်နေ၏။ ညက မှောင်သဖြင့် ကောင်းကင်ကပင် နက်နက်ပြာနေ၏။ နက်နက်ပြာသော ကောင်းကင်၌ ကြယ်ပွင့် ကြယ်ခိုင်တို့သည် စုံစုံညီညီ တောက်ပနေ၏။

သက်ခိုင်တို့ မမြင်ဖူးသော အင်(မ်)နိုင်းအဝမ်းထိပ်ဖူးတပ် လက်နက်ကို ကိုင်ရင်း ရဲဘော်ကြီးတစ်ဦးက မေးသည်။

“ရဲဘော်တို့ အိမ်တို့.. ကျောင်းတို့.. ကောင်မလေးတို့ကို မလွမ်းဘူးလား”

ကိုလှဖေက ဘာမှ မဖြေသော်လည်း သက်ခိုင်က ဖြေ၏။

၄၂၉

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“မလွမ်းဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ညာရာကျမှာပေါ့၊ ရဲဘော်မှာကော
လွမ်းစရာ မရှိဘူးလား”

ရဲဘော်ကြီးသည် ငိုငိုသွားပြီးနောက် အားရပါးရ ရယ်မောသည်။

“ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အပြင်ထွက်ခွင့်မရတာ ကိုးလရှိပြီ၊
ရည်းစားနဲ့ မိဘကို ပြန်မတွေ့ရတာ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ ကြာတော့ ဘာကိုမှ
မလွမ်းတော့ဘူးဗျို့၊ ဟား ဟား...”

ရဲဘော်ကြီးက ရယ်မောနိုင်သော်လည်း သက်ခိုင်မှာ ရင်နင့်သွား၏။

ဪ... သည်ကား တပ်မတော်၏ ဘဝပါတကား...။

သက်ခိုင်သည် ရိုင်းဖယ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိ၏။ ပစ္စတိုသေနတ်
ကို ကိုင်ပြသော ယုမောင်ကိုလည်း သတိရမိသည်။

လက်နက်မကိုင်ချင်သော သူ့လက်တွင် သေနတ်က ရောက်နေပေပြီ။

သို့ရာတွင် ဤသေနတ်သည် အလွန်တာဝန်ကြီးသူများထံမှ လာသည်။

ဤသေနတ်ကို ကိုင်မိ၍လည်း မိမိမှာ တာဝန်ကြီးခဲ့ပြီ။

သေနတ်ဆိုသည်မှာ တာဝန်ခံသူများလက်၌ရှိမှု ကြောက်ဖွယ်အကောင်း
ဆုံး ရန်သူတည်း။ တာဝန်သိသူများ လက်၌ရှိမှု ချစ်ဖွယ်အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေ
တည်း။

သက်ခိုင်က သက်ပြင်းရွှိက်၍ မိုးကို မျှော်ကြည့်၏။

မည်းမည်းမှောင်သော ကောင်းကင်၌ ကြယ်တို့ ဖူးပွင့်နေ၏။

အင်းစိန်ဘက်မှ အမြောက်သံသည် သဲ့သဲ့ငွေ့ငွေ့ ပေါ်လာနေ၏။

မြေသည် မလှုပ်။ ကောင်းကင်သည် မတုန်။ မျက်တောင်သာ ခတ်

သော်လည်း မည်သည့်ကြယ်မျှ မကြွေ။

ကြယ်မကြွေသောည...

မကြွေသော ကြယ်များ၏ည... ည... ည...။

အခန်း - ၂၈
➤➤ မဟာဇွဲဦး ‹‹‹

ဆောင်းနှင့် နွေလျှင် ခွဲဝေခြမ်းကြသော ဇွဲဦးကာလသည် မြန်မာ့မြေတွင် ချစ်ဖွယ်၊ လွမ်းဖွယ်၊ စာပွဲမကုန်နိုင်ဖွယ်သော အချိန်သမယ ဖြစ်လာ၏။

မြန်မာ့သမိုင်း၏ အဓိကမှတ်တိုင် ဖြစ်ရပ်ကြီးများသည်လည်း ဤအချိန် ဤကာလ ဤသမယတွင်သာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြခြင်းမှာ လည်း အံ့ဩဖွယ်ရာပင်တည်း။

ဤအချိန် ဤကာလ ဤသမယမျိုးတွင်ပင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ကို မြန်မာ့မြေမှ မောင်းထုတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤအချိန် ဤကာလ ဤသမယတွင်ပင် ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်သည် ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးကြီးကို ဆင်နွှဲခဲ့သည်။

ယခု ၁၉၄၉ ခုနှစ်၏ ဤအချိန် ဤကာလ ဤသမယတွင်လည်း ဗမာ့တပ်မတော်ကြီးသည် ပြည်ထောင်စုတည်မြဲရေးစစ်ပွဲကြီးကို နှလေရပြန်ပြီ။

ဇွဲဦး... အဟောင်းနှင့် အသစ်တို့ လွန်ခဲ့သည့် ဇွဲဦး... အမှားနှင့် အမှန်တို့ ရုန်းကန်သည့် ဇွဲဦး၊ အဟောင်းကြော အသစ်ထွန်း၍ အမှားပေါ် အမှန်လွှမ်းသည့် အံ့မော့ဖွယ်သော မဟာဇွဲဦး...။

၄၂၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

၁၉၄၉ ခုနှစ် မဟာဇေဉ်၏ ဇာတ်လမ်းသည် လန့်ဖွယ်၊ အံ့ဖွယ်၊
ကြေကွဲဖွယ်၊ တက်ကြွဖွယ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၍ ဆန်းလည်း ဆန်းသည်၊ လွမ်းလည်း
လွမ်းလောက်သည်။

ရှိသမျှတပ်တို့နှင့် ဖြစ်သလို အင်းစိန်တိုက်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲနေချိန်
တွင် ပြည်ဘက်မှ သတင်းဆိုးကြီးတစ်ခု ရောက်လာ၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့မှ ကရင်ရိုင်ဖယ်အမှတ် ၂
စစ်တပ်သည် ပုန်ကန်၍ အင်းစိန်ဆီသို့ ရှေးရွှေချီတက်လာ၏။ သူတို့ ချီလာရာ
လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ အင်းမ၊ မအူကုန်း၊ အင်းပက်လက်၊ ဗောဓိကုန်း၊ ဝက်ပုတ်၊
ဖိုးသာအောင်ကုန်း စသော ရွာများနှင့် နတ္ထလင်းမြို့ကို မီးရှို့ကြသည်။ ရွာသူ
ရွာသားအများနှင့် မြို့သူမြို့သားအများ အသတ်ခံကြရသည်။ အစိုးရတပ်များ
က ကြို့ပင်ကောက်အထိ ချီတက်ကာ ခုခံကြရ၏။

တောင်ငူမှ ချီတက်လာကြသော ကရင်တပ်များနှင့်လည်း အစိုးရ
တပ်တို့သည် ညောင်လေးပင်၌ အပြင်းအထန် တိုက်ပွဲဖြစ်ကြ၏။

ဤမျှ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီးများကို ဆင်နွှဲနေကြရစဉ် အင်းစိန်
မှ ကေအင်ဒီအိုများ ပေါက်ကျိုးထွက်မလာနိုင်ရန်လည်း မြေတစ်လက်မ
တစ်သက်နှုန်းနှင့် ဆို့ပိတ်ဝန်းရံခံထားရ၏။

သက်ခိုင်တို့ ရောက်ရှိနေသော တပ်စခန်းကြီး၏ အမည်မှာ ဘီ-
အေ-အို-ဒီ ခေါ် ဗမာတပ်မတော် စစ်လက်နက်ပစ္စည်း သိုလှောင်ရေးစခန်းကြီး
ဖြစ်၏။ သက်ခိုင်တို့ကို လက်ခံထားသည့်တပ်မှာ ဖတ်စ်ဘားမားရဂျီမင့် ခေါ်
ဗမာတပ်မတော် ခြေလျှင်တပ်ရင်းအမှတ်-၁ ဖြစ်၏။ တပ်ရင်းသည် မင်္ဂလာဒုံ၌
ရှိသော်လည်း အေကုမ္ပဏီ ခေါ် တပ်ခွဲတစ်သည် ဘီ-အေ-အို-ဒီ စခန်းကြီး၏
လုံခြုံမှုကို တာဝန်ယူထားရ၏။ တပ်ခွဲမှူးကား ဗိုလ်ကြီးဆန်းအောင်၊ တစ်ဦး
တည်းသော ဒုဗိုလ်ကား ဗိုလ်တင့်လွင်၊ တပ်ခွဲအရာခံဗိုလ်ကား ဗိုလ်မျိုးခင်
(ဝါးရင်းတုတ်) နှစ်ဦးတည်းသော တပ်ကြပ်ကြီးများကား ဆရာကိုသောင်းရွှေ
နှင့် ဆရာပု၊ တပ်ရင်းအရာခံဗိုလ်ကား တပ်မတော်သမိုင်းတွင် တပ်ကြပ်မောင်ထူး
ဟု ဗိုလ်မြင့်ဦးတို့၊ ရွှေလုံး(စစ်မြင်းကြီး)တို့နှင့်အတူ ကျော်ကြားသည့် ဆရာထူး
ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းမှူးကား ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်း ဖြစ်သတည်း။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၂၇

ပထမအသုတ်အဖြစ် ရောက်လာခဲ့ကြသော သက်ခိုင်တို့အားလုံးလိုလို သည် စစ်ပညာအခြေခံရှိပြီးကြသူများ ဖြစ်၏။ ဤသို့တိုင်အောင် နံနက်စောစော ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းတွင် ဆရာပုနှင့် ဆရာကိုသောင်းရွှေတို့၏ ကြီးကြပ်မှုအောက် ၌ စစ်လေ့ကျင့်ခန်းများကို အပြင်းအထန် ပြန်လည်လေ့ကျင့်ကြရသည်။ နေ့လယ် ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းတွင်လည်း မနားကြရ။ လက်နက်အသေးစားနှင့် စက်ကြီး စက်ကလေး ကိုင်တွယ်ရေးနည်းသစ်များကို အပူတပြင်း လေ့လာကြရ၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်နေ့မှစ၍ ကျောင်းသားရဲဘော်သစ်များ တစ်သုတ် ပြီး တစ်သုတ် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ကို ကိုလူမော်၊ ကိုအောင်ထွန်း၊ ကိုအုန်းခိုင်၊ ကိုမောင်မောင်(ပီလီ)၊ ကိုတိုးသာ စသူတို့က အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲသည်။ တပ်ဝင်းအတွင်း၌ စုစုပေါင်းကျောင်းသား နှစ်ရာကျော်ခန့် ရှိနေ၏။ ရောက် လာကြသည့်နေ့မှစ၍ စစ်သင်တန်းများ မနာတမ်း ပေး၏။

ထိုအခါကျမှ လူကြီးတွေ၏ စေတနာနှင့် အကြံအစည်ကို သက်ခိုင် တို့ သဘောပေါက်ကြသည်။ လူငယ်ကျောင်းသားတို့ မလိုလားအပ်ဘဲ သေကျေ ပျက်စီးမည့်ဘေးကိုလည်း ထိန်းပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ လိုအပ်လာသောအချိန်၌ စစ်ပညာ ပြည့်ပြည့်၊ စစ်စည်းကမ်းပြည့်ပြည့်နှင့် ကျရောက်ရာ တာဝန်ကို ကျေပြန် စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ရေးအတွက်လည်း သင်တန်းပေးပြီးသား ဖြစ်နေမည်။

စစ်ပညာအခြေခံရှိပြီးသူများအတွက်ကမူ တစ်ကဏ္ဍ ဖြစ်၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်နေ့တွင် သက်ခိုင်တို့အသိုက်သည် သုံးစုခွဲ၍ သီးသန့် တာဝန်သုံးရပ်ယူကြရသည်။

တစ်စုသည် အမြောက်ကာကွယ်ရေး ပလက်တွန်းနှင့်အတူ သာယာဝတီ ဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ တစ်စုသည် ရန်သူလက်ဖြောင့်တပ်သားများ မင်းမူနေသည့် ပြည်လမ်းမကြီးအတိုင်း ဖြတ်ကာ တပ်ရင်းမျိုးနှင့်အတူ အင်းစိန် စစ်မျက်နှာဘက် လိုက်သွားကြရ၏။ သက်ခိုင် ပါသောတစ်စုကား-

နံနက် ၉ နာရီ မိနစ် ၂၀ တွင် အထူးမီးရထားနှင့် မင်္ဂလာဒုံသို့ ထွက် ခဲ့ကြရ၏။ ဝင်းမောင်(ပီတာ)၊ တင်အောင်ကြည်၊ ကိုလေးမောင်၊ ကိုလှဖေတို့ လည်း ပါသည်။ ထိုတပ်စိတ်ကို ဒုတပ်ကြပ်ကြီးမောင်မောင်(ကုလားကလေး)က ဦးဆောင်သည်။

ဒုတပ်ကြပ်ကြီးမောင်မောင်က ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ကို မီးရထား ပေါ်ကျမှ ပြောပြသောအခါ သက်ခိုင်တို့အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

၄၂၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုင်း

လက်နက်သိမ်းထားခြင်း ခံရသော ကရင်တပ်သားဟောင်း ၁၅၆ ယောက် နှင့် သူတို့၏ အိမ်ထောင်စုသားများကို စောင့်ရှောက်ခေါ်ငင်လာ၍ ရန်ကုန်ကူရှင် ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ နေရာချထားပေးရမည်။

မင်္ဂလာဒုံ-ရန်ကုန်လမ်းသည် မလုံခြုံ။ ခေါ်လာရမည့်သူများကား စစ်ပညာပြည့်ပြီးသော ကရင်စစ်သားကြီးများ၊ မိမိတို့အင်အားက တပ်စိတ် တစ်စိတ်၊ လူ ၃၂ ယောက်သာ ပါသည်။

ပိတာဝင်းမောင်က သက်ခိုင်ကို ပြော၏။

“ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်သဗျို့၊ တပ်မတော်သားတစ်ယောက် ထမ်းရ တဲ့ဝန်က တယ်လေးပါကလား”

မင်္ဂလာဒုံဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ လက်နက်သိမ်းရေး တာဝန်ခံ တပ်က လက်နက်အသိမ်းခံထားရသော ကရင်ရဲဘော်များကို သက်ခိုင်တို့ တပ်စိတ်သို့ လွှဲပြောင်းအပ်ပေးသည်။

ဒုတပ်ကြပ်ကြီးမောင်မောင်၏ မျက်နှာက မကောင်း။ သူ့မျက်နှာ သည် ငိုတော့မည့်နှယ် ရှိနေ၏။

သူက သက်ခိုင်ကို လက်တို့ခေါ်သွားပြီး တစ်ထောင့် ရောက်မှ ဆို၏။

“ကိုသက်ခိုင်၊ အဲဒီကရင်ရဲဘော်တွေကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း”

သက်ခိုင်ကလည်း သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

ကရင်ရဲဘော်အားလုံး၏ အရပ်အမောင်းသည် ကောင်းကြ၏။ ကာယ ဗလလည်း ထွားကျိုင်းသည်။ မျက်နှာထား၊ အသားအရေ၊ အမူအယူ၊ ကိုယ်နေ ကိုယ်ဟန်၊ ဤသည်အားလုံးသည် သူတို့ကား စစ်ပညာပြည့်ဝသမျှ စစ်၏ အတွေ့ အကြုံ စုံသူများ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။

ဒုတပ်ကြပ်ကြီး ကိုမောင်မောင်က ဝမ်းနည်းစွာ ရှင်းပြ၏။

“အဲဒီ... ကရင်ရဲဘော်အားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စစ်မြေပြင်မှာ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်ချည်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာတွေတောင် ပါတယ်၊ နိုင်ငံ တာဝန်ကြောင့်သာ လုပ်ရတယ်၊ မှားယွင်းတဲ့ ကရင်လက်တစ်ဆုပ်စာအတွက် ကရင်ကောင်းတွေကို ထိခိုက်မိတာ နည်းနည်းမှ စိတ်မကောင်းဘူး”

“ဒါတော့ ဆရာရေ... တစ်ယောက်ယောက်က အမှားကို ပြုမိရင် အပြစ်မဲ့တဲ့သူ တော်တော်များများဟာလည်း အမှားရဲ့ဒဏ်ကို ခံရတယ်”

ကမ္ဘာ့ကျန်းကျယ်သရေဝယ်

၄၂၉

ကိုမောင်မောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်နှင့် သူ့ဘောင်းဘီ အိတ်တွင်းမှ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူသည်။

“ဒါထက် ရဲဘော်တို့ သတင်းစာ ဖတ်ကြရရဲ့လား”

“သတင်းစာ မဖတ်ရတာ ကြာပါပြီ ဆရာ”

ကိုမောင်မောင်က သတင်းစာကို ပေးသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်း ဝင်အောင် ထည့်ထားသဖြင့် သတင်းစာက အခေါက်ခေါက် ကျိုးနေ၏။ သက်ခိုင်က သတင်းစာကို ဖြန့်ကြည့်သောအခါ လိုအပ်သည့် စာမျက်နှာကို ဆရာမောင်မောင်က ကူညီပြပေး၏။

သတင်းကား ကရင်လူငယ်များအစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌက ဗြိတိသျှလောဘာပါတီဝင် ပါလီမန်အမတ် မစ္စတာတွန်ဒ်ဒ်ရိုင်းထံသို့ ရိုက်လိုက်သော သံကြိုးစာ ဖြစ်နေ၏။

ဤသံကြိုးစာတွင် ကေအင်ဒီအိုအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဆိုသူများသည် စစ်အတွင်း၌ ဂျပန်ဖက်ဆစ်များနှင့် ပူးပေါင်းခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကရင်လူငယ်များသည် ဗမာ့တပ်မတော်ကြီးနှင့် လက်တွဲ၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို တော်လှန်ကြသည်အထိ ထိုသူများသည် ဂျပန်နှင့် မခွဲဘဲ ပူးပေါင်းနေကြသူများ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ဗြိတိသျှ၏ နံပါတ် ၁၃၆ တပ်တွင် ဝင်ကာ ဖက်ဆစ်ရန်ကို တော်လှန်ခဲ့ကြသူများ ကေအင်ဒီအိုအဖွဲ့ကို မထောက်ခံကြောင်း၊ ကေအင်ဒီအိုအရေးမှာ ဗြိတိသျှနေရှင်များက သူတို့ကိုယ်စား ကရင်များကို တစ်ယောက်မကျန် သေခိုင်းသည့် လုပ်ကြံမှုသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအရေး၌ တိုးတက်သော ကရင်အများမပါဝင်ကြောင်း၊ အင်္ဂလန်ပြည်နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ ချစ်ကြည်ရေးသည် ကေအင်ဒီအိုစကားအတိုင်း လိုက်ဟစ်နေသည့် ကွန်ဆာဗေးတစ်အမတ်များကြောင့် မပျက်ပြားစေသင့်ကြောင်း၊ ဤအချက်များကို လောဘာပါတီဝင် အမတ်များက သိရှိပြီး လိုအပ်သကဲ့သို့ ကြိုးစားကြပါရန်အကြောင်း စသဖြင့် တိတိကျကျ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ဖော်ပြထားသည်။

သက်ခိုင်က သတင်းကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး ဆရာကိုမောင်မောင်ကို မော့ကြည့်၏။

ကိုမောင်မောင်က ဆက်ပြောသည်။

၄၃၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဝမ်းသာစရာတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ တောင်ငူက ဆင်းလာတဲ့ ကေအင် ဒီအိုတွေ ညောင်လေးပင်ကို မကျော်နိုင်ကြဘူး၊ သူတို့ကို ခံတိုက်တဲ့လူတွေထဲ ဘယ်သူတွေ ပါသလဲ သိလား”

“ဆိုပါဦး”

“ဗမာ့တပ်မတော်... သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း ၂ မှာ ပါတဲ့ ဝင်းဂိတ် တပ်မှာတောင် ပါခဲ့ကြဖူးတဲ့ ကရင်တပ်မတော်သားကြီးတွေပေါ့၊ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူးကြီးစောဟာဒီဟာ ညောင်လေးပင်မှာ ပြည်ထောင်စု အတွက် အသက်ပေးပြီး ကျဆုံးသွားရှာတယ်၊ ရဲဘော် သိရဲ့လား”

“ကျွန်တော် မသိရသေးပါဘူး၊ အခု သိရပြီ၊ ပြည်ထောင်စုကို ချစ် မြတ်နိုးတဲ့ ကရင်ညီအစ်ကိုတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးမှာ မှတ်တမ်းတင်ထားပါ့မယ်”

“အသည်းနှလုံးမှာတင် မှတ်တမ်းတင်ထားလို့ အပိုပေါ့၊ တော်တော် ကြာ မှုပျောက်သွားမှာ၊ ဒါထက် ရဲဘော်... အဲ... ကိုသက်နိုင်က စာရေးဆရာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဖြင့် စာနဲ့ ပေနဲ့ မှတ်တမ်းတင်လိုက်ပေါ့”

“ဒါကို ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် ဆရာ”

“အဲဒါ ပြောပြချင်လို့၊ ကိုင်း... လာ.. တာဝန်တော့ ထမ်းလိုက် ကြဦးနို့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ မပေါ့စေနဲ့”

လက်နက်အသိမ်းခံ ကရင်ရဲဘော်များနှင့် အိမ်ထောင်များကို ရထားပေါ် သို့ စနစ်တကျ နေရာချထားပြီး သက်ခိုင်တို့ တပ်စိတ်သည် တွဲအသီးသီးပေါ်၌ ဗျူဟာနည်းကျစွာ နေရာယူကြ၏။

ရထားကြီးက ရန်ကုန်ဘက်သို့ ပြန်လည်ထွက်လာခဲ့သည်။

သက်ခိုင်တို့အားလုံး ဘုရားတ၊၍ သတိနှင့် လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ ဘုရား တ၊သည်မှာ ကြောက်၍ မဟုတ်ကြ။ မလုပ်ချင်၊ မလုပ်ရက်သော အလုပ်ကို လုပ်ရမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သက်ခိုင်တို့၏ မေတ္တာ၊ ရဲဘော်တို့၏ သစ္စာကြောင့် လမ်းခရီး၌ ဘာမျှ မဖြစ်ကြ။

ကူရှင်ကျောင်းရှိ အနားယူစခန်းသို့ ချောမောစွာ ရောက်လာနိုင်ခဲ့လေ သည်တည်း။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ပယ်

၄၃၀

ဘီ-အေ-အို-ဒီ တပ်ဝင်းကြီးကို ကာကွယ်ခြင်းသည် စစ်မြေပြင်ကို ဆင်းရဲသည်ထက်ပင် ရင်ခုန်ဖွယ်ရှိလှ၏။

ဘီ-အေ-အို-ဒီ ကျလျှင် တစ်ပြည်လုံး ကျမည်ဖြစ်ကြောင်း သက်ခိုင် တို့အားလုံး ကောင်းကောင်းနားလည်ထားကြသည်။

ဤအချိန် ဤအခါမျိုးတွင် ဤစခန်းကြီးကို စောင့်ရှောက်ခွင့်ရသည့် အတွက်လည်း သက်ခိုင်တို့ ဝုဏ်ယူကြသည်။

ဘီ-အေ-အို-ဒီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဒလ-ပျော်တွယ်ကြီး စသည်တို့၌ ရဲဘော်ဖြူများ ကြီးစိုးနေသည်။ အင်းစိန် အရေးကြောင့် အစိုးရ တပ်များနှင့် ရဲဘော်ဖြူများသည် ယာယီနားလည်မှု ရထားကြ၏။ ညအချိန်တွင် တပ်ဝင်းကြီးအပြင်သို့ ထွက်၍ ရုပ်ဖျောက် ကင်းလှည့်ထွက်တိုင်း သက်ခိုင်တို့ တပ်သည် လက်နက်ကိုင် ရဲဘော်ဖြူများနှင့် မကြာခဏ ရင်ဆိုင်မိကြသည်။ အချင်းဖြစ်ပွားမှုကား မရှိခဲ့ကြ။

သို့ရာတွင် ထိုခေတ်က တပ်မတော်မှ သာမန်ရဲဘော်ကလေးတစ်ဦးသည် ရဲဘော်ဖြူများဘက် ကူးသွားလျှင် ဗိုလ်အဆင့်အတန်း ချက်ချင်း ရ၏။ ရဲဘော်ဖြူ ဗိုလ် ဖြစ်လာလျှင် ကိုယ့်နယ်တွင် ကိုယ် ဘုရားဖြစ်သောကြောင့် မက်လုံးများ ကား ကျလောက်ပါပေသည်။

မက်လုံးပေး၍ ဆွယ်မြူချက် အမျိုးမျိုးကို သက်ခိုင်တို့ တပ်သည် ခံခဲ့ရသည်။ သက်ခိုင်တို့ ကျောင်းသားအားလုံးနှင့် ရဲဘော်များသည် ပြည်ချစ်စိတ် သစ္စာမထွှင်ကို ဖက်၍ ကြိုကြိုခံနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ကျောင်းသားများနှင့် ရဲဘော်များ အကြား အပြန်အလှန် ကြည်ညိုစိတ်၊ လေးစားစိတ်၊ ခင်မင်စိတ်တို့လည်း ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးပွားလာခဲ့ကြ၏။

တပ်ဝင်းကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင် ရဲဘော်ဖြူတို့သာ မြေချင်းလိမ်နေ သည် မဟုတ်၊ ကျန်အဖွဲ့အစည်းများကလည်း အလုပ်ရှုပ်နေပြီ။

ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို သပိတ်သံပေးသည့် ရန်ကုန်ခရိုင် ကျောင်းသား များသမဂ္ဂ၏ အသံချဲ့စက်နှင့် တရားဟောသံများကို ကြားရသည်။ သတင်းစာ များ၌လည်း အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သပိတ်ကြီး မရှောင်မလွှဲ ပေါ်လာတော့မည့် အကြောင်း ဖတ်ကြရသည်။ ထိုထက် ပိုဆိုးသည့် သတင်းကား သာယာဝတီ နယ်တွင် အစိုးရတပ်များက ကရင်ရိုင်ဖယ်အမှတ် (၂) တစ်ခုလုံးကို လက်ရ ဖမ်းမိအောင် အောင်ပွဲခံလိုက်ရလင့်ကစား ကရင်တပ်နောက်မှ ကပ်လိုက်လာ

သော သောင်းကျန်းသူ ရောင်စုံတပ်ပေါင်းစုက ပြည်ခရိုင်တစ်ခုလုံးကို သိမ်းလိုက် ရုံမက ရန်ကုန်သို့ ရှေးစွချီလာပြန်ပြီ ဆိုခြင်းပေတည်း။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၇ ရက်နေ့၌ အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သပိတ်ကြီး မှောက်သည်။ ဗ-က-သ နှင့် ရ-က-သ လက်အောက်ခံ ကျောင်းသား များကလည်း သပိတ်မှောက်ကြ၏။

၈ ရက်နေ့ နေ့လယ်တွင် သက်ခိုင်တို့သည် ရှားပါးလှသော အပြင် ထွက်လည်ခွင့်ရ၏။ နောက်တစ်နေ့ဆိုလျှင် အင်းစိန်စစ်မျက်နှာရှိ ဆရာထူး၏ မော်တာတပ်စိတ်သို့ ပြောင်းကာ အမှုထမ်းရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤအခွင့် ရခြင်း ဖြစ်၏။ အပြင်သို့ ထွက်လျှင် ကားခပင် သက်ခိုင်တို့၌ မရှိမှန်း သိသော ကြောင့် တပ်ရင်းမှူးက သက်ခိုင်တို့အားလုံးအတွက် ငွေတစ်ရာ ထုတ်ပေး သည်။

သက်ခိုင်၊ ကိုလှဖေ၊ ကိုလေးမောင်၊ ကိုစောလွင်၊ ကိုမြင့်သောင်း၊ ကိုဝင်းမောင်(ပီတာ)တို့သည် အရပ်ဝတ်အရပ်စားများနှင့် တပ်စခန်းကြီးမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကိုလေးမောင်က ဝါဒင်ထံ အပ်ထားခဲ့သော ပစ္စည်းလေးအချို့ ယူစရာ ရှိသည်ဆို၍ ရှေးဦးစွာ တက္ကသိုလ်နယ်မြေသို့ အရင်လာကြသည်။

တကောင်းကျောင်းဆောင်ကြီး၏ အောက်ထပ်ကား အင်းစိန်မှ စစ်ပြေး ဒုက္ခိတများနှင့် ပြည့်နေ၏။ အပေါ်ထပ်များတွင် ကျောင်းသားအချို့ ကျန်နေလေ သေးသည်။

စစ်ပြေးဒုက္ခိတများအလယ်၌ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်း ကို သွားတွေ့၏။ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နိုင်သော ထွန်းငွေသည် စစ်ပြေးဒုက္ခိတများနှင့် ရွေးမရအောင် ပန်ဟပ်နေ၏။

ထွန်းငွေက သက်ခိုင်ကို မြင်သော် ပြေးလာ၏။

“သက်ခိုင်ရေ... မင်းကို ငါ အရေးကြီးတာ တစ်ခု ပြောစရာရှိလို့၊

လာ လာ... ဟိုနား သွားကြရအောင်”

ထွန်းငွေ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ သက်ခိုင် လိုက်လာခဲ့၏။

ထွန်းငွေက တိုးတိုးဆိုသည်။

“ယုမောင် ရောက်နေတယ်၊ မင်းကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၃၃

“ဘာ... ယုမောင် ရောက်နေတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ဘယ်မှာလဲလို့တော့ ငါ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ မင်းတို့က အစိုးရတပ်က ကောင်တွေ မဟုတ်လား”

“ငါ့ကို မယုံရင် ဒီအကြောင်းကို အစကတည်းက မင်း ဘာလို့ ပြောရသလဲ”

ထွန်းငွေသည် ခေါင်းကုတ်၏။

“အေးပါကွာ... ငါ စကားမှားသွားလို့ မင်းကို ယုံပါတယ်၊ ကိုလှဖေ တို့... ကိုလေးမောင်တို့ကိုကော... ငါ ယုံနိုင်သလား”

“တို့သူငယ်ချင်းတွေဟာ သစ္စာဖောက်တတ်တဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး မောင်ညိုမိုင်း”

“မင်းက အသားယူ ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ ထားပါတော့လေ... ငါက လည်း ယုံလိုက်ပါ့မယ်၊ ယုမောင်တင်မကဘူး၊ မိုးမြင့်လည်း ပါလာတယ်၊ ပြီးတော့ လေတပ်ကနေ တောခိုသွားတဲ့ ကိုချိုကြီး ဆိုတာလည်း ပါတယ်၊ သူက ကိုလေးမောင်တို့.. ကိုစောလွင်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းလို့ ပြောတယ်၊ ယုမောင် က မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ မိုးမြင့်က ကိုလှဖေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ကိုချိုကြီးက ကိုလေးမောင်တို့.. ကိုစောလွင်တို့နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ငါကလည်း မင်းတို့ ဘယ်နေရာမှာ ရှိမှန်းမသိဘူး”

သက်ခိုင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ စောင့်နေသော သူငယ်ချင်းများကို လက်ယပ်ပြခေါ်လိုက်၏။ ထွန်းငွေရှေ့တွင် အားလုံး စုံကြမှ အကျိုးအကြောင်း ကို သက်ခိုင်က ရှင်းပြ၏။ သူငယ်ချင်းအားလုံးသည် ယုမောင်၊ မိုးမြင့်၊ ချိုကြီး တို့ကို တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

နေရာကို အားလုံးနှင့် ခင်သော ဆင်နတိုရီယံမှ ကိုမောင်ကို(ဆရာပို)၊ ဒေါ်သိန်းတို့၏ အိမ်ကို ရွေးကြသည်။ ကိုမောင်ကိုသည် ဂျပန်တော်လှန်ရေး တုန်းက ဆေးတပ်တွင် အရာခံဗိုလ်အဆင့်အထိ လုပ်ဖူးသည်။ ယခုအခါ နိုင်ငံရေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား။ ဆင်နတိုရီယံတွင် သိမ်ငယ်လှသော ဒရက်စာ အလုပ်ကို လုပ်နေ၏။ သူရသော လခ ခြောက်ပြား တစ်ပဲ ကုန်အောင် ရဲဘော် ဟောင်းမှန်သမျှကို မျက်နှာမလိုက်ဘဲ ကျွေးမွေးပြုစုတတ်သူ ဖြစ်၏။ အစစ အရာရာတွင်လည်း တိတိကျကျ ‘ကြားနေသူ’ ဖြစ်၏။

၄၃၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုင်

မူလက အခြားသူငယ်ချင်းများသည် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် မှန်းထားသည်။ သက်ခိုင်က ချစ်လှစွာသော မမနွယ်ထံ သွားမည် ရည်စူးထား၏။ ယခုမူ အားလုံး ဆရာပိုနှင့် ဒေါ်သိန်းတို့အိမ် သွားကြသည်။

ဒေါ်သိန်း သုပ်ပေးသော ပဲကြီးလှော်ကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို သောက်ရင်း တစ်ညနေလုံး ထိုင်စောင့်ကြရ၏။ ညနေ ငါးနာရီခန့်ရှိမှ သူတို့ တစ်ဦးချင်း ပေါ်လာကြ၏။

အစိုးရတပ်နှင့် နားလည်မှု ရထားသဖြင့် အန္တရာယ်တွေ့ရန် အနည်းဆုံး ဖြစ်သူ ရဲဘော်ဖြူအဖွဲ့မှ ယုမောင်သည် ရှေ့ဆုံးက အရင်လာ၏။ အခြေအနေကို ကြိုက်၍ သူက အချက်ပြလိုက်လေမှ မိုးမြင့်နှင့် ချိုကြီးတို့ လာကြ၏။ ထွန်းငွေက အပြင်မှ စောင့်နေသည်။

ဝါဒ မည်မျှ ကွဲကြသည်ဖြစ်စေ သူငယ်ချင်းများသည် သူငယ်ချင်းများပေတည်း။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး လှိုက်လှဲခင်မင်စွာ ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်ကြ၏။

နေရာတကျ ထိုင်မိကြသောအခါ မိုးမြင့်က စမေးသည်။

“အခု ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တပ်မှာလဲ”

သက်ခိုင်တို့ အားလုံးက ခေါင်းခါပြုကြသည်။

မိုးမြင့်က ရယ်သည်။

“ကိုယ့်တပ်ကိုယ် မပြောချင်ကြဘူးပေါ့၊ အဲဒီသစ္စာကလေးတွေတော့ ကြိုက်သဗျို့၊ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့အားလုံး အခု ဗိုလ်တွေလား၊ သူငယ်ချင်းကိုလှဖေ ခင်ဗျားက ဖြေဗျာ”

ကိုလှဖေက ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ရဲဘော်လေးတွေ၊ ရဲဘော်မှ လခတစ်ပြားမှ မရတဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ရဲဘော်တွေ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ငတ်နေကြမှာပေါ့”

“မငတ်ပါဘူး၊ ပဲနဲ့ ထမင်းတော့ နေ့တိုင်း မှန်မှန်စားကြရပါတယ်၊ ဒါကိုလည်း တို့ တင်းတိမ်တယ် မိုးမြင့်ရေ...”

မိုးမြင့်သည် ကိုလှဖေအား ကရုဏာသက်ဟန် ကြည့်ပြီး ယုမောင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေပယ်

၄၃၅

ယုမောင်က သက်ခိုင်ကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“စကတည်းက ပြည်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့လို့ မင်းကို ငါ ခေါ်တယ်၊ မင်းက နေရစ်တယ်၊ ငါ ကြားတာ မဟုတ်ဘူး သက်ခိုင်၊ အခု ငါက ခေတ္တရာ တပ်ခွဲ တပ်ခွဲမှူး၊ ကိုမိုးမြင့်က တော်လှန်နေတဲ့ဗမာ့တပ်မတော်မှာ ဗိုလ်မှူး၊ ကိုချိုကြီးကလည်း ယန္တရားတပ်မှာ ဗိုလ်မှူးပဲ၊ မင်းတို့အဖြစ်ကို ငါ မကြည့်ရက်ဘူး”

သက်ခိုင်သည် အမှန်ပင် ကရုဏာအပြည့်နှင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ ဘာမျှတော့ ပြန်မဖြေ။

ကိုချိုကြီးက ချောင်းဟန်ပြီး ကိုလေးမောင်ကို ပြော၏။

“ကျွန်တော်တော့ သွယ်ဝိုက်ပြောမနေချင်ဘူး၊ ဒီမှာ ကိုလေး၊ အခု ကျွန်တော် လာတာ ကိုလေးတို့.. ကိုစောတို့ကို လာခေါ်တာ”

ကိုလေးမောင်သည် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောတတ်၏။ သူ စိတ်မထင်လျှင် အစွမ်းကုန် ရိုင်းတတ်၏။ ယခု သူက ဘုမ္မာတို့၏။

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ ဖိုးချိုကြီးရာ၊ မင်း လာခေါ်တိုင်း လိုက်ရအောင်၊ မင်းက ဘာကောင်မို့လဲ၊ တို့ကိုလည်း ကလေးတွေ မှတ်လို့လား”

ကိုချိုကြီး မျက်နှာရဲသွားသည်။ စကားစ ရှာမရသောကြောင့် မိုးမြင့်ကို လှည့်ကြည့်၏။ မိုးမြင့်သည် သူတို့၏ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

မိုးမြင့်က သဘောကျပုလှဟန် ရယ်မောသည်။

“ကိုလေးမောင်က တယ်ဒေါသကြီးတာကိုး၊ ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပါရစေ”

“တစ်ခု မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ခု.. သုံးခု.. လေးခု.. အခုတစ်ရာ ပြောနိုင်တယ်၊ ဒီကလည်း အခု နှစ်ရာလောက် ပြန်ပြောစရာတွေ ရှိနေတယ်၊ ကဲ... ခင်ဗျား စပြော”

မိုးမြင့်သည် သည်းခံစွာ ရယ်ပြီး ပြော၏။

“တိုင်းပြည်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တတ်ဖို့က လိုတယ်၊ ချစ်တတ်ဖို့ကလည်း ရုပ်ဝတ္ထုပတ်ဝန်းကျင်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် သုံးသပ်ကြည့်နိုင်ဖို့ လိုတယ်၊ အခု ရုပ်ဝတ္ထုပတ်ဝန်းကျင်က ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ကျွန်တော် ရှည်ရှည်မပြောချင်ပါဘူး၊ တိုတိုပဲ၊ တော်လှန်ရေးအင်အားစုတွေက

၄၃၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းခိုင်

နိုင်နေတယ်၊ နယ်ချဲ့ဘက်တော်သားတွေကို မုန်တိုင်းက ရွက်ဝါတွေကို ခြွေသလို ခြွေပစ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့် ခြွေပစ်နိုင်သလဲ၊ တိုတိုပဲ... ပြည်သူတွေက ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ ရှိနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က တိုင်းပြည်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ပြည်သူ့ကို ချစ်တယ်၊ ပြည်သူ့ဆိုတာဟာလည်း ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားကို ခေါ်တာ၊ တိုင်းပြည်ကို ချစ်ပါ.. ချစ်ပါ.. လို့ အော်နေတဲ့ ခင်ဗျားတို့ လူကြီးတွေဟာ မျက်ကန်းမျိုးချစ်ကြီးတွေပဲ၊ ဘာသဘော တရားမှလည်း မရှိဘူး၊ ဘာနိုင်ငံရေးအမြင်မှလည်း မရှိဘူး၊ အောင်ဆန်း နာမည်လေး ရှေ့က တပ်ကာတပ်ကာနဲ့ လိမ်နေတဲ့ လူချည်းပဲ၊ အောင်ဆန်း ဆိုတာဟာလည်း စင်စစ်တော့ မျက်ကန်းမျိုးချစ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ဗမာ့တော်လှန်ရေးကို သစ္စာဖောက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

သက်ခိုင်တို့အားလုံးသည် အံ့ကြိတ် ကိုယ်မတ်၍ လှုပ်ရှားသွားကြသည်။ သူက ဒေါသကြီးတတ်သော်လည်း သူများ ဒေါသကြီးလျှင် အလွန် စိတ်အေးတတ်သော ကိုလေးမောင်က လက်ပြပြီး ငြိမ်ခိုင်း၏။

ကိုလေးမောင်က အေးချမ်းစွာ မေး၏။

“ခင်ဗျား ပြောစရာတွေ ကုန်ပြီလား”

“မကုန်သေးဘူး၊ အမှန်က ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ ချောမော့ခေါ်ရမယ့် အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို ရှင်းရှင်းပြောလိုတော့ စိတ်မဆိုးကြန့်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာမှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာက ရှိတတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ကိုလှဖေကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ချိုကြီးက ခင်ဗျားနဲ့ ကိုစောလွင်ကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ယုမောင်က ကိုသက်ခိုင်ကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပျော့ညံ့ချက်လို့ ခေါ်နိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန် သိမ်းတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့တွေကို အလောင်းကောင်တွေကြားမှာ မတွေ့ချင်ဘူး၊ စစ်တရားခံတွေကြားမှာ မမြင်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ စေတနာက ဒါပါပဲ”

မိုးမြင့်၏ စကားအဆုံးတွင် သဘောတူကြောင်း ယုမောင်နှင့် ချိုကြီးတို့က ခေါင်းညိတ်ပြကြ၏။

သက်ခိုင်တို့ဘက်မှ ကိုလေးမောင်က စကားပြန်သည်။ ကိုလေးမောင်ကို တက္ကသိုလ်စကားရည်လှပွဲ စင်မြင့်၌ သက်ခိုင် အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၃၇

သို့ရာတွင် ယခုအကြိမ်၌ ကိုလေးမောင်သည် အတည်ငြိမ်ဆုံး ဖြစ်သည်။
အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

“ကိုမိုးမြင့်တို့ ရုပ်ဝါဒသမားတွေက စေတနာ... ဆိုတဲ့ ဘုရားဟော စကားတစ်လုံးကို သုံးလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ မသရော်ဘဲ သာဓု သုံးကြိမ် တိတိ ရိုးသားစွာ ခေါ်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ စကားကို သုံးလိုလည်း ခင်ဗျားတို့မှာ အသည်းနှလုံး ရှိသေးမှန်းသိလို့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာရပါတယ်။ ကျွန်တော်စကားကို ကိုမိုးမြင့် လက်ခံပါတယ်နော်”

“ဗျာ.. အင်း.. အင်း.. လက်ခံပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတွေကို မျက်ကန်းမျိုးချစ် တွေလို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အတွက်လည်း မချေပလိုပါဘူး။ နာမည်ဆိုတာကတော့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မတည့်ကြရင် ဦးရာလူက အနိုင်ယူ ခေါ်စတမ်းပဲ။ ပညတ် ဆိုတာဟာ ပရမတ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ စကားလုံး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် သုံးတတ်အောင် သင်ထားကြတဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်က မိကျောင်းမင်း ရေကင်းမပြလိုပါဘူး။ ရုပ်ဝတ္ထု ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာကိုလည်း မြင်ချင်သလို မြင်လို့ရပါတယ်။ မြင်ကြသမျှဟာလည်း ကိုယ်ပိုင်စိတ္တအစွဲကတစ်ဆင့် မြင် ကြတာချည်းမို့ အငြင်းမပွားကြပါစို့နဲ့... ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ မြင်နေတာ ကတော့ (မှားရင် မှားမပေါ့လေ)။ ရွာတွေ မီးလောင်နေသဗျာ၊ မြို့တွေ ပျက် နေသဗျာ၊ လူတွေ အသတ်ခံနေရသဗျာ၊ လယ်တိုင်း မစိုက်နိုင်ဘူးဗျာ၊ စိုက်ပြီးသမျှ ကိုလည်း မရိတ်နိုင်ကြဘူးဗျာ၊ ရိတ်ပြီးသမျှကိုလည်း မရောင်းနိုင်ကြဘူးဗျာ၊ ရောင်းရသမျှ ငွေကိုလည်း မပိုင်ကြဘူးဗျာ၊ ပိုင်သမျှငွေကိုလည်း ဆက်ကြေး ပေးနေရသဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ချစ်တဲ့ ပြည်သူတွေဟာ အခံရဆုံး ဖြစ်နေသဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ မုန်းတဲ့ နယ်ချဲ့သမားဟာ အပြိုးနိုင်ဆုံး ဖြစ်နေသဗျာ၊ အဲဒီနယ်ချဲ့ သမားရဲ့ လက်ပါးစေတွေက ရန်ကုန်မြို့ကိုတောင် ခြိမ်းခြောက်နေသဗျာ၊ ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတာက အဲဒီအန္တရာယ်ကို ကျွန်တော်တို့က ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ မှာ တိုက်နေတုန်း ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေက သပိတ်မှောက်ပြီး အုပ်ချုပ် ရေးပျက်အောင် နောက်ကျောက ဓားနဲ့ ထိုးနေသဗျာ၊ ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားက စေတနာဆိုတဲ့ စကားကို သုံးလာတယ်။ စေတနာဆိုတာ ကံပဲ။ ကံဆိုတာလည်း စေတနာပဲ။ ကံမှားတော့ စေတနာလည်း မှားတတ်တယ်။ နင် သနားတာကို ငါ ကြောက်ပါရဲ့ ဆိုတဲ့ အဖြေကလွဲပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ ဖြေစရာမရှိဘူး”

၄၃၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

မိုးမြင့်သည် ကိုလေးမောင်ကို မော့ကြည့်၏။ သူ့ကဲ့သို့ သူပုန်ငိုလ်မျိုး တစ်ဦးကို တပ်မတော်မှ လခ တစ်ပြားမှ မရသည့် ရဲဘော်လေးတစ်ဦးက ခံပြောသည့်အတွက် မကျေနပ်ဟန်ပြသည်။

မိုးမြင့်က ယုမောင်နှင့် ချိုကြီးဘက် လှည့်သည်။

“ငါ့ဝတ္တရား ကုန်ပြီ၊ မင်းတို့ ဘာပြောချင်သေးလဲဟေ့”

ယုမောင်သည် သက်ခိုင်ကို ကြည့်ကာ ဆို၏။

“ငါ ကတိတည်ခဲ့တယ် သက်ခိုင်၊ မင်းကို တတိယအကြိမ် ငါ လာခေါ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ အခု ငါ့ဝတ္တရားကုန်ပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းကိုလည်း တတိယအကြိမ် ငါ ငြင်းပယ်တယ်”

ကိုချိုကြီးက ကိုလေးမောင်နှင့် ကိုစောလွင်ကို ကြည့်ကာ မေး၏။

“ဒါ ကိုလေးတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးအဖြေလား”

ကိုစောလွင်က ဖြေသည်။

“ကိုလေးရဲ့ အဖြေဟာ တို့အားလုံးရဲ့ အဖြေပဲ”

မိုးမြင့်သည် အားရပါးရ အော်ရယ်သည်။ ထိုနောက် ကိုလှဖေကို ပြော၏။

“ဒီမှာ ကိုလှဖေ... ချစ်လွန်းလို့ ပြောခဲ့မယ်၊ ကျွန်စစ်သား ပြောတဲ့ စကားပဲ၊ တလိုင်းတို့လက် ခွေးသေ သေရစ်... မင်းလည်း မင်းလူတွေနဲ့အတူ ရန်ကုန်အစိုးရလက်မှာ ခွေးသေ သေရစ်...”

သူတို့သုံးယောက်က ဘောင်းဘီအိတ်များအတွင်း လက်ထည့်ကာ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ သူတို့ ဘောင်းဘီအိတ်များအတွင်း၌ ဘာပါသည်ကို သက်ခိုင် တို့အားလုံး သိကြ၏။

ထူးဆန်းစွာပင် သက်ခိုင်တို့အားလုံး စိတ်မဆိုးနိုင်ကြ။ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ဝမ်းနည်းကြသည်သာ ရှိ၏။

တပ်သို့ ပြန်ကြသောအခါ ကိုလေးမောင်က ဝါဒင်ထံ သူ အပ်ထား သော ပစ္စည်းများကို ယူလာခဲ့သည်။ ရေဒီယိုအပျက်တစ်လုံးနှင့် ပြင်ဆင်ရေး ကိရိယာများ ဖြစ်ကြ၏။

ကိုလေးမောင်က ရေဒီယို ထိုင်ပြင်သည်။ သက်ခိုင်တို့က ကူကြရ၏။

ည ရှစ်နာရီခန့်၌ ရေဒီယိုသည် အလုပ်လုပ်နိုင်လာ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၃၉

ထိုည... ၁၉၄၉ ခုနှစ်၏ ဖေဖော်ဝါရီလ ၈ ရက်နေ့ည။

ကိုလေးမောင်က သူ့ရေဒီယိုကို ဖမ်းယူသည်။

ပြတ်သားတည်ငြိမ်သော အသံက ပေါ်လာသည်။

“အစိုးရအမှုထမ်းများသို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံလိုပါတယ်...”

ယခုအချိန်အခါသည် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့ကို လက်နက်ကိုင်တပ်သားများသာမက တိုင်းသူ ပြည်သား လူထုကြီးတစ်ရပ်လုံးကလည်း မိမိတို့ တတ်စွမ်းသလောက် တိုက်ခိုက်တွန်းလှန်နေရသည့်အခါကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြည်ထောင်စုကြီး နိုင်မြို့မှုအတွက် လူတိုင်း လူတိုင်း အားသွန်ကြီးပမ်းနေကြသောအခါတွင် အမှုထမ်းအချို့က မကျေနပ်မှုများကြောင့် သပိတ်လက်နက် စွဲကိုင်လျက် မြို့ ရွာ ပိုမိုချောက်ချားစေမည့် အပြုအမူများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေမည် ဆိုပါက ပြည်ထောင်စု၏ ဘေးအန္တရာယ်များကို အသက်ပေး၍ တွန်းလှန်နေကြရသော လက်နက်ကိုင်တပ်သားများကို နောက်ကျောမှ ဓားနှင့် ထိုးခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လက်နက်ကိုင်တပ်သားများသည် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် နိုင်ငံတော်၏ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်နိုင်စေရန် အမှုထမ်းများ အားလုံးအား သပိတ်လက်နက် စွဲကိုင်ခြင်း မပြုကြဘဲ တိုင်းပြည် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို အစွမ်းကုန် ကူညီပိုင်းဝန်းကြရန် လက်နက်ကိုင်တပ်သားများ၏ ကိုယ်စား ကျွန်တော်က မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါတယ်”

သက်ခိုင်တို့နှင့်တကွ ရဲဘော်အားလုံးသည် မျက်လုံးပြူးကာ နားစွင့်ထောင်နေကြသည်။ ဤအသံသည် ရေဒီယိုမှ ကြားနေကျအသံ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဤအသံကို နှလုံးသားများက သိနေကြသည်။ ဤအချိန် ဤအခါဝယ် ဤအသံ လာပါစေဟုလည်း အားလုံးက မျှော်နေကြသည်။

ယခု လာပြီတည်း...၊ ယခု လာပြီတည်း။

အသံလွှင့်ရုံမှ ကြေညာသူ အမျိုးသမီးက အသံချိုချိုနှင့် ဆိုသည်။

“အစိုးရအမှုထမ်းများသို့ စစ်ဌာနချုပ်မှူး ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို အသံလွှင့်လို့ ပြီးပါပြီရှင်”

၄၄၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်တို့အားလုံးသည် ခေတ္တမှ ကြောင်နေကြ၏။ ခဏ၌မှ မတိုင်ပင်ဘဲ ဖြိုင်ဖြိုင်ညီညီ ထကြ၏။

ရရာလက်နက်များကို မိုးပေါ်သို့ ပစ်မြှောက်ကြ၏။ ခုန်သူက ခုန်ကြ၏။ ကသူက ကကြသည်။ အော်သူက အော်ကြသည်။

“ဗိုလ်ချုပ် တက်ပြီဟေ့... ဗိုလ်ချုပ် တက်ပြီ၊ တို့ ကျွန်မဖြစ်တော့ဘူး၊ တို့ ကျွန်မဖြစ်တော့ဘူး၊ အောင်ပွဲက စောင့်နေပြီ၊ ဟေး... တပ်မတော်၊ တို့တပ်မတော်ဟေ့...”

တပ်ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး သိမ်သိမ်တုန်သွားသည်။ အုတ်အုတ်ညံသွားသည်။

ဆူညံပျော်ရွှင်နေသူများထံမှ ခွဲကာ သက်ခိုင်သည် တပ်ဝင်း၏ ခြံစည်းရိုးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အင်းစိန်ဘက်မှ အမြောက်သံသည် ယနေ့ည ပိုမိုတုန်ဟည်းနေ၏။ လေကလည်း ပြင်းပြင်းတိုက်နေသည်။

တပ်ဝင်းအပြင်ဘက်ရှိ သစ်ပင်များမှ ရွက်ဝါတို့သည် သံသံရုတ်ရုတ် ကြွေကျနေ၏။ တရဲရဲ မြည်ကာ ကြွေကျနေ၏။

အဟောင်းမည်သည် ကြွေရမည်။ အသစ်မည်သည် ထွန်းရမည်။ မဟာဓန္ဒာဦးကား... ပီပီသသ စခဲ့လေပြီတကား။

အခန်း - ၂၉
➤➤ မုတ်သုံမိုးဦး ❄❄

ဖေဖော်ဝါရီလနှင့် မတ်လအတွင်း လေရူးသည် ပွေ၏။ ရွက်ဝါတို့ ကြွပုံက
လည်း သဲသည်။

ထိုလများအတွင်း မြို့များ ရွာများ ကျဆုံးရပုံက ရွက်ဝါတို့ ကြွပုံ
နည်းအတိုင်း မြန်သည်။ သူပုန်ရောင်စုံတို့၏ တပ်များကလည်း လေရူးသို့
လေးဖက်လေးတန်မှ ရှေ့သည်။

ပဲခူးဆီ ဆင်းမရသော တောင်ငူကရင်တို့သည် လာလမ်းအတိုင်း
ပြန်ဆန်တက်ကာ ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းပေါ်ရှိ မြို့အသီးသီးကို သိမ်းကြ၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့၌ ပျဉ်းမနားကို သိမ်းကြသည်။ ၁၈
ရက်နေ့၌ ရမည်းသင်းကို သိမ်းကြသည်။ ၂၀ ရက်နေ့၌ မိတ္ထီလာကို သိမ်းကြ
သည်။ မိတ္ထီလာ၌ လေယာဉ်ပျံနှစ်စီးကို သိမ်းပြီး မေမြို့သို့ ရုတ်တရက် ပျံကြ
သည်။ ရာဇဝင်ပြောင်မြောက်သော တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ခဲ့ရလင့်ကစား အငိုက်မိ
သော မေမြို့သည် ကေအင်ဒီအိုလက်သို့ ကျရ၏။ မေမြို့ကို သိမ်းပြီးသော
အခါ သူတို့သည် စစ်နှစ်ကြောင်း ဖြန့်၍ မန္တလေးမြို့သို့ ချီတက်လုပ်ကြံကြသည်။

မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့၌ မန္တလေး ကျလေသတည်း။

ဤရက်များအတွင်း သက်ခိုင်တို့သည် အင်းစိန် စစ်မျက်နှာ ၎င်းပျော
ခြံအနီး တပ်စခန်းတစ်ခုတွင် ဆရာထူး၏ ခြောက်လက်မ မော်တာနှင့်အတူ
တာဝန်ကျနေ၏။

နေ့အခါဆိုလျှင် သေနတ်သံများကို ပြောက်ကျားပြောက်ကျား ပျင်းရိ
ဖွယ် ကြားရသည်။ ဤပျင်းရိဖွယ် သေနတ်သံများအကြားတွင် သေမင်းတမန်
စနိုက်ပါကျည်ဆန်များက ပျံ့ပျံ့ပါလာတတ်သည်။ သက်ခိုင်တို့နှင့် မနီးမဝေး၌
တာဝန်ယူ စခန်းချထားသော လက်မောင်းတွင် မိကျောင်းတံဆိပ်ရုပ် ဆင်ထား
ကြသည့် (ငမိုးရိပ်တပ် ခေါ်) ယူအမ်ပီနှင့် လဲဗျီးတပ်သားများ အများမှာ
စနိုက်ပါလက်ချက်ကြောင့် တစ်နေ့ တစ်လောင်းနီးပါး ကျဆုံးကြရရှာသည်။

ညအခါဆိုလျှင်မူ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် ပစ်ကြသော သေနတ်သံများ
ကား တရုတ် နှစ်သစ်ကူးပွဲမှ ဖြောက်အိုးသံများအလား ဆူညံသည်။ ထရေဇာ
ခေါ် ပစ်ကြောင်းလမ်းပြ ကျည်ဖူးတို့ ကူးကူးယှက်ယှက် ပျံသန်းနေကြပုံမှာ
အရာ အထောင်သော ပိုးစုန်းကြူးကြီးတို့ မြူးထူးနေကြပုံနှင့် တူ၏။ တစ်ခါ
တစ်ရံ အားလုံး ငြိမ်သက်နေရာမှ အချက်ပြမီးစိမ်း မီးနီတို့သည် နက်မှောင်သော
ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြယ်တံခွန်ပေါ်သည့်အလား ရုတ်တရက် လင်းထိန်၍
ပေါ်လာတတ်၏။ ထိုအခါ ပစ်ခတ်သံမျိုးစုံတို့ သောင်းသောင်းညံ့ပြန်သတည်း။

ခြေလှုပ်တပ်များမှ အကူအညီတောင်းတိုင်း သက်ခိုင်တို့၏ မော်တာ
သည် တအုန်းအုန်း ထုပေးရ၏။ ထိုအခါ သက်ခိုင်တို့၏ စခန်းသည် စနိုက်ပါ
(လက်ဖြောင့်တပ်သား)များ၏ ပစ်ကွင်း ဖြစ်လာ၏။ စနိုက်ပါက ပစ်လျှင်
သက်ခိုင်တို့က ပြန်မပစ်၊ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ် အမှောင်ရိပ်ကို ခိုကာ တိတ်
တဆိတ် တပ်ဖျောက် တပ်ဖြန့်ပြီး အမိရိုင်းနံ့ကြသည်။

ဆရာထူးနှင့် စစ်တိုက်ရသည်မှာ ပျော်ဖို့ကောင်းသည်။

ဆရာထူးသည် မော်တာကို ခွေးနိုင် ဝက်နိုင် နိုင်၏။

တစ်ကြိမ်က စခန်းမှထွက်ကာ ပျိုင့် ၁၀၈ တောင်ကုန်းမှနေ၍ ဆရာထူး
က မော်တာပစ်ပြသည်။

အင်းစိန်မြို့တွင်းမှ စက်ရုံခေါင်းတိုင်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ကြရ၏။
ဆရာထူးက ခြောက်လက်မ မော်တာကြီးကို ဆင်လိုက်ပြီး ထိုခေါင်းတိုင်ကို
သုံးချက်ပစ်ပြမည်။ တတိယအကြိမ်၌ ခေါင်းတိုင် ကျိုးကျရမည်ဟု ကတိပေး
သည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၄၃

ပထမအကြိမ် ပစ်ရာ သီသီလွဲသွား၏။ ဒုတိယအကြိမ်၌ ခေါင်းတိုင်ကြီး ကျိုးကျသွားသည်။ ခေါင်းတိုင်ကြီးအားဆီမှ ပစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရသော သုံးလက်မ မော်တာသံတို့လည်း ဆိတ်ငြိမ်သွား၏။ တတိယအကြိမ် ပစ်ရန် မလိုတော့။ သို့ရာတွင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင် လျှိုမြောင်များမှ ရိုင်းဖယ်ကျည်ဆန်များ ပလူပျံကာ ရောက်လာသဖြင့် စခန်းအရောက် ဆုတ်ပစ် ပစ်ရင်း ဒရောသောပါး ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်ပြေးခဲ့ကြရသည်။

ကြားကာလ အားလပ်ချိန်ကလေးများတွင် ဆရာထူးသည် မင်ဒိုလင်တီးတတ်၏။ မင်ဒိုလင်တီးဆဲ သေနတ်သံများ မကြားလျှင် စည်းတီးပေးမည့်သူ မရှိဟု သူက ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ညည်းတတ်သည်။

ဆရာထူး၏ မင်ဒိုလင်မှာ ကြိုးတစ်ခါညှိလျှင် နာရီဝက်ခန့်ကြာသော မင်ဒိုလင်အပျက်ကလေး ဖြစ်၏။ သူ့မင်ဒိုလင်အပျက်ကို သက်ခိုင်တို့က နောက်လျှင် သူက ကြွားဝင့်စွာ ဖြေ၏။

“အစက အဲဒီမင်ဒိုလင်မျိုးတောင် မကိုင်နိုင်ဘူး၊ ငါးသေတ္တာခွက်ကို ကိုင်းတပ်၊ ကြိုးတပ်ပြီး တီးခဲ့တာဟေ့”

ကိုလေးမောင်သည် သွားလေရာ သူ မြတ်နိုးသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုခု သယ်ရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်၏။ ယခု သူက အီတလီပြည်လုပ် မင်ဒိုလင်တစ်လုံး ပါလာ၏။ စစ်စည်းကမ်းအရ ခွင့်ပြုမှန်း မပြုမှန်း မသိ၍ ဝှက်ထားသည်။ ဆရာထူးနှင့် တွေ့ခါမှ သူ့မင်ဒိုလင်ကို ထုတ်ဝံ့သည်။

ကိုလေးမောင်၏ လက်ကွက်သည် မဆန်း။ ရိုးသည်။ သို့ရာတွင် ပီသပြတ်သားသည်။ စည်းဝါးကို ဆံခြည်တစ်လုံးမျှ အမှားမခံ။

သက်ခိုင်၊ ကိုစောလွင်၊ ကိုမြင့်သောင်း၊ ဤသုံးဦးက တီးလည်း တီးတတ်၊ ဆိုလည်း ဆိုတတ်သည်။ ကိုလှဖေနှင့် ဝင်းမောင်တို့က စည်းပင် မလိုက်တတ်။

ကိုလေးမောင်က နတ်သျှင်နောင်၊ သစ္စာမဏ္ဍိုင်၊ ရွှေစံပယ်ရုံသီချင်းများကို တီးသောအခါ သူများ မဆိုရ။ ဆရာထူးသည် သူ့မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး သီဆိုတတ်သည်။

သီဆို၍ကောင်းတုန်း အကူအညီတောင်းလျှင် မော်တာ ထပ်ကြပြန်သည်။ စနိုက်ပါ လာလျှင် တပ်ဖျောက် တပ်ဖြန့် တိုက်ပွဲဝင်ကြပြန်သည်။ လွမ်းဖွယ်သော မဟာဇွေဦးပင်တကား။

နှင်းတို့ဝေသော တစ်နံနက်ခင်းတွင် မြေပြင်ကို ပေရွက်၊ လှံစွပ်ကို ကညစ်အဖြစ် သုံးကာ ကိုလေးမောင်သည် သူငယ်ချင်းများ၏ ဇာတာတို့ကို စစ်၍ ဟောကိန်းထုတ်၏။

“ဟေ့ကောင်... မောင်စော၊ မင်းက မိန်းမကြိုက် ဇာတာရှင်ပဲ၊ မိန်းမတွေ ဝိုင်းကြိုက်လိမ့်မယ်၊ အထူးသဖြင့် ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမတွေ ဝိုင်းကြိုက် လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက မချမ်းသာဘဲ သစ္စာရှိတဲ့ မိန်းမနဲ့ ရမယ်၊ အဲဒီမိန်းမ က မင်းညီမလေးအရွယ် ခပ်ငယ်ငယ် ဖြစ်ရမယ်”

ကိုစောကို ဟောပြီးနောက် ကိုလှဖေကို ဟောသည်။

“ကိုလှဖေက ရာထူးအများကြီး ကြီးဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမကို ကြိုက်ဖူးရမယ်၊ အဲဒီအတွက် မိန်းမကို စိတ်နာပြီး ရဟန္တာလို နေမယ်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ကိုယ့်ထက် ငယ်တာနဲ့ပဲ ရဖြစ်အောင် ရမယ်”

ကိုမြင့်သောင်းက သူ့ရင်ဘတ်သူ ဖိပြီး ပြော၏။

“ကျွန်တော့်ဇာတာလေးကကော ခင်ဗျား”

ကိုလေးမောင်က လှံစွပ်နှင့် မြေဝယ် ဟိုခြစ် သည်ခြစ် လုပ်ပြီး ဟော၏။

“မောင်ရင့် ပထဝီအိမ်မှာ ရာဟု ရှိတယ်၊ အိမ်ထောင် နှစ်ဆက် ရမယ့်ကိန်း မြင်နေတယ်၊ ပထမမိန်းမနဲ့ ကွဲရမယ်”

“ဒါဖြင့် ဒုတိယမိန်းမနဲ့ကော”

“အဲဒါတော့ ဗေဒင်ဆရာ မမြင်ဘူး”

ကိုမြင့်သောင်းသည်- “ကောင်းကွာ” ဟု ဆို၍ သူ့နဖူးသူ ရိုက်သည်။

ကိုလေးမောင်က သက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

သက်ခိုင်က နေရာမှ ထလိုက်၏။

“ကိုလေးရေ... ကျွန်တော့်အတွက် ဗေဒင် မဟောနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော် သိပြီးပြီ”

သက်ခိုင်က နေရာမှ ခွာသည်။ ဤသည့်တိုင်အောင် ကိုလေးမောင် က လှမ်းအော်၍ ဟောဖြစ်အောင် ဟောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ အချစ်ဦးနဲ့ လွဲလိမ့်မဗျို့”

ကျန်သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၄၅

သို့ရာတွင် ကျည်ဆန်များ ပျံ့လွင့်လာသောကြောင့် အားလုံး ကတုတ် ကျင်းများဆီ ပြေးခဲ့ကြရ၏။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် တပ်ရင်းမှ စာများ ရောက်လာကြ၏။ ထူးထူးဆန်းဆန်း သက်ခိုင်အတွက် စာတစ်စောင် ပါလာသည်။ စာလာပေးသူ တပ်ကြပ်ကလေး သန်းညွန့်က ရှင်းပြ၏။

“ကိုတင်မောင်စိုး ဆိုတဲ့ ဘိုကပြားလို လူတစ်ယောက်က တပ်ခွဲကို လာပေးသွားတာပဲ။ တပ်ခွဲကနေ တပ်ရင်း ရောက်လာတယ်”

သက်ခိုင်သည် စာကို အလျင်အမြန် ဖွင့်ဖောက်ကြည့်သည်။ စာအိတ်တွင်း၌ စာနှစ်စောင် ပါသည်။

တစ်စောင်ကား... တင်မောင်စိုးထံမှ ဖြစ်၏။

‘သူငယ်ချင်း သက်ခိုင်...’

ငါ့အဖေ ဆုံးသွားလို့ အမေ့နဲ့ နှမတွေကို အထက်တန်းစာရေးလုပ်ပြီး ကျွေးမွေးနေရတယ်။ စစ်မြေဆီ မင်းတို့နဲ့အတူ မချီနိုင်လို့ ဝမ်းမနည်း တတ်တဲ့ ငါ ငိုချင်မိတယ်။ အေးဝင်းလည်း ဒဏ်ရာရပြီး ဖျားပြန် လာလို့ ငါနဲ့ မောင်ရှိန်က ဆေးရုံတင်ပေးထားရတယ်။ မောင်ရှိန် လည်း မီးရထားရုံးကြီးမှာ စာရေး ဝင်လုပ်နေတယ်။ မင်းမှာ ငွေလို ရင် ပြောပါ။ ငါနဲ့ မောင်ရှိန် ခွဲပြီး တတ်နိုင်သမျှ ထောက်ပံ့ပါမယ်။

အေးလေ... ဒါက တို့စေတနာပါ။ ငါ စာတစ်စောင် ပူးတွဲထည့်ပေးလိုက်တယ်။ မင်းမမေ့မိဘဲ စာပဲ။ မင်း ဘယ်ရောက် နေမှန်း မသိလို့ ငါ့ကို လာပေးတယ်။ ငါကလည်း သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်ဖပီပီ (မလေးနွယ်နဲ့ ငါ့ကို အထင်မလွဲနဲ့) အဲဒီစာ မင်းဆီ ရောက်အောင် ရှောင်တခင် ခွင့်နှစ်ရက်ယူပြီး ကြိုဖန်ပို့လိုက်တယ်။

ငါ့ရယ်... မောင်ရှိန်ရယ်... အေးဝင်းရယ်က မင်း ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်က ကင်းဝေးပြီး တို့နဲ့အတူ ပျော်ပျော် ပါးပါး ပြန်ဆုံတွေ့ပါရစေလို့ (ဟိုအရင်တုန်းက နီးရက်နဲ့ ဆေးနေတဲ့) ဆူးလေစေတီတော်ကို ရှိခိုးရင်း ဆုတောင်းနေတယ်။

မင်းရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းများအနက် တစ်ယောက် ဖြစ်ထသော ငါ...

တင်မောင်စိုး’

၄၄၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုက်

သက်ခိုင်သည် တင်မောင်စိုး၏ စာကို ဖတ်ရင်း ဝမ်းနည်းလွမ်းဆွတ်မိ၏။ တင်မောင်စိုး ပူးတွဲပို့လိုက်သော စာကို ဖတ်ရပြန်သောအခါ မျက်ရည်ကျမိ၏။

‘ချစ်လှစွာသော မမနှယ်ရဲ့ မောင်...
 မောင်ကို မမနှယ် လွမ်းတယ်၊ လွမ်းတယ် ဆိုမိလို့ မောင်တာဝန်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်လို့ အပြစ်တင်ရင် မမနှယ် ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ တောင်းပန်ပါရစေ... ။

မမနှယ်အနားမှာ မောင် မရှိမှ နှမတစ်ယောက်အနေနဲ့ မောင် တစ်ယောက်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မမနှယ် သဘောပေါက်မိတယ် မောင်။
 မောင်ဆီကို မမနှယ် ပြေးလာချင်မိတယ်။ အဲဒီလို ပြေးလာပြန် တော့လည်း မောင်က ထုံးစံအတိုင်း မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး မမနှယ်ကို ဆီးဘုကြည့် ကြည့်ဦးမှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ မောင် ဘယ်မှာရှိနေမှန်း မမနှယ် မသိပါဘူး မောင်၊ မမနှယ်ကသာ မောင်ကို အမြဲ သတိရနေကြောင်း သိအောင် ဒီစာကို ရေးလိုက်ရတယ်။

သူတို့က (သူတို့ ဘယ်သူဆိုတာ မောင် သိပါတယ်) အစ်ကို ဘုရားကို ပြန်ခေါ်ထားတယ်၊ သူလည်း လာမှာပါပဲလေ။

မောင်ရေ... မောင်က ဆောင်းမကုန်သေးဘူးလို့ ဆိုတယ်၊ မမနှယ်က နွေကို မြင်နေတယ်။

နွေကို မြင်မှ မောင်ကို မမနှယ် ပိုလွမ်းတယ်။

ဒါပေမဲ့ မောင် ပြန်မလာမချင်း မမနှယ်ကတော့ ဆောင်းကို မကုန်စေဘူး မောင်၊ မောင်အစ်မမို့ မမနှယ်မှာ မောင်လိုပဲ သတ္တိ ရှိတယ်၊ မောင်လိုပဲ ခေါင်းမာပုံပါတယ်...။

မောင်ကို မမနှယ် မျှော်နေမယ် မောင်... မောင် ဘေးရန် အားလုံးက ကင်းပါစေ။

မောင်အချစ်ဆုံး မမနှယ်’

သက်ခိုင်သည် စာရွက်ကို ကိုင်ရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်လျက် ငေးနေမိ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၄၇

သူ့ရှေ့ တောင်ကုန်းပိုမိုတို့သည် အလှိုင်းလှိုင်း အရိုင်းရိုင်း ရှိနေသည်။
တောင်ကုန်းတို့ထက်မှ ပင်စုံသည် နွေ၏သနစ်ကို လှစ်ပြနေ၏။

ရွက်သစ် ဝေပြုံးစ သရက်ပင်များက စိမ်းရင့်မှောင်နေ၏။ သစ်တိုပင်
တို့၏ အရွက်များကား ပတ္တမြားရောင် နီဆင်ထားဆဲ ဖြစ်ကြ၏။ ကုက္ကိုနှင့်
ညောင်တို့က ရွက်ဝါကို ခြေဆဲတည်း။

အချို့အပင်တို့က အရိုးကျဲကျဲ။ အချို့အပင်တို့ထက် ပုရစ်နည့်စ၊
အချို့အပင်တို့က ရွက်သစ်ဆင်ပြုံးစ... ။

နတ်ပင်တို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပေါက်နေသော မြေပြင်၌ ပတ္တမြား
နှင့် ရွေ့ဝါရွက်တို့ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

ဥသြသံကိုတော့ မကြားရ၊ သေနတ်သံတို့ကြောင့် ဥသြသည် ဘယ်ဆီ
သို့ ပြေးလေသည်မသိ။

အနောက်မှ ဖော့နင်းလာသော ခြေသံကို ကြားရသောကြောင့် သက်ခိုင်
က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရိုင်ဖယ်လွယ်လျက်နှင့် ကိုလုဖေကို တွေ့ရသည်။

“လာဗျ... ကိုလုဖေ”

“ကဗျာဆရာ ငိုငင်နေတယ် ထင်တာ၊ နားတော့ ပါးသားပဲ”

“စစ်မြေပြင်မှာ နားမပါးရင် အသေစောမှာပေါ့ ငလုံးရာ”

ကိုလုဖေသည် ဂင်တိုတို၊ ဗလကောင်းကောင်း ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်က
လုံးလုံးကျစ်ကျစ် ရှိ၏။ လျှာက အပြားကြီးသဖြင့် စကားမြန်မြန်ပြောလျှင်
လုံးထွေးပြီး လူ နားမလည်။ ဤနှစ်ချက်ကို ဂုဏ်ပြုပြီး သူငယ်ချင်းများက
သူ့ကို ငလုံးဟု ခေါ်သည်။ ကိုမြင့်သောင်း ရှုနက်ဘွဲ့ ရသကဲ့သို့တည်း။

ကိုလုဖေက ရိုင်ဖယ်ကို ပေါင်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်လျက် သက်ခိုင်
ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၏။

“ဘယ်အဆက်ဆံက စာလာလို့ ဒီလာငိုငင်နေတာလဲ”

“အဆက်ဆံက မဟုတ်ပါဘူး၊ မမနွယ်ဆီကပါ၊ မယ့် ဖတ်ကြည့်
လေ”

ကိုလုဖေက စာကို ယူဖတ်ကြည့်၏။ ဆုံးမှ သက်ခိုင်ကို ပြန်ပေး
သည်။

တပ်ထဲ ရောက်ကတည်းက သက်ခိုင်နှင့် ကိုလုဖေသည် အစဉ်တွဲ၏။

၄၄၈

တက္ကသိုလ်တန်းစိုက်

ဘီအေအိုဒီ၌ ကင်းကျတိုင်း ကိုလေးမောင်နှင့် ကိုစောလွင်က တစ်တွဲ၊ ကိုမြင့်သောင်းနှင့် ဝင်းမောင်(ပီတာ)က တစ်တွဲ၊ ကိုလှဖေနှင့် သက်ခိုင်က တစ်တွဲ။

တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်ဦးပိုင်း၌ ကိုလှဖေ တာဝန်ယူသည်။ သန်းခေါင်မှ မိုးလင်းအထိ သက်ခိုင်က တာဝန်ကျသည်။ နောက်တစ်နေ့၌ သက်ခိုင်က ညဉ့်ဦးပိုင်း၊ ကိုလှဖေက ညဉ့်နောက်ပိုင်း။

အရင်ကျသူသည် တစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေမှန်း သိလျှင် ကိုယ့် အလှည့် ကုန်သော်လည်း တစ်ယောက်ကို မနှိုးဘဲ ဆက်စောင့်၏။ နောင်အခါ နှစ်ဦးလုံး အလှည့်မခွဲဘဲ မအိပ်တမ်း တစ်ညလုံး တာဝန်ယူကြ၏။

ဤကဲ့သို့ ရဲဘော်စိတ်နှင့် ခင်မင်လာကြသောအခါ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လျှို့ဝှက်မှု မရှိကြတော့။ တစ်ယောက်ရင် တစ်ယောက် ဖွင့်ပြ ကြသည်။ နှင်းဝေသည့် ရှည်လျားသော နွေဦးညများကလည်း ရင်ဖွင့်တေးကို ဆိုဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်မြဲ ဖြစ်၏။

မန္တလေးသား ကိုလှဖေသည် စောင်းကောက်တီးတတ်သော ခွင့်လွှတ် တတ်သည့် အစ်မကြီးတစ်ဦးနှင့် အလွန်တစ်ဖွတ်ထိုးနိုင်သော ကောင်လေး တစ်ယောက်တို့၏ တော်လှန်ရေးခေတ် စမ်းချောင်းလေးဘေးမှ လွမ်းစရာ ဇာတ်လမ်းကို သက်ခိုင်အား ပြောပြခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယခုမူ သက်ခိုင်၏ အလှည့်တည်း။

“စာထဲမှာ ပါတဲ့ အစ်ကိုဘမြိုင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သူငယ်ချင်း”

“တွင်းရိုးမျိုး ဝတ်လုံတော်ရတစ်ဦး”

“ဘာရယ်... တွင်းရိုးမျိုး၊ တွင်းရိုးမျိုး ဆိုတာ ဘာလဲ”

သက်ခိုင်က ပြုံး၏။

“ခင်ဗျားက တစ်ကြိမ်တုန်းက မန်းတောင်ရိပ်က ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောပြဖူးတယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်းမှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ကြတဲ့ အမျိုးအနွယ် နှစ်ခု ကြောင့် စွန့်လွှတ်ခွဲခွာခဲ့ကြရတဲ့ အစ်မကြီးနဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက် အကြောင်း ပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုပြောပြမယ့် ဇာတ်လမ်းဟာလည်း ခင်ဗျာဇာတ်လမ်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ ကိုလှဖေရေ... ရေနံ့သာမြေ... ဆိပ်သာကွန်းထောက်က အမျိုး အနွယ် နှစ်ခုရဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ”

ကိုလှဖေ၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာသည် တည်ကျသွား၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၄၉

“ဇာတ်လမ်းအသစ် ပြောစရာရှိရင် ပြောစမ်းပါ။ ဇာတ်လမ်းဟောင်းကိုတော့ ပြန်မနှိုးနဲ့ ကဗျာဆရာ”

“ဪ... တိုက်ဆိုင်လို့ ပြောရတာပါ။ ဒီလိုဗျ... ရေနံချောင်းမြို့ကို ရှေ့က ဆိပ်သာကွန်းထောက်လို့ ခေါ်တယ်။ တစ်နေ့မှာ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးဟာ မိဖုရား ခုနစ်ဖော်နဲ့အတူ ဆိပ်သာကွန်းထောက်ဆီ ဖောင်တော်ဆိုက်လာတယ်။ မိဖုရား ခုနစ်ဖော်ဟာ တောထွင်းမှာ လှည့်လည်ပျော်ပါးကြရင်း အလွန်မွှေးပျံ့ကြိုင်လွင်တဲ့ ရေနံ့သာစမ်းဆီ ရောက်သွားကြတယ်။ ရေနံ့သာစမ်းမှာ ပျော်ပါးနေမိကြတာနဲ့ ဖောင်တော်ထွက်မယ့် အချိန်ကို သတိမမူမိကြဘူး။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးဟာ မင်းလင့်တောင်ကနေ သူ့မိဖုရားတွေကို စောင့်နေခဲ့ရတယ်။ သူတို့ ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘဲ မိဖုရား ခုနစ်ဖော်ကို သတ်လိုက်တယ်။ သူတို့နဲ့အတူ သူတို့ရဲ့ မောင်တော်နဲ့ အထိန်းတော်ကြီးကိုပါ သတ်လိုက်တယ်။ မိဖုရားတွေရဲ့ ကိုယ်စားကြောင့် ရေနံ့သာဟာလည်း ညိုညစ်ပြီး ရေနံ့ဘဝကို ပြောင်းသွားတယ်။ အဲဒီအထိကို ပုံပြင်လို့ပဲ မှတ်ထားကြရအောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ ပုံပြင်တစ်ခုပဲ”

“ကဲ... သမိုင်းဆန်လာတဲ့ အပိုင်းကို ဆက်ကြရအောင်။ နောက်တော့ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးဟာ နောက်တရားပြီး ဆိပ်သာကွန်းထောက်ရဲ့ ရေနံ့မြေကို အပိုင်စားပေးချင်လို့ မိဖုရားခုနစ်ဖော်ရဲ့ အမျိုးတွေကို ဆင့်ခေါ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ယောက်ျား ၁၈ ဦးနဲ့ မိန်းမ ၆ ဦး ထွက်လာကြတယ်။ သူတို့တွေဟာ ရှေးဦးစွာသော တွင်းရိုးတွေပဲ။ နောက် ယောက်ျား ၁၈ ဦးက ဆင်းသက်လာတဲ့ တွင်းရိုးမှန်သမျှကို ပုဆိုးစလို့ ခေါ်တယ်။ မိန်းမ ၆ ဦးက ဆင်းသက်လာတဲ့ တွင်းရိုးတွေကို ထဘီစလို့ ခေါ်တယ်”

“နာမည်ပေးပုံလေးတော့ ကြိုက်သမျှ”

“အဲဒီပုဆိုးစ၊ ထဘီစတွေမှာ သူတို့စည်း သူတို့ကမ်း ရှိတယ်။ ပုဆိုးစတွင်းရိုးမှာ သမီးဟာ တွင်းရိုး ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ သားဦးကသာ တွင်းရိုး ဖြစ်လာတယ်။ ကျန်သားတွေက တွင်းစားပဲ လုပ်ရတယ်။ တွင်းစားဆိုတာက တွင်းပိုင်မဟုတ်ဘူး။ တွင်းရိုးတွေသာ တွင်းပိုင် ဖြစ်ပြီး တွင်းသစ်လည်း ရှာခွင့်ရှိတယ်။ ထဘီစမှာလည်း သားဟာ တွင်းရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သမီးသာလျှင် တွင်းရိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ထဘီစ... ပုဆိုးစတွေရဲ့ ဆင်းသက်လာပုံကို နဝရတ်ရောင်စုံကျမ်းမှာ

၄၅၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အစဉ်အဆက် စာရင်းပြုထားကြတယ်၊ ထာဘီစ... ပုဆိုးစတိုင်းမှာ ဒီကျမ်းက ရှိနေတယ်၊ ဝိဝါဒဖြစ်ရင် တွင်းကြီးမင်းဆီမှာ အဆုံးအဖြတ် ခံယူကြတယ်၊ တွင်းကြီးမင်းကလည်း နဝရတ်ရောင်စုံကျမ်းကို မှီငြမ်းပြုပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေး ရတယ်၊ ဒါက သူတို့ အစဉ်အလာပေါ့လေ၊ ဒီအစဉ်အလာကို ရှင်ဘုရင်တောင် မဖျက်နိုင်ဘူး”

“တကယ်...”

“တကယ်ပဲ... မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးဟာ တွင်းရိုးထဲ ဝင်ချင်ခဲ့ တယ်၊ ဒါနဲ့ တွင်းရိုးမျိုး ရေနံချောင်းဝန်ကြီးရဲ့ သမီးကို ကြေးမြင်မိဖုရားအဖြစ် ကောက်ယူတယ်၊ ကြေးမြင်မိဖုရားဟာလည်း ထာဘီစပဲ၊ ကြေးမြင်မိဖုရားက သမီးတော် မမွေးဘဲ သားတော်သာ မွေးတော့ မင်းတုန်းမင်းကြီး အတော်ခွကျ သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ သူက သားတော်ကို ပျဉ်းမနားမြို့ လက်ဆောင်ပေးပြီး ရေနံချောင်းဝန်ကြီးကိုလည်း ရေနံတွင်း လက်ဖွဲ့ခိုင်းတယ်၊ ဘုရင့်သား ပျဉ်းမနား မင်းသားဟာ တွင်းစားသာ ဖြစ်လာတယ်၊ တွင်းရိုးမဖြစ်ဘူး၊ တွင်းရိုးကတော့ ကြေးမြင်မိဖုရားကြီးရဲ့ တူမတော်ရဲ့ လက်ထဲ ရောက်သွားတယ်”

“နဝရတ်ရောင်စုံကျမ်းကို ဘာလို့ နဝရတ်ရောင်စုံကျမ်းလို့ ခေါ်တာ လဲ”

“ဘိုးရွှေတောင်၊ ညောင်လှ၊ ညောင်အုပ်၊ ညောင်ရမ်း၊ ပုခန်းစလေ... စသည် ရှင်မြတ်ခေါင်ကြီး၊ တွင်းတော်မိဖုရား ခုနစ်ပါး၊ မောင်တော်ထင်ရှား ကျေးပုဏ္ဏားလို့ တွင်းရိုးတွေ ပူဇော်တဲ့ လင်္ကာကို ကျွန်တော် တစ်ပိုင်းတစ်စ ရဖူးတယ်၊ အဲဒီက လာတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို... ကျွန်တော် နားစွပ်သွားပြီ”

“ညောင်လှ၊ ညောင်အုပ်... စသည်က မိဖုရားခုနစ်ဖော်ရဲ့ နာမည် တွေ၊ ဘိုးရွှေတောင် ဆိုတာက အထိန်းတော်ကြီး၊ အခု ရေနံချောင်းဘိုးဘိုးကြီး လို့ သူတို့ ခေါ်ကြတယ်၊ မောင်တော်ထင်ရှား ကျေးပုဏ္ဏား ဆိုတာက မိဖုရား ခုနစ်ဖော်ရဲ့ မောင်တော်၊ ကျေးပုဏ္ဏား ဘာကြောင့် ဖြစ်နေသလဲတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ပေါင်း ကိုးယောက်၊ ဒီကိုးယောက်က ဆင်းလာတဲ့ အမျိုးတွေရဲ့ စာရင်းမို့ နဝရတ်ရောင်စုံကျမ်းလို့ ခေါ်တာနဲ့ တူတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ခင်ဗျား ဒါတွေ ဘယ်က သိလဲ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၅၀

“ဘယ်က သိလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အမေက ထာဘီစကိုး၊ ကျွန်တော်ကတော့ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် အဖေနဲ့ မွေးတာမို့ နဝရတ်ရောင်စုံကွမ်းထဲ စာရင်းမဝင်တဲ့ သူပုန်တစ်ကောင်”

“ဗျာ... ဟေ့လူ ကိုသက်ခိုင်၊ ခင်ဗျား ဇာတ်လမ်းက ပိုစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာပြီ”

“စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာစရာတော့ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ဆက်ပြောမယ်နော်... ကိုလှဖေ”

“ပြောပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း နားထောင်ချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အမျိုးက ထာဘီစမျိုး၊ တစ်နည်းဆိုရတော့ ကျွန်တော့်ဘွားဘွားက တွင်းရိုး၊ ကျွန်တော့်ဦးရီးတွေ ဖြစ်တဲ့ ဦးထင်ကျော်... ဦးတင်သော်တို့ဟာ တွင်းစားတွေသာ ဖြစ်တယ်၊ တွင်းရိုးကိုတော့ ကျွန်တော့်ဒေါ်ကြီးခက်ခက်က သမီးအကြီးမို့ ဆက်ခံတယ်၊ ဒေါ်ကြီးက အပျိုကြီးမို့ သူ့အရိုက်အရာကို သူညီမ ကျွန်တော့်အမေ သက်သက်ကို လွှဲပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ မေမေ့ကို ပုဆိုးစက တွင်းရိုးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့လည်း လုပ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော့်မေမေက တွင်းရိုးကို မယူဘဲ သာမန်အလုပ်သမား ဖြစ်ပြီး မောင်ဝမ်းကွဲတော်တဲ့ ကျွန်တော့်အဖေ... သခင်စိုးခိုင်နဲ့ ထွက်ပြေးတယ်၊ ဒေါ်ကြီးခက်ခက်အတွက် တစ်လောကလုံးမှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မုန်းသူတွေဟာ ဖေဖေရယ်... မေမေရယ်... ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ”

“ဒီလောက်တောင်ပဲ၊ ခင်ဗျား.. တွင်းရိုးတွေ ဘယ်လောက် မာနကြီးတယ်မှတ်လဲ၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာလို့ တွင်းဝယ်ပြီး တွင်းစားဖြစ်လာတဲ့ လူတွေကို သူတို့က တောင်ပံနီတွင်းစားတွေလို့ ခေါ်တယ်၊ တောင်ပံနီ ဆိုတာက မုဒိမ်းစားပြုလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ တောင်ပံနီတွေနဲ့ ဆုံရင် လက်မြောက်ပြုကြတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က မတူမတန် ထမင်းအတူမစားနိုင်လို့ ဆိုတာပဲ”

ကိုလှဖေက ရယ်သည်။ သက်ခိုင်က ဆက်ပြော၏။

“ပြီးတော့... တွင်းရိုးတွေ အလှူလုပ်ရင် ကျန်တဲ့လူတွေကို စားဖို့ သောက်ဖို့သာ ဖိတ်တယ်၊ တရားနာဖို့တော့ မဖိတ်ဘူး၊ နောင်ဘဝ ရေစက်ဆုံရမှာ ကြောက်လို့... တဲ့၊ သူတို့ တွင်းရိုး တွင်းစားသန့်သန့်ချည်း... တရားနာကြတယ်”

၄၅၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကိုလှဖေသည် ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန် မေး၏။

“စောစောက ခင်ဗျား ပြောတဲ့အထဲမှာ ဦးထင်ကျော် ဆိုတာ ပါလာ တယ်။ အဲဒါဟာ မလေးနွယ်တို့ အဖေပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုလှဖေ၊ ဒါပေမဲ့ မမနွယ်ကို ဒေါ်ကြီးခက်ခက်က ပိုပိုင်တယ်။ ဒေါ်ကြီးက အပျိုကြီးဖြစ်တော့ ပထမ... သူ့ထာဘီစကို မေမေ သက်သက်ကို ပေးဖို့ မှန်းခဲ့တယ်။ ဒီအစီအစဉ်ဟာလည်း ပျက်ခဲ့တယ်။ အခု တူမဖြစ်တဲ့ မမနွယ်ကို ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ မမနွယ်ကို... နွယ်လို့ နာမည် ပေးထားတာလည်း ဒေါ်ကြီးပဲ။ မမနွယ် စီးနေတဲ့ ကားဖြူကိုလည်း မမနွယ် အတွက် ဒေါ်ကြီးက သီးသန့်ဝယ်ပေးထားတာ။ ဦးလေးကိုချစ်တိုးဟာလည်း သာမန်ဒရိုင်ဘာ မဟုတ်ဘူး။ မမနွယ်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဒေါ်ကြီး အထူးခန့် ထားတဲ့လူ။ ဒီကြားထဲက ကျွန်တော် ဆိုတဲ့ ပြိဟ်ကောင်က ဝင်လာတယ်။ အခုနေ တစ်လောကလုံးမှာ ဒေါ်ကြီး အတောင့်တဆုံးက ဘာလဲ... သိလား”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ”

သူ့ ချင်းနှစ်ဦးက စကားကောင်းနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေတ္တ မေ့နေကြ၏။

သို့ရာတွင် အဝေးဆီမှ ‘ဖောက်’ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကြောင်၏ ဗီဇဉာဉ်မျိုးနှင့် နှစ်ဦးသားသည် မြေပြင်သို့ လှိမ့်ချလိုက်ကြ၏။ ‘ရွှီ’ခနဲ ကြားလိုက်ရပြီး စောစောက သက်ခိုင် မှီထိုင်နေသော သစ်ပင်ခြေရင်း မှ အသားများ ဖွာစဉ်ထွက်လာ၏။

ကိုလှဖေနှင့် သက်ခိုင်သည် ကိုယ်များကို လှိမ့်ပြီး မြေကျင်းထဲ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ကိုလှဖေက သေနတ်ကို မောင်းတင်ပြီး ဝါရွက်တို့ ကြွနေသော သစ်ပင်များဆီ စူးစမ်းကြည့်၏။

သေနတ်သံ ထပ်မပေါ်လာတော့။

ကိုလှဖေက သက်ပြင်းချပြီး သက်ခိုင်ကို ကြည့်၏။

သက်ခိုင်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“ကံကောင်းလို့ ကျွန်တော့်ဒေါ်ကြီး ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခု မဖြစ်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ပယ်

၄၅၃

သက်ခိုင်သည် အသားများ ဖွာထွက်နေသော သစ်ပင်ကို ညွှန်ပြပြီး ဖြေလေ၏။

“ကျွန်တော့် ဒေါ်ကြီး ဖြစ်စေချင်တာက အဲဒီသစ်ပင်ဟာ ကျွန်တော့် ခေါင်း ဖြစ်ဖို့ပဲ”

လေရူးမည်သည် ယာယီအင်အား ဖြစ်သည်။ ရွက်ဝါကိုတော့ ခြေ နိုင်မည်။ သို့ရာတွင် ရွက်တစ်ဝါ ကြွေလေတိုင်း ရွက်တစ်ခုသည် ရွှန်း၍ သစ်လာမည်။ မုတ်သုံသည် အင်ကြီးအားကြီးနှင့် ဝင်လာသောအခါ လေရူးလည်း ပျောက်သည်။ တစ်လောကလုံးလည်း စိမ်းစိုသည်။

သက်ခိုင်တို့အား ရန်ကုန်အစိုးရလက် ခွေးသေ သေရစ်ဟု မာနကြီးစွာ ပြောသွားကြသည့် မိုးမြင့်၊ ယုမောင်၊ ချိုကြီးတို့ ပါသော သူပုန်တပ်ပေါင်းစုသည် မှော်ဘီမြို့ကိုပင် မကျော်နိုင်။ တိုက်ဆိုင်ရုံမှာ သက်ခိုင်တို့တပ်သည် အင်းစိန်နှင့် ဘီအေအိုဒီမှ တာဝန်သိမ်းကာ မှော်ဘီ စိုက်ပျိုးရေးစခန်းကို ဌာနချုပ်ဖွင့်၍ သူတို့အား ခုခံရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အင်းစိန်တန်းက တက္ကသိုလ်တိုက်ခွဲရသည်။ မှော်ဘီတွင်မူ သက်ခိုင် တို့၏ တပ်ရင်းမှ တပ်ခွဲ (၁) နှင့် တပ်ခွဲ (၄) တို့အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အတူ ခုခံကြရသည်။ သက်ခိုင်တို့၏ တပ်ခွဲကို ပထမ ဗိုလ်သော်(ဂျာမနီပြန်)က အုပ်ချုပ်သည်။ ဗိုလ်သော် စစ်ဆေးရုံတက်ရသောအခါ ဗိုလ်ကြီးစောလွင် လာအုပ်ချုပ်သည်။

ဗိုလ်ကြီးစောလွင်သည် ဝင်းဂိတ်တပ်၌ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ပါဝင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ စစ်တပ်များ တောခိုသောအချိန်က ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ပါသွားခဲ့သည်။ ထိုစစ်တပ်များသည် နိုင်ငံတော်ကို သစ္စာဖောက်မှန်း သိသော အခါ ရိုးမတောင်ခြေတစ်လျှောက် ကုန်းကြောင်း လျှောက်ကာ ပြည်မှသည် ရန်ကုန်အရောက် ပြန်ပြေးလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ရင်ဆိုင်နေသော သူပုန်တပ်တွင် သူ၏ ချစ်လှစွာသော ရဲဘော် ဟောင်းများ ဖြစ်သည့် ဗိုလ်သာခိုး၊ ဗိုလ်သက်ထွန်းတို့ ပါမှန်း သူသိသည်။ သူတို့အကြောင်းကို စကားစပ်မိ၍ ပြောတိုင်း ဗိုလ်ကြီးစောလွင်သည် မျက်ရည် ဝဲတတ်၏။ ယုမောင်၊ မိုးမြင့်၊ ချိုကြီးတို့လည်း ဟိုမှာဘက်၌ ရှိမှန်းသိသော

၄၅၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်တို့ကလည်း ဗိုလ်ကြီးစောလွင်၏ နှလုံးသားကို ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်
သည်။ ထိုနည်းတူစွာ သက်ခိုင်တို့၏ လူကြီးများမှာလည်း ဟိုမှာဘက်မှ
လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းဖော် ကြိုးပမ်းဖက် ရောင်းရင်းကြီးများအပေါ်
သံယောဇဉ်မပြတ်ကြောင်း သက်ခိုင်တို့ ကောင်းကောင်းသိသည်။

သို့ရာတွင် သက်ခိုင်တို့ဘက်မှ ဤမျှ မေတ္တာကြီးလင့်ကစား သူတို့
ဘက်မှ ဘာကြောင့် အမှန်းသည်းရသည်ကို သက်ခိုင်တို့ နားမလည်။ သူတို့၏
စာအုပ်ကြီးများမှ အမှန်းတရားတို့သည် အဆိပ်ပမာ သူတို့၏ နှလုံးသားကို
လွှမ်းထားလေပြီဟုသာ ထင်ရ၏။ ထင်ရ၏။

ဘုရားလမ်းစေတီကြီးအနီး ရှမ်းစုရွာ၏ *ဝါးရုံပင်ခံတပ်များ အောက်
တွင်* သက်ခိုင်တို့တပ်က ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာဖွင့်၍ ခံကြသည်။ ဗိုလ်တင့်လွင်
(ပျဉ်းမနား)က ဦးစီး၍ ဆရာကိုမျိုးခင်က အုပ်ချုပ်သည်။ တပ်ရင်းမှူးကိုယ်တိုင်
လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်လာအိပ်၍ တိုက်ပွဲကို ကိုယ်တိုင် ကွပ်ကဲတတ်သည်။
တိုက်ပွဲဖြစ်လျှင် တပ်ရင်းမှူးသည် သူ့ကာတိုင်သေနတ်ကို သက်ခိုင်တို့အား
ပေးပြီး သူက ရိုင်ဖယ်ယူကာ ဝင်ခွဲတတ်သည်။ ရဲဘော်ကို ချစ်သော တပ်ရင်းမှူး
သည် ရိုင်ဖယ်ကိုပါ ချစ်၏။

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် ဆရာကိုမျိုးခင်နှင့်အတူ စစ်တိုက်ရသည်မှာ
တစ်မျိုး ပျော်ဖို့ကောင်းသည်။

ဆရာကိုမျိုးခင်က ဆရာထူးလောက်မူ ကဗျာမဆန်။ သူ့အသည်းစွဲ
လက်နက်ကား သုံးလက်မမော်တာ ဖြစ်သည်။

သူပုန်တို့ ချီတက်လာလျှင် သူက သူ့မော်တာနှင့် အလုပ်များ၏။
မော်တာပစ်နေစဉ် ပါးစပ်ကလည်း အလုပ်များ၏။

“လာလေရော... လပျံတစ်လုံး၊ သွားလေရော အနားသား လပျံ
တစ်လုံး”

ဆရာကိုမျိုးခင်သည် သူ့မော်တာကျည်ဖူးများကို ဤသို့ လပျံဟု
ကြံကြံဖန်ဖန် နာမည်ပေးထားသည်။

ပစ်ရင်းခတ်ရင်းကလည်း သတိမလစ်။ ဘေးဘီကို ကြည့်တတ်သည်။
တစ်နေရာတည်းက ပေတေ ပစ်ခတ်နေသူကို တွေ့လျှင် သူသာလျှင် တတ်နိုင်
သော ရှည်လျားလှသည့် ဆဲခြင်းကိုပြု၏။

“တယ်... ငါ့ပစ္စည်းနဲ့ ချွတ်ပစ်လိုက်ရ... လည်ပင်းကို ခုနစ်ပတ်

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၅၅

လောက် ပတ်မီပြီး ပိုနေတဲ့အစကို ကျော်ကိုမှတ်ပြီး တထုတ်ထုတ် ကိုက်နေတော့ မယ်”

ဆရာပစ္စည်းသည် ဤမျှ မရှည်ကြောင်း သက်ခိုင်တို့ သိသည်။ ဆရာ စေတနာကိုလည်း သိသောကြောင့် စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ ရယ်ကြရ၏။

တိုက်ပွဲ နားသွားလျှင် ကော်ပိုရယ် ကိုသန်းထွတ်ကြီးသည် မင်းသား ကျော်အေးဟန်နှင့် မဟုတ်ကဟုတ်က ခုနစ်သံချီ သီချင်းများကို ဆိုပြတတ်၏။ နမူနာများကား... ။

“ခင်ရယ်... ဒီဟဝါ-ျိုးကို မုန်းလိုက်ပါတော့ကွယ်၊ ဒေါက်တာ ရယ်... ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟဝါကြီးမှာ... ဟိုသင်းပြုလုပေါ့ကွယ်”

ရဲဘော် ကိုသန်းမြ၊ ကိုလှမောင်၊ ကိုမောင်အေး၊ ကိုတင်မောင်၊ ကော်ပိုရယ်ကိုစိုးမောင်၊ ကိုမျိုးညွန့်၊ ကိုသိန်းစံတို့က မနက်ဖြန် ရဲဘော်အားလုံး အတွက် အမဲသားဟင်း ချက်ကျွေးလျှင် စပါးလင် ဘယ်က ရှာရမည်ကို အကြီးအကျယ် ဆွေးနွေးကြ၏။ သူတို့ ဆွေးနွေးပွဲကို ‘စပါးလင် အော်ပရေရှင်း’ ဟု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် နာမည်ပေးထား၏။ ပေးလည်းပေးထိုက်၏။ စပါးလင် အရှာကောင်းသဖြင့် တစ်မနက်တွင် မိုင်းစုံနင်းမိရာ ကံကြီးသဖြင့်သာ သေ မကုန်သည်။ တပ်ရင်းမှူးက ဘီအီးများ ခေါ်လာကာ မိုင်းစုံနင်းခိုင်းသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့၏။

မှတ်သင့်ဝင်လာစ မေလ၊ စစ်မြေမှ သက်ခိုင် တစ်သက် မမေ့နိုင်သော အတွေ့အကြုံများတည်း။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ဧပြီလ ၂၄ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့မှ စကာ မေလ ၉ ရက် တနင်္လာနေ့အထိ သက်ခိုင်တို့တပ်သည် မှော်ဘီ၌ ခုခံနေရ၏။

မေလ ၉ ရက်နေ့တွင် သက်ခိုင်တို့ တပ်ခွဲကို သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း အမှတ် (၁) မှ တပ်ခွဲ (၃) က အစားဖြည့်ရောက်လာသည်။

ကားကြီးများနှင့် သက်ခိုင်တို့ ပြန်လာကြစဉ် မှော်ဘီမြို့သူမြို့သား တိုင်း ထွက်၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

ထွန်ရေးမငင်နိုင်သေးသော ရေတွေ လျှံနေသည့် လယ်ကွင်းများကို ဝဲ ယာ၌ ထားလျက် သက်ခိုင်တို့ ရန်ကုန်မြို့ဆီ ပြန်လာခဲ့ကြရ၏။

ထိုနေ့ည ၈ နာရီလောက်တွင် ရွှေတိဂုံစေတီမြေရင်းရှိ ဂေါ်ရာကုန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

၄၄၆

တက္ကသိုလ်တန်းစိုက်

အိပ်စရာ နေရာမရသောကြောင့် သက်ခိုင်သည် သံချပ်ကာကားကြီး ပေါ်တွင် တစ်ညလုံး ထိုင်ငိုက်ခဲ့ရ၏။

နောက်တစ်နေ့ မေလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် သက်ခိုင်တို့ တပ်ခွဲသည် စစ်ဌာနချုပ်ဝင်းအတွင်းသို့ ရွှေ့ကြရသည်။ စစ်ဌာနချုပ်၏ လုံခြုံရေးအတွက် တာဝန်အပေးခံကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

တပ်ရင်းမှူးသည် ဗိုလ်ကြီးဆန်းအောင်၊ ဆရာထူးတို့နှင့်အတူ သက်ခိုင် တို့၏ အခြေအနေကို လာစစ်သည်။

သက်ခိုင်တို့က တပ်ရင်းမှူးကို ဝိုင်းမေးကြသည်။

“ကျွန်ရစ်တဲ့... ကျောင်းသားရဲဘော်တွေ အခြေအနေ ဘယ်လိုပါ လဲ ဗိုလ်မှူး”

တပ်ရင်းမှူးသည် တစ်ချက် ငိုငွားပြီးနောက် ဖြေသည်။

“သူတို့အားလုံး တက္ကသိုလ်နယ်မြေက တီတီစီ မိန်းကလေးကျောင်းဆောင် မှာ စခန်းချနေကြပြီ၊ ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့ ထိန်းရက်ကြားက စာမေးတောင်း သွားတိုက်ကြသေးတယ်၊ အဲဒီမှာ ကိုဝင်းအောင်၊ ကိုမောင်မောင်မှင်နဲ့ ကိုလှမောင် တို့ ကျသွားရှာကြတယ်၊ အခုတော့ သူတို့အားလုံးကို ဗိုလ်ကြီးဥမ်ရှိန်က အုပ်ချုပ် စောင့်ရှောက်ထားတယ်”

သက်ခိုင်တို့က ဘာမျှ ဖြန်မပြောတော့။ ကိုဝင်းအောင်၊ ကိုမောင်မောင်မှင်၊ ကိုလှမောင်တို့အတွက် စိတ်မကောင်း။ သို့ရာတွင် သက်ခိုင်တို့၏ တပ်ရင်းမှူး အပါအဝင် တပ်မတော်မှ လူကြီးများ ဝင်မထိန်းပေးလျှင် ကျောင်းသားတို့ အသက် ရာနှင့်ချီ၍ သေကုန်မည်။

နေ့ရော... ညရောပါ ဗိုလ်ချုပ်ကစ၍ လူကြီးအားလုံး အလုပ်များ နေသော စစ်ဌာနချုပ်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ကာကွယ်ခွင့် ရနေသောကြောင့် သက်ခိုင်တို့ ဂုဏ်ယူကြသည်။ သမိုင်းတစ်ကွေ့၌ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေရပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိန်ပန်းတွေက ရဲရဲနီနေ၏။ ငှက်ပန်းတွေက ဝါဝါရွှေ နေသည်။ ပင်တိုင်းက စိမ်းစိုနေ၏။

မိုးလုံးအုံ့၍ ဝသန်ဦးသည် စောစောဆိုက်ကာ ရွာချသည်။

မှတ်သုံသည် ဝင်လာသဖြင့် လေရူးကား ပျောက်ပြီ။ ရွက်ဝါတို့ ကြွေလင့်ခဲ့ရကစား ရွက်နုတို့သစ်ရုံမက မြမြမောင်းနေပြီ။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၅၇

စစ်ဌာနချုပ်၏ ထောင့်များတွင် ရိုင်ဖယ်ကိုင့်၍ မိုးဒဏ်ကို ခွဲခွဲအောင် သည်အတိုင်း ရပ်ခံလျက် ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းရင်းက သက်ခိုင်တို့ ဝမ်းသာမိရ သေးသည်။

မိုးက သည်းသည်း... ရေခဲခဲတွင် ကင်းစောင့်ရင်း မေလအတွင်း၌ သက်ခိုင်တို့ စောင့်မျှော်နေသော အကောင်းဆုံးသတင်းကို ကြားကြရသည်။

စင်ကာပူခံတပ်ကြီးနှင့် နှိုင်းအပ်သော အင်းစိန်ခံတပ်ကြီးကို ဗမာ့ တပ်မတော်သည် သိမ်းလိုက်သည်။

ဪ... မုတ်သုံ လာလျှင် လေရူးသည် ဤမြေ၌ နေခွင့်မရှိပါ တကား... မရှိပါတကား။

အခန်း - ၃၀
»» ကံ့ကော်ရိပ်မှာ ငိုပါသည် ««

ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် သက်ခိုင်တို့အားလုံး တကောင်းကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။

သက်ခိုင်တို့ စစ်မြေဆီ ထွက်သွားစဉ်က တစ်လောကလုံး ခြောက်ခန်း နေသည်။ ပင်တိုင်းက ရွက်ဝါဆင်နေ၏။

ယခုမှ... ကံ့ကော်တို့က မြမြမှောင်ပြနေ၏။ ပိတောက်တို့က စိမ်းပြ သည့်အပြင် ရွှေလွှာဖူးနှင့် မြူးပြကြသေး၏။ တတိုင်းမွှေး ပန်းရုံတို့ကလည်း မွှေးပြနေလေသေးသည်။ နွေကို မေ့ကြပြီ ထင်၏။

သက်ခိုင်တို့၌ ငွေလည်း မပါ။ ဝတ်စရာဟူ၍လည်း တင့်တင့်တယ်တယ် ဘာမျှမရှိကြ။ တကောင်းကျောင်းဆောင်ကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ကြရသည်မှာ အခြား ဘယ်သို့မျှ သွားစရာ မရှိကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တကောင်းကျောင်းဆောင်ကြီးကို ထိုအချိန်၌ ဆရာဦးမောင်မောင်ကလေး (နာမည်ကျော် ဘောလုံးသမားဟောင်း)က အုပ်ချုပ်နေပြီ။

သက်ခိုင်တို့က ဆရာထံ အခန်းသွားတောင်းကြသည်။ ဆရာသည် သဘောကောင်းစွာ သက်ခိုင်တို့အား အခန်းများ ပေး၏။ ပို၍အံ့သြဖွယ်ကောင်း

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၅၉

သည်မှာ ဆရာကတော်က သက်ခိုင်တို့၏ မွေ့ရာများ၊ စောင်များ၊ ခေါင်းအုံးများ၊ ခြင်ထောင်များကို ထုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

တပ်မတော်မှ ကားကြီးများ လာခေါ်စဉ်က ဤပစ္စည်းများကို သက်ခိုင်တို့သည် အခန်းတွင်း၌ သည်အတိုင်း စွန့်ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ချောမောမွန်ရည်သော ဆရာကတော်သည် ပြုံးရင်း ရှင်းပြ၏။

“တပ်မတော်ထဲ လိုက်သွားတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ သိရလို့ မမ စာရင်းလုပ်ပြီး သိမ်းထားတာ”

သက်ခိုင်တို့အားလုံးသည် ဆရာကတော်အား ကျေးဇူးတင်မိကြသည်။ ဤသို့ မဟုတ်က အခန်းရသော်လည်း အိပ်ရာမရှိဘဲ ခုတင်ပေါ်၌ မည်သို့ အိပ်ရမှန်းမသိ။

အဆောင်မှူး သဘောကောင်းသောကြောင့် အခန်းသာ ရသည်။ ကျောင်းဆောင်၌ ထမင်းမကျွေးသဖြင့် ဝမ်းရောက ခက်နေသေးသည်။ ကံအား လျော်စွာ ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ဆိုင်မှ ကရာနီက သက်ခိုင်တို့၏ ဒုက္ခကို သိသောကြောင့် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ အကြွေးနှင့် ထမင်းကျွေးသည်။ ထမင်းပါ မက လက်ဖက်ရည်၊ ဆေးလိပ်များလည်း ပေး၏။

ကိုလေးမောင်၊ ကိုလှဖေ၊ ကိုစောလွင်၊ ကိုမြင့်သောင်း၊ ကိုဝင်းမောင်တို့က မိရာအသုတ်နှင့် စာမေးပွဲဖြေရန် ကြိုးစားကြ၏။ (ထိုနှစ်က တက္ကသိုလ်သည် မကြိုဖူးအောင် စာမေးပွဲ အကြိမ်ကြိမ် စစ်ပေးသည်။)

မောင်ရှိန်နှင့် တင်မောင်စိုးတို့ကလည်း အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်ရန် ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ အေးဝင်းလည်း ပြန်လာသည်။

ကျောင်းကြီးလည်း ပြန်ဖွင့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသားများ တဖွဲဖွဲ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူပုန်လက်အောက်ရှိ ဖြိုးများမှ ကျောင်းသားများပင် ပြန်လာနေကြ၏။ ယုမောင်တစ်ယောက်သာ ပြန်မလာ။ သာယာဝတီမှ အထက်ကို သူတို့ မင်းမူ စိုးမိုးဆဲပင် ရှိကြသေး၏။ ထွန်းငွေကမူ ပြည်ကျောင်းဆောင်တွင် ကုပ်ကုပ်ကလေး စာကျက်နေရာ၏။

သက်ခိုင်နှင့် အေးဝင်းတို့၏ အခန်းများနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းနှစ်ခန်းတွင် မန္တလေးမှ ကျောင်းသားကြီး နှစ်ဦး လာနေကြ၏။ ကိုဘရီနှင့် ကိုမြစိန်ဟု ခေါ်သည်။ သူတို့က ဘီအယ်(လ်)ဖြေမည့် ကျောင်းသားကြီးများတည်း။

၄၆၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းချိတ်

နှစ်ဦးလုံးသည် သဘောလည်း ကောင်းကာ ငွေလည်း ရှင်ကြသည်။ သက်ခိုင်နှင့် အေးဝင်းကို ခင်ကြရှာ၏။ သူတို့ထံမှ ပိုက်ဆံလည်း ချေး၍ရသည်။ အဝတ်လည်း ငှားဝတ်၍ရ၏။

အခန်းချင်း မကပ်သော်လည်း သက်ခိုင်တို့နှင့် ခင်သော အခြားကျောင်းသားကြီးတစ်ဦး ရှိသေး၏။ သူ့နာမည်က ကိုရွှေသာအောင်ဟု ခေါ်သည်။ ကိုရွှေသာအောင်သည် စာလည်းမကျက်၊ စာမေးပွဲလည်း မဖြေ၊ မြို့တွင်းထွက်၍ ကုန်သည်လုပ်နေ၏။ သူက သက်ခိုင်နှင့် အေးဝင်းတို့၏ စာများကို ဖတ်၍ ခင်မင်သူ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အနုပညာကို မြတ်နိုးသည်။ မူစလင် ဖြစ်သော ကိုရွှေသာအောင်သည် အူရဒူဘာသာကို ကောင်းကောင်းတတ်၏။ လသာလျှင် သူက သက်ခိုင်တို့ကို အူရဒူသီချင်းများ ဆိုပြပြီး အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ပြန်ပြ၏။ ကုလားဇာတ်ကားကောင်းကောင်း လာလျှင် သူက သက်ခိုင်တို့ကို ပြလေ့ရှိ၏။ မွဲငတ်သော ထိုကာလတွင် ကိုရွှေသာအောင်သည်လည်း သက်ခိုင်နှင့် အေးဝင်း အားကိုးရသော ဘဏ်တိုက်ကြီးတစ်တိုက်ပင်တည်း။

သူငယ်ချင်းကောင်းများ ရှိသော တကောင်းကျောင်းဆောင်ကြီးတွင် သက်ခိုင်တို့ နေသာတိုင်သာ ရှိပါ၏။ ခက်သည်မှာ ကျောင်းတက်ရေး ဖြစ်၏။

တက္ကသိုလ်၌ ငွေမသွင်းနိုင်သောကြောင့် ဒုတိယနှစ် သိပ္ပံတန်းတွင် တက်ရမည့် အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့တွင် ခုံနံပါတ်များ မရှိကြ။ ခုံနံပါတ် မရှိသည်မှာ တရားဝင် ကျောင်းသားမဟုတ်ဟုပင် အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

သိဒ္ဓိရီသင်တန်းများကို တက်ရန်မှာ မခက်ခဲလှ။ လက်တွေ့သင်တန်း တက်ရန်က မလွယ်။ လက်တွေ့သင်တန်းတွင် ပစ္စည်းကိရိယာများ သုံးရသောကြောင့် ခုံနံပါတ်မရှိသည့် ကျောင်းသားကို လက်မခံနိုင်။ သိပ္ပံပညာသော ကျောင်းသားတစ်ဦးအနေနှင့် လက်တွေ့သင်တန်း တက်ခွင့်မရလျှင် အခြားဘာတွေ လုပ်ရလုပ်ရ အဓိပ္ပာယ်မူ ဘာမျှ မရှိတော့။

သက်ခိုင်တို့သည် သင်တန်းပိုင်ဆရာများကို တောင်းပန်၍ လက်တွေ့သင်တန်းများကို တက်ဖြစ်အောင် တက်သည်။ ဆရာမဒေါ်ကာလီ ခွင့်ပြုသောကြောင့် ရူပဗေဒသင်တန်းကို လည်းကောင်း၊ ဆရာဦးအောင်ခင် ပြောပေးသောကြောင့် ဓာတုဗေဒသင်တန်းကို လည်းကောင်း၊ ဆရာဦးကိုကိုကြီး ညာတာ

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၆၀

သဖြင့် ရုက္ခဗေဒကို လည်းကောင်း တက်ခွင့်ရကြသည်။ ဒုက္ခကို သတ္တဗေဒ လက်တွေ့သင်တန်း၌ လှလှတွေ့ကြ၏။

သတ္တဗေဒလက်တွေ့သင်တန်းတွင် အကောင်ပလောင်များ ခွဲစိတ်ရ၏။ အကောင်ပလောင်ကို လူစေတက်စေ စာရင်းပြု၍ပေးသည်။ ထိုခေတ်က ဈေးကြီးသော အချို့ အကောင်ပလောင်အတွက် ကျောင်းသားသည် ငွေပင် ပေးရသေး၏။

သက်ခိုင်တို့က ဆရာဦးသာမြင့်ကို အပူကပ်ကြ၏။ ခုံနံပါတ် မရှိသော ကျောင်းသားများ ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာဦးသာမြင့် အတော်ခေါင်းရွပ်သွားရ ရှာ၏။ အတန်ကြာမှ ဖြေသည်။

“အေးလေ... ဒီလောက် ပညာလိုချင်ရင် ခုံနံပါတ်ရှိရှိ မရှိရှိ ဆရာ မတားလိုဘူး၊ ဆက်ရှင်ဘီမှာ လာလုပ်ကြကွယ်၊ ကလပ်(စ်)လစ်တဲ့ လူတွေ နေရာမှာ ဝင်ခွဲကြပေါ့၊ နေရာမလစ်ရင်လည်း သူများ ခွဲတာ ဘေးက ထိုင်ကြည့် ပေါ့၊ ဆရာ ခွင့်ပြုပါတယ်”

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်သည် သင်တန်းကို နှစ်ပတ် တက်ကြရသည်။ တစ်နေ့တွင် ဌာနမှူး ကထိကဆရာမကြီးက လက်တွေ့ သင်တန်း များကို လိုက်စစ်သည်။ တရားဝင်ကျောင်းသား မဟုတ်သော အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်ကို မိသွား၏။

သင်တန်းသားအားလုံး ရှေ့တွင် သက်ခိုင်တို့ အဆွေခံရသည်။ ထိုနောက် ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွားပြီး ဆက်ကြိမ်း၏။ သက်ခိုင်တို့က မိဘများ သူပုန်လက်အောက် တွင် ရှိနေသောကြောင့် ငွေမသွင်းနိုင်၍ ဤသို့ ဖြစ်ရကြောင်း ရှင်းပြကြ၏။ ဆရာမကြီး၏ အဖြေသည် သက်ခိုင်တို့နားမှ မထွက်။

“တိုင်းပြည်လုံခြုံရေးက အစိုးရတာဝန်၊ သင်တန်းတွေမှာ ကျောင်း စည်းကမ်းအတိုင်း ရှိဖို့က ငါ့တာဝန်၊ မင်းတို့ သီအိုရီကလပ်(စ်)တွေ လိုက် တက်ပါ၊ ငါ ဘာမှ မပြောလိုဘူး၊ လက်တွေ့သင်တန်းတွေကိုတော့ တက်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူး၊ အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ထိုနေ့က မဆိုရုံတစ်မည် မျက်နှာငယ်များနှင့် သက်ခိုင်တို့ ပြန်လာ ကြသည်။

ကံ့ကော်တစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်ကြပြီး အေးဝင်းက ဝမ်းနည်း စွာ ဆိုသည်။

၄၆၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“သက်ခိုင်ရေ... တို့ ကံကော်တောကို စွန့်ကြဲဖို့လား”

သက်ခိုင်က ကံကော်ပင်ကို ဖက်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ကျရင်း ဖြေမိသည်။

“ကံကော်တောက ခဏပြေးရအောင်လို့ ဆိုပါ သူငယ်ချင်း၊ ကံကော်တောကို ငါ မစွန့်နိုင်ဘူး၊ အစက ငါ ဆရာဝန်လုပ်မယ် စိတ်ကူးမိတယ်၊ ဒီနေ့ ငါ စိတ်ပြောင်းလိုက်ပြီ၊ အိုင်အက်(စ်)စီ အောင်ရင် ငါ ဘာသာပြောင်းတော့မယ်၊ ပြီးတော့ ကံကော်တောက ရုက္ခစိုးဖြစ်အောင် ငါ ကြိုးစားမယ်၊ ငါ ရုက္ခစိုး ဖြစ်လာရင် ငါ့ကံကော်ရိုက်က အပြစ်မဲ့တဲ့ ဘယ်ကျောင်းသားကိုမှ နှင်မထုတ်ဘူး၊ နှင်ထုတ်မယ့်လူတွေကိုလည်း ငါ... ငါ...”

ဒေါသနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကြောင့် သက်ခိုင်၏ ရင်မှာ ဆိုပြီး အသံလည်း နစ်သွား၏။

အေးဝင်းက ရယ်ချလိုက်၏။ သူ့ရယ်သံမှာလည်း ငိုသံပါနေ၏။

“ထားပါတော့ သူငယ်ချင်းရာ၊ တို့ အခု အလုပ်ထွက်ရှာရအောင်၊ ပညာသင်ခွင့်ရရင်တော့ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် နေရတာ မထောင်းတာဘူး၊ အသားလွတ်တော့ ငတ်မနေနိုင်ဘူး၊ မီးရထားရုံးမှာ မောင်ရှိန်နဲ့ တင်မောင်စိုး ထွက်လာတဲ့ နေရာကို လူစားမခန့်ရသေးဘူးနဲ့ တူတယ်၊ အဲဒီကို ပြေးကြရအောင်၊ အလုပ်မရရင်လည်း တို့ စာရေး စားကြမယ်ကွာ၊ ကဲ... လစ်ကြဖို့”

အေးဝင်းနဲ့ သက်ခိုင်သည် မီးရထားရုံးကြီး၌ အောက်တန်းစာရေးရာထူး ရကြ၏။ ထမင်းမှန် ရေမှန်လည်း ဖြစ်လာကြသည်။ တကောင်းကျောင်းဆောင်ကြီးကိုတော့ စွန့်ခဲ့ရ၏။

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်သည် လမ်းစရိတ် သက်သာရန် တင်မောင်စိုး၏ ဘားလမ်း နေအိမ်မှ ရုံးတက်ကြသည်။ စနေ သို့မဟုတ် တနင်္ဂနွေနေ့များကျမှ ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်ကြပြီး (ယခုအခါ တကောင်းကျောင်းဆောင်သို့ ရောက်နေကြသည့်) မောင်မောင်ကျော်၊ လှထွေး စသည့် ပါဏဗေဒ ယူသော ကျောင်းသားများထံမှ မှတ်စု ကူးယူကြသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၆၃

သီတင်းကျွတ်ပြီးလျှင် ကျောင်း၌ ငွေသွင်းနိုင်ရန် ချွေချွေတာတာ သုံးပြီး ငွေစုကြ၏။

အေးဝင်းသည် မွန်ကို အဆက်ဖြတ်ထား၏။ ဒုက္ခရောက်နေစဉ် ရှစ်သူ ကို တွေ့လျှင် သူပါ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့်ဟု အကြောင်းပြ သည်။

သက်ခိုင်ကလည်း မလေးနွယ်တို့အိမ် မသွား၊ မသွားသည့်ပြင် တက္ကသိုလ်နယ်မြေသို့ မိမိ ပြန်ရောက်ကြောင်း မပေါ်ရန် သူငယ်ချင်းများကို ပိတ်ထား၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့တွင် အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်သည် ကျောင်းဆောင် သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ပြည်မြို့ကို ဖြတ်၍ ပြန်လာခဲ့သော ပခုက္ကူမှ ကျောင်းသား ကိုထွန်းရွှေကို တွေ့ကြ၏။ ကိုထွန်းရွှေထံမှ ဝမ်းနည်းဖွယ် သတင်းတစ်ရပ်ကို ကြားရသည်။

သူပုန်နယ်မှ အစိုးရနယ်အကူးတွင် အခက်အခဲမရှိရန် ကိုထွန်းရွှေတို့ သည် ပြည်ရှိ ရဲဘော်ဖြူ ခေတ္တရာတပ်ခွဲသို့ ဝင်အကူအညီတောင်းကြသည်။ ယုမောင်သည် ဤတပ်ခွဲ၌ တပ်ခွဲမှူး လုပ်နေကြောင်း ထွန်းရွှေတို့က သိပြီး၍ ဖြစ်၏။ ယုမောင်ကို မတွေ့ခဲ့ကြရ။ ဇိုလ်ကွန်းဇော်ထံမှသာ ယုမောင်၏ သတင်းကို ကြားခဲ့ရသည်။ ယုမောင်သည် သူ့တပ်နှင့် မြန်အောင်ဘက်သို့ စစ်ချီတက်သွား သည်။ မြန်အောင်တွင် ကေအင်ဒီအိုတို့နှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ ကေအင်ဒီအိုတို့၏ အဆိပ်လူးသော ရှားနှစ်သား ကျည်ဆန် မှန်သောကြောင့် ယုမောင်ကို ပြည် ဆေးရုံကြီးသို့ သယ်လာခဲ့ရ၏။ ပြည်ဆေးရုံကြီးတွင် ယုမောင် ကွယ်လွန်လေ သတည်း။

သက်ခိုင်တို့သည် ဤအကြောင်းအကျိုးကို ပြောရန် ထွန်းရွှေ၏ အခန်းသို့ ထွက်လာကြသည်။

အခန်းတွင်း၌ ထွန်းရွှေသည် စာတစ်စောင်ကို ကုန်းရေးနေ၏။ သက်ခိုင် တို့က တံခါးခေါက်မှ ထွန်းရွှေသည် စာကို စာအုပ်တစ်အုပ်ကြား ညှပ်ဝှက်လိုက် ပြီး နေရာမှထ၍ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အေးဝင်းက ထွန်းရွှေ ပုဂံ ထားသော စာကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထွန်းရွှေက အတင်းလိုက်လု၏။

၄၆၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အရပ်ရှည်သော အေးဝင်းက စာကိုင်ထားသည့် လက်တံရှည်ကို မြှောက်ထားသောကြောင့် ထွန်းငွေ လှမမိ။

ထွန်းငွေသည် ကုလားထိုင်၌ မျောက်မှိုင်း မှိုင်းထိုင်၏။

“အေးကွာ... အေးကွာ... သူများရဲ့ ပရိုက်စိတ်စာကို မင်းတို့ ဖတ်ချင်လည်း ဖတ်ကြပေါ့၊ မင်းတို့မှာ ကားလ်ချား(ယဉ်ကျေးမှု) မရှိဘူးလို့ ငါ ဝမ်းနည်းရမှာပဲ၊ အဟင့် ဟင့် ဟင့်...”

အေးဝင်းသည် ထွန်းငွေ၏ စကားကြောင့် လက်ပြန်ချလိုက်သည်။

“ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့တော့ မဆဲနဲ့ကွာ မောင်ညိုမှိုင်း၊ ရော... မင့်စာ... မင်း ပြန်ယူ”

ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း ထွန်းငွေက သဘောကောင်းလှစွာ ဆိုသည်။

“ဖတ်ချင်ရင်လည်း ဖတ်ကြကွာ၊ ငါ အရူးထရေးတာပဲ၊ အရူးထပြီးမှ အဝေဖန်ခံရမှာတော့ မကြောက်ပါဘူး”

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်က သူ့စာကို ဖတ်ကြ၏။

“ချစ်သည်၊ ချစ်မိသည်၊ ချစ်ခဲမိသည်၊ ချစ်ရလိမ့်ဦးမည်၊ ဒုက္ခ... ဘဝ၏ ဒုက္ခ။

မြင့်သည်၊ ကွာသည်၊ လှမ်းသည်၊ ခြားသည်၊ သို့သော်... မှန်းမိသည်၊ အမှား... အမှား... ဘဝ၏အမှား...”

သူ့စာကို ဖတ်ပြီး အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်တို့သည် ရယ်ကြ၏။ သူကသာ လေအေးအေးနှင့် ဆို၏။

“အေး... ရယ်ကြ ရယ်ကြ၊ ငါက စိတ်မဆိုးဘူး၊ ဒါ... ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ဝေဖန်ထားတာ၊ ဆက်ဝန်ခံလိုက်ဦးမယ်၊ အဲဒါ... ယုအတွက် ရေးတာ၊ ငါက ယုကို မရွေးသီလို့ ခေါ်တယ်၊ မယ်သီလရှင်လေးနဲ့ တူလွန်းလို့”

သက်ခိုင်သည် ရင်၌ ဆို့သွားသည်။ ယုကို... ယုမောင်ကလည်း မယ်သီလရှင်ကလေးဟု ခေါ်၏။

သက်ခိုင်က သက်ပြင်းရွိုက်ပြီး ပြော၏။

“ထွန်းငွေ... တို့ လာတာ ယုကို မင်းလိုပဲ မယ်သီလရှင်ကလေးလို့ ခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောမလို့ ယုမောင်အကြောင်းပဲ... ထွန်းငွေ”

“ယုမောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သဗ္ဗဝယ်

၄၆၅

အေးဝင်းက ဖြည်းလေးစွာ ဝင်ပြော၏။

“ယုမောင် ကျဆုံးသွားပြီ”

ထွန်းဋေသည် တစ်ချက် ဝိုင်းကျသွား၏။ အတန်ကြာမှ ဆိုသည်။

“ဟုတ်လား... ဒါဖြင့် ငါနဲ့ သူ ဘဝတူပဲ”

“ဘာပြောတယ် မောင်ညိုခိုင်း”

“ငါနဲ့ သူ ဘဝတူပဲလို့၊ ငါလည်း ကျဆုံးသွားပြီ သူငယ်ချင်းတို့”

သက်ခိုင်တို့က နားမလည်နိုင်ဘဲ သူ့ကို ကြည့်သည်။

သူက နေရာမှထပြီး-

“လာပါကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး အပြင်ထွက် စကားပြောရအောင်”

ဟု ခေါ်သည်။

သုံးဦးသားသည် အပြင်ထွက်လာပြီး မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်ကြ၏။

ထွန်းဋေက စမေးသည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကို ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်လို့ ထင်သလား”

“မင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ငါ ကြိုးစားခဲ့တာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပါတီဝင်အဆင့်ကို မရောက်ခဲ့ဘူး၊ အခု ကြိုးစားရင်းက ငါ ကျဆုံးသွားပြီ”

“မင်း ဒီစကားပြောတာ နှစ်ခါရှိပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ တတိယအကြိမ် ပြန်ပြောဦးမယ်၊ ငါ ကျဆုံးသွားပြီ၊ ဒီအတွက် ဝမ်းနည်းရမလား... ဝမ်းသာရမလားလည်း မသိဘူး၊ အေးလေ... ငါ့ရဲဘော်တွေကတော့ ငါ့ကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ကြတော့ဘူး၊ တောထဲမှာ ဆိုရင် သေဒဏ်တောင် ထိမလား မပြောတတ်ဘူး”

အေးဝင်းက အံ့သြစွာနှင့်-

“ဘယ်လို ဖြစ်တာတုံးကွာ” ဟု မေး၏။

“အကြီးဆုံးပြစ်မှုပေါ့ကွာ၊ ပါတီကို ပြန်ဝေဖန်မိလို့”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို...”

“မင်းတို့နဲ့ ဟိုတစ်ညက ခွဲသွားပြီးကတည်းက ငါ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားမိခဲ့တယ်၊ တို့ပါတီဟာ စာအုပ်ကြီးအတိုင်း လိုက်ပြီး အမျိုးသားရေးကို လျစ်လျူရှုလွန်းအားကြီးတယ်လို့ မြင်လာတယ်၊ အင်းစိန် အရေးပေါ်တုန်း

၄၆၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သပိတ်ကိုင်ခိုင်းတာဟာလည်း မှားတယ်လို့ ထင်တယ်။ သပိတ်မအောင်တော့ ငါ့ထင်မြင်ချက်ဟာ မှန်တယ်လို့ ငါ ပိုယုံလာတယ်။ တို့ လုပ်ချင်တာနဲ့ ပြည်သူ့ ဆန္ဒဟာ တခြားစီ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒါကို ငါက ငါတို့ဝဲ(လ်)မှာ တင်ပြမိခဲ့တယ်”

သက်ခိုင်က ဝင်ပြီးပြော၏။

“ဒါလောက်များ အပြစ်ကြီးသလားကွာ၊ မင်းတို့မှာ ပါတီတွင်း ဝေဖန်မှု ရှိတယ် မဟုတ်လား”

မောင်ညိုမှိုင်းက ခေါင်းခါသည်။

“အဲဒါကလည်း စာအုပ်ကြီးပေါ်မှာပါကွာ၊ ထားပါတော့လေ... ဒီထက်ကြီးတဲ့အပြစ်ကို ငါက ထပ်ကျူးလွန်မိတယ်။ သူတို့က အခု တို့ပြည်တွင်း တော်လှန်ရေးက ဒုတိယ၊ အာရှတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ တော်လှန်ရေးက ပထမလို့ ဆိုနေပြန်တယ်။ အာရှတိုက်ကြီး ဆိုတာကလည်း တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ပြည်ကို ဆိုလိုတာပါ”

အေးဝင်းနှင့် သက်ခိုင်က နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညှိတ်ပြကြ၏။

“တချို့က ဘယ်ထိတောင် ဆိုလာသလဲဆိုတော့ တို့တပ်နီတွေဟာ အဲဒီတိုင်းပြည်ကြီးရဲ့ အရန်တပ် ဖြစ်ရမယ်တဲ့၊ မုတူသည်ဇော(သ်) မြောက်ဆီ ရွှေခံရေးကိုတောင် ပြောနေကြတယ်”

“ဒီတော့...”

“ဒီတော့ ငါ ဝေဖန်မိတာပေါ့၊ ကမ္ဘာ့ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံချင်း ချစ်ကြည် ရေးဟာ တစ်ကဏ္ဍ၊ အမျိုးသားအချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်မှုက တစ်ကဏ္ဍ၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ တစ်ပြည်မှ တစ်ပြည် အလုပ်သမား ဝင်ခွင့် ထွက်ခွင့်ကိုတောင် စာအုပ်ကြီးအတိုင်း လုပ်လို့ မသင့်ဘူး၊ စာအုပ်ကြီးအတိုင်းဆိုရင် ကမ္ဘာမှာ လူမျိုးဆိုတာ မရှိဘူး၊ အလုပ်သမားတွေသာ ရှိတယ်၊ ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ အချင်းချင်း အလုပ်သမားတွေဟာ လွတ်လပ်စွာ ကူးသန်းထွက်ဝင်ခွင့်ဖြူစတမ်း ဆိုရင် နိုင်ငံငယ်တွေမှာ အမျိုးပျောက်မှာပဲ၊ သန်းခြောက်ရာရှိတဲ့ တစ်ပြည်နဲ့ ဆယ့်ငါးသန်းရှိတဲ့ တစ်ပြည်ကို ဥပမာယူကြည့်လေ၊ လွတ်လပ်စွာ ထွက်ဝင်ခွင့် ပေးလိုက်ရင် ရေစည်ပေါက်တာနဲ့ ဆည်ပေါက်တာလိုပဲ၊ ဘယ်ရေက လွှမ်းသွား မယ်ဆိုတာ မြင်နိုင်တယ်၊ ဥရောပက ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံငယ်တွေဟာ ဒီကိစ္စကို

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သစ်စွယ်

၄၆၇

မြင်ပြီး ရုန်းကန်နေကြတယ်။ ငါက အဲဒါတွေကို ဖွင့်ဆွေးနွေးတယ်။ အဲဒီတော့...”

ထွန်းငွေသည် သူ့ဘာသာသူ သဘောကျစွာ ရယ်နေ၏။ ရယ်၍ အားရမှ ဆက်ပြော၏။

“ငါ့ကို ဘွဲ့တွေ ပေးလိုက်ကြတာမှ တစ်ထပ်ကြီးပဲ။ ဘရောက်ဒါဝါဒ သမား၊ သိန်းမေ တပည့်၊ တီတိုးဂိုဏ်းသား၊ ကမ္ဘာပစ္စည်းမှ တော်လှန်ရေးရဲ့ အန္တရာယ်ကောင်၊ လစ်ဘရယ်ဆိုရှယ်လစ် အချောင်သမား၊ နေရှင် ဘုဒ္ဓအမြင် မစွန့်သူ... စုံသွားတာပဲကွာ၊ တို့ရဲဘော်တွေက နာမည်ပေးတဲ့ နေရာမှာတော့ ပထမတန်းပဲ။ သိပ်တော်ကြတယ်”

အေးဝင်းက မေး၏။

“ဒါဖြင့် မင်း အခု ဘာလုပ်နေသလဲ မောင်ညိုမှိုင်း”

“ငါ့ကိုယ်ကို ငါ ဝေဖန်ရေး ထိုင်လုပ်နေတယ်။ ခုနက်က မင်းတို့ ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ စာဟာလည်း အဲဒီလုပ်ငန်းရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲ။ အဟင်း ဟင်း... ဟင်း...”

စကားသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြတ်သွားရ၏။

အကြောင်းကား စတုဒီဗေကာ ငွေရောင်ကားဖြူသည် တကောင်း ကျောင်းဆောင်ရှေ့၌ ထိုးဆိုက်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အေးဝင်းနှင့် ထွန်းငွေက သက်ခိုင်ကို ဖြိုင်တူ စိုက်ကြည့်ကြသည်။ သက်ခိုင်က ကားဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ ကားပေါ်မှ မလေးနွယ်နှင့် ဦးချစ်တိုးတို့ ဆင်းလာပြီး အဆောင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။ သက်ခိုင်သည် မတုန်မလှုပ်နှင့် ဆက်ထိုင်နေ၏။ အေးဝင်းက တောင်းပန်သည်။

“ဒါတော့ မကောင်းပါဘူး သက်ခိုင်ရာ၊ သွားလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့မှ မင်း ဆုံးဖြတ်ချင်တာ ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

အေးဝင်းသည်လည်း ကိုလှဖေ၏နည်းတူ သက်ခိုင်တို့၏ ဇာတ်လမ်းကို သိပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူက အထက်ပါစကားကို ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

သက်ခိုင်သည် နေရာမှ ထကာ ကားဆီသို့ သွား၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မလေးနွယ်၊ ဦးချစ်တိုး၊ ကိုဘရီတို့သည် အဆောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၏။

သက်ခိုင်ကို ကိုဘရီက အရင်လှမ်းမြင်သဖြင့် အော်၏။

၄၆၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

“ဟေ့... သက်ခိုင်၊ ဒီမှာ မင်းကို လာရှာနေတယ်၊ ကိုကြီးနဲ့ တွေတာ နှစ်ခါရှိပြီကွ”

သက်ခိုင်က ကားဦးတွင် ရပ်နေသည်။ မလေးနွယ်က လှေကားမှ ပြေးဆင်းလာပြီး သက်ခိုင်ကို ကြည့်သည်။ ကြည့်စဉ် မျက်လုံးပြာများမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ စီးကျလာ၏။

သက်ခိုင်က အပြစ်ရှိသော တရားခံကဲ့သို့ ငြိမ်ရပ်နေ၏။

မလေးနွယ်က ရုတ်တရက် ပြေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် အိတ်တွင်းမှ ငွေတစ်မတ်ကို ထုတ်ပြီး ဦးချစ်တိုးကို ပေးသည်။

“ရော... ဦးလေးကိုချစ်တိုး၊ မောင့်အတွက် ကားခ၊ မောင်က နွယ်တို့ကားကို အလကားမစီးချင်ဘူး”

မလေးနွယ်သည် တစ်ဆက်တည်း ကား၏ နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

“တက်လေ မောင်... မမနွယ် ကားခပေးပြီးပါပြီ”

သက်ခိုင်သည် ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါကျမှ သတိ မထားမိသောကြောင့် မမြင်မိသူကို တွေ့ရသည်။

ကား၏ နောက်ခန်းတစ်ထောင့်တွင် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေသူကား အခြားသူ မဟုတ်။ ဒေါ်ကြီးခက်ခက်... ။

မမျှော်လင့်စွာ ဒေါ်ကြီးခက်ခက်သည် သက်ခိုင်ကို ပြေးကြည့်နေ၏။

သက်ခိုင်က အံ့သြလွန်း၍ ပြန်၍ပင် ပြေးမပြမိ။

မလေးနွယ်က ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

“ဦးလေးကိုချစ်တိုးရေ... မောင်းတော့”

ကျောင်းဆောင် လှေကားထိပ်၌ ကိုဘရီသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား နှင့် ကျန်ရစ်သည်။

ဝင်ဒါမီယာမြို့အတွင်း ဒန်း၏ဘေးတွင် မလေးနွယ်က သက်ခိုင်ကို ဖက်ငိုသည်။ ငိုသူကို မည်သို့မည်ပုံ ရော့ရမှန်းမသိသော သက်ခိုင်က အံ့ကြိတ်၍ သာ ငြိမ်ခံနေရ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရေဝယ်

၄၆၉

ငို၍အားရမှ မလေးနွယ်က သက်ခိုင်ကို ရန်တွေ့သည်။

“မောင်... သိပ်နေနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်ရက်စက်တယ်၊ မောင့် အသည်းနှလုံးဟာ ဒီလောက်မှာမှန်း မမနွယ် အစက မသိဘူး”

သက်ခိုင်က ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။

“ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပြီဆိုတော့ မောင် ပြန်လာမှာပဲဆို မမနွယ် မျှော်နေတယ်၊ မောင်က ပေါ်မလာဘူး၊ တကောင်းဟောက မောင့်သူငယ်ချင်းတွေကို သွားစုံစမ်းတယ်၊ သူတို့အားလုံးက မောင် တပ်ထဲမှာ နေရစ်တယ်လို့ မြေကြဲတယ်၊ မမနွယ် မယုံဘူး မောင်၊ ကိုဝင်းအောင်တို့.. ကိုမောင်မောင်မှင်တို့.. ကိုလှမောင်တို့လိုပဲ မောင်ဟာ စစ်မြေပြင်မှာ ကျကျန်ရစ်ပြီလို့ မမနွယ် ထင်ခဲ့ရတယ်၊ ထင်လို့ ငိုသာ ငိုခဲ့ရတယ်၊ မောင်တစ်ယောက် သေသွားပြီဆိုတာကို မမနွယ် အသည်းနှလုံးက လက်မခံနိုင်ဘူး၊ သိလား... မောင်”

သက်ခိုင်သည် အံ့ကိုသာ ဆက်ကြိတ်ထားသည်။ ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။

“မောင့်ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတော့ ပြည့်သွားပါပြီ မောင်၊ ဒီလောကကြီးမှာ မောင် မရှိလေတော့ဘူးလို့ ထင်တော့ မမနွယ် အားလုံးကို အရှုံးပေးလိုက်ပြီ၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ တစ်လောကလုံးမှာ အပျော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ဟာ အန်တီပဲ မောင်... မမနွယ် ပြောတာကို မောင် နားလည်ရဲ့လား”

သက်ခိုင် နားလည်သည်။ ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။ နားလည်မိသောကြောင့် ဝမ်းနည်းလျက်က ဝမ်းသာမိသည်။

သူသည် ရင်တွင်း၌ ဘာမျှမဖြစ်သည့်ဟန် မလေးနွယ်၏ လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး ခုံတန်းပေါ်၌ ထိုင်ခိုင်း၏။ အလွန်တည်သော မျက်နှာထားနှင့် မေး၏။

“အခု မောင် ရှိနေမှန်း မမနွယ် ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“တစ်နေ့က ဥပဒေပါမောက္ခက ဖေဖေနဲ့ လာထမင်းစားတယ်၊ သူနဲ့အတူ မန္တလေးက ဥပဒေကျောင်းသား ကိုတရီနဲ့ ကိုမြစိန် ပါလာကြတယ်၊ သူတို့က တကောင်းဟောမှာ နေတယ်ဆိုလို့ စကားစပ်မိရာက မောင်နဲ့ ကိုအေးဝင်း မီးရထားရုံးကြီးမှာ အောက်တန်းစာရေး ဝင်လုပ်နေတာ မမနွယ် သိရတယ်၊ ဪ... မောင်... နေဦး”

မလေးနွယ်သည် လက်ပွေအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး စာရွက်အချို့ကို ထုတ်ယူပြသည်။ စာရွက်များတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တံဆိပ် ရိုက်ထားသည်။

၄၇၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

ကျောင်းလခနှင့် အဆောင်ကြေးသွင်းပြီးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည့် ပြေစာများ ဖြစ်ကြ၏။

“ငွေကို လက်မခံတဲ့ မောင်အတွက် မမနွယ် ဒါတွေ လုပ်ထားမိတယ်၊ မောင်... မမနွယ်ကို စိတ်ဆိုးဦးမလား”

သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ်၏ မျက်လုံးများကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ ဝမ်းနည်း ပင်ပန်းသော မလေးနွယ်၏ မျက်လုံးပြာများက တောင်းပန်စွာ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

သက်ခိုင်သည် သက်ပြင်းကိုသာ ပြင်းစွာ ရှိက်လိုက်ရ၏။

ဒေါ်ကြီးခက်ခက်သည် ချဉ်းကပ်ရောက်လာ၏။

“နွယ်နဲ့ လူကလေး၊ လာ... ထမင်းစားကြရအောင်”

မလေးနွယ်၏ တောင်းပန်သော မျက်လုံးပြာများက သက်ခိုင်ကို စိုက်ကြည့်ဖြီ စိုက်ကြည့်နေသည်။

သက်ခိုင်က ဖြည်းညင်းစွာ နေရာမှထပြီး မလေးနွယ်ကို မေးသည်။

“အစ်ကိုဘမြိုင်... ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မလဲ မမနွယ်”

“နွေမှာတဲ့... မောင်၊ ဘာပြုလို့လဲ”

သက်ခိုင်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရယ်မိ၏။

“ဪ... နွေမှာတဲ့လား... မောင်တို့မှာ တစ်ဆောင်း ကျွန်ပါသေးတယ် မမနွယ်၊ တစ်ဆောင်း ကျွန်ပါသေးတယ်”

အခန်း - ၃၁
»» မိုးနတ်ဒေဝီသို့ နှုတ်ဆက်ခြင်း ««

လွမ်းဖွယ်သော တစ်ဆောင်းသည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ခဲ့ရ၏။
မလေးနွယ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရသော သက်ခိုင်သည် တစ်ဆောင်းလုံး ကျောင်းမှန်မှန်တက်သည်။ စာကိုလည်း အပြင်း အထန် ကြည့်သည်။
ထိုဆောင်းအတွင်း ဝမ်းနည်းဖွယ် ခွဲခွာခြင်းတို့ကို ကြုံရသည်။
ဖခင် ဆုံးခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်တော့သော တင်မောင်စိုးသည် ဥပစာတန်းအောင်အပြီး၌ ရေတပ်မတော်သို့ ဝင်ကာ အင်္ဂလန်ပြည် ဒါတ်မော့သ်မြို့သို့ ပညာတော်သင်အဖြစ် ထွက်ခွာသွားသည်။ ကိုလှဖေ၊ ကိုလေးမောင်နှင့် ကိုစောလွင်တို့က မေမြို့ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသို့ တက်သွားကြသည်။ သူတို့နောက်သို့ ဝင်းမောင်(ပိတာ)လည်း လိုက်သွားသည်။ အေးဝင်းကလည်း ကုံကော်တောကို စွန့်သွားသည်။ မောင်ရှိန်က ပင်းယ ကျောင်းဆောင်သို့ ရွှေသွားကာ ဘီအက်စီ ဆက်တက်နေ၏။ ထွန်းငွေလည်း ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိ။

တကောင်းကျောင်းဆောင်တွင် ကိုမြင့်သောင်းနှင့် သက်ခိုင်သာ ကျန်ရစ်တော့၏။

ကိုမြင့်သောင်းက တတိယနှစ် ဘီအက်စီ အင်ဂျင်နီယာသင်တန်း ဆောင်ရန် မအိပ်မနေ စာကြည့်သည်။ သက်ခိုင်က ဆရာဝန် မလုပ်လိုတော့ သော်လည်း ယူလက်စ ဖြစ်သောကြောင့် အိုင်အက်စီ ဒုတိယနှစ် စာမေးပွဲကြီး အတွက် အပြင်းအထန် ကြိုးစားသည်။

ကိုမြင့်သောင်းက တစ်ညတွင် မေးသည်။

“မောင်ရင်... သိပ်စာကြိုးစားနေပါကလား၊ ကဗျာဆရာက ဆရာဝန် သိပ်ဖြစ်ချင်နေသလား”

သက်ခိုင်က ပြုံးပြီးဖြေသည်။

“ဆရာဝန် မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ စာကျက်တာကတော့ စာမေးပွဲအောင် ဖို့ပဲ၊ ဒီမှာ ရှုနက်ကြီး... ကိုယ် ဘာဖြစ်ချင်သလဲ... သိလား”

“ဟ... ကဗျာဆရာရ၊ ကိုယ်က ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မလဲ”

“အေး... ကိုယ် ရုက္ခစိုင်း ဖြစ်ချင်တယ်၊ ကံကော်တော့ရဲ့ ရုက္ခစိုင်း ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် စာကြည့်နေတာ ရှုနက်ရေ့”

ရောက်လာသော နွေဦး၌ သက်ခိုင်သည် စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာ ဖြေနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုနွေဦး၌ပင် မလေးနွယ်နှင့် (ဘိလပ်မှ ခေတ္တပြန်လာသော) ကိုတမြိုင် တို့ လက်ထပ်ကြ၏။

လက်ထပ်ပွဲကို မြို့တော်ခန်းမ၌ အကြီးအကျယ် ဆင်ယင်သည်။

ညပိုင်းတွင် အိမ်၌ သီးသန့်တစ်ပွဲ ကျင်းပ၏။

ရေနံချောင်းမြို့သည် သူပုန်လက်တွင်း၌ ရှိသေးလင့်ကစား မန္တလေးမှ တစ်ဆင့် တွင်းရိုး၊ တွင်းစားတို့သည် လက်ထပ်ပွဲသို့ ရောက်လာကြ၏။

သတို့သမီးက ထဘီစ၊ သတို့သားက ပုဆိုးစ။

သတို့သားက အယ်(လ်)အယ်(လ်)ဒီဘွဲ့အတွက် ဘိလပ်သို့ ပြန်သွားမည်။ သတို့သမီးက သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါကာ ဘိလပ်သို့ လိုက်ရမည်။ လန်ဒန်မြို့ စကူးအော့ဖ်အီကော့နော်မစ်(စ်) ခေါ် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၌ ဆက်ပညာသင်မည်။ ဟန်းနီးမွန်း ခေါ် အိမ်ထောင်ဦး ချစ်ရက်များကို ဆွစ်ဇာလန်ပြည်၌ အချိန်ဖြုန်း သုံးကြမည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သဗ္ဗေဝယ်

၄၇၉

နဝရတ်ရောင်စုံစာရင်းဝင်တို့အတွက် ဂုဏ်ယူဖွယ်သော ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဖြစ်ပါ၏။

နဝရတ်ရောင်စုံစာရင်း၌ မပါသူကား သက်ခိုင်တစ်ယောက်တည်း သာတည်း။

ထမင်းစားသောက်ကြအပြီး၌ သူတို့အားလုံး စုဝေးကြသည်။

ဒေါ်ကြီးခက်ခက်သည် နဝရတ်ရောင်စုံကျမ်းကို အားလုံး မြင်အောင် လှည့်လည်ပြသည်။

ဒေါ်မြခက်၏ ထဘီစ၌ မလေးနွယ် ဟူသော ရွှေစာလုံးများ တိုးလာ၏။

အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဒေါ်ကြီးခက်ခက် က ဆက်ကြေညာသည်။

“ကျွန်တော်မ ခက်ခက်ကို အားလုံး သိပြီးပါ။ ကျွန်တော်မရဲ့ ညီမ သက်သက်ကိုလည်း အားလုံး သိပြီးပါ။ သက်သက်ကို ကျွန်တော်မ စာရင်းက ပယ်ပြီးတာကိုလည်း အားလုံး သိပြီးပါ”

သက်သက်၏ နာမည်ကို ကြားသောကြောင့် အားလုံး လှုပ်ရှားသွား ကြသည်။ ဒေါ်ကြီးခက်ခက်ကသာ အောင်မြင်သော အသံနှင့် ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်တော်မ ဒီနေ့ စာရင်းပြင်ပြီ။ ကျွန်မ ညီမ... သက်သက်ရဲ့ သား၊ ကျွန်တော်မ တူတော်မောင် သက်ခိုင်ကို ရေနံသာနှစ်တွင်း လက်ဖွဲ့တယ်။ ငွေငါးသောင်းလည်း လက်ဖွဲ့တယ်။ တူတော်မောင် သက်ခိုင်ဟာ တောင်ပံနီ မဟုတ်။ ကျွန်တော်မ ခက်ခက်ရဲ့ ထဘီစ တွင်းစားအစစ်”

ဦးထင်ကျော်နှင့် ဇနီး၊ ဦးတင်သော်နှင့် ဇနီး၊ ဦးဘမြိုင်နှင့် ဇနီးတို့က ဝမ်းသာသော မျက်လုံးများနှင့် သက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ကျန်လူ အားလုံးကလည်း ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

သက်ခိုင်သည် နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။

သူသည် ဒေါ်ကြီးခက်ခက်ကို ရင်၌ ချီထားသော လက်အုပ်နှင့် ရှေးဦးစွာ ကန်တော့သည်။ ထိုနောက် ဦးထင်ကျော်၊ ဦးတင်သော်၊ ဦးဘမြိုင် တို့၏ စုံတွဲများကို ကန်တော့သည်။ ကန်တော့ပြီးသောအခါ တည်ငြိမ်လှသော အသံနှင့် ပြော၏။

“ဒေါ်ကြီးခက်ခက်ရဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ကျွန်တော် တစ်သက် မမေ့ ပါဘူး။ အစစအရာရာ မေတ္တာသာလျှင် အောင်နိုင်၏ ဆိုတဲ့ သာဓကကို

၄၇၄

တက္ကသိုလ်တန်းစိုက် -

ဒေါ်ကြီးခက်ခက်က ပြသွားပါပြီ၊ ရေနံ့သာနှစ်တွင်းနဲ့ ငွေငါးသောင်းအတွက် လည်း ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် ဒေါ်ကြီးခက်ခက်... အဲဒီအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ငွေတစ်မတ် ပေးပါ”

ဒေါ်မြခက်သည် ခေတ္တကြောင်သွားပြီးမှ အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ ငွေတစ်မတ် ထုတ်ပေးသည်။ သက်ခိုင်က ငွေတစ်မတ်ကို ယူပြီး မလေးနွယ်၏ လက်တွင်း သို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

သက်ခိုင်က ပြုံးလိုက်ပြီး ဆက်ပြော၏။

“ဒေါ်ကြီးခက်ခက် ပေးတဲ့ ရေနံ့သာနှစ်တွင်းနဲ့ ငွေငါးသောင်းကို အစ်ကိုဘမြိုင်နဲ့ မမနွယ်ကို ကျွန်တော် ပြန်လက်ဖွဲ့ပါတယ်၊ နဝရတ်ရောင်စုံ စာရင်းမှာလည်း ကျွန်တော့်မှာမည်ကို မထည့်ကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာမည်က သက်ခိုင်ပါ၊ ကျွန်တော့်အဖေ နာမည်က သခင်စိုးခိုင်ပါ၊ ဦးမျိုးညွန့်က စပြီး သခင်ဖိုးလှကြီး၊ သခင် ခင်ဇော်၊ သခင်သိန်းမောင်ကြီး၊ သခင်စိုးခိုင်... စသည် တို့ဟာ ရေနံ့သာမြေရဲ့ သမိုင်းမှာ သူတို့စာရင်းနဲ့ သူတို့ ရှိကြပြီးပါ၊ အဲဒီစာရင်း မှာသာ ကျွန်တော့်မှာမည် ပါလိုပါတယ်၊ နဝရတ်ရောင်စုံကျမ်းနဲ့တော့ သခင် စိုးခိုင်ရဲ့ သားအမည်ဟာ သိပ်မဟပ်လှပါဘူး”

အားလုံး မှင်တက်မိ၊ အံ့အားသင့်နေခိုက် သက်ခိုင်သည် မလေးနွယ် ထံ သွား၏။

“မမနွယ်... မောင့်ကို ငွေတစ်မတ် ပေးပါ”

စိတ်ညှို့ခံထားရသူပမာ မလေးနွယ်သည် သက်ခိုင်၏ လက်တွင်းသို့ ငွေတစ်မတ် ထည့်ပေး၏။

သက်ခိုင်က ငွေတစ်မတ်ကို ဆုပ်ယူလိုက်ပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက် သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်၊ ဪ... အစ်ကိုဘမြိုင်နဲ့ မမနွယ်... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

သက်ခိုင်သည် အခန်းတွင်းမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။
 ငိုကြည့်နေရာမှ သတိဝင်ပြီး မလေးနွယ်က ပြေးလိုက်သည်။
 မောင်နှင့် အစ်မသည် ခြံဝ၌ တွေ့ကြ၏။
 မလေးနွယ်က သက်ခိုင်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး မေးသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၅၅

“မောင်... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မမနွယ်ကို ရင်ကွဲသေအောင် သတ်သွားတာလား ဟင်...”

သက်ခိုင်သည် ဝါဝင်းတင့်ရွှန်းလှသော မလေးနွယ်၏ မျက်နှာကလေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ခွေခွေနွယ်နွယ် လှပသည့် ဆံပင်များကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်မိ၏။ ချောမော့စွာလည်း ပြောမိသည်။

“ပုထုဇဉ်လူသား ဆိုတာဟာ အမှားကို ပြုလွယ်သတဲ့... မမနွယ်၊ မောင်ဖေဖေနဲ့ မောင်မေမေရဲ့ အမှားဒဏ်ကို မမနွယ်နဲ့ မောင်အထိ လာခံနေကြရတယ်၊ ဒီလိုဆိုလို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို မောင် အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ သမုဒယဆိုတဲ့ တရားကိုသာ အပြစ်တင်မိတယ်၊ ငိုမနေပါနဲ့ မမနွယ်... မောင်စကားကိုသာ နားထောင်စမ်းပါ”

မလေးနွယ်ကမူ သူ့ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်ကာ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးနေ၏။ သူကလည်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရင်း ဆက်ပြောသည်။

“အမှားကို ပြုမိမယ် ကြံပေမယ့် အမှန်ကို သတိမလစ်ရဘူးတဲ့ မမနွယ်၊ မမနွယ်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ သတိမလစ်ခဲ့ပါဘူး၊ အခုမှ မောင်ဆိုတော့မယ်၊ ပင်းချောင်းတုန်းက မမနွယ် ပြောပြခဲ့တဲ့ အာဒံနဲ့ ဧဝ မောင်နှမရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး၊ မစားအပ်တဲ့ သစ်သီးကို သူတို့ စားခဲ့ကြတယ်၊ မောင်နဲ့ မမနွယ်ကတော့ ဒီသစ်သီးကို ဘယ်တုန်းကမှ မစားခဲ့ကြပါဘူး၊ အဲဒါကို မောင်နဲ့ မမနွယ်သာ အသိဆုံးပါ”

မလေးနွယ်သည် ငိုရင်း ရှိုက်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြုရာ၏။

“မိန်းမသားဆိုတာ ကရုဏာကြီးမှန်း မောင် သိပါပြီ မမနွယ်၊ မှားတတ်သူက မောင်တို့ ယောက်ျားတွေပါ၊ အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် မမနွယ် ဖြူစင်သမျှ မောင်ရဲ့ အတွင်းစိတ်က မှားခဲ့မိတယ်၊ ဒီအမှားရဲ့ ဒဏ်ကိုလည်း ဘဝတစ်လျှောက် မောင် ခံရဦးမှာပဲ၊ ဒီဒဏ်ကို မောင် ကောင်းကောင်းခံယူပါ့မယ်၊ မိုးနတ်ဒေဝီကို မောင် တောင်းပန်ခဲ့သလို မမနွယ်ကိုလည်း မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြုပြင်သမျှ အနုသယက စခဲ့တဲ့ သမုဒယဆိုတဲ့ မောင်ရဲ့ အမှားလို့ပဲ... မောင်ရဲ့ အမှားတွေပါပဲ မမနွယ်၊ ကဲ... ဟိုမှာ အစ်ကိုဘမြိုင် လိုက်လာပြီ”

ကိုဘမြိုင်သည် စိတ်မချမ်းသာသော မျက်နှာနှင့် သက်ခိုင်တို့အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

၄၇၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

သက်ခိုင်က မလေးနွယ်၏ လက်ကလေးကို ဆွဲကာ ကိုဘမြိုင်ကို
အပ်၏။

သူသည် ဘာမျှ မရှင်းတော့ဘဲ ခြံဝမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။
ပြည်လမ်းပေါ် ရောက်မှ လက်တွင်းက ငွေတစ်မတ်ကို ပြန်ကြည့်မိ
သည်။

ဝမ်းနည်းစွာလည်း မျက်ရည်တစ်ပေါက် ကျမိ၏။ မျက်ရည်တစ်ပေါက်
ကျမိပါ၏။

ရဲတံခွန်ကားကြီးသည် မန္တလေးတက္ကသိုလ်နယ်မြေအတွင်းသို့ ဝင်
လာကာ ကထိကများ နေသည့် နှစ်ထပ်တိုက်များရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

ကထိကဦးသက်ခိုင်ကလည်း ထိုအခါကျမှ အတိတ်ဆီ ပြန်ဆန်နေ
သော စိတ်ကူးမှ နိုးလာ၏။

စပယ်ယာက မေးသည်။

“ဆရာ... ဘယ်တိုက်ရှေ့ ရပ်ပေးရမှာလဲ”

“အဲ... အင်း... ဟို အရှေ့ဘက်ဆုံးတိုက်ကွယ်”

ဦးသက်ခိုင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ တမာပင်တို့က ရွှေရောင်
ရွက်ဝါများ ကြွေပြလျက် နှုတ်ဆက်နေလေသတည်း။

အခန်း - ၃၂
»»» တက္ကသိုလ်တောင်ပြုံးပွဲ «««

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် ကံ့ကော်တောနှင့် တစ်ဂုဏ်တင့်သကဲ့သို့ မန္တလေး တက္ကသိုလ်သည်လည်း အညာဆန်သော ထနောင်းနှင့် တမာတို့ကြောင့် သူ့နည်း နှင့်သူ လှသည်။

ပင်တကာတို့ ရွက်ကြွေချိန်၌ သစ္စာရှိသော ထနောင်းသည် မြရည် လိမ်းလျက် အေးချမ်းသော မေတ္တာရိပ်ဆာယာကို သာသာကြည်ကြည် ပေး သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ထနောင်း၏ ရောင်းရင်း ချစ်ဆွေတမာသည် ရွက်ဝါ ရွှေရွှေတို့နှင့် မြေကို တန်ဆာဆင်လှပစေ၏။

ကထိက ဦးသက်ခိုင်၏ အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းမှ မျှော်ကြည့်လျှင် အရှေ့ဘက် အဝေးဆီ၌ ပြာပြာဝေမှောင်သော ရှမ်းရိုးမတောင်မင်းကို အစဉ် တွေ့ရသည်။ ဆည်ရေ သောက်ရသဖြင့် ဆယ့်နှစ်ရာသီ စိမ်းလန်းသော လွင်ပြင် တွင် ထန်းတောစုစုသည် ပန်းချီအနုပညာလက်ရာပမာ နွဲ့နွဲ့ယဉ်ယဉ် ရပ်တည် ရှင်သန်နေ၏။

ကိုသက်ခိုင်က သူ့အိမ်ကို 'ထနောင်းရိပ်သာ' ဟု ကဗျာဆန်ဆန် နာမည်တပ်ထားသည်။

၄၇၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အမှန်လည်း သူ့ဂေဟာသည် ထနောင်းရိပ်သာပမာ မေတ္တာဓာတ်နှင့် အေးမြ ချမ်းသာသည်။

အိမ်ကို မေမေသက်သက်က ဦးစီးအုပ်ချုပ်သည်။ ဦးလေးစိုးမြိုင်၏ ဇနီး ဒေါ်ဒေါ်စန္ဒာက ကူညီသည်။ ပင်စင်ယူခဲ့ပြီဖြစ်သော ဦးလေးစိုးမြိုင်သည် သူ ချစ်မြတ်နိုးသော ပျို ကဗျာများကို ဖတ်လိုက်... ပတ္တလား ခေါက်လိုက်နှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ အနားယူနေ၏။

မေမေသက်သက်သည် 'မူအရ' အိမ်၌ အစေခံမထား။ တစ်သက်လုံး မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းလာခဲ့သည့် ဘဝကို မမေ့။ ဘေးမဲ့ချောင်းဘေး၌ ရုန်းကန် ခဲ့ရသည့် ဘဝနှင့်စာလျှင် ကထိက မိခင်အဖြစ် အိမ်ထောင်ဦးစီးခြင်း တာဝန်မှာ မေမေသက်သက်အတွက် ဘာမျှ မပြောပလောက်။

သက်ခိုင်၏ မိတ်ဆွေ လူပျိုကြီး ကထိကများ ဖြစ်ကြသော ကိုခင်ဦးလှိုင်၊ ကိုဘကြည်၊ ကိုဒီ စသူတို့က ချန်မာရိပ် ဟင်းမကောင်း၍ အိမ်လာလျှင် မေမေသက်သက်သည် မမောတမ်း မပန်းတမ်း ဟင်းကောင်း ချက်ကျွေးလေ့ ရှိသည်။

အိမ်၌ မေမေသက်သက်၏ မွေးစားသား သုံးကောင်လည်း ရှိသေး သည်။ အာသာ၊ တော်မီ၊ ပါငယ် ဟူသော ကိုသက်ခိုင်၏တပည့် သုံးခါကျ ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြ၏။

ညချမ်းအချိန်ဆိုလျှင် မေမေသက်သက်၏ ကြေးစည်သံနှင့် ဘုရား ရှိခိုးသံသည် မှန်မှန်ထွက်ပေါ်လာ၏။ မေမေသက်သက် ဘုရားရှိခိုးသံ ရပ်လျှင် ဦးလေးစိုးမြိုင်၏ ပတ္တလားသံနှင့် ကိုသက်ခိုင်၏ တယောသံ ပေါ်လာသည်။ အာသာ၊ ပါငယ်၊ တော်မီတို့က သီချင်းဆိုကြသည်။

ချမ်းမြေဝေစည်သော ထနောင်းရိပ်သာ အမှန် ဖြစ်ပါ၏။

တမာတို့ ပုရစ်နဝေအပြီး မြရောင်လွင်သော ၁၉၆၁ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် ပညာနှစ်အစမှို့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်နယ်မြေသည် စည်ကားနေ၏။

တပ်ဦးဟောင်း၊ အင်အား၊ တပ်ဦးသစ်၊ ရဲခေါင်ဟု ခေါ်သော ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အသစ်များကို အပြိုင်အဆိုင် ကြိုဆိုသိမ်းသွင်း စည်းရုံးနေကြ၏။

တပ်ဦးဟောင်းကား လက်ရှိသမဂ္ဂ အာဏာရတန်ခိုးကြီးအဖွဲ့တည်း။ တပ်ဦးဟောင်းကို တောတွင်း အလံဖြူကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် မြို့ပေါ်ရှိ ပ-မ-ည-တ က ကြီးကိုင်သည်။ တပ်ဦးသစ်ကား သူတို့ကိုယ်သူတို့ အလံနီများဟု

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၇၉

မြောင်ဝန်ခံသည်။ ရဲခေါင်ကား ဒီအက်စ်ကို တစ်ဖြစ်လဲ ဆိုရှယ်လစ်ကျောင်းသား အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်၏။ အင်အားကား ကြားနေကျောင်းသားများ၏အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ တပ်ဦးဟောင်း ပြီးလျှင် အင်အားသည် အင်အားအတောင့်ဆုံးအဖွဲ့ ဖြစ်၍ တပ်ဦးဟောင်းတို့ အကြောက်ဆုံးအဖွဲ့ ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းဖွင့်၍ မကြာမီပင် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများ စကြ၏။ ရှေးဦးစွာ ခရိုင်အသင်းများက ထကြသည်။ ကျောင်းသားနိုင်ငံရေးအဖွဲ့တိုင်းက ခရိုင်အသင်းများကို အပိုင်စီးနိုင်ရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားကြသည်။

ကထိကဆရာတစ်ဦးအနေနှင့် သက်ခိုင် မနှစ်သက်ဆုံးကား ခရိုင် အသင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ခရိုင်အသင်းဟူသည်မှာ တက္ကသိုလ်၌ လုံးဝမရှိထိုက် သော အသင်းမျိုး ဖြစ်၏။

ရှေးအခါက လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါး အနွယ်တို့သည် တက္ကသိုလ်လာ ဒီသာပါမောက္ခထံ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါ မင်းမျိုးသည် မင်း၏အသွင် ကို စွန့်ရသည်။ ပုဏ္ဏားမျိုးသည် ပုဏ္ဏား၏အသွင်ကို စွန့်ရသည်။ ကုန်သည်မျိုး သည် ကုန်သည်၏အသွင်ကို စွန့်ရသည်။ လယ်သမားမျိုးသည် လယ်သမား အသွင်ကို စွန့်ရသည်။ တပည့်ဟူသော တစ်မျိုးတည်းအသွင်ကို ဆောင်ကာ ပညာကို ကြိုးစားသင်ယူကြရသည်။ ဒွန်းစဏ္ဍားအမျိုးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ပညာရွှန်လျှင် တပည့်ကြီးအရာကို ရ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပညာညောင်ညိုပင် ရိပ်တွင် လူတန်းစားခွဲခွင့်မရှိ။ ဝေသာလီ၊ ကောသလ၊ ဗာရာဏသီဟူသော ဒေသစွဲ လည်း မရှိရ။ ပညာလောကမည်သည် ပရမတ်ဖြစ်သော စကြဝဠာတည်း။ ဒေသဟူသည် ပညတ်မည်သော နွားခြေရာခွက်တည်း။

တက္ကသိုလ်၌ ခရိုင်အသင်းများနှင့် လူမျိုးစုအသင်းများကြောင့် စိတ် ဝမ်းကွဲကြသည်။ ဟိုခရိုင်က တပ်ဦးဟောင်း၊ ဒီခရိုင်က တပ်ဦးသစ်၊ အနီ ခရိုင်က အင်အား၊ အနာခရိုင်က ရဲခေါင် စသဖြင့် ခရိုင်ချင်း ရန်သူဖြစ်ကြ၏။ တစ်ခရိုင်သားချင်းပင် မုန်းကုန်ကြသည်။ ပို၍ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းသည်ကား ခရိုင်အသင်းများ အရာရောက်လာသောအခါ ပညာအသင်းများ အလိုလို ပျောက်ကုန်သည်။ ပညာအသင်းဟူသည် ပညာကို လိုလားသူများ၏ အသင်း သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးအခြေခံအဖြစ် အားကိုး၍မရ။ ခရိုင်အသင်း တို့ကား မဲစုနိုင်ရာ ဖြစ်သောကြောင့် နိုင်ငံရေးအခြေခံအဖွဲ့များ ဖြစ်လာကြ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရေးပါလာကြ၏။

၄၈၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

ရေနံချောင်းသား ဆရာဖြစ်သော ကိုသက်ခိုင်သည် မကွေးခရိုင်အသင်း၏ နာယကအဖြစ် တင်မြှောက်ခံရသည်။ စိတ်မဝင်စားသော ကိုသက်ခိုင်က နာယကရာထူးကို ပယ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ နာမည်ကမူ သူ့ရင်၌ ကျန်ရစ်သည်။ မောင်စောနောင်... ဟူသတည်း။

မောင်စောနောင်ကို တက္ကသိုလ်၏ စင်မြင့်များတွင် ကိုသက်ခိုင်သည် မကြာခဏ တွေ့ရတော့၏။

ထိုစဉ်က ကျောင်းသား နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများသည် သမဂ္ဂအမှုဆောင်ရာထူးအတွက် မိမိတို့ လျာထားသော အလောင်းအလျာကို ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့ သိအောင် ပွဲထုတ်ပြတတ်၏။

တစ်နေ့တွင် တပ်ဦးဟောင်း လက်အောက်ခံ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက စကားရည်လှပွဲ ကျင်းပပေး၏။ အကဲဖြတ်လူကြီးတစ်ဦးအဖြစ် အဖိတ်ခံရသောကြောင့် ကိုသက်ခိုင် သွားရသည်။

စကားရည်လှပွဲ၏ အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် မောင်စောနောင်က ဆောင်ရွက်၏။

ချည်လုံချည် ကွက်ကျဲတိုတို၊ အောက်ခံအင်္ကျီအဖြူ ကော်လာနှင့် ပင်နီအထူးစား အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသော မောင်စောနောင်သည် မကွေး၌ ကိုသက်ခိုင် တွေ့ခဲ့ဖူးသော မောင်စောနောင်၏ အသွင်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ လုံးဝခွဲမထားသောကြောင့် ရိုင်းရိုင်းနှင့် မသပ်မရပ်နိုင်သော ဆံပင်များကလည်း ယခင်အတိုင်းတည်း။ တစ်ခုသာ ပိုလာသည်။ ယခုအခါ မောင်စောနောင်သည် ကွဲကော်ကိုင်း အထူးစား မျက်မှန်ကြီးကို တပ်ထား၏။

စကားရည်လှပွဲ၏ အခမ်းအနားမှူးသည် သူ့ပင်ကိုအရည်အသွေးနှင့် သူ့အာဝဇ္ဇန်းကို အစွမ်းကုန် ပြနိုင်သည်။ ထောင်နှင့်ချီရှိနေသော ကျောင်းသားများအလယ်တွင် သူကား တစ်လူဟု ကြက်မင်း ဖြစ်ကြောင်း အမောက်ထောင်ပြနိုင်၏။

သို့ရာတွင် မောင်စောနောင်ကမူ တည်ငြိမ်ခုံညားစွာနှင့် စကားရည်လှပွဲကို ထိန်းယူသွား၏။ အမှုအရာမလွန်၊ စကားပို မသုံးသော်လည်း ဣန္ဒြေရှိသော သူ့ကို ပရိသတ်က သဘောကျနေ၏။ သူ မတ်တတ်ထတိုင်း အဆိုရှင်၊ အချေရှင်များထက်ပို၍ သြဘာသံ ရ၏။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၈၁

စကားရည်လှပွဲအပြီး၌ မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်ကို လာ နှုတ်ဆက်၏။

“ဆရာအိမ် ကျွန်တော် လာမလို့ပဲ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းရောက်စ အလုပ်များနေတာမို့...”

“အင်းပေါ့လေ... အားတဲ့အခါ လာပေါ့၊ ဒါထက် မောင်စောနောင် ဘယ်ကျောင်းဆောင်မှာ နေသလဲ”

“ကျွန်တော် ကျောင်းဆောင် မနေနိုင်ပါဘူး ဆရာ၊ ဗောဓိကုန်းထဲမှာ နေပါတယ်”

ကိုသက်ခိုင်က ဘာမျှ မပြောဘဲ- “ဪ ဪ...” ဟုသာ ဆိုပြီး မောင်စောနောင်ကို စိုက်ကြည့်၏။

အမှန်မှာ မောင်စောနောင် ကျောင်းဆောင်၌ မနေသည်ကို မသိသော် လည်း ကျောင်းမှန်မှန်မတက်ကြောင်းကိုမူ ကိုသက်ခိုင် သိပြီးဖြစ်၏။

နံနံပါတ်များကို စစ်ကြည့်သောအခါက မောင်စောနောင်သည် မိမိ၏ ဘာသာတွဲကို ယူထားကြောင်း ကိုသက်ခိုင် တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် အတန်း၌ သူ့ကို တစ်ခါမျှ မမြင်မိ။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းအတွင်းနှင့် သမဂ္ဂအဆောက်အဦတွင်မူ သူ့ကို အစဉ်တွေ့ရ၏။

အတန်ကြာမှ ကိုသက်ခိုင်က ရယ်ပြီး ဆို၏။

“အင်းလေ... အားတဲ့အခါ ဆရာအိမ် လာလည်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ဆရာအတန်းကိုလည်း တစ်ခါတလေ လာလည်ပါကွယ်”

မောင်စောနောင်ကလည်း ရယ်၏။

“အတန်းမတက်နိုင်တာတော့ တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် က အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာလည်း လုပ်နေရ လို့ပါ။ သမဂ္ဂရွေးကောက်ပွဲ ပြီးရင်တော့ ကျွန်တော် ကျောင်းမှန်မှန်တက်ပါ့မယ်”

မောင်စောနောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုသက်ခိုင်သည် အိမ်ဆီသို့ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။

မကွေး၌ ကျန်ရစ်သည့် ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေကာ မျက်လုံးကွယ်နေ သော မောင်စောနောင်၏ ဖခင်ကို သတိရမိသည်။ မုန့်ဟင်းခါးသည် မိခင်ကို လည်း မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုနောက် ပား(လ်)မင်းကားပေါ်မှ မောင်စောနောင် ၏ အစ်မ ဆရာဝန်အပျိုချောကိုလည်း အမှတ်ရမိပြန်၏။

၄၈၂

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ကိုသက်ခိုင်သည် သူ့ကိုယ်သူပင် အမျိုးအမည်မသိသော အပြုံးတစ်ရပ်ကို ပြုံးမိလေသည်။

ငွေကားဖြူပေါ်မှ ရွှေဝါရည်ဝင်းသည့် သူ့အစ်မကိုလည်း သူက ဝမ်းနည်းပန်းနည်း သတိရမိပြန်သောကြောင့် ဖြစ်သတည်း။

မန်းမြို့တော်၌ မနေဖူးသူတို့က မန္တလေး၏ဧကန်ကို ကြောက်မက်ဖွယ် ပူပြင်းသည်ကဲ့သို့ ဆိုကြ၏။ အမှန်မှာ မန်းမြို့၏ အညာဧကန်သည် မပူပြင်း။ နေ့ဆိုလျှင် ရှစ်ခွင်တိုင်းက အံ့အိုင်း၍ မောင်ရီနေတတ်သည်။ သူရိယ ဖန်ရဟတ်၏ အပူဓာတ်က မကနိုင်။ ညအခါဆိုလျှင်ကား ဆီးငွေရည်စို့စို့နှင့် ချမ်းလို့ပင် နေတတ်သည်။

မန္တလေး၌ တကယ် ပူပြင်းသည့်လများကား ဇွန်နှင့် ဇူလိုင် မိုးသားများအတွင်း၌သာ ဖြစ်၏။ လေပြင်းသာ လာသည်... မိုးက မပါ၊ နေကပြင်း၍ အပူက လွန်သည်။

ထိုလများအတွင်းတွင်ပင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်နယ်မြေသည်လည်း အပူဆုံး... အဆူဆုံး ဖြစ်သည်။

သမဂ္ဂရွေးကောက်ပွဲအချိန် နီးလာသောကြောင့် ညစဉ်လိုလို မဲဆွယ် တရားပွဲများ ရှိ၏။ အသံချဲ့စက်သံများက အားမနာတမ်း ညံ့သည်။ တစ်ဖွဲ့၏ တရားပွဲကို တစ်ဖွဲ့က နှောင့်ယှက်ပြီး တစ်ဦး၏ ဟောပြောသံကို တစ်ဦးက လှောင်ပြောင်သရော်သည်။

သံချပ်သံ၊ ဒိုးပတ်သံ၊ ကြွေးကြော်သံ၊ ကလော်သံ၊ နံ့သံများကလည်း ဝေစည်၏။ ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ နံရံဟူသမျှမှာလည်း ပိုစတာများနှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေ၏။ ဗဟိုစာသင်ဆောင်ကြီး၏ ပတ်လည် လမ်းတစ်လျှောက် ၌လည်း နိုင်ငံရေးကာတွန်းပန်းချီကားများကို အစီအရီ ထောင်ထားကြ၏။

လုံချည်တိုတို၊ မျက်မှန်ထူထူ၊ ဆံပင်ရိုင်းရိုင်းနှင့် ကျောင်းသားတို့က စာရွက်စာတမ်းဖျိုးစုံကို ဝေကြသည်။ ထဘီတိုတို၊ အင်္ကျီလက်ပြတ်၊ မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် ကျောင်းသူများကလည်း သူတို့၏ မောင်ကြီးများကို ကူကြရှာသည်။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၈၃

စာသင်တန်းတစ်ခုပြီးတိုင်း ခေါင်းလောင်းသံနှင့်အတူ အသံချဲ့စက်များက အပြိုင် အော်မြည်ကြသည်။ တက္ကသိုလ်၏ သင်္ကေတအသံသည် ခေါင်းလောင်းသံလော... အသံချဲ့စက်သံလော ခွဲခြားမသိနိုင်။ တက္ကသိုလ်၏ သရုပ်သည် စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်လော... သမဂ္ဂမှ ဖယောင်းစက္ကူကြေညာချက်လော မကွဲပြားနိုင်။

ပညာပတ်ဝန်းကျင်ဟူသည်ကား မရှိ။ နိုင်ငံရေးပတ်ဝန်းကျင်ကား အပြည့်ရှိနေသည်။

တက္ကသိုလ်ဆရာများက မျက်နှာငယ်တို့နှင့် ခေါင်းငိုက် လျှောက်ကြရခိုက် မြို့တွင်း မြို့ပြင်မှ နိုင်ငံရေး ဆရာဆရာကြီးတို့က ကျောင်းသားများနှင့် ရောကာ ပြောင်ပြောင်ပင် ရင်ကော့ လမ်းသလားကြသည်။

မိုးမဲ့သော ဇွန်၊ ဇူလိုင်၌ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဖြစ်နေကြသောကြောင့် ချွေးနှင့် အေးကာ ကျောင်းသားတို့ မပူကြဟန် ရှိလေတကား။ ဆရာတို့၏ ရင်မှာသာ ပူလောင်၏။

ကိုသက်ခိုင်တစ်ယောက်ကမူ သူတို့အားလုံးကို အဘိဓမ္မာဆန်စွာ ကြည့်ပြီး အေးအေးလူလူ တယောတီးနိုင်၏။

ရွေးကောက်ပွဲသည် တက္ကသိုလ် တစ်မြေလုံး ခြိမ်းခြိမ်းသံ ဆူညံနေ၏။ အစွန်အဖျားကျသည့် ကိုသက်ခိုင်၏ အိမ်ဆီတွင်မူ နားအနည်းငယ် သက်သာ၏။

ကိုသက်ခိုင်က တယောတီးနေသည်။ ကိုသက်ခိုင်၏ မိတ်ဆွေ လူပျိုကြီးကထိက ဦးခင်ဦးလှိုင်က 'စံပယ်' သီချင်းကို ဆိုနေ၏။

ကိုခင်ဦးလှိုင်က သီချင်းကို ဆိုရုံသာ ဆိုသည် မဟုတ်။ ဖြူဖြူနုသော စံပယ်နှင့် သန့်သန့်စင်သောဆယ်ကျော်နှစ်တို့ကို အလှချင်း အတယ်ကြောင့် နှိုင်းအပ်ပုံကိုလည်း အနက်ဖွင့်ပြဆို ရှင်းလင်းလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ဖြူဖြူနုသော စံပယ်ဖျံစင်တစ်ဦးသည် အခန်းဝ၌ ရပ်လာလေ၏။ ဆယ်ကျော်နှစ်မူမကပါ။ သို့ရာတွင် စံပယ်နှင့်မူ နှိုင်း၍မမှား၊ မမှား။

ကိုသက်ခိုင်သည် တယောကို ရပ်လိုက်ပြီး မော့ကြည့်မိ၏။
“ဪ... မမြင့်ဝေ”

မမြင့်ဝေသည် ကြည့်လင်ချိုသာစွာ ပြုံးလိုက်၏။ သူပင်ကိုဟန်အတိုင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌

၄၈၄

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုင်း

ဝင်ထိုင်၏။ ထိုနောက် မျက်တောင်ကော့များကို အသာအယာ ပင့်လှန်ပြီး ညင်သာစွာ ဆို၏။

“ဆရာကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် မမြင့်ဝေ လာနှောင့်ယှက်မိနေပြန်ပြီ လား မသိဘူး ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်က လျှင်မြန်စွာ ငြင်းမိ၏။

“အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ မမြင့်ဝေ... တစ်နေ့ ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ဆရာ သိနေပါတယ်။ မမြင့်ဝေကိုလည်း ဆရာ မျှော်လင့်နေပါတယ် မမြင့်ဝေ”

မမြင့်ဝေနှင့် ကိုသက်ခိုင်သည် တစ်ဦး၏ မျက်လုံးများကို တစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

မည်သို့ သဘောပေါက်သွားသည် မသိ။ ကိုခင်ဦးလှိုင်သည် နေရာမှ ထ၏။

“ဪ... ကိုသက်ခိုင်၊ စကားပြောစရာရှိ ပြောကြဗျာ၊ ကျွန်တော် တော့ ရာဇဝတ်ဟော(လ်) သွားပြီး မဲအရေအတွက် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ တပ်ဦးပဲ နိုင်မှာက ကိန်းသေနေပါတယ်”

ကိုခင်ဦးလှိုင်သည် မမြင့်ဝေကိုပါ ခေါင်းညွတ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ဝပြုံးသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာကြွမြန်းသွား၏။

ကိုသက်ခိုင်က သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး မမြင့်ဝေကို ကြည့်သည်။ မမြင့်ဝေ ကလည်း သက်ပြင်းရှိုက်၍ ပြုံးပြီး ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်သည်။

ကိုသက်ခိုင်က တည်ကြည်စွာ မေးသည်။

“မမြင့်ဝေ... မောင်စော့နောင်ကို တွေ့ပြီးပြီလား”

မမြင့်ဝေက ခေါင်းခါပြီး ဖြေ၏။

“ဗောဓိကုန်းထဲမှာ သူ နေတယ်ဆိုလို့ မမြင့်ဝေ နှစ်ခေါက်တောင် သွားရှာပါတယ် ဆရာ၊ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး၊ ရှောင်သူတစ်ယောက်ကို ရှာသူက မမိနိုင်ပါဘူး ဆရာ”

အတန်ကြာ ငိုင်းသွားပြီးမှ ကိုသက်ခိုင်က မေးသည်။

“မမြင့်ဝေ မောင်စော့နောင်ကို တွေ့ချင်သလား”

“တွေ့ချင်လို့ မမြင့်ဝေ သတိရပြီး ဆရာဆီ လာခဲ့တာပဲ ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်က နေရာမှ ထ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၈၅

“လာ... ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်၊ ဆရာမှာတော့ ကားမရှိသေးဘူး မမြင့်ဝေ၊ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ကြရအောင်”

“မမြင့်ဝေမှာ ကား ပါပါတယ် ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်နှင့် မမြင့်ဝေသည် အိမ်တွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

မမြင့်ဝေ၏ ဟီး(လ်)မင်းကားကလေးက မြဲအပြင်တွင် ဆိုက်လျက် ရှိနေ၏။

အိမ်အပေါ်ထပ် ဘုရားစင်ရှေ့မှ ကြေးစည်ကို ရိုက်မည်ပြုရာမှ မေမေသက်သက်သည် မျက်လုံးပြူးကာ သူတို့ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

ကိုသက်ခိုင်က လှမ်းအော်ပြောသည်။

“မေမေရေ... ရာဇတ်ဟော(လ်)ဘက် ခဏသွားမလို့”

မမြင့်ဝေက အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်ပြီး မေး၏။

“ဆရာအမေ... ဒေါ်လေးသက်သက်လား”

ဒေါ်လေးသက်သက်... ဤသို့ ခေါ်ခဲ့သူ တစ်ဦးသာ ဤလောက၌ ရှိခဲ့ဖူး၏။ ယခု မမြင့်ဝေက ဤအတိုင်း ခေါ်ပြနေပြန်ပြီ။

ကိုသက်ခိုင်က မပြူး မရယ်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

မမြင့်ဝေက ထုံးစံအတိုင်း ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းသည်။

ကားလေးကို ဗဟိုစာသင်ဆောင်ကြီးရှေ့၌ ရပ်လိုက်ပြီး ကိုသက်ခိုင် နှင့် မမြင့်ဝေသည် ဆင်းလျှောက်ကြ၏။

လက သာနေသည်။ သို့ရာတွင် ရာဇတ်ဟော(လ်)ရှေ့၌ မီးရောင်တို့ သည် လထက် ထိန်နေ၏။

ရာဇတ်ဟော(လ်)သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အတူ ကျဆုံးသွားသော အာဇာနည် ဆရာကြီးဦးရာဇတ်ကို ဂုဏ်ပြုအမည်ပေးထားသော အဆောက်အဦ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အပေါ်ထပ်၌ စာကြည့်တိုက် လုပ်ထားသည်။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ရွေးကောက်ပွဲအချိန်တွင် မရေတွက်ရန် ထိုအပေါ်ထပ်ကိုပင် အသုံးပြုကြ၏။ မရေတွက်ခြင်းကို သမာဓိကြီး၍ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ တိုင်း ယုံကြည်ကြသည့် ပါမောက္ခဦးနက်၊ ပါမောက္ခဦးသိန်းမောင်၊ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာစိန်တူ၊ ပါမောက္ခဒေါက်တာသန်းထွန်း(ပါဏဗေဒ) တို့က ကြီးကြပ် ပေးကြရ၏။

၄၈၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ရာဇတ်ဟော(လ်) အပေါ်ထပ် ဝရန်တာ၌ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ တိုင်း မြင်နိုင်ရန် ကျောက်သင်ပုန်းကြီး လေးချပ်ကို ထုတ်ပြထား၏။ တပ်ဦးဟောင်း၊ တပ်ဦးသစ်၊ ရဲခေါင်၊ အင်အား ဟူသည့် အဖွဲ့လေးဖွဲ့မှ အရွေးခံ အမှုဆောင်တို့၏ နာမည်များကို ကျောက်သင်ပုန်းကြီးအသီးသီးပေါ်၌ ရေးထားသည်။ အမည်များ ဘေး၌လည်း ရရှိသော မဲအရေအတွက်ကို ဖော်ပြထား၏။

တပ်ဦးသစ်နှင့် ရဲခေါင်တို့၏ ရမဲကား မပြောပလောက်။ တပ်ဦးဟောင်းနှင့် အင်အားသည်သာ မဲများ ရကြသည်။ တပ်ဦးဟောင်းက အင်အားကို မဲငါးရာကျော် ဖြတ်ကာ အနိုင်ရနေ၏။ မဲအများဆုံးသူကား ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အရွေးခံသည့် မောင်စောနောင်သာ ဖြစ်သတည်း။

ရာဇတ်ဟော(လ်)ရှေ့တွင် စင်မြင့်လေးခု ရှိသည်။ စင်မြင့်တိုင်းတွင် ဒိုးပတ်နှင့် အကအခုန်နှင့် ဖြစ်၏။ သက်ဆိုင်ရာ ကျောင်းသားအသီးသီးက လည်း ဝန်းရံလျက်ရှိသည်။

တပ်ဦးသစ်နှင့် ရဲခေါင်တို့၏ စင်မြင့်များဆီ၌ လူနည်းပြီး မစည်ကား။ တပ်ဦးဟောင်းနှင့် အင်အားတို့၏ စင်မြင့်များဆီ၌ကား လူလည်း စည်ကားနေသည်။ တူရိယာတိုင်းများလည်း စုံနေ၏။ ကသူခုန်သူတို့လည်း အပြည့်ရှိ၏။ စင်ပြိုင်ကလော်ကြ၊ နံကြ၊ အုပ်ကြသည်မှာလည်း စုံလှ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အသံကိုယ်ဖုံး... ကိုယ့်အသံ သူဖုံးနှင့် ဘာမျှ မသံကွဲ။ ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ် ကြည်နူးနေကြသူများချည်းတည်း။

မမြင့်ဝေနှင့် ကိုသက်ခိုင်တို့က လူရှင်းသော ရဲခေါင်စင်မြင့်ဘေးမှ ကြည့်ကြ၏။

မမြင့်ဝေက တိုးတိုးမေးသည်။

“ဆရာ... သူတို့အားလုံး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“သူတို့အားလုံး ဘာလုပ်နေကြတယ် ဆိုတာကို သူတို့ဘာသာတောင် သူတို့ သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကတော့ တောင်ပြုံးပွဲကို သွားသတိရတယ်”

“ဘယ်လို... ဆရာ.. တောင်ပြုံးပွဲ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... တောင်ပြုံးပွဲမှာ သွားပြီး ရူးရူးမူးမူး နှဲကြသူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘာလုပ်လို့ ဘာလုပ်မိမှန်း မသိကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နတ်ဝင်သည် တွေကတော့ သိကြတယ်”

“ဆရာ ဘာပြောတာလဲ”

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၈၇

“ဆရာ ပြောတာက သိပ်ရှင်းပါတယ်။ ဒီကလေးတွေဟာ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ဘာလုပ်နေကြတယ် ဆိုတာ မသိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေး နတ်ဝင်သည်ကြီးတွေ အားလုံးကတော့ သိနေကြတယ်”

မမြင့်ဝေက ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

ထိုစဉ်တွင် ကိုသက်ခိုင်၏ ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာကိုင် သည်။ လှည့်ကြည့်မိသောအခါ ဤအချိန်... ဤနေရာတွင် သူ ဘယ်သို့မျှ မမျှော်လင့်တဲ့ သူတစ်ဦးကို ကိုသက်ခိုင်က တွေ့ရသည်။

မိုးမြင့်... သက်ခိုင်တို့အား ကျွန်စစ်သား စကား ပြောသွားသော မိုးမြင့်... ။

မိုးမြင့်သည် နိုင်လွန်အင်္ကျီ၊ ဗန်ကောက်လုံချည်တို့နှင့် သားနား နေ၏။

“ဘယ့်နှယ်... ကိုမိုးမြင့်... ဘယ်က ပေါ်လာသလဲ”

မိုးမြင့်က ပြုံးပြီးဖြေ၏။

“ကျွန်တော် လက်နက်ချ အလင်းဝင်ခဲ့တာ၊ ခင်ဗျား မသိဘူးလား ကိုသက်ခိုင်”

“ဟင့်အင်း”

“ကျွန်တော် အခု ဗဆပလ လူငယ်အဖွဲ့မှာ၊ ရဲခေါင်အဖွဲ့ကိုလည်း ဦးစီးနေတယ်။ အခု ဌာနချုပ်က တာဝန်ပေးလို့ ဒီက အခြေအနေတွေကို လာအကဲခတ်ကြည့်တာ”

“ဪ...”

ကိုသက်ခိုင်၏ ဪ... မှာ အလွန်စိတ်ပျက်သည့် ဪ...အရှည်စား ဖြစ်၏။

မိုးမြင့်သည် ကိုသက်ခိုင်၏ ဘေးမှ မမြင့်ဝေကို မြင်သွားသည်။ ထိုနောက် အားရပါးရ ဆိုသည်။

“ဟ... ကိုသက်ခိုင်... ခင်ဗျား အိမ်ထောင်တောင် ကျနေပြီကိုး၊ ဘုရားစူး... ခင်ဗျားဇနီးကတော့ ချောပါပေဗျား”

ထိန်ထိန်လင်းလင်းသော မီးရောင်အောက်တွင် ရဲရဲနီသွားသော မမြင့်ဝေ၏ မျက်နှာကလေးကို ကိုသက်ခိုင် မြင်လိုက်ရ၏။

၄၈၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းခိုင်

ကိုသက်ခိုင်သည် ဖောသွပ်သွပ်ဖြစ်နေသော မိုးမြင့်၏ မျက်နှာကို တင်းတင်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ကိုမိုးမြင့်... တစ်ကြိမ်က ခင်ဗျား အကြီးအကျယ် မှားခဲ့ဖူးတယ်၊ အခုလည်း ထပ်မှားပြန်ပြီ၊ မမြင့်ဝေဟာ ကျွန်တော့်ဇနီး မဟုတ်ဘူး၊ အင်း... ကျွန်တော့် နှမတစ်ယောက်လို့တော့ ခေါ်နိုင်တယ်၊ အခု မမြင့်ဝေ ဒီကိုလာတာလည်း ဟောဟိုမှာ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တော့မယ့် သူ့မောင် မောင်စောဇောင်ကို လာတွေ့တာ”

မိုးမြင့်သည် အားတုံ့အားနာနှင့် ကိုသက်ခိုင်တို့အား တောင်းပန်ပြီး လူတောထဲ၌ ပျောက်သွား၏။

မောင်စောဇောင်သည် ရာဇဝတ်ဟော(လ်)ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ သူ့ရဲဘော်များက ဒိုးနှင့် လင်းကွင်းကို တီးပြီး ဆီးကြိုကြ၏။ မောင်စောဇောင်က အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်နှင့် လက်သီးတစ်ဖက်ဆုပ် မြှောက်ပြ၏။

မမြင့်ဝေက တောင်းပန်သော မျက်လုံးများနှင့် ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်သည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် တပ်ဦးဟောင်း စင်မြင့်ဆီသို့ သွားရ၏။ ပင်နီတိုက်ပုံ ဖုံးသော မောင်စောဇောင်၏ ပခုံးကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဆရာ”

“အေး... ဟုတ်တယ် မောင်စောဇောင်၊ ဟိုမှာ မင့်အစ်မ မမြင့်ဝေလည်း ပါလာတယ်၊ ဆရာနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ကွယ်”

မောင်စောဇောင်သည် ကိုသက်ခိုင်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ကိုသက်ခိုင်ကလည်း သူ့ကို ကြင်နာစွာ ပြန်ကြည့်နေ၏။

မောင်စောဇောင်သည် ကိုသက်ခိုင်၏ နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ မမြင့်ဝေ၊ မောင်စောဇောင်နှင့် ကိုသက်ခိုင်တို့သည် ရာဇဝတ်ဟော(လ်)မှ ဝေးရာ တစ်နေရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ စိတ်ကြိုက် တစ်နေရာသို့ ရောက်မှ ကိုသက်ခိုင်က ရှောင်ထွက်သွားရန် ပြင်သည်။ မောင်စောဇောင်က ကိုသက်ခိုင်ကို လှမ်းဆွဲထား၏။

“ဆရာ... ထွက်မသွားပါနဲ့၊ မမြင့်နဲ့ ကျွန်တော် ဆရာရှေ့မှာ လျှို့ဝှက်ပြောစရာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး”

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သမေ့ဝယ်

၄၈၉

ကိုသက်ခိုင်က မမြင့်ဝေကို ကြည့်၏။ မမြင့်ဝေကလည်း ခေါင်းညိတ် ပြ၏။ ကိုသက်ခိုင်သည် ငြိမ်ရပ်နေတော့၏။

မောင်စောနောင်သည် အလွန်ဝတ္တရားဆန်သော လေသံနှင့် မေး၏။

“မမြင့်... ကျွန်တော့်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတွေ့တာလဲ”

ကိုသက်ခိုင်သည် မမြင့်ဝေ မည်သို့ တုံ့ပြန်မည်ကို အကဲခတ်ကြည့် မိ၏။

မမြင့်ဝေက ပထမသော် စိတ်ထိခိုက်ဟန် ငိုငံသွား၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် အသာအယာ ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းက မမြင့်ကို ရန်တွေ့ချင်နေပါသလား... မောင်စောနောင်”

မောင်စောနောင်က သူ့အစ်မကို စိုက်ကြည့်သည်။ မမြင့်ဝေကလည်း သူ့မျက်လုံးများကို မလွှဲဘဲ ရင်ဆိုင်သည်။ မောင်စောနောင် အရင်မျက်လွှာချ သွား၏။

မမြင့်ဝေက အေးချမ်းသာယာစွာ ပြော၏။

“မောင် လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါ။ မမြင့်အနေနဲ့ ကန့်ကွက်ချင်ပေမယ့် ကန့်ကွက်ခွင့်မရှိပါဘူး။ တစ်ခုပဲ... မမြင့် တောင်းပန်ချင်တယ်။ မောင် လုပ်ချင်တာတွေလည်း ဆက်လုပ်ပါ။ ဘွဲ့ကိုလည်း ရအောင်ယူပါ။ မောင်အဖေ နဲ့ မောင်အမေအတွက် မောင်မှာ တာဝန်ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာကိုလည်း သတိမလစ်ပါနဲ့ မောင်”

မောင်စောနောင်က အော်ရယ်သည်။

“မမြင့်ကို ကျွန်တော် ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ။ မမြင့်တို့ အထင်ကြီး တဲ့ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ကို ကျွန်တော် လုံးဝ မမက်ဘူးဆိုတာ”

“ဒါဖြင့် မောင် တက္ကသိုလ်မှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

မောင်စောနောင်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်လိုက်၏။

“မမြင့်ကလည်း... ခက်ပါဘိတော့၊ အခုထိ နားမလည်သေးဘူး လား။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကို အပျော်လာတက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်လှန်ရေး လုပ်မလို့၊ ကဲ... သိပြီလား”

မမြင့်ဝေထံမှ အဖြေ ရုတ်တရက် ပေါ်မလာ။ ကိုသက်ခိုင်က ဝင် စွက်ခွင့် မရှိသောကြောင့် ဘေးမှ စိတ်ဝင်စားစွာသာ ကြည့်နေရ၏။

၄၉၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

မမြင့်ဝေသည် မောင်စောနောင်ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ကိုသက်ခိုင်ကို လှည့်ကြည့်၏။

“ဆရာ... တစ်ခုခု ပြောမပြနိုင်ဘူးလား”

ကိုသက်ခိုင်က ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းခါပြ၏။

မမြင့်ဝေက ရယ်၏။ သူ့ဘာသာသူ သဘောကျစွာ ရယ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဆရာက မပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမြင့်ဝေကတော့ ပြောမယ်”

မမြင့်ဝေသည် မောင်စောနောင်၏ ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။ ရယ်ရင်းလည်း ပြောသည်။

“မမြင့်မှာ စုထားတဲ့ ငွေလေးတွေ ရှိတယ်၊ မောင် လုပ်ချင်တာကို မောင် ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်နိုင်ဖို့ ဒီငွေတွေကို ပေးဖို့ မမြင့် လာခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါကိုတော့ မောင် လက်ခံမလား”

မောင်စောနောင်က ခေါင်းခါသည်။

“ဒါဖြင့် မမြင့် ပြန်ရတော့မယ် မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမဲ့... မမြင့် မောင်ကို တစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်၊ နားထောင်ဦးမလား”

“ပြောပါလေ...”

“ပြောပါမယ်၊ မောင်က တက္ကသိုလ်မှာ တော်လှန်ရေးလုပ်မလို့ လာတယ် ဆိုတယ်၊ အမှန်က မောင်တို့ တောင်ပြီးပွဲ လာကျင်းပနေတာ”

ဤစကားသည် မောင်စောနောင်ကို သိသိသာသာ တုန်လှုပ်သွားစေ၏။

သူသည် သူ့အစ်မကို ဘာမျှပြန်မပြော။ ကိုသက်ခိုင်ကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြော၏။

“မမြင့်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ခေါ်လာခဲ့တဲ့ ဆရာ စေတနာကို ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကို ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောချင်တယ်၊ ဆရာ ခွင့်ပြုမလား”

“ပြုပါတယ် မောင်စောနောင်”

မောင်စောနောင်က ရယ်ပြန်၏။

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သဇ္ဇေဝယ်

၄၉၀

“အမှန်က မကောင်းတတ်လို့ လျှို့ဝှက်သာဝတ်ထားရတယ်။ ဆရာ့လို နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးရဲ့ နောက်ကြောင်းဘဝကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိပြီးသားပါ”

“ဟုတ်သလား... မောင်စောနောင်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ပြီးတော့ ကိုတမြိုင် ဆိုတာဟာ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဝမ်းကွဲပါပဲ ဆရာ...”

“ဪ...”

“ဆရာတို့ ခေတ်တုန်းကလည်း ဆရာတို့ ထင်တာကို ဆရာတို့ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက မမနွယ်ဟာ ဆရာ့ကို ဘာမှ တားလို့မရခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် အမှားတွေ ပြောမိနေပါသလား ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်က ခေါင်းခါပြီး ဖြေ၏။

“မမှားပါဘူး၊ မင်း မှန်ပါတယ် မောင်စောနောင်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်မှာလည်း ကျွန်တော့်လွတ်လပ်ခွင့် ရှိတယ်။ ဟုတ်ကဲ့လား ဆရာ”

“ဆရာ မငြင်းနိုင်ပါဘူး မောင်စောနောင်”

ရာဇတ်ဟော(လ်)ပေါ်မှ အသံချဲ့စက်က ကြေညာသည်။

“မိအားလုံး ရေထွက်ပြီးပါပြီ။ တပ်ဦးအဖွဲ့က အနိုင်ရပါတယ်။ အနိုင်ရတဲ့ မဲစာရင်းကတော့ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးအတွက် ကိုစောနောင်... မဲပေါင်း ထောင့်နှစ်ရာ၊ ယှဉ်ပြိုင်ဘက်ကို ငါးရာနဲ့ အနိုင်ရပါတယ်။ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ နေရာအတွက်ကတော့...”

ကြေညာသံသည် ဒိုးပတ်သံ၊ အိုးစည်သံ၊ လင်းကွင်းသံ၊ မောင်းသံ၊ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ကြွေးကြော်သံများကြား၌ ပျောက်သွား၏။

မောင်စောနောင်သည် ကိုသက်ခိုင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ကြည်ညိုပါ တယ်။ သွားပြီ ဆရာ၊ ဪ... မမမြင့်ရေ ကျွန်တော် သွားပြီ”

မောင်စောနောင်သည် နေရာမှ ခွာ၏။ ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း သွားမိ ပြီးမှ လှည့်ဆို၏။

“ဪ... ဆရာရေ... ကျွန်တော် သင်တန်းလည်း မှန်မှန်တက်ပါ တော့မယ်”

၄၉၂

တက္ကသိုလ်တန်းစိုက်

မောင်စောနောင်သည် ရာဇတ်ဟော(လ်)ဘက် ထွက်သွား၏။

မမြင့်ဝေကလည်း ကိုသက်ခိုင်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ မမြင့်ဝေလည်း ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

မမြင့်ဝေက ကားဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ ကိုသက်ခိုင်က နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

ကိုသက်ခိုင်က ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးမိသည်။

မမြင့်ဝေက ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး စတီယာရင်ကို ကိုင်လိုက်လျှက် နှုတ်ဆက်၏။

“အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ ညပါပဲ ဆရာ၊ ဆရာ့ကို မမြင့်ဝေလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မမြင့်ဝေ၏ မျက်တောင်ကျောများမှ ခုန်ဆင်းလာသော မျက်ရည်ပေါက် များကိုမူ ကိုသက်ခိုင် မြင်လိုက်လေရ၏။

အခန်း - ၃၃
»» သူနှင့်ကိုယ်တူ ««

မောင်စော့နောင်သည် သမဂ္ဂရွေးကောက်ပွဲအပြီး၌ သင်တန်း မှန်မှန်တက်ပါ
မည်ဟု ကိုသက်ခိုင်ကို ကတိပေးသွားသည်။

သို့ရာတွင် သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌကြီး မောင်စော့နောင်ကို သင်တန်း၌ ကထိက
ကိုသက်ခိုင်သည် လုံးဝမတွေ့ရ။ သူ့တော်လှန်ရေးကို သူ လုပ်နေသည် ထင်ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လမ်း၌ သူ့ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ဆံပင်တို့က ရှည်
နေ၏။ သူ့မျက်တွင်းက ဟောက်နေ၏။ သူ့အသွင်သည် ပိန်ချုံးနေ၏။

သီတင်းကျွတ်အနီးတွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်၏ ကျောင်းသားနိုင်ငံရေး
သည် ပေါက်ကွဲတော့၏။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်ပညာရေးအဖွဲ့က စာမေးပွဲ စနစ်သစ်တစ်ခုကို
ပြဋ္ဌာန်းချမှတ်လိုက်၏။

တစ်နှစ်တွင် စာမေးပွဲ နှစ်ကြိမ် စစ်မည်။ အောက်တိုဘာ၌ တစ်ကြိမ်၊
မတ်လ၌ တစ်ကြိမ် ဖြစ်၏။

ကိုသက်ခိုင်ကမူ ဤစနစ်၌ ကန့်ကွက်ဖွယ်မမြင်။ သူတို့ခေတ်က
နှစ်နှစ်မှ စာမေးပွဲ တစ်ကြိမ် စစ်သည်။ ကျောင်းသားတိုင်းလည်း ပင်ပန်းကြ၏။

အကျအရှုံးလည်း များကြ၏။ ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ အရည်အချင်းကို နှစ်နှစ် ကျော်မှ နာရီပိုင်းအတွင်း စာမေးပွဲ မေးခွန်းနှင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်ကို မကြိုက်။ ယုံလည်း မယုံကြည်။ စာမေးပွဲဟူသည်ကား မရှိလျှင်လည်း မဖြစ်။

စာမေးပွဲ စနစ်သစ်ကို မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ သည် ချက်ချင်းပင် ကန့်ကွက်၏။ စနစ်သစ်ကို မပျက် ပျက်ရန် သပိတ် လက်နက်ကိုင်မည်ဟုလည်း ငြာသံပေး၏။

အတိုက်အခံအင်အားအဖွဲ့က စာမေးပွဲ စနစ်သစ်ကို ထောက်ခံသည်။ သမဂ္ဂသည် သပိတ်မှောက်က သပိတ်ပျက်ရန် အစီအစဉ် လုပ်ထားကြ၏။

ရဲခေါင်အဖွဲ့ကမူ ငြိမ်နေ၏။ တစ်ဦးသစ်အဖွဲ့က မဲပုံးထောင်ကာ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ၏ ဆန္ဒကို တောင်းသည်။ မဲဆန္ဒ၌ စာမေးပွဲ စနစ်သစ်ကို ထောက်ခံသူ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ ခုနစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ရှိ၏။ ကြားနေသူ နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ရှိ၏။ ကန့်ကွက်သူ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ရှိ၏။

တစ်ဦးသစ်၏ နံရံကပ်ပိုစတာများ ထွက်လာသည်။

“တစ်ဦးဟောင်း... ခြေလှမ်း မလွန်နှင့်၊

တက္ကသိုလ်ကိစ္စကို သန်းထွန်း ခိုင်းတိုင်း မလုပ်နှင့်”

တစ်ဦးဟောင်းကလည်း ပိုစတာများ ထုတ်ပြန်၏။

“သခင်စိုး တပည့်တို့ သစ္စာဖောက်ကုန်ပြီ၊

ငနနှင့် ကျော်ငြိမ်း တပည့်များနှင့် ပေါင်းသွားကုန်ပြီ၊

ရဲဘော်တို့ မဟာအောက်တိုဘာအတွက် အဆင်သင့် ပြင်ထားကြ”

ခက်သည်မှာ ထိုအချိန်က ဦးနုနှင့် ဦးကျော်ငြိမ်းတို့သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြုတ်နှံခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက အနိုင်ရသော ဦးနု၏ ပ-ထ-စ ပါတီတွင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဦး-မိုလ်-သခင် ဟု ရက်ရက်စက်စက် ပက်ပက်စက်စက် ကွဲနေချိန် ဖြစ်၏။

တက္ကသိုလ်ကလည်း အလျော့မပေး။ အောက်တိုဘာ စာမေးပွဲများကို စစ်ဖြစ်အောင် စစ်ရန် ကြိုးစား၏။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများက သမဂ္ဂ၏ ကြေညာချက်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျောင်းတက်မြဲ တက်ကာ စာမေးပွဲဝင်ရန် ပြင်ကြ၏။

ထိုအခါ သမဂ္ဂက သပိတ်မှောက်လိုက်ပြီး လမ်းတို့ကို ပိတ်ဆို့ကာ သပိတ်တား၏။

ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့

၄၉၅

အင်အားအဖွဲ့က ရေလွှမ်းသော ရွံ့ညွှန်ကွင်းတို့တွင် လမ်းခင်းပေးပြီး ကျောင်းသား ကျောင်းသူများကို ကျောင်းတက်စေ၏။

သပိတ် ပြိုကွဲလေသတည်း။

သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားအချို့သည် ဒုတိယအမိပတ် ဦးဘစိန်၏ အိမ်ကို သွားဝိုင်းကြသည်။ မကြားစုံ မနာသာ ဆဲကြ၏။ အိမ်ကို ခဲနှင့် ဝိုင်းပေါက်ကာ ဝင်းထရံကို မီးတင်ရှို့ကြ၏။

အဆောင်ပစ္စည်းများ၊ ဓာတ်မီးလုံးများ၊ ကျောင်းဆောင် မှန်တံခါးတို့ကို ရိုက်ခွဲကြ၏။

ဂျစ်ကားပေါ်တွင် တင်ထားသော အသံချွေကန်နှင့် လိုက်ထိန်းနေသော မောင်စောနောင်ကို မြင်ရ၏။

“ရဲဘော်တို့... အကြမ်းမဖက်ကြပါနဲ့၊ အမှန်တရားကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ပါ။ ကျောင်းသားအများစုရဲ့ ဆန္ဒကို လေးစားကြပါ”

လူရမ်းကားကလေးများက သူ့ကိုပင် ချမ်းသာမပေးတော့။

“ခွေးမသား... သစ္စာဖောက်၊ ဒါလား ဥက္ကဋ္ဌ... ဆော်ဟော့၊ နဲ့ဟော့”

သူ့ဂျစ်ကားကိုလည်း ဝိုင်းချီကြတော့၏။

ထိုသည့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်းသို့ သေနတ်ကိုင် ရဲသားများ ဝင်လာကြ၏။

ကျောင်းသားများက ခဲနှင့် ဆီးကြိုကြသည်။ ရဲသားများက မျက်ရည် ယိုစုံးပစ်၍ ဖြိုခွဲသည်။ မိသမ္မုကိုလည်း အချုပ်ကားကြီးများပေါ် ခေါ်တင်ယူ သွားကြ၏။

ခဲမှန်သွားသဖြင့် နဖူးကွဲကာ သွေးယိုကျနေသော မောင်စောနောင်လည်း အချုပ်ကားပေါ် ပါသွားလေသတည်း။

တက္ကသိုလ်၏ ဗဟိုသုတ်ခဏာလမ်းသည် နိုင်ငံ၏ ဗဟိုသုတ်ခဏာလမ်းကို ရောင်ပြန်ဟပ်ပြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဦး-ဗိုလ်-သခင် အကွဲအပြဲကြောင့် အာဏာရ ပ-ထ-စ ပါတီသည် ဘာကိုမျှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မလုပ်ပြနိုင်။ မူလကတည်းက တစ်စုံတစ်ခု

၄၉၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်ရန် လမ်းစဉ်နှင့် ဝါဒလည်း ရှိဟန်မတူ။ လက်အောက် ငယ်သားတို့က ကွဲပြားနေစဉ် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူကလည်း သူနှင့် မဆိုင် သယောင် ခေါင်းရှောင်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေမှ ဖွဲ့စည်းကွက်တစ်ကွက် ကို နှိုက်ကာ ပြည်နယ်ကိုယ်စားလှယ်အမည်ခံ ပဒေသရာဇ်တို့ကလည်း တစ်စခန်း ထကြတော့၏။

သီးခြားပြည်နယ်ပေးရေး၊ ဖယ်ဒရယ်မှ စသော ပြည်ထောင်စုပျက်ရေး ငှက်ဆိုးထိုးသံမျိုးစုံကို ကြားနေရ၏။

မန္တလေးသည် ရှမ်းပြည်နယ်သို့ တက်သော... ရှမ်းပြည်နယ်မှ ပြန် လာသောလမ်း၏ ဗဟိုတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တရုတ်ဖြူကိုလည်း တိုက်ရ၊ ပဒေသရာဇ်တပည့် ဓားပြတို့ကိုလည်း တိုက်ရနှင့် ဒုက္ခများကြရရှာသော တပ်မတော်သား၊ ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးတို့သည် မန္တလေးသို့ အခါအခွင့်သင့်၍ ပြန်လာတိုင်း ကိုသက်ခိုင်ထံ ဝင်ကြ၏။

“ကျုပ်တို့တော့ သေနေကြရတာပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာအတွက် အသေခံ နေကြရတယ် ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ မသိတော့ဘူးဗျာ”

သူတို့ကို ကိုသက်ခိုင် ဘာမျှ ပြန်မဖြေနိုင်၊ မဖြေနိုင်သည်မှာ ဖြေစရာ မရှိ၍ မဟုတ်။ ဖြေစရာက ရင်၌ အပြည့်ရှိနေ၏။ အမှန်က ဖြေပြစရာမလို။ သူတို့ကလည်း အဖြေမှန်သိ၍ မျှော်လင့်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင် ဆိုသူကမူ နိုင်ငံခြားဝန်ကြီးချုပ်တစ်ဦးကို ဖိတ်ခေါ်ကာ နောင်ဘဝ ရှိကြောင်း အကြီးအကျယ် သက်သေပြနေ၏။ ယခု လူ၏ဘဝနှင့် ယခု နိုင်ငံ၏ဘဝကို သူ မသိယောင်တကား။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၌ ဦးရှင်ကြီးနတ်ကွန်း ဆောက်ရေး၊ ရန်ကုန်၌ ခွေး ဂေဟာ ဆောက်ရေး စသော မဟာစီမံကိန်းကြီးများကမူ သတင်းစာများ၌ ဟိန်းနေအောင် ပါလာ၏။

ထိုနှစ်က မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်းသဘင် အခမ်းအနား ည၌ ဖျော်ဖြေရေးတာဝန်ခံအဖြစ် ကိုသက်ခိုင်သည် အရွေးအချယ်ခံရ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် ရေနံ့သာကိုစိုးလှိုင်၊ ရှေးဟောင်း နဲ့ဆရာကြီး နေမျိုး ဟာသခေါင်၊ ဇာတ်မင်းသား ပန်တျာလှမြင့်၊ ပန်းချီဆရာ ကိုပေါ်ဦးသက်တို့နှင့်

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၄၉၇

တွဲကာ 'ပုဂံ၏ဇာတ်လမ်းသစ္စာ' (The Vision of Pagan) ခေါ် ကဇာတ်ကို တင်သည်။

“တိုင်းကို ဆောက်၍ ပြည်ကို တည်ရာ၊ ဝိုင်းကူထောက်ဖို့ စုန်း နတ် တစ္ဆေ၊ ဗေဒင် လက္ခဏာ၊ ဆေးဝါးမန္တန်မလိုပါ၊ မြေကိုချစ်တဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေမှာ၊ တစ်ခေတ်ပြန်ဆန်း၊ မျက်နှာပန်းပွင့်ဖို့ရာ လယ်ကိုသစ်လို့ လွင်စေမှာ၊ ဆည်ကိုပြန်ဖို့ ညီညီညာ၊ တို့သမိုင်းက စေခိုင်းညွှန်လာ၊ တော်လှန်ရေး... တော်လှန်ရေး.. လူမှုမင်္ဂလာ”

ဒါရိုက်တာသက်ခိုင်သည် သူ့ကဇာတ်ကို ဤသီချင်းနှင့် ဖွင့်သည်။ ကိုသက်ခိုင် အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် လုပ်သော မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဂီတပညာ အသင်းသူအသင်းသားများက ဆိုကြသည်။ သဘင်သည်တို့နှင့် တွဲကာ သရုပ် ဆောင်ကြ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် ပါးစပ်ရာဇဝင်များ၊ နတ်သမိုင်းများကို ဆန့်ကျင် ကာ လယ်သမားဘုရင်ကြီး အနိရုဒ္ဓါ(အနော်ရထာ)၏ တိုင်းကို ဆောက်၍ ပြည်ကို တည်ပုံကို ပြ၏။

အနိရုဒ္ဓါသည် စုန်း နတ် တစ္ဆေ၊ နဂါး မြွေတို့ကို ပယ်ပုံကို ပြ၏။ ဗေဒင်စကား၊ နတ်နဂါးတို့ကို ပယ်ရုံမက မြစ်ကြီး ချောင်းငယ် ဟူသော မြွေတို့ကို ခေါင်းဖြတ်၍ အနိရုဒ္ဓါ ဆည်တည်ပုံကို ပြသည်။ မိုးခေါင် ရေရှား အရပ်၌ လှည်းဝင်ရှိသံ တည်ညံ့ ပုဂံဘုရားပေါင်းဟု စာဆိုရအောင် ပုဂံ လယ်သမား တို့ ကြွယ်ဝလာပုံကို ပြသည်။ အနိရုဒ္ဓါ၏ ဝုဏ်ကို ချီးကျူးရင်းလည်း တော်လှန် ရေးဟူသည်ကား လူမှုမင်္ဂလာပါတကားဟု မှီမိတ်ဖတ် ကြွေးကြော်သည်။

သက်ခိုင်၏ ကျေးဇူးရှင် ဆရာဦးဆန်းထွန်းက မျက်ရည်ဝဲလျက် ချီးကျူးသည်။

“တပည့်ရေ... တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက်တော့ ထွန်းရမကွဲ့၊ အေး... ဆရာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

သက်ခိုင်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါက်တာဒီက လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်၏။

“သူငယ်ချင်း... ခင်ဗျားဟာက အော်ပရာအစစ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေ နားမလည်မှာ ကြောက်မိတယ်”

၄၉၈

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိပ်

မြောက်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှ သက်ဆိုင်၏ ရဲဘော်ဟောင်း ဗိုလ်ကြီး စိုးညွန့်(ထီလာစစ်သူ)က ဆို၏။

“သူငယ်ချင်း တင်ပြပုံက ရဲလွန်းအားကြီးတယ်၊ အချိန်များ စောနေ သေးသလား မသိဘူး”

နောက်တစ်နေ့တွင် မန္တလေးသတင်းစာများကလည်း ဝေဖန်ကြ၏။ လက်ဝဲဝါဒကို ကိုင်ထားပါသည်။ ပစ္စည်းမဲ့တို့ဘက်မှ ရပ်တည်ပါ သည်။ လူတန်းစားခွဲခြားကို ဆန့်ကျင်ပါသည် ဆိုသော သတင်းစာတစ်စောင် က ဝေဖန်ပုံကိုမူ သက်ဆိုင် အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်၏။

‘ပညာတတ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို စင်မြင့်ပေါ်၌ ကြေးစား သဘင်သည်တို့နှင့် ရောနှောကိုင်သည်မှာ မသင့်...’

သက်ဆိုင်က ရယ်မိသည်။ ဪ... မြန်မာပြည်မှ လက်ဝဲဆရာကြီး များသည် တစ်ခါတစ်ရံ (ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲမို့) အသည်းနှလုံးက ရွှေကျင့်၊ ငွေကျင့် ပါသွားတတ်ရှာပါလေသည်တကား။ ရွှေကျင့် ငွေကျင့် ပါသွားတတ် ရှာပါလေသည်တကား...။

ပညာရေးဝန်ကြီး ဒေါက်တာကြီးနှင့် လက်ထောက်အတွင်းဝန်မင်းဘုရား များ ရွှေစိတ်တော်ညို အလိုမကျ ဖြစ်သွားတော်မူခြင်းကိုမူ ကိုသက်ဆိုင် ကောင်းကောင်းသိလိုက်ပါ၏။

ပုဂံ၏ဇာတ်လမ်းသစ္စာမတိုင်မီ ရှေ့ပိုင်းထွက်သော ဇာတ်၌ ပုဂ္ဂလိက အမှားတစ်ခု ပါသွားသည်။ ထိုအမှားကို ကိုင်ကာ ကိုသက်ဆိုင်တို့ကို အရေးယူ ရန်အတွက် တက္ကသိုလ်ကောင်စီ၌ ပါလီမန်ကိုယ်စားလှယ် အမတ်မင်းများက မဟာဝီရိယနှင့် စိုင်းပြင်းကြ၏။

ထိုအချိန်တွင်ပင် အနုပညာကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်လိုသောကြောင့် ကိုသက်ဆိုင်ကလည်း တက္ကသိုလ်ဆရာအဖြစ်မှ နုတ်ထွက်လိုကြောင်းစာကို တင်လိုက်၏။

မိတ်ဆွေများက သတင်းလာမေးတိုင်း တယောတစ်လက်နှင့် သီချင်းဆို နေသော ကိုသက်ဆိုင်ကို တွေ့ကြရ၏။

“တို့သမိုင်းက စေခိုင်းညွန့်လာ၊ တော်လှန်ရေး... တော်လှန်ရေး... လှမှုမင်္ဂလာ”

အခန်း - ၃၄
»» ပျော်လင့်ရမည် ««

သို့နှင့်... မဟာတစ်နေ့သည် ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။
 လူဆိုသည်မှာ အခက်သား။ ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် ဆိုပြန်တော့ သူများ
 ဒုက္ခကို မေ့မိသည်။
 မတ်လ ၂ ရက်နေ့ ညနေတွင် မမြင့်ဝေသည် ကိုသက်ခိုင်၏ အိမ်သို့
 ရောက်လာ၏။
 မမြင့်ဝေ၏ အလှသည် စံပယ်ပန်းနှင့် တူသည်။ ယခုမူ ညှိုးနွမ်းနေ
 သော စံပယ်ငွေဖြူကို ကိုသက်ခိုင် ရင်ဆိုင်နေရ၏။
 “ဆိုပါဦး... မမြင့်ဝေ၊ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”
 မမြင့်ဝေသည် ဝင်မထိုင်ဘဲ ဖြေ၏။
 “မောင်စော့နောင် ဆေးရုံကို ရောက်လာတယ် ဆရာ၊ သူက ဆရာ
 ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ မမြင့်ဝေ လာခေါ်တာပါ။ ဆရာ လိုက်ခဲ့မလား”
 “ဒီမေးခွန်းကို မေးဖို့ မလိုပါဘူး မမြင့်ဝေ”
 ကိုသက်ခိုင်သည် မမြင့်ဝေ၏ ကားနှင့် ဆေးရုံကြီးသို့ လာခဲ့သည်။

၅၀၀

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

လူနာခန်းဝရှေ့၌ သေနတ်ကိုင် ရဲသားတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ အခန်းတွင်း၌ အခြားရဲသားတစ်ဦးနှင့် ရဲအုပ်တစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မောင်စောနောင်သည် သာမန်လူနာ မဟုတ်။ တရားခံ လူနာသာ တည်း။

ကိုသက်ခိုင်သည် မောင်စောနောင်၏ လက်များကို ယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်မိ၏။ ဖြူဖျော့နေသော မောင်စောနောင်သည် ပြုံးသည်။ ပြုံးသောအခါ သူ့မျက်နှာက မယုံနိုင်စွာ နုပျိုလန်းဆန်းလာပြန်၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် အံ့ကြိတ်ပြီး မေးသည်။

“မင်းကို သူတို့ အချုပ်ထဲမှာ နှိပ်စက်သလား မောင်စောနောင်...”

မောင်စောနောင်က ခေါင်းခါ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကြင်နာကြပါတယ်။ ကျွန်တော် အခု ဆေးရုံတက်ရတာက ကျွန်တော့်တာသာ ကျွန်တော်ရင်ကွဲလို့ပါ ဆရာ”

ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသော ရဲအုပ်သည် ကိုသက်ခိုင်၏အနားသို့ ကပ်လာ၏။ ရိုသေစွာလည်း ဆိုသည်။

“ဆရာ ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒေါက်တာဒေါ်မြင့်ဝေကိုလည်း လေးစားပါတယ်။ ဆရာတို့ ကိုစောနောင်နဲ့ လွတ်လပ်စွာ စကားပြောကြပါ”

ရဲအုပ်သည် ရဲသားနှင့်အတူ အပြင်သို့ ရှောင်ထွက်သွား၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် မောင်စောနောင်ကို ဝံ့ကြည့်ပြီး မေး၏။

“မောင်စောနောင်... ဆရာကို ဘာပြောပြချင်သလဲ”

မောင်စောနောင်က ပြုံး၏။

“ပြောစရာတွေတော့ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တိုတိုပဲ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ ဆရာ”

“ပြောပါ မောင်စောနောင်”

မောင်စောနောင်က ထပ်ပြီးပြီး ဆိုသည်။

“ကျွန်တော် မှားခဲ့တယ် ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်သည် မောင်စောနောင်၏ ပခုံးကို ယုယစွာ ပွတ်မိသည်။ စကားတော့ မပြန်နိုင်။ မောင်စောနောင်ကသာ ဆက်ပြော၏။

ကမ္ဘာကျန်ကျယ်သဇ္ဇေဝယ်

၅၅၅

“စကတည်းက ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ မှားနေမှန်း ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မာနကြီးခဲ့တယ် ဆရာ၊ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်ရင် ကျွန်တော်ဟာ မာလိန်မှူး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော် လိမ္မော်ပွဲကို ဝင်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အဆုံးကျမှ သိတယ် ဆရာ၊ သူ့မှတစ်ဆင့်တာက စတ္တုသဘော၊ ကျွန်တော်က အရပ်မာလိန်၊ သံမဏိစည်းကမ်း” ဆိုတာကို ချပေးတဲ့ အာဏာပိုင်တွေက တခြား”

ကိုသက်ခိုင်သည် မောင်စောနောင်၏ ပါးစပ်ပျော်လက်ဝါးနှင့် ပိတ်လိုက်၏။

“တော်တော့ မောင်စောနောင်၊ မောင်စောနောင် ဘာပြောချင်တယ် ဆိုတာ ဆရာ သိတယ်။ ရင်တော့အကွဲမခံနဲ့ မောင်စောနောင်၊ ဘာလို့သူက ခွင့်လွှတ်လွှတ် မလွှတ်လွှတ် မိခင်မြေကတော့ အမြဲခွင့်လွှတ်တယ်။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ဘယ်သူဆီကမှ တို့က ခူးထောက် တောင်းပန်နေဖို့ မလိုဘူး။ အမှန်ကို မြေက သိတယ် တပည့်ရေ... အမှန်ကို မြေက သိတယ်၊ မြေဆိုတာဟာ ခိုင်ခံ့တယ်။ မြေကို ချစ်တဲ့ မြေသားဟာ အသည်းနှလုံးလည်း မြေလိုပဲ ခိုင်ခံ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီမြေအတွက် တို့တွေ ဆက်လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးလို့ပဲ”

မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်၏ လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ပြန်ဆုပ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒီမြေအတွက် ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ရင်ကွဲပေးမယ့် ကျွန်တော့်အသည်းဟာ မကြေပါဘူး ဆရာ၊ ဪ... မမမြင့်ရေ... ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်တဲ့ စကားတစ်လုံး ရှိနေတယ်၊ နော်... မမမြင့်”

မမြင့်ကသည် နေရာမှ ပြည်းညင်းစွာ ထွက်ခွာသွား၏။

“မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ... မောင်စောနောင်”

မောင်စောနောင်သည် နှုတ်ဆိတ်ကာ အကြိတ်နေ၏။

“ပြောလေ... မောင်စောနောင်”

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောရမလား”

“မောင်စောနောင်ရယ်... ဆရာကို မင်း ဘာမှ ထုပ်မတောင်းပန်ပါနဲ့တော့”

မောင်စောနောင် ကိုသက်ခိုင်ထံသို့ ချီတက်ခဲ့

မောင်စောနောင်သည် မျက်ရည်ဝဲပြီး ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်၍ပြော၏။

“ကျွန်တော့်အမေဟာ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျွေးခဲ့တယ်။ ဆရာအမေဟာလည်း မုန့်ဟင်းခါးသည်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်စောနောင်”

“ပြီးတော့... ဆရာမှာ အင်မတန်ချစ်တဲ့ မမနွယ်... ဆိုတဲ့ အစ်မတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကို ဆရာ ဝန်ခံမလား ဆရာ”

“ဆရာ ဝန်ခံတယ် မောင်စောနောင်”

မောင်စောနောင်က ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

“ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာကို မလိမ်ဘူး ဆရာ၊ မမမြင့်ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာလိုပဲ မစားအပ်တဲ့ သစ်သီးကို ကျွန်တော် မစားဘူး ဆရာ၊ မမမြင့်ကလည်း ဒီသစ်သီးကို မစားပါဘူး...”

ဤအကြိမ်တွင်မူ ကထိကကြီး ကိုသက်ခိုင်သည် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျမိ၏။

ရဲအုပ်နှင့် ရဲသားက ပြန်ဝင်လာသည်။ သူတို့နောက်ပါးမှ ဒေါက်တာ မမြင့်ဝေလည်း ကပ်လိုက်ပါလာ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် မောင်စောနောင်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန်ပြင်သည်။ မောင်စောနောင်က ပိတ်ပြော၏။

“ဆရာ... ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အသည်း မကွဲပါဘူး။ မိခင်မြေလိုပဲ ကျွန်တော့်အသည်းက မာပါ့မယ်။ ပြီးတော့ မိခင်မြေအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဆက်လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ဟား ဟား ဟား... ဆရာရယ်... ကျွန်တော့်အသည်း ဒီလောက်တောင် မငယ်ပါဘူး။ ချစ်တတ်သူဟာ အသည်းနှလုံး ကြီးတတ်တယ်တဲ့... ဆရာရဲ့”

ဟီး(လ်)မင်းကားလေးသည် အရှေ့ပြင်ကျုံးရေစပ်၌ ရပ်လိုက်၏။ ထနောင်းပင်ခြေတွင် မမြင့်ဝေက ထိုင်သည်။ ထနောင်းပင်စည်ကို မှီရင်း ကိုသက်ခိုင်က ရပ်နေ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၅၀၃

လရောင်၊ ကြယ်ရောင်တို့သည် ကျွဲရေပြင်၌ တောက်ပနေသည်။
မြောက်ဘက် မန္တလေးတောင်တော်ဆီ၌လည်း မီးရောင်စုံတို့ တောက်ပဝင်းလက်
နေ၏။

အတန်ကြာ ငြိမ်နေကြပြီးမှ ကိုသက်ခိုင်က မေးသည်။

“မမြင့်ဝေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသလား”

“မမြင့်ဝေမှာ စိတ်ကောင်းစရာ ရှိသေးလို့လား ဆရာရယ်”

ကိုသက်ခိုင်က ရယ်ပြန် ကြီးစားသည်။ သူ့လည်ချောင်းက ရယ်ခြင်း
ကို ကန့်ကွက်ဆိုနှင့်ပြန်၏။

သူက တံတွေးကို မျိုချပြီး ဆို၏။

“မမြင့်ဝေ စိတ်မကောင်းဘူးဆိုတာကို ဆရာ ယုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့
မမြင့်ဝေတို့ စိတ်မကောင်းတာဟာ ဆရာ့ကိုတော့ မမီဘူး”

မမြင့်ဝေသည် ဒေါသလေးနှင့် ပြန်မေး၏။

“ဆရာ... ဘာပြောတာလဲ”

ထိုအခါကျမှ ကိုသက်ခိုင်သည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်သည်။ ငိုသံ
ပါအောင် ရယ်သည်။ ရယ်၍အားရမှ သူက ဆိုသည်။

“အစ်မက ချစ်တော့ မောင်တစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ယောက်...
သုံးယောက်.. လေးယောက်.. ငါးယောက်၊ အများဆုံး တစ်ကျိပ်ပဲပေါ့၊
အဖေ့နဲ့ အမေက ချစ်တော့ သားတစ်ယောက် နှစ်ယောက်.. သုံးယောက်..
လေးယောက်.. ငါးယောက်.. အများဆုံးတော့ တစ်ကျိပ်ပဲပါပဲ၊ ဆရာက
ချစ်မိတော့ တစ်ရာ.. နှစ်ရာ.. သုံးရာ.. လေးရာ.. ငါးရာ.. တစ်ထောင်..
နှစ်ထောင်.. သုံးထောင်မကဘူး၊ မုန့်ပွားလို ထပ်ထပ်ပွားနိုင်သေးတယ်။

ဪ... မမြင့်ဝေရေ... တစ်ညက မေတ္တာအကြောင်း မမြင့်ဝေ
ဆရာ့ကို မေးဖူးတယ်၊ မှတ်မိသေးလား”

မမြင့်ဝေသည် သတိဝင်သွားဟန် လေသံပျော့ပျော့နှင့် ဆို၏။

“မမြင့်ဝေ... မှတ်မိပါသေးတယ် ဆရာ”

“အင်း... မေတ္တာဆိုတာကို ရှာကြည့်မိခဲ့တယ်၊ အားလုံးဟာ မေတ္တာ
လိုလိုနဲ့ ငါစွဲနဲ့ပါတ် တပ်ထားတဲ့ ကိလေသာတွေချည်းပဲ၊ ဆရာအဖြစ် လုပ်မိ
တာ ကြာမှ မေတ္တာကို နားလည်လာတယ်၊ မမြင့်ဝေရေ... သူတကာသားနဲ့
သူတကာသမီးဟာ ဆရာရဲ့ သားနဲ့ သမီးတွေချည်း ဖြစ်လာတယ်၊ မယုံသူ

၅၀၅

တက္ကသိုလ်ဘုန်းရိုက်

တွေ ပုံအဖြစ် မှတ်ပါ။ ယုံပါစေလို့ မြင်းမိုရ်ရွှေတောင်လုံးကိုလည်း ထမ်းမပြန်နိုင်ဘူး။ သမုဒ္ဒရာကိုလည်း မင်ရည်ဖျော်နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။ အာကာကို လွှာပုံပြုမယ်ဆိုရင်လည်း ညာတာပါပဲ။ အသည်းနှလုံးကသာ မှန်သောသစ္စာစကားကို ပြောပြနိုင်တယ်”

ဝန်းဝန်းလည်သော မျက်လုံးများနှင့် မမြင့်ဝေက ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဆရာ... မမြင့်ဝေကို ပဟေဠိဂုဏ်ပြနေသလား”

“မမြင့်ဝေက ဆရာကို ဘာလို့ ဒီလို စွပ်စွဲရတာလဲ။ ဆရာ ပဟေဠိ မဂုဏ်တတ်ဘူး။ ဆရာ ဝမ်းနည်းတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ မောင်စောနောင်လို့ ကလေးတွေက ပဟေဠိအဂုဏ်ခံနေရတယ်။ ဒါကိုတော့ ဆရာ သိတယ်”

“ဒါဖြင့် ဆရာက ဘာလို့ ပဟေဠိကို ရှင်းမပြသလဲ”

“အလွယ်တကူ ရှင်းပြရင် သူတို့ တန်ဖိုးမထားဘူး မမြင့်ဝေ။ သူတို့ ဘဝနဲ့ ရင်းနှီးကြပါစေ၊ သူတို့အသည်းနှလုံးနဲ့ ရင်းနှီးကြပါစေ၊ အဲဒီအခါမှာ အဖြေမှန်ရရင် အဲဒီအဖြေမှန်ဟာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အဖြေမှန် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“ဆရာက မောင်စောနောင်ကို အဖြေမှန် မရသေးဘူးလို့ ဆိုလိုသလား”

“မောင်စောနောင်က အဖြေမှန် ရပြီးသူပါ မမြင့်ဝေ။ ဘယ်လောက် အထိ သူ မြင်သလဲဆိုတော့ မစားအပ်တဲ့ အသီးကိုတောင် သူ သိခဲ့ပြီ မမြင့်ဝေ”

ငွေလသည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။ ငွေလရောင်၌ မမြင့်ဝေ၏ စံပယ် ကိုယ်ရောင်သွေးသည် ပွေးပွေးနေ၏။

မမြင့်ဝေက သိမ်မွေ့စွာ မေး၏။

“အဲဒီအသီးကို မစားထိုက်မှန်း ဆရာက အရင်သိခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ကိုသက်ခိုင်က ပြုံးသည်။

“မဟုတ်ဘူး မမြင့်ဝေ၊ မမန္တယ်က အရင်သိခဲ့တာ၊ မမြင့်ဝေလိုပဲ... အရင်သိခဲ့တာ၊ မြတ်... မမြင့်ဝေရေ... ဆရာတို့ ပြန်ကြရအောင်”

မိမိမှာ မိမိ မမြင့်ဝေက ကိုသက်ခိုင်ကို မော့ကြည့်၏။ ကိုသက်ခိုင်က လက်ကို ကမ်းပေးသည်။

ကိုသက်ခိုင်နှင့် မမြင့်ဝေသည် ကားပေါ် တက်လိုက်ကြ၏။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

၅၀၅

မမြင့်ဝေက ကားကို မောင်းပြီး ကိုသက်ခိုင်ကို အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးသည်။

အိမ်ဝင်းအတွင်း ကားဆိုက်မိသောအခါ တမာရွက်တို့က ကြွေ၍ နှုတ်ဆက်ပြသည်။

အဟောင်းတို့ ကြွေ၍ အသစ်တို့ ဝေသော မဟာနေဦးသည် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြန်လေပြီတည်း။

ကိုသက်ခိုင်သည် ဖြူဖြူဝင်း၍ သန့်သန့်စင်သော မမြင့်ဝေကို ငေးကြည့်မိ၏။

နွယ်ဦးမွန်မို့ ချစ်ထွတ်တင်ခဲ့ရလေသူတစ်ဦးကိုလည်း လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် သတိရမိသည်။

မမြင့်ဝေ၏ကား ထွက်သွားလေမှ ကိုသက်ခိုင်သည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်မိသည်။ ပြက္ခဒိန်စာမျက်နှာက နှစ်... လ... ရက်ကို ထင်ရှားစွာ ပြနေ၏။

၁၉၆၂ ခုနှစ် မတ်လ ၂ ရက်နေ့...။

ကိုသက်ခိုင်သည် တယောကို ယူပြီး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။

ရွက်ဝါတို့သည် သံသံမဲမဲ ကြွနေ၏။

အဟောင်းမည်သည် ကြွပေမည်။ အသစ်ဟူသည်ကား ထွန်းလိမ့်မည်။

တစ်ကြိမ်တုန်းကသို့ပင် မဟာနေဦးသည် ဆိုက်လာပြန်လေပြီ။

ကိုသက်ခိုင်သည် ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ် သီချင်းကို တီးရင်းညည်းမိ၏။

အမှန်က သူသည် ညောင်းရွက်ဝါတို့ ဈာန်ယဉ်ပြောင်းသကဲ့သို့ ပျက်ပြယ်ကောင်းပြီဖြစ်သော စိတ်ဇောမနုသီကို အပြစ်တင် တေးဆိုမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အတွက်လည်း ဟုတ်သည်။ မောင်စောနောင်အတွက်လည်း ဟုတ်သည်။ လူသားအားလုံးအတွက်လည်း ဟုတ်သည်။

လွမ်းသမျှသည် ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်ရန် မဟုတ်။

အတိတ်ကို တမ်းတနေပြီး ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်နေရန်လည်း မဟုတ်။

၅၀၆

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အကောင်းအတွက် ပြောင်းလဲခြင်းတို့သည်သာ ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ
 ရှိထိုက်သည်၊ ရှိရမည်။
 ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ...
 အကောင်းအတွက် ပြောင်းလဲခြင်းသည်သာ လူသားအတွက် နှောင့်လင့်
 ခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

ပြီးပါပြီ။
 တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
 ၉-၈-၆၆